

Historie Nurnské družiny VIII.

1058 - 1069

*“Jar padesát již druzi v šiku kráčí
kdo může, nechť slzu uroní
pustinou na zádech kořist vláčí
užít ji, než je čas dohoni”.*

Dwany Růžička

Sepsali:

Dwany Růžička
Jorchen Kierke
Getd z Ruindoru
Otakáro Vesta
Targes Zelgarad
Chában Březinka
Al-Rahem

Ilustrovali:

Getd z Ruindoru
Bašár-Bej Kulhavec
Klabzej Myšilov

Verše napsali:

Klabzej Myšilov
Egh
Bolbuch
Dolwen
Heft Taras
Melarat Vrant
Menhorian Blathel

Poděkování všem členům Nurnské družiny

Adonovi, Algovi Hvozdíkovi, Arkimu, Bašár-beji Kulhavci, Berylu Sekerovi, Bolbuchovi Dědkovi, Darlenu Moorhedovi, Dolwenu Mukurskému, Džorjánu Motykovi, Eghovi, Erlichu Kačabajovi, Fionnovi z Ruindoru, Frynnu Konopkovi, Gerllodu Moskytovi, Gonovi, Goranovi, Gorymu Chinskému, Heftu Tarasovi, Horáci Lipovému, Hrombuchovi, Klabzeji Myšilovovi, Krubroku Kroukovi, Kutouši Králikovi, Levionovi, Lúinovi Nórienskému, Magyjášovi, Menhorianu Nocturno Blathelovi z Cairn, Nugu Bagulovi, Olafu Dřevořezovi, Rallu Therovi, Ranovi, Rienu Gwarditovi, Seleku Šáchorovi, Thygramu Rudgessonovi, Yasperovi, Zarzanu Světloplachovi a Zoltaru Zemikosovi.

OBSAH:

I.	Konjunkce Múra s Davýrem	5
II.	Kloga	15
III.	Gorganská královna	57
IV.	Svatební procesí	70
V.	Archimův testament	87
VI.	Palaš	99
VII.	Za Bořimsko!	132
VIII.	Kašgajci	173
IX.	Velký Álfheim, co je víc?	180
X.	Ohnivý had	199
XI.	Zmořeňští duchové	207
XII.	Válka	223
XIII.	Palcát knížete Thoruse	231
XIV.	Doprovod	275
DODATKY	Hrdinové Nurnské družiny	286
	Výročí a vzpomínkové dny	313
	Mapy	314

I. Konjunkce Múra s Davýrem

[Jarn 1058

Chában Březinka]

Začátkem roku 1058 byla velmi krutá zima. Na Liscannor se stále snášel sníh jak z prokopnuté peřiny a každý raději zalezl za kamna, aby zahřál své prokřehlě oudy po celodenním vyčerpávajícím nicnedělání. Večery byly dlouhé a jediné rozptýlení otrlým Liscannořanům skýtla obecní hospoda U Hrocha. Ten den v ní s pár kumpány seděl i podsaditý hobit jménem Dyni Longdon. I když podsaditost by se dala vykládat i jako mírná otylost. Zkušený alchymista, který se ten večer snažil zahnat chmury lahví truňku, se tvářil poněkud znaveně. Chmury se týkaly jeho mrtvé ženy Anji a dcery Bianky, která zemřela na zápal plic před dvěma lety v podobně tuhé zimě. A jemu zůstaly na krku dva caparti – copatá Anja a zrzka Dani. Hlavou mu vířily otázky. ‘Jak to půjde dál?’. ‘Co si počnu bez ženy?’. ‘Děcka, a co děcka, stačím na ně?’. ‘Máma jim musí strašně chybět’, kladl si ty samé otázky stále dokola. ‘Dani, ta starší, půjde do učení, jako já, to je jasné, řemeslo musí pokračovat, i když jako holka to bude mít těžké. A Anja? No tak ta, ta se musí dobře vdát, jinak to nepůjde. Okolo Dani se už motá mladej Zivrilovic, ale snad má to třetidlo rozum. Tak řekneš něco?’, ptal se v duchu své mrtvé ženy. Na otázky odpovědi nepřicházely, pouze Dynimu se kdesi v hloubi žaludku uhnízdil nepříjemný, pulsující a nezahnatelný pocit, o kterém si myslel, že pramení z pajcovaného truňku. Ale byl předzvěstí. Předzvěstí daleko černějších událostí.

“Dani, už špiš?”, houklo copaté hobitě zpod peřinky. Roztomilý kukuč s cůpky, které ji dělávala starší sestřička, kazil jen pohled na přední vypadlé mléčné zuby.

“Ne, přemejšlim”, řekla starší dívka na vedlejší postýlce.

“Chče še mi čůvat”.

“Mmm”.

“Dani?”.

“No?”.

“Žikám, že počebuju čůvat”.

“Tak běž sama”.

“Když já še bojím. V komože štraší bubák a v kvbu ohnivák”.

“Seš pitomá. Hele, Anjo, myslíš, že se Eonovi líbím? Tomu trpaslíkovi. Stará Zivrilová chtěla dneska Eona zase zbít, tak sme se schovali na půdě. Šahal mi na zadek, tak sem mu asi líbím”.

“Já šem viděla Eona pušinkovat še š Nilien”.

“Nilien je kráva”.

“Ty, Dani?”.

“No co?”.

“Pšepřala byš bubáka?”.

“Bubáci nejsou!”.

“Ani v komoře?”.

“Ani tam, a Nilien vyškrábu oči”.

“A Dani?”.

“No?”.

“A nešla by ši mě doprovodit na záchod, i když tam nejsou žádní bubáci?”.

Dani se moc nechtělo z vyhřátého pelišku, ale malá Anja by nedala pokoj. a pak by ji třeba musela přestýlat a převlíkat. “Ach jo, tak pojď, ty škvrně”.

‘Krutíbrko, táta zhasl všechny lucerny’, pomyslíla si. ‘Musíme potmě dolů’.

“Dani? Dej mi ruku”.

A tak děti, šátrajíce potmě ruku v ruce, vyrazily z prvního patra. Sešly po schodišti, přidržující se zábradlí. Minuly tátovu laboratoř, prošly vedle kuchyně a komory. Mrazík jim přejel po zádech, protože v tmavém domě krb a kamna již vyhasla. Občas něco zaskřípalo a jen z dále bylo slyšet probublávání kapaliny z tátovy laboratoře.

“Už budeš?”.

“Ee, ještě chvílku”.

Dani čekání nebavilo a dostala chuť na něco dobrého, tak nakoukla do komory. Ale byla zklamaná. V komoře nic dobrého nebylo a kompoty dal táta až úplně nahoru, kam na ně ani Dani nedosáhla. Pak ucítila malou ručku Anji, jak jí vklouzla do té její. “Uš šem, deme”.

Šmátráním a po hmatu vyrazily zpět do postýlek. Jenomže když procházely kolem tátovy laboratoře, tak se pod pohyby malých ruček rejdicích po stěnách ozval skřipavý zvuk dveří. “Vrrruííííí”.

“Dani, já še bojím”.

“Psst, si pitomá”.

“Táta to vždycky žamyká, pojď plyč”.

“Počkej, třeba tam má táta ten červeney cukrovej špalek, co nám míchá”, řekla Dani v návalu vzrušení a vtáhla malou dovnitř.

Dyniho laboratoř a pracovna byla plná všemožných baněk a křivulí, polic a skříní. Na ponku v koutě tiše probublávala kapalina v destilační koloně. V mihotavém světle z kahanu se na sebe ohromené děti podívaly. Vzduchem se nesla vůně mandlí, vanilky a jehličí, která vehnala dětem sliny do úst. Malou Anju zaujala police s velkými skleněnými prachovnicemi a barevnými kuličkami.

“Bombóny”, ukázala prstem a zatahala sestře za živůtek.

“Jasan, takový maj v Nurnu”, přidala se Dani. Vylezla na židli a sundala skleněnou dózu. Tři bombóny strčila hned do kapsy. “To mám pro Eona, Nilien pukne”, ušklíbla se. A sama hned jeden slupla. Sestře dala taky jeden.

“Dej, dej, víc”, natahovala Anja k sestře ručičky.

Dani se slovy: “už ne, táta to pozná a budem bít”, vkládá dózu zpět na polici. Dóza letí na zem a sklo se tříští. Je slyšet zrychlený tlukot dvou srdíček. Dani padá ze židle. Leží mezi střepey. Strop je křivý, zdá se. Motolice. Místnost se houpe jak na kolotoči. “Sestřičko”. Dani se kalí zrak. Vše je v oparu. Křeče. “Maminko, maminko...”. Obětí. Krev z nosu sestry ji chladí na prsou. Zima, tma a ticho.

* * *

Pochmurné události osmapadesátého ranily všechny obyvatele vsi. Následující dění se dá popisovat velice těžce, ale pro úplnost se o to alespoň ve zkratce pokusím. Pan Longdon se zhroutil, přišel o celou rodinu, o ženu Anju, dceru Bianku a teď i o to poslední, co ho drželo při zdravém rozumu. O poslední dvě dcery, Anju a Dani. On, který si vždy plánoval velkou rodinu, nakonec zůstal sám. Svůj nezměrný žal začal mírnit a utápět v lihu. Vlastně všichni víc pili.

Pohřeb dětí byl za tři dny a dovršil již tak příšernou tragédii. Obecní hrobník Beryl Sekera byl na pohřbu tak ožralý a nepřístojný, že ho staronový starosta Klabzej Myšilov musel okamžitě odvolat z funkce hrobníka. Za neúctu k mrtvým a nezřízené opilství, znělo oficiální vyjádření, ale skutečnost a chování Sekyry bylo navýsost odporné, že nevím, jestli by to pergamen unesl. Upřímně rozhořčený Krubrok Krouk projevilo ochotu alespoň trochu zmírnit bolest všech a znovunavodit pietu tím, že vyjádřil zájem o funkci hrobníka. Nutno dodat, že se svého nového úkolu zhostil velmi svědomitě. Jeho úsilí při zvelebování hřbitova si uctivě pochvalovali všichni obyvatelé vsi.

* * *

Ale čas je řeka a plyne si svým tempem dál, odnáší i přináší strasti i radosti. Život v obci pulzoval dál. Mukuřan Bašár-bej začal pomrkvat po Malině Březinkové. Kutouš Králík, obecní rybníkář, hodlal založit nový vinohrad. Luncius Nórienský začal plánovat stavbu nové kovárny. Přišel i dopis adresovaný Nurnské družině. Že by zase nějaká práce? Byl z Velkého laboratoria, alchymistického cechu z Nurnu. Magnus Dlouhověký, vymítač III. řádu, představitel cechu, by rád pozítří přivítal Nurnské na půdě laboratoria a probral s nimi obchodní záležitosti.

Shodou okolností se týž den v Nurnu konala inaugurace Gerlloda Moskyta. Mladý Moskyt, liscannořan, který se dal na dráhu vojáka, bude slavnostně přidělen k jednotce její výsosti. Erennini štítonoši, to je vskutku elitní sbor, toho chlapce čeká skvělá budoucnost. Maršparáda se bude konat na náměstí Uzdrvených hnedle vedle laboratoria. U hrocha v knajpě se hned domluvilo, že se pozítří vyráží směr Nurn, kdo chce jet, ať je sbalen jako na výpravu. Pro jistotu, jako vždycky.

Osmého jarnu ihned po rozbřesku se na rynku sešli Nurnští. Jako první přišel Darlen Moorhed, tajuplný elf s pohnutým osudem. Z příkopu se vymotal hranatý trpaslík Beryl Sekyra, vousatý plešoun čpící cibulí a pivem.

Východními rysy a širokou plecí se honosil barbarský mukuřan Dolwen. Přišoural se i kolohnát Egh s přihloupkým výrazem. Veselá kopa Kutouš Králík, obecní rybníkář, hobit s rozvětvenou rodinou ukazoval všem svého křečka. Krubrok Krouk, vždy vážný, ale i ochotný, přešlapoval opodál. Trpaslíku Lúinovi zakutém ve vybouchané zbroji, se žertem říká 'kamna', je to holt 'držák'. Přišel i starosta, Klabzej Myšilov, na první pohled žebravý pocestný. Ale zdání klame, je to mocný druid a lesapán. Poslední, se zpožděním, přišel Rien Gwardit, elfi učenec a mocný čaroděj. Po krátké poradě se rozhodlo, že se zvolí vůdce. Překvapivě se jím stal Krubrok Krouk, který ihned zavelel směr Nurn.

...východními rysy a širokou plecí se honosil barbarský mukuřan Dolwen...

* * *

Na náměstí Uzdrvených byla hotová tlačénice. Na vyvýšeném plácku u parku mezi kašnami byly postaveny otevřené stany čelem k náměstí. Nad prostředním, největším, vlála zástava královny. Na pravé straně vlály erby Nurnské šlechty a armádní praporce. Po levé pak znaky městské, cechovní a vyslanců z cizích krajů. Před stany jako železná hradba stála v pozoru palácová garda s tradičními modrými chocholy. Všechna honora s fraucimorem, důstojníci, všichni vesele klevetili a propírali nejnovější drby. Kolem poledního zazněly fanfáry. Městští biřící ratištěmi pik dělali místo, neboť na náměstí již přicházel ostrým pochodem vojenský útvar. Šarže první, za nimi tamboři a vlajkonoši. Zvuk bubnů a ostrý marš se odrážel od okolních domů.

“To jsou oni”, zašuměl dav.

“Erennini štítonoši”, řekl hobití tatínek své dcerce.

“To nejsou ledasjací vojáci, žádní kondotíři a voluntýři”, bavili se trpasličí kováři s bednářem.

“Ba ba, prej berou jen rodilý Gwendarroňany”.

“Já zas slyšel, že to tam je prej samej panskej synek”, pravil kudůči vozka ze šejtročku.

“Ale kdeže”, odvětil bednář, “vozím bečky do Agerrský pevností a co vím, šajby tam z těch junáků dřou kůži pěkně fest”.

“Hele, támhle je”, zvolal Darlen z davu směrem k Nurským, “čtvrtej zprava, to je Gerllod”.

“Saprlot, my nic nevidíme”, hlásili hobiti Králík a Krouk, oba vzrůstem půlvelcí a beznadějně utopení v davu. Lúin sice traky pendrek viděl, ale nebude přeci povykovat jak hobitě. Trpaslík Beryl viděl ještě méně, ale viděl by to tak na šest, sedm panáků rezný.

“Já vám budu říkat, vo co tam de”, prohlásil vážně Rien. “Ted’ vstává nějaký barevný paňáca a něco žvatlá”.

“Toje velkomožný pan místostarosta, radní Rorejs”, obořila se naň trhovkyně s makrelami”.

“Stejně nejni nic slyšet”, suše podotkl Klabzej. “Povídá asi něco o ovčíně”, pokrčil rameny.

“Ty seš s těch zvířat úplně vyšahanej”, rozčilil se Králík. “Říká otčina, jako vlast, ty pako”.

Veškeré debaty utnul virbl asi třicítka tamborů a náměstí zašumělo a ztichlo. Pak povstala královna oděna v blankytnou modř a do hrobového ticha pravila: “Věrní budete”. “Věrní budem”, odpověděla jí asi stovka hrdel. A slib doprovodil úder pravici na vlastní hrud’.

O tom, jak se Gerllod Moskyt rozhodoval o svém budoucím povolání pod dohledem svého slavného otce

Tato píseň není z mé tvorby, na písni a poezii jsem příliš tvrdý. Vyslechl jsem ji při jedné veselici v Nurnu a natolik se mi zalíbila, že jsem napříště do tašice přibalil pergamen a kousek uhlu a sepsal jsem tato slova. Hrála ji nějaká skupina ze severu nebo z Lybbsteru, žel jméno si již nepamatuji. Menhorian Blathel

Vojákem být - jaká čest
boj ztvrdí rys i sval i pěst
Kdo k vítězství chce vojsko vést
ten dočká se jen slávy
Za vítězstvím žeň se dál
dbej, abys vždy v čele stál!
Vojna ztvrdí pěst i sval
a mozek ztvrdne záhy.

Gerllod Moskyt byl tvrdý chlap
jó, tvrdý chlap a žádný srab
když nepřítel v boji drap’
tak byl s ním vždycky amen
Při souboji dostal křeč
protivník vyrazil v zteč
však při výpadu zlomil meč
o játra jako kámen.

Čím chceš být řekni, synku můj
dnes rozhodni se stůj co stůj
Víc doma planě nelelkuj
a nezahálej stále
“Chytrý nejsem, to vím sám
také k práci odpor mám
na vojnu se tedy dám
a budu kapitánem”.

* * *

“De Kree, Kree, co to je asi tak za kraj?”, zíral do mapy Darlen.

“No, nalézá se prý v podhůří Rullských skal, to je na hranici Armidenu”, odpověděl mu Kutouš, který byl společně s Rienem ve velkém Laboratoriu. “Prej to je samá divočina, strže a rokle”, vyprávěl dále. “Dřív se do osadní oblasti stěhovali kolonisté, hlavně z Mallikornu, samej dobrodruh, traper a zlatokop. Dneska si to tam říděj sami, ale nemaj ani pravidelnou armádu, jen dobrovolnickou milici, která se stará o pořádek”.

“No, taky bych nechtěl bejt vojákem ve stínu Armidenu”, dodal zádumčivě Klabzej.

“Dřív tam poroučel Mallikorn”, vypravoval dál Králík. “Nicméně jejich léní a vazalské nároky nebyly nějak jako dědičný či kýho vejra a Mallikorn jako suverén si nároky vojenskou cestou nevymáhal.

“To asi soused vycenil zuby”, uchechtl se barbar Dolwen.

“Nicméně, De Kree si vládne samo a prej se udržuje nějaký status kvó a jakékoli nárok na předsvaží, tedyžto De Kree, by byl považován jako nějaká kauzusbelí, což je něco jako záminka k válce”.

“To je sice hezký, ale co se chce po nás?”, věčně poznamenal Lúin.

“No, tady v laboratoriu se domnívají, že kdysi dávno se tam stala nějaká katastrofa”, rozpovídal se Rien.

“Konjunkse sfér”, doplnil ho učeně Králík. “Že prý před rokem tam poslali expedici na zmapování podivných úkazů a že se jim nevrátila. My prej dostanem začalováno, když zjistíme, co se jim jako stalo”.

“Počkej, počkej, jakých úkazů?”, se zájmem opáčil Myšilov.

“No těch astronomických, botanických a těch zoologických”, učeně odpověděl Rien.

“Rozved’ to, to mě zajímá”.

...přišoural se i kolohnát Egh s přihloupkým výrazem...

“No prej tam má dojít k jakýsi konjunkci měsíců Múra a Davýra a bude tam to zatemnění. To je takovej odbornej výraz, víš?”

“A ty botanický a zoologický úkazy?”

“Tak prvně tam užívaj nějaký kořen, švic tomu říkaj, je to nějaký narkotikum. Dále pak prý klasy na obilí maj víc zrn než u nás, sou tam taky tříásáhový žahavý kytky. Některý kytky prej jedí maso a ták”.

“To fakt nejní samo sebou”.

“A co ta zvířata?”

“Třebas ovce tam maj strakatý jako krávy, paroží jelenů je bílý jak múmačina, roděj se tam koně se dvěma hlavama. No, vlastně u spouty zvěře je pozorováno mnoho mutací”, uzavřel výčet Rien.

“Tý jo, co si budem povídat, všechno je tam tak trochu kách, tak dem na to”, zavelel vůdce Krubrok Krouk.

* * *

Pokud jde o boj Jéσαιel a Achaiach, v podstatě se nejedná o boj v pravém slova smyslu, jde tady především o 'konjunkci sfér' nám známých jako Jéσαιel (věděni toho, co je) a Achaiach (věděni toho, co bylo), které se sřetly podle mého někdy kolem roku 500 - 600 na východních pláních, přičemž epicentrum bylo na území dnešní osadní kolonie Kree, která dnes již těží z reliktiů konjunkce.

V epicentru konjunkce se jisto jistě otevřely trhliny světů a celá zem byla ovlivněna působky těchto nevidaných změn. Na zem začaly pronikat nejrůznější bytosti, jak hmotné, tak i nehmoté formy bytí, které po zakončení těchto změn zůstaly uvězněny v našem světě. Viz mé terění pozorování v oblasti Kree.

Svého času jsem udržoval spojení s lybbsterským badatelem N.K., který je toho názoru, že temná (přesněji nekromantská magie) je relikvií těchto dob. Nemohu to popřít, protože jeho znalosti v tomto oboru jsou nesporné.

KS (konjunkce sfér) je bezesporu těžko dokazatelná, ale rozhodně skutečná. Konzultoval jsem to i s mnoha odborníky, například Lawrence o y Celeb, který se odvolává na Teorii Chaosu a N.K. mu horlivě přizvukuje (viz traktáty o chaosu či Chaoso teorie).

Poznatky: formy bytí (fauna, flora, daemonia, elemethalia a morteria) mnou uznané jako nestandardní pro podnební pás a lokalitu osadní oblasti Kree:

Flora - zmutovaná forma celeru, domorodci nazývaná švič (dle mého názoru obsahuje urychlovače metabolismu plus nějaké halucinogeny) domorodci hojně užívaný.

- u většiny pěstitelských plodin (pšenice, luštěniny, a různá zelenina) jsem zjistil, že půda je pro ně velmi příznivá, šlechtění dokázalo nárůst produkce z jednoho plodu o 200%.

Fauna - v zemědělských chovech obrovský nárůst svaloviny u všech druhů (dá se též mluvit o mutaci).

- především jsem si všiml nepopsatelných mutací jedinců, běžných lesních, chovných, i vodních zvířat.

- horníci poukazují na značný nárůst podzemních (lunárních) bytostí: humanoidní - budzog, maqua a permon, skurut (skřet), ork (jedná se o nepodložené informace).

nehumanoidní (dle mého názoru uvězněné relikty) - bazilišek, mantikora, dragomor (též nepodloženo).

* * *

Cesta Gwendarronem ubíhala celkem poklidně. Zájezdní hostince a taverny cestou znali Nurnští jako své boty - blechy, smrad, močůvka, či snad pivo? Těžko odhadnout. Ale vše má svůj rub a líc, a tak i za kopu zlatáků se dá přijít k luxusu. V tom vynikal především Kutouš Králík a Rien Gwardit, kteří si za pohodlí připláceli. Ba i za koupele. Ostatní z mužstva zastávali Klabzejovu teorii, nebo s ní alespoň mlčky souhlasili, že přílišná hygiena a čistota je zdraví škodlivá či životu nebezpečná. Teorie Klabzeje Myšilova ohledně osobní hygieny byla vsutku novátorská. Spočívala v tom, že osoba, aby se nejlépe bránila vnějším vlivům, musí si vybudovat tzv. 'ochranou krustu tělních mazů'. Egh, Lúin a Dolwen rádi říkali, že 'správný chlap má smrdět koněm a potom a ženský na to letěj'. Beryl Sekera smrděl nejenom koněm a potom, ale ledasčím jiným, ale při troše dobré vůle se to dalo přirovnat ke shnilým bandorám. "Červa je nutno vypálit", říkával s oblibou, když načínal další lahev trůnku.

Nurnští v družném hovoru přijeli na hranici De Kree. Vlastně se jednalo jen o provizorní závoru, u které vartovala osadní domobrana. Vybavena dlouhými luky a čapkami s liščími oháňkami nejevila o projíždějící družiníky valný zájem. U některých domobranců bylo vidět, že cosi žvýkají. A že reakce a pohyby žvýkačů jsou takové zrychlené, těkavé.

"Hola, hola, chlapi", pozdravil zvesela Krubrok. "Kudy tudy do města Kree?"

Dva žvýkači v chlupatých ohozech se zvedli z ležení a chytli Krubrokovu koně za uzdu. "Vašnosto, nekoupěj švic?"

"Máme tu nejlevnější, ze Svahů. Kvalitka", přidal se ten druhý a zorničky mu kmitaly.

"No... ehm... já... nooo... asi ne", koktal Krubrok rozpaky.

"No to já bych to zkusil", ozval se Myšilov znenadáni. "Eh, jako studijní materiál...", dodal na vysvětlenou.

"Á, pán je znalec", pookřál žvýkač a jal se směňovat své kořeny švicu s Myšilovem.

"Do města Kree to máte na západ, tam je osada Svahy a odtamtud musíte na jih. Projedete Tregodou, tam pálejte ze švice výbornou pálenku. Dál projedete okolo dolů Šagrad a Šamšaj, až přijedete k branám De Kree".

* * *

"Ty Darlene, ve městě ti fakt řekli, že ta expedice jela tudy?. Tuhle cestu nikdo neudrzuje", obrátil se na hraničáře Krubrok, jehož kůň na nerovné cestě už nejméně postě klopýtl.

"No, říkali, že jela směrem na Starý jámy, což sou doly, který se nepoužívá. Jede se tam prej tudy okolo milířů", opáčil tázaný.

"Támhle z lesa de kouř, to budou ty milíře", přemýšlel nahlas Myšilov a kousl do kořene švice. Za poslední dva dny sežvýkal skoro všechnu svou zásobu a sám hlídal celou noc, aniž zamhouřil oka.

"Počkejte, ty milíře maj bejt vpuštěný", namítl Darlen.

"Tak asi nejsou", prohlásil jako vždy věčně Lúin.

"To smrdí", přidal se Dolwen.

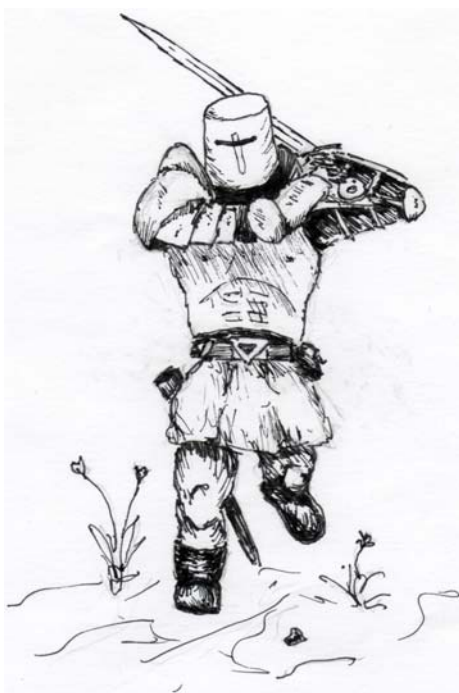
"Tak šupem, pochodový sestavení a dem", zavelel Krouk.

Když došli na kraj lesní mýtiny, uviděli nechutný obraz. Vykotlané koňské mršiny roztahané po pasece se mísily s údy a kusy lidských těl. Některé byly zuhelnatělé a seškvážené. Čmoud páchl spáleným masem. Ani zkušený dobrodruzi jako Nurnští nedokázali odhadnout, kolik lidí skončilo v té hromadě masa a kostí.

"Tipuju expedice?", pokusil se o vtip Beryl Sekera. Nicméně z tváří ostatních vyčetl, že to byl asi hloupý žert, zvláště, když sedlové brašny nesly znaky Velkého laboratoria. V tu chvíli se z mršin zvedlo šest hodujících stínů. Těla měli pružná, řeklo by se lví, ale byli okřídlení, mordy plné zubů, kmitající se ocas škorpióna.

"Mantichóóory, mantichóóory", ječel Králík.

Střet je rychlý a tvrdý. Dolwen z levé strany seká vůdčí samici. Lúin se v přední řadě kryje před nalétávající mantikorou a brání Králíka, který láduje kuši. Beryl dostává spárem přes hlavu, až mu odlétává přilbice. Řvoucí Egh mlátí nalevo a napravo. Rien řve a z dlaní mu šlehají

...Lúin seká hlava nehlava ve smrtícím mlýnku...

Králík dostává hluboký krvavý šlic přes prsa. Beryl a Lúin sekají každý z jiné strany. Samice klesá k zemi. Pokouší se ve smrtelné křeči zvednout, ale padá na bok mrtvá. Nurnští sípají a zhluboka oddechují. Krev ve spáncích jim tepe.

“Za to někdo zaplatí”, procedil skrze krvácející dásně Lúin. “Ty mrchy maj vobočky”.

“Takže co teď?”, obrátil se na vůdce krvájející Klabzej.

“No, ve Starých jámách asi najdeme páníčka”, prohlásil Krubrok. “Dem, fofrem”.

* * *

Odkazují se na výňatek z velké Wajšininy věštby. Wajšina, věstkyně z Mallikornu, ještě před veřejným upálením během tortúry upadla do věšteckého transu a předpověděla civilizovanému světu příchod jakéhosi mesiáše či proroka, který utopí zem v krvi (obrazně řečeno).

Naproti tomu Slavný Astrologus, Magnus Dlouhověký, říká, že hvězdy a cosmos a jejich konjugatura vzájemně ovlivňují dění (tedy i konjunkci sfér) na středobodu světa (naší celozemě). Tedyžto nepřímou lze předvídat katastrofy rozličných rázů.

Snažil se dokonce určit i přesný středobod, a jeho výpočty se dokonce shodují s mými, (studoval jsem pod tímto rektorem a dlouhý čas spolupracoval na jeho astrologických pokusech). Určili jsme středobod na západ, asi 24-36 námořních mil západně od ostrovní říše Erkracht. Ostatní přední astrologové, příkladně Horácius Dogvel, Morgela aep Walden, Jiquel Nastrog a Fiox da Oinox s námi rozhodně nesouhlasí, odvolávají se na vlastní výpočty. Dokonce Horácius nestoudně tvrdí, že celozemě je prý kulatá, ta hloupost a omezenost, jen si to představte.

* * *

Kamennými sály se nesla monstrózní hudba varhan. Muž oděn v šarlatový háv plně zabrán hrou na trojřadé klávesnici varhan se zprudka otočil. Upřel své rudé oči na nově přichozí a vycenil tesáky.

“Zdrávas Elone”, pronesla přichozí, až nadpozemsky krásná žena s vlhkými rty”.

“Zdrávas”, odpověděl muž a pokračoval ve hře. “Kdes byla?”.

“Múr a Davýr jsou již v příznivé konstelaci. Musíme se připravit na příchod Matky. Byla jsem usměrnit nějaké slídily a lov byl úspěšný, nechala jsem tam dokrmit smečku”.

“Nezapomínej”, rozladěně promluvil muž, “že já, já jsem tu primal phyllostomatidae ultor. Inicioval jsem tě jako secundu do naší rodiny Katakanů, ale vládnou zde já a musím o všem vědět. Nemůžeš tu jen tak svévolně běsnit po kraji, nezapomínej na kodex! Infiltrace a parazitace, to je naše jediná možnost”, poučoval.

“Ale...”.

“Dost! Běž se připravit, příchod Matky Elone je pro nás klíčový. Svojej akolyty, začneme”.

* * *

*Má podmanivý hlas
jako srpky luny štíhlý pas
hlavu zdobí vrání vlas
děvče mnoho má to krás
až jde z toho mráz.*

* * *

Chodbou se nese spěšný pleskot sandálů. Akolyta v černé runové kutně vbíhá do auly, která nemá strop. Na obloze jsou vidět oba měsíce, Múr i Davýr, vzájemně se překrývající. V aule jsou rozestaveni akolyté a za svitu měsíců zpívají rituální chorál. V prostřed na zemi jsou do sebe zapletená těla. Vampýr pravidelně přiráží a cení zuby. Vampýrka tiše sténá.

Udýchaný přiběhnuvší akolyta spustí: “Běda, ó vědoucí, běda, běda nám. Táhnou na nás solaroidi, smečka je mrtvá. Již pronikli do komplexu Jam”.

Nahý vampýr vztekle vstává. “Bratři a sestry. Za Matku, za rodinu, do boje. Katakááán!”.

* * *

Nurnští se dovnitř dostali lehce, u schodů do podzemí nikdo nehlídal. I dále v komplexu narazili jen na chabý odpor a těch pár sloužících vyřídili bez problémů. Horší už to bylo, když se dostali do obytného komplexu. Tam se probíjeli ztuha. V jedné z chodeb se na družiníky vyřídili akolyté ze tří různých stran, z čela, zezadu a z boku. Nepřátelé oděni jen rouchách nebyli vážnými protivníky pro obrněné Nurnské. Útok nepřátel probíhal ve vlnách a družiníci byli v presu. V jednu chvíli metnul Kutouš Králík ohnivou hlinu, snad v domněnku, že uvolní boční nápor. Nicméně mířil nepřesně. Škvířící se tělo Krubroka Krouka dopadlo na zem. Smrad a puch vehnal Nurnským slzy do očí. Ale ani tato tragická událost neměla na vývoj situace vliv a těla mrtvých akolytů pokryla podlahu.

Pohřební epítaf

Egh

„Vůdce, to je kůže líná“,
Králík si tak brouk
Klika cvakla, letí hlína,
umřel Krubrok Krouk.

“Já, já to nebyl”, opakoval stále dokola nevěřicně Králík hledě na roztrhané tělo Krubroka Krouka.

“Musíme fofrem zvolit nového vůdce”, pravil Klabzej a olůvkem na pergamen už čmáral jemné runy.

Vůdcem se po směně handrkování stal Lúin, který zavelel: “Krouka zabalit, pohřbíme ho později. A teď kalupem dál”.

V bezstropé aule narazili na vampýra s vampýrkou, kteří se chtěli vytrazit v netopýří podobě. Střet byl velmi rychlý. Metamorfóza ještě zcela neproběhla. Zde mocný kouzelník Rien Gwardit použil své umění a zpražil oba pořádnou blýskavicí. Podporoval ho svým střeleckým uměním Darlen používaje šípy se stříbrnými hroty. A když doběhli na délku meče chrabří válečníci Dolwen, Lúin a Egh, bylo záhy po boji.

“Tak to bychom měli”, oddechoval znavený vůdce Lúin. “A teď to příjemnější, všechnu kořist sem na hromadu”.

Nurnští se rozprchli pátrat po cennostech a obírat mrtvolu. V zadním traktu potkal Myšilov Králíka nad jakousi bedýnkou.

“Co to je?”, zeptal se.

“To je bahno, magy v ryzi formě a je ho tu mraky”, odpověděl nadšený alchymista.

“Tak to schovej, pak se šábnem”, navrhl druid zatajit nález před ostatními.

“Jasňáčka”, souhlasil Kutouš s ulitou bokovkou s úsměvem na rtech.

Cestou domů do Liscannoru se nic vážnějšího neudálo. Jen Myšilov začínal být poněkud náladový a vztekly, často žvýkal řemeny. Bolela ho hlava a potil se. Začal zvracet. Na dotaz, jestli někde něco chytil, odsekával, že mu nic není a že jako léčitel to musí vědět. Prý by mu pomohl švic, poněvadž je to prý přírodní ‘antinemocikum’. Pak později v Nurnu si musel připlatit za substituční léčbu, aby se z toho dostal.

Tečku za výpravou udělal pohřeb ohořelých ostatků Krubroka Krouka na liscannorském hřbitově. Organizace se chopil jeho vrah, Kutouš Králík, jehož nešikovnost hobitovu smrti způsobila, za pomoci nově jmenovaného hrobníka Dolwena Mukurského. Obřad byl vskutku důstojný, hodný památky poctivého a obětavého kouzelníka...

Epítaf na hrob Krubroka Krouka

Dolwen

Na výpravy chodíval,
statečně se bil,
jednou se však nedíval,
smrti zaplatil

Válel se tam na kameni
jako mrtvej brouk,
zde leží náš kamarád,
hobit Krubrok Krouk.

II. Kloga

[Předradostiny 1059 Jorchen Kierke]

Zjevení

I zemřelo Dítě... Zvířete zlého úskočným spárem a v hrob mělký Zvířetem pochováno. A rmutnou žalostí nad skolem krutým zem otevřela chřtán a žalem pukla. A vydala útroby puklina zemská a vylily se potoky slzí hořkých do šesti stran a do šestera ramen každý z nich. A na vlnách potoků tvorové z hlubin probdělí, hmyzové a hovádi všelici u břehů rozběhli se v končiny širé. A pro Matku trýznící Dítěte zemřelého přivodit toužili a Zvíře zlé zahubiti. Však síla Zvířete obrovská zjevila se, hovádů havětě větší. A tehdy žal Matky bezbřehý v hněv se proměnil a země otrásla se podvkráté. Kol Zvířete úkrytu znamení vykvetla a hmyzové rodili se, chlístali rovnou z nich. Však síla Zvířete nad hmyzy množilati se a byla ukrutná. A tehdy země otrásla se potříkráté a tentokrát naposledně. A Matka povstanula v zlobě přestrašlivě a v krajině nedozírné na oudech hrozivě vztýčila se. A jejích oudův šestero jevilo se a na hlavě tří párů předlouhých rohův, tedy šestero taktéz. A nejsilnější z oudů posvátné vidlí třímav svaly jen bzučel. A posvátné vidlí tré bodci ve slunci krvavém zlobně blyštělo se. Tré bodci-bodáky s ostrými šestero. První z těch bodcův pro ohon Zvířete schlipený hotoven byl. Druhý pak z bodákův krutostiplných pro hlavu Zvířete jeho a třetí, vestředný, pro jeho osrdí. Tak Kloga přivozena v svět, tak znovu zrozena. Tak Zvířete osud konečný předestřen byl z mateří lásky hněvu bezbřehého. A tak také staniž se.

Zjevení Klogy dle snového vidění proroka Kužvarta

Krouk

Jaro roku 1059 bylo prohráté sluncem a louky voněly čerstvou svěží travou. Život v Liscannoru byl poklidný a nic nedávalo příčiny ani náznakem uvažovat, že by se na setrvalém stavu věci mělo něco změnit. Mukuřan Bašár-bej se toho jara citově sblížil s Malinou Březinkovou, vdovou po Nebuči Kanimůrovi, a pranic mu nevadilo, že Malina z předchozího vztahu vyvázla s outěžkem. Malého Bzučana Kanimůru měl Bašár-bej rád a brzy jej považoval za vlastního. A když se Mukuřan nakonec k Malině přistěhoval, brali to sousedé za naprosto přirozené. Malina Březinková měla pověst slušné ženy s těžkým osudem a Bašár-bej byl pro svou vřelou a přátelskou povahu mezi obyvatelstvem oblíbený. Skutečně nic nedávalo tušit, že by se na tomto stavu věci mělo cokoli změnit. A potom se počaly odvíjet události, které později vyústily v něco, co připomínalo hrůzný, děsuplný sen. Ale kde hledat počátek všeho? Jistě ne na rozpukajícím jaře roku 1059.

Vraťme se do doby, kdy se muži a ženě narodilo prazvláštní dítě. Muž se jmenoval Krouk a jeho velkou vášní byla magie, již zasvětil svůj život. Byl stoupencem pradávného hamilkarského řádu zasvěcenému Hamlungovi a Jeredian, zosobnění milujících božstev. Hamlung byl patronem stromů a Jeredian patronkou zrození a hojnosti. Čaroděj Krouk zahořel láskou k ženě jménem Helen, jejíž jméno však bylo později vymazáno ze všech pramenů a odkazů budoucím generacím. Nic na tom, že se sama svého pozemského jména vzdala a po svém přerodu přijala jméno nové, jméno, které nahánělo strach. Ta žena byla také plně oddána magii, ale její skutečnou skrytou láskou byla magie temná. Za věděním byla ochotna kráčet tam, kam se jiní neodvážili. Nedodržovala žádná pravidla, vydaná Cechem, ani pravidla zvyková, jež se dědí z generace na generaci. Čaroděje Krouka obloudila, aby byla blíže vědním zdrojům, aby mohla sáť věkovité vědomosti a střežená tajemství Cechu, aby profesně sílila. Postupem času čaroděj Krouk pochopil, že s jeho družkou není něco úplně v pořádku. Poznal to z častých změn nálad a zlostných výbuchů, ale netušil příčiny a nevěděl, že ona zašla už příliš daleko a že byla z obcování s temnými silami dávno nakažena. Její duše černala a mířila na druhý břeh. Snad proto, že vztah se pomalu počal hroutit, snažili se o potomka. A potom, za kruté zimy roku 1032, ze vztahu muže

a ženy zplozeno bylo dítě. Zvláštní dítě, hrbaté a chlupaté, hobitu málo podobné. Dítě dostalo jméno Krubrok. Tak přišel na svět Krubrok Krouk, jehož zrození a hlavně smrt měly obzvláštní význam na budoucí dění na jaře roku 1059.

Kroukova rodina byla nefunkční a matka s otcem se od sebe vzdalovali. Malé dítě si brzy uvědomilo, že jej matka nemiluje, ale ve skutečnosti to nebyla úplně pravda. Matka v dítěti spatřovala svého pokračovatele, svůj odkaz na tomto světě, až dojde k jejímu definitivnímu přerodu. Během jedné hádky žena svého muže zavraždila a zmizela. Malý Krubrok se dostal do sirotčince a matku zavrhl. Po otcí mu zůstala jediná památka - zvláštní prsten jménem Hroten. Krubrok Krouk vůbec netušil o jeho moci, o moci, která ubohého sirotka měla na strastiplné cestě životem ochraňovat před vlivem jeho šílené matky. Poté, co Krubrok dospěl, vydal se do širého světa, protloukal se životem, jak se dalo, a když uspořil tvrdou práci na studia, začal se věnovat studiu magie. Matku považoval za dávno mrtvou. Netušil, že její duch čas od času k němu zalétá a je příčinou zlých nočních můr. Netušil, že v roce 1051, kdy se přistěhoval do gwendarronského Liscannoru a vstoupil do řad Nurnské družiny, už matka dospěla k definitivnímu přerodu a pozbyla tělesné schránky. Neměl ani potuchy, že jej matka vábí k sobě a k pomalu zvětšujícímu se zástupu tajných obdivovatelů. Neměl ponětí, že její jméno je Kloga a její moc strašlivá. S Hamilkarem zpřetrhal veškeré vazby a neměl v plánu se tam už nikdy vrátit. O svém dřívějším životě mluvil velmi nerad a málo. Nevěděl všechny souvislosti, ale tušil. Což dokládá následující věta kronikáře z družinových análů: "Hobit Krubrok pocházel z Hamilkaru a byl stížen prokletím své matky, díky kterému trpěl nadměrným ochlupením a byl poněkud shrben. O svém prokletí však nikdy nechtěl mluvit". A potom, osmého deština roku 1058, přišel Krubrok Krouk nešťastnou náhodou o život. Byl zabit rukou přítele a družníka Kutouše Králíka z Veselého kopečku. A té noci daleko na severovýchodě v hamilkarském Lese smutku vzteklého psa bylo lze slyšetí táhlé a tklivé vyetí smeček vlků. Kloga ucítila, pokud temná bytost mohla vůbec něco cítit, že něco z ní něco ubylo. Část, kterou toužila navrátit zpět. A Kutouš Králík byl té samé noci velice zkormoucený a netušil, že se stává ústřední postavou příběhu příštího jara a že soumrak započal poslední etapu jeho krátkého života.

Zážitek

Klabzej Myšilov

Viděl jsem letěti mazlavý jíl
když ten jíl dopadl, vůdce zabil
a paže, již byla hrouda ta zhnětena
pojila přes kloub se na útlá ramena
z nich trčel krček a přecházel v kebuli
svaly se grimasou ve tváři napnuly
očička hobití mžourala zavile
kolem se srotilo pohřební defilé
na místě dopadu krvavý flek
joj, to byl, Králíku, zážitek!

Liscannor

Jaro roku 1059 tedy bylo prohráté sluncem a mukuřan Bašár-bej se nastěhoval k vdově Březinkové. Starosta Myšilov spravoval vesnici a oháněl se dubovým razítkem a vůbec netušil o pavučinových sítích, které se stahují kolem Liscannoru. Nikdo z vesničanů neměl o Hamilkaru větší ponětí, než že je to hornatá neúrodná země kdesi na severovýchodě a že tam snad leží jezero, kterému se říká Ztracené. Řídící školy by možná uvedl, že hlavním městem je jakýsi Leherk. Víc nic.

Život v obci plynul poklidně, a když starosta Myšilov brzy zrána otevřel vrata z hlavní sednice, aby se přesvědčil, kdože se k němu tak naléhavě dobývá, neměl ani potuchy, že poklidné

dny liscannorské jsou definitivně u konce. Na zpraží stáli dva gwendarronští vojáci a tvářili se nadmíru úředně.

“Dobrý den”, pozdravil Klabzej Myšilov.

Místo odpovědi mu hodnostně vyšší voják podal dopis s pečeti soudního dvora v Nurnu.

“Co to je?”.

“Obsílka k soudu”.

Klabzej Myšilov dopis otevřel a přečetl holou větu: Dostavte se neprodleně. Přes tvář mu přeběhl stín. Starosta obce se zeptal, v jaké věci že má svědčit, ale to ještě netušil, že je obžalován.

“To vás nemusí zajímat”, odvětil voják a pohrdlivě přelétl pohledem bídné stavení druidovo, “Pokud se nedostavíte, bude s vámi zameteno”.

Klabzej Myšilov byl brunátný vzteky. Jednání vojáků ho do hloubi duše urazilo. A nebylo divu. Lidé ve vsi věděli, že druida není těžké urazit, byl háklivý a ješitný až hanba. Ale gwendarronské moci se bál, proto si řekl, že jde jen o nedorozumění, které se jistě vysvětlí. A potom si bude moci na chování vojáků stěžovat. Sbalil si tedy mošnu, vyvedl z domu koně a vyrazil k Nurnu.

Jaké bylo Myšilovovo překvapení, když u civilního soudu v Nurnu stanul na lavici obžalovaných za nezaplacení směšné dlužné částky za údajně objednané a provedené zednické práce na liscannorském obecním hřbitově. Nebyl si vědom ničeho a přestože dotyční zedníci nepředložili jediný důkaz kromě svého tvrzení, byl uznán vinným a odsouzen k zaplacení dlužné částky plus soudních poplatků. Nic nepomohlo ani starostovo tvrzení, že v době provádění údajné zakázky vůbec nepobýval v Liscannoru. Proto pojal podezření, že soudce byl jistě uplacený a rozhodl se v Liscannoru hanebnou věc vyšetřit.

Okamžitě po návratu do Liscannoru starosta Myšilov spolu s hrobníkem Dolwenem, který si také nebyl ničeho vědom, navštívil obecní krchov, kde u hrobu Krubroka Krouka objevili zbudovanou sochu zobrazující muže sázejícího strom a ženu žehnající nějakému dítěti.

“Mám pocit, že je to dost nevkusný”, pravil hrobník.

Myšilov slintal vzteky. Zpytoval liscannořany v hostinci U hrocha, ale nikdo si nebyl ničeho vědom. Práskl tedy vztekle dveřmi a odebral se domů sepsat prohlášení. Toto prohlášení objevovalo se orážené dubovým razítkem ještě téhož dne na dveřích hostince U hrocha.

...odvětil voják a pohrdlivě přelétl pohledem bídné stavení druidovo...

Lidi!

Gwendarronská patrola mi jakožto starostovi Liscannoru doručila obsílku k soudu. V obsílce bylo napsáno pouze: Dostavte se. Žádný důvod, žádné předchozí vyšetřování, nic bližšího. Ani přes to, že následující věc by na základě pouhého zjištění faktů přímo na místě mohla být vyřízena a nemusel by být zatěžován soud. Velitel patroly na přímý dotaz, v jaké že je ten soud věci, stroze odvětil, že mne to nemusí zajímat. Že jsem prostě obžalovaný, a když se nedostavím, bude se mnou zameteno. Dobře, dejme tomu. Dostavil jsem se tedy k soudu. Chtěl bych předeslat, že k soudu civilnímu, ve věci banální, jakých se ve městě Nurn schází jistě několik do týdne.

Soudce bez jakéhokoli vyšetřování oznámil ve zkratce následující. Pan Klabzej Myšilov se provinil nezaplacením dlužné částky tři sta zlatých partě zedníků, kteří provedli opravy liscannorského hřbitova. Na místě tedy peníze vyplatí a zaplatí výlohy soudu. Konec. Tečka. A co na tom, že pan Myšilov ony zedníky nezná a znát ani nemohl, nikdy je na práci nenajal a neslibil jim žádné peníze. Co na tom, že neexistuje jediný sebemenší důkaz, jediný svědek a navíc že obžalovaný dva měsíce ve vsi vůbec nebyl? Po tom se pan soudce ani pídít nemusí - nepotřebuje to. Má přeci jasné udání, a co na tom, že jde o tvrzení proti tvrzení? Stojí tu slovo námezdního zedníka proti slovu starosty obce, tak jaképak štráchy? Rozsudek zní: vinen, a nějaké vyhrožování stran žalující strany ohledně rozbourání hřbitova, když nebudou peníze, je jen příjemným zpestřením dne. Tak to ne. Takovému soudu se výlohy neplatí!

Není překvapením, že starostova patálie se zákonem vyvolala bouří veselí. Všeobecně se považovalo za reálné, že starosta byl u soudu uražený a jízlivý a pobouřil soudce natolik, že v předem jasné věci rozhodl v Klabzejův neprospekch.

“Pohrdání soudem, to není žádná legrace”, dovrtí se Dolwen, “V Mukurgradu by šel druidské rovnou pod sekeru”.

“Aspoň lesák zchladne”, usmál se Lúin.

Rien Gwardit vědoucně přitakal.

“Jedno ale zůstává záhadou”, ozval se Kutouš Králík, “Kdo a proč postavil to sousoší na krchově. Víte o tom někdo, chlapi?”.

Štamgasti pokrčili rameny.

“Někdo to bejt musel”.

“Na mě nekoukejte”, ohradil se Lúin, “Já na krchov nechodím”.

* * *

Na událost se soudem se téměř zapomnělo a záhada se sousoším zůstala neobjasněna. Socha na hřbitově jednou stála, šlo bezesporu o umělecké dílo a nebylo třeba je bořit. Že Myšilov dosud soudu nezaplatil nevyvolalo stran soudního dvora zatím žádnou odezvu. Klabzej Myšilov měl ale strach a připravoval se na to, že jednoho dne se zase vojáci objeví. Mínil nechat spor zajít tak daleko, aby věc dostal na starost jiný soudce a v následném procesu mohl argumentovat tak pádně, že pravda vyjde najevo. Bylo známo, že když se Myšilov zašprajcuje, nehne s ním ani pár tažných volů. Takže starosta trávil večery raději doma, než v hospodě, připravoval si obhajobu a argumenty a čekal, kdy se objeví vojenská eskorta. A vojáci se objevili, jenomže poněkud jiní, než očekával.

O šestnáctých předradostinách v půl deváté ráno se ozvalo bušení na vrata Klabzejova domu. Myšilov byl připraven. Vzal si mošnu a hůl a otevřel. Jaké bylo jeho překvapení, když spatřil štrůdl třinácti mužů ve zbroji, oděných do jemu neznámých černobílých uniforem. Překvapením mu vyschlo v hrdle.

“Vy jste předák vesnice?”, houkl velitel jednotky, “Chci s váma okamžitě mluvit”.

“Co jste zač?”, zeptal se Myšilov nedůvěřivě.

“Halmilkarská armáda”, dostalo se mu strohé odpovědi.

Klabzej Myšilov zesinal a upozornil dotyčného, ať se jeho muži utáboří za vesnicí a potom, že si mohou v klidu promluvit. Přítomnost tolika po zuby ozbrojených cizáků v obci mu nebyla vůbec po vůli a nijak se tím netajil. Byl ale také překvapený. Vůbec nedokázal pochopit,

že se vojenský oddíl dokázal dostat tak hluboko do Gwendarronu. Velitel odmítl s tím, že mají povolen volný průjezd Gwendarronem. To se starostovi pochopitelně nelíbilo, tady byl pánem on, ale byl také zvědavý a chtěl se hamilkařanů pokud možno co nejdříve zbavit. Klabzej pozval tedy velitele dál do nevzhledné centrální světnice a usadil jej na otep slámy. Byl sám náruživ, co z toho muže vzejde. Že tou dobou právě čtyřicet dalších vojáků obsazuje střed obce, neměl tušení.

Na dopise, opravňující hamilkařany k volnému průjezdu Gwendarronem, byl rozmazaný podpis. Pečeť se odloupala, nezbylo z ní mnoho.

“Hledáme jistou osobu”, řekl voják a zhnusně přelétl pohledem nuzné vybavení domu, “Jmenuje se Krouk. Krubrok Krouk”.

“Je mrtvý, pane”, odpověděl Klabzej.

“Víte to jistě?”.

“Ano. Byl jsem při tom, když zemřel. A byl jsem mu na pohřbu”.

“Dobrá tedy”, zamručel pochvalně ten muž, “Mám pro vás teda takovou práci. Odvezete jeden prsten. Ten prsten je velmi cenný, říkám vám. A vy ho odvezete mému pánu do Hamilkaru”.

Ta nabídka smrděla jako zamřelá ryba a způsob, jakým byla vyřčena, také. Přesto se Klabzej zeptal, co za to. Cena smrděla také. Nestála za řeč.

“To neuděláme”, odpověděl mírně roztřeseným hlasem Myšilov, “Jděte jinam. Ale hlavně daleko odsad’. Žádám vás, abyste opustili Liscannor”.

“Co si to dovoluješ, ty chlívě?”, zařval voják, “Ty hastroši jeden umouněnej?”.

“Prosím?”.

“Když budu chtít, tak tě sejmu a ta tvoje špinavá kůča lehne popelem”.

“Vypadněte”.

Hamilkařan rozkopl dveře a zavelel mužům.

“Ještě rád přilezeš. Budeme čekat”, křikl na Myšilova, ve kterém by se krve nedořežal.

Když muži odpochoovali, Klabzej Myšilov vyskočil zadním oknem a přes zahradu se hnál k hostinci U hrocha. Tam spatřil čtyři desítky dalších hamilkarských vojáků, kteří kontrolovali prostor. Liscannořané pokukovali v hloučcích a snažili se přimět vojáky k hovoru. Ti však zarytě mlčeli se zbraněmi hotovenými. Měli své rozkazy.

“Jsme vobsazený”, štkal Jeremiáš Čipera a nebyl schopen ani obsluhovat hosty.

Stejně nikdo neměl na pivo ani pomyšlení. Do hostince se cizáci naštěstí neodvážili, takže byl prostor pro to, umluvit se, jak řešit vzniklou situaci. Klabzej Myšilov řekl, co se přihodilo. Nálada byla značně vzrušená.

“Co budeme, u všech bohů, dělat?”, zeptal se Beryl Sekera.

“Bít se s nima nemůžeme”, zhodnotil šance Lúin Nórienský, “Je jich jak psů, o výcviku nemluvě. Neměli bysme šanci”.

“Něco ale přeci dělat musíme, ne?”, zavrtěl hlavou Kutouš Králík, “Tohle je bezprecedentní zásah do občanských práv”.

“Musíme to udat. Dojet pro vojáky do Nurnu”, pravil Rien Gwardit.

“Já tam zajedu”, řekl odevzdaně Myšilov.

Nic jiného mu nezbyvalo. Stále věřil v gwendarronské úřady, i když víra po posledním soudním procesu ochabovala. Doběhl pro koně a vyrazil. Nedojel však daleko. Ještě v Liscannoru na cestě k hlavnímu městu mu zastoupili cestu muži, které znal z ranního incidentu.

“Kam jedeš, špíno?”, křikl velitel okupantů.

Myšilov zrudl, ale neodpověděl.

Jel dál. Snažil se jet, jako by tam nebyli. Velitel křikl nějaký příkaz a jeden z mužů do Myšilova zabodl kopí. Druid se skácel z koně. Tekla z něj krev, pomalu se sbíral. Bylo mu už všechno jedno. Vzal koně za uzdu a šel dál. Hamilkařan posunkem zarazil své muže a nechal potupeného starostu obce projet. Celá ta situace byla nepochopitelná.

* * *

Zkrvavený Klabzej Myšilov dojel k nurnskému soudnímu dvoru podat udání pro obsazení liscannoru cizím vojskem a pokus o vraždu starosty obce. Obvinění to bylo vážné a bylo

přislíbeno, že ihned do zmíněné obce bude vyslán vyšetřovatel s doprovodem. Druid byl spokojen, obrátil koně a vydal se na zpáteční cestu. Situace v obci nedoznala žádných změn, až na to, že si hamilkarští mezi domy postavili stany. Nebylo úplně jasné, na co čekají. Nurnský vyšetřovatel s petadvacetičlenným oddílem se dostavil navečer a ihned nechal vyklidit hostinský lokál pro účely vyšetřování. Byl to voják, důstojník. Zdálo se, že teď už záležitost nabere úplně jiné obrátky, ale to byl zásadní omyl. Nejenže znesvářené strany nebyly okamžitě odděleny, naopak. Hamilkařanům byl stále umožněn volný pohyb po vsi a požadavky starosty obce ohledně jejich okamžitého odchodu nebyly nepochopitelně brány vůbec v patrnost. Nejprve vyšetřovatel v uzavřené společnosti vyslechl velitele hamilkarského oddílu. Hovořili spolu dlouho. Poté byl předvolán Klabzej Myšilov. Vojenský vyšetřovatel Klabzeji Myšilovovi předložil dokumenty.

“Tady to podepište”, řekl.

“Co to je?”.

“Vaše výpověď”.

Z rohu hospody se smál velitel hamilkařanů širokým významným pohledem.

Teď Myšilovovi s hrůzou došlo, že celé to kolem je jenom divadlo. Vznesená obvinění byla na lejtrech překvalifikována na jakési nepodřízení se nařízení a pokus o zabití, z čehož doslova v podtextu čpělo slovo nedbalost.

“Tohle nepodepišu”.

“Ne? Je to ve vašem zájmu. V zájmu všech”.

“Vaše škoda. Budeme to řešit u soudu”.

Vyšetřovatel řekl, že dnes tady s muži přespí a zítra se pojedje do Nurnu.

Klabzej Myšilov se vypotácel z hospody jako opařený. Už nebyl nikdo, kdo by pochyboval, že celá ta záležitost je krajně podezřelá a nekalá.

“Musejí bejt uplacený. To není možný”, řekl Dolwen Mukurský.

“Na co ty hamilkařani pořád čekají?”, zeptal se Beryl Sekera.

“Asi na to, až vezmeme tu jejich divnou práci”, dovítípl se Lúin, “A tu teda nevezmeme”.

“Státní úředník je zpro... zpropadená sviňa. To jsem dy... dy... dycky říkal”, houkl kroll Egh.

“Myslím, že je načase svolat Nurnský”, navrhl pan Králík, “Vejprava v Liscannoru, to tu ještě nebylo”.

“Dobřej nápad”.

“Ještě bych zkusil povolat nějaký jiný vojáky”, navrhl Bašár-bej.

“Jaký jiný vojáky?”.

“Nějaký, co by v tom nemuseli jet. Tady za lesem asi dvě tři hodiny cesty je malá provinční posádka”.

“Jak to víš?”.

“Jsem voják, ne? Bojoval jsem za Chába. Vojenský struktury mě vždycky zajímaly”.

“Tak jo. Vypař se nenápadně a přiveď je”.

“Dobře”.

* * *

Bašár-bej skutečně, jak slíbil, vojáky přivedl. Bylo jich patnáct, ale výzbrojí se s hamilkarskými nemohli poměřovat. Ovšem celý pokus vyšel naplano, protože poté, co s jejich velitelem promluvil nurnský vyšetřovatel, pokrčili rameny a odjeli. U Klabzeje Myšilova došlo k utajené schůzce nurnských dobrodruhů. Nurnská družina byla povolána.

“Když to nejde jinak, pomůžeme si sami”.

“Jo”.

“Zvolíme vůdce”.

“Jasně. Máš tu, Klabzeji, nějaký papírky”.

“Papírky? Na co?”

“Na tajný hlasování o vůdci”.

“Papírky nemám, mám kůru. Březovou”.

“V nouzi bude dobrá...”.

Vůdcem družiny byl zvolen Kutouš Králík, což je z pohledu dějin vlastně symbolické. Dohodnuto bylo, že s hamilkařany se do holportu nepůjde a ten jejich smradlavý kšeft není Nurnských hoden. Smyslem liscannorské výpravy bude zbavit se jich, ztrestat a pohnat k zodpovědnosti toho, kdo za vším tím svinstvem, prorostlým do gwendarronských struktur, stojí.

“Je dobře, že se vůdcem nestal Myšilov”, pravil Rien Gwardit, “Moc si to všechno bere osobně. To bysme všichni mohli jít kalupem do kopru”.

Klabzej Myšilov vypadal jako před zhroucením. Zhroutila se mu představa o pevných základech civilizovaného světa.

...vůdcem družiny byl zvolen Kutouš Králík...

* * *

Ráno vyšetřovatel srotil své muže na zabahněném plácku před hostincem. Hamilkarští měli sbalené stany a byli připraveni na cestu také. Potom přišla eskorta pro Klabzeje Myšilova. Přítomnost ostatních vesničanů nebyla žádoucí. Jízda vyrazila směrem k Nurnu. Když jezdci opouštěli vesnici, na tvářích liscannořanů se zračilo znatelné ulehčení. Pokud však zbědovaný druid očekával, že cílem procesí bude budova nurnského soudního dvora, mýlil se. Cílem byla pevnost Agerr, sídlo velení královské armády. Z toho Myšilovovi vyplynulo jediné - stane před soudem vojenským. Jenomže nestalo se tak, a to byla pro starostu liscannorského další rána. Hamilkarští vojáci byli vřele uvítáni a ubytováni v prostorách pevnosti. Klabzeje Myšilova

naopak nějaký voják odvedl na jakýsi špinavý dvorek, kde druid osířel a čekal. Hryzal si nehty a snažil se celou záležitost pochopit, leč marně. Po nějaké době přišel na dvorek muž. Voják. Byl sám, beze svědků.

“Jsem soudce vojenského soudu, pane”, představil se muž, ale jméno neuvedl.

“Klabzej Myšilov, starosta liscannorský”, odpověděl druid.

“Vím. Jste ten problém”.

Soudce v nedůstojných podmínkách zabahněného dvora vysvětlil užaslému druidu, že žádný soud se konat nebude a že událost, která se stala, vlastně nikoho nezajímá.

“Jak si to mám vyložit?”, dotázal se Klabzej.

“Nejlépe nijak. Na všechno prostě zapomeňte. A navíc - vyšetřovací spisy se ztratily”.

“Je ale spousta svědků. Vyšetřovatel a jeho lidé...”.

“Nic neviděli, chápete?”, ztišil hlas soudce, “Vlastně v té vesnici vůbec nebyli”.

Klabzej zatvře a odmítavě zavrtěl hlavou.

“Pochopte to, u všech bohů, člověče!”, kroutil se soudce, “Tady jde o státní zájem! Pokud to konečně nepochopíte, semele vás to na prach!”.

“To snad nemyslíte vážně. Jaký státní zájem může stát za obsazením nedůležité gwendarronské visky a pokusem o vraždu tamního starosty?”.

“Prostě státní zájem. Berte nebo nechte být. Vy jste strůjcem svého osudu”.

Myšilov znovu nechápavě zavrtěl hlavou.

“Tak dobrá”, zamyslel se soudce, “Kolik chcete za to, abyste konečně pochopil?”.

* * *

Zdrcený Klabzej Myšilov nakráčel do úřadu Kanceláře pro ochranu státních aktivit. Už nevěděl, kudy kam. Mlátil holí do podlahy a žádal si osobní audienci u Kwenna Kallesteho. Už mu bylo všechno jedno. Samozřejmě, že ho vyvedli. Nebylo divu. V hospodě U lišky se ožral a vylil své hoře na kus papíru, který navečer přitloukl na žbrlení před hospodou. Potom šel spát.

Lidi!

Šestnácté předradostiny 1059, půl deváté ráno. Na dveře Klabzeje Myšilova, starosty Liscannoru, buší velitel hamilkarského vojska, obklopen dvanácti uniformovanými muži v plné zbroji. Tou dobou už čtyřicet tři po zuby ozbrojených mužů obsazuje těsnou blízkost Janternu. Čekají na rozkazy. Velitel vojska je pozván do domu, ale je upozorněn, ať se jeho muži utáboří za vesnicí, že je přítomnost takovéto vojenské síly uvnitř vesnice nevhodná. Toto starostenské právo je odmítnuto s odvoláním na jistý dokument, který opravňuje hamilkarské vojsko k „volnému průjezdu Gwendarronem“. Velitel hledá Krubroka Krouka. Dozví se, že je mrtvý. Nabízí tedy liscannorským práci. Odevzdat jeho pánu do Hamilkaru prsten nemalé hodnoty. Za toto nabízí celých sto zlatých. Po té, co Klabzej Myšilov zakázku odmítá s odkazem na nerentabilnost obchodu a posílá muže pryč, je starosta nazván „hastrošem“ a jeho dům „špinavou kůčou“. Pochopitelně je po hostu požadováno, aby okamžitě se svojí armádou odtáhl z Liscannoru. Přitom voják dosti nevybíravým způsobem upozorňuje, že pod „volným průjezdem Gwendarronem“ si onen cizák představuje porušování práv obce, starostenského úřadu, vyhrožování fyzickou likvidací, ale i volný pohyb po soukromém majetku kohokoli se mu zachce. Vydává svým mužům rozkaz k obsazení náměstí. To, že si pod „volným průjezdem“ představuje i vraždu gwendarronského občana a obecního starosty, protože jede po cestě oznámit úřadům obsazení Liscannoru vojskem cizí země, není už v této chvíli nic překvapujícího.

Zarážející je ale přístup gwendarronského státu. Vyslaný vojenský oddíl pětadvaceti mužů není schopen zajistit pořádek, ani od sebe oddělit znesvářené strany. Není schopen dosáhnout zcela pochopitelné věci, a to odchodu okupačního vojska mimo území napadené gwendarronské vesnice. Vyšetřovatelé už zřejmě mají své instrukce - zamést veškeré důkazy. Od počátku se zcela nezakrytě staví na stranu Hamilkaru, do úředních spisů záměrně pozměňují výpovědi svědků. Například vznesené obvinění z pokusu o vraždu a nepodřízení se nařízení o vyhoštění z obce uvádějí pouze jako pokus o zabití. Od chvíle zjištění této manipulace s fakty

pro jistotu výpovědi ani neautorizují, neprovádějí opisy, vyšetřování je zřejmě od této chvíle tajné. Nutno podotknout, že běžná práva jsou upírána pouze jedné ze zúčastněných stran. V tomto okamžiku je jasné, že velení gwendarronského oddílu má předem dané rozkazy porušení zákona ignorovat. O tom svědčí i fakt, že občané státu jsou vyslýcháni veřejně, kdežto s hamilkarskými se vedou o poznání přátelštější diskuse stranou nepovolaných uší. Stejně rozkazy už zřejmě má patnáct vojáků z úplně jiné posádky, povolaných na pomoc vsi jedním z občanů Liscannoru. Tito se chovají nanejvýš rozpačitě a kromě svého příjezdu jsou již jen schopni odjet. Posunem celého případu je rozhodnutí vyšetřovatelů předat záležitost soudu. Po příjezdu do pevnosti Agerr však vychází najevo, že případem se nebude zabývat soudní dvůr v Nurnu, ale soud vojenský. Hamilkarské vojsko je vřele ubytováno v prostorách pevnosti, gwendarronský občan je odkázán na špinavý dvorek. Zanedlouho se dostavuje soudce, který se v anonymitě dvorku nemusí bát říci věci tak jak jsou. Soudit se nebude. Událost, která se stala, nikoho nezajímá. Vyšetřovací spisy se ztratily, on je nechal ztratit. „Soudce“ věří hamilkarským a gwendarronské zákony ho nezajímají. Oněch čtyřicet gwendarronských vojáků, kteří podivnému vymáhání, či spíše nevymáhání práva, byli přítomni, ve prospěch žalující strany svědčit nebude. Konec. Tečka. Jelikož Klabzej Myšilov odmítá na věc prostě zapomenout, je oddělen od ostatních a tam je mu znovu opakováno, že neexistují žádné záznamy o tom, co se dnes stalo. Potom přicházejí na řadu výhrůžky a ohánění se jakýmsi „státním zájmem“. Když ani to nepomáhá, snaží se soudce udělat to, čím zavřel ústa ostatním „strážcům gwendarronského pořádku“. Navrhuje nespecifikovaný úplatek. V tu chvíli se jistě hamilkarské vojsko směje ze svých komnat. Toto je vrcholný úkaz gwendarronské spravedlnosti!

Následujícího dne Klabzej Myšilov hned poté, co nakrmil prasata, začal psát list. List, který minil odeslat všem možným institucím, i když dosud neměl zcela jasno, jakým, a zároveň jej chápal jako poslední vůli. Vzal brk a s vyplazeným jazykem psal.

Poslední doba hluboce otřásla mou vírou v Gwendarron, ba co více, v mých očích zpochybnila postavení starostenského úřadu v hierarchii zemského systému, jeho vážnost a smysluplnost. S tímto pocitem, kdy státní úředníci bezostyšně šlapou po králem svěřených právech základních kamenů této stavby, bez nichž tedy sama o sobě ztrácí význam ve všech návaznostech, nemohu (a přirozený pud sebezáchovy mi to velí) dostát své povinnosti zachovat věrnost království Gwendarron. Samozřejmě tedy v případě, že v dohledné době nepovstane někdo z povolaných, neuvede věci na pravou míru, neosvětlí důvody hrubého porušení práv občanů Gwendarronu a starostenského úřadu obce Liscannor, neoznačí viníky a nepotrestá je. Toto bych bral za pochopitelné a jaksi na místě. Jako starosta Liscannoru tedy považuji za nezbytně nutné prošetřit a postihnout následující záležitosti; nebo je alespoň (pokud se na jejich nestandardnost vztahuje nějaký státní zájem) dostatečně povolanou a svéprávnou osobou bez arogance vysvětlit a napravit jiným způsobem. Jedná se o následující záležitosti...

“Ted’ tam napíšu o tom soudu se zedníkama a potom o těch Hamilkařanech”, přemítal nahlas Myšilov, “Hlavně žádný urážky a nadávky. To by bylo zlé...”

Někdo zabušil na vrata a Myšilov se rozklepal po celém těle. Potom to vzdal a rezignovaně otevřel.

“Dobrý den”, pozdravil slušně civilně oblečený muž, “Pan Kalleste si žádá ve vši tichosti s vámi promluvit”.

Druid si viditelně oddychl.

* * *

Kwenn Kalleste, šéf takzvané Kosy, přijal Klabzeje Myšilova k velmi neformálnímu rozhovoru. Mluvil v narážkách a náznacích a Myšilov mu mnoho nerozuměl. Nicméně tón, který jistě z pragmatických důvodů zvolil, zněl druidovi poprvé po dlouhé době přátelsky. Nejprve nechal druida vylít si jeho hoře, čemuž naslouchal s vážnou tváří, a potom vysvětlil, že jistý státní

zájem na celé věci jistě leží, nicméně Hamilkařané vzali věc za špatný konec a zbytek napáchali příliš horliví úředníci. Vysvětlil, že celé je to jedno velké nešťastné nedorozumění.

Ze všeho Klabzej vyrozuměl následující. Jistý Sadul Korčavec, hamilkarský opat kláštera jménem Harad, mimo jiné tamní význačná osobnost, oznámil alarmující zvěst o výskytu jistých přírodních anomálií spojených s výrony magických energií a v té souvislosti značného zesílení aktivit příznivců jistého kultu uctívaců Klogy. Uvedl domněnky, že vše může souviset s jistou rodinou, jejíž příslušník kdysi měl co společného s Řádem. Ten muž však tragicky zahynul, ale měl syna. Uctívači Klogy syna považují za vyvoleného a pátrají po něm. Vzhledem k tomu, že existují víceméně potvrzené domněnky, že dítě žije na území Gwendarronu, požádal opat Sadul Korčavec tamní výkonnou moc o předvedení dítěte, a to s maximální možnou, to jest vlastní vojenskou ochranou. To dítě se prý jmenuje Krouk. Hamilkarský panovník zaslal nótu gwendarronskému vladaři a ten vyjevil příslušným úřadům, aby bylo vydáno povolení oddílu hamilkarského vojska k volnému průjezdu Gwendarronem po dobu nezbytně nutnou. S Kroukem však mělo být jednáno se všemi výsadami gwendarronského občana, to jest jeho případný odchod do Hamilkaru měl být ryze dobrovolný. Dále už věc měla být řešena skrze armádu. Hamilkařané si zřejmě vydané povolení k volnému průjezdu vysvětlili po svém a museli být velice stresováni, když doznali, že Krubrok Krouk je po smrti. Vojáckou improvizací a chybnými rozhodnutími věc zahnali příliš daleko a představitelé gwendarronské armády, kteří se nepříliš invenčně řídili nacvičenými postupy pro řešení záležitostí státního zájmu, dokonali dílo do úplné oblundnosti.

“Proč po nás chtěli doručit Korčavci ten prsten?”

“Zřejmě jde o smluvené znamení, že Krouk byl nalezen a oddíl se vrací”.

“Ale Krouk je po smrti”.

“Možná se rozhodli doručit vás, když jste ho znali”.

“Byly spáchány zločiny...”.

“Vím”.

“Co se bude dít dál?”.

“Zločiny budou potrestány”.

“A Hamilkařani? Chovali se jako prasata”.

“Kdo se z nich choval tak, jak říkáte, bude pochopitelně pykat”.

Myšilov popsal tři Hamilkarské a jejich velitele.

“Hádám, že dostanou aspoň po jednom roku těžkých prací a jejich velící důstojník aspoň tři léta...”.

“Žádám si, při vši účtě, pane, písemný vyrozumění. Skrzeva ty provedený vopatření”.

Kwenn Kalleste se mírně usmál. Dosáhl svého. Nerudný zástupce vesnického úřadu, který měl vizáž žebráka z náměstí Uzdrvených, se očividně uklidnil. A o to mimo jiné šlo především. Považoval tu věc za vyřízenou. Podal Myšilovovi ruku a dal mu najevo, že jeho čas je drahý.

Klabzej Myšilov cválal na koni domů a přemítal. Rovnal si myšlenky, ale stále měl v hlavě zmatek. A hlavně, byl uražený. Ublížený. Nesl si na srdci hoře, které bylo stále bolestně živé.

* * *

“Takže takhle se teda věci mají”, dokončil vyprávění Myšilov nad holbou piva v hostinci U hrocha, “Hamilkařani jsou na cestě domů a ty tři svině, co mně šli po krku a nadávali do špinavejch kůč, snad v bání”.

“Stejně na tom neseš svůj díl viny”, řekl Rien Gwardit, “Jseš strašně vztahovačnej”.

“Mám nákou zvodpovědnost, Gwardite”.

“Nehádejte se”, vložil se do debaty Bašár-bej, “Hlavně že vodtáhli a je po všem”.

“Tobě se to říká”, ozval se Kutouš Králík, “Já jsem třeba vůdcem výpravy, která neexistuje. Jak k tomu přijdu?”.

“Já jsem pořád připravený jít na... na zteč, kam mně ře... řekneš”, zašklebil se kroll Egh, “Stačí u... ukázat prstem”.

“To je mi teda platný...”.

“Za statečnost a rozhodnost mukuřana Bašár-beje vo blaho vobecní mu tímto uděluju občanství”, pravil podnapile starosta.

“Děkuju mockrát...”

“Jo, a ještě jedna věc”, vzpomněl si Myšilov, “Ta socha na hřbitově, socha chlapa a ženský...”

“Povídej”.

“Je to nějaký svatej symbol Korčavcova řádu. Hamlung, sázející strom, a Jeredian, žehnající dítěti. Patroni jakýsi. Vo jaký dítě jde, nevím. Ale to socha má chránit hrob Krubroka Krouka. Snad ho nějak chtěj voživit, nebo co”.

“Krouka?”

“Jo”.

“Měli bysme na hřbitůvek dávat trochu pozor. Nějak moc divnejch lidí se vo něj zajímá”.

“To bysme teda měli”.

“Ještě jsem chtěl říct jedno. Aby nedošlo k nějakýmu nedorozumění”, vzpomněl si Kutouš Králík, “Bydlí u mě jeden chlap, kouzelník”.

“Chlap?”

“Jo. Jmenuje se Menhorian Blathel. Odborník na stavitelství”.

“Dobře”, odvětil nedůvěřivě starosta Myšilov, “Ale měl se ouředně nahlásit...”

“To je moje chyba. Dělam teď na tom svým vinohradu a úplně jsem to vypustil”.

“Vodkad’ přišel?”

“Z Gergelu, tuším. Je to slušnej chlap. Elf. Zná ho z dřívávějc”.

“Potvrzuju Králíkova slova”, přitakal Rien Gwardit, “Bydlím tam s nima”.

“Vy tam žijete ve třech?”, zdvihl obočí Dolwen Mukurský.

“Co je na tom?”, podivil se nad otázkou Gwardit, “Pomáháme hobitovi s vinohradem”.

“Ty ses odstěhoval z Vranigostu?”

“Jenom na čas. Mám ve věži hrozny vlhko... Nedělá to dobře mejm kloubům...”.

* * *

Tím však podivné události kolem Liscannoru neustaly. O čtyřiačtyřicetých předradostinách po skončení výuky navštívil starostovo stavení řídící školy, pan Getd Ruindorský, se závažným sdělením. Malá Nilien Linfalasová, dcera Griffina Linfalase, se oblíbenému učiteli svěřila, že se jí předchozího dne za vsí nějaký podivný cizinec vypytaal na Krubroka Krouka. Dívka byla ze setkání velmi vyplašená. Pan Ruindorský si postěžoval, že by starosta obce měl věc prošetřit. Bohům žel Nilien Linfalasová nepřiznala jednu podstatnou věc, a to, že neznámému vyzradila jméno Kutouše Králíka, kterého označila za Kroukova blízkého přítele. Tato informace měla nesporně zásadní vliv na to, co se událo v hobitově domě o dva dny později. Stalo se to za hluboké noci, kdy nic netušící hobit i dva jeho podnájemníci dřímali hlubokým spánkem.

* * *

Zkrvavený Rien Gwardit běžel v podvlikačkách vesnicí a řval. V zádech mu supěl Menhorian Blathel a co chvíli zakopl. Ztratil botu a bylo mu to jedno. Křičel, jako když ho na nože berou. Doběhli k hostinským dveřím a bušili na ně jako šílení. V okně nad nimi kdosi rozžehl světlo. Mukuřan Dolwen vyhlédl z okna.

Brzy byla vesnice na nohou. Jeremiáš Čipera běhal po lokále jenom tak v noční košili a nosil kořalku. Brzy se dostavil i zsinálý Myšilov.

Mluvil hlavně Rien Gwardit. Menhorian Blathel výpověď doplňoval, když kouzelník zalapal po dechu. Brzy z kusé a zmatečné výpovědi vyšlo najevo, co strašného se stalo. Ze sklepa domku Kutouše Králíka vyhřezli nemrtví a okamžitě začali útočit. K jejich smůle a k hobitovu neskonalému štěstí byli oba jeho podnájemníci kouzelníci. Jejich magie proti nemrtvým byla velmi účinná, ale poté, co je udolali, kdosi vyrazil vstupní dveře, popadl nebohého Králíka a odvlékl jej do tmy.

“Nešlo nic dělat”, zaštkal Rien Gwardit, “Králík je nejspíš mrtvej!”.

“Poznali jste toho chlapa?”.

“Dá se říct, že jo”, odtušil Menhorian Blathel, “Byl to upír...”.

“Fuj”, sykl hrobník Dolwen a odplivl si.

Hostinec ztichl.

“Brzy nato se otevřely dveře do hostince a v nich stál Kutouš Králík. Vypadal příšerně.

“Pivo!”, hlesl, “A hodně velký!”.

Když se napil a zhluboka vydechl, řekl, že ho něco neskutečně hnusného popadlo a vleklo k lesu.

“Bránil jsem se, kousal, ale všechno marný”, pronesl hobit už trochu klidněji, “A potom u lesa jsem si vzpomněl na ten prsten. Tak jsem ho do něj vysmažil a bylo po něm. A potom se ten netvor rozplynul. Nezvostalo po něm vůbec nic”.

Nurnští byli zaražení.

“A vám dvěma ze srdce děkuju. Nebejt vás, tak je po mně”.

“Hele, Kutouši?”, ozval se váhavě Menhorian Blathel, “Ale nepokousal tě ten upír, že ne?”.

“Ne”.

Kouzelník Blathel si viditelně oddechl.

* * *

Ještě v noci bylo rozhodnuto o bedlivém prozkoumání Králíkova sklepení. Vyprávění trojice vyděšených spolubydlících z hobitova domu se potvrdilo jako pravdivé, ba co víc, situace se zdála být ještě horší. Ve sklepení liscannořané objevili temná znamení.

“Rozkopejte tu špinu!”, křikl Dolwen.

“Po... po... pochčít!”, vztyčil bojovně pěst kroll Egh, “Zka... zka... zka...”.

“Zkadit?”.

“Ne, to ne!”, bránil zneuctěný majetek Kutouš Králík, “To vopravdu ne!”.

Liscannořané tedy znamení a podivné obelisky roztloukli na prach a zadupali do hliněné podlahy sklepení.

Té noci byly starostou Myšilovem do odvolání nařízeny a ustaveny nepřetržité občanské hlídky. Hlídky obcházely vesnici a měly vzbudovat obyvatelstvo při jakémkoli podezřelém zjištění. Občanstvo tento akt akceptovalo s výlučným pochopením. Tady přestala veškerá legrace.

* * *

Ráno se Kutouš Králík v doprovodu bojovně naladěného krolla Egha, vyzbrojeného ohřeбенým cepem, vypravil do Nurnu, kde mínil od služebníků Chrámu Matky Nifredil koupit vodu svčcenou proti nečistým silám. Mínil jí vykropit vnitřek a přilehlé okolí svého zneuctěného stavení. A nedlouho po odjezdu těch dvou přiběhl do vesnice udýchaný hrobník Dolwen s alarmující zvěstí, že na krchově na té divně soše se objevilo podobné temné znamení. Pod vedením starosty obce okamžitě vyrazila

...zkrvavený Rien Gwardit běžel v podvlikačkách vesnicí a řval...

trestná výprava zmíněné znamení zničit. Následně občané provedli zevrubnou prohlídku přilehlého lesa a místa, kde se v noci nebohému panu Králíkovi podařilo vyprostit se ze spárů upírových. Nalezené stopy potvrdily jeho výpověď, ale pátrání nepřineslo nic nového.

* * *

“Krá... krá... krá... hro... hro... hro... vě... vě... vě...”, štkal kroll Egh zhroucený na hospodské židli, zatímco jej druid Myšilov ošetřoval, “Krá... hro... vě...!”.

Z hlavy mu prýštila krev, obličej jí měl celý umatlaný a lepkavý. Dokulhal se směrem od Nurnu celý pomlácený a bez cepu.

“Králíkovi?”, dovtipil se smyslu koktavého sdělení Lúin Nórienský, “Hrozná věc?”.

“J... jo...”.

Kroll se trochu uklidnil až po mohutném hltu kořalky. A poté poněkud obšírně vložil, co se stalo. Vraceli se s Králíkem se soudkem vody od Chrámu Matky a někde poblíž místa zvaného Na škvarku, tam, kde odedávna stojí známé trojsoší nurnských velikánů, byli napadeni nějakým elfem. Zmíněný muž musil ovládat mistrovství silné magie, protože dokázal statného Egha zchromit a v údesu prchajícího Kutouše Králíka také. Potom krolla zatáhl za sochu a praštil přes hlavu jeho vlastním cepem. Když se Egh probral z bezvědomí, byl celý zbrocený krví a Králík, elf i cep byli pryč. A soudek vzácné tekutiny ležel opodál napadrt.

“Tak dost!”, houkl mukuřan Bašár-bej, “Začínají nám mizet lidi, a to už je vážný!”.

“Když mizejí lidi, to je dycky vážný”, přitakal Dolwen a hryzl si spodní ret.

“Du si pro Králíka”, procedil skrze zuby Lúin, “Kdo de se mnou?”.

Teprve teď si liscannorští všimli, že stat je navlečený v plechu. A to pro nepřítele nevěstilo nic dobrého. Dobrovolníci se ozbrojili a ve volné formaci spěchali směrem ke Škvarku. Tam druid Myšilov chytil stopu.

* * *

Belhajícího se Kutouše Králíka objevili sousedé, rozvinutí v rojnici a pročešávající les, až pozdě odpoledne. Byl bledý jak stěna a silně krvácel. Tvář mu hrála podlitinami. Když došel k nim, svezl se odevzdaně na zem.

“Dejte mu někdo hlt žitný, ať se probere”, navrhl Rien Gwardit.

“Já zapomněl vzít...”, opáčil Bašár-bej.

Dolwen se významně podíval do očí Beryla Sekery, trpaslíka, který byl známý tím, že bez chlastu neudělá krok.

“Já?”, zdvihl obočí Sekera, “Já mám. Ale mám málo...”.

“Máš až dost”, houkl zpoza plechů Lúin.

“Mám dost málo... Ale dám. Jasně, že dám”, odvětil Beryl a odlil z placatky do otlučeného plecháčku, kterému někdy říkal Přítelíček.

Kutouš Králík se zhluboka napil, a potom ještě jednou. Neměl daleko k pláči. A potom se ztýraný hobit svěřil, že byl unesen do hloubi lesa neznámým mužem, elfem, který jej surově ztoulal a následně mučil. A nepřestal, dokud si nebyl jist, že Králík vyklopil vše, co věděl. Teprve potom jej propustil na svobodu.

“Já si myslel, že mě zabije!”, sténal hobit, “Já už se viděl zrovínka v knedlíkovým nebi!”.

“A co po tobě ten chlív vlastně chtěl?”, zeptal se Rien Gwardit.

Pan Králík vypověděl, že se záhadný elf pořád dokola vyptával na Krubroka Krouka, jak žil, s kým se přátelil a koho choval v nelibosti. Zajímala ho i Kroukova smrt a kde leží jeho tělo. A co ho zajímalo nejvíce, to byl nějaký Kroukův prsten, nějaký Hrotén. Kutouš Králík sice znal místo Kroukova posledního spočinutí, vždyť mu sám tenkrát vystrojil pohřeb, ale o tom Hrotenu neměl ani potuchy.

“Takže když to shrneme”, řekl starosta, “Nějaký elf nám tady otravuje občanstvo a zajímá se o nebožtíka Krouka. Vobživuje mrtvolu, topoří divný sochy, čmárá temný znamení - a to všechno kvůli nějakému prstenu, kterej nikdo nikdá neviděl”.

Toho dne byl učiněn pokus záhadného elfa vystopovat, ale cizinec zcela zjevně ovládal umění teleportace a velmi zhusta je v nepřátelském terénu využíval. Takže nezbylo, než stáhnout

se do vesnice a spoléhat na bdělost a ostražitost občanských hlídek. Centrum dění se fakticky přesunulo do hostince U hrocha, přespávání v domovech bylo částí obeznámeného obyvatelstva považováno za příliš nebezpečné.

* * *

Brzy po ránu se rozletěly dveře do lokálu a v nich stál barbar Dolwen s lopatou. Stál ve dveřích orámovaný denním světlem a mlčel.

Myšilov s třesoucí se bradou s nevyřčenou otázkou vzhlédl od skoro prázdného korbele.

“Kurva!”, sykl barbar a setrval ve strnulé póze, “Někdo se hrabal v mrtvech!”.

“Jak to myslíš, hrabal v mrtvech!?”.

“Exhumoval hroby”.

Nurnšti vyhřezli z hospody jako nadávající lavina a hnali se cestou ke hřbitovu. Tam seznali, že kdosi během noci rozryl a rozhrabal hroby. Konkrétně se jednalo o hrob mladíka Sigurda, Coreye Kalla a Dani Longodonové.

“Co měli, probůh, ti tři společného?”, zapřemýšlel Menhorian Blathel.

“Nic”, řekl Lúin, “Vůbec se nemohli znát. Podívejte se na letopočty”.

Opravdu, souvislost tu nebyla.

“Ten záludnej elf se vrátí”, odtušil hrobník, “O tom jsem přesvědčen”.

“Pa... past”, vykuckal Egh a svažtil zaštipované obočí.

“Jsem stejného názoru”, přitakal stat Lúin, “Nastražíme mu past”.

“Na noc si poleháme mezi hroby a až se vobjeví, tak ho zamordujeme!”.

“Jasně!”, zahučel dav.

* * *

Noc na hřbitově nebyla příjemná, ale vědomí, že se kolem Liscannoru dějí nekalosti, bylo horší. Liscannorskou domobranu, polehanou ve stínu hřbitovní zdi, vybudily k aktivitě podezřelé zvuky jdoucí od márnice. Byla tmavá půlnoc. Vykročili a s rozevlátými zbraněmi se hnali na nepřítele. Ano, teď už bylo jisto, že to byl zase on. Tajemný elf. Ale nebyl sám. Obklopoval jej houf nemrtvých! Došlo ke kruté řezi, která se odehrávala v temnotě noci. Když poslední nemrtvý padl, Kutouš Králík rozžehl lucernu. Všude kolem se válely mrtvolý zombii a ghulů. Elfovi se opět podařilo v nastalém zmatku zmizet. A teprve budoucnost ukázala, že zmizel nadobro. Ale dnes se liscannorští zdrceně vraceli zpátky k vesnici s pocitem, že pečlivě připravovaná past sklápěla naprázdno.

“Mám pocit, že ten prsten, ten Hroten, tady záhadnej elf hledá marně”, svěřil se přemýšlivý Menhorian Blathel.

“Proč si to myslíš?”.

“Protože tady ten prsten vůbec není... Možná tu byl, co já vim, ale už tu není”.

Skutečně. Při zamyšlení se nad tím, jak se elf snažil hledat na různých místech, jak vyslychal Králíka a vyptával se děti ze vsi, jak vyhrabával těla bez zřejmých souvislostí - to vše vlastně působilo zoufale.

“A není náhodou možný, že tu ten prsten skutečně byl, ale už tu není?”, ozval se Myšilov.

“Jak to myslíš, druidskej?”.

“Já jenom, že ten hamilkarskej chlív, co mě ondymo málem zabil, chtěl, abysme nějakej moc cennej prsten odvezli jeho pánu do Hamilkaru”.

“Myslíš, že ten prsten tady našli, vlastně vyfoukli tomu elfovi dřív, než si pro něj stačil přijít?”.

“To si myslím...”.

“A proč ho nechtěli odvézt sami?”.

“Nakonec to po všech peripetiích udělali. Ale tenkrát přeci ještě hledali Krouka. A zřejmě věděli, že někdo, kdo má o Hroten eminentní zájem, je na cestě”.

“A kde ten prsten teda mohli najít?”, zeptal se hrobník Dolwen, “Hřbitov tenkrát nikdo vzhůru nohama neobracel. Naopak - nechali tam ztopořit tu divnou sochu”.

“A kde bys hledal nejdřív, kdybys byl na jejich místě?”
 “No, asi u Krouka doma”.
 “Přesně tak. U Krouka doma. A tam ten Hroten nejspíš našli”.
 A skutečně. Potvrdilo se, že Kroukův nikdy nedostavěný příbytek byl v nedávné době důkladně prohledán. Dalo by se říci po vojáčku.
 “Jak se menoval ten chlap, co pro něj ty Hamilkařani pracujou?”, zeptal se Rien Gwardit.
 “Mám to od Kallesteho a tak bych ty informace věřil...”, odvětil Klabzej.
 “No, tak už to vybal...”.
 “Je to opat hamilkarského kláštera jménem Harad. Nechá si říkat Sadul Korčavec”.
 “Co, kdybysme tomu Korčavcovi napsali dopis?”, navrhl Menhorian Blathel, “Dopis, ve kterém popíšeme všechno, co jsme zjistili. Třeba už bude vědět, jak těmhle divnějším záležitostí učinit ráznou přítrž”.
 “Jo, to uděláme... A uděláme to hned”.
 Liscannořané zapadli do hostince U hrocha. Bylo otevřeno, Jeremiáš stejně nemohl samými obavami usnout. Někdo přinesl pergamen a brk.
 “Bašár-bej s Dolwenem!”
 “Jo!”, odvětili bývalí vojáci mukurské armády sborem.
 “Máte občanskou hlídku!”
 “U nás se tomu říkalo chábovy milice”.
 “Má pravdu, krajan Dolwen”, přitakal Bašár-bej, “Svatou pravdu...”.

V krajinách pohanských

Klabzej Myšilov

V krajinách pohanských, v prašivém Detoru
 v chatrči z vepřovic uprostřed úhoru
 žil malý chlapeček a jeho rodiče
 od slunka do slunka tlačili na rýče.

Celé dny shrbeni nad rýčů topory
 z rozkazu sklízeli pro Chába brambory
 a že jich v tom roce nebylo dostatek
 přijeli výběrčí a chtěli úplatek.

Jenomže těžko brát, kde nejsou peníze
 tatínek zesinal a předák revize
 vynesl rychlý soud: Tihle dva jsou vinni
 z urknutí Chábovy posvátné plodiny.

Zatímco tatínka vplétali do kola
 malého chlapečka stříhali do hola
 zatímco mamičku pálili železy
 chlapečka verbíři poutali řetězy.

Když duše rodičů odlétly docela
 vozy už vyjely a víska hořela
 za pár dní sirotek zřel divné ohrady
 a za nimi baráky mukurské armády.

Verbíři s chlapečkem vjížděli do brány
 zelený praporec pleskal se nad stany

a z toho praporu, jak hrůza bez jména
hrozila zaťatá rudá pěst vztyčená.

Rudá pěst opice drapla ho do spárů
pro slávu Chába a čtvrtého ježgaru
a tak jej cvičili ve sběrném táboře
klackem a kopanci učili pokoře.

Do roka ukuli z chlapečka zbrojnoše
v mundúr pak, který byl mrtvými obnošen
pyšně ho navlékli, přidali k úboru
šavličku, onuce, deku a čutoru.

O pravdy hodinách tloukli mu do hlavy
jak krmit Žluťáky bošlevem krvavým
a že jim žluťáctví vyjde dost předraze
zpečetil v slavnostní vojenské přísaze.

Pak už jen plešaté chlapečky třídili
v bojové jednotky, úderné oddíly
velitel zatroubil a vojsko běsnící
hnulo se umírat k východní hranici.

Před bitvou vojáky rozvili v rojnice
k útoku zavelel mocný hlas polnice
a jak byli Chábovi vojáci zavili
do pole vyběhli a šavle tasili.

Jenomže Žluťáci maj ostré mačety
a jejich jílce jsou zářezy posety
aby ty zářezy patřičně zmnožili
rubali zběsile a hlavy kosili.

Kam oko dohlédne krvavé bažiny
kde mezi živými nezbyl tu jediný
a zděšený chlapeček vylézá ze křoví
obličej od krve celý má nachový.

Však také je nachový ze vši té marnosti
z odporu k chábovi, k mukurské vrchnosti
a jak se rozhlíží něco v něm dozrává
zaječí úmysly, nálada prchavá.

V té chvíli zlomové prožitkem utužen
rodí se pomalu chlapeček do muže
nikomu nedlužen odchází z příběhu
však ze strachu raději dává se do běhu.

A v chatrčích z vepřovic v krajinách mukurských
zástupy vlasatých chlapečků přejde smích
až jejich rodiče nesklidí brambory
a vlast je povolá v armádní tábory .

* * *

Toužebně očekávaný dopis od Sadula Korčavce stále nepřicházel. Léto se nachýlilo do své druhé poloviny. A tehdy začátkem sečna došlo v obci k další vážné události. Občanská hlídka navečer nahlásila, že spatřila za obcí podivné stvoření. Obrovského psa, kterému z trupu lezla žebra.

“Zbídačelý toulavý psy snad hlásit netřeba”, ohradil se Klabzej.

Egh zavrtěl hlavou a mocně gestikuloval. Nemohl se vymáčkout.

“Ty žebra byly obnažené, kostlivý”, potvrdil Eghův nesouhlas Dolwen, “Trčely mu skrze kůži ven! A navíc je venku mlha jako mlíko”.

“Jako mlíko?”.

“Hmla... Hm...”, přitakal Egh a zkrabatil čelo.

Dolwen ještě řekl, že ten divný pes domobrance jenom zpovzdálí sledoval. Neútočil. A potom prostě odběhl k lesu.

“Pro jistotu na dnešní noc zesílíme hlídky”, řekl starosta, “A na toho psa se dojdeme podívat”.

Venku byla skutečně mlha, že nebylo vidět dál než na několik desítek sáhů. Liscannořané táhli vesnici se zbraněmi hotovenými. Mířili k rybníčku.

“Kde jste ho viděli?”.

“Někde v těchhle místech”.

“Podívejte se na hráz!”, ukázal varovně Kutouš Králík, “Už to zase obejduje kolem mého domu!”.

A skutečně, na hrázi stál obrovský pes a sledoval rozkomíhané postavy. Nebylo sporu, že pocházel ze záhrobí. Ale také nebylo sporu, že nemíni útočit. Barbar Dolwen opatrně opustil srocení a s napřaženým mečem vykročil vstříc tvorovi. Pes stáhl ocas, ale nechal barbara dojít až k sobě.

“Hele, von ho snad drbe za uchem”, sykl Bašár-bej.

Užaslí sousedé potom sledovali neohroženého Dolwena, jak se se psem po boku vrací zpátky.

“Je docela milej”, usmál se Dolwen.

“Hlavně je nemrtvej”, odtušil varovně Lúin.

“Mně to nevadí...”.

Dolwenovi byla té noci prodloužena občanská hlídka až do rána a nařízeno, aby se se psem v patách vyhýbal vnitřním prostranstvím vsi. K ruce mu byl přítel Bašár-bej. A právě tito dva domobrance se velmi brzy po ránu s krví podlitýma očima přirítli k janternu a na celé kolo ječeli na poplach. Mlha už nebyla tolik hustá, na horizontu se zřetelně rýsovala silueta Králíkova vinohradu, a právě tím směrem ukazoval Bašár-bej. A liscannorští se začali srocovat se zbraněmi hotovenými. Sousedé se snažili něco podezřelého zahlédnout. U Dolwenovy nohy dřepěl kostlivý pes. Nepříjemně zapáchal.

“Táhnou!”, houkl Dolwen, “Už táhnou!”.

“Zase jde o můj dům?”, zeptal se s obavami Kutouš Králík.

“Ne”, doplnil Bašár-bej, řečený Kulhavec, “Táhnou od Krubrokovy domu”.

Krubrok Krouk měl obydlí postavené stranou vesnice. Za života je nestihl dokončit, ale budova to bezesporu byla. Žil tam. Až nahoře v lese. I v tom tkvělo jeho prokletí. Žil v odloučení od lidí.

“A kdo táhne? Tajemnej elf?”.

“Nemrtví! Horda! A mezi nima něco příšerného!”.

“Tak už se, do háje zeleného, vymáčknete!”.

“Prostě něco příšerného...”.

* * *

...Dolwen si připadal jako za čagotajských válek...

“Tohle je práce pro Nurnský”, křikl Kutouš Králík, když se prohrnuli vinohradem a pohlédli na zdvihající se zvlněnou loukou k okraji lesa. Tam se pomalu hýbaly temné siluety postav a valily se po svahu dolů.

“Ale my jsme Nurnský...”, odušil Rien Gwardit.

“Jo”, pravil Králík, “A já jsem pořád ještě vůdce družiny. A to hodně rozezlenej vůdce družiny”.

Nurnští měli čas a Králíkův vinohrad jim skýtal výhodu překvapení. Zatím odhadovali sílu nepřítele.

“Lúin, Dolwen, Egh, Bašár-bej - postavíte se do čela”, rozdal příkazy vůdce, “Beryle, ta přestaň chlastat a druž se chlapům na levým křídle, ať jim pomůže”.

“Já ale nechlastám...”.

“Myšilov, Gwardit, Menhorian a já - střelba nebo magie. Podle schopností. Až se dostanou na dostřel, začneme pálit a bijci vyrazej na zteč”.

“Jo”.

* * *

To, co se hrnulo z kopce dolů, byli nemrtví. Zombie, ghúlové. Ohavní tvorové zplození nečistými silami. Ale v jejich středu se valilo něco, co nikdo z Nurnských nikdy nespasil. Olbřímí obluda s rohy opírající se o vidle. Mutant ze záhrobí!

“Soustředíme útok na toho rohatce”, navrhl Lúin, “Zkusíme se k němu probít. Třeba se ti ostatní rozutečou”.

“To zní rozumně”.

Když se horda nemrtvých dostala na dostřel, střelci zahájili palbu a bijci s obrovským bojovým řevem vyběhli. Dolwen chvátil po boku Lúinově a z druhé strany Bašár-bejově. Dlouhými chřestivými skoky mu v patách běžel smrdutý pes. Dolwen si připadal jako za čagotajských válek. Tedy do té doby, než mu nemrtvý pes znenáhla skočil na záda a zahryzl se mu bolestivě do boku. Dolwen se svalil na zem a začal se s rozběsněným psem rvát. Zbylí bijci běželi dál a střelci, ačkoli postupovali vpřed, se neodvážili do zmitajícího se klubka cilit. Bylo to příliš nebezpečné. Dolwen tedy zůstal sám a bojoval o holý život. Nakonec s vypětím sil boj vyhrál, ale nebyl daleko smrti. Když se válečníci srazili s nemrtvými, začala nepředstavitelná řež. Kouzelníci Gwardit s Blathelem se teleportovali blíže a začali temnou rohatou bestii ošlehávat magickými výboji. Myšilov s Kutoušem krok za krokem postupovali vpřed a soustředěně pálili. Minuli barbara Dolwena, který ležel na zádech a s rozpaženými rukama zhluboka oddechoval. Vedle něj leželo nehybné torzo zvířete, skrze jehož vyschlou olýsalou kůži trčela vzhůru kostlivá žebra.

Šarvátka byla těžká, ale po nějaké době zřejmě rohaté stvoření usoudilo, že převaha stojí na straně nepřítele a vydalo se na úprk tušeným směrem ke Krubrokovu osiřelému stavení. A zbylí nemrtví se v tu ránu rozpadli do prchajících skupinek. Nurnští vyběhli a za vítězného ryku rubali, koho dostihli. Rohatec byl však příliš rychlý a brzy zmizel v lese. A než se družiníci zžikovali a dosáhli hranice tvořené prvními stromy, ozvala se v dálce strašlivá detonace.

* * *

Dům Krubroka Krouka hořel jasným plamenem a stejně tak stromy okolo. Nemělo smyslu dům, který stejně po smrti hobitově neměl majitele a připadl by obci, zachraňovat s nasazováním vlastních životů. Nurnští alespoň pokáceli několik nejbližších stromů na pozemku, aby se nevžňaly, a v kruhu odstranili suchou trávu. Teprve navečer, když spáleniště začalo vychladat, mohli se přiblížit. V troskách Krubrokovy domu zela do země široká puklina, kterou stvoření zřejmě uniklo. Prostě tady musela puknout země. Na druhý den liscannorstí puklinu zaházeli kamením, hlinou a trámy z vyhořelého domu a plotu, obepínajícího pozemek. Toho dne byl tedy vymazán z mapy Liscannoru pozemský majetek Krubroka Krouka a skončil v díře, které se nejprve říkalo Krubrokovy d'oura, ale později Díra po Kloze neboli Kologyd'oura. Neboť teprve čas měl ukázat, že Rohatec si říkal Kloga a že Kloga nebyl nikdo jiný, než temná reinkarnace Krubrokovy matky, dříve řečené Helen. Ale to jsou už věci, které Nurnským měl trochu objasnit opat Sadul Korčavec, ten muž, jehož dopis byl na cestě k Liscannoru. Dopis, ve kterém Nurnské zval do Hamilkaru, aby jim předal Hroten, který měl v té době již pevně v držení, a pověřil je průzkumem zvláštních jevů, jež dával do přímé souvislosti se vzestupem přívrženců Uctívačů Klogy. Na každý pád v době, kdy Nurnští čekali na Korčavcův dopis, považovali Rohatce, který explodoval v lesích nad Liscannorem, za vaporisovaného, a jediný, kdo jim ještě ležel v žaludku, byl záhadný elf, který onedlouhdo zmlátil Kutouše Králíka

Hamilkar

Hranice Hamilkaru Nurnská družina po osmnáctidenní pouti překročila čtvrtého světla a zamířila si to do Leherku, dva dny cesty vzdáleného hlavního města země. Neměli pořádně žádnou kloudnou mapu kraje, protože o této záhadné hornaté zemi se toho v civilizovaném světě vědělo poměrně málo, ačkoli Hamilkar jako takový nevynikal výbojnou politikou ani tuhým režimem. Zemské zřízení bylo založeno na nepřehledné vládě s teokratickými markanty, což svým způsobem zřejmě působilo navenek nesimilerním dojmem a pro okolní země nebylo zřejmě snadné navázat těsnější vazby.

Vůdce Kutouš Králík jako oko v hlavě střežil Korčavcův pozývací list, ale nebyl z něj příliš moudrý. V zásadě z něj nešlo vyčíst více, než že se opat s Nurnskými touží setkat v důležité věci, která souvisí s událostmi, jež se staly v okolí Liscannoru, a že schůzka se má odehrát v klášteře, jehož je opatem. V opatství Harad. Kde přesně však haradské opatství leží, to neměl vůdce družiny ponětí, a stejně tak jeho muži.

...kouzelnický pilíř tvořil Rien Gwardit...

Muži Kutouše Králíka však byli v této věci rozhodnutí udělat si jasno a dopátrat se totožnosti záluďného elfa a jeho nečistých pohnutek. A proto na výpravě přijali účast dva mukuřané a odvážní bijci Bašár-bej Kulhavec a Dolwen Mukurský, které doplňovali a bojovými zkušenostmi převyšovali kroll Egh a stat Lúin Nórienský. Kouzelnický pilíř tvořil Rien Gwardit a jeho nový přítel Menhorian Blathel z Cairn. O léčitelské a stopařské záležitosti se potom staral druid Klabzej Myšilov. Skupinu uzavíral trpaslík Beryl Sekyra, což byl také válečník, ale hlavně notorický opilec.

Ve městě Leherku, v němž sídlila silná vojenská posádka, se Nurnští ubytovali v zájezdním hostinci a začali se pít po informacích. Především si potvrdili několik základních faktů. Víra v Hamlunga Stvořitele a Jeredian Žehnající byla skutečně dominantním učením ve veskrze teokratickém státě. Dle těchto dvou patronů i stoupenci víry byli segregováni do dvou hlavních proudů a segregováni byli na základě pohlaví. Hamlungovi sloužili mniši, soustředící se v mužských kláštorech, a Jeredian potom ženy skrze striktně ženské kláštery řádových sester. Opatství Harad byl velmi význačný klášter služebníků Hamlungových, který byl rozpoložen ve vrchovině asi den cesty na severovýchod od Leherku. Nurnští se samozřejmě vyptávali i na rod Krouků a tehdy si vůdce družiny do družinového deníku, kam zapisoval vše podstatné, napsal jméno Helen. Helen Krouková.

“Kalleste mě podved”, postěžoval si Klabzej Myšilov u hostinského stolu, když se vrátil z města.

“Jak to víš?”, zeptal se Rien Gwardit.

“Jednoho z těch vojclů, co podle něj měli být odsouzení za pokus o mojí vraždu, jsem právě potkal ve městě”.

“Jseš si jistý?”, zeptal se nevěřicně kouzelník, “Někdy jseš zbytečně podezřívavej a vidáváš věci, který nejsou”.

“Viděl jsem ho”, stál si tvrdošijně za svým druid, “A tvářil se jako jeliman, když jsem na něj houknul. Pak utek. Jsem si tím jistý tak, jako že dub má žaludy”.

“Dub má žaludy?”.

Myšilov věnoval elfovi útrpný pohled.

* * *

Na druhý den Nurnští zamířili do pahorkatiny. Jejich cílem byl Haradský klášter, pod jehož branami se rozkládala malá vesnice. Do vsi dojeli navečer a vůdce Králík seskočil z koně a zabušil velkým mosazným klepadlem na klášterní vrata.

Brána se otevřela a vyšel muž v mnišské kutně, který se představil jako Rablud. Pan Králík slušně pozdravil a podal mu opatův list. Mnich Rablud si psaní pozorně přečetl.

“Opat je velice zanedbaný muž”, opáčil, když dočetl.

“Zanedbaný?”, zdvihl obočí v úžasu vůdce Nurnských.

“Promiňte, překl jsem se. Opat je zaneprázdněný. Velice”.

“Co to konkrétně znamená?”.

“Že tu není, pánové. Ale já se vás ovšem rád ujmu. Jsem částečně zasvěcen do opatových zámyslů”.

“To mi spadl kámen ze srdce”, odvětil úlevně Menhorian Blathel.

“Je možné, že se dnes opat ještě vrátí”, řekl Rablud, “Ubytujte se, prosím, zatím ve vsi. Na náměstí stojí skromná, leč malebná pivnice”.

S tím se prozatím rozloučili.

* * *

Pivnice byla malebná, to ano, a skromná tak, že ani nestálo za to dát jí jméno. Nurnští obsadili všechny pokoje. Potom se sešli v lokále na večeri a do noci popíjeli.

...skupinu uzavíral trpaslík Beryl Sekyra, což byl také válečník, ale hlavně notorický opilec...

Asi v deset hodin večer do lokálu vstoupil mnich Rablud a oznámil pánům, že opat se vrátil a rád by s nimi po ránu hovořil.

Nurnští byli nakonec rádi, že se po dlouhé cestě alespoň trochu prospí.

* * *

“Rychle se nasnídejte a razíme k opatovi”, obcházel hostinské pokoje vůdce Kutouš a budil Nurnské.

“N... nevěš... n... nevěš...”, loupal zle okem kroll Egh.

“Nemáš vřeštět”, zaskřehotal Beryl Sekera, který s čahounem sdílel cimru.

“Z pryčen dólu, bando líná!”.

* * *

“Buďte vítáni v našem požehnaném opatství”, přivítal Nurnské stařec, když je mnich Rablud zavedl do opatovy pracovny, “Děkuji, bratře Rablude, již tvé přítomnosti nebude třeba”.

“Dobrý den, vaše blahorodí”, pravil způsobně pan Králík.

“Brej den”, ozvali se sborem Mukuřané.

“Jmenuji se Sadul Korčavec a jsem opatem”.

To Nurnští věděli a rozesadili se na nabídnuté sesle. Opat Korčavec si nejprve znovu podrobně vyslechl příběh, který Nurnští popsali v dopise, a občas vypravěče přerušil doplňujícím dotazem. Zdálo se, že jej události v Liscannoru nepřekvapily, jen na úkor nešťastného působení hamilkarského vojenského oddílu cítil za povinnost nad jejich humpoláckým jednáním vyslovit politování. A potom už vyprávěl on. Potvrdil Nurnským, že středobodem celé té šlamastyky byl prsten, velmi mocný a nevšední prsten, označovaný přízviskem Hroten. Tento prsten kdysi nechal vyrobit a nadít magickou mocí otec Krubroka Krouka, aby ochraňoval soustrastnou duši a život dítěte před úklady zlé matky, která se ocitla na scestí tak nedozírně temném, že temnější scestí už bylo těžké si vůbec představit. Matka Krubroka Krouka, jistá Helen, dítě zavrhl a zavraždila jeho otce. A nebohý sirotek časem zmizel ve víru velkého světa. Helen byla pro své temné pikle a pro silné podezření z vraždy manžela, mimo jiné služebníka Hamlungova, exkomunikována z řádu kněžek Jeredian Žehnající a zmizela ve víru dějin. Říkalo se, že odešla daleko od lidí, do Lesa smutku, kde dál žila v odloučení jako poustevnice.

“Les smutku?”, otázal se Klabzej s druidským zápalem.

“Ten les se správně nazývá Les smutku vztekého psa”, odvětil opat, “Je velmi divoký a hluboký. Nevedou skrze něj prázdné cesty a koluje o něm spousta zlých povídaček a báchovek”.

A Sadul Korčavec pokračoval. Před několika lety byl v Hamilkaru zaznamenán vzestup jednoho z recesivních náboženství vyzávajících temnou bytost z hlubin země. Jednalo se píše o sektu, která objekt své mladé víry uctívala hromadnými obřady a stavbami malých svatyní.

“Říkají si Uctívači Klogy”, řekl opat, “Ztělesněním jejich patrona je tvor ženského pohlaví obdařený nadpozemskou silou. Ztvárňován bývá jako obr s devaterem rohů a posvátným vidlím”.

“Vidlím?”.

“Posvátné vidlí je artefakt, archetypální nástroj s třemi zahnutými hroty”.

Ctihodný Sadul Korčavec vyjevil, že Uctívači Klogy jsou na vzestupu a jejich sekta si získává stále širší a širší zástup příznivců. Nurnští pochopili tolik, že Hamilkar je k různorodosti náboženských vyznání velmi tolerantní, ale Sadul Korčavec nikoli. Pochopitelně. Hamlungův řád s posilováním jiných recesivních kultů přichází o přívržence a ztrácí tak na své moci. Opat vyjevil, že existují jistá podezření, že kult Uctívačů Klogy praktikuje jisté temné rituály, k jejichž účelům užívá zvířecích, ale i lidských krvavých obětí. Pokud by se toto podezření průkazně prokázalo, měl by v rukou velmi silné argumenty pro představené země v Leherku. Tak by mohla být zmíněná sekta zakázána a její příznivci přivedeni zpět na správnou cestu, to jest pod ochranná a spásná křídla jeho řádu, či řádu služek Jeredian Žehnající. Bezesporu v tomto směru opat učinil jistých kroků a shromáždil informace či závažné domněnky, jak vlastně kult Uctívačů Klogy vznikl a kde se vzala podstata jejich existence. A opat se nebránil vyjevit užaslým Nurnským své názory. Zjevení Klogy, samotné monstrum, dle jeho názoru existuje či existovalo a jeho zrod dal

do souvztahu se zmizením a činností temné čarodějky Helen Kroukové. Korčavec s vážnou tváří vyřkl domněnku, že z cesty sešlá Helen se zapletla s temnými zákoutími magické vědy natolik, že byla nakažena a v hloubi Lesa smutku vzteklého psa, jenž se stal jejím vyhnanstvím a spásou zároveň, získala si příznivce a snad i učedníky a podstoupila duševní a fyzickou reinkarnaci. A její učedníci pracovali na stvoření jejího kultu a přiváděli zbloudilé duše z hlubin lesa, které zhojňovaly zástup jejích věrců. A potom po čase byla sekta natolik silná, že její vliv začal přesahovat hranice lesa.

“No jo”, zamyslel se Menhorian Blathel, “Ale co s tím vším hnusem máme my společného? Rohatec nám krutě řádl po vesnici...”.

“To je právě ta otázka - co s tím máte vy...”, zamyslel se Korčavec, “Ale myslím si, že na ni mám odpověď. Šlo totiž o Dítě”.

“O jaký dítě, u všech ďasů?”, ohradil se Rien Gwardit.

“O Dítě, pozemského pokračovatele... A my už všichni víme, že o Dítě oproštěné od z jejího pohledu té špatné entity, entity pocházející od otce, tedy duše”.

Pokud Kloga byla před svým přetvořením Helen Kroukovou, měla také dítě. Sirotku, který se ztratil ve světě, kterého proklela a zavrhl její, ale který byl pořád z její krve, již považovala za krev vyvolenou. A tehdy, roku 1058 se muselo stát něco nezvyklého a velkého, co Klogu a její služebníky vybudilo k šílenství a vlivem zesílení aktivit přineslo jejich nezvykle prudký vzestup.

“Opate, nic proti vám, ale mluvíte v hádankách”, postěžoval si netrpělivě vůdce družiny, “O jakým oproštěném Dítěti to tady mluvíte? A co se stalo v roce 1058?”.

“Dítě zemřelo, to víte přeci lépe než já, jeho duše odlétla, ale tělo zůstalo. Může být reinkarnováno. A matka ho přeci toužebně hledá...”.

“Ne! Ne! Já to vůbec nechápu! Můžete to vaše Dítě nějak konkrétněji pojmenovat?”, zaštkal pan Králík, “Jsem jenom blbej vinohradník z vesnice...”.

“Krouk. Krubrok Krouk”, pronesl váhavě Rien Gwardit, kterému náhle svítilo, “A pamatuješ si přece, jak vloni tragicky dopad”.

Oči Nurnských se střetly s temnicím se pohledem Kutouše Králíka.

“Já... Já ho zabil...”, zaskučel hobit, “Ale byla to nešťastná náhoda... Dyť jste u toho byli, byla to nešťastná náhoda!”.

“Proto jsme po Dítěti pátrali”, přitakal opat, “Věděli jsme, že oni po něm pátrají také. A když jsme se dozvěděli, že je mrtvý, upnuli jsme se na Prsten”.

“Na jaký zase, herdek filek, prsten?”.

“Na prsten, který měl tu moc ochránit Dítě před matkou. Na prsten, který hledali i oni, ale my jsme jej naštěstí našli dříve”.

“Kde jste ho našli?”.

“V domě, ve kterém Dítě na sklonku života žilo”.

Nurnští si vzpomněli na vyrabovaný Kroukův dům. Ještě předtím, než dům shořel.

Druzi si ještě postěžovali, že na území Liscannoru byly zneuctěny a exhumovány některé hroby, ale hrob Kroukův že zůstal nedotčen.

“Ostatky Dítěte chrání požehnaná socha Hamlunga a Jeredian. Sám jsem přikázal tuto sošku v místě posledního odpočinku ztopořit”.

“Víte ale, že se to nesmí”, ozval se Dolwen, hrobník, “Myslím tím bez vědomí hrobníka...”.

“Pane! Jsou záležitosti důležité a záležitosti podružné”, odvětil starý opat, “A my jsme v daných reáliích s ohledem na časovou tíseň přikročili k bezodkladnému řešení záležitostí nejvyšší důležitosti”.

“Můžeme se ještě vrátit k tomu prstenu?”, navedl debatu do původních kolejí Menhorian Blathel.

“Áno, správně, Hroten. Ten prsten...”, řekl opat a ze záhybů kutny, které zřejmě skrývaly kapsář, vyňal a položil na stůl nádherný prsten s velikým drahokamem.

Nurnští nedokázali posoudit jeho proklamované schopnosti, ale jedním si jisti byli. Hroten měl obrovskou hodnotu. A opat Sadul Korčavec jim jej zapůjčil s tím, že musí přinést důkazy, které usvědčí Uctívače Klogy s nekalých rejdů, zničí jejich svatyni a pokud se setkají tváří v tvář s temným monstrem řečeným Kloga, pokusí se je odstranit. To Nurnští slíbili - sami toužili, aby se život v Liscannoru vrátil do původního všedního rytmu. A opat Sadul Korčavec dal Nurnským ještě jedno doporučení - písemné doporučení matce Dirikně, představené kláštera služebnic Jeredian Žehnající. Mohli se na ni kdykoli obrátit s žádostí o pomoc.

“Jedná se ale o ženský klášter, pánové, a s jeho návštěvou jsou tedy spjata jistá omezení. To jistě chápete...”.

Chápali to.

* * *

Kutouš Králík vyhlásil v hostinci, kde byli ubytováni, den volna pro načerpání sil. Nad pěními korbely Nurnští utřídili informace a ujednali se na plánu postupu. Tedy především - zmíněný Hroten si vzal do úschovy nováček Menhorian Blathel, u kterého se nepředpokládalo, že bude příliš vystaven riziku a že by o něj i se vzácným prstenem družina přišla. Další putování kladlo si za cíl dojít až k samé hranici Lesa smutku vzteklého psa, kde by měl druid Klabzej Myšilov předvést něco ze svého lesáckého umění a pokusit se navést družinu na nějaké pravidelné srotiště většího počtu osob. Ženský klášter a matku Diriknu zatím vůdce minil ponechat stranou, protože si byl vědom, že by v kontaktu řádových sester s družiníky mohlo dojít k jistým společenským potížím.

* * *

Něco kolem poledního se na obzoru zjevil temný pás lesa, který se táhl až k vysokým horám. Že šlo o hluboký hvozď, o tom nebylo sporu, a liscannorský druid tento zjevný fakt dával najevo hlubokým táhlým mručením. Na hranici lesa přikázal vůdce přestávku na lehký oběd a onedlouho vjeli jezdci krokem mezi stromy. Přibližně po dvou stech sázích dal Myšilov gestem vůdci signál a ten zavelel sesedat. Klabzej Myšilov se notnou chvíli mocně soustředil. Les temně hučel a z dálky se ozvalo táhlé vytí.

Druid byl znatelně bledý a hovořil k druhům šeptem.

“Ten les je... děsuplnej...”, zajíkal se druid, o němž bylo známo, že takto hovoří o většině hvozďů, do nichž vkročil svou osandalovanou nohou, “Je děsuplnej a... nepřívětivý...”.

Družiníci napjatě vyčkávali, co z podivínského lesáka vypadne.

“Ten les o nás ví a nepřeje si nás tu... ale promlouvá...”.

“Hm...”, sykl netrpělivě válečník Lúin.

“Něco by mohlo být támhle tím směrem”, ukázal druid šikmo doprava, “Asi míli a půl, dvě. Ale co to je, to nevím...”.

“Ta... ta... tak dem”, houkl Egh a zamžoural tím směrem.

Znovu se ozvalo vzdálené vytí. To vytí bylo ale takové podivné, suché. Jako meluzína, prohánějící se v komině, jen mnohem, mnohem silnější.

“Vůbec se mi to tady nelíbí”, postěžoval si Bašár-bej Kulhavec.

* * *

Asi po dvou hodinách Klabzej Myšilov ukázal před sebe. Na hranici viditelnosti tam stála ruina kamenné budovy. Původní krov byl zborcený, ale střechu kdosi vyspravil provizorně tím, co les dal. Stěny z kamenných kvádrů byly porostlé zeleným mechem. Potom ale obezřetný Dolwen, voják, který měl dril ještě v krvi, křikl na poplach. Zleva se lesem hnala k Nurnským smečka obrovských psů. Měli vyceněné zuby a čenichy nízko u země. Připomínali toho podivného tvora, co v Liscannoru Dolwena málem zabil. Měli také kostlivé vzezření, ale navíc působili poněkud étericky.

“Pší duchové!”, zavyl Bašár-bej.

Družina se tak tak stihla hotovit k obraně, válečníci před koňmi a nebijci utvořili řadu. Beryl Sekera upustil plechový hrneček a po vzoru zkušenějších pardů taktéž tasil. Napodruhé. První byla poloprázdná flaška. Koně se začali vzpínat a poplašeně kouleli velikýma hlubokýma očima.

Srážka byla drtivá. Čepele hvízdaly vzduchem. Několik psů počalo v kruhu obíhat hrozen Nurnských a hledali nekryté místo. O ty se museli postarat střelci a kouzelníci. Boj byl tvrdý a krátký, a na jeho konci z přízračných psů zbyl jen dým, vaporisující kamsi do korun mohutných stromů. Lúin se potácel a držel se za břicho. Beryl Sekera se svezl na zem a tápal po flašce. Dolwen stál a nevěřicně zíral, jakoby čagotajské války proti tomuhle byly jen příjemným pošťuchováním. Bašár-bej kvilel.

“Co ječíš, Kulhavče?”, zeptal se Mukuřan.

“Koukni na Egha!”.

A opravdu. Egh ležel na boku na zemi, jakoby odpočíval. Ale neodpočíval. Byl mrtvý. Obličejové svaly povolily a ve tváři mu hnízdil oduševnělý výraz. Připomínal nehybné olbřímí děcko.

“Je mrtvej”, potvrdil Myšilov Bašár-bejovo podezření.

“To je v hajzlu!”, křikl vůdce Králík a zavelel družině, ať se i s mrtvým Eghem přesune k polorozbořenému domu, “Tam se opevníme a uvidíme, co dál”.

* * *

Nurnští se v tichosti zařídili v domě. Měli s sebou ale koně, a těm rozkazovat nešlo. Zvířata se přesto uvnitř domu zklidnila natolik, že jenom tiše odfrkávala. Rien Gwardit se přihlásil na průzkum jako dobrovolník. Myšilov totiž ze stop před domem usoudil, že tudy chodí lidé a stezka že vede severním směrem. Trindindolan se zneviditelnil a odešel. Krollovo tělo zatím valem chladlo.

“Než úplně ztuhne, přehod'te ho někdo přes koně”, řekl Myšilov, družinový léčitel, “Potom bysme ho museli lámat. A to by při jeho tělesný konstituci mohl bejt vážnej problém”.

“Jo, udělejte to”, přitakal Kutouš Králík.

* * *

“Chlapi!”, ozval se po nějaké době Gwarditův nadšený hlas, “Je tam něco úžasného!”.

“Jak to, Riene, myslíš?”.

“No prostě úžasného! Stojí to tam na nějakým baráku na mejtině...”.

“Viš co? Začni znovu a nějak souvislejc”.

Rien Gwardit vypověděl, jak kráčel stezkou, kterou označil Myšilov, a došel k mýtině.

...ten okulus musím mít...

Na ní stálo několik kamenných domů a taková kamenná homole, o níž usoudil, že jde o svatyni. Linuly se z ní nějaké zpěvy mnohohlasého chóru. Že jde o svatyni Uctívačů Klogy, o tom byl nezlomně přesvědčený. Po mýtině se pohybovala rasová směsice osob.

“Maj tam i zeleninový políčka. A kozy a prasata”, vyprávěl nadšeně kouzelník, “Jsou úplně soběstační!”.

Ale také podotkl, že muži i ženy nosí zbraně.

“Takžes tam viděl kozy a prasata”, pravil Lúin, “No, to je teda úžasný...”.

“Ale ne! Ta úžasná věc stojí na střeše té svatyně. Taková mosazná trubka jako. Takovej tubus krásnej...”.

“Tubus...”.

“No. Juknul jsem se blíž, a je to vono. Okulus!”.

“Okulus?”.

“Zrakový přibližovadlo, chápete? Daj se s tím pozorovat hvězdy a tak. Bádat...”.

“To je nám k ničemu. Je tam lidí jako much a Egh je mrtvej...”.

“Ten okulus”, pravil Gwardit pohnutě, až se samovolně zviditelněl a druzi seznali, že mu oči hoří vášní, “Ten okulus musím mít”.

“Ne”, zavrtěl hlavou vůdce, “Jsme vošklivě pochroumaný. Stáhneme se na kraj lesa a odpočineme si”.

Nurnští tedy vyšli z lesa ven, zbudovali ležení a na louce vykopali hrob pro zesnulého Egha. Byla to velká jáma. A večer zaplály pochodně a Kutouš Králík vedl pohřební řeč. Řeč o nedozírné náruči Knedlíkového nebe.

Eghův nekrolog

Egh

Já mluvím k vám, ač už bych vlastně neměl
Já mluvím, však těžko mluvit ke mně
Vždyť neslyším vás, mám jen pocity
Těch pocitů jsem napit, nabitý
Mám pocit, že až budu mít hadry plné blech
A až mi trpký úsměv zmrzne na ústech
Až nenajdu už žádná kloudná slova
Krom těch, co bych už po sté opakoval
Až okoušu si svoje nehty nudou
Až budu jistý si, že všichni někam půjdou
Až spolknou všechny hrozné nesmysly
Co těžko je si bez přípravy vymyslet
Až vyslechnu si svůj a cizí příběh
(Kdy ovlivnit jej byl by vcelku úspěch)
Ten příběh místy pěkný, ale přece jen...
Já v púlce usnu občas, nějak unaven
(A ocitnu se semtam v hrozném snění
Jen zírám, vše se od základů mění
A nebýt tohle sen bych jistojistě kles:
Ty roztodivné věci střízliv neunes)
Až k zemi skulím se jak hrouda, dvakrát
Až řeknu padesátkrát ‘achjo’ a stokrát ‘sakra’
Až proběhnu se párkrát tam a sem
A zůstanu stát perplex před lesem
Až zatahá mi někdo za špagátky
A do pohybu rozkomíhá moje hnátky
Pak zmaten zcela dám se na pochod

A neptám se zda mi to je či není vhod
 Jsa myslí mdlé sám nemám kam bych šel
 Byť v paměti bych lepší léta vynášel
 U třicátého 'achjo' však příběh o mně končí
 To staré klišé se se mnou chladně loučí
 Byť svaly mám a něco už jsem prožil
 Přec nevěřím, že jsem jen hmota, zboží
 Ač nehnu se, tak nad tím bezprávím
 Ten hnus, co v sobě mám, ten vydávám

Jo, pravda, přiznám, jak to káže mrav
 Že tahle slova žene ven můj stav
 Vždyť hrůzy přetrpěné padnou v zapomnění
 Vždy
 Chyba tu je: tahle už není pro mne k přetrpění

Ač nikdo k ničemu mě vůbec nenutí
 Já naplněn jsem z toho pouze nechutí
 Tak ležím, ruce na prsou zkřížené
 Bůh s vámi, reci, já však už takhle ne.

* * *

Druhého dne se Nurnští už odpočatí a doléčení vrátili. Tentokrát šli pěšky, bez koní, které nechali hlídat Menhoriana Blathela. Zaútočili na vesnici Uctívačů Klogy od západu v tradiční již bojové formaci, ale střetli se s poměrně velkou přesilou, takže vůdce Kutouš Králík, když seznal, že družinová válečníci počínají vrávorat, zavelel k ústupu. Byl to moudrý tah. Nurnští nepřišli o jediného muže a na mýtině po jejich útoku zůstala ležet spousta mrtvol. A nemálo vůdcovo rozhodnutí podpořil fakt, že z kamenných kurhanů ve vesnici hřezli nemrtví.

"Podle jedné bitvy nesudí válku", uklidňoval vůdce Lúina Nórienského, který se vztekal.

Lúin Nórienský nerad prchal z bitek. Znal jen jednu světovou stranu, a té říkal: Vpřed. Opačným směrem chodili zbabělci. Ale teď poslušně supěl gwořím během ve formaci s ostatními. Zastavili se až u Eghova hrobu.

"Kde máte okulus?", zeptal se Menhorian Blathel, hlídač koní.

"Nemáme", zašklebil se Rien Gwardit, "Ale byli jsme už takhle blízko".

"Pojedeme zpátky do vesnice, najíme se a prospíme", navrhl vůdce.

"A zejtra dobudeme okulus?", nedal pokoj Gwardit, "Slibuješ, vojvodo?".

"Uvidíme".

* * *

Nad ránem se však už k Lesu smutku vzteklého psa nevypravili. Ještě za kuropění totiž příběhl do hostince udýchaný Rablud se závažným sdělením. Nurnští právě snídali a nálada byla poměrně ponurá, protože na druhy plnou vahou dolehla ztráta krolla Egha.

"Pan opat vás žádá, jestli byste se ihned nemohli vypravit do kláštera zasvěcenému Jeredian! Něco se stalo!".

Co se však přesně stalo, to Nurnští z Rabluda nedostali, a na požadavek setkat se přímo s opatem se jim dostalo odpovědi, že opat je velice zaneprázdněný muž. Na hospodském stole si tedy alespoň nechali načrtnout, jakže se do zmíněného kláštera nejjistěji dostanou. Ale pro jistotu mnich Rablud přivedl vesničana, který okolní kraj dobře znal.

"Olaf. Olaf Dřevorez", představil se vesnický mladík, "Živím se kácením stromů".

"Aha, dřevorubec", usmál se Rien Gwardit a uznale přejel pohledem mladíkovu širočinu.

"Drvoštěp".

* * *

Cestou ke klášteru následujícího dne potkali Nurnští skupinu řádových sester, které byly vyděšené a podaly šílené svědectví, že ve sklepení chrámu Jeredian Žhnoucí povstali mrtví. Dávno pohřbené příslušnice řádu povstaly z krypt a děly se příšerné věci, kterým nebylo možné vyhnout se jinak, než útekem.

Nurnští pobídlí koně do trysku.

* * *

Už když se klášterní zdi objevily v dohledu, bylo jasné, že tady něco nehraje. Brána byla doširoka otevřená a před ní se mátožně pohybovaly postavy v rízách kněžek. Jejich tváře však byly kostnaté a oční důlky zely prázdnotou. Jedna z postav ukázala pařátem směrem k jezdcům a zachřestila kostmi. Nemrtvé se hnuly směrem k Nurnským.

Jízda prudce projela skrz jejich srotiště a čepele zazvonily. Kostlivé ženy se rozpadly na suché kusy, které pospolu držely jenom bílé lněné stejnokroje. Nurnští vcválali na nádvoří, seskočili z koní a srotili se do formace. Probíjeli se kostlivci směrem k budově, kterou Menhorian označil za chrám. Menhorian byl stavitel, těmhle věcem, jak se ukázalo, skutečně rozuměl. Některé ze služebnic Jeredian však byly zjevně oživlé z nedávno zardoušených těl. To Nurnské vyšilelo do bojové euforie. Nemrtvé kněžky neprokazovaly ani zdaleka sílu a urputnost Nurnských a jejich běsnění jevílo se nahodilé a neorganizované. Jako poslední u oltáře pod sochou bývalé patronky Jeredian, žehnající dítěti, padla matka představená Dirikna. Její roucho bylo skvostné a jeho obsah strašlivý.

“Mám pocit, že ten doporučující dopis nebudeme potřebovat”, řekl Lúin nad zhrouceným trupem.

“Tohle je hnus všech hnusů”, křikl Rien Gwardit, “Prostě hnus všech hnusů!”.

Beryl Sekera si dřepł na oltář a odložil helmici.

“Potřebuju se nutně napít. Vážně to potřebuju”.

“Dáš mi taky hlta?”.

“Dám”.

“Chlapi!”, zavelel Kutouš Králík, “Musíme to tady pročesat. A nemusím snad zdůrazňovat, že co tu najdeme, to je naše”.

To nebylo třeba opakovat dvakrát. Tomu Nurnští rozuměli do jednoho. A tak během jednoho dne se klášter mírumilovných služebnic Jeredian Žehnající proměnil v krchov a byl vyrabován. Ve sklepení kromě otevřených hrodek a pohřebních krypt objevili puklinu v podlaze.

“Tudy to sem přišlo. To, co z těch ženských udělalo krvesajný zrůdu”, odušil Dolwen.

“Ale dólu nelezem, že ne?”, zdvihl obočí Bašár-bej.

“Ne”, odvětil Králík.

Měl viditelně orosené čelo.

To takový Olaf Dřevořez byl bílý, jako kdyby mu tvář omítli vápnem. Takovou hrůzu jaktěživ neviděl. Jelikož byl svědkem rabování kláštera, přemluvili jej Nurnští, aby se táhl s nimi, a za to mu slíbili podíl na kořisti. Mladík byl poměrně rád.

* * *

Nurnská družina zamířila do Leherku, kam druzi na zpěněných a k smrti vyčerpaných koních dorazili druhého dne navečer. Byli přesvědčení, že zjištění ohledně zničení kláštera služebnic Jeredian Žehnající je věc, kterou je třeba oznámit na nejvyšších místech. S tím by jim opat Sadul Korčavec málo co pomohl a navíc - tady už šlo opravdu do tuhého. Země pukala a hřezli z ní nemrtví! Nurnští cítili, a v tom názoru je utvrdila i neblahá zkušenost z bojů u svatyně Uctívačů v Lese smutku, že celá záležitost je nad jejich síly a je třeba předat řešení armádě. A právě proto přichvátali do hlavního města, ubytovali se v hospodě U přeražené čelisti a vyslali dva zástupce do vojenské pevnosti podat svědectví. Prvním ze svědků byl pochopitelně vůdce družiny, Kutouš Králík. Byla to takřikající jeho povinnost.

“A půjde se mnou tuhle Gwardit”, oznámil Králík, “Je učenej, zná dobrý mravy a je to vynikající vyjednávač”.

Gwardit byl očividně vůdcovou chválou potěšen a ostatní si úlevně oddychli. Byli rádi, že mohou nerušeně popíjet a nedávat si pozor na jazyk.

“Ale Kutouši”, ozval se kouzelník, když se zvedal k odchodu, “O tom okulusu neřekneme ani slovo, jo?”.

“Proč?”.

“Okulousek je totiž můj, víš? Je můj!”.

V Trindindolanových očích žhnuly plamínky nezkrotné touhy.

* * *

V leherské pevnosti ti dva vyjednaváči podali barvitě vyličené svědectví o zničení a vyrabování Jeredianina kláštera temnými silami záhadného původu. Zmínili se i o Sadulu Korčavci a o kultu Uctívačů Klogy v Lese smutku vzteklého psa. Jejich výpověď vyvolala silné pobouření a Nurnští byli požádáni, aby neopouštěli město. Okamžitě byl vyslán posel s doprovodem do Haradu, aby byl přiveden ctihodný opat Sadul Korčavec. Zároveň velení pevnosti vyslalo početný jízdní oddíl do místa krvavého incidentu, do zničeného ženského kláštera služebnic Jeredian Žehnající.

Kutouš Králík se k Přeražené čelisti vrátil v poměrně dobrém rozpoložení. Věc dle všeho postupně začala přebírat armáda, a to bylo dobré znamení. V hostinci se Nurnští pospolu bujaře veselili do pozdních nočních hodin. I Rien Gwardit popustil uzdu důstojnosti a opil se červeným vínem. A potom notně podroušený vylezl na stůl a přerývaně druhům vyprávěl, jak se pracuje s takovým okulusem, a opileckou přednášku pro názornost doplňoval živou gestikulací, dosahující nesporně rozměrů kvalitní pantomimy. Olaf Dřevořez sledoval uvolněnost družiny s čirým zaujetím a co se týče alkoholu nezůstával rozhodně pozadu.

“O... ku... lus...”, zaječel Rijen Gwardit a rozpřáhl paže k začouzenému stropu, “O... ku... lus...”.

“O-ku-lus... o-ku-lus...”, vřeštěli pardi sborem a tloukli v rytmu do stolu.

“O-ku-lus... trub-ky kus!”, zařval Dolwen Mukurský šťastně.

“Ať žije Mukur a jeho légie!”, hromoval Bašár-bej.

“Zmlkni, ty jeden čurujchábe!”.

Olaf Dřevořez zarazil širočinu do podlahy a zatančil dupák. Byla to euforie.

“Pa... pánové...”, ozval se podroušený Beryl Sekera, “Mám ot... otázku...”.

Chlapi na něj pohlédli.

“Kdo je ten pan Okulus, co ho vo... voslavujem?”.

* * *

Neprodleně poté, co odpoledne ke Zlomené čelisti doputovala výzva k dostavení se do vojenské pevnosti, vyvedli Nurnští koně ze stáje a v plném počtu zamířili právě tam. Přivítal je vrchní velitel fortifikace. Už když sesedali na nádvoří z koní, bylo jim jasné, že posádka je v bojové pohotovosti. Opat Sadul Korčavec byl přítomen a zjevně již podal osobní svědectví. Že šlo o váženého muže bylo na první pohled zřejmé z chování velitele.

“Celá ta věc půjde už tak trochu mimo vás”, svěřil se opat a voják příkypnutím jeho slova potvrdil, “Došlo k útokům na civilní obyvatelstvo a vyřízení záležitosti si vezme za své armáda”.

Nurnští váhavě přikývli.

“Jste však velmi bystří”, pokračoval stařec, “A proto bychom vás rádi využili na jednu věc”.

“A to?”.

“Viděli jste ty věci... pukliny... a průvodní jevy. Rádi bychom, kdybyste pátrali po kraji, a tato místa označili a nahlásili úřadům”.

“Jak dlouho bysme měli pátrat?”.

“Týden?”, pohlédl opat na velitele posádky.

“Týden postačí”, potvrdil voják, “Než se zorientujeme v situaci a nahradíme svými lidmi...”.

“A odpusťte mi, prosím, moji troufalost”, ozval se Rien Gwardit, “Co za tu práci nabídnete?”.

“Nechte si Hroten...”, zachmuřil se opat.

“Hroten?”, podivil se voják.

“Klenot z klášterní pokladnice”, vysvětlil.

“Hm”.

“Jedno mi však slibte, pánové. A je to i ve vašem zájmu”, řekl Sadul Korčavec, “Narazíte-li na Klogu, zničíte ji”.

Velitel lehorské pevnosti nevěřičně zavrtěl hlavou. Evidentně zjevení zmíněné Klogy řadil do oblasti lidových povídaček. Byl to voják. Věřil na hmatatelného nepřítele. A maximálně byl ochoten připustit ty nemrtvé, za jejichž vzkříšením viděl spíše nějakého šíleného nekrofilního čaroděje, než ze strachu vybájeného Rohatce s posvátným vidlím.

“Dobrá tedy...”.

* * *

Nurnští asi dva dny za průvodcovství Olafa Dřevořeze bezcílne pátrali po kraji a hledali stopy řádění nemrtvých, zvláštní pukliny, nečistá znamení. Prostě cokoli podezřelého. Nenašli nic.

“Co kdybysme se na to vyflákli?”, ozval se roztrpčeně Lúin Nórienský.

“Dali jsme slib”, odvětil vůdce, “Svým způsobem...”.

“To jo, dali jsme slib”, řekl Rien Gwardit, “Slíb, že najdeme okulus”.

“Já myslel, žeš na to zapomněl”.

“Hohó, já nezapomínám”, opáčil kouzelník, “Tahle hlava je plná vzpomínek. A okulus z nich trčí jako lesklej stožár”.

“Tak teda jo”, rezignoval vůdce, “Dojedeme pro ten tvůj okulus, nebo s tím nikdá nedáš pokoj”.

“Díky, chlapi...”.

* * *

Les smutku vzteklého psa tiše šuměl. Louka byla zalitá podvečerním sluncem. Eghův obří hrob byl ztichlý. Druzi rozbili tábořiště a zažehli oheň. Po večeri, když padla tma, Nurnští seděli u praskajícího ohýnku a jejich ostře řezané tváře pableskovaly odrazem plamenů. Byly tajemné. Ze tmy se ozývalo frkání koní.

“Přemýšlel jsem o tom a jedním jsem si jistý”, zahájil poradu vůdce, “Nesmíme už ztratit ani jedinýho chlapa”.

“To je moudrá řeč”, hlesl Klabzej Myšilov.

“Kdyby hrozilo, že někdo zaře, bereme kramle”.

“Ale co okulus?”, odušil Rien, “Nemůžeme ho tam přece nechat...”.

“Taková bude dohoda, Gwardite. Jestli zavelím, že balíme kramle, tak je prostě sbalíme. Okulus neokulus. Ber nebo nech bejt”.

“Tak jo. Beru...”.

“A teď k plánu...”.

Druzi nastražili uši.

“Budeme ty klogisty krájet jako pecen chleba”.

“Jako pecen chleba?”, ozvali se Dolwen s Bašár-bejem.

Takovou bojovou strategii ze služby pro Chába neznali.

“Přesně tak. Vlítíme tam, zakrojíme, stáhnem se, voddechne. A takhle porád dokola”.

“To by mohlo vyjít”, přitakal Lúin, “Jak se ukázalo, klogisti se vylízt z lesa neodvážej”.

“Přesně tak”.

“Takže zejtra...”, řekl vůdce.

“Takže zejtra”, sepal ruce Gwardit až klouby zaprašťely.

Pohlédl k nebi. Žhnuly na něm stovky, možná tisíce hvězd. Seskupovaly se do souhvězdí všelijakých tvarů. Kdyby měl okulus, prohlédl by si ty shluky světýlek pěkně zblízka. Mohl by jejich postavení i zakreslit do pergamenu. A těmi obrázky vyzdobit vlhké stěny své vranigostské věže.

“Joj, to by byla krása!”, výskl elf.

“Co máš na mysli?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Ale nic. Nic...”.

* * *

Dva dny dobývali mýtinu kolem svatyně Uctívačů Klogy. Přesně tak, jak předestřel vůdce Králík. Krájeli to nečisté místo jako pecen chleba, krajíc po krajici. Notně okoralý a plesnivý. Ale taktika se vyplatila, Nurnští nepřišli o jediného muže. A na sklonku druhého dne zapálili svatyni, do níž natahali těla nemrtvých i Uctívačů. Ale ještě předtím, vybaveni radami a dozorem Riena Gwardita, čtveřice siláků, válečníků, opatrně urazila nýty a sňala mosazný tubus ze střechy kamenné stavby. Okulus nesli jako nemluvně směrem ke koním, a Rien Gwardit odhrnoval větve, aby se leštěná mosaz nepoškrábala. V ležení u Eghova hrobu byl tubus zabalen do několika houní a připevněn na koně. Rien Gwardit zářil jako jarní sluníčko.

“Tak a jedeme domů”, řekl Kutouš Králík, “Olafe, pojeděs s náma?”.

“Pojedu”, odvětil vesničan, “A rád”.

Myslel to upřímně. Usadil se na koňský zadek za Bašár-beje. Vlastního koně totiž neměl.

* * *

Cestou z Hamilkaru se však stalo ještě něco. Potkali řádovou sestru jménem Margaret. Byla strachy bez sebe, vyděšená k smrti, a pořád dokola opakovala něco o strašlivém zjevení, o monstře s posvátným vidlím, a také cosi o ztracených městech Morngu a Mirnu, ale tomu už nerozuměli vůbec. A díky této zoufalé ženě Nurnští narazili na znamení, puklinu v zemi. Kolem byla rozlitá nějaká tmavá břečka, výron nějakého hnusu. Hnus strašlivě páchl a vábil mouchy.

“Muší hnízdo!”, řekl Dolwen.

“Když už jsme tady, neměli bysme tu díru prozkoumat?”, zeptal se Lúin.

“Já ti nevím”, ohnul nos Beryl Sekera, “Úplně se mi z toho puchu motá hlava”.

“Zkusíme tam vlízt, když už jsme tomu Korčavci něco v tom duchu slíbili”.

“Řekli jsme konkrétně: Dobrá tedy”, připomněl druid Myšilov, “Což svým způsobem slib být zrovna nutně nemusí”.

“Je to slib”, řekl vůdce, “Vlezeme tam a budeme vidět”.

“Tak teda jo”.

Rozbili ležení dál proti větru. Dřepli na zem, vytáhli železné zásoby, toporně žvýkali a hleděli na díru, bzučící hmyzem. Beryl Sekera poslal dokola Přítelíčka. Kovový plecháček putoval z ruky do ruky.

“Tak dem na to?”.

“Jo, deme...”.

* * *

Z díry se ozývaly výkřiky a řinčení zbraní. Hejno much se vzneslo do vzduchu. Pak vylétl luk a toulec. Za ním se objevila zabahněná a krvavá hlava Riena Gwardita.

“Kurva, klouže to!”, zaječel a zmizel zase v díře.

Ozval se nářek, nadávky, pak něčí ruka vystrčila dlouhou hůl a vzpříčila ji o ústí otvoru.

“Myslim, že to pude”, křikla hlava, zamatlaná k nepoznání.

Byl to Blathel. Vylezl ven a potom hmátl pro tlumok, který mu někdo zezdola podával. Stále bylo slyšet řvaní, kletby a břinkot oceli.

“Dělej parde, vytáhni mě”, řval Gwardit, “Chlapi vzádu už to neustojej!”.

Přítel mu podal pomocnou ruku a vytáhl ho ven. Plášť moci Riena Gwardita připomínal Onuci smutku. Onuci smutku vzteklého psa. A Gwardit vzteklý byl, a stejně tak i další. Vydrápal se ven Myšilov, objevila se širočina Dřevořezova a potom i on sám. Tekla mu krev. Vůdci Králíkovi museli hodit lano, byl moc malý. Pak druzi vytáhli Beryla Sekeru.

“Ztratil jsem tam plecháček”, plakal Beryl.

Ztratil i zbraň a plátěnou mošnu. Přes záda se mu táhl krvavý šlic, jako by ho někdo vzal hráběmi s ostrými hroty. A následovala dvojice zoufalých Mukuřanů, kteří z posledních sil vytáhli Lúina Nórienského. Potom Kutouš Králík vhodil do díry bombu.

Lúin Nórienský kráčel ke koním. Zahodil meč, serval helmici a metl ji stranou. Pak si začal rvát pláty z těla.

“Já na to seru! Já na to vopravdu seru!”, řval jako smyslů zbavený.

Za ním se táhla krvavá stopa. Potom se padl na kolena a mlátil pěstmi do země.

“Kurva, kurva, kurva!”.

Králík hodil do pukliny další bombu. Země se zatřásla.

Nurnským se před očima mihaly obrazy hrůz, které tam dole spatřili. Obrazy nemrtvých a jiných hovádů ukrutné síly, kteří nedlouho po jejich prostupu sevřeli je do kleští. Jejich síla byla příliš drtivá. Ale teď se zdálo, že ven nevylézají.

“Možná jim vadí denní světlo”, zapřemýšlel Menhorian Blathel.

“No, mám ten pocit, že tady jsme skončili”, řekl vůdce Králík po chvíli ticha a pohlédl na družinové válečníky.

Vypadali, jakoby utekli z hovězích jatek. Ale ne jako řezníci. Spíš jako ti hovězi.

“Pod’ si pro mně, krávo rohata!”, hřimal Lúin a rozerval si košili na prsou, “Pod’ si, kurva, pro mně”.

“Nemáte ještě někdo nějakej chlast?”, pohodil Rien hlavou směrem zuřícímu válečníkovi.

“Myslím, že něco eště mám”, odvětil Beryl Sekera, “Jo, mám. Ale bude muset rovnou z flašky”.

“Mám pocit, že mu to nebude proti srsti”.

Kloga

Stalo se to asi deset dní po návratu Nurnských domů. V ten čas Liscannor vypadal klidně a zdálo se, že všechny hrůzy byly zažehnány a zůstaly pohřbeny tam daleko, v hornatém Hamilkaru. Družiníci se z prožitých hrůz vzpamatovali vcelku rychle, vždyť to byli dobrodruzi. I Lúin již nabyl původního ledového klidu a dokázal na téma událostí z poslední výpravy dokonce i žertovat.

Za dobu nepřítomnosti Nurnských v obci se nestalo mnoho nového. Jen snad že Dyni Longodon, ze kterého se pod tíhou všem dobře známých rodinných tragédií stal notorický opilec, zatloukl okenice a dveře svého domu a odstěhoval se pryč. Tuto smutnou novinu oznámil zástupce starosty Getd Ruindorský, který se o chod obce za nepřítomnosti Klabzeje Myšilova staral. Ale přišly na řadu nové a veselejší záležitosti.

Kutouš Králík ohlásil svůj důvěrný vztah s Jeremiášovou nevlastní dcerou Pamillou Nórienskou, Lúinovou vlastní sestrou, a ohlásil datum plánované svatby. Místní kovář Luncius Nórienský, Pamillin a Lúinův bratr, se nechal slyšet, že si vezme za ženu paní Swiannu Bělomorkovou, výčepní z vranigostské nálevny. A do třetice mukuřan Bašár-bej našel zalíbení ve vdově po Nebuči Kanimůrovi, paní Malině Březinkové, a taktéž začali pomýšlet na to, že spojí své cesty životem. Pedantský starosta Myšilov se ve všech těchto vztazích počal ztrácet, a tak seděl v hospodě U hrocha a na kusu pergamenu si snažil udělat jasno.

“Takže to máme Kutouš Králík a Pamilla Nórienská, to chápu”, pokýval hlavou, jejich jména zakroužkoval a spojil tlustou čarou, “A pak tu máme Dolwena a tu vranigostskou hobotku...”.

“Ale ne”, zavrtěl hlavou Menhorian, “Swianna chodí s Lunciem a ti se budou brát. Hrobník žádnou ženskou nemá...”.

“Aha. Takže takhle to je. A zbejvá mi teda Bašár-bej... ale ten pálí za kym vlastně?”.

“Za Malinou Březinkovou...”.

“Aha”, usmál se starosta Myšilov, když všechna zakroužkovaná jména nalevo byla spojena s příslušným jménem napravo, “Takhle to teda je...”.

“Jo, takhle to je...”.

“Pořádek musí být”, pochválil se Myšilov.

Měl radost, protože tolik svateb najednou mohlo znamenat jediné - že po nich přijdou děti a těch dětí bude fůra a Liscannor zase jednou ožije dětským smíchem.

A potom se rozlétly dveře do lokálu a v nich stál Dolwen Mukurský, hrobník.

“Kurva!”, houkl barbar.

Štamgasti na něj tiše civěli, ale on se nehýbal.

“Tohle nám, Dolwene, nedělej, takhle nás děsit...”

“Kurva!”, houkl podruhé.

* * *

A bylo to tak. Nic neskončilo. Dolwen byl na krchově napaden nemrtvými!

“Vylezli vod lesa nejspíš, zombijáci čtyři!”, svěřil se hrobník, když na jeden nádech dopil Blathelův korbek, “Rozmatlal jsem je po hrobech lopatou. Lopatou, chápete?”

“Holt mukurskej voják je mukurskej voják”, založil pyšně ruce na hrudi Bašár-bej.

Zakrátko skupinka venkovanů neuspořádaně táhla ke krchovu, čepele se blyštěly v posledních paprscích zapadajícího slunce. A tam liscannořané zkonstatovali, že hrobník Dolwen skutečně nelhal a že jeho lopata už vykonala vše potřebné.

“Co budeme dělat?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Obnovíme občanský hřídky”, odušil starosta Myšilov.

A jak řekl, tak se stalo. Občanské hřídky začaly strážit Liscannor, a to zejména během noci. Jen pro pořádek hned po ránu liscannorští obhlédli nahoře v lese spáleniště Kroukova domu a Kloginu d'ouru. Bylo to hnusné a smutné místo, ale nic se tu od poslední nezměnilo. Takže obyvatelé obce nabyli přesvědčení, že odtud už žádný útok nehrozí a poslední zjevení nemrtvých na hřbitově považovali za poslední dozvuk starých událostí. A jelikož se lidé temnému místu v blízkosti Kroukova spáleniště obloukem vyhýbali, už sem nikdo nezavítal. Ale to měl, protože právě zde se o necelý měsíc později začaly dít velice podivné a alarmující věci. Z díry, která opět v hlubině popukala, začali lézt nemrtví. A za nimi vylezla Kloga, rohaté monstrum, třímající posvátné vidli. Stvůra přišla naplnit snové vidění proroka Kužvarta, přišla si pro ostatky Dítěte a zabít Zvíře, proklát mu osrdí. A tato hrůzostrašná armáda za tichého praštění kostí a šustění vyschlých zbytků tkání počala topořit válečné stroje k poslední bitvě.

* * *

Poslední bitva vzplála o patnáctém hodovanu s úderem půlnoci a měla trvat dva dny. Hlídka obcházející vesnici neměla ani zbla tušení. Už drahé dny nebylo spatřeno nic podezřelého, ale vážné obavy stále přetrvávaly. Bylo to jako předtucha. A teď se měla naplnit.

“Je strašná zima”, dýchal si na zkřehlé prsty Bašár-bej.

“To mi povídej...”, odvětil Dolwen, “Připomíná mi to bílý noci na Kalibanově poli”.

“Slyšels to?”, zarazil se Dolwen.

“Co?”

“Tam...”, ukázal k potoku.

Ve vodní hladině se koupal měsíc a vlnky odrážely jeho unylý třpyt. A tam, dole, stál obrovský pes a vedle něj druhý.

“Deme do nich”, houkl Dolwen, “Nemrcoušský psi jsou zákeřní. O tom vím svoje”.

Pořád ještě cítil starou jizvu, jež se mu táhla přes záda.

“Jo”, tasil Bašár-bej.

A vyběhli. Ale psi nečekali a obrátili se na útěk.

“To je zlý”.

“Hodně zlý”.

...i Lúin již nabyl původního ledového klidu...

...poslední zjevení nemrtvých na hřbitově považovali za poslední dozvuk starých událostí...

“Beru si levej břeh, ty si vezmi pravej”.

“Jo”.

“Vzburuj každého, kdo je schopnej se mlátit. Sejdeme se v knajpě”.

“Jo”.

* * *

... "Jo", tasil Bašár-bej...

V hostinci to vřelo jako v úle. Otázky, zlobné výkřiky, odpovědi, kletby. Přísahy pomsty. Rozespálé obličejce, větrající pivo. Zbraně opřené v koutě. Bouchající dveře s každým nově přichozím. A nové otázky, další kletby.

"Posílíme hlídky", křikl Myšilov.

"Tady dotaz!", ozval se Beryl Sekera, "Neměli bysme sestavit nějakéj útočnéj oddíl?"

"Je noc", zavrtěl hlavou Lúin, "Venku je tma jako v pytli".

"A co jiný lidi? Lidi doma. Nejsou v nebezpečí?", padl další dotaz.

"Hlídky by měly obcházet vesnici zvnějšku".

"Jasně".

"Dolwene, Bašár-beji... Děte radši už vartovat".

"Jo".

"Jsou nějaký další dobrovolníci?"

"Co říkal ten druidskej?"

"Jestli tu nejsou nějaký dobrovolníci..."

"Jo, to jo".

"Já, já se hlásím".

"Dobře. Další?"

"Jeremiáš, roztoč pivo.

Asi to bude dlouhá noc".

"Jo, už jdu na to".

"Nepřekřikujte se! Je tu někdo další?"

"Von někdo viděl nějaký další?"

"Ne! Dobrovolníka do varty sháníme!"

"Tak já třeba. Já".

"Máš žitnou, Jeremy? Aha... tak jednu poctivou... a rovnou dvojáka".

"Neřvete tolik!"

"Kdo se to hlásil?"

"Já..."

"Ty?"

"Ne, von".

"Skvěle. Chlapi, vemte to po vrstevnici z druhý strany nad vesnicí, jo?"

"Jo".

"A chlapi..."

"Co?"

"Žádný hrdinství, jo?"

"Jo".

* * *

Rozlétly se dveře do lokálu a v nich stál Dolwen.
“Ne, neříkej to!”
Dolwen mlčel a třeštil oči. Ale řekl to Bašár-bej, jehož ježatá hlava vykoukla za barbarovými rozložitými zády.
“Kurva!”
Chvilí bylo ticho.
“Kurva!”, houkl znovu Bašár-bej, “Myšilove! Něco se u tebe doma děje! Něco moc zlého!”
Druid zesinal. Jeho stavení bylo plné domácích zvířat, ale žil tam s ním jeho desetiletý kmotřenec Melatar Vrant.
“Ne!”
Všichni, kdo měli po ruce zbraň, se vyřítli na náves. A už to slyšeli. Z dálky od Myšilovova domu se rozléhal divoký ryk vepřů.

Šťkaná s nadějí

Melatar Vrant

Tak mám zase špatný spaní
otírám pot z čela, z dlani
Kde jste, vy co měl jsem rád?
tiše zkouším neplakat
Je mi zima, mám i hlad
komu si mám stěžovat?
Potom taky celé týdny
pasu tyhle kozy bídný
Vždyť se mi chce skoro brečet
jak ty mrchy slyším mečet
copak pást už jenom bych
musel, u všech rohatých?
Nechtějte si vyzkoušet
že to není žádný med:
Jak z večera, tak ráno
od koz všude nasráno
Chtěl bych se tak dožít dní
kdy měl bych někde zastání.

Však já jednou budu velkej
les mi řekne: hochu, nelkej
pojd' mi pošeptat svůj žal
dobře, že jsi neplakal
Tohle bude šťastná chvíle
hvozdy usmějí se mile
Vyrazím pak mezi stromy
sbohem lidí, sbohem domy
Stromy jako vojska řady
uvidí mě vždycky rády
když za zvířít tam a sem
budu běhat za lesem
Budou na mně vidět zdáli
moje silný, lesklý svaly
A pak jistě řeknou lidi
jen pojd' dál, já rád tě vidím

Každý bude mě mít rád
k sobě domů pozývat.

A až opustím svůj les
přejdou potok, přes náves,
stavení tam bude stát
pěkné, pevné jako hrad
Malované kolem oken
spravované každým rokem
Pak chci, ať má kdekdo vztek,
latrínu jak domeček
Na zahradě z mojí péče
porostou i stromy, kleče
Mezi nima možná by
taky ňáký kouzelný
Mít tak pěkněj čistěj dům
chodit budu k sousedům
na návštěvu, na kus řeči
nebo třeba vdovy léčit
moh bych taky, co já vím
vládnout kouzlem hojivým.

Určitě mi přijde k duhu
v očích všech těch dobrodruhů
to, že budu čestný, smělý
zrádce kopat do prdelí
a všem blbcům vytřu zrak
až budu druid - zálesák.

* * *

Byla to podivná smečka. Kostliví psi doplnění o několik Myšilovových, kteří odhalili pysky a vycenili zuby. Stejně tak cenili zuby i druidovi vepři a pohled měli nepřítomný. A za nimi obklopen zcepenělými kozami se ze strany na stranu kýval malý Melatar Vrant a divně se usmíval. Nurnští se zarazili.

“A do prdele!”, sykl Lúin Nórienský.

Klabzej Myšilov nebyl schopen slova. Melatar Vrant vycenil zuby a nenávisťně zasyčel.

“My prostě musíme, Klabzeji...”

“Musíme je to...”

“Já vim...”

Kozy nastavily rohy a nemrtvé stádo vyrazilo na zteč. Nurnští ale nebyli na pochybách, že veškeré ohledy musí jít stranou. Tady šlo o životy živých. Došlo k řeži, po které Myšilovův dům pozbyl všech obyvatel, kromě samotářského majitele.

“Vodřízněte někdo tomu Melchizedechově sirotkovi hlavu vod těla, aby náhodou ještě nevstal!”

“Otočte ho někdo, ať se na to nemusí koukat...”, pohodil Kutouš Králík hlavou k druidovi.

“Klabzeji, můžeš se, prosím tě, otočit?”

Po zbytek noci byly hlídky ztrojeny. V hostinci U hrocha bylo zřízeno bojové ležení, pro děti a ženy Jeremiáš vyklidil sklepení. Sklep se stal nejbezpečnější a nejhledanější částí vesnice. Pro každého, kdo byl schopen boje, byl připraven lokál a kuchyně. Stoly a židle liscannořané vynesli do patra a po podlaze rozložili houně. A nad ránem občanské hlídky

oznámily, že nebyvale zhoustla mlha, a proto byly okamžitě staženy. Pozorovatelnu obyvatelé zřídili v horním patře hospody.

Jeremiáš Čipera dřepěl na podlaze, opíral se o sud a četl v zaprášené knize.

“Že máš náladu na čtení”, usmál se Rien Gwardit.

“Ale to nejsou pohádky”.

“Ne?”, zeptal se se zájmem Trindindolan.

“Ne. To je moje stará kouzelnická kniha”.

“Aha. Ty seš kouzelník, krčmáři?”.

“Bejval jsem, bejval. A mám pocit, že bych si měl osvěžit paměť. Bude se to nejčko nejspíš hodit”.

Naria Moskytová roznášela mezi sousedy horký odvar říznutý rumem a Pamilla Nórienská s Grimel Chinskou ohřívaly uzenky ve vodní lázni.

“Máte křen, Jeremiáši?”, zeptala se Grimel Chinská.

“Ale jo. Měl by tam být vzádu na polici v bedně”.

“A strouhadlo?”.

“To už jsem neviděl dlouho...”.

“Nesu hlášení!”, objevil se na schodech Beryl Sekera, “Mlha se pomalu zvedá. A nikde ani noha...”.

“Dávej bacha s tou sekerou, čoveče, to si jí nemůžeš někam vopřít?”.

“Vopřít? Nevidíš ten bordel tady? Už bych jí nenašel...”.

“Dáš si horkej odvar, Beryle?”, zeptala se Naria a nabídla plecháček.

“Ne... počkej... to hezky voní...”.

“Je v tom rum”.

“Jasně, že si dám”.

“Holky, pod'te mi některá pomoci”, ozval se dívčí hlas ze sklepa, “Malej Burbun se tady zkadil a nevím, kde má mámu...”.

“Černá Maja je někde nahoře”, odpověděla Naria, “Ale počkej... vždyt' Burbunovi je už sedum...”.

“No, prostě se zkadil, no...”.

Potom se zatřásla země. Lokál ztichl. Lidé poslouchali. Ozvala se další rána a další. Vždycky před otřesem to tak trochu hvízdlo. A potom to bouchlo někde docela blízko.

“Kurva!”, zařval Dolwen.

“Hoří radnice! Lidi! Hoří radnice!”.

A opravdu. Dům, kterému se říkalo radnice, dům paní Erinské stojící na dosah od hospody hořel jasným plamenem a skrze dým se jako bezzubé čelisti cenily pobožené zdi. A potom dopadla další koule a explodovala.

“Vostřelujou nás! Voni nás vostřelujou!”.

“Nesu hlášení!”, zjevil se na schodech z patra trpaslík Beryl Sekera, “Vostřelujou Liscannor a mlha se zdvihá”.

“Všechny ženský a děti okamžitě do sklepa!”, zařval Kutouš Králík.

“Ale tam je Burbun...”, ohradila se Naria Moskytová.

“Zas tak velkej není, aby ses tam k němu nevešla...”.

“Jenomže on...”.

“Bež dolů. Tady je to nebezpečný. Vezmi si to tam, holka, na starost”.

Naria ohrnula nos, cukla hlavou a nakvašeně odešla.

“Teď to buchlo u Chinskejch!”.

“Ne!”, zaštkala paní Grimel.

“Ale jo! Myslím, že byste radši měla jít taky do sklepa, dámo. Tahle hrůza rozhodně není pro vás k vidění”.

A hrůza to skutečně byla. Pohled z okna pokoje číslo jedna i z pokojů jiných odhalil apokalyptický výjev. V místě, kde stávala nora Arkusse Dettora, zela černá jáma. Jeden z domů Dyniho Longodona se proměnil v doutnající trosky a z výstavního stavení Beryla Sekery čněly

k obloze jen obvodové zdi. A právě teď přilétla střela a stavení Griffina Linfalase zahálil dým. Na louce na protilehlé straně linie zřícenin, až daleko u lesa, stála řada válečných strojů, obávaných katapultů. A kolem nich se to černalo hemžícími se postavami.

“Jsou tam katapulty!”, zaječel Bašár-bej, “Musíme je zničit, jinak to neskončí!”.

Tvář Lúina Nórienského měla barvu křídý.

Bum! Podlaha hostince se zatřásla.

“Bouchlo to u krollů! U krollů to bouchlo!”.

“A dost!”.

* * *

Už bylo jedno, kdo je Nurnský a kdo pouhý Liscannořan. Rozdíly se smazaly. Stačilo, když měl člověk něco do ruky a ždíbet odvahy. A je pravda, že v této obci nebylo malomyslných. Nebylo vůdců ani podřízených. Bylo to živelné. A takto horečnatě vzniklé uskupení, kde každý byl roven druhému, vyběhlo na návěs a s šíleným pokřikem hnalo se loukou na zteč. Byl sveden boj o válečné stroje, které dál ostřelovaly kdysi malebné údolí, a jejich střely bortily další a další stavby. Byl zasažen dům Attrien Moskytové a další střely pobořily rozsáhlé stavení Rugornských. Potom detonoval dům Kutouše Králíka.

Boj o válečné stroje trval až do večera, liscannořané zvolili taktiku opakovaných výpadů, odnášeli raněné, aby ti byli ošetřeni a v nových a nových vlnách se vraceli. Teprve navečer byly stroje dobyty a zničeny a s nimi byla rozprášena horda ghůlů a zombií. Jenomže liscannořanům bylo zřejmé, že rozhodující bitva teprve přijde, protože Kloga, rohaté monstrum, ještě vyčkávalo na svůj čas. V šeficím se dni Liscannor připomínal ves duchů.

Obyvatelé se na noc stáhli zase do hostince, který zázrakem stál dosud pevně a nezasažen. Byli ošetřováni zranění a počítány ztráty. A tehdy se přišlo na to, že je pohřešován hamilkarský dřevorubec.

“Zmizel Olaf Dřevořez, starosto...”.

“Viděli jste ho někdo padnout?”.

Druzi křčili rameny. Ale vědělo se, že Olaf šel na zteč a hrdinně se bil, avšak jeho smrt si nikdo nevybavoval. Nutno říci, že tělo nebohého Olafa Dřevořeza se nikdy nenašlo.

“Pan Gwardit je na tom hodně zle”, oznámila Naria Moskytová.

A opravdu. Rien Gwardit poté, co byl skolen v bojové vřavě nepřitelem, ještě neprocitl. A neprocitl ani následujícího dne a jeho tělo bylo chladné, orosené. Avšak dýchal. Zaplat' bohům dýchal.

“Odneste ho někdo do sklepa. A holky, starejte se o něj jako o nemluvně. Je to hrdina...”.

* * *

K rozhodující bitvě došlo následujícího dne po polednách, kdy přišlo varovné hlášení z pozorovatelny, že u hřbitova se srocuje obrovský hrozen nemrtvých. Pravda, boje probíhaly i přes den, ale jednalo se o víceméně malé a nahodilé skupinky, které zřejmě měly udržet obyvatele Liscannoru v defenzivě.

“Srocujou se u krchova!”, křičel Dolwen, “A je tam, kurva, to vobrovský hovado s vidlema!”.

“Kloga!”.

Bylo jasné, že dnešního dne se bude umírat, ale zbědovaní obyvatelé byli vcelku zajedno, že každý musí bez výjimky přinést osobní oběti, ať to stojí, co to stojí.

“Musíme na to jinak!”, ozval se Menhorian Blathel, “Musíme zabít toho Rohatce. Pak se snad nemrtví rozpadnou v ničím neřízenou masu... a dost možná i doslova...”.

“No jo, ale jak to udělat?”, chytil se za hlavu Myšilov, “Dyt' jsme všichni na dně se silama!”.

“Já bych to zkusil”, řekl Kutouš Králík.

Představa malého hobita krácejícího vstříc černé mase nepřátel by byla za jiných okolností tragikomicky směšná. Ale nikdo se nesmál.

“Blbost...”.

“Já bych to přesto zkusil”, trval na svém hobit, “Mám takový boty. Kouzelný botičky. Umím s něma lítat”.

Znělo to sice šíleně, ale ne nesmyslně.

“A co tam uděláš?”.

“Vyklopím na ně vejbušniny”.

* * *

“Nevím, jestli to ještě funguje, mám to dlouho a sklep je dost vlhkej”, řekl omluvně Jeremiáš a opatrně položil na stůl dvě rzivé bomby.

“Já! Já mám!”, přihlásil se Getd Ruindorský.

Na hospodském stole se vršila hromádka nebezpečně vyhlížejících třaskavin. Beryl Sekera dal k dobru dvě ošuntělé mošny. Lúin je opatrně nacpal a pomohl je na Kutouše navěsit. Kutouš Králík vyhlížel skutečně nebezpečně.

“Teď jseš hotová živá bomba”, zkonstatoval Jeremiáš, “Tak hlavně vopatrně, jo?”.

“Já vim...”.

Dolwen Mukurský otevřel dveře. Kutouš Králík se vypotácel ven, něco zamumlal a pomalu se vznesl.

“Už letí!”, zatleskal Beryl Sekera. Sousedé sledovali černou tečku na obloze, která se snesla nad hřbitovem a vysypala útroby mošen. Onedlouho se ozvala detonace.

“Moc jim to neuškodilo!”, řval mocně Bašár-bej, “A začínají se hejbat!”.

Kutouš Králík přistál ve dveřích.

“Ta svině se ani nezapotácela! Podejte mi kuši!”.

“Na...”, řekl Beryl Sekera.

“Ne! Mojí kuši! A moje šípy! A, kurva, rychle!”.

Hobit byl úplně rudý vzteky. Na své šípy spoléhal. Jejich hroty byly potřené rozličnými jedy vlastnoruční výroby. Na své jedy byl hobit pyšný, v jejich účinky věřil. Dával jim různá jména, třeba Králíkova pomsta.

“Za knedlíkový nebe!”, zařval hobit, zahrozil pěstí a znovu se vznesl.

“Co budeme dělat, když to nevyjde?”, otázala se s obavami Attrien Moskytová, která nevydržela nečinně čekat ve sklepe.

“To teda už opravdu nevím”, odvětil Klabzej Myšilov.

* * *

Kutouš Králík znovu vpadl do dveří a mrštil kuší o zem.

“Nepůsobí to na ně! Vůbec to na ně nepůsobí!”.

Jeremiáš Čipera vyjmul z police omšelou knihu ve vybledlé červené vazbě s motivem dobrodruha a draka a nalistoval stranu osmdesát sedm.

“Nemrtví. Tyto bytosti jsou po smrti... v normálních podmínkách by zůstali mrtví... byli oživeni... jiným nepřirozeným způsobem...”.

“To ví přece každý!”, zaštkal Getd Ruindorský, “Nemrtví páchnou a hejbají se!”.

“Co to čte?”.

“Příručku dobrodruha po temnejch zákoutích světa...”.

“Tady to je!”, přeskočil hostinský na další odstavec, “Neúčinkují na ně věci, které účinkují na živé tvory... a na mysl... Nevydávají žádný zvuk...”.

“To je nám platný jako mrtvému fusekle”.

Menhorian Blathel se zahloubal.

“Nemáte ještě někdo nějaký prsteny? Mám na mysli magický...”, zeptal se.

“Všechno už je vyplácáný...”.

“Já mám dva po manželovi”, řekla Attrien Moskytová, “Na osobní ochranu”.

“Položte to sem, pani”.

Attrien Moskytová bez řeči stáhla šperky ze štíhlých prstů.

“Já taky něco mám”, ozval se Beryl Sekera, “Něco málo...”.

“Jak to?”.

“Šetřil jsem si na pozdějc...”.

“A Gwardit přece má. Bezvládněj Gwardit! Stáhněte z něj všechno. Stejně je v mrákotách...”

Kutouš Králík byl vybaven bezmegy magické podstaty, vzešlými z občanské sbírky, a vydal se na svou poslední cestu.

“Pane Králíku...”, špitla Naria Moskytová.

“Copak, děvče?”, zarazil se v zárubních.

“Sešlu na vás zaklínadlo... Urychlovací...”

“Hodná holka...”

“Kurva!”, zaryčel z vartoviště hluboký hlas Dolwenův, “Valeji se dólu! Valeji se na nás!”

* * *

Kutouš Králík se klouzavě snesl nad pomalu se hýbající masu. Ten shluk potácivých těl připomínal černý ševelivý potok, jenž stékal stezkou od hřbitova směrem k prvním domům vesnice. Z té výšky shlédli liscannorské dýmající ruiny. Rozsah škod zdál se být ještě větší, než se předpokládalo. Hobitův dům byl srovnán se zemí a s ním vzala za své část vinohradu. A to ani nemluvě o pobožené škole a znesvěceném hřbitovu, který působil dojmem čerstvého oraniště. To jej rozezličilo a soustředil se jenom a pouze na Klogu, temné stvoření hýbající se na svalnatých údech ve středu šiku a zlobně mávající posvátným vidlím. Pan Králík se potřeboval dostat níž, blíže Rohatci. Byl si vědomý, že účinek bezmegů, jimiž měl poseté ruce, vyšel naplano. A tak se snesl ještě níž, ještě kousek, a tehdy na něj Kloga upřela svou pozornost. Černě se zablesklo.

* * *

Dolwen pomalu sestupoval po schodech do lokálu a odevzdaně upustil meč.

“Kurva!”

“Hobit je mrtvej”, doplnil barbarův strohý popis vyhlídek Bašár-bej, “Z hobita je škvarek. Škvarek, chápete?”

“Tak to už nám nezbejvá, než jít na zteč a padnout...”, řekl odevzdaně starosta obce.

“A co bude se ženskéjma? A s dětima?”

“Nebo můžeme spáchat hromadnou sebevraždu...”

“Počkejte”, ozval se mladý Menhorian, “Ještě je tu jedna cesta...”

“Je konec, Menhoriane”, odvětil zdrcený Klabzej, “Prostě konec! Smiř se s tím”.

Lúin Nórienský si začal utahovat pásky na zbroji.

“Co děláš?”

“Jdu padnout jako chlap...”

“Ale opravdu tu je ještě jedna cesta... Ten prsten...”

“Jakej zase prsten? Všechny prsteny jsou navěšený na nebohým Králíkovi”.

“Prsten od Sadula Korčavce. Hroten”, odvětil kouzelník, “Prsten, co měl chránit malého Krouka před Klogou... Prsten, který má prý moc ji zničit...”

“Ty ho ještě máš?”

“Mám...”

Nepochopitelnou shodou náhod se prsten nestal součástí dělení kořisti, a tak nebyl ani zpeněžen. A Menhorian Blathel drahocenný šperk vyňal z kapsáře pod pláštěm a nasadil si jej na prst. Druzi na něj hleděli, neschopni slova. Kouzelník se stal jejich poslední nadějí.

“Jdu to vyřídit”, řekl skromně, “Kdybych se nevrátil, vzpomínejte na mě v dobrým”.

A potom zamumlal formuli a zmizel.

* * *

Hroten musil být naditý obrovskou mocí. Rohatec se náhle zapotácel a křečovitě rozhodil paže. Potom se zhroutil a posvátné vidlí padlo do shluku služebníků. O kus dál se zhmotnil Menhorian Blathel, aby vzápětí zase zmizel. A v tu ránu, kdy Kloga padla, rozpadla se i formace nemrtvých, shluklý hrozen, do neuspořádaných skupin, které pozbyly jednotného cíle. Byli ovládáni temnou silou, a když se nečistě pouto zpřetrhalo, stali se bezcílnými ubohými tvory ze záhrobí. Někteří se počali rozpadat. Kloga také.

* * *

“Dokázal to!”, zajásal Klabzej Myšilov, “Von to dokázal, kluk jeden ušatej!”.

Hostinský lokál propukl v jásot. V bouři veselí. V bezbřehou euforii.

“Ještě nás čeká práce!”, zaburácel Lúin Nórienský, “Je nutný to vyčistit!”.

Ti, co měli ještě nějaké zbytky sil, vyběhli za válečníkem dobíjet zbytky nepřátel. A dobíjeli s odhodláním a vervou. Měli proč. Menhorian Blathel jim totiž dal něco velmi důležitého. Dal jim naději.

Poslední nemrtvý v liscannorském okolí byl zneškodněn osmnáctého hodovanového dne nad ránem.

Opravy

Těla nemrtvých byla odtažena a spálena na velké hranici připravené na zničeném pozemku Krubroka Krouka. Mezi spálenými bylo i tělo Melatara Vrant a hospodářských zvířat, prostě všechny ostatky, jež prošly konečnou přeměnou. Spáleny byly i válečné stroje. Z hranice stoupal dým několik dní.

Den po zničení Klogy konal se pohřeb hrdiny bojů, hobita Kutouše Králíka. Jeho tělo bylo spáleno a popel uložen na hřbitově. Pamilla Nórienská, nebožtíkova snoubenka, se nervově zhroutila. V době Králíkova skonu měli osm dní před svatbou.

Po několika dnech vážného stavu se k radosti obyvatel z bezvědomí probral elf Rien Gwardit. Na poslední události si vůbec nevzpomínal a paměť se mu vracela jen velmi pozvolna. Jevil se být tělesně velmi slabým a zůstal upoután na lůžku v obětavé péči manželů Čiperových. Dlouhý čas trvalo, než pan Gwardit nabyl dřívějších sil a z rozbitých střepů vědomí poskládal znovu svůj život do uceleného jednolitého obrazu.

Z peněz, získaných prodejem Hrotenu a posvátného vidlí a samozřejmě s přispěním obecní pokladny, byly financovány velmi nákladné práce na obnovu obce. Tyto náklady se vyšplhaly do závratné výše, a tak ruiny domů v minulosti neobývaných nechal starosta obce srovnat se zemí.

Rhynn Rugorský, do té doby povaleč, který při ostřelování vsi přišel o část domu, si našel práci v Nurnu. V tamním hostinci U supího pařátu se stal nočním vyhazovačem.

Rollanda Rugorská, majitelka hostince U hrocha, tento podnik za rozumnou cenu odprodala krčmáři Jeremiáši Čiperovi. V jejím nečekaném rozhodnutí hrál zřejmě podstatnou roli Jeremiášův příkladný a obětavý postoj během nedávných událostí.

A za tentýž postoj při záchraně Liscannoru starosta udělil Menhorianu Blathelovi občanství.

O šestnáctém přednovoroku do již částečně opravené vsi dorazila kolona krytých vozů. Na kozlicích a pod plachtami se tísnili hobiti, členové širokého příbuzenstva Kutouše Králíka z Veselého kopečku. Přijeli na vlastní oči shlédnout jeho dům, vinohrad a novomanželku. Záhy však seznali, že dům ani vinohrad nestojí, Pamilla Nórienská je nesezdaná a nervově zhroutená a Kutouš, jejich drahý milovaný Kutouš, že blaženě dlí v knedlíkovém nebi. Překvapené příbuzenstvo na druhý den nechalo U hrocha vystrojit zádušní oslavu. Té už se zúčastnil i Rien Gwardit, avšak při chůzi se musel opírat o lakovanou hůlku. Jeho krok byl totiž stále nejistý a vrklavý.

Ale svatba přeci jen byla. A hned dvě najednou. Mukuřan Bašár-bej pojal za ženu Malinu Březinkovou a Luncius Nórienský si vzal Swiannu Bělomorkovou. Oddal je starosta Myšilov, snad nejšťastnější osoba ze všech, který vedl obřad dle starých druidských tradic.

“Nechť tyto dva mladé páry provází Veliký Smrken na všech cestách!”, požehnal novomanželům.

A všechno zase bylo jak má být...

III. Gorganská královna

[Traven 1060 Getd z Ruindoru]

Uprostřed asi stosáhové mýtiny stála zhruba třísáhová palisáda se třemi strážními věžemi. Mýtiny byla plná pařezů ze stromů, které byly použity na stavbu palisády a několika domků uvnitř, kolem nichž se válely nepoužité klády a osekane větve. Mezi nimi rostlo divoké ostružiní a šípky. To vytvářelo přirozený úkryt pro králíky a drobnou zvěř, ale člověku téměř znemožňovalo dostat se přes mýtinu, aniž by byl zcela poškrábán a nezpůsobil přitom nadměrně hluku. Jediným schůdným místem byla cesta, která vycházela z lesa a mířila přímo k bráně v palisádě.

V opevnění zářilo několik pochodní, ale okolí osvětlovalo jen stříbřité světlo měsíce. Hlídka na věžích se rozhlížela do okolí, ale dlouhá služba bez zvláštních událostí se podepsala na pozornosti mužů. Když se z lesa vynořily dva stíny, oči vojáků byly upřeny jinam a jejich mysl směřovala k vlastnímu hovoru než k možnému nebezpečí. Stíny se pomalu plížily podél cesty, kde byl dostatek úkrytů před nepozornými očima hlídek a zároveň se dalo pohybovat po poměrně pevném terénu.

Když se stíny přiblížily na třicet stop k palisádě, jeden z nich cosi zašeptal. Druhý stín se náhle oddělil od země a vznesl se do výše. Záře pochodní osvětlila rytíře v zářící zbroji s blyštícím se mečem v napřažené paži. Hlídka na věži se konečně vzpamatovala, zářící postavu řítící se na ně nešlo přehlédnout. Mýtiny se rozezněla prudkým zvoněním zvonu. "Poplááách", křičel vyděšený hlas.

Velký výr sedící na vysoké větvi vzrostlého jilmu otočil svou hlavu směrem k neobvyklému zvuku. Svým ostrým zrakem spatřil hemžení dvounohých tvorů, kteří nefigurovali v jeho pestrém jídelníčku, a proto se rozhodl je nadále ignorovat, a raději dával pozor na zajíce, kteří se polekáni ostrým zvukem jali prchat ze svých nor.

Strážní na věži kvapně tahali zbraně z pochev, ale to už byl rytíř mezi nimi a první voják padl s proseknutým hrdlem, aniž by se zmohl na pořádnou obranu. Druzí dva se však okamžitě vrhli do protiútoků.

Druhý stín dole se mezitím postavil doprostřed cesty. Měsíc ozářil elfa v dlouhém plášti, který nesl výrazné stopy častého používání, byl na mnoha místech roztrhán a jeho barva se ani při nejlepší vůli již nedala určit. Elf rozpřáhl ruce a zašeptal další tichá slova, která zněla jako modlitba. Chvilu tak stál v nezměněné poloze a jen měsíční světlo se mihotavě lesklo na jeho zpoceně plešaté hlavě. Pak se brána do hradiště otevřela a masivní závora, kterou by do závěsů jen stěží pověsil silný muž, odlétla na dvacet stop daleko.

Za branou bylo vidět několik přibíhajících mužů, kteří s vytaženými zbraněmi vyrazili směrem k čarodějovi. Náhle se vzduch nad cestou zavlnil a před zmatenými vojáky se objevila čtveřice mužů. Dva vypadali jako vojáci, ale pak by každý z nich musel patřit k jinému vojsku. Jeden byl vysoký, druhý pomeňší, ale podsaditý a svalnatý. Jeden měl přímý pohled a nehybné rysy jakoby vytesané do kamene, druhý měl šikmé oči, v nichž se zračila lstivost vrozená jeho rodu, a rty ohnuté ve věčném úšklebku. Jeden bojoval vzpřímený a svým dlouhým mečem vládl jistě a s přehledem, zatímco druhý byl příkrčen a poskakoval hbitě jako lasička mávaje svou šavlí kolkolem, a její ostří v měsíčním světle vykreslovalo velké oblouky. Oba však bojovali se smrtící účinností. Meč i šavle v mžiku prolomily kryt nepřátel, a ti klesli mrtvi k zemi. Třetím objevivším se mužem byl trpaslík. Byl neuvěřitelně špinavý, vousy si patrně nestříhal a nečesal od doby, co mu vyrašily, a laciná kořalka z něj táhla na sto honů daleko. Přes svůj stav vládl sekerou překvapivě dobře a jedinou ranou přerazil nepříteli vaz.

Poslední muž, který se objevil v otevřené bráně hradiště, byl šlachovitý člověk středního věku. Na sobě měl pouze nuzný plášť z pytlaviny a na hlavě klobouk, jehož původní tvar vzal za své patrně již před narozením svého nositele. Muž byl ozbrojen pouze sukovitou holí, na konci zaostřenou. Odvážně se vrhl na jednoho ze zmatených vojáků a uštědřil mu tvrdou ránu holí, ale bylo vidět, že z útočníků má v bojovém umění největší rezervy. Pokusil se ještě o jeden úder, ale to už se jeho protivník vzpamatoval, snadno se druhé ráně vyhnul a provedl výpad na

nekryté břicho soupeře. Čepel se zbarvila krví a trhan padl v křečích na zem. Voják ho chtěl nejprve dorazit, ale pak viděl, že jeho nepřátelé mají vrch, a pustil se do dalšího boje.

Z dřevěných srubů postavených v opevnění začali přibíhat další vojáci. Pro útočníky to vypadalo špatně, možná byli lepší válečníci, než jeden každý z jejich nepřátel, ale těch bylo příliš mnoho. Na dvůr však vkročil plešatý elf. Rozhlédl se, aby zhodnotil situaci, pak zvedl ruce a začal mumlat zaklínadlo. Vzduch mezi jeho rukama jakoby nabýval na hustotě, proudící energie byla téměř hmatatelná. Náhle čaroděj mávl rukama, dvorem prosvířela obrovská ohnivá koule a vybuchla v hloučku vojáků. Tři ze zasažených byli na místě mrtví a další byli zle popáleni. Přesto se nehodlali vzdát.

Boj na věži byl zakrátko rozhodnut ve prospěch rytíře, který bez větší námahy pobil i zbylé dva strážné. Podíval se na řez dole, načež neváhal a skočil do klubka bojujících. Dvěma seký složil do prachu dva překvapené soupeře, načež se octl proti příkvačivšímu veliteli opevnění. Oba muži na sebe krátce pohlédli, a pak se na sebe s urputností lvů vrhli. Byl to úchvatný pohled. Jeden jako druhý byli vynikající šermíři, jejich čepele se pohybovaly téměř nepostřehnutelnou rychlostí a jejich setkání doprovázely drobné odlesky jisker. Oba válečníci kroužili kolem sebe a co chvíli jeden vypadl, jen aby druhý odrazil jeho čepel v bleskovém krytu a přešel do protiútoků. Výpad střídal kryt, po kterém následoval další výpad. Celá scéna jakoby představovala jediný smrtící tanec.

Oba rekové neúnavně bojovali, přestože jim po těle stékaly vědra potu a krev prýštila z mnoha ran. Pak náhle došlo k poslednímu třesku zbraní a nastalo ticho. Velitel pevnosti měl ještě stále meč napřažený ke svému protivníkovi, ale náhle jeho chvějící se ruka začala klesat. Už nedokázal udělat krok, krev mu proudila z těla a odnášela potřebnou sílu. Pak padl obličejem na zem a vydechl naposled. Vítězný rytíř se rozhlédl po ostatních bojujících, kde jeho druzi právě dobýjeli poslední obránce. Klesl na kolena. Byl zcela vyčerpán a rovněž jemu prýštila krev z četných ran. Věděl, že být o jediný úder srdce pomalejší, byl by to on, kdo by tu ležel tvář v prachu.

Vítězové se shlukli kolem svého druha v pytlovinových šatech, který ležel bez hnutí na zemi. Všichni byli zpocení a zkrvavení, přičemž ne všechna krev byla jejich protivníků. Přesto jim povinnost velela nejprve pomoci nejhůř raněnému. Ledaže by se šli přesvědčit, zda není mrtev a tím pádem by ho bylo možno okrást. Trhan však ještě slabě dýchal. Ostatní ho tedy začali provizorně ošetřovat.

...rekové neúnavně bojovali, přestože jim po těle stékaly vědra potu a krev prýštila z mnoha ran...

Myšilov se pobral z mrákot a pokusil se otevřít oči. Nebo že by se neprobral. Před sebou uviděl několik andělů. Je snad mrtev?

“Kurva, drž pořádně tu zasranou ránu, nebo ho nikdy nezašiju”, doneslo se k jeho uším jakoby z velké dálky.

Ne, tak nemluví andělé. To jsou siluety lidí ozářeny měsíčním světlem. Je tedy ještě živ. Ale stále nemohl rozeznat tváře, které se nad ním skláněly. Zvítězili přátelé nebo nepřátelé? Začal cítit, jak se znovu ubírá do říše snů. Jak se do této situace vlastně dostal?

“Pan Myšilov, starosta obce?”, otázala se žena středních let, když se otevřely dveře polorozpadlého domu, jehož stěny musely být podepřeny tlustými kládami, aby se nezřítily, a z nich vykoukla střapatá hlava.

“Ano ovšem”, odvětil dotyčný a zmateně pohlédl na několik ozbrojenců kolem.

“Jsem Arnúthien, možná jste již o mně někdy slyšel”.

“Ano, samozřejmě”, pokýval hlavou trhan. “Ééé, pojd’te dál”, dodal po chvíli.

“Díky”, žena rázně vkročila do místnosti.

...ozval se Gerllod, důstojník gwendarronské armády, ale družinový nováček...

Myšilov kráčel směrem v hospodě. Z návštěvy gorganské princezny mu šla hlava kolem. Vysvětlila mu situaci v Gorganu a přestože jí mnoho nechápal, jedno bylo jisté: Arnúthien se rozhodla zmocnit trůnu. A k tomu potřebuje hrdinné vojáky ochotné bít se, a třeba položit život, za správnou věc. A také nájemné zabijáky schopné všeho.

Arnúthien se chystala vytáhnout do Goganu a potřebovala skupinu lidí, kteří by prováděli sabotáže v týlu. A na koho jiného se měla obrátit, než na Nurnské.

Svolal ostatní družiníky do hospody a tam jim vylíčil, co bylo třeba.

“Je někomu něco nejasného?”, zeptal se starosta nakonec.

“Bude tam chlast?”, ozvalo se z míst, kde proléval hrdlo starý opilec, trpaslík Beryl Sekera.

“To ne, ale za svůj podíl budeš moct určitě chlastat, co vydržíš”.

“Tak to abych si šel nabrousit svůj nový svazek dvouručních seker, co mi vyrobil Luncius”, zamyslel se trpaslík a šel balit.

“A neměli bysme nejdřív zvolit vůdce?”, ozval se Gerllod, důstojník gwendarronské armády, ale družinový nováček. “Každý oddíl by měl mít svého velitele, aby nedošlo ke zmatkům a hádkám, to se učí už na základní vojenské škole”.

“Nech si svoje rady”, otočil se na Moskyta Bašár-bej. “Stejně se ve vojenství vůbec nevyznáš”.

“Co plácáš? Nurnská vojenská katedra je nejlepší v zemi a možná na světě. To u vás na východě nemáte”, opáčil Gerllod.

“Che, my nepotřebujeme školy. Já na rozdíl od tebe válčil s Čagotajci”.

“To je toho, pobíjet nějaký burany”, posměšně si odfrkl gwendarroňan.

“Ty toho tak víš s tý vaší školy”, ušklíbl se Bašár-bej. “Schválně, že nepoznáš, co je tohle za zbraně?”. Mukuřan vytáhl zmuchlaný pergamen s náčrtky několika zbraní.

Moskyt se na ně pečlivě zadíval. “Inu, tohle by moh být řemdich, tohle cepín a tohle je bojová zástava”.

“Všechno špatně”, zachechtal se východňár. “Tohle je přece jasný kropáč, budzogan a bunčuk”.

“Kecáš, to sou možná nějaký vaše klacky...”.

“Tak už toho nechte”, vložil se do hádky Myšilov, “jdeme hlasovat”.

“A co Sekera? Ten hlasovat nebude, když už šel balit?”.

“To je zbytečný, posledně odevzdal volební lístek, kde bylo napsáno jenom ‘ještě jednoho velkého’, takže byl stejně neplatnej”.

“Ták”, upozornil na sebe Jeremiáš po sečtení volebních hlasů, “je jisté, že vůdcem této výpravy se stává Dolwen, válečník a mukuřan”.

“Bravo”, zvolal Bašár-bej, “bude velet našinec”.

“No, ehm, cože to teda máme dělat?”, otázal se vůdce, který byl svým zvolením poněkud překvapen a během Klabzejova vyprávění nedával zcela pozor.

“Máme dorazit do hospody Na provázku blízko gorganský hranice, tam se s náma sejde jistej Bral, špeh Arnúthien, kterej nám řekne, co a jak”, vysvětlil Dolwenovi Myšilov.

“Aha, tak mi ještě řekněte, kdo vlastně jede, ať si to můžu trochu srovnat v hlavě”, poškrábal se na neholené bradě novopečený vůdce.

“Tak určitě ty, potom já”, začal přepočítávat Rien Gwardith a rukávem si otřel zpocenou pleš, “dál Bašár-bej, Gerllod, Myšilov, Blathel. Pak tadyty nový, kroll Hrombuch a hobit Arki a nakonec tady Sekera”, kývl směrem k trpaslíkovi, který s batohem naloženým dobrým půltuctem těžkých zbraní a náhradním brněním, vešel do sálu.

“Hele, Beryle, máš vůbec koně?”, zajímal se Klabzej.

“Né, mám vlka”, odvětil trpaslík a poškrábal se na zadku.

“Já myslím koně na ježdění”.

“A co s takovým koněm?”, otázal se nenápadně opilec a nalil do sebe obsah sklenice, kterou před něj pohotově postavil hostinský Čipera.

“Kurva, to je hovado”, chytil se za hlavu Gerllod, “přece na koni pojedeš. Chápeš to? Pojedeš! Jak se tam chceš jinak dostat, pěšky?”.

“A jó, koně, to bych si moh koupit”, prohrábl si Beryl nemyté vousy.

“Tak mazej do Nurnu, protože zejtra ráno vyrážíme”.

“Až do Nurnu? A neměl by někdo koně tady?”.

“Neměl”, odvětil rázně Moskyt. “Mojí mamce všichni zařvali, když přitáhla Kloga”.

“Scháníte koně?”, otázal se pamětník Drsou, který právě vešel do sálu, “právě mi nějaký chlápek jednoho nabízel. Když poběžíte, tak ho určitě chytnete”.

Několik lidí vystrčilo Beryla ze dvěří, aby tedy dohonil onoho pána, a sami vyrazili za ním.

Skutečně, u trosek bývalé radnice narazili na hubeného chlápka s koněm.

“Hej, chlape. Kolik chceš za toho koně?”, ozval se Gerllod.

“No jo, kolik?”, přidal se Sekera.

Muž se podíval po příchozích. Vypadali nebezpečně. Bude muset jednat opatrně. “Pěťset zlatých”, nadhodil.

“Dobře, beru”, odvětil trpaslík. Nechtěl se zdržovat handlováním, protože právě dostal žízeň a svou pohotovostní lahev nechal v hospodě.

Příchozí pozvedl obočí. To ani nečekal. Když koně kradl handlíři Mákovi, nevšiml si, že je to herka nad hrobem. Ale nyní ho prodal daleko nad cenou.

Sekera na další nečekal a vyrazil k hospodě.

“A peníze?”, otázal se neznámý, ale trpaslík nedokázal myslet na nic jiného než korbel pěnivého moku. Handlíř i s koněm tedy vyrazil za ním.

V hospodě z něj peníze dostal, když se Beryl po několika locích uklidnil a dokázal opět chvíli chladně uvažovat. Cizinec se dal s ostatními do řeči a zaujal ho jejich způsob obživy.

“Jak se vůbec jmenuješ, chlape?”, otázal se po chvíli kdosi.

‘Zarzan Světloplach’, blesklo mu hlavou, ale pak si to rozmyslel. Přece ty lidi ještě moc nezná a nemůže jim důvěřovat. “Houba”, oznámil, vydávaje za své jméno kumpána z nurnského podsvětí.

“A nechceš jet s náma?”, navrhl Bašár-bej. “Jako živý štít”, pošeptal s úšklebkem vedle sedícímu Dolwenovi.

Zarzan zapřemýšlel. Potřeboval by se na nějaký čas z Nurnu ztratit, aspoň než se zapomene na tu trapnou záležitost s lidmi z gangu Leklé ryby. A taky to vypadalo, že pánové jsou při penězích, od nichž by jim mohl snadno odlehčit.

“No dobře, proč ne?”, odvětil s úsměvem.

* * *

Situace v Gorganském království se posledních několik let v podstatě nezměnila. Vojska krále Trimika a prince Dijarda spolu sváděly šarvátky, ale došlo jen k nemnoha řádným bitvám. Trimikova vojska se podvakráte v letech 1057 a 1059 pokusila proniknout přes linii hranic, nejprve na západě a později na východě. Roku 1057 při extrémě nízkém toku Ainasir postavili Trimikovi lidé provizorní most a pronikli na severní břeh. Dijardovi muži byli nuceni se stáhnout a útočníkům se podařilo proniknout i do měste Altruin, a než byli vytlačeni, dobrá čtvrtina domů lehla popelem. Pak se však prudce zhoršilo počasí a po několikadenním dešti most přes Ainasir spadl. Útočníci tak byli odříznuti od potravy a byli nuceni pokusit se opět o dobytí Altruinu. Byli však na hlavu poraženi a jen nemnohým se podařilo dostat se zpět na jižní stranu řeky.

Při druhém pokusu byl veden útok na brody říčky Břilá. Útočníci ovšem narazili na nečekaný odpor a přes říčku se dostali jen za cenu vysokých ztrát. Vyplenili několik blízkých vesnic, ale před posilami ze severu se stáhli zpět do původních pozic.

Dijard proti tomu podnikl jediný pokus o průnik na jih. Bylo to v zimě roku 1058, kdy jeho vojska využila neobvykle tuhé zimy a překročila zamrzlou Ainasir. Následně oblehla a dobyla tvrz Osk, jejíž posádku se podařilo nečekaným úderem překvapit. Původním záměrem zřejmě bylo tvrz dobýt a obsadit silnou posádkou, což by umožnilo kontrolovat značnou oblast jižně od řeky, ale při dobývání byla tvrz vypálena a nepoužitelná. Dijardovy oddíly svedly bitvu ještě s přichozími posilami, ale špatné počasí je donutilo stáhnout se zpět přes řeku.

Třetím nezávislým územím v Gorganu bylo panství barona Hynka z Koziho vršku. To však zůstávalo stranou pohledu obou hlavních stran. Jim bylo totiž jasné, že baron nemá možnost ucházet se o trůn a že jejich konečné vítězství by znamenalo i jeho podrobení. Jim ovládané území také nebylo příliš důležité. A jedna z důležitých věcí byla naděje obou stran, že se baron nakonec přikloní na jejich stranu a stane se rozhodujícím jazyčkem na vahách.

Baron se v Gorganu v podstatě nijak politicky neangažoval, naopak se zabýval svými záležitostmi na východě, kde dosáhl značného vlivu, a rovněž díky tomu ho ostatní nebrali jako rovnocenného protivníka v boji o nadvládu v Gorganu. Na jeho gorganském panství došlo jen k několika srážkám, zejména s lupiči a renegáty, ale rovněž z vojáky obou ostatních pánů, kteří chtěli plnit jeho území. Baron nemusel živit tolik početné vojsko jako ostatní a navíc měl přístup ke zlatým dolům a kupecké stezce na východě, a jeho poddaní tudíž nebyli zatíženi tak drakonickými daněmi, jako jejich soukmenovci v ostatních částech království.

K jediné významnější bitvě došlo roku 1058, kdy se baron Hynek vydal na území svého souseda hraběte Kralka. Ten v době Trimikovy vlády získal značný vliv a jako jeden z mála začal vyzývat k tažení proti Hynkovi, s nímž měl již dávno spory. Vše vyvrcholilo, když hraběcí muži oblehli ves Mertov na baronově území, a začali vybírat daně. Přivolané baronovy oddíly byly odraženy a Kralkovi vzrostlo sebevědomí. Baron Hynek však neváhal, svolal své muže a zatlačil Kralka do jeho hradu, který oblehl a vyplenil. Při obléhání padl Kralk i jeho dva synové a jeho rod tím pádem ztratil zcela vliv.

V tomto boji se prokázala užitečnost cesty na východ do Gennu, kterou baron nechal vybudovat, neboť po ní bylo možné v krátké době přivést posily. Z Gennu a ostatních východních

měst si pak baron pozval inženýry, kteří pak postavili několik obléhacích strojů použitých při obléhání Kralkova hradu.

Jelikož Trimik nechtěl oslabovat své síly na severní hranici odvetou proti Hynkovi, která by tohoto také najisto vehnala do Dijardovy náruče, a možná byl i rád, že se zbavil nepohodlného a mocichtivého hraběte, řešil celou záležitost diplomatickou cestou a situace na hranicích s baronovým panstvím se uklidnila.

* * *

Hostinec byl tichý a temný, až na pár mihotavých světýlek hořících svíček, které osvětlovaly několik oken. Nebylo sice ještě tak pozdě, ale přesto byl hostinec ztichlý. Žádný zpěv opilců a finčení sklenic se tu dnes neozývalo. A zakrátko zhasla i poslední svíčka a hostinec se pohroužil do temnoty.

V té chvíli se od blízkého lesa oddělilo několik postav. Pět jich zamířilo přímo ke vchodu do výčepu, zatímco zbylé tři obešly hostinec zezadu a tam vyčkávaly. Mezi nimi byl elf v dlouhém obnošeném plášti s mnoha dírami, měsíční světlo rozpustile poskakovalo na jeho holé hlavě. Vedle něj šel člověk ve vysokém plstěném klobouku, který už dávno pozbyl svůj původní tvar. Spod něj trčely chomáče vlasů a vousů, které nikdy nepoznaly břitvy či nůžek, tím méně vonných masť a vody pouze tehdy, když přšelo. Muž už dávno nevnímal drsný plášť z pytloviny, na jehož nepříjemné škrábání po těle si za léta jeho nošení zvykl. Skupinku vedl malý hobit, na jehož schopnost vycítit včas jakékoli nebezpečí oba ostatní muži spoléhali.

Druhou skupinu tvořili čtyři muži od hlavy po paty oblečení v brnění. Tři byli lidé, jeden byl trpaslík. Ten šel o krok pozadu a nenápadně si přihýbal z malé lahvičky. Na pach kořalky, který ho obklopoval, si ostatní už zvykli. Dva muži vypadali skoro stejně. Stejně, vojenské držení těla, stejně strohé rysy, stejně sebevědomý výraz ve tváři. Jen ten vyšší z nich měl mírné východní rysy a trochu sešikmené oči, obličej druhého zas zdobila pěstěná bradka. Třetí muž byl východňar na první pohled. Šel příkře a neustále se rozhlížel na všechny strany, svou šavli stále pohotově připravenou k úderu. Posledním v této skupině byl mladý elf v temně fialovém hedvábném plášti. Jeho zelené oči se jako oči kočky leskly v temnotě a pečlivě učesané havraní vlasy mu spadaly na ramena.

Menší skupina obešla hostinec a došla k zadní brance na dvůr. Elf zkusil otevřít, ale závora byla zavřena. Jeho pokus však neunikl pozornosti.

“Kdo je tam?”, ozval se hlas ze dvora od stájí.

Odpovědi se mu však nedostalo, z hostince se ozvala rána a praskot dřeva, nepochybně značící vyražené dveře. Za několika okny se rozhofely svíce.

Větší skupina došla ke vchodu do hostince a trojici mužů dveře nemohly odolat. Ti vběhli dovnitř a zaujali pozice u dveří pod schody do patra. Tudy museli nahoře ubytovaní sejít dolů. Slyšeli nahoře dupot nohou a křik a připravovali se na obranu. Vtom se otevřely dveře za výčepním pultem a objevil se v nich tlustý hostinský v noční čepici se svíci v ruce.

“Co tu chcete, lotři? Okamžitě vypadněte”, zvolal ten dobrý muž, ale pohled na čtveřici po zuby ozbrojených mužů jeho hlasu na přesvědčivosti nepřidal.

“Umlč ho, Gerllode”, přikázal vysoký válečník.

Druhý válečník s bradkou se ladně přenesl přes pult a jedinou ranou jílcem za ucho poslal hostinského do říše snů.

Náhle se ve dveřích objevil trhan v klobouku, který obehl hostinec. “Vyskakuj z oken na dvůr”, zařval na ostatní a všichni vyběhli ven.

Před stájemi se střetli se sedmi ozbrojenci vyvádějícími koně. Ozval se skřípot mečů tažených z pochev a vzápětí muži stáli proti sobě. Obránci sice měli početní převahu, ale na straně útočníků stály větší bojové zkušenosti.

Dva muži padli při prvním náporu, ale zbylí kontrovali protiútokem a brzo všem zúčastněným tekla krev z několika ran. Pouze elf stál v pozadí a prováděl jakési zařikávání. Vzduch nad hlavou se mu tetelil a jakoby houstl. Pak elf rozpráhl ruce a vyslal neviditelný proud

energie kupředu. Jeden z vojáků odlétl a narazil do zdi. Přiskočil k němu trpaslík a sekerou mu rozpáral břicho. Vzápětí však dostal ránu do zad a ucítil, jak mu něco stéká po těle. Soudek jeho nejoblíbenější slivovice. Otočil se, a jako smyslů zbavený se vrhl na nepřítele. Nekoukal se nalevo ani napravo, nevěnoval pozornost obraně, soustředil se jen na to pobít ty barbary, kteří mu zničili jeho jedinou lásku.

Náhle se na dvoře objevili další tři muži. Dva byli vojáci jako ostatní, ale třetí měl na sobě stříbrem zdobenou zbroj, helmu s velitelským chocholem a vyšívaný plášť. Všichni se vrhli na zkrvavené útočníky. Ve stříbře oděný velitel zaútočil na šiliciho trpaslíka a zasadil mu těžkou ránu. Ten se otočil a v jeho očích se zračila touha po pomstě za rozlitou kořalku. Jeho sekera prosekla pancíř, jako by byl z papýru. Krev vytryskla a potřísnila drahocenný plášť. Muž zavrával, ale zranění nebylo smrtelné, a tak provedl další výpad. Trpaslík však jakoby necítil svá zranění. Brnění na něm viselo v cárech, na tváři měl hlubokou jizvu a na jedno oko zalité krví téměř neviděl, z rány na boku se mu draly ven vnitřnosti a na jednu nohu nemohl téměř došlápnout, ale to ho nemohlo zastavit. Stále stál na nohou a rozháněl se svou sekerou. Byl to strašný boj.

“Hele, tam už se nějak dlouho bojuje. Neměli bysme se tam podívat?”, zeptal se malý hobit plešatého elfa, zatímco oba stáli za zdí a slyšeli finčení zbraní a výkřiky raněných. Trhan je opustil již před hodnou chvílí, aby varoval ostatní, že jejich oběti vyskakují z oken na dvůr.

“Máme hlídat tohle okno, aby nikdo neutek”, odpověděl elf a dál pozorně sledoval nehybné stavení.

“Ale už bojujete docela dlouho, co když už tam je?”, namítl hobit.

Elf se zamyslel. Kdyby celý hostinec vypálili, byl by pokoj a nemusel by se namáhat přemýšlením. Vždyť je to tak pracné. To by se u nich v Trindindolu stát nemohlo. Tam nikdo nepřemýšlí.

“Tak co?”, přerušil jeho rozjímání netrpělivý hobit.

“Tak víš ty co, já tě vysadím na zeď, a ty zjistíš, co a jak”.

Jak, řekl, tak udělal, a zakrátko se hobit octl na zdi. Tam jen vyvalil oči.

“Tak co?”, elfa začala přemáhat zvědavost.

“Podí dovnitř a podívej se”, špitl hobit ze zdi. Tak se elf opřel do dveří a ztrouchnivělé dřevo pod jeho vahou rychle povolilo.

Naskytl se mu pohled na dvůr pokrytý mrtvolami, z nichž ne všechny byly jejich nepřáteli.

“Zachrániš ho?”, ptal se zrovna černovlasý elf trhana v klobouku, který se skláněl nad válečníkem s bradkou a snažil se zastavit krváčení.

“Přežije, ale Bašár-bejovi a Sekerovi už nepomůžu”, odpověděl smutně tázaný.

“Á, pán se přišel podívat”, všiml si příchozího elfa vysoký východňár a opřel se o stěnu, aby se udržel na nohou. Ostatní se k němu otočili.

“Kde si, kurva, byl?”, zařval trhan.

“Ech, hlídal sem, aby neutekli”, špitl elf. Hrozivá scéna mu vzala dech.

“To nám ale bylo hovno platný, měl si být tady”, křičel trhan, a kdyby právě neutahoval obvazy, možná by se na elfa vrhl.

“Omlouvám se”, zašeptal elf a skoro ho nebylo slyšet.

“Už se nehádejte. Měli bysme obrát mrtvolu a zmizet”. Vůdce život naučil být realistou.

* * *

Vojenské i diplomatické schopnosti barona Hynka z Kozího vršku se nedají nijak zpochybnit. Jistě mu velice prospěl objev zlata v okolí Gennu, které značně posílilo jeho moc a dovolilo najmout žoldnéřské oddíly. Lze jen spekulovat, co by se stalo, kdyby zlato zůstalo neobjeveno, ale schopnosti baronovy by ho jistě i tak dovedly na vrchol moci, jen by snad cesta byla komplikovanější.

Když baron vyhlásil nezávislost na gorganské koruně, mnozí prorokovali jeho rychlý pád. Byl nejslabší ze všech tří frakcí a nikdo tehdy netušil, že se konflikt protáhne na tak dlouho. Baron však dal chytře najevo, že neusiluje o zisk trůnu, čímž se pro ostatní nestal rovnocenným soupeřem. Nestal se překážkou v jejich boji o gorganský trůn a obě strany byly rády, že když už není jejich spojenec, není ani spojenec jejich nepřítele.

Baron jasně naznačil, že ho situace v Gorganu nijak zvlášť nezajímá, a věnoval se převážně politice na východě v oblasti nezávislých městských států. A věnoval se jí s mnoha úspěchy. Roku 1057 došlo ke střetu dvou měst v sousedství Gennu. Jednalo se o města Navami a Illakis. Navamští v této válce utrpěli katastrofální porážku a uvažovali o bezpodmínečné kapitulaci. Baron Hynek však tajným nátlakem, sliby i úplatky zajistil, aby městská rada požádala právě jeho o vojenskou pomoc. Jeho žoldnéřské oddíly tak vstoupily jako spojenci do města, a už v něm jako ochrana zůstaly. Illakisští se nového nepřítele nezalekli, ale podcenili baronovy žoldnéře i jeho válečné schopnosti. Jejich armáda byla poražena a město obsazeno.

Vojenské vítězství však bylo pouze prvním krokem ke zvýšení vlivu v oblasti, neméně důležité bylo si vydobytý vliv udržet. Baron však vynikal i v diplomatických schopnostech. V obou městech ponechal u moci volené rady, které stále spravovaly město, a do nichž baron zasahoval jen v důležitých otázkách. Rozpusťl beztak zdecimované armády a nahradil je svými žoldnéři, za jejichž ochranu platila města poplatek. Také se zbavil svých vlivných odpůrců, většinu jich ovšem pod nějakou záminkou nechal odsoudit samotnou radou. V Navami se obvykle jednalo o vlastizradu, kdy baron využil nesouhlasu svých odpůrců s jeho pozváním, zatímco v Illakis bylo vhodnější použít cejch válečného štváče.

Díky faktickému obsazení těchto měst obsadil baron Hynek také severojižní obchodní cestu, která během gorganské války získala na významu a místo Gorganem se začasté jezdilo právě tudy. Kvůli ní také vlastně Navami a Illakis zahájily válku, z níž měl však právě baron největší prospěch.

Baron Hynek se i nadále věnoval politice na východě spíše než zamrzlé situaci v Gorganu. Smluvně navázal spolupráci s několika dalšími městy a velmi podporoval obchod vzkvétající o to víc, o co Gorgan chřádl.

Jeho protivníkem v kraji byl zejména městský stát Tilbar a jeho spojenci, kteří v baronově přítomnosti spatřovali hrozbu pro svou suverenitu. Tilbar byl dlouho nejmočnějším městským státem v oblasti, ale v době baronova příchodu jím zmítaly vnitřní spory. Roku 1057 se však tilbarští znovu sjednotili, i když přesnější by bylo říci, že jedna ze stran konečně jednoznačně zvítězila, a začali brojit proti baronově přítomnosti. Že dojde k válce bylo zřejmé, a ta také vypukla na podzim roku 1057. Došlo k několika střetnutím, ale k opravdu těžké boje nastaly až na jaře příštího roku.

Baron nehodlal nechat nepřítele převzít iniciativu a vypravil se svým vojskem na tažení na jejich území, ale po několika těžkých bojích byl nucen se stáhnout. Mezitím se však věnoval diplomacii. Baron využil staré spory mezi jednotlivými městskými státy a poštval je proti sobě. Jednota Tilbarské koalice tak dostala povážlivé trhliny. Tilbarští chtěli pozvednout morálku rozpadající se koalice a pokusili se dobýt Navami, ale odešli s nepořízenou a jejich ztráty byly značné. V létě pak konečně došlo k rozhodující bitvě. Té se baron do té doby snažil vyhnout, neboť zpočátku nebyl poměr sil pro něj příliš výhodný. Nakonec však zahnal nepřítele do kouta a Tilbarské porazil. Následně baronovy jednotky oblehly a posléze dobyly město Kapuk, které se přes smlouvu s baronem postavilo na stranu tilbarských, a toto připojil ke své doméně.

Pro barona tím válka skončila, podepsal výhodné smlouvy se svými nepřáteli a získal od nich vysoké válečné úhrady. Ne tak tilbarští. Ti museli čelit dalším útokům od těch, které kdysi porazili a jež se nyní po oslabení Tilbaru chtěli pomstít za spáchaná příkoří. Tilbar tedy neměl klid na pokus o ohrožení baronovy pozice a ten se stal hlavní silou mezi městskými státy.

* * *

“No, pánové. Jistě víte, že Draff Simell je velitelem všech jednotek situovaných v jižním Gorganu. Víme, že se nepodílel na zavraždění krále a naopak čelil pokusům o sesazení z tohoto postu Trimikem. Přesto se neodvážil novému králi postavit přímo a uznal ho. Disponoval, a dosud disponuje, velkou silou, ale neodhodlal se stát se samostatnou stranou v tomto konfliktu. I tak se jeho moc značně zvýšila. Za slib loajality si totiž od Trimika vymohl nevměšování do svých záležitostí a stal se tak vlastně pánem v jižním Gorganu.

V této situaci se ovšem dopustil několika, řekl bych, přehmatů. Většinou šlo o podivuhodné rozsudky, úplatky či zpronevěry. Svého času se také zapletl s jistým Kryllem. O tom se tvrdilo, že prováděl nějaké nekromantské praktiky. Za to by ho, pochopitelně, čekala smrt, ale Simell vyšetřování zastavil a Kryll zmizel. Jak jsme zjistili, podařilo se mu uloupit několik kompromitujících dokumentů proti Simellovi. Ty dokumenty bychom potřebovali. Je nezbytné Simella přesvědčit, aby se se svým vojskem připojil ke královně a jakýkoliv argument je dobrý. Vypátrali jsme místo, kde se Kryll nejspíš skrývá a na vás bude, abyste tam dojeli”.

Bral dokončil řeč a svalučil hrdlo pivem. Hledělo na něj několik párů nelítostných očí.

“Tak nekromant, jo? To tam může mít taky nemrtvý”, nadhodil Rien Gwardit, trindindolský mudrc, i když spíše by se dalo říct mudrlant.

“Inu, dalo by se to předpokládat”, pokrčil rameny Bral.

“Ale co, těch už sme pobili”, ušklíbl se Dolwen, dezertér mukurské lidové armády.

“A kde to vůbec je?”, zajímal se Menhorian Blathel, mladý elf s nezakrotným zájmem o vědění jakéhokoliv druhu.

“Na jednom osamělém statku necelý den jízdy na východ. Zřejmě tam ale nebude sám”.

“Jo, budou tam s ním ty nemrtví”, doplnil Klabzej Myšilov, liscannorský trhan a také starosta.

“A jak to najdem?”. Blathel byl praktičtějšího rázu.

“Na to jsem vám přivedl tohoto pána. Ukáže vám cestu a může vám i pomoci”, ukázal Bral na vedle sedící postavu. Byl to elf rozčuchaných slámových vlasů v temně rudém, značně špinavém plášti. Co však na něm každého muselo upoutat na první pohled byl značný předkus. Jeho křivé řezáky trčely kupředu a hyzdily jeho elfí obličej.

“Ahoj, já fem Machiáf”, pozdravil dotčný.

“Tak vítej, Machiáfi”, opětoval pozdrav Klabzej.

“Nedělej fi fe mě frandu, jó”, zamračil se elf.

“Co? Dyt’ si říkal, že se menuješ Machijáf”, podivil se druid.

“Machijáf. Ch jako chejfir nebo chuláf a f jako fnek nebo fotek”.

“Fnek nebo fotek?”.

“Nefikám fnek nebo fotek, ale fnek nebo fotek”.

“A to je rozdíl?”.

Ještě se chvíli dohadovali, zatímco Menhorian Blathel něco zuřivě škrábal na kus pergamentu. “Mám to”, vykřikl nakonec. “Je to gejzír, guláš a šnek nebo šotek. Ty si Magyjáš!”.

Byl krásný letní den. Osamělý statek stál uprostřed polí. Ta však nepoznala rydlo už po dlouhý čas a plevel již dávno zadusil všechny zárodky obilných plodin. Ale tak teď v Gorganu vypadala většina polí, muži bojovali ve válce a neměli čas na obdělávání země.

Kolem zmíněného statku byl klid. V dohledu nebyla živá duše. A přece jakoby se plevel ohýbal pod neviditelnou vahou. Vtom ticho prořízl výkřik: “Poplách!”. Na dvůr vyběhlo několik mužů s meči. Chvilí se dohadovali, a pak vyrazili bránou ven a oběhli několikrát statek dokola. Nakonec se sešli zase u vchodu a k nim se přidal malý hobit v zástěře.

“Já někoho cejtil, jsem si jistý”, řekl hobit ostatním.

“Ale nikde není nikdo vidět”, odvětil jeden z ozbrojenců.

“Na rohu za kuchyní je trochu slehlá tráva, jakoby tam někdo šel, ale není to moc dobře vidět”, oznámil druhý. “Těžko by se to dalo sledovat”.

“Ale je to podezřelý, řeknem to šéfovi a ten vymyslí, co dál”, zakončil další a všichni zmizeli opět ve statku.

Po nějaké chvíli se na poli počalo ozývat chřestění, jako když se tře kov o kov. Stále ale nebylo nikoho vidět. Také se otevřela brána do statku, ale zavřela se, aniž by někdo vyšel. Nebo že by přece jen někdo vyšel?

“Někdo tady je”, ozval se náhle výkřik.

“Kde?”.

“Nevim, někde tady”.

“Ticho!”.

Zmatené výkřiky umlkly a kolem statku zavládlo opět ticho. Ale bylo to podivné ticho. Ticho plné očekávání. Ticho husté jako vzduch před bouří.

Náhle se na louce objevily dvě postavy. Vyšší patřila rytíři v lesklém brnění se zahnutou šavlí v ruce, jehož sešíkmené oči prozrazovaly východní původ. Druhým mužem byl elf v otrhaném plášti, jehož holá lebka se v letním slunci začala rychle potit.

“Támhle jsou”, ozval se výkřik a vzápětí třesk mečů o sebe.

Náhle se na pláni objevilo několik dalších mužů a hned se pustili do boje. Vedle plešatého elfa se objevili další dva, jeden světlolasý s neobvyklým předkusem a druhý s dlouhými, pečlivě rozčesanými havraními vlasy spadajícími na ramena v elegantních loknách. Kolem nich se do boje pustil další muž ve zbroji, na rozdíl od prvního ozbrojen mečem, a podivné individuum v plášti z pytloviny a se špičatým kloboukem na hlavě, v ruce svírající zašpičatělou hůl. Proti nim stálo pět mužů ozbrojených meči a oděno do různých nesourodých kusů zbroje. Dále se objevili dva hobiti s kušemi.

Zadrnčely těžké kuší, zasvištěly ostré čepele, vzduch se zatetelil, když čarodějové začali přepracovávat realitu a splétat smrtící kouzla. Do země se začala vsakovat první krev. A aby nebylo zmatku málo, opět se otevřela brána, a z ní vystoupila trojice postav. Nesnesitelný pach shnilého masa se šířil kolem nich a pohled na jejich rozpadávající se těla přinášel nutkání zvracet. Ghúlové, jedni z nejodpornějších nemrtvých. Ihned se potácivě vrhli do boje. První se objevil před východňárem v lesklé zbroji, a ten mu sekem obouruč rozpáral břicho i hrudník. Nemrtvého však nešlo zastavit tak snadno. Ještě padaje na zem stačil rytíři vytrhnout kus masa ze stehna. Ten pocítil palčivou bolest, ale nevěnoval jí pozornost. Náhle však zjistil, že ho svaly odmítají poslouchat, a svalil se do hlíny.

Druhý rytíř rovněž přiskočil a sekl do odporného tvora. Ten, necitlivý k bolesti, zaryl pařáty do svého nepřítele. Bojovník cítil, jak ho opouštějí síly, a plnou vahou nalehl na meč zaražený v těle obludy. Oba skončili na zemi a zůstali bez hnutí ležet.

Kolem třetí nestvůry náhle vyšlehly plameny. Tvor necítil bolest a vytrvale pokračoval vstříc svým nepřítelům, ale plameny stravovaly jeho, jen díky temné magii fungující svaly a šlachy, až konečně definitivně vypověděly poslušnost a tvor padl na zem, kde se změnil v hromadu spáleného masa.

V bráně se objevili další dva hobiti a vystřelili ze svých kuší po vetřelcích. Jeden však vzápětí padl s podřiznutým hrdlem a vedle něj se objevil jiný hobit, oděný v kroužkovou košili s mečem zrudlým krví v ruce.

Nakonec na scénu vystoupil poslední aktér tohoto hrozného divadla. Člověk oděný v černém plášti, krátkých černých vlasů a pergamenově bílé pleti. A v jeho očích bylo lze přečíst moc a zlobu. Vystoupil z brány svého statku a pronesl slova moci. Hobit, který byl nejbližší, odlétl několik sáhů daleko a zůstal bezvládně ležet. Z koutku úst mu pomalu začal vytékat pramínek krve. I ostatním útočníkům se podlomila kolena pod nápořem neviditelné síly, ale zůstali na nohou připraveni na rozhodující souboj. Plešatý elf zavřel oči a soustředil svou vůli na nepřítele s jediným úmyslem - zabít.

Nekromant zavrával. Takovou moc nečekal. Nečekal vůli, která ovládala tajemství tisíců generací elfích učenců. Ta ho přemohla a zatlačila zpět. Ale nebylo vyhráno. Temná postava spolu se dvěma hobity zmizela za branou, a ta se zavřela. Venku zůstal obraz zkázy. Ležící těla

mrtvých i těžce raněných se mísila v podivné obrazy smrti a zmaru. A mezi nimi pouhá čtveřice hluboce oddychujících postav. Čekaly, co se bude dít, a nemusely čekat dlouho.

Brána se náhle rozlétla a vyjela trojce mužů na koních. V čele se řítila temná postava nekromanta skloněná na koňské šíji, a za ním se dva hobiti snažili udržet v sedle cválajících koní. Nejrychleji se vzpamatoval černovlasý elf, mávl rukou a vykřikl několik nesrozumitelných slov. Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Vedoucí kůň náhle ve zběsilém trysku ustrnul, jak mu přestaly fungovat svaly na těle. Následoval hrozivý pád a kůň i jezdec skončili na zemi za odporného zvuku lámaných kostí. Kůň sebou ještě několikrát cukl, vykopl nohou a zdechl. Jezdec zůstal s nepřírozeně zkroucenými údý ležet bez hnutí. Všichni unaveně vydechli. Boj skončil. Bylo slyšet jen vzdalující se dunění kopyt koní prchajících hobitů a krákorání havranů, kteří se slétali hodovat na místě zkázy.

* * *

O tom, co se dělo s princeznou Arnúthien mezi lety 1055 a 1060, není mnoho známo. Jisto je, že po vraždě svého strýce Drumora prchla, a podařilo se jí ukrýt před pronásledovateli z obou nepřátelených táborů, které v Gorganu bojovaly o moc. Nevíme přesně, co dělala v tomto období, ale pravděpodobně situaci v Gorganu pozorně sledovala. Bylo více než jasné, že obě strany, které v konfliktu soupeřily, by ji použily jen jako manželku, čímž by legalizovaly svůj nárok na trůn. Byla tu však ještě strana třetí.

Kdy se spojila s baronem Hynkem z Kozího vršku není známo, ale jisto je, že se dohodli na tom, jak získat gorganský trůn pro jeho právoplatnou dědičku. Svatba proběhla patrně během roku 1059, ale oficiálně se Arnúthien objevila po boku baronově až na jaře roku 1060. Není však pochyb, že mezitím byly kontaktovány spolehlivé osoby na gorganském území. Arnúthien i Hynek dobře věděli, že lid je unaven válkou a touží po jejím ukončení. Ona by pak mohla být pro lid novým příslibem lepších zítřků.

Baron Hynek roku 1059 vykonal nezbytné přípravy na tažení do Gorganu. Najal množství nových žoldnéřů a vybavení. Ovšem všechny ponechal na východě, aby v Gorganu neměli ani stín podezření, že se chystá radikálně změnit svou politiku a obrátit se na západ.

Situace v Gorganu na jaře roku 1060 nebyla vůbec veselá. Úroda nebyla z nejlepších a ještě jí většina byla zabavena na výživu vojska. Stejně tak dobytek i koně. Cena jídla povážlivě stoupala a mnoho zboží nebylo vůbec k sehnání. Dezerce v armádě se množily a bandy uprchlíků rabovaly kraj. Přes vysoké daně byly vojenské výdaje ještě vyšší, a snad proto král Trimik nechal vyslat prospektory na západ, do oblasti bývalých trpasličích dolů, opuštěných od válek na počátku století, aby tam zkusili objevit zlato. To se skutečně podařilo a Trimik také nechal tuto informaci zveřejnit, což vyvolalo v jeho vojácích novou naději na řádnou odměnu. Ve skutečnosti však byla nalezená zlatá žíla velmi malá a zisk z ní prakticky nulový, ale to se ukázalo až po skončení války, během níž byl důl opět zavalen. Jestli šlo o záškodnickou akci Dijarda, Arnúthien nebo rozhořčených trpaslíků není známo.

Princ Dijard měl na severu obdobné problémy. Navíc důvěra jeho lidí v jeho schopnosti již dávno poklesla. Ač se původně stal pro mnohé symbolem boje proti uzurpátorům, později by mnoho lidí vidělo na jeho místě raději někoho jiného. Jediné, co spojovalo jeho vojsko, byl boj proti Trimikovi.

V této situaci se na jaře roku 1060 vojsko barona Hynka z Kozího vršku přepravilo přes východní kopce z Gennu do Gorganu a Arnúthien se prohlásila královnou.

Jen málo lidí bylo na tento okamžik připraveno, většinu dokonale zaskočil. Už několik dní po zprávě o příjezdu Arnúthien do Gorganu se zcela rozpadlo Dijardovo vojsko. Lidd Darský, guvernér severu ještě z doby krále Gorandira, se prohlásil za poddaného Arnúthien. Mnoho velitelů, zejména generál Den Griart, vedlo své oddíly na území barona Hynka, aby se připojili ke královně. Princ Dijard zůstal prakticky bez podpory a chtěl nechtěl musel Arnúthien uznat královnou.

Trimikovi muži však nemohli využít náhle nechráněných hranic a vtrhnout na sever. Od východu se blížila větší hrozba. Navíc v oddílech složených z gorganských vojáků došlo k mnoha dezercím, takže Trimik se teď mohl spolehnout již jen výhradně na žoldáky. Mnoho šlechticů, kteří nebyli namočení do převratu a vraždy krále Drumora, ale uznali Trimika za krále, ho nyní opustilo a přidalo se ke královně.

Baron Hynek vedl svou armádu přímo k hlavnímu městu. Tam také Trimik shromáždil své vojsko, aby se postavilo na odpor. Není zřejmě náhodou, že v této době byl zavražděn generál Grantend z Heddu, jeden z nejschopnějších vojenských mozků na straně krále Trimika. Další velkou ranou pro Trimikovo vojsko byla dezerce Draffa Simella, vojenského velitele jižního vojska. Ten prohlásil Arnúthien za právoplatnou královnu a vytáhl z jihu na Gorgan.

K bitvě došlo 17. předradostin 1060 na dohled královského města Gorganu. Přes všechny rány, které Trimikovo vojsko postihly, představovalo toto ještě stále velkou sílu, s níž bylo třeba počítat. Boj však rozhodlo větší taktické umění barona Hynka a rovněž morálka jeho vojáků. Trimikovo vojsko bylo navečer již minulostí. Baronovy jednotky ovládly bitevní pole a okolí Gorganu. Samotné město Gorgan bylo prakticky nebránitelné, ale baronovy oddíly tam přesto vstoupily až druhý den a po krátkých šarvátkách dobyly královský palác.

Král Trimik byl nalezen mrtev ve svých komnatách, zavražděn neznámým kým. Většina ostatních vzbouřenců se zbytky vojska prchla na západ, kde se opevnili v Borenu. Ten padl o měsíc později. Některým se zřejmě podařilo z Gorganu uprchnout, ale nejdůležitější vůdci převratu, mimo jiné Darkel Zloden, Dristin Odgen i markrabě Soulit z Krozinu, buď padli v boji nebo byli popraveni.

V hodovanu 1060 už byl celý Gorgan definitivně ovládnut vojsky královny Arnúthien. Většinu obyvatel překvapilo, že hodlá vládnout sama a králem se tedy nestane její manžel, jak bylo v Gorganu do té doby zvykem. Většina obyvatel, kteří byli rádi za ukončení vleklého konfliktu, ji však podporovalo, a tradicionalisté raději moc nahlas nemluvili, aby zbytečně neupozorňovali na sebe a své činy za vlády Trimikovy. Tak se Arnúthien stala první královnou na gorganském trůně.

* * *

“Splnili sme tři úkoly a teď se můžeme flákat”.

“Jo. Důl sme zasypali, vojevůdce zabili a materiály sebrali”.

“A nedostanem už prachy?”.

“Ne, až princezna vyhraje”.

“Jestli vyhraje”.

“Kurva”.

“No jo, kurvy, to bysme si mohli něco užít, aby rychlejc ubíhal čas”.

“Můžeme se vožrat jako včera”.

“To při tom můžem taky”.

Vůdce Dolwen tedy sebral dosud utržené peníze a vyrazil do nejbližšího veřejného domu najmout několik společníků pro své druhy. Nakonec přivedl osm dívek, po kterých se družiníci lačně vrhli. Dokonce i Klabzej Myšilov se rozhodl zbavit tíže panictví, a k tomu mu posloužila pohledná prsatá zrzka. Romantický druid však netoužil pouze po slastech, ale také hledal družku na celý život. Druhý den požádal svou nevěstku o ruku.

“To myslíte vážně?”, zadívala se na něj dívka pronikavým zeleným a očima.

“Ovšem. Víte, slečno, já žiju jako starý mládenec, je to na mě ostatně vidět, ale nejsem tak chudý. Opravil bych pro nás dům a udělal bych všechno, co byste si přála. Já jsem u nás ve vsi starostou”.

Dívka se zamyslela. Stát se paní starostovou by nebylo špatné. Získala by postavení, o kterém se jí mohlo možná snít, i když se jedná o starostování nějaké zapadlé vesnice. A stala by se taky poctivou ženou a pravděpodobně matkou. Konečně by si jí všichni vážili. Ten člověk

sice smrdí a vypadá jako trhan, ale peníze zřejmě má a je celkem milý. A s trochou péče by ho jistě naučila způsobům. S muži za ta léta jednat uměla, věděla jak na ně.

“Dobrá”, odpověděla, “kdy bude svatba?”.

“Třeba hned”, nadhodil nonšalantně Klabzej.

“Tak jo”.

Nastaly však komplikace. Družiníci, zejména Menhorian Blathel, nepřáli Myšilovovi štěstí a všemožně ho přesvědčovali, aby nebláznil a tuto ženu si nebral. A postupně v druidu začaly hlodat pochybnosti. Nakonec uhasil v srdci plamen lásky a dal na řeči takzvaných přátel. Vzal sice dívku s sebou domů, ale tam ji od sebe odvrhl, pouze ji pomohl najít nuznou práci ve vranigostské nálevně. Tak Klabzej krásnými slovíčky obalamutil poctivou dívku, a pak ji od sebe odkopl.

Tokání tetřeva tluče mi do uší

Klabzej Myšilov

Tokání tetřeva tluče mi do uší
ačkoli k některým zvukům jsem hluchý
hlušcovo volání po lásce rozbuší
srdce mé kamenné. Však nemám tuchy
zdalipak jednou s mou láskou se najdeme
a jestli dospěla alespoň zrodu
lépe je zchladit žár touhy své plamene
chrstnu si na hlavu studenou vodu.

Stan byl prostorný a uvnitř bylo množství vojáků. Většinou jedli a někteří, zřejmě po službě, popíjeli. Nurnští obsadili jeden stůl a nechali si přinést jídlo a pivo. Po dlouhé cestě přišlo k chuti.

“Pan Myšilov?”. Do stanu vstoupil voják s žlutou šerpou přes rameno.

“Tady”, ozval se druid.

Voják přistoupil a uklonil se. “Prosím, račte mě následovat ke královně”.

“Omluvte mě, chce se mnou mluvit královna”, prohodil Klabzej k ostatním a zvedl se. Ještě si plivl do dlaně a slinou ulízl neposlušné vlasy, ovšem bez valného účinku, načež se vydal za vojákem.

Arnúthien ho přijala ve svém stanu. Byl zařízen tak, aby měla na cestách co nejvíce možného pohodlí. Myšilov mnoho neposlouchal, když mu královna vyprávěla o svém tažení, úspěchu i plánech do budoucna. Zajímaly ho pouze peníze. Klidně by válku o nějakou tu dobu prodloužil, kdyby to mělo vynést víc. Ale dočkal se. Arnúthien ho nakonec svěřila do rukou trpaslíka se zachmuřeným výrazem, patrně královského pokladníka, který druida odvedl do vedlejšího stanu, a tam mu předal truhličku plnou drahých kamenů. Při pohledu na jejich mihotavý lesk Myšilov zapoměl na své mrtvé druhy i na to, že sám byl nejednou blízek smrti, a nechal se unášet představou svých sklepů plných nezměrného bohatství. Oni už jsou druidi takoví. Žijí v nuzotě a vypadají jako trhani, ale ve sklepích skladují hromady zlatáků. Čím větší hromada, tím lepší a váženější druid...

IV. Svatební procesí

[Světlen 1060

Dwany Růžička]

Fiala ležela na posteli a lkala. Zadnice jí ještě bolela od toho, jak jí otec vysvětloval svůj názor na její schůzky s Heftem. Pravda, ona sama nebrala podobná dostaveníčka nijak vážně. Heft se jí líbil především proto, že do ní byl zjevně až po uši zamilován a mohl na ní oči nechat. Ne jako ti ostatní nápadníci, kteří si vůbec nevšimli jí, a místo toho se snažili zalíbit jejímu otci. Fiala si nikdy nepřipouštěla, že není příliš pohlednou trpaslicí, ostatně nápadníků měla dost. Ve své nepříteliš nápadité mysli to nikdy nepřikládala významnému starostenskému úřadu svého otce, tím méně majetku, který rodina Omorkových vlastnila. Přesto vnímala jasný rozdíl mezi chováním pozvaných nápadníků a Heftovým něžným tokáním, které ji k němu v jistém smyslu přitahovalo. Kdyby měl aspoň nějaké peníze nebo alespoň postavení. A kdyby se občas umyl. To by mohlo být všechno jinak. Každopádně se brzo všechno změní. Otec říkal, že už pro ní našel nápadníka z moc vznešeného rodu. Myšlenky na Hefta se pojednou rozplynuly a Fiala už se viděla jako šlechtična v drahé róbě po boku ušlechtilého a movitého trpaslíka. Hraběnka, možná dokonce kněžna. Samozřejmě by bydlela na zámku. Už byla celá nedočkavá, až svého ženicha uvidí.

Zhruba ve stejnou dobu opouštěla Nurn severní branou postava na koni. Strážé beze slova otevřeli bránu a ještě se uklonili. Podle šatů se zjevně muselo jednat o nějakého vznešeného pána. A skutečně, šaty byly přepychové, přesně podle nejnovější módy šité na míru nejlepšími nurnskými krejčovskými mistry. A ten muž skutečně byl vznešeného původu. Alespoň to tedy o sobě tvrdil. Tvrdil, že je trindindolským šlechticem. Každému to říkal, aby své osobě dodal na důležitosti, a přitom si nikdy nevšiml špatně skrývaných úsměvů, které to jméno vyvolalo na tvářích poslouchajících. Ale byl to příjemný společník s nadáním vyprávět, a tak většina posluchačů laskavě přehlédla, že šlo o podivína z jakéhosi zapadákova se směšným názvem. Jen málokdy se totiž našel někdo, kdo alespoň matně tušil, co to ten Trindindol vlastně je a kde leží.

Pozornému čtenáři již jistě došlo, že onou postavou na koni nebyl nikdo jiný než Rien Gwardit, elfí kouzelník a příležitostný mudrc. Vracel se právě z bálu. Ano, čtete dobře. Rien začal chodit na bály. Tato zábava ho naprosto fascinovala a zcela pohltila. Díky své přátelské povaze a dobrému vystupování se rychle seznámil s místní smetánkou, kde si získal pověst poněkud výstředního cizince. Rien neměl nikdy problém zapadnout, a tak hned na prvním bále našel spoustu nových přátel. Osmělil se tedy a začal chodit pravidelně. Brzo se pozvánky na další a další bály jen hrnuly a Rien byl šťasten, že zapadl do vysoké společnosti. A vůbec mu nevadilo, že se mu jeho kamarádi z Nurnské družiny U hrocha posmívali.

Jednou jim nabídl, ať jdou s ním. Přijal však jen mukuřan Dolwen. Rien ho zavedl do nejlepšího nurnského krejčovství a nechal mu ušít šaty na míru. Než byly hotovy, učil elf barbara způsobům, aby mu nedělal ostudu. Netrvalo dlouho a zjistil, že nabídka nebyla dobrý nápad, ale už nemohl couvnout. Nakonec se ukázalo, že Dolwen nezpůsobil takovou ostudu, jakou Rien očekával. Obhroublý barbar divokého východního zjevu a vojáckých způsobů sice přilákal něco pozornosti, ale šlechtičny, zjevně již omrzelé zjemnělým chováním svých mužů a milenců, to zjevně shledávaly přitažlivým. A přízeň dam také byla jediným důvodem, proč Dolwen na bál vůbec šel, narodzil od Gwardita, který na ženy ani nepomyslel a dával přednost duchaplné konverzaci, zejména o sobě.

Ale nyní již byl Rien na cestě domů, do Vranigostu, kde stála jeho vlhká a sychravá věž, o které zlé jazyky tvrdily, že je šikmá. Již minul rozcestí z hlavní silnice a mířil k domovu, když v křoví u cesty spatřil záblesk měsíčního světla na něčem lesklém. Zastavil koně a chvíli poslouchal, ale neslyšel nic podezřelého a seskočil tedy z koně. Měl v hlavě něco vína, ale věřil, že pokud by hrozilo nějaké nebezpečí, byl by stále schopen vládnout svou smrtonosnou magií. Dokráčel ke křoví a skutečně spatřil obnaženou čepel, od které se odráželo světlo měsíce. Ba co více, kus od meče leželo tělo. Že je muž mrtvý zjistil Gwardit poměrně záhy. Ani ho však nenapadlo vydat se neprodleně věc nahlásit úřadům, které by se jistě pokusily mord u hlavní

obchodní cesty řádně vyšetřit. Místo toho začal elf mrtvolu pečlivě prohledávat. K jeho zklamání neměla u sebe peníze ani nic cenného, ale v záhradě našel Rien zapečetěný dopis. Elf posedlý jakýmikoli písemnostmi ho neprodleně otevřel, aby zjistil, že v noční tmě nepřechte zhola nic. Chtěl vyvolat svůj oblíbený magický oheň, ale pak se ozvala jeho obezřetnost. Přeci jen, vrah mohl být ještě na blízku a světlo by ho přilákalo. Nasedl tedy na koně a vydal se ke své věži.

V bezpečí domova dopis znovu otevřel a přečetl. Adresátem byl jakýsi Krvavý Dráp, který se měl se svou družinou do konce světa dostavit do Rozkolce za jistým Akabem, který pro ně má nějakou práci. Rienovi hned došlo, že tohle bude určitě zajímat i ostatní dobrodruhy, a rozhodl se hned ráno vyrazit do Liscannoru.

...já bych chtěl jen vědět, kdeže ta mrtvola...

Druhý den U hrocha Rien všem pověděl své zážitky z předchozího večera. A věren své elfí pečlivosti, nevynechal nic.

“No a to už jsem se vracel domů, když se to stalo”, načínal elf třetí hodinu svého vyprávění.

“Co se stalo?”, ozval se vedle sedící Klabzej Myšilov, postarší druid, který dřimal.

“Odkud ses vracel?”, obrátil se k Rienovi Gerllod dohadující se s Dolwenem o tom, zda je silnější armáda gwendarronská či mukurská.

“Asi od nějaký paničky”, zachechtal se mukuřan.

“Z toho bálu přece”, vysvětloval Gwardit dotčeně, “vždyť jsem vám to teď celou dobu vyprávěl”.

“Já přestal poslouchat,

když ti brali míru na kalhoty”, přiznal se Lúin.

“Já když se ukázalo, že ty hraběnce, s kterou ses seznámil, je osmaosmdesát”, zabručel Dolwen.

“Tolik? To už je nad hrobem”, zbystřil pozornost Magyjáš, jehož hroby a jejich obyvatelé vždycky přitahovali.

“Tak hlavně, že ses na tom bále nebál”, zasmál se Gerllod a vyvolal všeobecné veselí.

“Já vám chtěl říct, jak jsem se vracel domů”, snažil se zoufale pokračovat Gwardit.

“S hraběnkou?”, zeptal se Lúin.

“Ne, s hraběnkou ne”, ohradil se elf.

“S nějakou jinou?”, přidal se Klabzej.

“Ne, s žádnou jinou, byl jsem sám”.

“To já jsem jednou z bálu odcházel se třema ženskejma”, ozval se Dolwen.

“Kecáš”, vyprskl Gerllod, který si zrovna přihýbal z korbele.

“No fakt, Rien mi to potvrdí, víd?”, obrátil se mukuřan na elfa.

“Já chci říct, jak jsem včera jel domů”, ozval se zoufalý Gwardit.

“Ať radši vypráví Dolwen, kam jel s těma paničkama”, ozval se Lúin za všeobecného přitakávání.

“Ale já našel mrtvolu”, snažil se Rien zaujmout”.

“Mrtvolu?”, rozzářily se oči Magyjášovi. “Kde?”.

“Tý hraběnky?”, optal se Lúin.

“Nějakýho chlápka”, odvětil elf.

“Hele, nejsme na výpravě, kořist je po právu tvoje”, zastavil Gwardita Gerllod. “A ty, Dolwene, pokračuj, jak to bylo s těma ženskejma?”.

“Já bych chtěl jen vědět, kdeže ta mrtvola...”, naklonil se k Rienovi Magyjáš, ale byl přerušen.

“Měl dopis”, zařval Gwardit a hodil obálku na stůl. Konečně se všichni obrátili na elfa a strhla se mela.

“Dopis? A proč’s to někde rovnou?”, obořil se na něj Myšilov a sápal se po papíru, stejně jako ostatní.

“Co tam stojí, co tam stojí?”, volal Lúin, který pro svou malou postavu špatně viděl, zatímco se ostatní skláněli nad listinou.

“Hm, to není pro nás”, zabručel Gerllod, když list všem nahas přečetl.

“Ale mohlo by být”, podotkl Rien.

“Myslíš, že bychom se měli vydávat za družinu Krvavého Drápa?”, pochopil Moskyt.

“To by šlo”, souhlasil Myšilov, “aspoň zjistíme, co má ten Akabe za lubem. Podle ména je to nějaký gauner, na to mám čuch”.

“A kdo je vlastně ten Krvavý Dráp?”, ozval se hobit sedící ostentativně stranou ostřílených dobrodruhů.

“Jo, to mi taky vrtalo hlavou”, přitakal druhý sedící vedle něj.

“A tohle je vlastně kdo?”, ukázal na něj Rien, který si cizinců předtím zaujat vlastním vyprávěním ani nevšiml.

“Adon a Horác”, ukázal na dvojici Gerllod. “Nebo Horác a Adon? To je jedno. Přišli před pár dnima, že by chtěli vstoupit do Nurnský družiny, tak jsme je vzali”.

“Jako živý štít”, doplnil tiše Lúin.

“A co umějí?”.

“Těžko říct, ten jeden umí řvát a druhý se pořád na něco ptá”, pokrčil rameny Moskyt. “Ale podle mě to jsou zloději”.

“To tady skoro každé, chachá”, zasmál se Dolwen.

“No, takže co říkáte, mohli bychom to zkusit a za tím Akabem se podívat?”, nadhodil Rien.

“Máš pravdu, za pokus nic nedáme”, souhlasil Myšilov.

“Takže jsme tu všichni, můžeme zvolit vůdce”, rozhlédl se po sále Gerllod.

“Kde je Menhorian?”, marně hledal Rien svého elfího přítele.

“Bude nahoře”, prohlásil Klabzej. “Co ode mě dostal občanství, který jsem mu udělil zejména za odvahu při záchraně Liscannoru před Klogou, tak si pořád něco kreslí”.

“Kreslí plány svého baráku, co si chce postavit”, upřesnil Lúin. “Ukazoval mi je, vypadá to jako hrad”.

“Tak pro něj někdo skočte, třeba ty Horáci”.

“Já jsem Adon”.

“To je jedno”.

Po Blathelově příchodu následovala tradiční volba, z níž vítězně vzešel Rien Gwardit, který celou věc vlastně zpunktoval. Elf se snažil navenek svou radost skrývat, ale uvnitř planul

...já jsem Adon...

nadšením. Po osmi dlouhých letech v družině byl konečně zvolen vůdcem. Stal se náčelníkem celého společenstva, na jehož bedrech bude ležet úspěch či neúspěch výpravy. Konečně ostatní ocenili jeho rozličné schopnosti a neobyčejný intelekt.

Z opojného snění o důležitosti vlastní osoby ho vytrhl Klabzej: “Tak co, vůdče, co teda podniknem?”.

“No, budem se vydávat za Krvavýho Drápa a jeho družinu a najdeme toho Akabeho”.

“A kdo je teda vlastně ten Krvavej Dráp?”, ozvalo se znovu od dvojice hobitích nováčků.

“Von”, ukázal na elfa Dolwen.

“No nevím, Rien nevypadá zrovna jako někdo, komu by říkali Krvavej Dráp”, zatvářil se pochybovačně Lúin.

“Za Krvavýho Drápa by se moh vydávat Gerllod”, prohlásil Menhorian. “Vojácký způsoby na to má”.

“To je pravda”, poškrábal se po pleši vůdce, “Gerllod bude Krvavej Dráp a při vyjednávání s Akabem bude dělat našeho velitele. Já budu jeho zástupce. Jen bych si taky měl vymyslet nějaký falešný jméno”.

“Co třeba Zabíječ Koček?”, nadhodil Lúin a vypuklo všeobecné veselí.

“Hele, já zas tolik koček nezabil”, ohradil se Rien. “Jen jednu, možná dvě, maximálně tři nebo čtyři. A vždycky jsem měl podezření, že to jsou kouzelnické kočky. A každý mág jako já ví, že kouzelnická kočka je nebezpečná”.

“No tak hlavně, žes jim to mentálně nandal”, píchl si do citlivého elfova místa Gerllod.

“Třeba to bylo docela vyrovnaný”, přidal se Lúin.

“Tak dost, domů a balit”, vyštěkl Rien. “Zejtra ráno sraz před hospodou. Jméno si vymyslim cestou”.

...“Hele, já zas tolik koček nezabil”, ohradil se Rien...

“Já se jen chtěl zeptat”, přitočil se ke Gwarditovi Magyjáš, “kdeže byla ta mrtvola, jaks o ní mluvil...”.

“Hele, nech mrtvolu mrtvolou a běž si zabalit”, opáčil Rien. “Po cestě ti najdeme jinou”.

Za několik dní už projížděla družina branou Rozkolce, malebného městečka uprostřed hvozdů. V čele jel Rien Gwardit, elfí mág a učenec z tajemného Trindindolu. Po jeho boku byl Menhorian Nocturno Blathel z Caim, rovněž elfí mudrc zabývající se krom magie zejména stavebnictvím. Třetím elfím kouzelníkem v družině byl Magyjáš, o jehož duševní přičetnosti panovaly mezi družiníky jisté pochybnosti. Nejmenším, ale zároveň nejzkušenějším válečníkem družiny byl stat Lúin Nórienský, syn slavného Páina. Sekundoval mu Gerllod Moskyt, syn neméně slavného Krochty, který si již odsloužil předepsaná léta v gwendarronské armádě a nyní byl důstojníkem ve výslužbě, a dále Dolwen Mukurský, pro změnu odchovanec armády mukurské, z níž dezertoval. Nejostřílenějším členem družiny byl ovšem Klabzej Myšilov, slovutný druid, jehož slovo mělo vždy velkou váhu. A konečně tu byli dva nováčci, hobiti Adon a Horác Lipový. První z nich byl začínajícím zlodějem, zatímco druhý nedoučeným alchymistou. V této sestavě se tedy družina objevila v Rozkolci a zamířila do hostince udaného v dopise na sraz s Akabem.

Akabe družiníky náležitě přivítal a odebral se s Gerllodem Moskytem alias Krvavým Drápem doprovázeným svým zástupcem v podobě Rien Gwardita do soukromí svého pokoje probrat obchodní záležitosti. Oba družiníky ihned zaujala masivní truhla uložená vedle stolu a nedalo jim, aby nerozjímali nad jejím obsahem. Rozmluva probíhala v celkem přátelském duchu, Akabe nabídl Krvavému Drápmu slušnou částku za dopravení jisté šlechtičny do Nurnu. Vyložil mu, že v rámci rozvoje přátelských vztahů napříč královstvími má dojít k hromadné svatbě několika dcer z šlechtických i bohatých měšťanských rodů s urozenými muži z království Kodgick, vše pod záštitou gwendarronského krále. Celá akce nazývaná Pouto krve už je v pohybu a většina dívek je na cestě do Nurnu, ale vyskytly se i drobné komplikace. Šlo zejména o jistou Kopretinu z Modrých vršků, pannu z Gergelu, kterou unesl a na svém hradě uvěznil její nevlastní otec jménem Orhach a odmítá ji vydat, dokud nedostane tučné odškodné. Proto byl pozván Krvavý Dráp se svou bandou, aby Kopretinu získali zpět, a to jakýmkoliv způsobem, neboť její sňatek je již zjedнан a je to královská vůle.

Zatímco Akabe vyprávěl, snažil se mág Gwardit proniknout do jeho mysli a zjistit, co je na celém příběhu pravdy. Ovšem ať se snažil, jak se snažil, Akabeho mysl zůstávala nedostupná. Perličky potu vyrašily na Rienově holé hlavě, ale nic naplat, přes veškerou námahu ničeho nedosáhl, krom domněnky, že Akabe nebude žádné ořezávátko.

Jelikož Akabe za přivezení Kopretiny nabídl slušnou sumičku, Gerllod alias Krvavý Dráp jménem družiny souhlasil se splněním úkolu a vyptal se na podrobnosti. S těmi pak obeznámil družinu a navrhl, aby se během večera družiníci nenápadně vmísili mezi členy Akabeho doprovodu, což byli vesměs násilníci nejhrubšího zrna, a zkusili u pěnivých korbelů zjistit něco víc.

Akabeho hrdlořezové však byli buď naprosto spolehliví, a nebo zhora nic nevěděli, protože nic důležitého z nich nevypadlo. Celá akce tak skončila pouze tím, že se Adon s několika členy Akabeho tlupy spřátelil, a tak ho zaujala jejich roztodivná tetování, že si od nich nechal potetovat dobrou půlku zad. V kořalkovém opojení mu to nepřišlo jako špatný nápad a také bolest příliš necítil, ale o to horší bylo ráno. Zbědovaný hobit úpěl při každém prudším pohybu a jen se pomalu šoural.

Ráno Nurnští opustili krčmu a zamířili na trh dokoupit zásoby. Při tom Rien zjistil, že za městem bydlí jakási zaříkávačka jménem Bodlina a rozhodl se ji navštívit. Zůstal tak věren své posedlosti po vědění, ať už jakéhokoli druhu. Ukázalo se však, že Bodlina je zaříkávačkou zvonů. Rozkolec je totiž skryt v hlubokých hvozdech a oblast je známá častým výskytem mlh, proto je běžné pravidelné zvonění zvonů na vysoké radniční věži, díky kterému případní poutníci i bloudící dřevorubci snadno poznají, kterým směrem se nachází město. Rozkolecké zvony

obsahují rovněž magickou energii, aby jejich účinek byl co nejvyšší, a proto je ve městě tradice povolání zařikávačů zvonů, kteří magii do zvonů zaklínají.

Bodlina družiníkům ráda osvětlila tuto tradici, ale krom toho měla jen chabé znalosti alchymie a bylinkářství a nemohla Nurnským mnoho pomoci. Jen Adon zakoupil silně zapáchající jed sytě fialové barvy, do zásoby, kdyby něco. Ani družiníci ovšem nemohli Bodlině mnoho pomoci, neboť potřebovala magické suroviny, které měl v družině snad jen Horác Lipový, ale toho nudné povídání o jakýchsi zvonech znudilo a nedával pozor. Družiníci tak Bodlininu chalupu opustili bohatší jen o znalosti tradice zařikávačů zvonů.

O pár dní později družina projela Hamirem a ocitla se na dohled Modrého vršku. Po krátkém průzkumu provedeném neviditelným Menhorianem rozhodl vůdce vzít hrádek šturmem. Menhorian byl poslán napřed dohlédnout na bezpečí panny, zatímco Rien kouzlem zničil bránu a družiníci válečníci podporovaní vůdcovým čarováním a Klabzejovou lesní magií vpadli na nádvoří. Malá posádka neměla proti sehraným družiníkům vůbec žádnou šanci a obyvatelé hrádku se zakrátko rozprchli jako vyplašené husy na všechny strany. Pán hrádku Orhach se postavil na obranu svého panství, ale spolu s ním zahynul. Panna Kopretina byla osvobozena, a když se ukázalo, že skutečně prahne po tom opustit příbytek nenáviděného otčima a poznat svého ženicha, usoudili Nurnští, že vykonali šlechetný čin.

Jelikož se stali pány hradu, zabavili dobrodruzi honosný kočár pro Kopretinu a taktéž několik vozů na její věci a pro pár služek. Na cestu do Nurnu tak vyrazila slušná karavana.

Druhého dne se k výpravě připojil jistý Drimel zvaný Skřipkař, který zapůsobil na Kopretinu tklivým hraním na své gusle. Dobrodruhům byl hned podezřelý a pokládali ho za nějakého Akabeho špeha, ale panna trvala na tom, že ji má doprovázet a bavit svou hudbou. Skřipkař to s dámami zjevně uměl a Kopretinu i její služebné si rychle omotal kolem prstu, takže na něj nedaly dopustit. Vůdce alespoň nařídil nespouštět Skřipkaře z očí.

Tak to šlo dva dny a bylo jasné, že se skutečně nejedná o obyčejného potulného muzikanta, neboť o Poutu krve zjevně něco věděl. Ale nebylo jasné co.

Ráno po přenocování v hostinci, když se dámy vevnitř ještě upravovaly, obstoupila Skřipkaře na dvorku trojice postav.

“Tak, chlape, kápní božskou a řekni, co víš”, obořil se na muzikanta Gerllod.

“Ale pánové, to bude nějaká mejlka. Já jsem pouhopouhej potulnej guslař, však mi taky říkaj Skřipkař, to je už skorem víc moje méno než Drimel”, vymlouval se tázaný snaže se vykroutit z ošemetné situace.

“Hele, nehraj si s náma, sic ti tady kolega ukáže, jak vypadaj výsledky v kobkách Murgradu”, kývl Gerllod směrem k Dolwenovi, který se ošklivě zašklebil, což doprovázeno jeho východním zjevem působilo skutečně strašidelně.

“Jo, pak poznáš, proč se tady šéfovi říká Krvavej Dráp”, doplnil Lúin s důrazem na slovo krvavej.

“Helejte, to přece nemusí bejt, přeci se obejdeme bez násilí”, snažil se je uklidnit Skřipkař.

“Tak nám pěkně rychle vyklop, co je to to Pouto krve a kam ty ženský vezou, sic se neznám”, zavrčel Gerllod co nejvýhrůžněji.

“No jen si představte, co já bych tak mohl vědět o nějakym poutu, kde bych k takovejmu věcem přišel?”, hrál guslista o čas.

Ale Gerllodovi již došla trpělivost. Míhla se pěst, která přesně dopadla na hudebníkovu bradu. Moskyt pod klouby cítil prasknout kost. Rána byla o poznání pádnější, než měl v úmyslu. Skřipkař odlétl a dopadl o dva sáhy dál, kde temenem narazil do kamenného obrubníku. Ozvalo se jen odporne křupnutí.

“A sakra!”, zaklel Gerllod.

“Já myslel, že jsme ho měli vyslechnout”, podíval se na něj tázavě Dolwen.

“Dobrá rána, Krvavej Drápe”, pravil ironicky Lúin a opět dal důraz na slovo krvavej.

“Neříkej mi tak”, odsekl Moskyt. “Pomozte mi ho vzít a šupem s nim do lesa, než někdo přijde”.

Jak řekli, tak udělali, a vodou ze studně pak Gerllod ještě omyl krvavou skvrnu. Panně Kopretině řekli, že se Skřípkař ráno sbalil a odešel neznámo kam. Nevěřila sice, ale co mohla dělat. Jeli tedy dále. Skřípkař si své tajemství vzal do hrobu. Tedy vzal by si ho tam, kdyby nějaký měl.

Výprava tedy pokračovala dále a nedělo se nic zvláštního, jen Adon dostal zimnici a celý se třásl. Při ošetřování zjistil Klabzej, že se mu tetování celé zanítilo a bylo potřeba mnoha léčivých obkladů, než se kůže jakž takž vzpamatovala. Mezitím družina dojela do Nurnu a předala Kopretinu radostnému Akabemu, získávajíc na oplátku tučnou odměnu.

Když druzi seděli nad pytlém peněz ve Vranigostské nálevně, panovaly zjevné rozpaky. Všem přišlo, že to přece nemůže být všechno. Že museli něco přehlédnout. Něco důležitého.

“Mě ten Akabe přišel podezřelej”, začal vždy nedůvěřivý Moskyt. “Tohle přece není člověk, co pracuje pro krále”.

“Jak vůbec víme, že vopravdu pracuje pro krále?”, nadhodil Menhorian. “Jen z toho, že nám to řek, a krále osobně se na to zeptat nemůžeme”.

“Je to zjevně velká akce, nějakou záštitu to mít musí”, namítl Rien.

“Tak třeba ta Kopretina byla ráda, že jede za ženichem”, podotkl Dolwen. “Určitě jí k tomu nikdo nenutil”.

“Mladá holka z buranova, co si myslí, že na ní někde čeká princ”, opáčil Lúin.

“Máš pravdu”, souhlasil Rien. “Ale kdo přičetnej by se chtěl nechat provdat na Kodgick? To hodně smrdí, vždyť Kodgick, to je hlavně podsvětí”.

“Jo, aby místo pravýho barona nedostaly zlodějskýho”.

“Myslíš, že proto lákaj blbky z venkova, který ani nenapadne, že by je čekalo něco špatnýho?”.

“A co je teda může čekat?”, zamyslel se Gerllod. “Luxusní nevěstinec někde na jihu?”.

“To je možný”, souhlasil Menhorian. “Berou šlechtičny nebo aspoň bohatý měšťanky. To je kvalitní zboží, za který si leckdo připlatí. Možná můžou skončit i někde v harému”.

“No jo, to zní logicky, ale jak sehnat důkazy?”, podráb se Rien na plešaté hlavě.

V tom se otevřely dveře a do nálevny vstoupil Aedd Ruindorský, bývalý dobrodruh a vranigostský předák.

“Zdar, hoši”, pozdravil staré známé. “Bud’ zdrav, Riene. Pošťák ti tu nechal dopis, tak jsem ho převzal”, podal Aedd list svému sousedovi. Elf neváhal a okamžitě se pustil do čtení.

“No vida”, pravil Rien, když přešel očima po řádcích, “jsem pozván pozítří na bál do Suchého brodu. To bych si měl pořídit novou vázanku”.

“Hele, a co ty ženský?”, upozornil ho Gerllod.

“Ty, jak to tak vypadá, čeká kodgickej nevěstinec”, podotkl Lúin.

“No, to je smutný, ale vždyť vlastně vůbec nic nevíme”, vymlouval se Rien. “Třeba to je skutečná svatba. A vůbec, na takovymhle bále nemůžu chybět, vždyť ho pořádá baronka Denalya z Mostku, to je moc vznešená dáma a je to ohromná čest”.

“Zbláznil se”, zavrtěl hlavou Adon.

“Helejte”, zamyslel se Menhorian. “Neřikal někdo z těch Akabeho chlapů, že paní Denalya má na starosti organizaci tohodle podniku?”.

“Něco takovýho tam padlo”, poškrábal se ve vousech Myšilov.

“Takže je to jasný, Rien bude na bál, a my si zatím proklepnem, co ta dáma skrejšvá”, uzavřel Gerllod.

“Co, jak?”, probral se Gwardit, který neposlouchal v duchu přemítaje o tom, jak obluzuje místní smetánku na dalším vrcholu plesové sezóny.

“To nic, vůdče, však ti to vysvětlíme cestou”, zašklebil se na něj Dolwen.

Rien se pohyboval sálem a zdravil se se svými známými. Báł byl skutečně velkolepý, ale tentokrát si ho neužíval tak, jako dřív. Mnoho okolností tu bylo podezřelých, to musel uznat. O Poutu krve tu slyšel málokdo, přestože právě z podobných stavů dívky pocházely, a většinou se jednalo o lidi z okolí baronky. Paní Denaly vždy považoval za výstřední starší dámu, ale když si ji dnes pořádně prohlížel, uvědomil si, že její bledost působí až nepřírozeně a oči připomínají oči kočky. Také se zjevně držela v příšeří na krajích ohromného osvětleného sálu a nikdy se nesmála s otevřenou pusou. Mezi přítomnými bylo takových víc. Ale chovali se vznešeně, jako skuteční aristokraté, a také přezíravě a panovačně.

Rien věděl, že zatímco je na bále, jeho soudruzi prohledávají hrad. Nevěděli sice, co přesně vlastně hledají, ale doufal, že nějaká stopa se tu najde. Stále nenacházel žádnou spojitost. Proč by se přední šlechtici země zabývaly obchodem s bílým masem? Kolik by museli dostat za jedinou dívku, aby se vůbec zaplatila tato nákladná hostina?

Elfovo dumání přerušil rozruch u vstupu do sálu. Když se Rien podíval blíž, viděl, že se domáhá vstupu hobit Adon. Rien se usmál, když si uvědomil, že během společné cesty se již naučil rozeznat ho od Horáce. Adon mu zjevně chtěl něco sdělit, ale vzhledem k ne zrovna upravenému zevnějšku nebyl sloužícími u vchodu vpuštěn. Rien se tedy vydal za ním a prohlásil Adona za svého sluhu, čímž zabránil hobitovu vyhození.

Adon si ho rychle vzal stranou. "Jsou tu nemrtví", zašeptal opatrně, aby ho nikdo další neslyšel.

"Kde?", rozhlédl se zmateně Gwardit.

"Úplně všude", opsal Adon rukou široký oblouk. "Tenhle hrad je jima doslova nacpanej".

"A co teď?", otázal se elf zmateně, neboť s tímhle zrovna nepočítal.

"Menhorian se snaží prohledat panský pokoj a najít nějaký stopy, pak uvidíme, ale dávej pozor, bo se něco může strhnout".

"Dobře, vrať se k ostatním. Budu čekat na znamení", přikázal Rien a Adon odkváčil.

Elfí mág pak dále korzoval sálem, tu prohodil pár zdvořilostních vět s někým známým, tu se snažil nenápadně poslouchat rozhovory cizích lidí, ale spíše celý rozechvělý čekal, jak to nakonec všechno dopadne.

Pak přišlo znamení, a mělo podobu Lúina, který v plné zbroji rozrazil dveře a hodil doprostřed síně utátou hlavu. Hlava měla doširoka otevřená ústa a jasně se v ní rýsovaly dva dlouhé špičáky. Byla to hlava upíří.

Nastal nepopsatelný zmatek. Za ječení dam a křiku pánů se většina účastníků plesu vrhla ke kterémukoliv východu, jaký mohla najít. Do toho Lúin proklál dva lokaje u dveří a chystal se na další nepřátele. Skutečně, několik hostů neprchalo, ale vrhlo se holýma rukama na malého válečníka. Lúin se pevně zapřel a očekával útok. Dobře věděl, že zdánlivě holé ruce jsou ve skutečnosti silné upíří pařáty. Nebyl však sám. Po bok se mu postavili ostatní nurnští válečníci, a také Rien Gwardit zasáhl do boje. Sálem se zablesklo a do nosů přítomných udeřil zápach škvářeného masa ze smrtících blesků.

Následoval boj ozařovaný jasnými plameny, neboť prchajícím davem sražené svícný zapálily hedvábné závěsy. Upíří zatlačení do ohně vzpláli jako proutění panáci, což Nurnským dosti usnadnilo práci.

Když se očouzení a zkravení dobrodruzi sešli v podhradí ve svém základním táboře, z hradu se valila hustá černá oblaka kouře. Kolem vládl zmatek, lesem pobíhali zmatení hosté prchající před nemrtvými, a také nemrtví prchající před rozzuřenými dobrodruhy. Nurnští jich sice pobili pěknou řádku, ale určitě ne všechny, neboť nemohli být všude. Zejména litovali, že jim unikla baronka Denaly, která patrně byla hlavou celého spolku. Zatímco druid Myšilov ošetřoval zranění, Menhorian Blathel pročítal svitky, které na hradě našel.

"Takže mám tu seznam těch panen. Je jich na čtyřicet a podle všeho míře do Argyllu, kde se mají nalodit na loď jménem Polární záře. Kapitánem je nějaký Lichačiman. Kam pak má plout tu nepišou, ale ty svatby jsou určitě podfuk, našel jsem tu i jména ženichů a jsou zjevně vymyšlený".

“Jak to poznáš?”.

“No tak třeba je tu hrabě Nemej Syuši, nebo tu Kopretinu z Modrejch vršků si má vzít markýz Toměj Womej”.

“A jak poznáte, že jsou ty ména vymyšlený?” zeptal se nechápavě Horác.

Gerllod koukající Menhorianovi přes rameno zabodl prst do papíru. “Královský pokladník Pitomajak Widle, za toho by ses moh vydávat”, sdělil Horácovi.

“Proč? Kdo to je?” nechal nadále Horác, ale ostatní už si ho nevšíмали.

“Hele, jestli je pravda, že jedou do Argyllu, tak bysme měli jet kalupem za nima, ať je zastavíme, dokud je čas”, pravil vůdce Rien a nenašel se nikdo, kdo by proti tomu protestoval.

Druziníci jeli rychle, proto se karavana objevila na dohled už po dvou dnech. Průzkum však zjistil, že má silný doprovod Akabehe hrdlořezů, což sebralo dobrodruhům chuť na přímý útok. Rozhodli se proto karavanu sledovat a čekat na příležitost. Nevěděli ovšem, že sami jsou také sledováni.

Útok proto přišel zcela nečekaně, na dobrodruhy se snesl déšť šípů a z křovin podél cesty vyběhla asi třicítka mužů mávajících zbraněmi. Rien Gwardit se hned na začátku boje zhroutil v sedle. To Milda Pírko, Akabehe pobočník a velitel přepadení, spoutal jeho svaly záludným kouzlem, kterému se nepřipravený mág nedokázal ubránit. Dva muži přerazili šlachy Lúinovu poníkovi, takže se malý válečník od hlavy po paty zakutý ve zbroji zhroutil na zem z bolesti řičícího zvířete, aby na nepřátele naskákali a znemožnili mu pohyb.

Magyjáš nikdy nebyl příliš zkušeným kouzelníkem, vždy ho lákalo jen ožívování nemrtvých a ostatní kouzla se učil jen zběžně. Věděl, že je potřeba se dostat z mely, ale nedokázal své přesouvací kouzlo seslat na dostatečnou vzdálenost. Když ho seslal již potřetí, objevil se před překvapeným Mildou, byv sám překvapen úplně stejně. Magyjáš se přesto chtěl pokusit nepřátelského kouzelníka zasáhnout nějakým útočným kouzlem, jenže si zrovna v tu chvíli nemohl vzpomenout na správnou formuli. Vybavil si jen naprosto jasně zaklínání, kterým by Mildovu mrtvolu proměnil ve statného ghúla. Než mu správná slova přišla na mysl, vyšlehl z Mildových očí svazek blesků a sežehl nebohého Magyjáše na uhel. Tak nešťastně zahynul tento mírně vyšinutý, ale přesto ostatními celkem oblíbený elf.

Zatím na cestě Dolwen rozpoltil lebku jednomu z lapků a Gerllod probodl dalšího, ale zakrátko byli sraženi z koní a nuceni se vzdát. Adon s Horácem se vzdali hned, když viděli, že se na ně řítí přesila nepřátel a nemají kam uniknout, a rovněž Klabzej po pár ranách odhodil hůl a zvedl ruce.

Z Nurnských tak zůstal na svobodě jen Menhorian Blathel, který vida neutěšenou situaci seslal oblíbené kouzlo, kterým se přesunul co nejdál od boje, na rozdíl od Magyjáše dostatečně daleko, aby ho lapkové neobjevili.

Zajatci byli přesunuti do blízkých jeskyní, kde byla zjevně tajná základna skupiny, neboť místo bylo uzpůsobeno k přebývání a byly tam dokonce i cely. V nich dobrodruzi také

...Magyjáš nikdy nebyl příliš zkušeným kouzelníkem...

...zatím na cestě Dolwen rozpoltil lebku jednomu z lapků...

skončili. Zdrcující převaha nepřátel měla i své výhody, nikdo z dobrodruhů nebyl příliš vážně zraněn, neboť je nepřátelé rychle znehybnili. Mohli tedy pomýšlet na odvetu. Neměli však zbraně a netušili, co s nimi nepřátelé zamýšlejí. Bylo pravděpodobné, že bandité ještě nevědí o vypálení Suchého brodu a tedy netuší, proč Nurnští karavanu sledují.

Jenže dobrodruzi stáli před problémem, jak se dostat z vězení. Adon s Horácem se dohodli, že budou předstírat hádku a rvačku, a až je přijdou strážce roztrhnout, tak zkusí využít překvapení a dostat se ven. Jenže se přepočítali. Rvačka dvou slabých hobitů vyvolala mezi strážnými jen vlnu veselí následovanou sázkami, kdo zvítězí. Nakonec nabyt převahy překvapivě Horác, ale pak potlučení hobiti, vidouce neúčinnost své taktiky, přestali a sedli si do rohu zatlačující si boule.

Mezitím se Menhorian Blathel prodíral lesem a snažil se zjistit, kam útočníci odvedli jeho zajaté druhy. Velmi se vylekal, když se před ním z křoví vynořila hranatá postava trpaslíka. Trpaslík byl neuvěřitelně špinavý a zcela nemytý a nečesaný, na sobě měl pevnou kovářskou zástěru a v ruce sekeru na štípání dříví.

“Uch! Stůj! Kdo si?”, vyhrkl Menhorian a byl připraven dotyčného usmazit některým ze svých kouzel. Rozhodně vypadal jako loupežník.

“Já přítá”, rozhodil trpaslík rukama v obranném gestu. “Já všechno viděl. Já sleduj to procesijó, bo tám je mojó snóbenkó”.

Elfa rozbolela hlava. Proti vznešené elfi řeči předků byla obecná řeč hrubá a tvrdá, ale takhle jí prznit, to skutečně ještě neslyšel. Trpaslíkovi bylo možno rozumět jen s velkou dávkou fantazie.

“Cos viděl?”, zeptal se opatrně Blathel.

“Všechno”, zakýval hlavou trpaslík. “Přepadeňó, i kam vleko zajatcó. Já som nějaké Heft Taras z Naglinoj”.

“Dobře, veď mě”, rozhodl se Menhorian přijmout nečekanou možnost pomoci. Však k osvobození druhů bude potřeba každá ruka.

Heftova ruka se skutečně hodila, když s Menhorianem likvidovali hlídky před jeskyněmi. Pro neviditelného kouzelníka nebylo obtížné všechny hlídající zlosyny objevit, a pak rychle zlikvidovat. Následně oba zachránci vlezli dovnitř, aby se zezadu připojili do potyčky, kterou tam právě sváděli Nurnští se svými vězniteli. Ukázalo se totiž, že mříž jejich vězení není tak pevná, aby odolala spojenému úsilí Lúina, Dolwena a Gerlloda. I holýma rukama dokázali zkušený bičí přemoci několik strážů a zmocnit se jejich zbraní. Postupně se Nurnským podařilo zdolat zbytek a rovněž osvobodili vůdce Riena, který byl jako kouzelník držen stranou svázaný a s pytlím na hlavě. Bylo štěstí, že řada banditů včetně Mildy Pírka odjela, částečně za Akabem, částečně za paní Denalyou, informovat je o úspěchu přepadení a požadovat další instrukce, což se dobrodruzi dozvěděli od zajatců, ještě před jejich následnou popravou.

Nurnští se po porážce nepřátel neprodleně vydali na cestu. Už tak nabrali značné zpoždění a navíc si museli opatřit koně. Cestou jim nový společník Heft vyprávěl, že on následuje svou milou, která je v procesi a má být provdána na Kodgick, aby ji unesl a prchl s ní a aby mohli žít šťastně ve vzájemné lásce až do smrti. Tklivý příběh zjevně na některé dobrodruhy zapůsobil, neboť přijali Hefta mezi sebe a slíbili mu pomoc.

O několik dní později Nurnští opět dojeli procesi, ale tentokrát si počínali opatrněji. Když se na večer karavana ubytovala v hostinci, neviditelný Menhorian donesl Heftem napsaný lístek trpaslici Fiale. Stálo v něm: “Myško, Fialko, heném přijdi ku mňa; bež po cest’ a zpátky tak pul mile, buď velica nenápadná. Su tu, tvoje Heftisko. Moc ťa chcu!!!”.

Nedlouho po setmění se skutečně na cestě objevily dvě malé postavy. Byla to Fiala doprovázená svou sestřenicí Ruplou. Při pohledu na ní Heft viditelně zjhl, ze strany Fialy bylo však přivítání spíše chladné. Heft také sklopil uši, když Fiala zcela jednoznačně odmítla nápad, aby s ním utekla.

“Musíš pochopit, že jsem starostova dcera”, pravila rázně. “Jsem z bohaté a vážené rodiny a nejsem jen tak pro někoho. Mě je souzeno stát se velkou paní, žít na zámku, pořádat večírky a mít spousta služebnictva”.

“Já bych jí dal pěkně pár na zadek”, prohodil šeptem Gerllod poslouchající o pár kroků dál.

“Však on jí v kodgickym hambinci spadne hřebínek”, opáčil Lúin.

“Tuhle snad do hambince nedaj, kdo by jí chtěl?”, zašklebil se při pohledu na ošklivou trpaslici Dolwen.

Zatím Heft nadále marně tokal a snažil se Fialu přimět k útěku připomínáním jejich veliké lásky, což se však s žádnou odezvou nesetkalo.

“Podívejte, slečno Fialo”, vložil se do rozhovoru Rien. “A za koho vy se to máte vlastně provdat?”.

“Mým muže bude Bravus Opekanus, velmi úctyhodný a bohatý trpaslík, šlechtic každým coulem. Zamiloval se do mě na první pohled jen podle obrázku, který dostal”, zasnila se Fiala a Rupla horečně přikyvovala.

“A to jméno vám není podezřelé?”, naznačil elf.

“Proč?”, podívala se na něj nechápavě trpaslice. “Jeho otcem je Turus Opekanus, a je ze starobylého a ctěného rodu, který před třemistý lety založil slavný předek Skopus Opekanus”.

“Dostávám chuť na pečení”, prohodil ke svým druhům Lúin a Gwardit zvedl oči v sloup.

Fiala zůstala hluchá ke všemu Heftovu vrkání i argumentům ostatních družiníků a nedala si vymluvit svůj úmysl vdát se na Kodgick. Na úvahy o tom, že by její ženich vůbec neexistoval, nechtěla ani pomyslet. Rupla, zjevně ještě o něco hloupější, zjevně vůbec nechápala, o co jde, a tak jen souhlasila se vším, co Fiala řekla. Nakonec se obě trpaslice rozloučily a vrátily se do svého hostince. Družina osaměla.

“Taky máte pocit, že nebude žádná škoda nechat je odjet?”, zeptal se Dolwen a zašklebil se.

“To sice jo, ale zachránit je musíme”, prohlásil Rien. “A krom toho chceme Akabeho truhlici. Pojedeme do Argyllu a snad najdem způsob, jak je zastavit”.

V Argyllu se družina ubytovala v hostinci U opeřence. Potíž byla, že Adona opět trápila horečka a kůži kolem svého tetování měl celou zčervenatou. Podivné znaky tetování některé družiníky už dříve rozčilovaly a považovali je za zlé znamení. Dokonce se začalo šuškat, že s jejich pomocí získává Akabe o družině informace. Za Adonovými zády bylo tedy rozhodnuto, že tetování musí pryč.

Byl to Heft, kdo Adona pod záminkou pozvání na skleničku vylákal z pokoje a ranou do týla uspal. Ve stáji za hostincem pak družiníci cejchovadlem na koně celé tetování důkladně vypálili. Ránu pak pečlivě ošetřil Klabzej, bez jehož pomoci by Adon zákrok sotva přežil. Polomrtvý hobit pak musel strávit další den na lůžku.

Ostatní dobrodruzi se zatím vydali pátrat. V přístavu se skutečně nalézala loď Polární záře a bylo rozhodnuto o nočním útoku. Po setmění skupina postav pronikla na loď, ale pokus loď obsadit a získat zajatce se poněkud zvrtil. Po odhalení družiny se ukázalo, že námořníků je na lodi neočekávaně mnoho a navíc kladli tuhý odpor. Sražená lucerna pak zažehla požár, který se rychle dostal do skladiště oleje, což způsobilo výbuch. Loď vzplála jasným plamenem, a v tu chvíli skončil boj a každý hledět spasit svůj život. Gerllod a Dolwen byli výbuchem vrženi přes palubu a ve svých těžkých brněních by šli ke dnu, nebýt včasného zásahu Riena Gwardita, který skočil za nimi a jakýmsi kouzlem jim umožnil dýchat pod vodou. Ostatní dobrodruzi prchli z paluby a na vlastní pěst se odebrali k Opeřenci, vyhýbajíce se vojákům přilákaným nenadálým požárem do přístavu.

Nikdo z Nurnských naštěstí při akci nezahynul a navíc Menhorian opět projevil jistou dávku předvídavosti a pronikl do kapitánovy kajuty, kde zcizil několik dokumentů svědčících o obchodě s lidmi. Tyto dokumenty druhý den spolu s Rienem, jako dva nejdůvěryhodnější vypadající členové družiny, předali místním úřadům. To už ovšem bylo procesí ve městě a zničená loď stačila strůjce všeho varovat, takže než úřady zasáhly, byl Akabe i s kumpány pryč. Vdavekctivě ženštiny tak konečně pochopily, že žádná svatba nebude a nikdy být neměla, a s brekem se mohly začít připravovat na cestu domů, což nebylo tak lehké, neboť Akabe před svým zmizením stačil alespoň zabavit veškerou hotovost, takže dívky se ocitly v cizí zemi zcela bez prostředků.

Nurnští však na cestu domů nepomýšleli, neboť se nehodlali pustit horké Akabeho stopy. Zejména Rien Gwardit se nehodlal vzdát pokladu, který tušil v Akabeho truhlici, o níž neustále básnil. Znovu se tedy pustili do pátrání v argyllských ulicích, přičemž se zvláště vyznamenal uzdravený Adon, který dokázal dokonale zapadnout mezi otrlé námořníky v přístavních putykách, z nichž se zjevně jen málokterý živil poctivou prací.

Krom úspěchům na výzvědách však Adon provedl ještě jednu zlomyslnost, když jedem od zařikávačky Bodliny otrávil Heftovi vodu jako pomstu za to, že ho záludně obalamutil, aby mu mohlo být odstraněno tetování. Trpaslíkovi se udělalo poněkud nevolno, když měch téměř vypil, než si povšiml zápachu a odporné chuti. Aby odvrátil podezření, prohlásil Adon svou vodu rovněž za otrávenou a rychle jí vylil. Podezření tak padlo na Akabeho rabiáty.

Dalšího dne již Nurnští jižní branou opouštěli Argyll a mířili směrem k hostinci Ve smrčině asi čtyři míle daleko. V hostinci skutečně dobrodruzi poznali členy Akabeho tlupy a vrhli se do útoku na nepřipravené zlosyny. Masakr ve výčepu byl strašlivý, Akabeho čeládka nebyla Nurnským rovným soupeřem. Boj se však rozdrobil na skupinky, jelikož nepřítel bylo moc a dobrodruzi nechtěli nechat nikoho uniknout.

Lúin a Rien vyběhli za prchajícími bandity po schodech k pokojům, kde stat dva probodl, ale tu se proti němu postavil statný Jablák, Akabeho osobní strážce, se svým druhem Rozvojem. Lúin volal na Riena o pomoc, kterou nyní velmi potřeboval, ale marně. Jednoho každého ze svých soků by patrně dostal, ale oba najednou byli nad jeho síly. Bil se však udatně,

vyměnil si se soupeři několik otukávacích ran a rozsekl Jablákovu stehno, ale Rozvoj se mu zatím dostal do boku. Marně stat naléhal na Gwardita, aby mu konečně pomohl. V zoufalství odvážným výpadem rozsekl Jablákovu tvář, ale Rozvoj využil situace a bodl ho mezi plechy brnění. Udatný Lúin ho za to rozpáral, ale už nedokázal nastavit meč Jablákově tvrdé ráně na hlavu, která prorazila i pevnou helmici.

Rien se zatím ocitl na druhé straně schodiště ve slepé chodbě proti jakémusi banditovi. Ten byl již beze zbraně, neboť mu Lúin předtím zchromil ruku, a pomýšlel spíše na útěk než na boj. Elf se ho však rozhodl vyřadit, a tak místo pomoci Lúinovi mlátil nebožáka pěstmi. Až po chvíli si všiml, že hluk boje za ním utichl a ke své hrůze spatřil svého druha ležet na zemi v krvi, zatímco zkrvavený Jablák se šouravým krokem hrozivě blížil. To už Rien nezaváhal a jediným kouzlem se přenesl k ostatním do přizemí.

Tam mezitím Nurnští zlomili veškerý odpor a na Gwarditovo pobízení zaútočili po schodech nahoru. Těžce zraněný Jablák neměl proti přesile žádnou šanci a byl rozruženými dobrodruhy rozsekán na kousky. Tou dobou už nikdo další nekladl odpor a zbytek bandy hleděl jen dostat se co nejdál. Akabe se svíjel pod oknem, z kterého ve zmatku skočil a zlomil si přitom kotník. Moc se mu nelíbilo, že padl do rukou družiny.

Rien byl nadšen, když Adon konečně vypáčil tajemnou Akabeho truhlu. Krom značného obnosu ve zlatě tam byla také řada dokumentů obsahujících jména, kontakty, místa a další důležité důkazy. Akabe tak neměl mnoho prostoru k zapírání, a tak mluvil snaže se zachránit si život. To se mu sice nepodařilo, ale alespoň nebyl mučen.

Vypověděl, že pracoval pro jisté gwendarronské šlechtice. Uvědomil si sice záhy, že to nejsou skuteční lidé, ale takzvaní lunaroidi, jak sami sebe označují upíři a podobné bytosti noci, nicméně o to lépe platili, tak se rozhodl na to nehledět. Dívky z urozených a zámožných rodin jim dodával dlouhodobě, ale dosud ne v tak masovém měřítku. Co s nimi dělali ovšem nevěděl, nicméně lze si to domyslet.

Nurnští byli patřičně znechuceni. Takže nikoli kodgický nevěstinec, ale vlně choutky nějakého upíra zakončené patrně vysátím. Po výsledku následovala poprava Akabeho a pohřeb udatného Lúina Nórienského, který stejně jako jeho slavný otec Páin zahynul hrdinskou smrtí v boji proti nepřítelům družiny.

Pak se družiníci vydali na zpáteční cestu. Mířili zpět do Gwendarronu, aby mohly usvědčující listiny předat úřadům a vykořenit tak zločineckou síť do základů. Museli spěchat, neboť řada zlosynů včetně obávaného Mildy Pírka prchla a mohli ostatní varovat.

Když dobrodruzi v Argyllu kupovali na trhu zásoby na zpáteční cestu, narazili tam na známou tvář Fionna Ruindorského, syna Aedda, předáka Vranigostu. Dobře ho znal zejména Rien Gwardit, poněvadž byli sousedy na vranigostském pobřeží, a také Gerllod Moskyt, jelikož jejich otcové spolu kdysi chodili na výpravy. Aedd však odešel na odpočinek, na rozdíl od Gerllodova otce Krochty, který nešťastně zahynul. Fionn vyřizoval nákup nějakých věcí pro svého otce, neboť jak tvrdil, Argyllu je vyhlášený výrobou paklíčů a podobných nástrojů. Jelikož měl už nákupy vyřízeny, radostně se přidal k družině, aby ji doprovodil na zpáteční cestě.

Ta však nebyla tak snadná, jak by se mohlo zdát. V Isselu zatkli Riena Gwardita vojáci a byl obviněn z krádeže zlatého přívěsku. Přívěšek

...narazili tam na známou tvář Fionna Ruindorského...

Rien skutečně vlastnil, a to už hodnou řádku let. Elf byl vyslýchán a posléze propuštěn na kauci ve výši deseti tisíců zlatých. Soud byl o týden později a Rien se řádně dostavil i se svědky, zatímco údajně okradení se nedostavili. Nurnským bylo jasné, že v tom měl prsty Milda Pírko, který tak získal značný náskok. Soudu to ovšem jasné nebylo, a tak věc odročila k dalšímu jednání. Tím byli Nurnští dostatečně zdrženi, aby stopa zlosynů zcela vychladla.

Dobrodruzi se tak chopili ochrany dívek, které na zpáteční cestě do Gwendarronu mezitím též dorazily do Isselu, a posloužili jako doprovod. Pannu Kopretinu doprovodili do jejího vyplněného hradu na Modrém vršku, ostatní dívky dovedli do Nurnu.

V hlavním městě Gerllod Moskyt, zlomen věčným fňukáním a zapřísaháním Heftovým, pozval Fialu ke Korbelu červeného, jednoho z nejlepších podniků ve městě. Tam ošklivou trpaslici začal přesvědčovat, že za celou záchrannou akci stál Heft, který prohlédl celý podvodný podnik a snažil se jí i všechny dívky zachránit, přičemž sestavil družinu, které se stal vůdcem. Ve skutečnosti také Heft není žádný chudák, ale naopak je velmi zámožný a vlastní povoznickou firmu. Vzhledem k tomu, že Heft získal podíl z Akabehe pokladu, tak to nebyla až taková nepravda. Za chudáka se vydával jen proto, aby našel čistou lásku a ne nějakou takovou, která si ho bude chtít vzít jen pro peníze. Zvláště vychvalování Heftova bohatství a štědrosti Fialu přesvědčilo, že by Heft nemusel být zcela nezajímavá volba.

Dobrodruzi pak doprovodili Fialu domů do Naglinu, kde ji předali otci. Ten nebyl moc šťastný, že má dceru zase na krku, zvláště, když si navíc přivedla toho trhana. Nicméně po zjištění pravého stavu věcí ohledně Heftova majetku své chování k němu přizpůsobil novým skutečnostem a nebránil již jeho nadbíhání Fiale, která také s nadšením přijímala Heftovy drahé dárky. A trpaslík byl šťastný jako blecha, všem děkoval za pomoc, jelikož družinici před starým Omorkou hráli roli Heftových podřízených. Nejvíce pak děkoval Gerllodovi za jeho přimluvu a pozval ho na svatbu jako svého svědka.

Nurnští nicméně pokračovali dál na sever, jelikož podle Akabehe dokumentů se hlavní středisko tlupy nalézalo ve Skauginu ve starém opuštěném pivovaru. Ten dobrodruzi sice našli, ale byl již skutečně opuštěný.

“Tady někdo rychle balil”, rozhlédl se Myšilov po nepořádku všude kolem.

“A taky ničil důkazy”, podotkl Gerllod prohrabující se popelem velké pece, z níž se snažil vylovit ne zcela shořelé kusy pergamenu.

“K čemu je tohle?”, ukázal Adon na podivný kus nábytku stojící uprostřed místnosti.

“To vypadá, že se k tomu přivazovali lidi”, zamnul si bradu Rien. “Sem přišly ruce, tady hlava...”.

“A co nohy?”, zeptal se Horác.

“Uhm, nohy...”, přemýšlel Gwardit, a pak vyvalil oči. “Vypadá to, že nohy patří sem”.

“Půjdu zvracet”, odvrátil se znechuceně Adon. I ostatní znatelně zbledli, když pochopili, jak zařízení funguje.

“A k čemu jsou ty jehly?”, chtěl vědět Horác, který jako obvykle nepochopil zhola nic.

“Neříkej mu to”, vyhrkl Fionn. “Já to nechci slyšet”.

“Má to i docela důmyslné odtokové kanálky na krev”, ohodnotil věc Menhorian.

“Takhle nějak to musí vypadat v kobkách Mukurgradu”, prohlásil Dolwen.

“Prasata to byla”, zavrčel Klabzej. “Normální prasata”.

Všem bylo jasné, jak musely osoby přivázané k tomuto zařízení trpět. A čekalo by to zřejmě i nadšené nevěsty, které ve svatebním procesí kráčely místo k ženichům na porážku.

Tedy, skoro všem to bylo jasné. “K čemu to teda bylo? Já to pořád nechápu”, nechtěl se nechat odbýt Horác.

“Tak to buď rád”, glosoval Fionn.

“Našels tam něco?”, obrátil se Menhorian na Gerlloda přehrabujícího se v popelu.

“Milá maminko a tatínku, mám se velmi dobře”, přečetl úryvek opáleného listu Moskyt. “Ty kurvy je nutily napsat domů, aby nevyvolaly podezření. Takovejch je tu hromada. Ale jinak pár jmen, adres, čísel, nedá se z toho moc poznat”.

“Na ty adresy bysme se mohli podívat”, navrhl Dolwen.

“Některý jsou zjevně těch lidí, jejichž dcery sebrali. Tam bysme mohli tak nejvýš kondolovat”, zavrhl tuto myšlenku Gerllod.

“Pořádně to tu prohledejte, a rozbijte konečně někdo to křeslo”, nařídil Rien.

Prohledávání však už nic zvláštního nepřineslo. Zbytky nejednoznačných dokumentů a pár zapomenutých cenností bylo vše, co mohl dobrodruzi najít. Dorazili příliš pozdě. Nezbyvalo tak, než výpravu ukončit a odebrat se na zpáteční cestu domů.

Po návratu do Gwendarronu se Heft Taras odebral do Naglinu nadbíhat své snoubence. Slíbil však, že se k družině přidá na další výpravu. Jak by také ne. Bylo mu jasné, že jeho nově založená povoznická společnost nikdy nevydělá tolik, kolik mu přinese nalezení jednoho pokladu. A peníze potřeboval, hodně peněz, aby mohl Fialu nadále zásobovat drahými dárky.

A zatímco Heft tokal, v Liscannoru proběhla volba nového starosty. Po šestiletém úřadování Klabzeje Myšilova dali voliči tentokrát přednost řídícímu obecní školy Getdovi z Ruindoru, který se tak stal devátým liscannorským starostou. Své nezvolení na další období poněkud nelibě nesl Klabzej, ale jinak volba proběhla poklidně bez zbytečných vášní.

Myšilovova Ardasanská

Klabzej Myšilov/ardasanské plačky

Z Armidenu ač on byl
sousedy své nezahladil
ať nikoho nezabil
Lambarda si oblíbil.

Oblíbil si Darlena
i mukuřana Dolwena
ani seschlá stařena
nebyla ochuzena.

Dříve býval chudákem
škrabákem a tulákem
životem svým pohrdal
radš domov rodu nový dal.

S tváří divě zarostlou
stal se vbrzku starostou
však zůstal skromný, nechtěl řvát
na zákon si planě hrát.

Šest roků velel do kroku
šest roků cesty pokroku
až s létem sedmým povstal ten
jenž ostříhán byl, oholen.

Páchl vonnou silicí
a hrdě zval se řídícím
na nos neviděl si kmán
když vykřikl: “Jsi odvolán!”.

(co na tom, že jich bylo víc
nejspíš víc než polovic?)

...namluvil si mladou Riu, která sloužila ve vranigostské nálevně...

Tak kmán ten přišel na řadu
s ním nabubřelost úřadu.

Dnes slabí slaví triumf svůj
na exstarostu hážou hnůj
co vždycky dostál muže slov
nazýval se Myšilov.

Ač nerad lovil lítou zvěř
on nebyl špatný, to mi věř
byl jen jiný než svět váš
snad za tři roky hlas mu dáš.

Do tré let zas užří jas
z bláta, louže vstane zas
žít v Liscannoru povolí
jen lidem, co se neholí.

A nový starosta nezahálel. Ne snad, že by se pustil do nějakých velkoprojektů na zvelebení vesnice, to nikoli. Ale v osobním životě se Getd rozhodl k razantnímu kroku. Namluvil si mladou Riu, která sloužila ve vranigostské nálevně, kde Getd často popíjel se svým bratrem Aeddem, tamním předákem. Riu si z válkou zničeného Gorganu přivedl bývalý starosta Klabzej Myšilov a chtěl se s ní oženit, ale později si to rozmyslel a nechal dívku na holičkách. Postaršímu Getdovi se mladé a pohledné děvče zalíbilo, a tak ji požádal o ruku a pojal za manželku. Ria se tak nakonec přeci jen stala paní starostovou.

Život v Liscannoru pak plynul dál svou poklidnou cestou. V obci přibýly i dva nové přírůstky, a sice pohrobek Chában Březinka, syn Maliny a Bašár-Beje, který nešťastně zahynul minulý rok v Gorganu, a také Luna Nórienská, dcera kováře Luncia a Swianny. Alespoň nějaká radost tak zavítala k rodině Nórienských po tragické smrti Lunciova bratra Lúina.

Žel nebyly všechny události jen radostné, toho roku došlo také ke strašlivému neštěstí. Malý hobit Bzučan Kanimúra se ztratil v lese, kde spadl do vývratu a zlomil si nohu. Než výprava vesničanů nebohé děcko našla, stal se bezbranný chlapec obětí dravé zvěře. Při šetření v obci se pak ukázalo, že Bzučan nejspíš utekl do lesa ze strachu před černým polokrollem Burbunem, který malého hobita občas bil a vymáhal na něm svačinu a jiné drobnosti. Neprokázalo se však, že by Burbun Bzučana v lese přímo zmrzačil a nechal, takže s celé šlamastyky vyvázl jen s napomenutím. Nedůvěra vesničanů k Burbbagovu potomku a černé rodině vůbec však znatelně vzrostla.

Řídící Getd pak měl alespoň ve škole přednášku k dětem, aby do lesa nechodily pokud možno vůbec, a když, tak nikdy ne samy. Rozšířil také povolení k lovu zvěře, která se za působení předchozího starosty Myšilova v lese značně rozmohla a mohla být nebezpečnou obyvatelům.

A čas šel dál. Družiníci si užívali svých těžce nabytých peněz, Heft se snažil nepřivést svou společnost na buben a zároveň získat přízeň Omorkovic rodiny, zejména Fialinu. Tak uplynul více než rok, než dobrodruzi tvořící Nurnskou družinu vyrazili znovu na výpravu. Ale o tom zas příště...

V. Archimův testament

[Jarn 1062

Targes Zelgarad]

Na sklonku svého, veskrze zajímavého života, rozhodl jsem se sepsat, jak jsem se stal šlechticem, pro paměť svých potomků, aby se nezapomnělo na minulost našeho slavného rodu. Hodlám tímto také napravit trestuhodnou nevšímavost k vlastní historii a historii Gwendarronu, kterou jsem trpěl do doby, než přišel onen dopis zvoucí k návštěvě do kolébky našeho rodu.

Ano, ten dopis. Tím to všechno začalo.

Tajemný a záhadný, zvoucí, slibující trochu vzruchu v mém pohodlném životě úspěšného obchodníka. Moje žena mě zrazovala slovy, že od svého otce jsem nikdy nic nedostal, krom výčitek a kázání o zlatém dně řemesla, a že o to hůř to bude s pradědečkem. Oba synové by mě na mé cestě naopak rádi doprovodili, ale těch jsem potřeboval pro řízení obchodu po Gwendarronu.

Se svými syny jsem měl dobrý vztah, alespoň doufám, že mezi námi nezbylo nějakých křivd, jako mezi mnou a mým otcem. Otec mě v mládí nutil do řemesla v jeho provaznické dílně. Tvrdil, že vyrábět věci, jež dobře slouží ostatním lidem, je úctyhodné. Naopak opovrhoval pouhým kupčením a handlováním. A tak vyráběl své provazy s láskou a pro ostatní asi nezbylo. Ve stáru dílnu prodal a později odešel ze svého šedého života, v němž nic nedokázal, krom toho, že odešel z rodného kraje do královského města.

I já jsem si připadal na počátku roku 1062 trochu šedivý, nikoliv barvou kůže. To bude důvod, proč jsem se nechal dopisem zlákat. Nedbal jsem opatnických rad své milé ženy Norwici ani horlivých a bláznivých nápadů svých synů a postupoval jsem rozvážně, jako celý život. Ani v této chvíli dobrodružství jsem nezapřel svého obchodního ducha a snažil jsem se vyhledat radu v branži, již jsem neznal, a tím omezit rizika.

A riziko v sobě tato výprava měla, už od první chvíle, kdy jsem si podivný dopis přečetl. Podle posla z juristické společnosti Bromadin a synové tento list ležel 62 let u nich. Za jakých okolností se tam dostal samozřejmě nevěděl. Zde je opis dopisu, jenž stál na začátku cesty:

Moje milé dítě, můj potomku,

Ne, nelekej se, nepiši vám ze záhrobi, i když, kdo ví?

Doufám, že tento dopis se k tobě jednoho dne dostane. Tvoji otcové nebo dědové mne neměli příliš v lásce, a tak jsem byl nucen žít mimo královský dvůr, pomlouván vašimi předky. Nevím, jaký je tento rok, či si na mne pamatuješ nebo nikoliv, kolik o mně víš, chováš-li ke mně nenávisť nebo cit opačný, proto nemohu být stručný.

Snad je ti známo, že mne můj nejstarší syn vyhnal z mého rodiště a sám jej obsadil. Naštěstí můj druhorozený se mne zastal a uvítal mne na svém hrádku, kde, jak se zdá, jsem dožil, snad šťastně. Ale je to místo pro mě nehostinné a nepříjemné a nepřeji si zde spočinout na věčnost. Proto tě prosím, abys vyzvednul moje pozůstatky, jež by měly být uloženy v hradní kryptě, a převezl je tam, kde břeh omývá moře a kde je dostatek slunce. Nejlépe na můj rodný hrad, ale to po tobě nemohu chtít, neboť nevím, jaké vztahy vládnu v naší rodině.

Vím, že to pro mě neuděláš jen z úcty k předkům, zvláště pak, nemáš-li o mně žádných zpráv. Ale jedno se dozvíš určitě. Byl jsem bohatý, velmi bohatý, jen se poptej svého otce, určitě mi bude ještě dnes říkat Archim Krkoun. A bude mít pravdu, neshromáždil jsem své poklady, aby je podělili synové, co mne vyženou. Mé poklady dostane potomek poslušný, nelitující námahy pro mne, starého kmeta. Už se jistě ptáš, kde zlato je, dozvíš se jistě, kde leží. Ale zapřísahám tě, pohřbi mě tam, kde si přeji, i kdyby to nebylo na mém panství, ale ať je tam slunko a vzduch. Jestliže mě uposlechněš, honosný pohřeb na krásném místě bude jen nepatrnou položkou tvého bohatství.

Nuž tedy k oněm penězům. Nechal jsem se pohřbit s koženým pouzdrém, v němž jsou spisy nutné k rozluštění nápisů na mé rakvi. Obě dohromady dá ti dostatek informací k nalezení mé pozůstalosti a uvidíš sám, že vskutku není malá. A propós, vezmeš-li mi rakev, kterou budeš

potřebovat, neboť nápisy jsou uvnitř pod černým sukem, ulož mne do jiné, nejlépe malované ptáky a mraky.

*Tedy hodně štěstí,
Tvůj bohatý dědeček Archim "Krkoun" Zelgarad*

PS: Nějak jsem pozapomněl říci, kdeže to jsem pohřben. Hrad mého druhorozeného, Markvarta Zelgarada, se jmenuje Svorgarad a leží... Ale to už si, milý potomku, budeš muset najít sám. Dostal-li jsi tento dopis do rukou a jsi na Svorgaradu, máš to nejlehčí, ale dopis se ti dostal do rukou asi jakožto poslednímu.

A na toto jsem ještě zapomněl. Tento dopis dostali všichni mí potomci, tak hodně štěstí a zábavy.

Spojil jsem se se svým obchodním partnerem Glenalem Ruanem, jenž v mládí patřil k sortě lidí nazývaných prostě dobrodruhové. Ve zralém věku se usadil, asi i na nátlak své ženy Penelin (jež se mi jevila vždycky trochu tajemnou), založil obchod, později též rodinu. Já rodinu i obchod měl, tak jsem vstoupil na novou cestu, neznámou a vzrušující.

Glenal mi poradil vyhledat družinu (družina jest uskupením několika dobrodruhů) z obce Liscannor, s níž se někdy kolem roku 1032 setkal. Glenal mě varoval, že tomu je téměř 30 let a jmény, jež jsem si zapsal, se vzhledem k povaze dobrodruhova řemesla budou spíše honosit náhrobky než žijící lidé. Nicméně vzhledem k tomu, že družina sídlila v obci již poměrně dlouho, je pravděpodobné, že tam budou žít pokračovatelé. Také skutečnost, že dobrodruzi vlastní několik domů, napovídá, že nepůjde o žádné potulné žoldáky nebo dokonce lapky. S kamenným domem se špatně opouští království.

Glenal stejně nikoho jiného neznal, takže jsem Liscannor zvolil za cíl prvního kroku na své cestě.

Liscannor jsem navštívil 17.3.1062. Obec na mne zapůsobila dobrým dojmem. Jediný rozdíl od okolních vesnic byl, že okolní plochy nebyly obdělány ani jinak obhospodařovány. A zcela chyběly statky nebo dobytek. Hospoda ale nechyběla. Nesla jméno jakéhosi bájného zvířete, jež bylo vyobrazeno na oprýskaném štítě.

Taktéž družina na mě zapůsobila lépe, než různí lidé, které jsem musel najímat na ochranu obchodních vozů.

Jen pro pořádek uvádím jejich jména. Snad mi paměť slouží dobře. Byli mezi nimi lidé méně důvěryhodní. Jedním byl Zarzan Světloplach, snad půlelf, pichlavých očí, a druhým Klabzej Myšilov, jež by se snadno dal splést s bláznivým vykladačem, nebýt výzbroje. Sebejistým dojmem na mne působil Gerllod Moskyt, podle svých slov Gwendarronský voják. Rozhodně důvěryhodná osoba. Dalším členem byl Dolwen, prý Mukufan, barbar divokého vzezření. Trpaslík Heft Taras, který se též živil jako povozník. Mistr magie Rien Gwardit, elfího rodu, vytáhlý člověk Fionn Ruindorský a poněkud zmatený hobit Horác Lipový. A ještě druhý hobit Adon.

Ukázal jsem jim rodokmen i podivný zvací dopis. Dohodli jsem se poměrně rychle a za pár dní vyrazili na severovýchodní hranici Gwendarronu, do kraje Isleverského.

*...jedním byl Zarzan Světloplach, snad půlelf,
pichlavých očí...*

...sebejistým dojmem na mne působil Gerllod Moskyt, podle svých slov Gwendarronský voják...

Čekal jsem problémy, ale ne tak brzo, jak se ukázaly. Bylo to v kraji Isleverském, v severovýchodním hraničním kraji Gwendarronu. Koneckonců, Svorgarad byla hraniční pevnost. Ten pocit, že vlastním hrad, nebo alespoň jeho část, mě udivoval velmi dlouho. Ale už jsem si na něj zvykl. Průvodce nám dělal Heft Taras, trpaslík, který se též živil jako forman a vozil po těchto cestách převážně uhlí z Tehaly a do Isleveru nástroje a železo.

Ale zpět k problémům. První střet nastal na cestě – prachsposté přepadení. Čekali na nás a věděli, kdo jsme a kam jdeme. A proč. Byla to Falemova banda. Falem, jeden z mých příbuzných, jehož příbuzenství by nejlépe vystihovalo slovo bratranec, ač jím nebyl, byl dobře připravený. Rychlost a krutost srážky mě značně vyděsila. Lupiči byli rozprášeni, ale většina jich padla. Včetně mého bratrance, o jehož příbuznosti svědčil jen rodokmen rodiny.

V obstarávání informací byl důkladnější. Jeho rodokmen byl podstatně plnější, proto jej zde uvádím místo, toho, jež se mi podařilo dát dohromady v Nurnu.

Možnost dalších potenciálních nepřátel narostla, což mi dělalo těžkou hlavu. Nurnským vůbec ne. Bylo znát, že na boj jsou zvyklí a jsou v něm dobří.

Svorgarad jsme spatřili poprvé při západu slunce. Vypínal se majestátně na skalnatém ostrohu obklopen lesy. Druhý den jsme jej spatřili zblízka. Již nepůsobil tak královsky. Jakoby jej zapadající slunce zvětšilo a zkrášlilo. Byla to spíše velká pevnost se dvěma branami, obytnou a obranou věží a malým palácem mezi nimi. Jen jeden pruh hradeb a hluboký příkop. S hradem sousedily i nějaké pastviny a sady a kupodivu k hradu přiléhal i hřbitov. Pod hradem vesnice s hospodou. V okolí se tu těžil stavební kámen a vozil se do údolí. Chudé zbytky po kdysi bohatých stříbrných žilách. K hradu patřila ještě další vesnice Buřná a okolní lesy, pastviny a pár menších rybníků.

Ještě jsme se ubytovali v místním hostinci, ve kterém se vařilo místní pivo. Bylo to velmi dobré pivo, řekl bych to nejlepší, jaké jsme po cestě z Nurnu pili. Už tenkrát mi přišel na mysl nápad zdejší pivo prodávat do Kartogu nebo i dál. Jak jsem později zjistil, pivo vděčí za svou chuť místnímu prameni, co pramení nad Svorgaradem a podzemními cestami napájí i hradní studnu. Nemá pachut' vody z dolů, která je znát ve vesnici pod hradem. Ne, že by se voda nedala pít nebo byla dokonce jedovatá. Jen z ní nejde uvařit dobré pivo.

Druhý den jsme se vydali na hrad. Místní kastelán, Hortov, byl poněkud překvapen, když jsem se představil jako Targes Zelgarad s doprovodem. Jeho překvapení vysvětloval náhlý sjezd Zelgaradů v posledních dnech. Nebyli jsme zde první. Poslední pán hradu, Mervel, zemřel před pěti lety a od té doby se mužský potomek léna nechopil. Panství spravovala Archina, Mervelova žena, která se ještě stačila provdat. Vzala si místního kováře, vdovce. Kovář zemřel před deseti měsíci, což starou ženu zdrtilo natolik, že se uchýlila do ústraní. Kastelán dál udržoval

chod panství a platil místodržícímu v Kartogu daně. Během posledního měsíce jsme byli již třetí návštěva.

Nastalo opatrné oťukávání, při němž jsme zjistili, že Archina zemřela a je uložena v hrobkách již tři týdny. Lukvelos Zelgarad dorazil jen se dvoučlenným doprovodem před měsícem a pomalu se seznamuje s hradem. I když prý poslední týden vychází ze svých komnat jen příležitostně. Také dorazil Trever, můj bratr, se kterým jsem se již pár let nesetkal. Ale prý po pár dnech zmizel i s doprovodem. Ale kastelán má pokyn obdobné návštěvy přijmout a ubytovat.

Tak jsme se ubytovali. Očekávali jsme, zvláště po předchozích bojích o nástupnictví, jež skončily krvavou lázní Falemovi bandy, další past a boj. Nic se nekonalo.

Hrad byl prostý, stejně jako komnaty. Mnoho obyvatel neměl, neboť pohraničí bylo už dlouhá léta klidné a řemeslníci žili spíše v podhradí.

Den jsme strávili obhlídkou hradu, opatrným prohledáním našich pokojů, zda neskrývají tajný vchod do zmiňovaných sklepení s Archimovým tělem, a vyptáváním se na Lukvela. Prý nás večer poctí svou návštěvou. Ze strohých a opatrných odpovědí kastelána, který prostě nevěděl, co si má myslet o náhlém 'rodinném' srazu, nebylo jasné, zda Lukvelos pradědečkovo tělo a poklad našel.

Na Rienovu radu jsme se pro jistotu nedělili. Hrad nevypadal, že by skrýval další ozbrojence, a ti, co zde zbyli, by nepředstavovali pro Nursnkou družinu hrozbu. Alespoň v přímém střetu.

Hrad měl zvláštní výzdobu, zcela nefunkční pro ochranu, ale pěknou. Krakorce i žebra kleneb, portály dveří, nákolníky, které od dob založení hradu nestačily rozrýpat osy vozů, to vše bylo zdobené spirálovými motivy, v nichž se topila a skrývala podivná stvoření. Mohli to být psi i draci bez křídel. I hradbu zvenku sem tam zdobil kámen s rytinou.

Nastal večer. V chudě zařízené hodovní síni, jež v potměných vršcích skrývala další pokroucená zvířata, byla servírována večeře. Dobrá domácí strava, ale nikdo chuť jídla nevímá. Všichni byli ostražití a očekávali příchod Lukvela. Až na Horáce, který se cpal a vypadal, že jej zajímá jen jídlo.

Lukvelos dorazil. Vypadal jako spokojený pán hradu, trochu samolibý s nesympatickým zvykem se ušklibat. Evidentně věděl to, co my, a věděl, proč tu jsme. Působil, jakože má nad námi vrchu. Asi za ty tři týdny něco našel. Ale nic nám neprozradil. Myslím, že jsem dobrý vyjednávač a v obchodě se pohybuji dlouho a úspěšně. Ale tady jsem narazil. Změnil jsem taktiku z opatrného vyptávání a doufání, že mu uklouzne nějaká informace, nějaká drobnost, a otázel se ho přímo na poklad a Archima. Řekl jen, že o pokladu nic neví, 'zatím', jak přidal, ale že poklad dostane ten, kdo jej najde první. Jakoby už věděl, že je jeho. Samolibý mladík mi pil krev. A nejen mě. Klabzej se ušklibal snad víc než Lukvelos. A Rien se tvářil značně zklamaně. Bylo dohodnuto, že se jakýmsi kouzlem pokusí dostat k jeho myšlenkám. Nepodařilo se. Prý to zkusil několikrát.

Lukvelos vstal od stolu, poručil nám přinést soudek piva, džbán vína a dvě lahve kořalky. Evidentně nás chtěl opít nebo zpomalit naše myšlení. Pak se odebral do svých komnat.

Za ním se plížil neviditelný Adon, jehož družinový mistr kouzel zprůhlednil. Tenkrát mě všechna ta magie děsila. Nikdy jsem se s ní nesetkal. I přesto, že je v Nurnu Magická univerzita, kouzelníka při práci jsem viděl poprvé. Dnes je tomu již jinak. Sám se magii věnuji, spíše tak pro zábavu, a i přes moje stáří se mi daří. Inu, předkové byli v magii dobří, někteří velmi dobří. Ale ještě dnes mi není příjemně, když si vzpomenu na to, co se událo oné noci.

Adon sledoval Lukvela až do jeho komnat. Pak něco vrzlo a v pokoji bylo ticho. Bylo nám jasné, že ví o tajných chodbách. Po rychlé poradě jsme se rozhodli vniknout do jeho komnat, najít dveře a sledovat ho do sklepení.

Plán nevyšel. Dveře se nepodařilo odemknout a Rien, který se jedním ze svých kouzel dostal za dveře, tajný vchod nenašel. A kdyby i našel, sám by se prý vstříc nebezpečí nevydal.

Lukvelos měl náskok, mysleli jsme tak pár dnů. Jestli zná tajné chodby, určitě nás ubytoval v komnatách, kde nic nenajdeme. Začali jsme prohledávat další pokoje. Tiše, opatrně,

sáh po sáhu. Zabralo nám to spoustu času. Bezvýsledně. Další nápad byl prohledání hrobek, které byly pod hradem, kam vedla malá výpadní branka. Na Fionna se usmálo štěstí a za chvíli jsme otevírali dveře, ze kterých vanul chlad. Sestupovali jsme po úzkých schodech, kde Dolwen s Heftem co chvíli dřeli zbrojí o stěny. Sklepení nebylo příliš rozsáhlé. Rozhodně ne tak, aby se Lukvelos měl kde schovat. Buď se vrátil do svých komnat nebo byl v jiné části sklepení.

Nález ve sklepe nás udivil. Nalezli jsme hromadnou hrobku Zelgaradů. Jejich jména a data byla mimo můj nebo Falemův rodokmen. Roky 871 až 1062. Mezi nimi i Archim Zelgarad 922–1000. Archimů zde bylo více, asi oblíbené jméno, ale rodokmen určil toho pravého. Měděný sarkofág, nezdobený, nerytý. Přišla mi na mysl přezdívka Archim Krknoun. Hrany víka byly zapečetěny obyčejným voskem.

V očekávání jsme otevřeli vnější rakev. Poté i vnitřní, obyčejnou dubovou a zašlou. Slunce se tou dobou jistě chystalo vyjít, my stále v temnotách, při světle jediné lucerny patřili na mrtvolu. Archim Krkoun Zelgarad, jež ve svém posmrtném dopise sliboval hromadu pokladů, konečně ležel před námi. Nebyl to takový problém, jak jsem očekával. Pobít Falemovu bandu se díky Dolwenovi a Gerllodovi ukázalo snadné. Podivní duchové, kteří nám zastoupili cestu při přesunu na hřbitov, se nám taktéž nedokázali postavit. Naše cesta byla u konce. Již v tu chvíli jsem se opájel možnostmi peněz, náměty, co s nimi, kam investovat. Už v tu chvíli jsem se viděl jako pán Svorgaradu. Z bláhového snění mě vytrhl hobit Adon.

“Ta mrtvola má obě ruce levý!”.

Někdo nás předběhl, mrtvolu vyzvedl a nacpal do rakve jinou. Hlavou mi vířily myšlenky proč, kdo, kdy? Za jakým účelem? Druzi začali mrtvolu převracet, prohlížet víko, dno i boky rakve, jakoby se snažili nalézt črtu uhle, jež by nás dovedly k slíbenému zlatu. Nic. Jen tvrdošíjná léta v dubovém dřevě.

Někdo nás předběhl a napálil. Lukvelos, napadlo všechny. Pravda byla mnohem děsivější. Tento hrozivý klam, to divadlo naplánováno na roky dopředu, ne, na desetiletí, vznikl již kdysi. Tou dobou ještě nežil nikdo z nás.

Nad scestím života nápisy neměnné

Klabzej Myšílov

Nad scestím života nápisy neměnné
pod nimi veřeje žluté a zelené
černé a červené s klikami z mosaze
na prahu dobrodruh ve chřípí dloubá se
louská ty nápisy, nevěda kudy kam
začne tím, který mu dřív padl do oka
,Do dveří zelených, jestli je otevřeš
vstup, zda dost silný jsi, jinak tam zahyneš'
,Ve žlutých veřejích sklátí tě cholera
když nejsi odolný, když jsi jen posera'
,Červené dveře tu jsou jen pro obratné
kdo jednou klopýtne, do smrti upadne'
Jak ten chlap hláskuje, hlava se otáčí,
nad dveřmi černými divit se nestačí
,Černé jsou pro toho, kdo mozku užívá
jestli jsi pitomý, pohrbí tě zaživa'
Byl by chlap protiva, kdyby se nesnažil
takové dilema však ještě nezažil
a teď tu v údesu chytá se za vlasy
zpátky už nemůže - v kapse pül klobásy
a k tomu chleba kus bez větší vady -
než by se vymotal, chcipl by hlady

Vždycky jej děsily hádanky, přesmyčky
 hrudníček propadlý, ruce jak hůlčičky
 každíčkou chorobu od dětství odstonal
 jaký div, že dosud na žádnou neskončil
 darmo je mluvit o jeho balanci
 toporný při chůzi, příšerný při tanci
 v oku stín tuposti a uvnitř hlavy tma
 na druhou stranu měl vysoké charisma
 jenomže s takovou sotva se poměří
 když na pět vlastností je pouze čtyř dveří
 Pochopil, že to nic dobrého nevěští
 rázem je z chlapíka hromada neštěstí
 bere ty nápisy vážně a doslova
 z hlediska možností doslova šokován
 dožvýkal chleba a dojedl klobásu
 a že byl mamlasem z nejhorších mamlasů
 za čas, když od hladu přestal být čilý
 nožem si na rukou podřezal žíly
 Příběh je završen, čtenář se táže
 jakáže pointa k němu se váže
 Nebo snad o ničem bylo to dílo?
 Jak všechno nakonec skutečně bylo?
 Bláboly ve verších s úmyslem nekalým
 vyryli vandali, co tady přespali
 byli jak zvířata nejhorší sběře
 pestrými barvami natřeli dveře.

Se zmatkem myslí jsme pátrali dál. Nalezli jsme místnost, která připomínala alchymistickou laboratoř. Někdo v ní dělal pokusy a podle čoudu ještě této noci.

Pak do místnosti vpadl Lukvelos se svými strážci a zaútočili na nás. Bez vysvětlování, vyjednávání. Dva ozbrojence jsme již viděli v hradě, další se museli skrývat v podzemí.

Následující boj mám v naprostém chaosu a mlze. Tenhle den byl pro mě příliš. Nejdříve ožívá noc duchů. Pak to, co se odehrálo v tajných sklepeních hradu. Strážé i Lukvelos, nebo spíše Archim, jak již mohu s určitostí říci, byli všichni nemrtví. Mrtvá těla oživená temnou mocí skrytá ve schránce čerstvě zabitých. Iluze života kryla smrt nedávnou i starou.

Boj byl strašlivý, vzduchem létaly šípy, čepele zbraní, neslo se sténání raněných. Na zátylku se mi ježily vlasy, když Rien dal průchod magii, a po něm Archim. Rien zůstal ležet na zemi zakryt černou mlhou, která jej snad vysávala a vtékala Archimovi do rozevřené dlaně. Do boje se vrhl Dolwen, Heft i Gerllod podporování střelbou Adona, Myšilova, Zarzana a Fionna.

Brzy padli všichni strážci a po nich i Lukvelos. Ale ouha. Byla to jen iluze žití. Slupka živých bytostí se ztratila a pod ní se objevila mrtvá těla. Boj začal nanovo. Vyčerpáním padl Heft, Adon i Zarzan. Archimova mrtvola jakoby se hojila před očima. Boj se přesunul dál ode mne, do úzkých chodeb. Do křivolakých chodeb.

Pak Archim prchl pronásledován Dolwenem a Gerllodem a dalšími, co stáli na nohách. Zůstal jsem v místnosti sám s těžce oddechujícím Heftem a Adonem.

Prohlédli jsme Zarzana a Riena. Oba žili.

Nastalo ticho, nevěděli jsme, co dál, zda jít nebo zůstat. Adon se začal probírat knihami a zápisky. Nevypadalo, že by tomu rozuměl. Čas plynul.

Ticho přerušil vpád Archima – vysušené mrtvolky s planoucím ohněm v očích. Smetl mě do prachu jediným máchnutím pařátu. Obklopila mě tma, milosrdná to náruč pro mé nervy. I kdyby se mě nedotkl, padnul bych do bezvědomí sám. Této noci toho na mne bylo již příliš.

Adon se vrhnul pod stůl následován Heftem. Archim si jich nevšímal. V rychlosti pobral z alchymistické dílny, co mohl. Především truhlu, pár spisků, a zmizel kdesi ve tmě. Neměl dost času nás dorazit. Nebo dost sil. Díky Moranes!

Když jsem se probрал, byl jsem v posteli, ostatní se radili. A ovazovali si rány. Myšilov ošetřoval ostatní. Bylo jasné, že v současném stavu nikdo nemůže pronásledovat Archima, zvlášť, když nevíme, kudy z hradu prchl. Skrz okenice již svítilo dopolední slunce a my uléhali.

Večer jsme pročítali zbytky zápisků a knih, co si neodnesl Archim. Netušili jsme, co hledá, ale často se objevovalo jméno Moranes. Rowena Moranes. Nalezli jsme nějaké její verše, či spíše jen volně ložené zápisky. Tady je něco na ukázkou. I další byly melancholické, smutné, podzimní.

Pomalu umírám, bez vůle k životu není život. Smrt přijde sama, až mi dojdou síly. Těch málo sil věnuji uschování toho, čemu jsem vlastně obětovala život a své děti. Konat nemá smysl, osud obrací všechno mé činění proti mně, jsem odsouzena k ztracení. Ať učinila jsem cokoliv, vše skončilo smrtí.

Smrt

Rowena Moranes

V tíži temnoty, v temnotě tmy
stromy ve větru se hly,
nastal čas

V zeleni mechu, v hnilobě vzdechu,
poslové krajem šli
k lidskému duchu

Vlhkost kamene, kamenná zeď,
šerosvit měsíce, knot svíce
krátí se

Písek v hodinách, v písku krev,
soumrak vrcholu dne,
havraní slet

V hábitu vzduch, v hábitu duch,
ocel ocele, konce čas,
kosou mách

Světlo světa, plamen života,
krve chlad. Život? Snad,
života krach

Zvonů zvuk, nicoty pruh,
předků zdrav,
prach

Kdosi poukázal na to, že na východ od Svorgaradu je klášter Moranes. Klášter zasvěcený obnově. Asi shoda jmen, mysleli jsme tenkrát.

Poněkud mě zarazilo vzrušení, které vykvetlo mezi dobrodruhy poté, co nahlédli do rodokmenu, který končil tam, kde nám známý rodokmen rodiny Zelgaradů začínal. Bylo to jméno Rovalia z Mostku, matka Archima. Jakoby jim to jméno cosi říkalo.

Byly zde jakési opisy zmatených slov, jež snad měly tvořit věty. Vše psala jedna ruka, ruka Archima Krkouna. Nebyli jsme z toho příliš moudří. Navíc se zdálo, že část slov chybí. Pravděpodobně šifra. Ale k jakému cíli by mohla ukazovat?

Bylo jasné, že Archim přehl nějakou další chodbou z hradu. Kolik jich vlastně je, neměl nikdo tušení. Myslím, že do současnosti jsem už našel všechny. Tvoří spletitý uzel postavený kolem svatyně s několika východy z hradu. Ale o tom později.

Padlo rozhodnutí, že se další ráno pokusíme najít chodbu, kterou přehl Archim, a vydáme se po jeho stopách. Vlastně Nurnská družina se vydá. Rozhodl jsem se na hradě zůstat. Další noc se nic nestalo a hrad vypadal již bezpečně. Bylo potřeba se ujmout hradu, zvednout morálku těch, co přežili, pohřbit mrtvé, sehnat rozprchlý dobytek a připravit se na možný útok. Že by se Archim vrátil, o tom každý pochyboval. Ale spíše jsem se obával dalšího dědice.

Ano, na hradě byli mrtví od pustošivého útoku duchů tu noc, co přehl Archim. Že za tím útokem stojí Archim jsme tenkrát nevěděli, to přišlo až později a vyšlo najevo z událostí, které zažili Nurnští.

Další události znám z vyprávění ostatních dobrodruhů. Nastal hon na dědečka. Družina po dlouhém hledání našla další dveře, jež vedly do starších chodeb. Byla zde zpusťšená svatyně a přilehlé pohřebiště. Elfí pohřebiště, jež kdosi vyčistil a mrtvolu naházal na jednu hromadu. Některé mrtvolu byly původně v místech, která dnes slouží jako sklepy. Neúcta mých předků k mrtvým byla poměrně velká.

Družina našla několik chodeb vedoucích z hradu. Dvě, vedoucí na jih a jihozápad, byly zavaleny. Obě vedly do kdysi prosperujících dolů na isleverské stříbro. Severní neustále klesala a vedla druhy k jeskyni v lesích pod Svorgaradem. V cestě stály dvojce mříže, obojí odemčené. Archim spěchal a bál se zastavit, byť jen na chvíli.

Když se druzi konečně nadechli čerstvého vzduchu, Myšilov vedl družinu po stopě. Směřovala od hranic Gwendarronu do vnitrozemí, do obývaných částí. Archim totiž potřeboval těla.

Asi bych se měl zmínit, proč těla potřeboval. Proč byl on a jeho pomocníci tvoření slupkou života na mrtvém těle. Nebyla to jen odporná nekromancie. Když se spojila s alchymii a zkušenostmi, dokázal Archim nebývalé věci. Jak stvořil své probuzení ze smrti, to jsem z deníků nevyčetl, protože některé knihy zmizely z hradu společně s Archimem a ztratily se někde v lesích. Jisto bylo, že když jej Lukvelos nelezl v rakvi, Archim se probudil, nějakým temným kouzlem vyhrabaným v zapadlém koutě knihovny, jejíž majitel netušil, co všechno po předcích skrývá, dokázal zdvojit Lukvelovu živou část a přenést ji na sebe. Pak Lukvela zabil (jeho mrtvolu jsme našli ve sklepeních). V podobě Lukvela, která kryla jeho pravé nemrtvé tělo, se mohl procházet po hradě a bezpečně se vydávat za Lukvela. Stejně naložil s Lukvelovým doprovodem – zdvojit jejich živou podobu a tu otiskl na mrtvá těla.

Archim coby Lukvelos mému bratrovi nalhal, že zatím nic nenašel a že též hledá. Nabídl mu ubytování a čekal, až najde tajný vchod. Zdvojit živou schránku strážců a ty poté zabil a obalil je jejich vlastní iluzí. Měl tak silné a oddané ochránce, které Nurnští nadakrát rozsekali ve sklepech. Trever byl stále vězněn v tajných chodbách. Když jsme jej s kastelánem Hortovem našli, nebyl zcela při smyslech. Trvalo dlouho, než nabyt jisté duševní rovnováhy a mohl se sám vrátit do vesnice k Naglinu, kde předtím žil.

Tak Archim hledal další těla, která by mohl svým zručným způsobem oživit.

Myšilov v lesích narazil na místo, kde Archim prováděl jakýsi obřad. Pár prázdných lahviček, čáry v zemi a prach z modrých kamínků, jaké se našly i ve sklepení. Šlo o takzvané Smarfailovy kameny, kvint essence magie. Bylo jisto, že teď má Archim opět lidskou podobu, ale čí, to nikdo nevěděl. Jisto bylo, že Archim spěchal a stopa vychládala. Kam mířil nikdo netušil.

Archimovu stopu šlo sledovat podle ztracených lidí. Co ztráta v rodině, to člen Archimova podivného spolku živých nemrtvých. Neustále se rozrůstajícího.

Po několika dnech, kdy Myšilov stopu ztrácel a opět nalézal a kdy se družina musela rozdělit, aby jim Archim neunikl, se část družiny tvořená Fionnem, Gerllodem, Klabzejem, Zarzanem a Adonem dovítčila, kam Archim míří. Druhá část zatím pátrala v Tehale.

Šel na staré elfí pohřebiště v kopcích nedaleko Tehaly. Co chtěl z mrtvých těl dostat družina netušila, mě to došlo až za několik let, kdy jsem nashromáždil informace o historii kraje i naší rodiny. Archim potřeboval informace, co mu scházely do skládky, které se věnoval téměř půl života a kterou již nedokázal složit. Bylo mu jasné, že zemře dřív, než objeví dílo, které započala jeho prabába Rowena Moranes. Velmi nadaná elfka, která měla hluboké znalosti alchymie i kouzelnictví. Obratná čarodějka a léčitelka, jejíž věhlas sahal podstatně dál, než panství svorgaradského pána, za kterého se provdala. Pán na Svorgaradu Murgered Zelgarad zvaný Jednooký byl člověk a Rowena elfka, krví věkovitá. Bylo jí jasno, že pokud jim láska vydrží, čas jim nebude přát. Ale Rowena dokázala hodně. Dokázala to, o čem se sní všem bláznům, hledačům věčného života a mládí. Svým umem, pílí a pokusy, vzácnými ingrediencemi, jež dnes neznáme, a Smarfaiovými kameny, s kterými dokázala mnohem víc, než současní alchymisté tvrdí, vytvořila nápoj, který dokáže člověka omladit. Dokonce jej vyrvat ze spárů smrti.

Rowena byla žena předvídavá, lektvar vytvořila dřív, než byl potřeba, a s vyhlídkou na spokojený život po boku svého milovaného muže jej ukryla v hradu a věnovala se léčitelství po celém kraji. Učila ostatní, jak ovazovat rány, jak mísit masti, která se starat o hojivé rostliny. Sbor učedníků rostl a Rowena žila spokojený život s vědomím, že její znalosti jsou všem ku prospěchu.

Dílo Roweny by dokázalo bojovat proti Smrti nebo Času, ale tyto dva věční lidští protivníci se proti Roweně spikli.

Bylo to v době, kdy elfí populace v Isleveru ubývalo. Stydím se říci, že díky pogromům. Návist některých lidí a elfů byla pozoruhodná. Zvlášť namířeno měly obě strany na smíšená manželství. Jakoby Osud tahal za nitky v celém Isleveru.

Murgered hájil Tehalu proti svému roztahovačnému sousedovi Brahirovi.

Tehala byla několik dnů v obležení a marodérské jednotky živily zem krví a popelem ze spálených špejcharů. Murgered se rozhodl pro riskantní tah. Hodinu poté, co marodéři vyrazili po okolí v domění, že se Tehala bude nadále bránit, Murgered vyrazil do protiútoků namířenému na srdce vyprázdněného tábora kartogských. Tah vyšel, než se jednotky uzavírající město stačily stáhnout proti místu výpadu, bylo pozdě. Svorgaradský pán sám ut'ál hlavu Brahira. Když padl blankytný prapor kartogského pána, útočníky zachvátila panika a vojsko se dalo na zmatený úprk, který skončil jeho masakrem. Při pronásledování zbytků vojska padl pod Murgeredem kůň, jeho jezdec spadl a narazil se na kůl. Po několika hodinách zemřel.

Rowena během obléhání řídila panství ze Svorgaradu. Noc předtím, než padl její muž, byl na Svorgarad podniknut noční útok elfího oddílu. Na straně obránců bylo jen pár mrtvých, elfové padli do jednoho. Hlavně díky strašlivým psům Silharenovým.

Než byl Murgered dopraven k Roweně, bylo pozdě. Ani její lektvary by nedokázaly vrátit život mrtvému po takovém čase.

Rowena se stáhla do ústraní, přestala se stýkat s lidmi, elfy i svými uční. Svého muže pohřbila na neznámém místě stejně jako plody své práce. Po několika letech zemřela. Kde byla pohřbena nebylo jisté. Učedníci Roweny Moranes založili klášter, který je centrem vzdělanosti v Isleveru. Místní kněží se vzdělávají v léčitelství, bylinkářství a felčarství. Rowena je dodnes uctívána jako matka zakladatelka.

Plod Roweniny práce hledal Archim. Doufal, že probudí ducha Roweny na hradě a dostane z ní potřebné informace. Probudil jen desítky duchů lidí, jež zemřeli na hradě. Proto na nás první noc útočili mlžní elfové, lidé i obrovští psi. Dozvěděl se pouze, že Rowena je pohřbena v kopcích mezi hrobkami své krve. Proto Archim spěchal do kopců, neboť ne každá noc byla vhodná na rozmluvu s mrtvými předky. A za ním se opatrně vypravila část družiny Nurských.

Byl to riskantní krok, jež stál život Zarzana Světloplacha, člověka s pichlavým pohledem. Vlastně ani nevím, jak zemřel.

* * *

Družina se blížila k prostředku mohylových vrchů. Z mohyl zbyly jen zarostlé hromádky překryté travou. Mlhy bylo po kolena. Všude ticho, naprosté nepřírozené ticho. Dvě hodiny po západu slunce, tma. Družinu objímal strach, našlapovali tiše, vedli koně za sebou a jen občas prohodili pár slov. Vpředu šel Gerllod.

Koně uvazovali ke kruhu stromů, který svíral mohylové vrchy, když tu jeden kůň zaržál, dlouze a bolestivě, začal podupávat a snažil se utrhnout. Všichni se podívali tím směrem, až na Zarzana. Ten jim pohled oplácel se zakrvácenou dýkou.

“Do prdele, co to děláš?”, křiknul Gerllod.

“Co do něj bodáš?”, přidal se Klabzej.

“Je to můj kůň a můžu si s ním dělat, co chci”, opáčil klidně Zarzan.

“Klidně si ho rozkrájej, ale doma. Tady ani náhodou”.

“Prozradíš nás Archimovi, je někde blízko v kopcích”, podpořil Gerlloda Fionn.

Zarzan pokrčil rameny a rovnal si tornu na zádech. Potřeboval čerstvou krví napojit svůj kouzelný prsten, aby mu pomáhal v boji. A na boj se připravovala celá družina. Pak bodl znovu. To nevydržel Gerllod a vrazil Zarzanovi pěstí, Klabzej jej strhnul na zem a společně jej přivázali ke stromu.

“Až se vrátíme, tak tě odvážem”, řekl Gerllod a měl se k odchodu. Zarzan se mu zpříma podíval do očí a pomalu chladně řekl: “Za tohle mi zaplatíš, člověče. A ty taky, Klabzeji”.

Družina odešla, teď oslabená ještě víc. Začali stoupat do prvního svahu.

“Myšilove, něco jsem nechal u koní, pojď se mnou”, špitl Gerllod. Myšilov jen zachmuřeně pokýval hlavou. Šli zpět sami dva. Báli se pomsty.

Když se vrátili, Zarzan smotával lano, kterým jej dobrodruzi svázali - byl šikovný i mrštný a dokázal se z provazů vykrotit. Pak smotané lano pohrdlivým gestem vrhnul dvojici k nohám.

“Tak jste se pro mě vrátili, co?”.

Odpovědi mu byly dva proudy blesků, co vyšly z napřažených rukou Gerlloda a Myšilova. Spálená mrtvola padla do kapradin. Za chvíli se nad ní zavřela rozvířená mlha.

* * *

Družina vystoupala na druhý vrcholek a spatřila Archimovu skupinu. Stála ve světle lampy na plochem vrcholu pohřebišť. Měsíc v úplňku dával věcem a stínům jinou podobu. Vypadalo to, jakoby byl Archim obklopen desítkami duchů, kteří naslouchali jeho projevu. Když se družina přiblížila, měsíční klam zůstal. Archim byl obklopen duchy, či spíše dušemi zemřelých. Archim v prostředí žlutého kruhu světla rozprávěl s duchem Roweny Moranes. Zjišťoval poslední části mozaiky, poslední části své cesty životem, teď již dlouho za prahem smrti. Zvěděl místo, kde je pohřben Rowenin muž, a především, kde se skrývají elixíry života. Už věděl, kde je svatyně Esklerath, svatyně elfího boha života, jež se čtyřikrát ročně proměňuje. Boha cyklů, boha zrození, vzrůstu, plodů a umírání. Svatyně, jež byla po pogromech zapomenuta a v dnešních dnech zcela ztracena.

Druzi se museli stáhnout, neboť se snažili přiblížit, jak se dalo, ale pak si jich začali všimát duchové a v následujícím boji asi zemřel Zarzan. Družině bylo jasné, že teď se s Archimem nemůže popasovat, a proto se stáhla.

Ráno se po stopě Archima vydali dál - směrem pod Svorgarad do lesů pod hradem. Cestou vyzvedli zbylou část družiny. Archim spěchal dnem i nocí. Věděl, že do letního slunovratu nemá mnoho času. Neboť podle částí rukopisů, které jsme našli, mělo slunce dopadat na místo, jež sloužilo jako střed chrámu

Stopa je zavedla do malé vísky slující jménem Smolnice. Ves smolařů, kolomazníků a milířů. Vesničané byli vyděšeni. A nápadně si ukazovali na Riena. Archim měl Rienovu podobu. Ozbrojená skupina, co dorazila do vesnice před dvěma dny, si násilím vzala nástroje a

začala kopat kousek za vesnicí na místě, který ukázal sluneční paprsek. Černá díra vchodu jasně ukazovala, že Archim je u cíle. Zbytek skupiny hlídal vchod a měl odehnat každého, kdo by se chtěl dostat blíž.

Nurnská družina okamžitě zaútočila. Po kruté řeži nechala za sebou několik dní mrtvá těla ubožáků, co se Archimovi připlétli do cesty.

Pak začalo prohledávání podzemí. V podivně tvarovaných místnostech byli podivní tvorové – jen hromady kamení, které napadaly každou živou bytost. Živé kosti země, jak jim říkala Rowena. Boj to byl drsný.

Na konci svatyně byla velká podzemní místnost, kam se družina spustila po provaze. Tam ležel hrob Murgeredův s poklady od Roweny. Tam také čekal Archim. Již ne jako vysušená mrtvola, ale jako třicetiletý muž s vlasy bez jediné šediny. Archim vyhrál, našel to nejcennější, co může člověk dostat. Druhý život. Ale za jakou cenu?

Ale Archim udělal chybu. Ve své nedočkavosti vypil lektvar okamžitě. Z mrtvé hmoty držené v pohybu pouze magií se změnil na živého člověka. Kostí země hlídající poslední odpočinek Murgereda se na Archima okamžitě vrhly. S těmi si ještě dokázal poradit, dál už nic. Seděl ve tmě nahý a vyčerpaný již několik hodin. Jediné, co měl, byla vyprázdněná alchymistická truhla, pár knih a zápisků a jeho dýka. Tak ho našla Nurnská družina. Také vyčerpaná.

Nastalo vyjednávání. Krátké. Archim jim nechá vše, co našel, a vše, co měl s sebou, za šaty, zapálenou lucernu a volný průchod. Jak se obě strany dohodly, tak se také stalo. Archim zmizel neznámo kam. Družina dostala několik vzácných knih týkajících se alchymie a esenciálních lektvarů. Trochu peněz, meč, štít a zrezivělou zbroj, ze které zůstala netknutá hrudní puklice. A hlavně několik menších lektvarů, které už Archim k navrácení se mezi živé nepotřeboval.

Družina se stavila ještě u mě na hradě pro slíbenou a hlavně zaslouženou odměnu.

Já jsem na hradě dodnes. Stal jsem se lenním pánem Naglaverského místodržícího, vybírám daně z okolních vesnic a odvádím je do Naglaveru, správního centra isleverského kraje. Žiju zde spokojený život se svou ženou. Pátrám v historii.

Až po letech jsem si dal celý příběh dohromady. Cenné lektvary a hlavně postup jejich výroby kdesi zmizely. Část odešla s Nurnskou družinou, část jich mám já, zbylé části jsou jistě po lesích nebo leží v podzemí Esklerathu, který, jak jsem se přesvědčil, vesničané zahrabali.

Můj hrad a panství dostane starší syn.

Jen doufám, že se nevrátí dědeček Archim. Že se umí vracet velmi nečekaně nám již jednou ukázal.

Targes Zelgarad v.r. roku 1076

PS: Na závěr uvádím deník Archima Krknouna Zelgarada, jak jej vedl v letech 952 až 971.

16.3. 952 Právě jsem oslavil třicáté narozeniny a rozhodl jsem se zapsat si věci hodné zaznamenání. Uvidíme, nakolik budu pilný v psaní deníku.

12.9.953 Daně jsou letos mírné a lid je celkem spokojen. S penězi do Naglaveru pojedou raději s několika vojáky, kraj je značně nebezpečný.

9.10.955 V Naglaveru, když jsem byl odevzdat daně, jsem v knihovně narazil na zajímavou věc. Týká se mé rodiny, resp. někoho z mých předků. Až v zimě nebudu mít co dělat, zkusím sestavit náš rodokmen. Musím také využít toho, že otec ještě žije, chudák. Jestli přežije tuhle zimu a dočká se jara, tak se z toho dostane. Je to s ním špatné a v Moranes jsme již byli.

11.11. 955 Dokončil jsem studia v cechu v Kartogu, zkusím experimentovat, třebaš z té bídy otce dostanu.

30.11. 955 Otec se cítí lépe a dali jsme dohromady, co věděl, na jaře zajedeme spolu do města a zkusíme vypátrat něco víc, než jen smrt mého děda a jak jsme přišli o léno...

13.2. 956 Otec zemřel, uložil jsem jej i s matkou do jedné rakve. Matka jej tolik milovala, nepřehléla otcovu smrt ani o týden.

15.5. 956 To s rodinou historií je velmi zajímavé, ale mluví se v ní o místech, která patrně neexistují, nebo se snad začnu učit elfsky.

13.4. 962 Tak se mi narodila dcera, ani jsem nechtěl mít syna, ještě by se s mým nejstarším rvali o dědictví. Je pěkná a má se k světu. Snad neumře, jako moje sestra, ve dvou měsících. Pojmenovali jsme ji Stalvalia. Mám z ní opravdu radost!

3.6. 963 Znovu jsem začal pátrat o Roweně a Tirsis, nakoupil jsem pár knih a po večerech je hodlám přečíst, ale tak za měsíc. Teď jsou problémy se stříbrem v Tehale a pod Svorgaradem se také žily tenčí.

12.9. V Nové Tehale opět narazili na žilu, ale tady to je horší a horší. Ale při prospektorských pracích jsem narazil na zajímavého člověka. Dostal jsem pár jmen, snad seženu mapu.

7.10. Mapu mám, ale stála mě pěkných pár peněz. Je pro mou potřebu až příliš stará, ale nevadí. Tirsis tam je! Takže někde pod hradem jsou tajné chodby! Podle všeho tam musí být menší poklad nebo co. Ale kde?

9.10. Prohledal jsem všechny sklepy, musejí mě mít za blázna a manželka mi nevěří, ale syna to baví.

15.10. Nic jsme nenašli a nechávám toho, manželka má pravdu, buď jsou zničené nebo už to jsou naše sklepy.

30.5. 966 Doly pod Svorgaradem jsou zcela hluché. Musím do Naglaveru, bez nich nejsem schopen zaplatit daně a z letošní úrody se vrátí sotva to, co lidé zaseli.

15.6. Podařilo se, daně mám snižené!

11.9. 967 Narodil se mi druhý syn, Markvart. Zatím je můj nejstarší u přítele v Naglinu na zkušené. Opět mám chuť hledat po knihovnách, asi si udělám na hradě malou laboratoř a budu se věnovat alchymii, od otcovy smrti jsem hodně zapomněl.

13.2. 968 Probíral jsem se knihami v Kartogském cechu a opět jsem narazil na Rowenu, podle všeho to nebyla jen schopná čarodějka. Nějaké její poznámky o léčivých lektvirech tam mají, a pak teoretické dílko na téma elixír mládí, taková hloupost! Ale s těmi léčivými lektvary bych mohl experimentovat.

27.4. 968 Rowena musela být všestranná žena, narodil od jejího muže. Naglaverský pán, Alaver, má ve své knihovně i její poezii, sice mě nijak nezaujala, je příliš smutná a blízká smrti.

12.11. 968 Navštívil mě nějaký chlapík a donesl mi pár starých knih, nějak se o mě dozvěděl. Dostal vcelku dobře zapláceno, ani jsem nekoukal, co v těch knihách je. Podle plísňe jsou tak sto let staré.

8.12. Podařilo se mi zopakovat pokus s elixírem. Opravdu funguje a navařil jsem jich pár do zásoby.

3.2. 969 Hrad se pokusila přepadnout tlupa nějakých zoufalců. Všichni byli do jednoho pobiti, ztráty na hradě byly malé a lektvary se opravdu hodily.

13.2. Tak jsem konečně dočetl těch pár knih, asi se dám na studii kouzel, koneckonců, magii mám v krvi po prabábě Roweně. Syn je dost starý, aby mě zastal. Na jaře odjedu.

11.5. 971 Moje žena Stalavia zemřela před měsícem. Během týdne rychle chřadla, nikdo jí prý nedokázal pomoci. Když jsem přijel, už bylo dávno po pohřbu. Syn se činí a spravuje sídlo i léno dobře. V Naglinu se dost naučil, jsem na něj opravdu pyšný.

13.6. 971 Opět odjíždím do Nurnu, studium mě opravdu baví a hlavně mi jde, i přes můj vysoký věk, samozřejmě ve srovnání s ostatními mladíčky, co studují magii od útlého věku. Těm všem se vyrovnám. Ale elixír mládí od Roweny by se opravdu hodil...

VI. Palaš

[Světlen 1062 Jorchen Kierke]

Ten den byl černý jako boty, jak škorně válečníka na konci tažení. Lehounce mžilo a louky nad Liscannorem byly zahaleny oparem studené mlhy, která lině vtékala do údolí. Chalupy přikrývalo houstnoucí šero a jejich obyvatelé začali rozžínat svícný v obytných komorách a sednicích.

Horác Lipový čvachtavě přeběhl náves a zabočil kolem sousoší Hrochojezdů po několika schodech vzhůru a rozrazil dveře. Jeho deštěm zplhlé vlasy se zaleskly v náhlém přívalu světla a hlahl přiopil společnosti jej zcela pohltil. Byl zase večer, ta správná doba poklábosit a zaradovat se s přáteli. O to více jej to sem táhlo, když po vsi se nemluvalo o ničem jiném, než o Heftově svatbě.

“To byla zase jednou ostuda”.

“Jo, to teda byla”.

Ale popořádku.

Heft Taras, jak známo, nežil v Liscannoru, ale ve městě Naglin, které jeho formanské živnosti skýtalo více možností k získávání zakázek. Jako živnostník si nežil špatně, zvláště když se vetřel do přízně zkorumpovaného naglinského starosty, pana Ómorky, skrzeva jeho dceru. Fiala Ómorková nikdy nevynikala chytrostí, avšak čím nebyla obdařena na inteligenci, to příroda vyrovnala na kráse. Alespoň pan Ómorka si to myslel a Heft Taras byl stejného názoru.

Nebylo větším přáním hloupé Fialy, než se vdát. O to se pokusila už jedenkrát a její plánované vdavky málem skončily tragédií. A právě tehdy se sblížila s trpaslíkem Heftem, který ji spolu se svými přáteli vyrval ze spárů obchodu s bílým masem. Za záchranu Fialy byl Heft vděčný hlavně Gerllodu Moskytovi, kterého požádal, aby se stal svědkem na jeho plánované svatbě. Takovou nabídku přijal mladý Moskyt s pýchou a začal plánovat, jakým svatebním darem novomanžele potčí. Jenomže svatba ještě byla daleko a Heft Taras se věnoval obchodu. Pan Ómorka Heftovu formanství dohodil několik velice lukrativních zakázek a spolupráce oběma vyhovovala. Ale Heft byl též srdcem dobrodruh a jednoho krásného dne na zapřenou odjel s Nurnskými na výpravu. Fiale řekl, že odjíždí na vzdálené obchodní jednání a jeho nepřítomnost se protáhla na dva měsíce. Fiala zatím začala koketovat s jistým důstojníkem od armády, čemuž Heft po svém příjezdu učinil přítrž. A tehdy se rozhodl pro spěšné stanovení dne svatby a seznání přátel.

“Takže teda požádal přítele Gerlloda, aby mu šel za svědka”.

“Jo. A byl na tu projevenou čest náležitě pyšnej”.

“A z toho svědkování se vyklubal základní pilíř tý ostudy”.

“Přesně tak”.

Ale popořádku.

Tou dobou se na Ómorkovic statku přižívoval jistý Erlich Kačabaj, šestnáctiletý zběh ze studií čarodějných věd v Malvoru, který se přes partu Karbon a čeledína Metúda s trpaslíkem Tarasem velmi spřátelil, a majitel formanství mu nabídl střechu nad hlavou a drobný plat. A právě Erlich to byl, který měl na starosti přípravu svatby. Pověřil tedy čeledína Metúda Loupáka, aby vyrazil s onou šťastnou zprávou o chystané svatbě do Liscannoru. Erlich Kačabaj si říkal Ohněžár.

* * *

Brzy po návratu z poslední výpravy Rien Gwardit s Dolwenem Mukurským podnikli utajovaný a krátký výlet do kraje Kree. Co bylo jejich cílem nikdo neví, nedozvěděl se to ani hobit Adon, který tou dobou zakoupil od obce dům číslo popisné 33 a začal spřádat plány na postavení udírny. Getdovi Ruindorskému se o sedmnáctých předradostinách narodil syn, což Liscannor přivítal s bouřlivými ovacemi, protože poslední léta byla poznamenána úbytkem stavů nejmladší populace. Narození chlapce bylo velice dramatické. Když na starostovu ženu Riu přišly porodní bolesti, doslova se sesypal. Situaci zachránil duchapřítomný mladík Gerllod Moskyt, který vyvedl ze stáje koně a dojel do Nurnu pro porodní bábu. Novopečený otec byl šťastím

natolik bez sebe, že zaplacení porodního zákroku zůstalo opět na Gerllodovi. Porodní stařena odešla utržené peníze propít do hostince U hrocha, kde šťastnou novinu zvěštovala ostatním.

“Starostovi se narodilo dítě”, řekla bába.

“Holka?”.

“Ale kdeže. Kluk je to, pane krčmáři. Kluk jako lusk”.

“Výtečná novina!”.

* * *

V době Metúdova příjezdu do Liscannoru byla část liscannořanů účastna nurnského bálu k oslavě výročí založení městské radnice. K oné kratochvíli pozval druhý Rien Gwardit, který se již vrátil ze záhadného výletu do kraje Kree. Přivítal dobrovolníky na srazišti u kašny na hlavním náměstí. Byl voňavý a upravený, vždyť strávil celý půlden u lazebníka.

Metúd Loupák zastihl ve vsi pouze hobita Adona. Předal mu tedy trpaslíkův zvaci dopis a ubytoval se v hostinském pokoji. Jelikož bylo třeba spěchat, Adon sebral Dolwena a Menhorianu, a všichni tři se vydali do Nurnu hledat tančící zbytek Nurnských.

Je pravda, že pan Adon ve svém odrbaném vesnickém úboru měl jisté problémy s vpuštěním do plesového sálu, ale nakonec se mu podařilo umluvit olivřejované dveřníky a brzy dohonil zbylé dva své kumpány. Nurnští se nakonec našli, utvořili houf a v jednom klidnějším zákoutí se domluvili, že následujícího dne, až nakoupí nějaké svatební dary, vyrazí směrem na Naglin. Potom se rozprchli po svém. V zásadě se všichni chovali mravně, až na Riena Gwardita a Fionna Ruindorského, kteří posilnění vínem tloukli klíny do hlavy dvěma městským slečinkám. Mukuřan Dolwen si vyhlédl jistou starší paní, se kterou už delší dobu udržoval náhodný milostný poměr, a zavěšení jeden do druhého se brzy z hlučného sálu vytratili. Hobit Adon, kterému zřejmě zdejší zábava příliš nesedla, raději odešel ke starému přístavu, kde strávil bouřlivou noc v jednom z levnějších nevěstinců.

...Heft Taras se choval trochu roztržitě, ale nebylo divu. Člověk se přeci nežení každý den...

Následujícího dne tedy Nurnští pod Metúdovým vedením vyrazili vstříc Naglinu, naložení spoustou darů. Zvláště je třeba uvést dar nemovitý, a to dům po Melchizedechovi, stojící na okraji Liscannoru. Liscannořané totiž, v touze přesídlit oblíbeného Hefta z Naglinu do obce, po několika kořalkách přemluvili starostu Getda, aby dům i s pozemkem přepsal na novomanžele darovacím glejtem. Nutno podotknout, že ačkoli Getd pod nátlakem ústně souhlasil, jmenovaný dům se nakonec trpaslíkovým majetkem nestal. Velmi objemný dar přivezl Gerllod s Rienem, a to obrovský závěsný svícový lustr ve tvaru loukoťového kola formanského vozu. Gerllod Moskyt se ještě tenkrát cítil být Heftovi velmi zavázán. Vždyť byl vybrán za svědka. Nutno ještě podotknout, že pan Moskyt představil družiníkům svou přítelkyni Lilien a vzal ji na výlet s sebou.

“Já se tak těším, až toho kluka podsaditýho povedu k oltáři”, svěřil se Gerllod.

“Bude to určitě krásná svatba”, odpověděla Lilien.

“Jo, o to se postarám”.

Nurnští vůbec nebyli pozváni na Ómorkovic statek. Heft Taras se totiž bál, aby se Fiala nedozvěděla, že občas s Nurnskými jezdí na dobrodružné výpravy. Aby si prostě někdo nepustil pusy na špacír. Proto svým kumpánům zajistil ubytování v nedaleké krčmě a komunikoval s nimi jen přes čeledína Metúda. Svatební obřad měl proběhnout na starostenské radnici. Nurnští měli proto několik dní na to dát se do gala a dokoupit zbytek darů. Klabzej Myšilov zakoupil pro novomanžele stádečko koz, které později přihnál přímo do obřadního sálu.

Svatba byla skutečně velkolepá. Gerllod Moskyt celý zářil a organizoval Nurnské. Heft Taras se choval trochu roztržitě, ale nebylo divu. Člověk se přeci nežení každý den. Erlich Kačabaj se ihned s Nurnskými spřátelil, zejména však s Rienem Gwarditem, se kterým zabředl do hlubokých debat o magii a jejím významu v moderním světě.

“Magie je ta nej... nej... největší věc na světě”, snažil se vymáčknout Rien.

“Jo, to je pravda”.

“Je hrozně mocná”.

“Mocná a záludná. Silná. Všepojímající”.

“Co to znamená - všepojímající?”, zeptal se Rien.

“Jako že pojme všechno. Že je nade vším”.

“To jo. Líp bych to asi neřek”.

Oh, magie, magie

Pro Riena Gwardita složil Klabzej Myšilov

Oh, magie, magie
ty tajemná sílo
vždy mi z hlavy upiješ
a já konám dílo.

Konám dílo nadlidské
nad nímž dech se tají
mé schopnosti magické
cizím život sají.

Sají život v krůpějích
až dočista zhasne
oh, to se mi nepřejí
je to prosté, jasné.

Jasně jsou i plaménky
v očích, vzruchem hoří
když se moje myšlenky
v cizí mozek noří.

Noří se a vrtají
chlap si háže mašli
byť jsem stál vždy na kraji
přec mne Chlié našli.

Vzpomenu si na Chlié
ve snech každé noci
oh, magie, magie
jsem jen v tvojí moci.

Starosta Ómorka osobně zahájil svatební obřad. Lepost oslav ale poněkud zkalily tři excesy. O první se postaral druid Myšilov, který se dostavil k obřadu se stádem koz s rudými mašlemi a ještě byl na starého pana Ómorku po lesácku drzý. Situace se nevyhrotila jenom díky včasnému zásahu výřečného Riena Gwardita. Druhým excesem se stalo předávání darů, kdy nadšení přátelé během gratulací oznámili Heftovi, že získal darem dům v Liscannoru, načež se zjistilo, že starosta Getd vůbec do Naglinu nepřišel a žádný darovací glejt nevystavil. Nato mírně přiopilý Fionn Ruindorský prohlásil, že strýček Getd Hefta vůbec nezná, tak nemá proč by jezdil a daroval ještě ke všemu mu nějaký dům. Ke třetímu incidentu vlastně došlo těsně před obřadem, ale pro jeho vážnost je lépe uvést jej ve výčtu na posledním místě. Když do sálu obřadně vkráčela nevěsta s ženichem, okamžitě k Heftově straně přiskočili místo jednoho svědka svědkové dva. Adon a Gerllod se na sebe zaraženě podívali.

“Co se sem prsíš?”, ohradil se Gerllod Moskyt.

“Můj svědek je Adon”, řekl suše Heft Taras s odvrácenou tváří a začervenal se až ke kořínkům vlasů.

Gerllod Moskyt se k smrti urazil, sebral Lilien a odjel domů.

Byla to povedená svatba. Zvláště pro svědka Adona, který navázal slibný vztah s blízkou přítelkyní Fialy Ómorkové, vlastně teď už Tarasové. Jmenovala se Maila Permonová. Hobitka v nejlepších letech.

* * *

Ten den byl tedy černý jako boty, jak škorně válečníka na konci tažení. Lehounce mžilo a louky nad Liscannorem byly zahaleny oparem studené mlhy, která líně vtékala do údolí. Horác Lipový vpádl ke Hrochovi a objednal si horkou medovinu.

“Nazdar, svědku”, pozdravil Moskyta.

Ten zbrunátněl a vyskočil ze židle.

“Ať to všichni vědí”, zařval, “Heft je u mě normální podrazák a křivák!”.

Lokál propukl v bouři veselí.

“Čovek se mu shání s darama, a on se odvděčí po trpajzlicku”, ječel dopálený voják, “Už si o něj nevtřu ani boty! Nikdá!!!”.

Gerllod byl rozčilený právem.

* * *

“Du dom”, rozloučil se hobit Adon, vyšel do tmy a zamířil k domovu.

Měl trochu naváto a v hlavě se mu honily plány na stavbu nové udírny. Už mluvil s Erlichem Kačabajem, který se nabídl, že mu ji za drobný peníz dle návrhu postaví. Adon otevřel dveře, potmě zašátral po věšáku, na který pověsil provlhlý plášť, a vešel do hlavní světnice.

“To je dost, že deš, smrade!”, vyštěkl hrubý mužský hlas.

Adon pomalu rozpoznal siluety dvou mužů, usazených v křeslech.

“Co... co tu děláte?”.

“Drž hubu a zaplat”.

Jeden z mužů vstal a přiblížil se k hobitovi. Adon byl proti němu velmi drobný. Druhý muž rozžehl svíci.

“Kdo... kdo jste?”, pípl.

“Já sem Já a von je Von”, zahřímal ten větší, “A ty seš Mrtvola, páč kdo mně necáluje, bejvá mrtvola!”.

Adon zesinal, protože mu došlo, že odtud neuteče. Potřeboval získat čas.

“Seš z Nurnský družiny, Mrtvolo?”.

“Nó, to sem...”.

“Tak vidíš, smrade!”, houkl chlap a napřáhl ruku k ráně.

“Počkej”, zarazil ho ten druhý, “Myslím, že se s pánem dohodneme”.

Adon vyděšeně pohlédl na toho druhého.

“Můj přítel je poněkud prudší povahy”, řekl muž a mírně se usmál, “Víte, jde přeci jenom o dost peněz a on je z toho trochu rozčilený”.

Jmenovali se Lošňák a Laban, vymahači dluhů. V královském městě to byla pro některé chvalně a pro jiné nechvalně známá dvojice, která znala, jak efektivně odvést svou práci. Šli metodou nejmenšího odporu. A Adon měl tu smůlu, že se stal náhodně vybraným objektem jejich práce. Každý měl svou roli a Laban dnes hrál roli toho zlého. Lošňák měl v kapse dlužní úpis, podepsaný mezi Nurnskou družinou a nějakým Motoulíkem. Byla tam i adresa a cifra čítající sumu dvou tisíc zlatých. A jelikož Adon peníze neměl, surově jej zbili a vymlátili z chudáka doznání, že správu veškerých osobních financí svěří svému účetnímu, jistému Dolwenovi. A informaci, že ten muž touhle dobou nasává v nedaleké krčmě. Pochopitelně, že si to celé Adon vymyslel, ale co měl dělat? Z huby mu tekla krev a na levé oko, které mu napuchlo jako báh nurnské radnice, skoro neviděl. Dolwen je drsný chlapík, Mukuřan. Ten ví, jak se s takovou vyděračskou chamradí vypořádat!

* * *

“Jsem řákej Lošňák a posílám mě pan Adón. Vy ste prej jeho účetní?!” postavil se před Mukuřanem uctivě vymahač, když jej výčepní správně nasměroval.

“Co?”

“Tak vemte, prosím, měšec a deme to vyřídit”.

* * *

Lošňák šel první a bodře tlachal o počasí. Dolwen kráčel za ním a tvářil se sverpě. Byl ostražitý a pořád se rozhlížel.

Lošňák vstoupil první, Dolwen za ním. Za dveřmi čekal Laban a okamžitě začal pouštět hrůzu.

“Takže za toho smrada zaplat’ a my vypadneme!”

“Hovno”.

“Cos to řek!?”

“Hovno sem řek”.

Dolwen zbrunátněl. Tasil a taktěz ti dva, kterým došlo, že vyjednávání s tímhle cápkem by nikam nevedlo. Vrhli se na sebe. Dolwen se neohroženě bil jako lev. Ti dva sice byli v přesile, ale neměli takový výcvik. Drsný výcvik mukurského vojáka. Ačkoli barbar ustupoval směrem do kuchyně, přesto cítil převahu. Bitka netrvala dlouho. Laban i Lošňák brzy skončili tak, jak si pro své metody zasloužili. Bez života v krvi. Ze sklepa vylezl Adon, celý pomlácený, a plakal. Mukuřan Dolwen prohledal mrtvé, hobita si nahodil na záda a odnesl jej ke Hrochovi.

* * *

“Dlužní úpis, hm. Vypadá jako pravej”, odušil Fionn Ruindorský, když prohlížel lejtro nad plamínkem svíce.

“Vystaveno jednadvacátýho minulýho měsíce. Podepsáni Motoulík a Nurnská družina”.

“Jak se někdo může podepsat jenom Nurnská družina? Copak byl ten Motoulík na hlavu padlej? Podepsal to snad někdo z nás?”

“Ne”.

“Na mě nekoukejte. Já to nebyl”.

“Tak toho Motoulíka někdo podfouk”.

“Mně je řákej Motoulík ukradeněj. Ale někdo si tady drze bere méno Nurnskejch do huby a podepisuje úpisy!”

“Co teda uděláme?”, zeptal se Horác Lipový.

“Zejtra najdem zmetka, co pošpinil naše dobrý méno”, pravil Gerllod Moskyt, “A rozbijem mu držku”.

“Přinejmenším”.

“Ujednáno”.

* * *

Druhého dne se Nurnští srotili u Janternu. Přišel i Erlich Kačabaj, ten nový, co Adonovi sliboval udírnu. Zajeli pro Gwardita do vranigostské věže a potom si to namířili k místu vystavení směnky do věhlasné nurnské obchodní čtvrti.

“Počkejte, chlapi, to je přece Ličongův krám”, zarazil se Moskyt, když porovnal adresu na úpisu s měděnou číslicí nad obchodem, před nímž zastavili.

“A co má být?”.

“No, Ličongova dcera si vzala jednoho družiníka. Už nevím, jak se jmenoval, bylo to dávno, za časů mého taty asi”.

“Jo, takže chlapi”, ozval se Menhorian Blathel, “Žádný násilí, jo?”.

Dolwen se lišácky zašklebil.

A vstoupili.

* * *

Motoulík byl takový vyzábělý kluk. Příručí pana Ličonga, vypomáhal mu v krámě. A teď seděl v koutě, držel si hlavu v dlaních a plakal.

“Pan Ličong mě zabije. Taková ostuda!”.

“Mohli jsme tě zabít my. Tak buď rád a nebul!”, řekl Fionn.

Dolwen přítakal.

Z Motoulíka toho mnoho nedostali. Pouze tolik, že před několika dny se tu stavili čtyři muži, kteří začali nakupovat zásoby na cestu, zbraně a takové ty věci. Pan Ličong tenkrát na krámě nebyl. Jeden z nich byl určitě cizinec a říkali mu pane Palaš. A diskutovali mezi sebou a ti tři zbylí mluvili, jako že na Nurnské je spoleh a ať si nedělá žádné starosti. Motoulík pochopil, že Nurnská družina, to jsou ti tři, ten malý kudůk, i ti další, a že pro toho pana Palaše mají něco vykonat. Proto taky kupovali ten proviant. O Nurnské družině Motoulík věděl. Jeho mistr a chleboďárce, pan Ličong, provdal svoji dceru za jednoho z nich. Takže oni byli vlastně taková rodina. No a oni na krámě pořád spekulovali, co všechno by bylo potřeba, a potom se ukázalo, že nemají moc peněz. Tak Motoulík se sám nabídl, že jim posečká, když jsou vlastně z rodiny majitele. To se přece patří. A ten výřečný kudůk, ten hned byl samý úsměv a žert a tak že to vybavení vezmou tedy najednou a ne po kouskách, jak měli v plánu. A přijeli si pro to vozem. Motoulíkovi se všechno trochu rozleželo v hlavě a nechal si podepsat dlužní úpis. No a potom se po nich slehla zem. Pan Ličong samozřejmě na rozdíl v pokladnici přišel a Motoulík musel s brekem s pravdou ven.

“Nebýt toho úpisu, tak už teď konc hniju ve vězení pro dlužníky”, zaštkal kluk.

Nurnští se dohodli, že navštíví pana Ličonga a vysvětlí, jak se věci mají. Tím by měla být jejich čest očištěna. A potom popátrají po tom cizinci, po tom Palašovi. Zdálo se totiž, že s těmi třemi a s podvodem neměl nic společného, takže by se nemusel skrývat. Záležitost se směnkou se ale odehrála už bezmála před dvěma týdny.

Pan Ličong bydlel nedaleko a vcelku rychle se s Nurnskými dohodl, že šlo, bohům žel, skutečně o omyl. Nurnští se chovali uctivě a dávali si bedlivý pozor, aby ani náznakem nepokazili dobrý dojem. Od Ličonga se dozvěděli pouze tolik, že za pět dnů po nešťastném Motoulíkově obchodu poslal osobní list s výzvou o splacení dlužné částky. Kam byl dopis zašantročen poštovním úřadem, zjištěno nebylo. Třicátého, tedy před čtyřmi dny, pan Ličong postoupil směnku vymahačům. Sice by tratil, ale Lošňák a Laban bývají ve vymáhání úspěšní. Taková je obestírala pověst.

“Hmm”, usmál se Dolwen a po očku mrkl na Adona.

Adonova tvář hrála všemi barvami.

* * *

Nalézt místo, kde se ubytoval tajemný pan Palaš, netrvalo zase tak dlouho. Stačilo se rozejít po městě a dle chuti prolézt známé hospody a knajpy s ubytováním a v každé si dát pivo. Nebylo překvapením, že Palaš, jehož osoba Nurnské stále více zajímala, bydlel U supího pařátu; vždyť zmíněný zájezdní hostinec s ubytovnou je v cizině doslova profláknutý. A pokud člověk přijede a netuší, kam se vrátit, ochotně jej nasměrují u městské brány. Ne nadarmo majitel Pařátu odvádí do Agerru podíly z ubytovacích služeb.

Vyjednávačská zručnost Riena Gwardita je nedozírná. Po několika pohárech vína si tykal s dobrou polovinou štamgastů a hostinský se kolem něj točil s úsměvem v promaštěné tváři. O Palašovi se druzi nedozvěděli více, než že to byl dobrý a tichý host, který tu pobýval jen

...zajeli pro Gwardita do vranigostské věže...

několik dní. Platil však povětšinou mincemi s marrburskou ražbou, která je zvláštní tím, že na rubové straně skví se prsten navlečený na meči. Znak Marrburku.

“V Marrburku je silná gwendarronská posádka”, ozřejmil Gerllod, který o gwendarronském vojenství leccos ví, “Chrání zemi před nebezpečnostvými z východu”.

A vztyčil varovně prst.

“Aha”, sykl Dolwen Mukurský.

Palaš, což se jevílo být zajímavým, asi dva večery trávil u stolu s několika místními. Pár štamgastů znalo jménem jednoho z těch lidí. Kudůka. Nějakého Lipku z Šedova. Takového výřečného podvodníčka. Ale jinak veselou postavíčku nurnskou.

“Tak tomu Lipkovi trochu skřípneme krček, ne?” , houkl Dolwen.

“Jasně”, pravil Fionn.

“Hlavně žádnou krev!”, radil Menhorian, elfi kouzelník.

* * *

Lipka, to byl pojem, a pojem nabýval na významu, jak se blížili k obávanému Šedovu. Měli trochu strach, tak kráčeli poklidně a semknutě. Hlíдали si kapsy a odháněli smrady, kteří se na ně lepili. Děťští kapsáři byli pověstní. Bezprizorní spratci vzniklí z nočních pitek levných kurev a špinavých povalečů. Sirotci Šedova, organizující se do pouličních tlup, nahrazujících jim ztracené a mnohdy nikdy neexistující rodiny. Tyto děti však byly i studnicí informací takřka nepřebernou, jejichž pramenky prýštily za levný peníz. Lipka, známý zloděj, člen jakési obávané Hubrchovy bandy. Hubrchova banda žije s rodinami v domě, kterému se neřekne jinak, než Hubrchův dům.

Nurnští vytušili možné potíže a rozhodli se nejprve prozkoumat okolí. Nalepil se na něj nějaký mladík, odraný a pohublý. Ale nežebral. Tak jej Nurnští vzali do služeb jako šedovského průvodce. Ten je neomylně dovedl křivolakými špinavými uličkami k Hubrchovu domu. Muž se jmenoval Džorján Motyka.

“Je to támhleten oprejskanej barák”.

Do večera Nurnští druzi roztroušeně zevlovali kolem a pozorovali dění. Dům byl dvoupatrový vprostřed zástavby. Okna v přízemí byla zatlučená hrubými prkny, patníky u vchodových dveří pomočené od opilců. Dá se říci, že do soumraku nikdo nevešel ani nevyšel. Liscannorští byli pouze přítomni, jak nějaký řezník domáhal se skrze zamřížované okénko ve vstupních dveřích nějakých splátek za maso. Žena pohlčená bezpečnými útroby domu na něj vyjekla několik sprostých nadávek a řezník nasupeně odešel. Že šlo o ženu, bylo poznat skutečně jen podle hlasu. Okénkem toho mnoho vidět nebylo. Na druhou stranu, dost dobře mohlo jít také o tlustého hochy v období dospívání a mutace.

Nurnští se rozhodli, že až padne tma, vlezou dovnitř a udeří na Hubrcha, ať vrátí peníze a omluví se.

“Hlavně žádnou krev!”.

“Jasně, v klidu”.

“Myslím to vážně. Jsme přeci jen v Nurnu”.

“Neboj”.

Džorján Motyka stále zevloval kolem Nurnských.

“Můžu jít s váma? Můžu vám bejt užitečnej”.

“Jasně, místní znalec poměrů se hodí”.

“Ale zadarmo, Motyko, aby bylo jasno”.

“No jo...”.

* * *

Dveře do domu, to byla vlastně vrata, zajištěná závorou zevnitř. Motyka ale uměl, vždyť byl ze Šedova. Vyhákl jištění kusem drátu a zatvářil se rozpačitě, jako by udělal něco špatného. Nurnští se vhrnuli dovnitř.

V průjezdu byla tma, bylo však jasné, že někde před nimi vede průjezd do dvora. A tam pomalu zamířili. Džorján Motyka kráčet v odstupě za nimi. Když jeho oči přivykly příšeří, všiml si prosklených dveří. Spatřil něco se tam mihnout. Vytáhl kudlu a vstoupil do chodby, kde stoupalo točité schodiště.

Nurnští se zatím rozestavěli po dvorku a rozhlíželi se po pavlačových ochozech. Náhle se ozval hlasitý chropot. Džorján Motyka proletěl skleněnou výplní skrz naskrz propíchnutý v oblasti žaludku. Zhroutil se na zem a nevěřícně čuměl na krev, bublající mu z břicha. Potom zvrátil hlavu a jeho bídný život vyhasl. Na ochoz vyběhl nějaký muž a začal pálit. Někdo ho

odstřelil a Nurnští se vrhli jako lavina rozmlácenými dveřmi na schodiště. V průjezdu zanechali pouze zadní voj, který měl za úkol zabít každého, kdo by chtěl proběhnout na ulici.

Na schodišti se srazili se dvěma ozbrojenými ženami. Vypadaly divoce a cvičeně. Jistě to nebyly gwendarroňanky, již podle tmavé pleti a černých vlasů. A jisto bylo, že zastrašujícím výkřikům Nurnských, kteří se povětšinou stříhali mordovat ženy, vůbec nerozumějí. Meč jedné byl ještě lesklý tmavou Motykovou krví. A ty divoženky prudce zaútočily na čelo, tvořené Gerllodem a Dolwenem. Ti je zmasakrovali. A Nurnští byli tak rozhněvaní, že se jali vybit celý dům, celé to povedené doupe nějakého Hubrcha, jehož obyvatelé vítají příchozí mečem a šípy.

Družina probíhala komůrkami a byty domu, ale ten byl velmi prázdný. Vypadalo to, jako kdyby Hubrchova banda dům opustila a nechala tu jenom ženy a mrzáky. Tedy čtyři ženy, pět dětí a nějakého starce, který kouznil od krbu a ani nevstal z křesla. Možná ani nemohl, ale to se už nikdo nedozví. Všechnu tu lůzu do jednoho pobili, protože s nimi nebyla žádná řeč. A Nurnskými cloumal hněv.

Rabování domu nepřineslo mnohé, jen něco peněz jistě pochybného původu. Žili asi dost v bídě, a pokud nějaký majetek zůstal, odvezl ho Hubrch s sebou. Kořist nestála za řeč. A potom někdo v truhličce na krbu objevil tu závěť a hezké drahé šperky, které do ubohosti tohoto domu jakoby vůbec nepatřily. Ale hlavně našli tu závěť, závěť dobrodruhovu, takovou, jakou kdekdo z Nurnských už spisoval, když odjížděl do dálav a zanechal grunt bez dozoru. Erlich Kačabaj odstrčil mrtvolu starce z křesla, přitáhl se k lucerně a začal číst věty plné lásky a citu k ženě, jejíž tlusté nehybné tělo leželo ztuhlé opodál. Jmenovala se Liběna.

Moje Liběno

Kdiš to čteš asi víže sem tuhej. Tuhej jak prkno. Nebosi misliš že mně někde krocly a strčily do báně kde tet' hniju. Takovej je už život a tysi to věděla kdiš sis mně pojímala za choť. Chci abysy věděla že žití s tebou bylo pěkný a žesem na tebe myslel i v nejtěšších okamžicích jako na osobu milou kerá mi dala tři zdravý silný syny co začaly kráčet v mejch šlápotách aby byly jako já a byly na to po právu hrdý. Hubrchovu tlupu založil muj tata a jásem po něm převzal celou tu tíhu votpovědnosti za tu pakáž a tlupa se rozrostla a dotet' je semknutá jako nikdá dřívějc. Nežily sme si Liběno vůbec špatně ikdyž prachy but' byly nebo ne a jidlo but' bylo nebo ne ale dycky sme měly střechu nad hlavou a pomáhaly sme si jak to šlo a tady v Šedově to dycky nák šlo přežít. Píšu ti Liběno závěť jako sem jí dycky psal kdiš sem vodjel z Hubrchovou tlupou po náky tý kořisti ale tys to nikdá nečetla pač sem se dycky vrátil i kdiš někdy zjizvenej aš hrůza. Dycky sem ty závěť páčil v krbu šťasnej že sem spátky doma s tebou a chlapcema a starým tatou. Esli tu závěť čteš taksem teda asi tuhej ale možná taky ne to nevim čas ukáže. Na každěj pát chci abis převzala mý řemeslo a zbytek co zbyl s Hubrchový tlupy tata ti pomůže ale nemá do toho co kecat. Mý přání je abis doučila nejstaršího chlapce Štíru co nezná aby převzal votěže rodu. Chlapcy sou celkem dobrý ale sou to parchanti kerý je potřeba vobčas zlískat srovnat do latě. Mislim tím starý pardály co maj právo bydlet v Hubrchově domu těm mladěj moc nevěř sou neprověřený letama jako ty starý. V truhle sem nechal pět tisíců zlatejch co sme dostaly jako zálohu na poslední práci to si nech. Kdiby se někdo s Tlupy po těch penězích scháněl tak to zatluč umíš to líp než já kdištak jim něco pust' ale nebuť zase blbá. Jávim že nebudeš. Bylo by taky dobrý se z ledařem Krákorou co je ledařem v starejch dokách domluvit aby naše chlapce vzal do učení a ukázal jim jak se holi bít i železem. Eště nejsou tak dobrý a mohlyby přijít k ouhoně. Liběno nejsem písmák abich tu dlouze spisoval už budeme musit vyrazit. Jenom chci říct pokuť neuvidíš naše mrtvolu a neuslyšíš vodněkoho komu se dá věřit žesme tuhý pošli chlapce nebo ti co zbily aby nás našly. Prototi tu píšu cosme udělaly za průser.

Sedělýsme z Lipkou u píva u supího pařáta a byl tam cápek nákej Palaš prej vod Marburku co se děsně vochovejtal kolem krčmáka furt do něj ryl že schání nějaký chlapy vůbec je neznal a že prej si říkaj nurnský a že von je teda hledá vnurnu a kdesicosi a krčmák na něj sral že v taverně se nejdřív chlašče a pak žvaní a Lipka ucejtil prachy a vůbec tak si toho Palaše

votchyt na dvorku močily tam spolu. Znáš Liběno Lipku nedal pokoj a prej proč ty nurnský co sou z nurnu hledá a tak a ten pinoch vyklopil že má nákou práci a že se nebojí platit. A Lipka že prej dyž se platí a je facha takje jedno esli to dělá tamten nebvo tendle ale Palaš že ne že není čas skoušet že chce abivše dopadlo takjak plánuje a že nechce žít v nejistotě kdiš není času nazbyt a že dostal echo že nurnský sou ty pravý protože udělaj co se řekne a držej slovo a nesmlouvaj. A Lipka nato že vikde by se s nima moch setkat že z jedním tady chčije a šéf je v šenku a zvopatrnosti mlčí. Nurnský sou vopatrný řek Lipka a uš byla ruka v rukávě a tet' máme kšeft vo kterym se nám nezdálo moc toho nevíme de snat vo nákyho chlapa co má zmizet nebo co víc uvidíme v Marburku v ulici Ploská v domě Palašovu. Prej s tím chlapem to nebude vubec lehký řek Palaš a žese máme dobře vyzbrojit a tak a to je právě ten průser číslo dva. Sebralysme chlapy s Tlupy a štrádovaly si to po nákupech Palaš v patách A radil a tudle támdle lana a vejbušniny a zásoby jak kdibisme šli chytat smečku vobrů divokejch no zabrousili sme do Ličonkova obchodu kde se dá sehnat kdecu kvalitně a dobrejch cen byl tam takovej hejsek že je důvěřivej a blbej se ukázalo aš kdiš si Palaš asi štásnej že našel koho hledal pustil hubu našpacír že sme nurnský a že všecko platí. A ten hejsek v krámu se rozpovídal že pan Ličonk nurnský zná ze starejch časů snat krze céru a že by jim pozhověl i na sekeru. A to uš sem si všim jak Lipkovi mrkají voči dyť ho Liběno znáš. Dycky to byl hajzl ale ku prospěchu tlupy hajzl. A tak co sme se rozloučily s Palašem že za dva dni razíme vod Pařáta Lipka sebral s kolny povos ten s tēma postranicema vzal eště Loudavýho a Samka Kulavu a drkocaly si to rovnou k Ličonkovy že budou brát tovar na sekeru když pán nabízal až to do dvouch dnů splatěj. Vrátily se s vozem plným žrádla a chlastu a to víže Liběno zaplatily hovno. Takže ti jenom říkám že dyby se někdo dochmát pravejch věcí tak Liběno nikomu nevodvírej kdobi se domáhal nákejch splátek. Snat uspokoj řezníka aby chom zas byly v dobrým a v Pajdalově putyce. Ten Ličonkův dloužek je tučnej a je to Lipkova věc. Tak proto se Liběno teřka máte tak dobře kuliva Lipkovy kuliva blbýmu trhovcovy a kuliva nákymu Palašovy co tak dlouho hledal aš našel.

Liběno tady sou ty co vyrazily

Já
Lipka
Loudavej
Samek Kulava
Šalich Guzmeg
Němej Vadach
Peršic
Krumbl Zubatý
Farujan Naomaa
Smrad'och

Liběno pomuckej za mně chlapce hlavně maliho Jouzu Liban a Štíra se asi pomuckávat nedaj takjim dej zamně pár tatovskejch facek.

Muj dech ti bude dycky poblýš.

Tvuj milovanej Hadym Hubrch, předák Hubrchovi tlupy

* * *

U Hrocha to bzučelo jako v mušinci.

“Takže náky šedovský svině nás vobraly vo kšeft a vokradly našim ménem poctivýho obchodníka!”, houkl vranigost'an Fionn Ruindorský.

“A to je neodpustitelný”, ozval se Moskyt.

“Co neodpustitelný! To si žádá pomstu!”.

“Vždyť se chovali stejně, jako bysme se nejspíš chovali i my”, namítl Menhorian Blathel, “Prostě nájemný chlapi, co se chytli příležitosti k přivýdělku”.

“No, stejný nebyli”, namítl Gwardit, “Třeba neuměli psát. Ten Hubrch snad ani nechodil do školy. Dyť si to přečtete. Třeba tady - poblýš. Poblýš! Dyť to je strašný!”.

“Takže abych to zrekapituloval”, ozval se přiopile Horác, “Takže náky chlapi vám vyfoukli kšeft a voháněli se vašim ménem? A co vám ještě tak hroznýho udělali?”.

“Nám, Lipovej, udělali to nám! Už si konečně uvědom, kdo jseš”, opravil zmateného hobita Blathel, “Jseš Nurnskej, tak se podle toho chovej”.

“Tak co nám teda ještě udělali?”.

“Přebrali kšeft!”.

“Zhanobili méno!”.

“Říká se - dehonestovali”, podotkl Kačabaj.

“Jasně, ale taky zhanobili”.

“A to si žádá krev!”.

“Krev!”, praštil pěstí do stolu mukuřan Dolwen a rozzářily se mu oči.

Nurnští dali dohromady, co se dozvěděli z Hubrchovy závěti. Hubrchova banda tedy vyrazila směrem na Marrburk. Nejspíš neodjeli společně s Palašem, protože to by neřešili, kde se znovu sejdou a Lipka by dodatečně nedohrával ten svůj kousek s Motoulíkem. Takže tedy jeli evidentně vozmo do Marrburku, kde Palaš bydlí v ulici jménem Ploská. Tam bylo třeba vyrazit. Nurnští se dohodli, že vyrazí hned zítra na cestu.

“A cestou se stavíme v Naglinu pro Hefta”, řekl Erlich Kačabaj, “Třeba půjde rád s náma”.

“Jasně, a vůdce zvolíme až tam”.

* * *

Naglin. Hezké město. Řemeslem kovářským proslulé. Pod správou starosty Ómorky stále vzkvétající. Nurnští seděli v zakouřeném lokále.

“Tak hraješ, nebo ne?”., dotázal se jakýsi trpaslík od vedlejšího stolu Hefta Tarase a zadýmá z opukové faječky. Byl členem pověstného karbanického spolku Karbon. Bývalý horník, jako většina tady.

Nacionalistická píseň trpasličích kopačův

zapsal Heft Taras

Kopáčom som od rodu, v trpaslickym národu
Nebud'em už nikdá rúbat , sobě na škodu

Rež a rúbaj do krve, do krve
Nebud'e to poprve, poprve
Pokjal ogar, dolejš v baňi kopat zostane

Šachty, doly ogarom, pole, lány hobitom
Nenechaj si sedieť koži, blbým človekom

“Ne, chlapi, dneska vážně ne”, odvětil trpaslík Taras, “Mám tady návštěvu”.

“Pěknou návštěvu, když se s ní ani nemůžeš ukázat doma”, obořil se naň Moskyt, který mu dosud nemohl zapomenout tu lapálii se svědectvím na svatbě.

“Rád bych, chlapi, věřte mi, ale nejde to”, zrudl Heft, “Fialka vás nemá ráda”.

“Jak, nemá ráda? Vona snad žárlí!?”.

“No jo, normálně žárlí!”.

“Nechce se o mě dělit, no”, bránil manželku Heft, “Nedivte se jí, po tom všem. Prostě je taková, no. Taková na mě opatrná”.

“Ale pojedeš s náma, že jo?”.

“No, pojedu, to víte. Jen to musím nějak zaonačit přes společnost”.

Heft totiž vedl v Naglinu povoznickou živnost, která byla díky propojení na radnici poměrně úspěšná. O zakázky nebyla nouze.

“A kam vlastně jedeme a na jak dlouho?”.

“Do Marrburku”, řekl Dolwen, “Dojedem tam, rozbijem těm cápkům huby a valíme zpátky”.

“Tak to by šlo”, rozhodl se Taras, “A kde je vlastně Prasečkář?”.

“Myslíš Myšilova? Ten zvostal v Liscannoru. Na nějakou nurnskou čest ho moc neužije”.

“Tak to je dobře. Nerad bych, aby ho tady někde na ulici Fialka, láska moje, zmerčila. Nemůže mu zapomenout tu ostudu s těma kozama. Samozřejmě říká, že smrdí, ale ve skutečnosti jde o ty kozy. I když o ten smrad asi taky”.

“Takže kdy?”.

“Ráno, chlapi, ráno”, řekl Heft, “Takhle navečír by jí to bylo podezřelý”.

Ráno se Heft Taras skutečně dostavil. A nebyl sám. Jako posilu přivedl nějakého známého, jistého Hvozďíka.

“Algo”, představil se ten nový, “Algo Hvozďík”.

“Blathel”, napřáhl pravici elf, “Menhorian Nocturno Blathel z Cairn”.

“Moskyt Gerllod, gwendarronská královská armáda”.

“Já jsem Rien Gwardit, čaroděj. Buď zdrav”.

“Adon”.

“Kačabaj. Erlich Kačabaj. Můžeš mi říkat Ohněžáre”.

“Dolwen... podáváš ruku jako chciplou rybu!”.

“Fionn”.

“Co?”.

“Já?”.

“Aha. Představit se, jo? Jasně. Jsem Horác Lipový. Jsem z Liscannoru. Mám tam dům”.

Nurnští hned zvolili vůdce. Vůdce je vždycky potřeba. Vůdcem se stal Menhorian Blathel.

* * *

Pověstné hradby marrburské přivítaly Nurnské společenstvo čtyři dny poté. Pověsti nelhaly. Marrburk připomínal pevnost, byl druhým největším městem gwendarronským.

“Je tu velká vojenská pevnost”, ozřejmil Gerllod Moskyt, voják Gwendarronské královské armády, “Strategická bašta proti hrozbě z východu”.

“Z východu?”.

“Ovšem. Nedaleko jsou hranice království”.

“A dál?”.

“Kraje tíhnoucí k našim hodnotám a kraje tíhnoucí k hodnotám odlišným”.

“Odlišným?”.

“Karwellským, lismorrským... prostě jiným. Vy si tu žijete svý malicherný životy a nevíte. Ale my víme. My, pěšáci Lintholdových kohort. My, věrní, třímající králův praporec. To my jménem

... “Dolwen... podáváš ruku jako chciplou rybu!”...

Lintholdovým hrozíme vztyčenou železnou rukavicí k východu, aby nevědomost vašich malicherných životů...”.

“Gerllode, nech toho!”, ozval se vůdce Blathel.

“...aby ta nevědomost mohla dál dlít v blaženosti, v ochranný mateřský náručí...”.

“Gerllode, mlč!”.

“Je to pravda!”.

“Co máš proti východu?”, ohradil se mukuřan Dolwen.

“Ty drž hubu, chábozemče!”, zrudl voják Moskyt.

“Ogaři, nechte toho”, usoudil Heft Taras, “Musíme nejčko najít toho Palaše”.

“Správně”, řekl Erlich Kačabaj, “V první řadě jde vo prachy. A teprva potom můžem řešit nějaký ideový záležitost”.

“Jasná věc”.

* * *

Na Ploskou ulici se doptali snadno a podle malého zbědovaného klenotnického krámků našli i Palašovo bydlíště. V krámkě dotýčný nebyl, ale v bytě nad krámkem ano. Vtrhli tam rozhodně a neurvale, poslední zabouchl dveře. Byl vyděšený, tvář mu hrála podlitinami. Byl dobýtý a nebylo těžké zjistit, že za jeho modřinami zbarvenou tvář stála Hubrchova tlupa. Šli po penězích, a když došli k závěru, že od Palaše se jim přímo žádných nedostane, ztloukli ho, vymlátili z něj informace a zařídili se po svém. Nurnští se rozesadili po pokoji a podrobili toho pána výslechu, dalšímu v řadě.

Jorda Palaš peníze neměl. Jeho krámk dole v loubí se potácel na pokraji krachu. Finančně byl tedy na dně, ale jeho rodina měla jisté nároky, které by jej mohly spasit. Proto si také Nurnské nedávno v Nurnu najal. S tím, že zapláceno dostanou z peněz, které Palašově rodině po právu náleží a které úspěšně najdou. Neúspěch by pochopitelně znamenal pozbytí nároku na odměnu. Proto si také Nurnské vybral, proto vážil tak dalekou cestu. Potřeboval někoho, u koho by byl úspěch zaručen a kdo by jednal seriózně. Že vinou tragického omylu místo Nurnských zastala Hubrchova tlupa, to byla jen shoda nešťastných okolností.

“Kde jsou ty chlapi teď?”.

“To vážně nevím”.

“Jak nevíš?”.

“Řekli, že náš vztah skončil. Že už teď pro mě nepracují”.

Nurnští si nechali od nešťastného Jordy Palaše převyprávět příběh, s kterým tehdy do Nurnu přišel.

“Je to stará a neuzavřená záležitost”, řekl, “Budu muset začít trochu zešíroka”.

“Máme dost času”, kývl hlavou Fionn Ruindorský.

“Bude to dlouhé povídání”.

“Nevadí. Přespíme tady”.

Stalo se to před devatenácti lety. Za časů, kdy Jordův děd, Ziligaj Palaš, vedl úspěšný život obchodníka s klenoty. Jeho klenotnický krám byl vyhlášený. Natolik vyhlášený, že přitahoval nejen pozornost poctivých měšťanů a panstva, ale i lůzy. Tehdy po bouřlivém roce 1043, kdy vyvrcholila armidenská Svatá válka, se po světě pohybovaly různé existence. A kraje gwendarronské pochopitelně nezůstaly ušetřeny. Stalo se, že v marrburském kraji se jednoho dne zjevili dva východňáci, veteráni čagotajsko-armidenské války. Říkalo se o nich, že z těch hrozných masakrů na východě, o nichž přicházely velice úsečné a neurčité zprávy, dezertovali. Jeden se jmenoval Abdurej Šeled' a druhý Chacharaj Željab. Šikmooci čagotajci, oběti války. Nechali se příležitostně najímat na nádenické práce. Žili z ruky do huby. Tehdejší nálada obyvatelstva byla taková, že obětem krvavých nepokojů na východě je třeba pomáhat. A potkat běžence v té době nebylo řídkým úkazem. Ti dva žili na okraji společnosti, ale nepůsobili žádných nepřístojností, které by jim mohly přivodit kriminál či vyhoštění z města. A někdy v té době se museli poznat s jistým Tuljou Krowenem, který v pozdějším příběhu hrál zásadní roli. Tulja Krowen žil mimo město v malé vesnici. Býval to slušný člověk. Měl mladou ženu a dítě. Byl to sedlák a dobrodruh, plný ideálů. Kdyby nebyl idealista, nikdy by nevstoupil do družiny Zoltána

Imryho. Byly to tenkrát divoké časy, tady v příhraničí. Tulja Krowen tehdy těm dvěma čagotajcům nabídl přístřeší. Těžko dnes říci, z jakého popudu. Už nikdy skutečnou verzi příběhu nevypráví.

“Kdo to byl, ten Zoltán Imry?”

“Dostanu se k tomu. Dejte mi čas”.

“A ta jeho družina?”

“Musím to vzít popořádku. Je to hrozně smutný příběh”.

Ti dva čagotajci tedy občasné bydlili v kůlně na pozemku Tulji Krowena. Co mezi nimi bylo, to už dnes nikdo přesně nezjistí. Důležité je, že jedné bezměsíčné noci došlo k vyloupení klenotnického krámků Ziligaje Palaše, Jordova děda. Došlo k vyšetřování a podezření padlo na cizáky, kteří se té noci vypařili jako pára nad hrncem. Po Šeledovi a Željebovi bylo vyhlášeno pátrání ve městě a blízkém okolí. Zanedlouho padlo podezření, že by se hledání snad mohli ukrývat ve venkovském domku Tulji Krowena.

“A teď se pomalu dostáváme k družině Zoltána Imryho”.

“Aha”.

“Zbrklé jednání toho čestného muže mělo totiž na odvíjení celého příběhu podstatný vliv”.

Zoltán Imry vedl dobrodružný život. Táhlo mu už na čtvrtý křížek, když mu nečekaně spadlo do klína dědictví po pozdrevské tetě, malé venkovské léno. Venkovské příhraničí bylo tehdy divoké, ne takové jako dnes. Zoltán se tedy usadil a postupem času kolem sebe semkl několik přátel z dřívějších dob. Žili na statku a podnikali výjezdy do okolí, i do blízkých přeshraničních lesů. Říkali tomu jízdy. Napravovali křivdy a bezpráví. Byli to idealisté. Zoltán Imry neměl ženy ani potomků, neměl pro koho shromažďovat majetek, a tak jej utrácel. Říkali si Družina Zoltána Imryho. Posledním členem, kterého vzali mezi sebe, se stal Tulja Krowen, sedlák, hrombidlo s duší dítěte. Pomahatel trpících. V jejich očích dobro bylo oddělitelné od zla jasně definovatelnou hranicí. Na té hranici se pohybovali při svých jízdách a oddělovali příslušné díly na patřičné strany. Byli na svůj bláhový způsob života patřičně hrdí a mezi lidem okolního kraje požívali jisté úcty.

“No, to je teda fakt smutnej příběh”, odušil Rien Gwardit.

“Ten teprva přijde”.

Tulja Krowen se nějakým způsobem zapletl s těmi dvěma čagotajci. Zřejmě netušil, co plánují nebo co spáchali. Dá se předpokládat, že je považoval za potřebné, vykořeněné z daleké domoviny. Po vyrabování klenotnického krámků po něm žádali ještě další pomoc, žádali koně. Tulja Krowen jim je slíbil s tím, že okamžitě odtáhnou. Muselo v tom být ale víc. Mladý Krowen zřejmě pochopil, co jsou ti dva zač a jak využili jeho dobroty. Sebral se a zajel na Imryho statek a tam se ke všemu doznal. Zoltán Imry tenkrát prý byl šokovaný a řádl jako postřelené zvíře. Vinou Tulji Krowena padl stín viny na celou družinu a její čest byla nenávratně zhanobena. Imry svolal své přátele a během noční porady vyloučili Tulju Krowena ze svých řad. Rozhodli se, že věc s čagotajci vyřídí sami. Tulja Krowen měl hrát roli volavky a vykonat pro společenstvo poslední čin, kterým by jakž takž vrátil čest svému jménu. Měl s nimi dohodnout schůzku kvůli slíbeným koním. Chlapi Zoltána Imryho měli vyčkat smlouveného signálu a zaútočit.

“A co bylo dál?”, optal se nedočkavě Erlich Kačabaj, “Povídej, Palaši, povídej”.

Čagotajci byli ale protřelí životem. Kdo ví, jak vytušili, že s nimi Krowen hraje nečistou hru. Možná, že nic nevytušili. Mohli být rozhodnutí už dávno, že za sebou zametou stopy. Na každý pád, Krowen dát znamení nestihl. Ze stáje se vyřítili dva muži na koních a prchali směrem k městu. Zoltán Imry se svými muži vpadl do domu a našel plačícího Tulju Krowena objímajícího v náručí své mrtvé dítě. Jeho bezdechá žena ležela v tratolišti krve opodál. Sám Krowen byl těžce raněn. Vydali se tedy mužům po stopách, které ztratili v ulicích marburských. Teď už nebyl čas na nějaké hrdinství a plány na očištění. Museli s pravdou ven a učinili tak neprodleně. Město bylo uzavřeno. Zpěnění koně byli objeveni poblíž náměstí, po čagotajcích však ani stopy. Teprve druhého dne byl ukryt čagotajců objeven školníkem místní školy. Ten nebohý

muž byl posléze nalezen mrtvý v uhelném sklepe. Těžko říci, odkud poprvé přišla informace, že se skrývají ve škole. Škola byla obklíčena, čagotajci se zabezpečili uvnitř a vzali několik rukojmí.

“Tehdy při dobývací akci gwendarronské armády zemřelo několik dětí. Většina ale vyvázla”.

“Fuj”, odtušil Gerllod Moskyt.

Šeled i Željev byli zatčeni, vyslýcháni a souzeni. Jisto bylo, že mučení nebylo těmto individuí neznámé. Vydřeli a zatvrzele odmítali spolupracovat. Kořist nebyla nikdy objevena a navracena původnímu majiteli. Ziligaj Palaš přišel na mizinu a oběsil se. Jeho tělo bylo nalezeno v místě, jemuž se dnes říká Ziligajova alej. Když přišli zatknout Tulju Krowena, byl již mrtvý. Podlehl těžkým zraněním. Čagotajci byli odsouzeni marrburským soudním dvorem k patnácti letům těžkého žaláře.

Během věznění při výkonu trestu byl čas od času na věznicích proveden nový výslech. S užitím práva útrpného. Bylo zřejmé, že ty šperky nikdy neopustily kraj. Dosud tu někde leží.

“Gulo nepromluvil”, podotkl Palaš.

“Gulo?”.

“Tak si začal říkat ve vězení. V kamenolomu, kde otročil. Abdurej Šeled”.

“A ten druhý? Ten Željev?”.

“Chacharaj Željev je mrtvý. Gulo ho zabil. Zřejmě se dostali do sporu. Gulovi byl prodloužen trest”.

“Takže Gulo je teď jediný, kdo o těch penězích něco ví”, shrnul Fionn Ruindorský.

“Jo. Ale hnije v lapáku”, ozval se Horác Lipový.

“Má být ale propuštěn. Trest mu vypršel”, řekl Palaš, “A proto jsem potřeboval vás”.

“Vypršel? A kdy?”.

“Propuštění má posvětit podpisem soudce Bracht”.

“A vy po nás chcete, abysme toho Gula zmáčkli kvůli té skrejši”.

“Ano”.

“Dřívávěc než to udělá někdo jiný”.

“Ano. Jedná se o majetek naší rodiny. A o Gulu jistě bude zájem”.

“Aha”.

* * *

Soudce Bracht byl nepříjemný člověk, ale kupodivu vůdce Nurnských, Menhoriana Blathela, přijal. Když se dozvěděl, že se pan Blathel zajímá o osobu trestance Abdureje Šeledě, nerozmýšlel se dlouho. Bude jistě lepší, když situace bude nepřehlednější a zamotanější. A poslouží tak lépe jeho plánům. Proto se tvářil poměrně sdílně. Ano, byla pravda, že Abdureji Šeledovi, zvanému Gulo, fakticky vzato vypršel trest, ale na druhou stranu jeho propuštění ještě nebylo signováno. A v zásadě ani nebude. Abdurej Šeled je totiž nebezpečné individuum, které nejen že se odkroucením trestu prokazatelně neobrátilo na správnou cestu, ale navíc během dlouhého věznění a vlivem podstoupených výslechů přišlo o zbytky rozumu. Takže bude převezen do kvasovského zařízení pro nebezpečné choromyslné. Tedy blázince. Že byl Gulo nedávno převezen do marrburských kobek, o tom se soudce Bracht nezmínil. Snad proto, že veřejnost neměla být seznámena s tímto faktem, aby nedošlo ke zbytečné panice, možná z důvodů jiných. To nebylo podstatné. Každopádně Menhorian Blathel byl soudcem Brachtem seznámen s tím, že trestanec Gulo bude převážen v několika málo dnech, a soudce se dokonce v nějaké souvislosti zmínil i o vesnici jménem Pozdrev.

“Nejste první, kdo se o trestance Šeledě poslední dobou zajímal”, řekl soudce, když se měl Menhorian k odchodu.

“Kdo se ptal?”.

“Nějací Nurnští”.

“A co jste jim řekl?”.

“To samé co vám. Jedná se o veřejně dostupné informace. Soudní dvůr nemá co skrývat”.

Když se zavřely dveře, soudce Bracht si spokojeně zamnul rukama.

“Tak, to bychom měli. Gulo může být vypuštěn. Viníky si nebude třeba domýšlet”.

* * *

Na večeři zašli Nurnští do hospody. Hospoda Pod svícem. Tam bývá tma. Usadili se stranou.

“A ten soudce mi řek ještě jednu věc”, ozval se Menhorian, “Asi to moc nesouvisí”.

“A co?”

“Tomu Palašovi patří ještě alchymistické krámk. Vlastně jeho otci”.

“On má otce?”, optal se hobit Horác.

“To bych řek. Ale nějak se o něm zapomněl zmínit”, řekl Dolwen.

“Prej se zbláznil. Říkal ten soudce, že snad je zavřenej v kvasovském blázinci”.

“Tam, co budou převážet Gula?”.

“Jo”.

“Stejně bych se na ten krámk podíval”, navrhl Heft, “Jen tak pro jistotu. Abysme měli zmapovaný zázemí. Ouplně tomu Palašovi nevěřim”.

“Dobrá. Jdi to tam očihnout”.

“Pudu tam až na noc. Až bude klid”.

“Jo”.

“Čemu já ale nerozumím, je to, proč sme vlastně tady?”, ozval se Erlich Kačabaj.

“Jasně”, přitakal Adon, “Přijeli jsme sem jak na vejlet. Nikdo nás neplatí, nikdo po nás nic nechce”.

“Hubrchovci se za vás přece vydávali”, řekl Algo Hvozdk, “A to se nedělá”.

“To je pravda. Ale kvůli takový blbosti se přece nejedná na vejlet, kterej něco stojí”.

“To je pravda. Mohli jsme si na ně počkat doma a rozbít jim držky, až by se vrátili”.

“A proč jsme teda tady?”, zeptal se Horác Lipový.

“Protože jsme si mysleli, že v tom něco bude”, řekl Adon, “A vono z toho zatím není nic”.

“Ale možná tu jsou někde ty uloupený šperky”, podotkl Rien Gwardit.

“Uloupený před dvaceti rokama? Bláznem, co si slintá do bryndáku?”.

“Můžem teda ject domu”, pravil vůdce, “Nebo se tu porozhlídnout a potom ject domu”.

“Dva dny navíc nás nezabijou, když už jsme jednou tady”, řekl Gerllod, “A v nejhorším to bude jenom zbytečnej vejlet. To se někdy prostě tak stane. Vždycky to nemusí bejt zrovna nalajnovaný”.

“Ale je tu hezky, což?”, pochválil Algo.

“Zajedem do toho Pozdrevu. Porozhlídnem se tam a uvidíme”.

“Třeba zabijem toho čagotajce”, navrhl Dolwen, “Čagotajce nesnáším jak kuř voko”.

Dolwen proti čagotajcům bojoval za časů mukurských. U čtvrtého ježgaru. Když ještě věřil, že za chába se patří položit život. Bylo to dávno.

“A v noci se Heft koukne do tý dílny”.

“Do jaký dílny zase?”, optal se Horác.

“Do toho alchymistického krámk starýho Palaše”.

“Jo”.

* * *

Byla tma jako v pytli, ale přesto bylo zřejmé, že ten krám je dlouho zavřený. Opuštěný. Zatloučená okna a dveře. Heft Taras tam vlezl přes dvorek. Došlo mu, že se mohl raději prospat. Tohle je ztracená věc. Uvnitř to bylo v dezolátním stavu. Jako by se tady někdo pral. Roztlučený nábytek pokrytý vrstvou prachu. Už to chtěl zabalit, když ve sklepe objevil ty dveře do nějaké místnosti. Kování nebylo zrezlé, ale používané. Zajímavé bylo, že kování, a hlavně petlice, jistilo dveře zvenčí. A masivní řetěz. Že tam byl zámek, to už bylo v pořádku. Urazil zámek kladivem, odsunul závoru a vstoupil. A pak se na něj vrhlo divoké stvoření. Mělo hroznou sílu, vzduch byl nedýchatelný močovinou a výkaly. Ten muž byl šílený a při Heftovi stáli všichni trpasličí patroni včetně nezměrné lásky Fialy Tarasové, rozené Ómorkové, že nepadl na podlahu a nebyl roztrhán nočním tvorem. V poslední chvíli, kdy bublající krev hrozila zalít mu plíce, skolil muže

na zem. Divoký muž upadl do bezvědomí. Svázal jej řetězy, které tu našel. Potom si místnůstku ve svitu lucerny prohlédl. Byla zařízena pro přebývání. Zvířecí brloh. A ten bezvládný stařec na zemi! Když si jej prohlédl pozorněji, vůbec nechápal, kde se v něm vzalo tolik síly. Určitě byl mladší, než vypadal. A vypadal strašně.

“Hrůza! Samej šílenec!”.

* * *

Hned, jak se tu novinu Nurnští dozvěděli, čapli Palaše a hnali jej tmavým ztichlým městem k alchymistickému krámu. Oči měli ještě zalepené spánkem, ne všichni plně chápali, co to vlastně Heft cestou houkal. Většinou samé kletby. Vešli dovnitř dveřmi. Jorda Palaš odstranil několik prken u dveří a odemkl.

“Je to dóle!”, křikl Heft.

“Spoutal jste ho pořádně?”, zeptal se Palaš.

“Aspoň myslím. Ale má sílu jako bejk”.

“Půjdu první”, špitl marrburčan.

Sestupoval pomalu po schodech s klackem v ruce. Nurnští utvořili formaci.

“Jordo?”, ozvalo se zdola.

“Jordo, seš to ty?”.

“Jo, táto, jsem”.

“Užs tu dlouho nebyl, Jordo”.

“Budeš hodnej, táto?”.

“Budu”.

“Opravdu?”.

“Slibuju. Sundáš mi ten řetěz?”.

“Nemůžu, vždyť víš”.

“Vim. Ale škrtí mě”.

“Musí to tak bejt, táto. Jseš nemocnej”.

“Já vim, Jordo. Už ale budu hodnej”.

“Nepřibližujte se k němu”, řekl Palaš příkře, “I kdyby se tvářil jako hromádka neštěstí. Nevěřte mu”.

Nurnští nechápali a vyjeveně civěli.

“Je to můj táta. Nemoh jsem ho prostě nechat odvézt do Kvasova. Sháním mu pomoc”.

“Aha”.

“Ale na to potřebuju peníze”.

Byl smutný. Zdálo by se, že před zhroucením.

Nezapíral. Jeho otec vystudoval alchymistické vědy, zabýval se theurgií. Byl tím, co se tenkrát stalo jeho otci Ziligajovi, Jordovu dědu, doslova posedlý. Mínil, že s pomocí hlubokého vědění dokáže odhalit, co se tenkrát stalo a kde ty Ziligajovy šperky leží. Trvalo to roky a zapletl se příliš. A dostal tu nemoc. Nemoc z povolání. Jorda si prvních příznaků všiml až loňského roku, po tom nepovedeném obchodu s těmi bratry.

“Bratři Kaerstagové si říkali. Vypadali jako slušní a majetní lidé. Trochu podivínští”.

Otec jej tenkrát požádal, že dělá velmi odbornou práci pro význačné zákazníky. Práce se týkala jeho oboru, ale bylo nasnadě, že se jedná o něco temného. A potřeboval nějaký klenot, šperk, nejlépe vznosný přívěšek s dvěma černými kameny, dostatečně velkými na to, aby mohly být k účelu použity. Obsidiánový klenot. Jorda Palaš nechal zhotovit požadovaný šperk ve svém klenotnictví. Bratři Kaerstagové však nikdy nezaplatili a otec dostal poprvé ty záchvaty. Záchvaty zuřivosti, střídání nálad. V těch temných chvílích jeho síla jakoby mnohonásobně vzrostla. Během jednoho záchvatu zuřivosti úplně zdemoloval krám. Ve chvílích jasnějších se Jordovi svěřil, že jej musí odvézt někam pryč. Do Kvasova. Jinak by mohl být nebezpečný. Mohl by prý i někoho zabít a přivést rod Palašů do věčné pohany. Jorda nechtěl. Příliš svého otce miloval. Ale věděl taky, že stavy se zhoršují. Proto jej nakonec byl přinucen držet zde ve sklepe. Obchod byl stejně k nepotřebě. Hledal zatím pomoc. Dosud neúspěšně. Věděl, že ty peníze, ty uloupené šperky tenkrát, by mu pomohly smutnou záležitost s otcem řešit. Na ty šperky měl přeci právo.

“Moh jste nám aspoň něco říct, pane Palaš”, vytkl mu Gerllod Moskyt, “Aspoň varovat. Mohli jsme přijít o kamaráda”.

“To henem, gurrva, mohli”, přidal si Heft.

“Já jsem nevěděl, že sem chcete jít. Rozmluvil bych vám to”.

“Dobře”.

A někde v Marrburku soudce Bracht dopřel své plány a nařídil převoz trestance Abdureje Šeledě, známého spíš jako Gulo, z marrburské cely do vsi jménem Kvasov. A nechal tu zajímavou zprávu uniknout mezi veřejné povědomí. Tak to mělo být, aby se Gulo dostal na svobodu a mohl být sledován. Byl to už čistokrevný pomatenec, ale soudce Bracht věřil, že tenhle plán vyjde. Že Gulo, konfrontovaný se známou krajinou, bude jednat pudově. A pud, instinkt, neutlumí sebehlubší mlhy šílenství.

“Ten Palaš podle mě chytil larvu”, řekl studovaný Gwardit.

“Co to je?”.

“Takovej červ, co tě hlodá zevnitř. Vyžere tě, až jseš dutej jako buben”.

“Z čeho se ten červ dá chytit?”.

“Z přemíry horlivosti a neopatrnosti. Z nepokory”.

“A není to nakažlivý?”, zeptal se Horác Lipový.

“V tvým případě ne”.

“Tak to se mi ulevilo. Vážně”.

* * *

V Pozdrevské Baště se Nurnští ubytovali navečer o den později. Byla to zájezdní krčma s ubytováním na cestě spojující Marrburk a Tmarst. Tudy počítali, že by mohl být převážen trestanec Gulo, tady někde se mohla pohybovat pravděpodobně i Hubrchova tlupa. Chtěli si to s nimi vyřídit a zchladit si žáhu, že se trmáceli do tramtárie, a neměli proč. Obzvláště do takové díry, jakou byl evidentně Pozdrev. Na severu se tyčily nevýznamné hory, zvané prý Kuni.

Co bylo zajímavé - většina pokojů byla obsazena pro nějakou cizí výpravu. Hostinský o tom nechtěl mnoho hovořit. Svěřil se pouze s tím, že jde snad o věc státního zájmu. Nurnští tedy museli vzít zavděk poněkud těsnou komůrkou v podkroví a ustájili koně.

“Že by Gulo?”, špitl Adon.

“Nějak narychlo, ne?”, nesouhlasil Gerllod Moskyt.

V hostinci nebyli sami, tady pod horami zřejmě bylo dost samostatných usedlostí a Pozdrev také nebyl nejmenší.

Asi ve čtvrt na osm se do lokálu vřítel stařík. Byl sešlý věkem, ano, ale svaly a šlachy na těle mu jen hrály. Byl v brnění, za pasem meč.

“Koně do stáje”, houkl přes lokál, “Ale neodsedlávat, prosím”.

“Imry přijel!”, houkl nějaký místní sedlák od stolu, “To jsou k nám hosti! Bláznivej Imry”.

Stařík nedal najevo pohoršení.

“Pořád bojuješ proti přeludům, starče?”.

“Korbel kvasu, krčmáři”, křikl a usadil se za stůl, “Ale řízni mi to vodou. Musím si udržet ducha”.

“Ty máš ještě ducha?”.

Zoltán Imry byl jako na trní, očka mu jen mžikala.

Rien Gwardit byl zvědavý. Pozval Imryho ke stolu Nurnských, čímž drzým řečem místních učinil přítrž.

“Jsem Gwardit. Rien Gwardit, starý pane”.

“Zoltán Imry. Dneska se držte zpátky. Budou se dít věci”.

“Jaký věci?”.

“Gulo vezou. Do Kvasova. Prej tady přespěj”.

“Kdo je Gulo?”.

“Vrah děcek. Krvavá zrůda, co nemá právo bejt uklizená do teplýho poklidu cvokárny”.

“A vy jste kdo, smím-li se zeptat?”.

“Poslední nositel konečný spravedlnosti. Vykonavatel. Strážce neposkvrněný bělosti duše”.

“Počkejte, vy toho Gulu chcete jako... to?” zeptal se Menhorian Blathel a přejel si prstem přes krk.

“To se teprva uvidí. Každopádně si s ním nejprve promluvim”.

“Ale nejspíš bude mít eskortu. A ta vám to nedovolí”.

“To se teprva uvidí, mládenče, to se teprva uvidí. Ale jedno vám povídám, jako že se Zoltán Imry jmenuju. Držte se, chlapci, dál. Bude to mela”.

“Nabralo to nějaký podezřele rychlý obrátky”, ozval se Dolwen.

“Dyt’ jsem taky podezřele rychlej chlap”, odvětil stařec, který nepochopil.

“Neměli bysme zalézt na pokoj?”.

“Asi jo”.

“To byste, chlapci, udělali rozhodně nejlíp. Držte se máminy sukně”.

Nurnští si objednali několik lahví a odešli na pokoj. Bylo tam těsno. Jen Heft Taras se vytratil ven. Ve stájích našel Imryho koně. Byl to bělouš. Kromě koní Nurnských to byl jediný kůň navíc. Naříz mu třmeny a sedlové popruhy. Pod sedlo vložil kámen. Pak se spokojeně vrátil k ostatním.

Stalo se to kolem půl dvanácté. Přijela spousta vojáků. Dusot po patře. Někdo zabušil na dveře.

“Co je?” promnul si oči v hraném údivu Adon.

“Okamžitě vyklidte pokoj”, řekl voják a druhý mu stál za zády ve střehu, “Ve státním zájmu bude celé patro prázdné”.

“Ale my tu bydlíme”.

“Už ne. Náklady vám budou proplaceny”.

Vzali si pingly a šli. Vojáci gwendarronské armády pročesávali pokoje. Nurnští ve zmatku chvatně prošli chodbou na ochoz nad lokálem a sestupovali po schodišti. Těch pár zapomenutých pijáků opouštělo lokál. Hostinský stál v pozoru s utěrkou a uctivě se klaněl. Ale spokojeně nevypadal. Když vešli mezi stoly, Rien Gwardit zmizel. Prostě nebyl. Objevil se na nejzazší slepé části ochozu, přikrčil se a sledoval vývoj situace. Zvenčí se ozval křik. Potom Nurnské tři vojáci zatlačili do rohu, rozrazil se dveře a vpadla skupina vojáků, těsně obepínající postavu uprostřed. Ta osoba snad byla zabalena do nějaké pytloviny, ti muži ji chránili vlastními těly. Vběhli dovnitř, posledním vojákům trčely šípy ze zad.

“Jsou tam střelci!”, zařval kdosi a venku se cosi dělo.

Vojáci, kteří tlačili Nurnské ke zdi, jim udělali volný průchod ke dveřím a tasili.

“Ven! Všichni okamžitě ven!”.

Nurnští se nechtěli prát. Přeci jenom, toto byli příslušníci Gwendarronské královské armády. Vzpěčovat se by znamenalo celkem jisté problémy se zákonem. A nebo rovnou smrt. Gerllod Moskyt to věděl. Sám byl jedním z nich. Proto sám vybídl Nurnské k úprku. Podvolili se. A když se hrnuli ke dveřím, někde ze šenku se vyřítit Zoltán Imry s pěnou u huby.

“Pusťte mě na tu svini! Nechte průchod zasloužený spravedlnosti!”.

A to byla poslední kapka. Nurnští se vyřítili ke stájím a naskočili na koně. A potom pryč, někam, kamkoli, pryč z Pozdrevu. Zpěněné koně zarazili až u lesíka. Oddychovali.

“Rozbijeme ležení. Ty běž pro kameny”, přikázal vůdce.

“Já vyhloubím ohniště”.

“A my dojdeme pro dřevo”.

Rozdělali malý oheň. Tváře Nurnských ozářily plameny. Ty větrem ošlehané rysy vyhrézly ze tmy jako přízraky. Teprve teď si toho všimli.

“Chybí Gwardit”.

* * *

Riena Gwardita vojáci zatkli na ochozu. Stejně jako odzbrojeného Zoltána Imryho. Dva muže přivedli zvenčí. Vyslýchali je odděleně. Rien Gwardit v podstatě ale nic nevěděl, takže

nemusel lhát. Byl zvědavý. Věděl, že jako kouzelník si pomůže vždycky. Pokud jeho schopnosti neprokouknou a nepojistí se jinak. Do rána ležel spoutaný.

Ráno byli zajatci naloženi na vůz. Zoltar Imry pěníl vzteky, jeho dva podruzi se tvářili sveřepě. Byl to vězeňský vůz, taková velká dřevěná bedna, ale uvnitř prostor ještě jištěný mřížemi. Jediná trocha světla dopadala dovnitř malým okýnkem vzadu. Zajímavé bylo, že žádný Gulo ve voze nebyl. Snad proto Rien Gwardit vyčkával. Chtěl Gula spatřit na vlastní oči. Ale nikdo takový se neobjevil. A potom se vůz rozjel, chráněný vojenskou jízdou.

* * *

Nurnští jeli vozu ve stopách. Nebylo to těžké, nebylo kam uhnout. Cesta vedla ke Kuním horám, kde měla projíždět starými tunely, zbudovanými trestanci. Možná, že některý z Gulových spoluvězňů z kamenolomu také zde z donucení přiložil ruku k mozolnatému dílu.

Riena Gwardita objevili asi šest mil od Pozdrevu. Schovával se v trávě.

“Hej!”, houkl z travin, když si byl jist, že jsou to oni.

“Gwardit! Starej dobrej Gwardit se našel!”, zajásal Gerllod Moskýt a seskočil z koně.

“Máte máho koně?”.

“Jo, Heft ho ráno vyzvednul v hospodě”.

“Co se, Riene, vlastně stalo?”., zeptal se vůdce.

“Zatkli mě”, přiznal se kouzelník.

“A Imry?”.

“Ten je svázanej jak žok. Včetně svejch dvou kumpánů”.

“Co to celý vlastně mělo znamenat?”.

“Nevim. Ale ten Gulo ve voze zaručeně nebyl”.

“Ale vždyť v noci někoho vlekli”.

“To je fakt, ale žádněj Gulo ve voze prostě nebyl. Jen my. Já a Imryovci”.

“To je divný. Fakt divný”, odušil Erlich.

“Pojedem za nima a uvidíme”, řekl Dolwen Mukurský.

Na Gula se vyloženě těšil. Chtěl si s ním pohrát, s čagotajcem jedním šikmookým.

* * *

Jeli ve stopách vozu vrklavou cestou přes podhorské louky. Na obzoru oblé travou porostlé a bezlesé kopce Kuních hor. Projeli prvním tunelem hrubě raženým skálou a vyjeli v Hluché rokli, utopené v lůně hor.

“Tohle museli razit muklové”, odušil Erlich Kačabaj, “A co jich tu muselo zařvat!”.

“To už je holt úděl muklů”.

Přejeli přes planinu a čekala je temnota druhého. Byl o poznání delší. Když už viděli světlo východu, zpozorněli. Něco se tam dělo a ozýval se slabý třesk oceli.

“Je tam nějaká mela”, upozornil Fionn.

“Jo, slyším zvonění mečů”, sykl Dolwen, voják.

“Tak, tak”, přitakal Moskýt.

Blížili se pomalu, opatrně. Skutečně, venku za ústím tunelu plála šarvátká muže proti muži. Zastavili. Čekali. Potom zvuky, tažené tunelem echem, jež se tříštilo o hrbolaté hrubé stěny, utichly. Počkali ještě půl hodiny. Potom vyrazili.

Paprsky podvečerního slunce Nurnské na okamžik oslepily, jak zalévaly Kamennou strž. Leželi tu mrtví gwendarronští vojáci. A několik neuniformovaných mužů. Vůz stál osamoceně a ztichle, jen koně pofrkávali.

“Tak tady mě vezli”, ukázal Gwardit k otevřeným dvířkům s mřížovým okénkem.

“Kde je Imry? A ti jeho kumpáni?”.

“Těžko říct”.

“A co je tohle za chlapy?”, ukázal Heft Taras na mrtvolý žoldáků.

“Že by Hubrchova banda?”.

“Tak puďem po nich, ne?”, navrhl Dolwen Mukurský.

“Jo”.

* * *

Stopu držel Fionn, lupič a pytlák, a tedy výborný stopař. Bylo zřejmé, že byli těžce posekaní a pohybovali se o poznání pomaleji. Někoho určitě nesli. Mířili do kopců.

“Myslím, že si ukousli větší sousto, než byli schopní pozřít”.

“Nevypadalo to tak”.

“Hledaj úkryt. Jako zvířata. Aby si vylízali rány”.

“Nejspíš jo”.

Ondy

Klabzej Myšilov

Ondy jsem lenošil za statným bukem
když z houští vyběhl dlouhý chlap s lukem
a jak se objevil, tak zase zmizel
mám já to s pytláky odvěkou svízel.

A tak jsem pytláka stopoval, nevěda
zdali mi v revíru neklátí medvěda
po druidsku rozezlen chtěl jsem ho sejmouti
včil ještě netuše, jak mne on zarmoutí.

Ne však on, to spíše totožnost mužova
vždyť šlo o Fionna, synáka Aeddova
kterýžto po ránu hulákal z paluby
aby mu nalovil kus žvance do huby.

Jak známo, starý pán nemá se ku práci
celý den rozvalen v loďce se kymácí
kolébán mírnými přílivu proudy
od slunce všecek má malátné oudy.

Rázem jsem pochopil, že ten muž v džunce
touže po voňavé medvědí šunce
k pytláctví nabádal ubohé své děti
a Fionn pak, jeho syn, že je spíš obětí.

Jak jsem ho sledoval, lepil se na paty
pomalu vysychal můj kalich odplaty
toužil jsem zlomit hůl nad lumpem drzým
leč do očí studených vytryskly slzy.

Nakonec dřepěl jsem na skále pod věží
usoplen od pláče sledoval pobřeží
kde Fionn předával úlovek sporý
nějaké ku smrti ubité tvory.

Až příště lehnu si pod nákým bukem
a z houští vyběhne tenhle kluk s lukem
jenom se zavrtím, převalím na bok
Fionn má výjimku, nepsaný nárok.

Kdyby však místo něj spatřil jsem Aedda
sáhl bych po holi a zařval: “Běda!”

dál by mé chování bylo dost divoké
lesy jsou temné a strašlivě hluboké.

* * *

...stopu držel Fionn, lupič a pytlák, a tedy výborný stopař...

Dostihli je až na druhý den. Nebo to, co z nich zbylo. Polehávali ve vysoké trávě na vrcholu kopce, a když se vyřítili Nurnští v pečlivě uspořádané rojnici, postavili se na chabý odpor. Boj ani netrval nějak dlouho. Hubrchovi muži byli unavení, hladoví a jejich tlupa utrpěla citelné ztráty. Také byli rozhádání, protože sen, pro který se táhli do těchto nehostinných krajů, se pomalu rozplynul. Nurnští je do jednoho pobili.

“Víte, co mě na tom štve nejvíc?”, položil otázku Gerllod Moskyt, když se rozhlížel po bezvládných tělech ve zdupané trávě.

“Ne”.

“Že necítím ani žádný zadostiučinění. Spíš takovej jako smutek”.

“Jseš citlivka”, odtušil Dolwen.

“Ale houby, Mukuřane”.

“Já ti náhodou rozumím”, přitakal Heft, “Cejtím to samý”.

“Já taky”.

“Takže jsme vlastně přišli o to poslední, co nějak odůvodňovalo, proč jsme tady”, posteskl si Adon.

“To je pravda”.

“A proč jsme vlastně tady?”, zeptal se Horác Lipový.

“Z hecu”.

“Jo”.

Přesunuli se o kus dál a rozbili ležení. Potřebovali si srovnat myšlenky. Adona postavili na hlídku. Z vrcholu kopce viděl do Hluché rokle. Tou projeli včera. Všude dokola se táhly zelené kopce Kuních hor. Bylo tu vlastně docela hezky. A potom, během hlídky, zmerčil v dálce několik pohybujících se skvrn. Byli to jezdci. Stejnobarevní.

“Vojáci”, pomyslně si.

Byli to vojáci. Skutečná kolona, eskortující trestance Abdureje Šeledě, zvaného Gulo. Vyslaná soudcem Brachtem. Měli své rozkazy. Vypustit Gula za Kuními horami a na paty mu pověsit zvědy. Sledovat, kam půjde. To Adon samozřejmě nevěděl. Ani ostatní netušili, když jim podával hlášení.

“Takže brzo zjistěš, že jejich pobratimové jsou mrtví”.

“Jo”.

“A po čem nejspíš pudou?”.

“Po stopě Hubrchovejch hrdlořezů”.

“A kam ta stopa vede?”.

“Vlastně k nám”.

“Jo”.

“Takže bysme se měli zdekovat”.

“Přesně tak”.

Sbalili ležení a sjeli z kopců do Hluché rokle. A projeli tunelem, kterým už jednou jeli včera. Mrtvolý vojáků tam stále ležely. Strážili je tři vojáci.

“Co se stalo?”, zeptal se Gerllod.

“Přepadení”.

“Strašná věc”, odtušil Menhorian Blathel a zatvářil se soustrastně.

To on uměl nejlíp ze všech.

“Měli byste se držet dál”, řekl gwendarronský voják vážně.

“Proč?”.

“Uprchl nebezpečný trestanec. Masový vrah”.

“Jaká je tady nejbližší vesnice?”.

“Tmarsting. Jedenáct mil po cestě”.

“Dojedem tam a přespíme”.

“A děkujeme za upozornění”, řekl Rien Gwardit na rozloučenou.

“To je naše povinnost”.

...a potom, během hlídky, zmerčil v dálce několik pohybujících se skvrn...

* * *

Nurnským to bylo divné.

“Jak moh Gulo utýct z vozu, ve kterém vůbec nebyl?”, kroutil hlavou Rien Gwardit.

“Taky mi to nějak smrdí”.

“Smrdí to jak bolavá noha”.

“Doslova”.

Dojeli do Tmarstingu. Malá vesnice na pokraji hlubokých lesů.

“Říká se tomu Tmarstské poleší”, přečetl Fionn Ruindorský z mapky kraje, “Lesy se táhnou až k Aydaře”.

“Aydarra je hraniční řeka, pokud si dobře pamatuju”.

“Tak”.

Z vesnice vedly dvě cesty. Na Tmarst a Hmili. Nurnští se rozhodli tu ubytovat a trochu se poptat. Zpráva o masakru v Kamenné strži a útěku nebezpečného trestance už sem kupodivu dorazila a nadmíru vyděsila místní obyvatelstvo. Tu novinu přinesli vojáci, kteří mířili do Olmyrské pevnosti.

“Tak, pánové...”, řekl hobit Adon, “Mám takový tušení, že brzo se to tu bude hemžit vojákama”.

“Ať si”, odtušil Gerllod, “Nic jsme neprovedli”.

“Až na ty mrtvolý tam v kopcích”, namítl Algo Hvozdík.

“Ty nikdo nenajde. A když jo, tak co? Byli to hrdlořezové”.

“Přespíme tady a ráno vypadneme”.

Přespali na seně ve stodole u tmarstingské nálevny. Drželi hličky.

* * *

“Vstávejte, chlapi, něco se děje”, pobízel Nurnské druhy vůdce Menhorian Blathel.

Vylézali z houní rozcuchaní a pomačkaní. Z prostranství před nálevnou doléhaly do skromného družinového nocležiště vzrušené výkřiky.

“Vstávej, Horáci, dělej!”.

Hobit loupl okem.

“Co do mě kopeš?”.

“Vstávej!”, křikl Gerllod Moskyt, “Všichni už jsou na nohou”.

“A proč tak brzo?”.

“Protože je ráno”.

Venku se teprve začalo rozednívat. Odněkud se ozvalo první nesmělé skřehotání kohouta.

Vyběhli ven. Příčinou rozruchu byl nějaký člověk, obklopený hloučkem rozespalých zvědavců. Voják. Zkrvavený. Musel se připotácet z lesa. Přiběhl starosta. Ještě si dopínal opasek na gatic. Boty neměl. Boty nebyly důležité.

Voják byl těžce zraněný. Držel se za břicho a přerývaně vypovídal, ať si všichni dají velký pozor a neopouštějí vesnici. Vojenská hlídka včera v Tmarstském lese narazila na stopy uprchlého a velmi nebezpečného zločince. Mířil na sever. Štvali ho a v noci obklíčili. Trestanec ale zřejmě dobře znal nepřehledný terén. Podařilo se mu hlídku překvapit ze zálohy. Utloukl je sochořem. Když se voják probral z bezvědomí, s hrůzou zjistil, že jeho spolubojovníci jsou mrtví a Abdurej Šeď, řečený Gulo, je pryč. Podle vojenské mapy okolí vydal se hledat pomoc k první vesnici.

“Přeneste ho, lidi, do úřadovny!”, křikl starosta, “A ať se u mě přihlásí dobrovolník, který vyrazí pro pomoc do Hmili!”.

Dva vesničané vojáka podepřeli a vlekli ke starostovu domu. Muž se tvářil velmi zkormouceně. Nebylo divu. Nesplnil přímý příkaz soudce Brachta. Totiž sledovat Gula a o jeho pohybu sepsat naprosto podrobné hlášení. Proto jich bylo pět. Aby nepřerušený kontakt mohl být zajištěn. V žádném případě neměli vejít s Gulem do kontaktu a rozhodně mu nesměli ublížit. Proto jejich pozdější střet s Gulem byl tak nerovný. Voják si byl vědom, že soudce Bracht bude zuřit.

* * *

Těžko říci, zda by se to Nurnským bez stopaře Fionna vůbec podařilo. Zřejmě ne. Ale Fionn Ruindorský byl na stopy věru dobrý. Jeli koňmo nepřilíš hustým lesem, občas v divočejších úsecích koně vedli. Šli po stopách zraněného vojáka a brzy objevili mrtvoly zbývajících čtyř. Byli potlučení, až hrůza pohledět. Ten Abdurej Šeď musel být skutečně kus chlapa. Ale krvácel. Také pár ran schytl.

“Kulhá”, ukázal Fionn na nepravdělnou hloubku šlápot v bahnitě prsti.

“Jdem po něm”, řekl vůdce.

“Sejmeme ho?”.

“Jo”.

Pod vedením Fionna šli téměř najisto. Jako na lovu medvěda. Zvířete. A Gulo zvířetem byl před tím, než přišel o rozum, a o to více potom. Teď byl navíc zraněný.

* * *

Dohnali Gula až v lesích u kopce jménem Žluč. Zdálo se, že drží směr. Lesem na Hmili. Stranou cest. Jenomže Gulo o nich zase věděl dopředu. Jako zvíře. Číhal. A vyběhl. Nurnští ale stačili včas toho nebožáka ustřílet k smrti. Kdyby doběhl, mohlo se jim vést velmi zle. Abdurej Šeď byl obrovitý lysohlavý chlap, ruce jako lopaty.

“Fujtajbl”, odtušil Gerllod Moskyt a sklonil těžkou kuši, “Až jsem se z toho orosil”.

“A co, henem, s nim, ogaři?”, položil otázku Herft Taras.

“Prohledat. A pořádně”.

Ujal se toho Rien Gwardit. U Gula ale nenašel nic. To ho rozčílilo. Svlékl mrtvému kazajku a pak košili. Kapsy kalhot obrátil naruby. A potom si všiml divných jizev na Gulově břiše. Zvláštní pravidelné jizvy. Bylo na nich něco zvláštního. Když Nurnští dávali do pořádku koně na další pout', vyřízl ostrým nožem ten kus kůže. Zabalil krvavý plát do plátna a uložil do batohu. Práce to nebyla pěkná.

* * *

...pod vedením Fionna šli téměř najisto...

“Ještě, že jsme tu mapku kraje v Marrburku pořídili”, pochválil si Fionn.

“Ale stejně jsme ztracený jak veverky v pšenici”.

Nurnští se trmáceli hlubokým lesem. Fionn udržoval jakýs takýs směr podle slunečních paprsků, prosvítajících mezi stromy.

“Měli bysme se držet mimo cesty a lidský usedlosti”, řekl vůdce.

“Asi jo”.

“Co budeme dělat?”, zeptal se Heft Taras.

“Asi pojedeme tady do toho lesejka pod Hmili”, studoval Menhorian mapku, “Z toho Plochého kopce by mohl být výhled do kraje”.

“Myslel jsem tak vůbec”.

“To teda nevím”.

“Asi krvácíš, Riene”, ukázal Dolwen na Rienův batoh, kde ulpěla krev.

“To jenom něco prosakuje”.
 “Co?”.
 “Něco”.
 “Aha”.
 Cestou potkali dřevorubce. Vousaté chlapisko. Ležel pod stromem, nepracoval. Když je spatřil, vstal, uchopil širočinu a pozdravil.
 “Kudy k Plochému kopci, chlape?”.
 “Znám, znám”, odvětil stroze, “Tamtudy”.
 “Nechceš si přivydělat a ukázat nám cestu?”.
 “Ale co by ne”, řekl, když shrábl zlatku, “Lidi si mají pomáhat”.
 “Jo”.
 Jmenoval se Levion. Horal. Na nic se neptal. Najali si ho jako průvodce.
 Navečer vyjeli z lesa a přešli cestu. Za loukou vjeli do dalšího lesa, z něž se tyčila lysá homole Plochého kopce. Na vrcholu v trávě rozbili ležení. Levion si lehl jen tak na holou zem. Byl zvyklý.
 Teprve u ohničku Rien Gwardit vybalil zkrvavělé plátno.
 “Co to máš za hnus?”.
 “Kůži”.
 “Kůži?”.
 “Gulovu kůži”.
 “Tys ho vobříz?”.
 “Jo”.
 “A kvůlivá čemu?”.
 “Kvůlivá tomuhle”, řekl Gwardit.
 Ukázal jizvy na círu voskovicově zšedlé kůži.
 “Pořád mi něco říkalo, že to není jen tak. Že mi to něco připomíná. A teď už vim. Vypadá to jak mapa”.
 “Mně to teda nic nepřipomíná. Je to jen hnusný”.
 Rien Gwardit položil vedle kůže mapu.
 “Já vim. Ale co kdyby...”.
 “Kdyby co?”.
 “Kdyby tenhle šlic byla cesta a tenhle taky... Pak by klidně tahle podivně vlnitá jizva mohla bejt řeka”.
 “Ukaž?”.
 “A tohle další řeka”.
 Menhorian Blathel jel prstem po mapě. Po cestě na Hmili, potom doprava podél Tmary a tam u soutoku s Aydarrou po proudu na jih. Podél gwendarronských hranic.
 “A tady, jak je ten křížovej šlic, co kus od něj něj vede zase nějaká čára, to je to místo, který chtěl nejspíš Gulo označit”.
 Nurnští se zájmem sledovali výklad.
 “Radešův potok”, vyhrkl vůdce, “Vtéká do Aydarry”.
 “Proč by se ale ten Gulo jízvil, když by to moh mít prostě jen v hlavě?”, zavrtěl hlavou Erlich Kačabaj, “Nebo si to moh načmárat na kus papíru. Vždyť tohle muselo strašně bolet”.
 “Vzpomeňte si, co o tom Gulovi víme”, nadhodil Moskyt, “Seděl v těžkém kriminále. Tam si asi o nějaký korespondenci moh nechat akorát tak zdát”.
 “A taky ho mučili. Začínal z těch vejslechů blbnout. Třeba věděl nebo tušil, že by mu to mohli vymlátit z hlavy”.
 “Třeba jo. Každopádně za pokus to stojí”, pravil Fionn, “Beztak v rukou nemáme vůbec nic”.
 “To teda nemáme. A asi už ani mít nebudeme”.
 “Levione?”, zeptal se Rien Gwardit.
 “Co?”.

“Co by mohlo bejt v těchhle místech?”, zabodl prst do mapy.
 “Kde?”.
 “Hejbni zadkem a pojď sem”.
 Levion líně vstal a koukl do mapy.
 “Nó, tam nic není”, řekl pomalu, “Tam je to opuštěný”.
 “Opuštěný?”.
 “Je tam starej zavřenej měděnej důl”.
 “Tak proč říkáš, že tam nic není?”.
 “No, zavřenej je proto, že tam nic není”, ohradil se dřevorubec, “Kdyby tam něco bylo, tak by ho asi neopustili, což?”.
 “Takže důl”.
 “Říkalo se mu Kalajka”.
 “Aha”.

* * *

Menhorian Blathel stál stranou ležení a tiše hleděl do kraje. Západ slunce byl krvavý a krajina hrála dlouhými stíny a paletou barev.
 Rien Gwardit pomalu došel až k němu. Nadechl se.
 “Stejně je tu krásně, co?”.
 “Je”.
 Stáli vedle sebe mlčky. Už dlouho takhle nestáli. Vázalo je silné přátelství. Což se v dnešních uspěchaných dobách už tolik nevidá.
 “Stejně nevím, co nás to pořád žene?”, porušil posvátnost ticha Menhorian.
 “Jak to myslíš?”.
 “Co nás to nutí vláčet se z místa na místo? Co nás to štvě, že si nedáme pokoj...”.
 “Jo takhle. Sám nevím. Asi červ nějakej v mozku, instinkt jakejs”.
 “Spíme v blátě, po knajpách. A ty mrtvý, co lemujou naše kroky”.
 “No, občas to holt ujede. Šmikne se cosi. Sem tam omyl, někdy zas není zbytlí...”.
 “A ty hroby mrtvejších kdysi přátel, což už se nikdy neusmějou”.
 “Hroby už se nedělaj. Málo času. Spíš kosti těch chlapů”.
 “Vybělený kosti v pangejtech a temnejch roklínách. Bezejmenný místa...”.
 “Líp bych to asi neřek”.
 “Někdy to na mě padá. Takovej pocit beznaděje a zmaru. Smutek...”.
 “Nesmíš se, Menhoriane, ohlížet zpátky, jinak tě to sežere. Dívej se dopředu. Do budoucnosti”.
 “A o to taky jde. Žádnou nevidím”.
 “A co ty palašovský šmuky, co tam na nás někde možná čekaj?”.
 “Takhle jsem to nemyslel. Můžeme vůbec změnit své životy?”.
 “Proč?”, otázal se Rien, “Vždyť je nám dobře. No řekni, není nám dobře?”.
 “Prostě změnit. Usadit se. Věnovat se studiu, oddat se magii. Požívat úcty a důstojnosti. Mít postavení. Učit se od předchůdců a vyučit pokračovatele. Stát se součástí něčeho, co přetrvá věky”.
 “To bysme ale tohle všechno museli zahodit. To přece nejde”.
 “A o tom právě mluvím”, pronesl tiše Blathel, “Museli bychom to zahodit a ono to nejde”.
 “Líp bych to neřek”.
 “Ale řek’s to”.
 “Vlastně řek. Jo, řek”.
 “No a o to právě jde. Víme, že je něco špatně, ale změnit se to nedá. Ta věc nás pořád někam žene. Pořád nás nutí opisovat kruh. Ale co to je?”.
 “Červ nějakej v mozku. Co na tom záleží?”.
 “Kruh je magickéj obrazec. Nekonečí a nezačíná. Není z něj úniku”.
 “Asi máš pravdu”.

...a ty hroby mrtvejš kdysi přátel, což už se nikdy neusmějou...

“Kruh nemá budoucnost ani minulost. A my jsme štvanci kruhu”.

“Jo, málem bych zapomněl”, vzpomněl si Rien Gwardit, “Fionn už dovařil polívku ze sviště. Jestli chceš, aby na nás něco zbylo, tak pojď”.

Loudali se mlčky trávou k ležení.

* * *

Celý den byli na nohou. Důsledně se vyhýbali všem místům, kde by někoho mohli potkat. Levion je vedl. Už hodinu byla tma, když dorazili k místu, kde Radešův potok vtékal do potměsné šumné Aydarry. Tam na druhé straně řeky už Lintholdovy zákony neplatily. Nurnští zajeli do Homolského lesa a utábořili se. Hledat Kalajku v černočerné tmě, to by mohlo být velmi nebezpečné. Pro jistotu nerozdělali ani oheň. Pouze se krátce uradili na plánech pro příští den.

“Jestli v těch dolech nic nebude, tak jedeme domů”, oznámil vůdce Blathel.

Spolubojovníci souhlasili. Už byli unavení.

* * *

Nurnští vstali časně ráno. Jeli koňmo mělkou vodou podél Aydarry. Asi po třičtvrtě hodině Levion, který seděl na koni za Gerllodem Moskytem, seskočil.

“Dál půjdeme lesem. Zkrátíme si cestu”.

“Břehy tu jsou strmý”, namítl vůdce, “Budeme muset koně vést”.

“Jo. Řeka tu tvoří meandry. Lesem to bude podstatně rychlejší”.

“Dobře”.

Nad dolem se objevili kolem páté hodiny odpolední. Levion jim to řekl. Rozbili v lese ležení a Fionn Ruindorský doprovázený dřevorubcem odešel učinit základní průzkum. Opatrnost byla vždy namístě.

Průzkumníci nešli dlouho. Snad maximálně půl hodiny. Celou cestu mlčeli. Potom stromy prořídly a ti dva se ocitli na obrovském srázu. Připlížili se na okraj a vleže pozorovali okolí. Důl byl přímo pod nimi, šachty ale neviděli. Jen obrovské písčité prostranství a rozbořené ruiny dávných ubikací a torza tavicích pecí. Už se tu netěžilo hodně dlouho. Měli také výhled na Aydarru, hladina se leskla v odpoledním slunci. Fionn usoudil, že měď se odtud odvážela lodicemi.

“Vozili to loděma po řece”, řekl Levion, “Až dolu do Hádova”.

“Jo”.

“Taky se tudy splavuje dříví. Z Plyje a Klestě”.

“Hm”.

“Sem se dá dostat jenom po vodě”.

“Počkej tady”, řekl Fionn, “Slezu to dolu omrknout”.

Ruindorský obešel srázy lesem až k vodě. Potom opatrně procházel po prostranství. Už viděl šachty ortu. Hledal stopy. A našel. Bylo mu jasné, že důl je sice uzavřený a všechno je tu v dezolátním stavu, ale dočista opuštěný není. Objevil velké množství stop.

* * *

“Někdo tam rozhodně žije”, oznámil stopař Nurnským, když se průzkumníci vrátili zpátky do ležení, “Našel jsem lidský stopy různého stáří. Ale hodně, hodně čerstvý”.

“Kolik bys odhadoval?”.

“Hodně. Ale spíš, než kolik, by nás mělo zajímat, čeho”.

“Jak to myslíš, čeho?”.

“Mám takový tušení, že tam budou nemrtví. Těžko se to vysvětluje. Je to pocit”.

“Pocit?”.

“No, způsob chůze, obutí, a tak”.

“Obutí?”.

“No, je hodně divný, když jde chlap a má třeba jen jednu botu. A tak podobně. Šouravá chůze. Těžko se to vysvětluje”.

“Dobře”, řekl Gerllod Moskyt, “Furt je lepší s tím počítat, než bejt potom překvapený”.

“To je pravda”.

“Kdy tam vlítne?”.

“Až ráno”, rozhodl vůdce, “Za chvíli bude noc”.

“V dole nám to může bejt jedno”.

“Já vim. Ale aspoň přes tu pláň se dostaneme bezpečně”.

“Na tom něco je”, souhlasil Heft Taras.

“Nemrtví...”, špitl Algo Hvozdlík vystrašeně.

Byl bledý jako stěna a ani Levion se netvářil dvakrát nadšeně.

* * *

V noci bylo ležení Nurnských napadeno vlky. Bylo to divné, že zaútočili takhle znenadání. Nurnští se s nimi vypořádali vcelku rychle, což o to. Hlídky zafungovaly jak měly a družiníci si nenechali rozbit bojovou formaci, kterou rozvinuli kolem koní.

“Je to divný”, odtušil nad zabitými zvířaty stopař Fionn, “Takhle vlci neútočej, když nemusej nebo nemaj hlad. A hlad mívaj spíš v zimě”.

“Třeba jim někdo pomoh”, ozval se Rien Gwardit.
 “Asi na těch nemrtvejch něco bude”.
 “Já jsem říkal, že mám ten pocit”, kývl hlavou Fionn.
 “Hned po rozbřesku tam vlítmem. A koně necháme tady”.
 “Jo”.

Nurnští zdvojili zbytek hlídek a šli dospat.

* * *

...v noci bylo ležení Nurnských napadeno vlky...

Ráno se nasnídali a připravili na cestu. Koně pevně uvázali ke stromům.
 “Dál už s váma nepudu”, řekl Levion, “Tohle pro mě není. Jsem dřevorubec”.
 “Dobře”, řekl Gerllod, “Ale nikomu o nás neříkej. Prostě nás nikdy neviděl”.
 “Jo”.
 “Menhoriane?”, ozval se Algo Hvozdík.
 Klepal se strachy.
 “Co je?”.
 “Když tady Levion odchází”, kníkal vysokým hláskem, “A když teda vás neviděl...”.
 “Tak co?”.
 “Tak já taky ne”.
 “Co tím myslíš?”.
 “No, že já puďu s ním. Já na to prostě nemám. Byl to omyl”.
 “No tak to je skvělý”, houkl Gerllod Moskyt, “Je tady ještě někdo, kdo nás nikdy neviděl?”.
 “Není?”, uklidnil se trochu, “No tak to jsem rád, že to není nakažlivý”.
 “Jdem?”, kývl Levion na Alga Hvozdíka.
 “Hm. Jo”.
 Odešli.
 Menhorian Blathel nakreslil do písku formaci. Gerllod Moskyt si udělal jistý přehled o tom, kolik se po družině najde luceren, olejů, lan a tak podobně. Přeci jen, jde se pod zem. A to není žádná legrace. Kdo ví, co je tam všechno může potkat.

* * *

Babí léto zbarvilo okolní lesy pestrými barvami nadcházejícího podzimu. Liscannorský hostinec U hrocha byl našlapaný k prasknutí.
 “A pak už to šlo ráz na ráz”, zařval Dolwen Mukurský a zakoulel očima.

“No, spíš na několik rázů”, opravil přítele Menhorian Blathel, “Museli jsme se několikrát stáhnout”.

“Ale vždycky jsme se vrátili!”.

“Jo. Vrátili... Jeremiáši, ještě pivo!”.

“Všem dokola?”.

“Jo”.

Hostinský se vrátil s dvěma napěněnými květy korbělů a postavil je na stůl. Potom si sedl.

“Tak vyprávějte, chlapi, nenapínejte mě. Jaký to v tom dole bylo?”.

“Drsný”, řekl Gerllod Moskyt.

“A nemohl bys to trochu rozvést?” , ohradil se hospodský Jeremiáš, “Abych si to moh nějak jasněji představit?”.

“Tak teda poslouvej... A nepřerušuj”.

“Jako myška...”, usmál se Jeremiáš.

“Ten důl byl plnej nemrtvejch”.

Staré šachty byly skutečně plné nemrtvých. Kaerstagové si říkali ti muži, kteří je ovládali. Tři bratři. Narden, Lisdren a Garach. Upíři. Jejich totožnost si Nurnští dali dohromady postupně ze zabaveného majetku a písemností. Když to začalo, neměli vůbec ponětí, s čím se to vlastně dostali do křížku. Bratři Kaerstagové měli problém. Ten problém se jmenoval Gnach a Chadur. Gnach Kaerstag byl jejich milovaný děd, a Chadur otec. Jejich těla se opotřebením začala rozpadat a oni byli nuceni nalézt pro ně těla nová. Ale kde taková vhodná a dostatečně urozená těla najednou vzít? Uchýlili se tedy k riskantnímu kroku. Za pomoci vysoké magie nechali provést transfer duší svých drahých předků do kamene, kde černé duše měly vyčkat do doby, než budou vhodná těla připravena a bude možno započít transfer zpět. Aby duše milovaných nebyly vystaveny riskantnímu přetrvávání v nestálých schránkách, nechali si pro tyto účely v Marrburku zhotovit šperk. Zlatý šperk, jehož ústředním středobodem byly by dva broušené obsidiány. Obsidián je velmi tvrdý kámen a pro kýžené účely zdál se být materiálem nejvhodnějším. A také jim vyhovovala barva. Práci pro transfer zadali u vyhlášeného marrburského theurga jménem Palaš. Ten také zařídil zhotovení zmíněného šperku.

“Aha”, špitl Jeremiáš Čípera, “A z toho transferu chytil starej Palaš toho červa”.

“Larvu”, podotkl Gwardit.

“Kdo ví, z čeho to ten chlap chyt”, pokýval hlavou Gerllod Moskyt, “Ten chlap si nejspíš zahrával na více frontách. Taky mu to mohli udělat sami Kaerstagové”.

“Dobře, ale tihle Kaerstagové za práci nezaplatili”.

“Přesně tak. Měli, co potřebovali”.

Potom Kaerstagové sháněli ta těla. Už nikdo nezjistí, kde a jak, ale jistě to musela být nějaká nechutná záležitost. Každopádně těla zřejmě alespoň vybrali. Někde v dosahu, avšak s největší pravděpodobností mimo Gwendarron. A tady v příhraničí vybrali místo dostatečně klidné a odlehlé s přístupovou cestou po vodě, kam by těla mohli přepravit a transfer duší v tichosti provést.

“A vybrali si Kalajku”.

“Jo”.

Místo opuštěné, dobře hájitelné. Neponechali nic náhodě. Vstupní šachty toho dolu doslova zamořili ghúly a jinými zplodinami nekromancie. Lisdren Kaerstag čekal v hnízdě a Garach s Nardenem zatím připravovali převoz.

“O tom, že v Kalajce leží ten dávnej Gulův lup, to nevěděli?”.

“Ne. To byl úplněj jinej příběh. Tak hluboko se vůbec nedostali. Ani to neplánovali”.

Nurnští tedy do dolu vtrhli dopoledne dvaadvacátého. Ten den, co odešli Levion s Algem. Vtrhli a okamžitě seznali, že důl nejenže není prázdný, ale že byl přeměněn v takřka nedobytnou pevnost. Lisdren Kaerstag vedl své přísluhovače do litého boje. Hájil svou baštu do úmoru. Věděl, že v sázce je příliš mnoho. Proto se Nurnští museli z řeže stáhnout. V lese ošetřili zranění a dali se dohromady. Už věděli, s jakou silou mají tu čest. Věděli, že dobývat kalajské

díry budou jistě na několikrát. Výhodou bylo, že ta černá lůza z dolů striktně udržovala obrannou strategii. Ven za žádnou cenu nepronikali.

“Dalšího dne jsme tam vtrhli dvakrát”, řekl Gerllod Moskyt, “Jednou hned po ránu a potom asi kolem druhý odpoledne. Jinak to nešlo. Jejich síla byla obrovská”.

Teprve při odpoledním útoku se Nurnským podařilo prorazit do nitra dolů. Zabili přitom Lisdrena Kaerstaga. A zabavili ten Palašův šperk. Spousta nemrtvých se rozprchla po podzemí. Z nějakých zabavených dokumentů si druzi začali dávat dohromady dvě a dvě a přišli na to, o co těm Kaerstagům vlastně šlo. A věděli už, že těla jsou na cestě.

“A v tom boji padnul Erlich Kačabaj, zvaný Ohněžár”, podotkl Dolwen.

“Jo, zabil ho ghúl. Strašná věc”.

“A co jste udělali potom?”.

“Věděli jsme, že přivezou těla. Nejspíš po vodě”, řekl hobit Adon, “Tak jsme se tam zabarikádovali a ve tmě čekali”.

“A Fionn hlídkoval u ústí hlavní šachty”.

“Udržovali jsme tu vstupní část Kalajky pod kontrolou a čekali. Jako krtci. Občas se připotácela nějaká nemrcoušská mátoha a chtěla kousnout”.

Takhle čekali až do doby, než se objevily lodě. Bylo to dlouhé čekání ve tmě při lucernách. Nurnští věděli, že setkání se zbylými bratry Kaerstagovými nebude vůbec lehké. Jediné, co stálo na jejich straně, byl moment překvapení. Nurnští věděli, Kaerstagové ne. A dědek s fotrem uzamčení v obsidiánových klecích se houpali vůdci Blathelovi na krku.

“Potom se objevili proti proudu Aydarry”, řekl Fionn, “Kolem poledního. Dvě lodice. V každý jedna truhlice. Doběh jsem k našim a šli jsme na zteč”.

“Vy jste útočili ze břehu?”.

“Jo, bylo to nejlepší. Na lodích se nemohli moc bránit. A chránili ty těla”.

Hodně nemrtvých bylo pobito ještě než lodice přirazily ke břehu. To bylo velké štěstí. Potom Nurnští počali ustupovat směrem k dolu a v rozvité rojnici pálili. Nakonec došlo k závěrečné řezi v místech, kde měli pro účely obrany zbudován základní tábor.

“Bylo to hodně kruté”, shrnul Gerllod, “Ale měli jsme dobrou strategii a čas si všechno promyslet a připravit předem”.

Těla nemrtvých i Kaerstagů byla spálena na prostranství před Kalajkou. Včetně dvou mrtvých těl v truhlách. Lodice proděravěny a poslány na dno.

“To muselo být kruté, děsuplný”, odušil Jeremiáš Čipera.

“Jo, to bylo”, řekl Heft, “Ale potom to ještě pokračovalo”.

“Dal bych si ještě pivo”, houkl Horác Lipový.

“Všem dokola?”.

“Jo”.

“Tak počkejte”.

“Potom už jsme hledali ty palašovský šmuky”, ujal se vyprávění Rien Gwardit.

“Věděli jsme, že to tam někde musí být”, doplnil Dolwen.

“Jo, ale leželo to tam už hrozně dlouho. Takže stopy žádný”.

“A žilo tam hrozný jeskynní havěti”.

“To si dovedu představit”, přitakal Jeremiáš.

“Myslím, že nedovedeš. Fakt to bylo hrozný”.

“Co ti mám povídat”, shrnul Gerllod, “V naprostý tmě jsme tam strávili dva a půl dne a šáhli jsme si opravdu na dno”.

Ano, sáhli si na dno sil. Šachty byly velmi úzké, mnohdy druzi lezli plazivkami a přitom museli bojovat. Mazlavý jíl jim slepil vlasy, vnikl do batohů, do jídla. Čisté vody měli málo a brzy se začaly povážlivě tenčit zásoby oleje. Přesto je stále cosi táhlo dál. Cítili vzácnou soudržnost, přátelství.

“Tekla tam spodní voda”, připomněl Menhorian Blathel, “Vlastně spodní patra byly pod vodou”.

“A potom to Gerllod našel”, řekl Fionn, “Místo, kde Gulo nebo některé z jeho kumpánů tenkrát ukryl lup”.

“Jo”, řekl Gerllod, “Asi se to tam celý propadlo. Musel jsem se potápět do hloubky a hmatat potmě po dně. V mazlavém jílu”.

“Zprvu nás tam šlo víc”, ozval se Dolwen, “Ale žily tam nějaký skoro průsvitný ryby. S tesákama jako nože”.

“Málem jsme tam pochcípali”, otřásl se vzpomínkou Heft Taras, “Bylo to hrůzostrašný”.

“Nakonec se tam teda potápěl jenom Gerllod”, pravil Rien Gwardit, “Nahej a jen s kudlou. Když něco našel, přines to. Bral jsem to vod něj a dával na hromádku”.

“Jo”.

“Koukal jsem, jestli jdou bubliny. Kdyby přestaly jít, táhli bysme”.

“Gerllod byl totiž na laně. Měli jsme znamení. Kdyby třikrát škubnul, tahali bysme. A nebo kdyby přestaly jít bubliny”.

“Jo, tak to bylo”.

“Několikrát jsme ho vytáhli polomrtvého. Tekla z něj krev”.

“Vzpomínám si, že jsem byl strašně zmrzlej”, řekl Gerllod Moskyt, “Byl jsem studenej jak ropucha a cvakaly mi zuby”.

“Gerllod Moskyt je hrdina”, rozhodl vůdce Menhorian Blathel.

“Jo, to je”.

“No a nakonec jsme to zabalili. Ty šmuky byly rozesetý po dně a jít dál bylo nebezpečný”.

“Dobře”, řekl Jeremiáš, “Já dojdou do sklepa pro kořalku, abysme zapili to hrdinství, a vy si zatím připravte, jako to bylo dál”.

Dál už toho mnoho nebylo. U řeky v písku pohřbili Ohněžárovo tělo. Na rov zarazili prkno, do něhož nožem vyrýpali jméno. Erlich Kačabaj. Na koních odjeli skrze lesy k Marrburku. S Jordou Palašem se už nesetkali. Neměli, co s ním řešit. Šperky z Kalajky považovali za svou kořist, kterou si vysloužili krví a potem. Nikdo o těch špercích tam neměl ani tušení. A Gulo byl mrtvý. Jediná věc, na kterou snad Palaš měl jakés takés právo, byl ten obsidiánový šperk. Trochu se kvůli němu cestou chytli. Nurnští jej považovali za svou kořist. Pouze Gerllod Moskyt cítil, že by jej měli vrátit. A Menhorian Blathel, vůdce Nurnských, neměl v této věci vyhraněný názor. Nakonec nechal hlasovat. Hlasování potvrdilo, že obsidiánový přívěšek patří Nurnským. Prodali jej v nurnském klenotnictví za zbytkovou cenu.

“Stejně si pořád myslím, že jsme to měli tomu Palašovi vrátit”, pravil Gerllod.

“Ale houby”, zavrtěl hlavou Rien Gwardit, “Jednou jsme to našli, tak to bylo naše”.

“Mohli jsme se s ním nějak domluvit”.

“Prdlajs”.

“Palaš nás neplatil”, řekl Menhorian, “Kdyby jo, bylo by to jiný. Ale jiný to nebylo”.

“Správně. Bylo to takový, jaký to bylo”, přitakal Gwardit.

“Já vim. Ale někdy jsou věci, který se prostě patří udělat. Tak nějak z pocitu”.

“Já mám pocit, že tam toho ještě spoustu zůstalo”.

“Aha”.

“Jsme lidi kruhu”, řekl s vážnou tváří Menhorian, “Štvanci”.

“Jo, to jsme”.

“Víme, že je něco špatně, ale změnit se to nedá”.

“Je to tak”.

“Ta věc nás pořád někam žene. Pořád nás nutí opisovat kruh. Ale co to je?”.

“Červ nějaký v mozku. Co na tom záleží?”.

“Asi nic”.

“Líp bych to neřek”...

VII. Za Bořimsko!

[Chladen 1063 Otakáro Vesta]

Kapitola 1 - Svatba

„...a já ti teda přeju Adone, aby na tebe vobčas Smrken spočinul vlídným pohledem, ale bohové ať tě chráněj, kdybys někdy pytláčil. Hm, a tady máš vode mě dárek“, Klabzej Myšilov s těmito slovy poplácal po hlavě hobita Adona a předal mu do ruky provaz, na jehož konci se zmitaly tři kozy. Tedy, dvě kozy a jeden kozel. „Mééé“, zamečela zvířata sborem a vypustila hromadu kouřících bobků.

Svatba Adona s naglinskou hobitkou Mailou Permonovou byla připravena velkoryse. Nebylo tam možná tolik cetek a naglinské honorace jako na svatbě trpaslíka Hefta, když si bral dceru místního starosty, ale o to byla tato svatba útulnější. Pronajatý sál jedné naglinské hospody byl zcela zaplněn svatebčany, kteří se vydatně ládovali domácími koláčky, jitrnicemi, šunkou a dalším jídlem, které pokrývalo hodovní stoly. A také se hojně pilo. „Máte to nějaký hlučný kamarády. A opravdu k nim patří i ten divnej zarostlík?“, naklonil se v jedné chvíli otec nevěsty, vážený důlmistr Permon, k již přiopilému ženichovi. „Patří, patří. To víte, pane otče, les dělá zázraky“. „No aspoň ty pitomý kozy mohl nechat venku, dyť to tady všechno poserou! Svatba je přeci jenom slavnost, a teď mě sousedi pomluvěj, že tady šlápli do toho tentononc, fuj!“ Adon něco tchánovi odtušil, políbil nevěstu a odkvačil si natočit korbél piva.

„A teď tu naši!“, zařval Dolwen, dezertér z mukurské armády. Za chvíli již vyděšení hosté museli poslouchat oblíbenou píseň nurnských dobrodruhů ‘Zas mě láká vůně mordu’, kterou za chvíli vystřídala táhlá balada o Torpu Katzbalgerovi. Starý Permon by v té chvíli nejraději vrazil své jediné dceři facku, co že to přivedla do rodiny. Maila však seděla opodál a něco si špitla se svojí kamarádkou Fialou Ómorkovou, ženou trpaslíka Hefta, který jako jediný neseděl s Nurnskými, ale se svojí ženou, a tajně upíjel z flašky, kterou ukrýval pod stolem. Měl vztek, neboť mezi hosty zahlédl i svého podomka, staříckého trpaslíka Bolbucha, kterého nikdo na svatbu nezval. Nebyla to sice Heftova svatba, ale i tak se to Hefta dotklo. Co si má jeho podomek, kterej se válí někde na slámě v maštali, chodit po svatbách a obracet do sebe jednu láhev za druhou? On, ‘Heft Taras z Naglinoj’, je přeci někdo, za ženu má starostovu dceru, on sám je majitel prosperujícího povoznictví, tak co se tady má koukat na to, jak se zpíjí jeho slouha. Jeho slouha! Nějaký Bolbuch, kterého družina sebrala na konci minulé výpravy. Už bylo dávno po všem a kořist byla napytlovaná a připravená k dělení, když tohohle starce potkali. S těžkým kladivem štěrkoval cestu. A to prosím z trestu! Koho to tenkrát vůbec napadlo se s ním dát do řeči? A výsledkem bylo dokonce Bolbuchovo přijetí do družiny. Že prý jeho syn Bušchal byl kdysi členem společenstva. Povídačky! Prej družiník! Heftův podřízenej, především! A že je to našinec, to je úplně jedno!

Bolbuch skutečně pil všechno a vydržel toho strašně moc. Pil ty nejstrašnější dryáky, byl schopen celé dny hladovět, ale bez alkoholu vydržel většinou jen ve spánku, a i v tom šátral rukama

...mezi hosty zahlédl i svého podomka, staříckého trpaslíka Bolbucha...

kolem sebe a hledal láhev. Za společníka pro tento večer si vybral druida Myšilova, ke kterému se svojí vizáží docela dobře hodil. Myšilov byl rád, že má s kým pít, a vydatně Bolbuchovi naléval z cizího.

„Deme domu!“, pronesla okolo půlnoci Fiala Ómorková k Heftovi, který sice na kamarády z Nurnské družiny hodil výsměšný pohled, ale poslušně se zvedl a začal hledat, kde nechal klobouk. Vypukl smích. „Ale no tak, ještě chvíli, nech nám ho tu, Fialo“, začal se za Hefta přimlouvat ženich Adon, který zatím měl o manželství pouze mlhavé představy. „Hodinu! A pak hybaj domu“, nechala se obměkčit Fiala a odešla našťvaně sama. „Děkuju, děkuju vám, kamarádi. Vy ste všichni fajn chlapi. Dobrá muchér což, ale já si to s ňou dóma srovnám. To budete čubrnět, nebo vám to spíš radši povijóm“, Heft z radosti nad krátkou svobodou do sebe obrátil půl láhve kořalky. Ale za hodinu již poslušně běžel za ženou.

Kapitola 2 - Hobitě

„...ach jo, měl bych si asi radši vobjednat vůz s dřevem z Nurnu. Tohle mě nebaví“, Rien Gwardit, starý mládenec z Vranigostu, si vykračoval po řídkém lesíku, který obklopoval Vranigostskou samotu. Byl konec hodovanu a všude ležel bílý sněhový povlak. Tu a tam sebral ze země spadlou větev. Náhle jej něco zaujalo. „Stopa!? A je nějaká divná“, pomyslel si elf, který sice nebyl žádným stopařem, ale instinkt dobrodruha v něm náhle zapracoval. Sklonil se k zemi a rukou, ze které si sundal kožešinovou rukavici, zašmátral po zemi. „A další. A je tu dokonce krev!“. S narůstajícím údivem si prohlížel půdu. Táhla se po ní podivná stopa. Krvavá stopa malého dítěte! Gwardit se přikrčil k zemi. Zahodil nasbírané kletí a začal stopu sledovat. Mírně sněžilo, ale udržet stopu nebylo žádným problémem. Vedla do nedaleké smrčiny. Rien odhrnul větev a spatřil schoulenou postavku hobitího dítěte. Mělo na sobě jen noční košili a přes rameno mělo malou mošničku. Bosé nohy pokrývala zaschlá krev. „Chudák, chudáček“, Rien se sklonil k děcku a začal zkoumat, zda ještě žije. Po chvíli se mu ulevilo. Malé srdíčko ještě bilo. Rychle dítě popadl, zabalil je do svého pláště a rozběhl se k věži.

Ve spěchu přiložil do krbu několik březových polen a začal dítě masírovat vlažnou vodou. Vytřel je dosucha a uložil je ke krbu do peřin. Neznámé dítě těžce sípalo a lomcovala jím horečka. Rien si začal prohlížet jeho noční košili. Byla z dobré látky a měla na okraji nití vyšitý monogram M.R. Pak jeho zrak padl na odloženou mošničku, které předtím nevěnoval pozornost. Otevřel ji a vypadl z ní nedojedený koláč, kapesník, a pak ještě něco. Zlatý čtyřboký jehlan! Rien si jej začal prohlížet. Byl z masivního zlata a celý jej pokrývalo droboucké písmo, které neznal. „Má určitě větší cenu než jenom to zlato“, pomyslel si. Odložil jej, zkontroloval, zda je dítě příkryté, a běžel pro svého souseda Fionna. Ten bydlel společně se svým otcem Aeddem a dvěma sestrami nedaleko. Byli to společně s Rienem jediní obyvatelé Vranigostu.

Ruindorský Aedd chytá sumce

Klabzej Myšilov

Ruindorský Aedd chytá sumce
jeho syn Fionn zas lelky
Tatínek naložen v džunce
synák, jsa na loďku velký.

naložen bývá spíš v pivě
Zatímco ztuhlost má v oku
Gwardit-mág tváří se živě
ačkoliv drahých je roků.

Podvolen kázání Chlié
naučen očištné kázni

pečlivě oudy si myje
válí se naložen v lázni.

Viella, z dívky dnes žena
bohové, jak ten čas letí
tak ta je též naložena
vynáší kyblíky smetí.

U sklepa na sedmém schodě
chráněn magickými kruhy
buřt zraje naložen v sudě
pospolu s dalšími druhy.

A o to jde, však se cení
soudržnost těch, co tu zbyli
byť jsou různě naloženi
najdou si na sebe chvíli.

Fionn se s Rienem zřeli
s nimi pak Aedd, jeho dcera
v Nálevně k sobě jsou vřeli
žerouce buřty do večera.

„Dělej, dělej. Našel jsem v lese dítě!“, zakřičel Rien na Fionna, když se před ním po hodné chvíli otevřely dveře. „No, tak zavři. Táhne nám do baráku“, ve dveřích se zjevila vysoká postava Fionna Ruindorského, oblečená do dlouhé košile a masivních papučí. V ruce držel korbel. „Dělej, pod’ se mnou, já si nedělám srandu“. „Tak počkej, voblíknu se. Doufám, že nesvítí slunce“. Netrvalo ani tak dlouho, jak Rien očekával, a Fionn s ním vyšel k věži. Po cestě mu elf stručně vyložil, co se stalo, a Fionn se nabídl, že dojde do Liscannoru pro Klabzeje Myšilova, který se vyznal v léčení. Ještě před tím však poslal svoji starší sestru Viellu, aby se postarala o neznámé dítě.

„Hm, nevím, nevím. Děti já moc léčit neumím. Eště tak nacpat střeva zpátky do břicha, přiložit lopuch a slepit to magií“, Myšilov si prohlížel hobitě a netvářil se nijak nadšeně. „Hele, Fionne, neznáš nějakého felčara v Nurnu, já fakt dětem nerozumím. Eště mu ublížím“. „Jo, znám. Léčil mě, když sem měl jednu horkost“, odtušil Fionn a sedl znovu na koně.

Vrátil se, když již byla tma, a s ním i starší pán, který jel v bryče. „Tak ukažte mi toho malého pána“, spustil felčar ve dveřích a Rien ho dovedl až k hobitěti. Felčar dítě prohlédl, pochválil všechny za příkladnou péči, vyndal několik lahviček, něco naškrábal na papír a zase odjel. Ostatní nechali Viellu u pacienta a otevřeli si láhev vína. ‘Červeného’, jak podotkl Gwardit. Fionn se ještě hodně po půlnoci dopotácel domů a Klabzej přespál v Gwarditově věži. Dítě blouznilo celou noc. Bylo na tom však mnohem lépe, než když jej Rien nalezl.

Ráno. Viella nakrmila dítě horkým hovězím vývarem. Sice toho většina skončila v peřinách, ale něco přeci jenom dítě pozřelo. Opět si začalo něco mumlat. Rien Gwardit, starý a zkušený mág, který již vedl magické souboje s hromadami kamení i s kočkami, začal soustředit svoji mysl a vnikl svým vědomím do zmatených myšlenek churavého děcka. Pomalu mu vyplouvaly na povrch nesourodé obrazy. Viděl nějakou rakev, okolo níž byli shromáždění nějakí hobité, viděl podivné bytosti, které se pohybovaly zvláštní trhavou chůzí, i takové, kteří vůbec chodit nemohly, pouze se zmateně kývaly ze strany na stranu. Viděl moře, viděl velkou loď a také staršího hobita, který se k němu nakláněl a říkal mu: „Uteč, uteč“. Rien se odtrhl. Vypověděl vše Myšilovovi a oba počkali na Fionna. Společně pak zkoumali zlatý jehlan, ale k ničemu rozumnému se nedobrali. „Počkáme, až bude moci mluvit, třeba se dozvíme něco víc. Ale jistě

je, že to děcko uteklo z Nurnu a rozhodně to nebylo žádné chudé dítě, podívejte se na tu noční košili, je to dobrá látka. Ten monogram M.R. bude označovat jeho jméno, asi připluli na lodi do nurnského přístavu, a pak je někdo přepadl. Možná”, shrnul myšlenky všech Rien a nalil si pohár vína.

Večer se dítě skutečně částečně probralo. Nedostali z něj mnoho, ale něco přeci. Dítě se jmenovalo Meduna Rumělec. Meduna žil se svým otcem na ostrově Rodochu, kde se jeho otec staral v Domě uniklých o jakési lidi. Jednoho dne se k nim uchýlil neznámý hobit, který potřeboval pomoc. Jeho tatínek se jej ujal a pomoc mu přislíbil. Do Nurnu se dostal na lodi, která měla na přídi dřevěnou sošku krokodýla. Tatínek mu řekl, aby se s nikým nebavil, a podle všeho neodpluli správnou lodí, neboť museli před někým utíkat na jinou loď, která je odvezla do Nurnu. V Nurnu se ubytovali v hostinci a chtěli jet zpět. Před dvěma dny je kdosi přepadl v hostinci a tatínek jej na poslední chvíli vystrčil z okna a okolo krku mu dal jeho mošničku, ve které byl ten podivný zlatý jehlan. K čemu je, Meduna netušil, ale pravděpodobně je důležitý, neboť tatínek mu to řekl, když utíkal. Meduna si však vybavil obličej jakéhosi beznosého elfa, který s nimi byl již na lodi.

Kapitola 3 - Tápání

„A kdy uvidím tatínka?“, upřel Meduna své oči na Riena. „Zítra jej najdeme“, slíbil Rien a významně se podíval na Myšilova. Ten kývnul hlavou a odjel do Liscannoru, kde vše vypověděl ostatním družiníkům. Následujícího dne se větší část Nurnských vydala do Nurnu, kde chtěla zjistit více. Nurnští věděli, že se mají ptát po lodi se soškou krokodýla a po beznosém elfovi. V Liscannoru zůstal elf Menhorian, který ovšem v předtuše, kterou kouzelníci oplývají, poslal cvičeného holuba do Naglinu trpaslíkovi Heftovi s tím, aby přijel, že se možná něco chystá.

„Tady se zeptáme. To je pravá námořnická knajpa“, oznámil až příliš hlasitě ostatním hobit Adon, čerstvý ženáč, když si sundal teplou pruhovanou šálu, kterou ho na cestu vybavila jeho žena. „Hm, U psa, to zní drsně. Ostatně to je hrozně zajímavý, že se tady každá hospoda menuje jinak. To u nás v Mukuru se každá menovala skoro stejně. Třeba U chába nebo U velkého chába. Jo a taky třeba u Největšího chába...“, barbar Dolwen toho měl najednou spoustu na jazyku. „A co třeba U ještě většího chába?“, napadlo hobita Horáce, který si ještě vydlobával ospalky z očí. „To ne, vono tam stejně moc hospod nebylo, když vo tom tak přemejšlim“. „Tak nepřemejšlej, stejně ti to moc nejde“, rýpnul si Klabzej a otevřel dubové dveře. Bylo ještě brzy, ale i tak okolo stolů z neohoblovaných prken sedělo několik námořníků. Zpovídání cizích osob bylo doménou elfa Riena Gwardita. Bylo někdy až neuvěřitelné, jak se tento vzdělaný pán dokázal seznámit s kýmkoliv a kdekoliv. „Hola, hospodo, jedno pivo pro tady toho mořského vlka“, zahlaholil Gwardit na líného hostinského v kulichu, který již dávno ztratil tvar i barvu. „Tak sem slyšel, že tady nedávno přistála loď s krokodýlem na přídi...“. „No to byl asi Krokodýl“, odpověděl Rienovi postarší námořník, který s povděkem přijal nabízený zrzavý mok. „Jak byl?“. „Už zase vodplul“. Následně se Rien a Klabzej, který se také zapojil do debaty, dozvěděli, že loď s přihloupným názvem Krokodýl je velká obchodní loď, která celkem pravidelně vozí náklad i cestující mezi Nurnem a ostrovem Rodoch, který se nalézá severně od Erkrachtu. Takových lodí existuje více, neboť Rodoch, ačkoliv je velmi malý, má důležitou strategickou polohu. Jedná se sice o nezávislé území, které spravuje baron Tydrach, ale trvalá přítomnost gwendarronské válečné flotily v jeho přístavu dává tušit, kdo o tomto území skutečně rozhoduje. Rodošský přístav Medra slouží také jako přestupišť při plavbách v jižních mořích. Medra ostatně zabírá většinu jeho území. Námořník ovšem také sdělil, že on sám na Krokodýlovi nebyl, ale že možná v sousední putyce by se možná mohl někdo z jeho původní posádky nalézat. Jak bylo zvykem na větších námořních lodích, posádky se často v přístavech měnily.

V té chvíli již nebyl s družinou lupič Fionn, který se rozhodl pátrat na vlastní pěst. Nurnský přístav plný tržišť byl hotovým rájem podivných individuí, která se živila drobnými i většími krádežemi. A právě tam hledal Fionn své kamarády. Našel je a nebylo pro něj větším problémem zajistit si jejich spolupráci za pár zlatých.

Ostatní se přesunuli o hospodu dále, kde skutečně našli námořníka, který připlul z Rodochu na lodi jménem Krokodýl. Informace, které byl schopen za pár piv sdělit, nebyly obsáhlé, ale poskytly družině cennou informaci. Námořník si skutečně pamatoval, že na lodi se plavil jistý hobit s malým dítětem a že mezi ostatními cestujícími byl i onen beznosý elf. A ještě jednu informaci prozradil. A totiž, že cestující, kteří vystoupí z lodi, se dosti často ubytovávají v hostinci U třešně, který se nalézá již v lepší Nurnské čtvrti. Rien zaplatil a spokojeně se i s ostatními zvedl ze židle. Venku na ně již čekal Fionn, který také přinesl informaci o hostinci U třešně. Navíc pověřil své pochybné známé, aby i nadále pátrali po beznosém elfovi.

Šestice dobrodruhů se vydala k Třešni. Vše připomínalo všemí tolik oblíbené toulky od výčepu k výčepu. Hostinec U třešně na první pohled prozrazoval, že je příjemnějším místem než ty námořnické putyky, které ten den družiníci navštívili. Uvítalo je teplo krbu i vůně jídla. Nurnští obsadili volný stůl. „Zdravičko, pánové, co to bude? Pivo, víno, kořalička, a co si dáme na zub?“, plácl příjemný hostinský utěrkou o stůl a smetl tak imaginární drobky ze stolu. Všichni si objednali, a hned se začali vyptávat na pana Rumělce a jeho syna. „Slušnej pán, takovej tichej. Zrovinka jako ten jeho klučina. Nó, zaplatil si na čtrnáct dní dopředu. Ubytoval se na čtyřce v patře, pěkněj pokojík, ale už sem ho dva dny neviděl. No, asi má náký běhání. To víte, takový hosty mám nejradši“, odvětil hostinský a přinesl několik pěnivých korbělů. „A neptal se na něj tady někdo?“, optal se hned Dolwen. „No jó, taky takovej slušnej pán. Určitě boháč to byl, nákej důstojník. Krásný pláty, totiž pancíř měl. Móc slušnej pán. A co, že vás to zajímá?“. „Ale to víte, máme se tady s panem Rumělcem setkat. Dlužíme mu nějaký peníze“, plácl Rien první věc, která ho napadla a která tak nějak vycházela z jeho podvědomí. „Jo, jo. Dluhy se mají splácat“, pokýval hlavou hostinský. „Počkejte, počkejte. Doneste mi ještě nákou klobásu. A na co ho sháněl ten pán v tom pěkným brnění?“, jakoby nic se zeptal Klabzej, ale ostatním bylo jasné, že mu o žádnou klobásu nejde. „Jo, jo. Mluvil něco o svatbě“, odušil hostinský a uháněl do kuchyně. Rien s Myšilovem využili situace, kdy se jim nikdo nevěnoval, a odebrali se záchod, který byl na dvorku. Oba se zneviditelnili a pomocí dalšího kouzla pronikli na uzamčený pokoj číslo čtyři. Zkušeně pokoj prohledali a pod postelí našli to, čeho se obávali. V látkovém přehozu našli mrtvého staršího hobita, kterého někdo zabil ranou do srdce. „Tak Meduna je bez táty“, pokýval hlavou Rien a Myšilov pouze přikývl. Místnost byla prohledána a pakliže v ní někdy bylo něco cenného, tak to již vrazi odnesli. Oba Nurnští opustili pokoj a přidali se k ostatním. Nurnští dali hlavy dohromady a hned poté co Klabzej dojedl klobásu, se vydal s Rienem na radnici, kde tušili stopu ohledně té údajné svatby. Ostatní si povolili opasky a začali se nácipávat. Pouze Fionn se vydal opět na vlastní pěst zjišťovat něco více.

Na radnici se doptali na úředníka, který má na starosti svatby, a hned se začali vyptávat. Nejprve to zkusili oklikou. V menší místnosti seděl naprosto průměrný panáček s naškrobeným límcem, který se ovšem, jak už to u lidí jeho stavu bývá, tvářil velmi důležitě. Dnes se již pravděpodobně nikdo nedoví, proč se Rien Gwardit rozhodl hrát blázna. „Ugh, huh, bu“, zašklebila se plešatá hlava a úředníček popojel na židli o pár desítek coulů dozadu. „To je v pořádku. Helejd'te, něco bychom potřebovali. Tady kamarád se bude ženit, já mu du za svědka, takže bychom potřebovali poradit. Co je k tomu potřeba?“, zachránil situaci Klabzej, který sám vypadal, jakoby se právě zvedl z poctivého lože z jehličí (a že to možná byla pravda), a zkušeným pohybem nasypal překvapenému panáčkovi deset zlatek. „Magoři to budou oba, ale jsou to hodný magoři“, pomyslel si úředník, shrnul zlatky do šuplíku a zatvářil se vlídně. „No, potřebuju vědět, jak se tady pán jmenuje, koho si bere, jestli žije tady a vůbec. Nebojte se, není to složitý“. „Hm, hm, hm“. „A jestlipak se mohu zeptat, ehm, nevěsta je taky, hm?“, ukázal úředník nenápadně na Riena a zaklepal si na hlavu. „Taky“, usmál se Klabzej a Rien radostně zahýkal. „A neměl tady někdo v poslední době svatbu, třeba hobit, tak dva dny zpátky“, kul železo dokud je žhavé Myšilov. Uplacený úředník zašmátral v knize a sdělil, že neměl. „A nějaký člověk v takovém pěkném brnění“, pokračoval druid. Úředník opět odvětil, že neměl. „A máte tu knihu v pořádku?“. Úředník sdělil, že samozřejmě má. „Hu, húúú, ble, bubu“, zapojil se do debaty Rien, kterému se očividně nová role zalíbila. „No podívejte, se pánové, jedinej, kdo tady měl teď svatbu, byl syn truhláře Kariče. A kdyby vás to zajímalo“, úředník významně škubl obočím, „tak se ženit musel

a to mu je sedmnáct a jí pětadvacet, ha, ha, ha“. „Tak tedy všechno si obstaráme a zítra jsme tady kuliva tej veselce“, ukončil přihloupou debatu Myšilov a Rien se rozloučil táhlým zamečením.

Doptat se na to, kde bydlí truhlář Karič, nebyl žádný problém. Širokou ulici našli snadno, zrovna jako hostinec Na rohu, kde byla před dvěma dny veselka. Jak Myšilov s Rienem již tušili, na svatbě žádný hobit ani pán v 'hezkém' brnění nebyli. „Tak tady cesta nevede. To s tou svatbou byla blbost“, řekl Rien, který se již vzdal role blba a někde opodál si jistě hlasitě oddechl truhlář Karič i celá jeho rodina. Ani nevěděli proč.

Klabzej se vydal nazpět do hospody U třešně, ale Rien se od něho odpojil a vydal se na Nurnskou univerzitu. Komplex budov, ve kterých ležela slavná Nurnská univerzita, byl značně rozsáhlý, ale Rien se v něm snadno orientoval. Kolikrát tady zmateně pobíhal a hledal nějaký zapomenutý sešit, to by již nikdo nespočítal. A tady v tom parčíku mnohokrát dopisoval nějakou úlohu, kterou si sice pokaždé slíbil napsat hned večer, ale nějak mu to nikdy nevyšlo. „Jo, to byly časy, ta studentská léta. No snad se sem ještě někdy vrátím“, pousmál se Rien a pohledem zkušeného mazáka přešel skupinku mladých studentů. „Tak, chlapci, jak vám to jde? Jó, studium není žádná legrace. Hlavně svědomitě, hlavně pilně a svědomitě“, pokáral zvednutým prstem nějakého nešťastníka, který sbíral po zemi papíry a snažil se je s nevalným úspěchem očistit od směsi bláta a roztaveného sněhu. A pak již Rien vešel do jedné z budov, vyběhl po schodech, očistil si boty a zaklepal na bohatě vyřezávané dveře. „Pojďte dál, pane Riene“, ozvalo se zpoza dveří. Rien se šťastně usmál a vešel. „Dobrý den přeju, pane Heredychu“, pozdravil hned poté, co se ocitl ve velké knihovně. Bylo v ní příjemně zatopeno a za stolem plným povalujících se ležter a knih seděl ve starém křesle prošedivělý člověk. „Jak vy to vždycky děláte, že mě poznáte, aniž byste mě viděl?“, zeptal se Rien, který jakožto mág to sice dobře věděl, ale chtěl starému pánovi udělat radost. „Posaďte se, hochu, dáte si čaj nebo víno?“, vlně se 'čtyřicetiletého hochu' otázel. „Vino, víno“, Rien se pohodlně usadil. „Vidím, že si nežíjete špatně. Takové věci stojí strašně peněz“, podotkl mág a ukázal na Rienův těžký plášť. „Abych pravdu řekl, já to nekupoval“, popravdě přiznal Rien. „Chápu, tak co byste, hochu, potřeboval?“. Rien sáhnul za opasek do příruční torby, vyňal z ní zlatý jehlan a opatrně jej předal svému učiteli. Starý mág Heredych, který na univerzitě přednášel kaligrafii a lingvistiku, si předmět začal pozorně prohlížet. „Pijte, hochu, nalezte si a chvíli počkejte“, nepřítomně kývl na Riena. Ta chvíle trvala asi dvě hodiny. „Kdepak jste k tomu přišel, hochu?“. „Ale to víte, nějak se to ke mně dostalo, souhra náhod“, usmál se Rien a dal najevo, že více prozradit nehodlá. „Chápu, chápu. Je to nesmírně zajímavá věcička. Víte, tady to písmo, již jsem se s tím kdysi setkal. Riene, to je písmo dračích lidí“, mág položil důraz na poslední slova. „Hmmm, psssk, co?!“. „Nebo také dračí písmo, je to strašně dávno, co s tím psala jistá komunita na západním kontinentě. Vlastně nikdy jej nikdo nepřeložil a nerozluštil, ale našel jsem o tom nějaké poznámky od mého předchůdce. Zajímavá věcička, nesmírně zajímavá. Asi vám nemusím říkat, že má mnohem větší cenu než ten kus zlata. Musela absorbovat spoustu magie. Opatrně hochu, opatrně!“, s těmito slovy vrátil jehlan Rienovi. Ten poděkoval a srdečně se Heredychem rozloučil. „A nezapomeňte mi říct, jak ta událost dopadla, hochu“, podal Rienovi ruku a vyprovodil jej ke dveřím.

Kapitola 4 - Baltazar Blume

Rien Gwardit dorazil do hospody U třešně právě včas, aby si poslechl, co vypátral Fionn Ruindorský. Ten, zatímco někteří běhali po radnici, univerzitě nebo prostě jen seděli v hospodě, zjistil od svých 'známých' velice důležitou věc. A sice, že beznosý elf se společně s dalšími třemi společníky ubytoval v hospodě U lilie, což byla nejenom hospoda, ale i vykřičený dům v přístavní čtvrti. „A byl mezi nima asi i ten chlápek v tom fajnovém brnění“, významně dokončil své sdělení Fionn, syn Aeddův, a zhluboka se napil z korbele.

Družina se začala radit o dalším postupu. Hned zkraje byl ze stolu smeten nápad lupiče Fionna, který zněl asi takhle: „Dáme kluka na vůz a uděláme z něj volavku“. Místo tohoto plánu byl přijat jiný, méně drastický, zato však rozumnější, a sice nejprve pořádně obhlédnout putyku

U lilie, případně ještě něco zjistit o nastávajícím protivníkovi. Lidech, kteří mají na svědomí smrt hobita Zildra Rumělce. Že u toho poteče krev bylo téměř jisté.

Následujícího dne se hned po ránu všichni sešli U hrocha v Liscannoru. Cílem schůzky bylo zvolit vůdce a doladit ještě některé detaily následující akce. Do Liscannoru přijeli i Rien Gwardit a Fionn Ruindorský z Vranigostu. Malého Medunu nechali v péči Fionnovi sestry Vielly. „Tak ještě mi ten malej kluk řek, že jeho tátu teď zastupuje v Domě uniklých nákej Holda, kterýho nemá rád. A ten hobit, co ho jeho táta schoval, se jmenuje Licht Vous, prej je umístěnej na samostatný cele“. „Helejd'te, pánové, já si myslím, že ten Dům uniklejš je prachvobyčejnej blázinec“, ozval se z kouta hobit Horác, který se právě probudil. „To nám došlo taky“, okřiklo ho hned několik hlasů. „Ták volíme, volíme vůdce, a já vám k tomu přinesu pivo, i když sem kvůli vám musel tak brzo vstávat“, připomněl hlavní důvod ranního sezení U hrocha hostinský Jeremiáš. Z volby vyšel vítězně starý veterán Klabzej Myšilov, který porazil barbara Dolwena, na jehož rozdělení kořisti z předminulé výpravy se již asi zapomnělo. Potěšený Myšilov se ujal slova a začal vymýšlet plán, do čehož mu začali brzy zasahovat i ostatní. Oproti tomu, co již bylo vymyšleno v hostinci U třešně, se toho mnoho nezměnilo. Obhlédnout knajpu U lilie a pokusit se zaujmout hlasitým hovorem o hobitu Rumělcovi společnost beznosého elfa, a pak se je pokusit vylákat mimo město do přímořské osady Molákov, která se nacházela mezi Nurnem a Vranigostem. Cesta do Molákova vedla z hlavní cesty okolo staré lípy a stejný název neslo i toto místo. Aby ještě vylepšili svůj plán, rozhodli se nechat na této lípě vzkaz psaný dětskou rukou. Dětské písmo hravě napodobil Horác Lipový. A pak již družina po částech odjela do Nurnu.

Barbar Dolwen doprovázený mágem Rienem Gwarditem a Menhorianem Blathelem dorazil k hostinci U psa, kde se rozhodl zatím počkat. Zbytek se začal jednotlivě trousit k Lilii. Venku postával (nebo spíše pospával) hobit Horác Lipový (nebo spíše Libový) a dával pozor na koně těch družiníků, kteří vcházeli dovnitř. Pouze občas své hlídání přerušil a došel si pro korbel piva.

Jako první dorazil dovnitř lupič Fionn, dovedně maskovaný za přístavního povaleče. Do nosu jej udeřil pach nevětrané místnosti, rozlitého piva a přepáleného tuku. Lokál byl téměř prázdný, pouze u dvou stolů se povalovali nějakí námořníci, jeden z nich s lehkou holkou na klíně. Fionn si objednal pivo nevalné chutí a posadil se do rohu. Tušil, že tady bude sedět delší dobu. Asi za půl hodiny dorazil Klabzej Myšilov, který dělal, že k Fionnovi nepatří a posadil se opodál. To samé učinil zanedlouho i Adon. Jako poslední se v lokále objevil i staříčkový trpaslík Bolbuch. Usedl u výčepu, poručil si láhev třešňovice a začal se napájet. Nutno podotknout, že měl jakožto starý notorik neuvěřitelně a normálnímu člověku nepochopitelně potíže, aby do sebe láhev neobrátil najednou. A tak tam seděl, pomaličku se mučil pomalým upíjením z láhve a čekal jako ostatní. Ostatně to byla těžká šichta pro všechny. Jediný Fionn s lupičským výcvikem se s nudou vyrovnal relativně dobře. Adon začal metat kostkami o pár stříbrných s nalitymi námořníky a Myšilov byl nucen konverzovat s hodně vysloužilou přístavní prostitutkou. Byla stará a šeredná. Slibovala Klabzejovi hory doly a co všechno mu ukáže. Myšilov raději pro ni objednal láhev kořalky, aby dala pokoj, ale mnoho to nepomohlo. Hodiny se líně vlekly. Tu a tam někdo přišel a někdo odešel. Lokál se postupně zaplňoval. Okolo třetí dorazil Menhorian Blathel, který to již U psa nemohl vydržet. Kývnul na Fionna a za chvíli se oba setkali u záchodků.

„Prohlídneme pokoje, třeba tam něco najdeme o tý bandě“, navrhl Menhorian a Fionn přikývl. Už ho svrběly ruce. Překonat chatrné zámky ve dveřích pokojů nebyl pro Fionna problém. Nikde nic nenašli. Pouze v jednom na Fionna zaútočil jakýsi tlustý námořník, vyspávající opici, který se domníval, že ho jdou okrást. Fionn ho umlčel jedinou ranou do brady. Fionnovým pokusům odolal pouze jediný zámek. Ovšem nutno podotknout, že to byla pouze shoda náhod a ještě větší náhoda byla, že tento pokoj byl tím pravým, což Blathel využil a rozhodl se jednat.

Právě na tomto pokoji se ubytovali lidé, kteří měli na svědomí hobita Rumělce. Bylo jich pět a velel jim jistý Baltazar Blume. Karnolský žoldák. Muž vybraného chování i kultivovaného vzhledu. On i jeho lidé připulili společně s Rumělcovými z Rodochu. Předě dvěma dny vnikli nepozorovaně do jejich pokoje U třešně a zabili starého Rumělce. Malý Meduna jim

ovšem unikl i s tím, co hledali. Zlatým jehlanem, který byl popsán podivnými runami! Od té chvíle nedělali nic jiného, než že malého hobita hledali. A mnoho se jim nevedlo. Shodou šťastných náhod se jim Meduna ztratil ve městě. Baltazar určil jednoduchý plán. Vždy čtyři pátrali ve městě a jeden hlídal jejich věci. Ten den připadla hlídka na karnolského vraha Sulicha. Ležel na kavalci, když jej vyrušil podivný šramot. Za svůj bohatý život vytušil, že se něco chystá. Připravil si zbraň a čekal. Jeho zbraní byla rukávová kuše. Dábelská věcička v rukách zkušeného zabijáka. Dala se nosit ukrytá pod rukávem a nikdo nic nepoznal. Dala se snadno nabíjet a Sulich s ní byl velice rychlý. Navíc jeho střely byly otrávené.

Menhorin Blathel zamumlal jednoduché zaklínadlo a přenesl se za dveře. Ještě než se stačil na novém místě rozhlédnout, pocítil palčivou bolest v břiše. Zabodla se do něj otrávená střela Sulichova. Menhorian spatřil svého protivníka a hned věděl, že jeho život visí na vlásku. Prudká bolest mu projela tělem. Jeho protivník horečně znovu nabíjel. Menhorian si uvědomil, že podcenil situaci. Kdyby si před teleportací vyvolal obranné kouzla asi by nyní měl navrch a usmažil by protivníka mávnutím ruky. Jenomže on tak neučinil a nyní si připadal jako nahý. Ve zlomku sekundy se rozhodl pro únik a opětne přenesení se zpět. Ale rychle jednal i Sulich. Svist! Další střela opustila malou kuši. Menhorian nestačil vyvolat zaklínadlo a zhroutil se v krečích na zem. Sulich nelenil a začal jej prohledávat.

Fionn, který čekal za dveřmi, zpozorněl, když uslyšel Menhorianův výkřik, a znejistěl ještě více, když uslyšel pád těla na zem. Rozhodl se jednat okamžitě. Proběhl druhým pokojem a dostal se na pavlač. Příkrčený nahlédl do okna místnosti, kam se předtím teleportoval Blathel. Spatřil muže v černém, kterak prohledává jeho kamaráda. Tasil starou rodovou sekeru a přes okno jí po neznámém protivníkovi mrštil. Ozval se brnkot skla a Sulich se s těžkým poraněním ramene vymrštil od bezvládného Blathela. V tu chvíli ale již byl Fionn, posílený lektvarem, uvnitř a vyvolával blesky ze svých prstenů. Sulich padl mrtev k zemi. Fionn se sklonil nad Menhorianem, zjistil, že dýchá, a několika fackami jej přivedl k životu. Menhorian byl bledý a oťresený. Zakoktal na Fionna, že odchází zpátky ke Psovi a vypařil se. Fionn ve spěchu prohledal zavazadla, která se nacházela na pokoji. Nenašel nic důležitého. Fionn opustil pokoj a sešel dolů do lokálu. Nikdo si ničeho nevšiml. Mrtvola Sulicha zůstala ležet v pokoji.

Menhorina Blathel se s tváří zkřivenou bolestí přesunul zpět ke Psovi. Stačil ještě informovat o situaci Horáce Lipového. Ten všechno vypověděl Rienovi a Dolwenovi. Společnými silami se pak všem podařilo Menhoriana alespoň trochu ošetřit. Teprve nyní došlo Blathelovi, jak blízko byl smrti, zezelenal a důkladně se vyzvracel na podlahu.

Mezitím se hospoda U lilie zaplnila lidmi. Venku již byla tma, když do lokálu přišli tři muži. Dva lidé a elf. Elf bez nosu! Všichni měli na sobě pancíře. Na první pohled bylo vidět, kdo jim dává rozkazy. Vysoký opálený muž v brnění zdobeném mořskými hady. Nurnští si okamžitě všichni uvědomili, že tohle jsou ti, na které celý den čekají. Trojice se posadila ke stolu v rohu a začala něco probírat. Někde blízko u nich se zavlnil vzduch, ale toho si nikdo z Nurnských nevšiml. K té trojici patřil ještě jeden muž. Člověk, který vládl magií. Kouzelník Sonechor, který byl celou dobu, kdy pátrali po malém Medunovi, neviditelný. Bylo to pro něj i jeho druhy lepší. Neviditelný kouzelník, který se znenadání zapojí do bitky, může zcela zvrátit její průběh.

Klabzej Myšilov od sebe odehnal starou děvku a přisedl si k Adonovi. Pozorovali, co se stane. Tušili, že se něco semele hned, jak ti lidé zjistí, že nahoře v jejich pokoji leží mrtvola. Přesně to se také asi za tři směny stalo. Muži udeřili na hostinského. Ten se zuřivě bránil, že o ničem neví. Shodou okolností právě v té chvíli dorazil na místo i Rien Gwardit doprovázený Dolwenem. A Nurnští začali hrát předem domluvené divadlo. „Héj, pané, už vim kde najdeme toho Rumajzla nebo Rumělce!“, zahulákal na Gwardita přiopilý trpaslík Bolbuch. „Jo, tak to je paráda, že si Rumělce konečně našel“, zbytečně nahlas mu odpověděl Gwardit. Dolwen zarytě mlčel. Muž ve zdobené zbroji rozhovor zaslechl. Musel by ostatně být hluchý, aby se tak nestalo. Chytil se. Otočil se a zamířil přímo k Rienovi. „Můžeme se posadit? Promluvíme si“. „Hm, hm. A coby“, dělal chvíli opičky Rien, ale místo přijal. Přisedl si k nim i Klabzej a trpaslík Bolbuch. Výsledkem dohadování byla nejistá dohoda. Rien nakonec připustil, že má doma ve Vranigostu v péči malého Medunu Rumělce, existenci zlatého jehlanu však popřel. Cizí muž za něj nabídl

osm tisíc zlatých. „A jinak, já jsem Baltazar Blume“, nabídl Rienovi pravici. „Gwardit, Rien Gwardit“, přijal ruku Rien. Baltazar si podal ruku i s Myšilovem, ale ten se mu představil jako Dřevák. „Hned mi bylo jasné, že patříte k sobě, zavolejte si své další lidi, já řeknu svým a hned vyrazíme do vaší domoviny. Tu věc nutně potřebuji. Nemusíte se bát. Nemám v úmyslu malému nějak ublížit. To s jeho otcem byla nešťastná náhoda. Jde mi čistě jen o tu věc. Jestli se náhodou ocitla ve vašich rukách, zaplatím vám za ni“, zakončil rozhovor Baltazar Blume, karnolský žoldák. Rien něco zakoktal a Klabzej se ještě pokusil hádat, že k sobě ale opravdu nepatří. Baltazar pokynul svým lidem, beznosému elfovi, kterého představil jako Ruducha, a staršímu člověku jménem Rakvák Rubiš. Zatímco si všichni začali chystat koně, Baltazar ještě dal pokyny neviditelnému Sonechorovi. Sdělil mu, kam jedou. Sonechor se rozhodl skupinu zpovzdálí sledovat až k severní bráně. Pak by si ho však museli již všimnout, a proto se vrátí a vyčká dle událostí.

Nurnští s Baltazarem a jeho dvěma muži vyrazili za tmy směrem k Vranigostu. Ve skupině jeli vůdce Klabzej, Rien, Adon, Horác a Dolwen. Již předem vyrazila skupina tvořená Fionnem, a Menhorianem. Ta měla připravit ve Vranigostu případný přepad. Jediný, kdo se nastávající akce neúčastnil, neboť neměl koně, byl trpaslík Bolbuch. Sebral zbytek flašky, natáhl si starý kožich, který ráno vyžebrol u Attrien Moskytové, a mlčky se loudal zpět do Liscannoru.

Baltazar hnal koně rychle a všichni se mu museli chtít nechtě přizpůsobit. On i jeho lidé měli koně vypůjčené v Nurnu. „Tak jsme tady“, ukázal po hodině jízdy Rien na věž, ve které ve Vranigostu bydlel. „Ne, tam jednat nebudeme, nepolezu do žádné čarodějné věže. Jednat budeme tady“, ukázal Baltazar na ponurou stavbu vranigostské nálevny. Vůdce Myšilov horečně přemýšlel, zda mají pokračovat ve vyjednávání nebo ne. Všechno přemýšlení bylo zbytečné, když Rien Gwardit zakřičel na Baltazara, že nemá čepici. Byl to starý družinový signál k útoku. Většina nepřátel Nurnské družiny, kteří byli takto označeni, nepřežili dlouho. Vzduchem prolétly šípy vystřelené Adonem, Fionnem a Horácem. Zvlášť Adon posílený lektvarem se činil. Svist! Rakvák Rubiš s prostřelenými zády se skácel mrtev k zemi. Beznosý elf Ruduch se v sedle udržel jen o chvilku déle, ale další šípy a Klabzejova magie vykonaly své. Pouze Baltazar se utkal s Dolwenem, zle jej porubal a bozi vědí, jak by Dolwen dopadl, kdyby byl sám a nebyl posílen kouzlem od Gwardita. To se ale nestalo a v dalším okamžiku byl Baltazar sražen šikem Nurnských do sněhového poprašku. Když padal k zemi, proklínal se, že byl příliš důvěřivý. On, takový zkušený žoldnér! Nebyl však mrtev. Pouze poraněn, přesně tak, jak chtěli Nurnští. Ti jej popadli a dovedli do Gwarditovy věže. Spoutali jej a šli si až do rána zdřímnout.

„No, tak se prober. Popovídáme si“, uslyšel jako první věc Baltazar, když se probral. Ležel spoutaný na podlaze. Neměl zbraň ani brnění, hlava mu třeštila a cítil, že má obličej celý ulepený od krve. Bylo mu jasné, že situace, do které se dostal, je vážná. Nebyl v ní poprvé ve svém životě. „No dobře, co potřebujete vědět?“, „No to ti nezávidím, hm“, pohrával si hobit Adon s nožem. Cítil se nesmírně důležitý. Ostatně jako vždy. „Tak to vyklop. Méno, co tady děláš, kdo tě posílá a k čemu je ten zlatý jehlan?“, výslechu se nyní ujal Klabzej Myšilov, současný vůdce družiny. „Najal si nás jistě Marluš Hřeb. Je to černý trpaslík, stolin. Asi je budete znát, maj takový ty černý držky plný zubů. Najal si nás v Karnolu, v Barratu...“. „Počkat, počkat. To začíná bejt náky složitý“, přerušil Baltazara Myšilov, „tady máš papír a tužku a pěkně maluj!“. „Copak, malovat dovedu, ale když mám svázaný ruce, tak mi to de náak blbě“, opáčil Baltazar a ušklíbl se. „Je nákej drzej, hošíček. Že bych mu uřízl prst?“, šklebil se Adon. „Drž hubu, tvůj vůdce ti nedal slovo!“, ujelo Baltazarovi. Ani nevěděl proč, ale ten mrňavec mu strašně lezl na nervy. „Uklidni se! Tady teď poroučíme my. A jestli budeš drzej, tak ti ty prsty vopravdu uřeže! A nezkoušej si tyhlenty fintičky!“, ujely nervy pro změnu Myšilovovi. „Omluvám se, pane Dřevák“. „Co?!“, Myšilov již málem zapomněl, kterak se vlastně Baltazarovi U lilie představil, ale ještě se včas zarazil. Nechal mu rozvázat pravou ruku. Baltazar začal malovat plánek a při tom vyprávěl.

Pocházel z Karnolu, země ležící na pobřeží západního kontinentu. Karnol sousedil s Darfellskou říší, kde kdysi dávno předchůdci současné Nurnské družiny již byli. Na západ od Karnolu leželo hobití vévodství Bořimsko, které bylo ze dvou stran obklopeno hornatými územími, Divokým Damburem a kraji Šarun. Tato území byla obývána mnoha stoliními a

skřetími kmeny. Ty se podle všeho nyní spojily a chtějí Bořimsko napadnout. Baltazar byl v Karnolu kontaktován stolinem Marlušem Hřebem. Chtěl po něm, aby dal dohromady skupinu žoldnů, kteří společně s ním budou pátrat po jisté hobití výpravě, kterou vedl nějaký Rabich Zlatoustý. Tato výprava měla nést zlatý jehlan, a právě o ten Marlušovi šlo. Marluš Hřeb věděl, že se tato hobití výprava vydala za moře do Lismorru, a věděl, že se bude vracet přes ostrov Rodoch. Právě tam na ně Marluš s Baltazarem a jeho lidmi čekali. Hobiti skutečně připluli a došlo k jejich přepadení. Téměř všichni padli a jejich vůdce Rabich Zlatoustý byl zajat. Zlatý jehlan však u něj nalezen nebyl. Mučením z něj dostali, že jej ještě stačil předat poslednímu žijícímu hobitovi z výpravy a že jeho jméno je Lichrt Vous. Ten se podle všeho skryl v Domě uniklých na Rodochu, což byl honosný název útulku pro duševně choré. Dům uniklých měl zvláštní postavení. Blázni byli všeobecně považováni ve spoustě zemí za lidi nebezpečné, ovlivněné prapodivnými kulty a božstvy. Na druhou stranu se tradovalo, že zabití takového člověka přináší smůlu a prokletí, a tak za nejlepší řešení byla považována naprostá izolace takového jedince. A právě k tomu sloužil Dům uniklých na Rodochu, kam byli tito lidé soustřeďováni za určitý poplatek z různých zemí. Marluš nechtěl vyvolat na Rodochu nějaký konflikt, a tak nechal Dům uniklých pouze sledovat. Za tím účelem podplatil jednoho dozorce. Ten Marlušovi oznámil, že se náhle představený Domova uniklých, jistý Rumělec, chystá někam na cestu do Karnolu. Rumělec byl také hobit a Marluš si dal dohromady, že právě on převzal zlatý jehlan a snaží se jej dopravit do Bořimska přes Karnol. Dal hlídat přístav, ale Rumělec, který se na cestu vydal i se svým synem Medunou, si jich pravděpodobně všimnul, zpanikařil a nastoupil na jinou loď, která shodou okolností v tu chvíli také z Rodochu odplouvala. Marluš stačil pouze přikázat Baltazarovi a jeho lidem, aby se na tuto loď také nalodili. Baltazar tak věděl, koho sleduje. Nechtěl však nic podniknout na otevřeném moři a vyčkával na svoji chvíli až do přístavu. Tím přístavem byl Nurn. Zde si Baltazar zjistil, kde se Rumělec ubytoval, a dva dny po přistání jej přepadl. Zlatý jehlan mu však opět těsně vyklouzl z rukou, a to díky malému Medunovi.

„A zbytek již víte“, skončil Baltazar své povídání. Řekl vlastně celou pravdu, pro sebe si nechal pouze informaci, že Nurnští je všechny nedostali a že někde poblíž je kouzelník Sonechor. Na toho se Baltazar spoléhal, neboť věřil, že ho ze zajetí dostane. Musel však přejít co nejdříve.

„A k čemu je ten zlatý jehlan?“, otázal se Baltazara Rien Gwardit. Baltazar, který před tím odložil brk, kterým maloval mapu, si ruku pomalu zastrčil pod provazy. Proč zbytečně upozorňovat ty chlápky, že ji má volnou. „Nemám tušení, myslím, že to nevěděl ani Marluš Hřeb“, odvětil Baltazar pravdivě. „No jo, co s tebou? Zabil si Medunovi tátu, hajzle! Jako voják taky za moc nestojíš“, začal opět rýpat Adon. „Na člověka, kterej stíhl zezadu, bych si tak nevyskakoval“, odsekl mu Blume. „Seš pořád nákej drzej“, šklebil se Adon. „Jistě pane, omlouvám se“, zaskřípěl zuby Baltazar Blume. Hrál o všechno, musí vydržet co nejdéle, pak ho možná Sonechor zachrání. V nejhorším má ještě volnou ruku a o svůj život se dokáže porvat. Svázat se podruhé nenechá. Pomalu odhadoval své protivníky. „Helejd'te, pánové, nemám tušení, jak jste se do té věci zamotali vy, ale myslím si, že se tak moc nelišíme. Řekl jsem vám všechno“. „Hm, hm. No, my tě teď necháme tady s tím malým pánem. Ten si s tebou pohraje. Tak se měj“, odpověděl mu Myšilov a společně s ostatním se odebral o patro výše. Svázat Baltazarovi ruku zpět nikoho nenapadlo. Myšilov si přál Baltazarovu smrt. Na druhou stranu měl přeci jenom nějaké zábrany a to samé věděl i o ostatních. Kromě Adona. Toho si Klabzej mnoho nevážil, považoval jej za urvaného a neustále se vytahujícího jedince. Ale pro tento účel se hodil. Adon neměl zábrany ostatních. Klidně by odpravil svázaného člověka a ještě by to dával k lepšímu v hospodě.

„Hm, no tak co, jak se cejtíš?“, vychutnával si svojí domnělou převahu Adon. Baltazar v duchu zajásal. Ty moulavé mu dali šanci! A ještě si to může vyřídít s tím hajzlíkem. Teď jenom kecat a kecat. „Eště můžu něco nabídnout“. „Hmmm a copak?“. „Mám eště ulitý prachy?“. „No a?“, Adon se začal chytat. „Patnáct tisíc“, plácl Baltazar. „A kde je máš?“. „V hostinci U lilie. Hostinskej vo nich ví“, opět nazdařbohově střelil Blume. Jen počkej, skrčku, až se přiblížíš a přestaneš na mě mříst tou kuší, tak tě popadnu za krček! „Jo, ahá, a to se nebojíš, že ti je

ukradne?“ „Ne. Lidem, jako sme my, se peníze radši nekradou. Ten zloděj by špatně dopadl. Jsou schovaný pod uvolněným prknem v našem pokoji“, Baltazara napadlo, že právě tady by se jej mohl pokusit osvobodit Sonechor. „No vidíš, jak jsi pěkně zpíval“, Adon se nafoukl. A pak přišel ten okamžik, na který Baltazar čekal. Adon se přiblížil, aby jej opět svázal. Buch! Adon dostal dobře mířenou ránu do obličeje a složil se k zemi. Baltazar nelenil, popadl nějaký kuchyňský nůž, rozvázal si zbytek pout, potichu otevřel dveře, vyšel před věž, odvázal jednoho koně a vyrazil tryskem k Nurnu. Napadlo ho sice, že by mohl Adona zabít, ale ta dobře mířená rána do toho protivného ksichtiku jej docela uspokojila. Ne, ne, nebude nic riskovat. Spojí se se Sonechorem a vypadnou oba pryč. Jehlan sice nemá, ale život je důležitější. Nakonec z toho vyvázl bez peněz a věcí, ale to se holt v životě občas stane. Nebude dál pokoušet osud.

Zbytek družiny se vesele bavil o patro výš a většina pila víno. Čekali, až Adon udělá, co od něj čekali a co sami udělat nechtěli. Vůbec jim nedošlo, že se to nějak vleče. Uplynulo něco přes směnu, když se otevřely dveře a dovnitř vpadl Adon. „Poplach“, řekl hobit tiše a provinile. Z obličeje mu kapala krev. „Co?“ „zaječel Myšilov. „Utek“, hlesl Adon a nasadil výraz jelimana. To, že se Baltazar zmínil o patnácti tisících, si nechal pro sebe. „Ty idiote! Keců máš plnou hubu, ale jinak seš úplně na hovno!“, pokračoval v lamentování Myšilov. „Byl rozvázaněj, třeba ho eště chytne“, namítl chabě hobit a dál si ve snaze očistit si obličej rozmazával krev. Všichni se rozeběhli ke koním a jali se pronásledovat uprchlíka. Nechytli ho. Na to byl Baltazar moc zkušený, aby se podruhé nechal hloupě chytit. Konec téměř uštlal, ale u Lilie narazil na Sonechora, ten zaplatil útratu a oba okamžitě zneviditelnil. Když zanedlouho přijeli Nurnští, nebylo po Baltazarovi nikde ani stopy. Prohlédli si pokoj, Adon se neopomenul podívat pod podlahu, ale nenašel ani to uvolněné prkno, natož nějaké peníze. Baltazar ho přelstil.

„Tak jestli z toho bude někdy náhák kořist, tak toho moc nedostaneš“, vytáhl si Myšilov svůj vůdcovský pergamen a něco si na něj poznamenal. Adon pokrčil rameny. Jistě, byl to on, komu zajatec uprchl, ale vina padala na všechny, když nechali tak nebezpečnému protivníkovi rozvázanou ruku. Myšilov se ještě zcela nevzdával naděje na Baltazarovo dopadení. Družina se posadila do lokálu již známé hospody U psa a rozdělila si úkoly. „No, když na to tak myslím, tak je jasný, že vyrazíme na Rodoch. Najdeme toho Lichrta Vouse v tom blázinci, a pak uvidíme, co dál. Myslím, že to všechno zatím zapadá dohromady. Nevíme, k čemu je ten zlatý jehlan, ale je asi důležitý, jak pro ty z Borímska, tak pro ty černý trpaslíky. Lichrt by nám měl říct víc, pokud ještě žije“, shrnul všechno Menhorian Blathel, který se již vzpamatoval ze zranění, které utrpěl v hospodě U lilie. „Jo, takže tady Adon teď bude do přístavu a zjistí, kdy odplouvá nejbližší loď na Rodoch, a zjistí cenu lístků. Ostatní budou hlídkovat zatím ve městě, jestli nenarazí na toho Baltazara. Docela rád bych mu eště rozbil rypák“, vydal Myšilov rozkazy a sám se rozhodl hlídkovat právě U psa.

Adon zjistil, že loď jménem Osten bude odplouvat za deset dní z Nurnského přístavu. Zakoupil lístky pro Nurnské i pro malého Medunu, kterého se rozhodli vzít s sebou. Smrt jeho otce před ním stále zapírali. Družiníci tak měli dost času na zabalení toren a nákup proviantu. Z Naglinu dorazil i trpaslík Heft, kterému jeho žena sice mnoho nevěřila, že má zase nějakou obchodní výpravu, ale co měla dělat. Koneckonců, doma jí Heft poslouchal na slovo, tak proč by si jednou za čas nemohl někde povyrazit. Jen když nebude kazit dobré jméno rodiny Ómorků. Po Baltazarovi se slehla zem.

Kapitola 5 - Rodoch

Jedenáctého dne třetího měsíce roku 1063 vyplula Nurnská družina i s koňmi a poníky na velké lodi jménem Osten z Nurnského přístavu v tomto složení. Vůdcem výpravy byl zkušený druid Klabzej Myšilov, dále barbar Dolwen, trpaslík Heft a staříký trpaslík Bolbuch zastupovali bijce, kouzelnickou a tudíž důležitou část družiny tvořili Rien Gwardit a Menhorian Blathel, hobit Adon a člověk Fionn zastupovali zlodějské řemeslo a nesmíme zapomenout ani na věčně spícího alchymistu Horáce Lipového. Jako desátý člen jel i malý Meduna, který byl stále ještě nemocen. Na starost ho dostal Adon, který se zároveň neměl k ostatním hlásit, kdyby snad s nimi cestoval

někdo nepovolaný. Loď byla prostorná a dobře zařízená pro přepravu cestujících. Společně s nimi cestovala na Rodoch ještě početná skupina mladých dívek doprovázená ovšem k nelibosti družiníků čtveřicí Darffelských vojáků, postarší dámou a komornou. Jak postupně družiníci zjistili, jednalo se o začky 'Darffelského ústavu pro mladé dámy Julietty Werrerové', přičemž ona postarší dáma byla právě samotná Julietta Werrerová, a které byly na zimních prázdninách v 'Ústavu mladých panen při Nurnské univerzitě'. Děvčata byla pod přísnou kontrolou a pocházela ze samých lepších rodin. Bylo to sice podivné, ale nikdo z družiny se ani příliš nesnažil o nějaké bližší seznámení. Dalším, kdo na lodi cestoval, byla parta mladičkých dobrodruhů. Byla to ovšem spíše parodie na dobrodruhy. Všichni měli naprosto nové vybavení, jejich brnění a meče se leskly novotou a až příliš všichni hlasitě vykřikovali o svých plánech na velké dobrodružství. Pocházeli s Mallikornu a očividně jim nechyběly peníze. Snažili se zapůsobit na darffelské dívky, což vedlo až k tomu, že v přemíře snahy vyprovokovali na souboj trpaslíka Hefta a Klabzeje Myšilova. Jednalo se o čestný souboj, který se za přihlížení celé posádky odehrával na otevřené palubě. Heft svého protivníka, který si říkal Arim Smělý, vyřídil prakticky okamžitě, když ho tupou stranou své sekery poslal přes celou palubu. Smělý Arim v pomačkaném novém brnění stačil jen hlesnout, a pak upadl do milosrdné mdloby, takže neslyšel uštěpačné chichotání. Myšilovovi souboj s Darwenem Udatným trval jen o chvilku déle. Alespoň si vyzkoušel opět v boji svůj stříbrný scimitar. K dovršení ostudy této partičky se ještě dalšímu 'dobrodruhovi', který si říkal Balag Trhavina, podařilo při pokusu o výrobu obyčejné ohnivé hlíny zapálit jedné noci kajutu. Požár byl naštěstí uhašen, a tak nakonec všechno spravila tučná pokuta.

Nic podstatnějšího se během plavby nestalo. Medunovi dělal mořský vzduch dobře a pomalu se zotavoval. Za jedenáct dní přistál Osten v Medře, hlavním a jediném městě na ostrově Rodoch. Medra ostatně zabírala valnou část ostrova. Domy nestály pouze na několika skalách a v jižní části ostrova, kde bylo několik políček. V přístavu kotvilo mnoho lodí, mezi nimiž bylo možno zahlédnout i dvě gwendarronské válečné galéry. Široká, uměle navršená kamenná mola vybíhala daleko do moře a veliké dřevěné baráky sloužily nepochybně jako skladiště. Neustále někdo něco někam nosil, tahal a překládal. Družiníci se motali mezi zástupem obchodníků, přístavních dělníků, nosičů i opilých námořníků. Na pořádek dohlížely hlídky unuděných vojáků v oranžovomodrých kabátcích. Nurnským se nakonec podařilo vymotat a zamířili do klidnější části města. Všimli si pouze velkého množství hospod a krámků se vším možným. Na Myšilovův rozkaz se však nikde nezastavovali a utábořili se až za městem v křovinách. Měli strach z lidí Marluše Hřeba, o nichž hovořil Baltazar. Družina rozbila jednoduché ležení a Fionn, Adon a Heft byli pověřeni, aby vypátrali, kde se nalézá Dům uniklých. Oba dva zloděje a trpaslíka ještě jistil neviditelný Menhorian Blathel.

Najít Dům uniklých nebyl až takový problém. Velká třípatrová budova obklopená vysokou zdí ležela stranou ostatního města. Heft zabušil na bránu. Za hodnou chvíli jim otevřel zřízenec ve špinavé kazajce. „Co chcete?“ „Potřebovali bychom mluvit s panem Holdou“, opáčil Heft a vsunul muži do dlaně zlaták. Tentokrát nečekali tak dlouho. Vstříc jim přišel nesympatický člověk starý nějakých čtyřicet let. „Prý se mnou chcete mluvit?“ „Víte, potřebovali bychom vědět, jestli u vás nemáte nějakého Lichrta Vouse?“, zeptal se Fionn a povzbudivě se na muže usmál. „Nemáme, těšilo mě“. „Ale no tak. Já myslím, že byste mohl nahlédnout do vašich zajisté pečlivých záznamů“, usmál se znovu Fionn a nasypal muži do dlaně celých dvacet zlatých. „Inu podívám se“, usmál se muž a odhalil tak řadu zkažených zubů. Nechal si přinést ohmatanou knihu a dělal, že v ní listuje. „Inu, je tady takový muž, hobit. Je to velice nebezpečný psychopat. Zabíjác dětí. Musíme ho držet pod zámek a odděleně od ostatních“. „Potřebujeme s ním mluvit“. „To nejde, je nebezpečný. To víte, máme svoje předpisy a nařízení“. Další zlato se přestěhovalo do jeho kapes.

Holda je vedl dovnitř. Ocitli se na ošklivém místě, které snad kdysi mělo být parkem. Byly zde polámané stromy a pohled na chovance tohoto ústavu rozhodně nebyl optimistický. Někteří vykřikovali různé bláboly, jiní se vlekli po zemi, další se komíhali sem a tam a někteří prostě jen tak odevzdaně leželi. Holda je vedl dovnitř domu, přičemž zřízenec, který je doprovázel, občas nějakého nešťastníka přetáhl obuškem. Došli až do třetího patra, kde byly

samostatné cely opatřené těžkými dveřmi se špehýrkou. Jako ve vězení. Slunce, které se opíralo do střechy, vytvářelo téměř nedýchatelný vzduch. „Je zavřený támhle. Máte na to pět minut“, ukázal Holda na jednu dveř a otevřel špehýrku.

Nurnští spatřili neuvěřitelně špinavou místnost s trochou slámy na zemi. Uprostřed dřímál otrhaný hobit. Když Holda poodstoupil zavolal na něj Fionn. „Pane Licht, pane Licht. Jdeme vám pomoci“. Hobit se postavil a přikvačil ke dveřím. „No konečně, pánové, posílá vás Rumělec? Já nejsem žádný blázen. Já sem tady ulitej. Víte, pan Rumělec mě tady schoval. Prosim vás, dostaňte mě vocaď, nebo se tady vopravdu zblázním“. Druziníci se s ním ještě chvíli bavili a neviditelný Blathel si zatím všechno prohlížel. Zajímala ho okna, vzdálenosti a umístění zřízenců. Na více již nebyl čas. Holda si sice zlato vzal, ale o mnoho ochotnější nebyl. Vymlouval se na předpisy, ale nic dalšího již nedostal.

Fionn, Adon, Heft a Blathel se vrátili do provizorního ležení za městem. Co zjistili, řekli ostatním. Menhorian se nabídl, že by se mohl v noci ještě vypravit nazpět a dozvědět se více. Mezitím družina ještě zjistila, že nejbližší loď do Barratu odplouvá za pět dní.

Kouzlem se Menhorian přenesl až do horního patra budovy. Pečlivě naslouchal, a pak zaťukal na známou celu. „To ste vy? Dostaňte mě vocaď. Prosim vás!“. „Počkej, potřeboval bych vědět eště některý věci“, tiše promluvil Menhorian. „Co chcete vědět? Kdo ste? Řeknu vám všechno, jenom mě vocaď dostaňte“. Licht Vous pak vypověděl vše, co družina potřebovala vědět. Všechno to do sebe zapadalo.

Licht Vous byl vojákem v Bořimsku, což bylo hobití vévodství na západ od Karnolu. Před několika měsíci byly z Bořimska vyslány vévodou Otysem Měděným tři výpravy pro tři podivné zlaté jehlany. Jedna skupina byla vyslána do Assuaenské pouště, druhá do Šedých pustin a třetí do Lismorru. Licht byl členem té lismorrské, které velel Rabich Zlatoústý. Všechno probíhalo relativně dobře. Rabich měl podrobnou mapu, podle které byl jehlan skutečně nalezen. Pouze v lismorrském pralese přišla výprava o dva členy poté, co je napadli divocí zeburové. Hobiti se vraceli zpět do Bořimska přes Nurn a Rodoch. V Medře, kde čekali na loď do Barratu, však byli v jednom hostinci náhle napadeni přesilou ozbrojenců. Došlo k nerovné potyčce, ve které byla většina hobitů zabita. Přežil pouze Rabich a Licht. Rabich ještě stačil předat zlatý jehlan Lichtovi, neboť tušil, že u něj bude bezpečnější. Jeho tušení jej nezklamalo. Byl chycen a od té doby o něm Licht neslyšel. On sám se ukryl v Domě uniklých. Seznámil se s představeným tohoto domu, Zildarem Rumělcem, a jeho synem Medunou. Měl štěstí, že Rumělec byl také hobit, a Licht se mu svěřil s tím, co věděl. Předpokládal, že zlatý jehlan musí být dopraven do Bořimska co nejrychleji, a proto o jeho doručení Rumělce požádal, neboť tušil, že Dům uniklých je hlídán a Rumělce nepřátelé neznají. Rumělec souhlasil a Lichta zatím ukryl jako velmi nebezpečný případ v Domě uniklých. Rumělec se na cestu vydal i se svým synem Medunou, neboť ho jakožto vdovec neměl komu svěřit. Od té chvíle o něm Licht neslyšel.

Blathel si vše zapamatoval, občas se na něco zeptal, ale všechno se zdálo jasné. Pouze význam a funkci zlatého jehlanu Licht neznal a domníval se, že ji neznal ani Rabich Zlatoústý. „Tak už mě odsad' dostanete?“, začal znovu naléhat Licht. Menhorian se začal kroutit. Jednak v té chvíli netušil, jak by to provedl, a jednak se chtěl ještě poradit s ostatními. „Tak mě třeba vykupte, ten hajzl Holda se nechá podplatit. Vévoda Otys vám to bohatě vynahradí“, škemral dál Licht. „Budeš muset ještě počkat pět dní, pak tě dostaneme ven a poplujeme do Barratu. Pohybovat se s tebou po městě by mohlo bejt nebezpečný“, ukončil debatu Blathel a pouze nechal Lichta napít kořalky ze své čutory. Pak opět zmizel, tak jak přišel. Licht začal pomalu upadat do beznaděje.

Nakonec se však dočkal. V noci před odjezdem jej z jeho špinavé cely dostali Menhorian a Gwardit pomocí několika rozličných kouzel. Oba kouzelníci jej pak přivedli do hostince U bílého holuba, kam se mezitím družina přestěhovala z křoví. Licht byl velice upovídaný hobit a svojí vděčnost projevoval neustálým vyptáváním se na to a ono. Radostně se přivítal s malým Medunou, kterému 'strýc' Gwardit neustále musel něco slibovat. Poslední slib zněl, že 'ted' ještě na jednu plavbu, pak kousek pěšky', a potom že uvidí tatínka. Ráno dostal Licht přes hlavu kápi a družina se vydala do přístavu, kde se opět nalodila na loď. Nyní se

jmenovala Medvěď a směřovala do Barratu v Karnolské říši. Medvěď nebyla tak velká loď jako Osten, ale i tak skýtala dostatek pohodlí.

Kapitola 6 - Ztroskotání

Posádku Medvěďa tvořila desítka ošlehaných námořníků v čele s kapitánem, kterým byl barbar jménem Dostrych. Byl to nerudný chlapík, který však podle všeho svému řemeslu rozuměl. Družina byla ubytována ve dvou kajutách na zádi společně s několika dalšími cestujícími. Největší pozornost na sebe přitahoval obtloustlý kudůk v pestrém oblečení, jménem Garon. Byl obchodníkem a nijak se netajil tím, že se vrací domů po dlouhé cestě po Assuaenu, kde se mu podařil dobrý obchod. Jeho doprovod tvořili dva obrovští krollové, kteří jej slepě poslouchali. Dalšími cestujícími byla pětice darffelských vojáků v čele s kapitánem Rapichem, kteří o důvodech své cesty nemluvili. Zbytek cestujících tvořili čtyři dobrodruzi - tři lidé a jeden hobit. Ani s nimi však zábava nebyla. Všechny skupiny se držely víceméně stranou a na lodi vládla především nuda. Pouze Rien Gwardit se občas dal do řeči s kapitánem Rapichem. Čas se líně vlekl až do pátého dne plavby.

„Hm, vypadá to na bouřku“, kysele oznámil navečer Dostrych. „Měli byste si vzlít do kajut, aby ste si nepoblili ty vaše fajnový voblečky!“. Obloha se zatáhla do ocelové barvy. Začalo pršet. Děšť postupně houstl a první blesky ozářily temnělou oblohu. Většina Nurnských uposlechla kapitánovy rady a zalezla na kavalce. Menhorian Blathel měl hlavu zabořenou do deky a občas si ulevil do džberu. Okolo půlnoci začala být situace vážná. Vlny se převalovaly přes palubu a všichni námořníci byli plně zaměstnáni. Kdo se pevně nedržel, riskoval smetení přes palubu. Veškeré plachty byly skasány, ale mnoho to nepomohlo. Loď byla ovládána jen s krajním vypětím a kymácela se ze strany na stranu. Jednoho námořníka poryv větru smetl do moře. Nešťěstlí na sebe nenechali dlouho čekat. Loď se začala potápět. Teprve nyní všem došlo, že loď má pouze jediný záchranný člun. Posádka i cestující se shromáždili na palubě, kde se všichni zoufale drželi všeho, čeho se dalo. To, čeho se všichni obávali, se nyní stalo skutečností. Loď šla ke dnu. Do podpalubí se hrnula voda a potopení se dalo čekat každou chvíli.

Kudůk Garon se držel zábradlí a házel do člunu své balíky se zbožím. U něj stáli oba jeho krollové a sekýrami zaháněli ostatní pryč. Mezi ostatními vypukla panika, neboť bylo jasné, že jeden člun všechny nepojme. Kapitán lodi Dostrych se zachoval jako zbabělec, protože se vrhl rovněž k záchrannému člunu i s několika námořníky a spojil se s Garonem. Když se k nim přidala i čtveřice dobrodruhů začala být situace Nurnské družiny kritická. Bylo jasné, že bez boje místo v člunu nedostanou. Naštěstí se na jejich stranu přidal kapitán Rapich i se svými čtyřmi muži. Vypukla strašlivá a krvavá potyčka na palubě zalévaná masami slané vody. Oblohu stíhal blesk za bleskem a pro rachot hromů nebylo téměř nic slyšet. Trpaslík Heft propadl beznaději. Nenáviděl moře a náhle neviděl z této situace žádné východisko. Popadl ho nezadržitelný vztek. Zamával divoce sekýrou a vrhl se na jednoho z krollů. Šílené Heftovo bojové šílenství se nedalo zastavit. Kroll padl na palubu s rozseknutým hrudníkem a nic mu nebyla platná jeho ohromná síla. Do boje se zapojili i ostatní. Měli štěstí, že první nápor námořníků a cizí bandy zachytil kapitán Rapich se svými vojáky. Kudůk Garon se dosápal do záchranného člunu, ale tam jej zastihl blesk z Myšilovova magického prstenu. Tlust'och pustil škatuli a zhroutil se na dno. Jeden z dobrodruhů vyčaroval magický blesk a poslal k zemi jednoho z darffelských vojáků. Menhorian a Rien okamžitě vycítili nebezpečí, které tento muž představoval. Spojili své úsilí a muže napadli mentálně. Takovému náporu nebyl cizí kouzelník schopen čelit a brzy podlehl. Nejprudší potyčka se odehrála ve středu paluby. Padl kapitán lodi Dostrych a většina jeho mužů. Zasluhou Hefta, Dolwena a Myšilova i všichni cizí dobrodruzi. Utlučen byl i druhý kroll. Padla však i většina darffelských i s kapitánem Rapichem. Kdyby nebyla paluba bičována deštěm a nepřelévaly se přes ní neustále vlny, byla by celá rudá od krve. Lupič Fionn se obětavě vrhl ke kormidlu a snažil se loď udržet ve směru vln. Rien Gwardit s Lichtem Vousem se celou dobu bitky starali o malého Medunu, který to vše sledoval s úděsem v očích. Trpaslík Bolbuch si hned na začátku potyčky prozíravě opatřil prázdný sud, kterého se křečovitě držel a s kterým se nakonec i jako první

vysápal do člunu. Žuchl přímo na Garonovu mrtvolu. Nurnští přežili, těžice tradičně ze své sehranosti, ale někteří měli ošklivé šrámy a v otevřených ranách jim pulsovala bolest znásobená slanou mořskou vodou. Přežil i jeden z darffelských vojáků, který se s vyděšeným výrazem dopotácel k Nurnským. Bylo jasné, že loď bude muset být opuštěna co nejdříve. Příď již byla pod vodou.

Myšilov stál na palubě a řval na ostatní, ať naskáčou do člunu. V záchranném člunu zatím zápasil s veslem trpaslík Bolbuch a snažil se udržet člun alespoň kousíček od lodi, aby se neroztříštil o její bok. Jednou nohou přitom stál na mrtvole kudůka Garona. Nurnští, darffelský voják a ještě jeden námořník, který se vypotácel z podpalubí, se shromáždili na palubě u záchranného člunu. Bylo jasné, že nastoupit do něj si vyžádá nadlidské úsilí. Licht držel malého Medunu v náručí. Do člunu mohli sestupovat vždy jen dva lidé najednou. Po mokřích lanech to vůbec nebylo jednoduché, i když starý Bolbuch se snažil ze člunu dělat všechno možné i nemožné, aby ostatním tento akrobatický sestup usnadnil. Relativně snadno se to povedlo Dolwenovi, jenž předtím ještě hodil do člunu Myšilovovu fenu, která se zoufale bránila, a Fionnovi, který se už vykašlal na držení hlavního kormidla. Jako první se do vody zřítíl Klabzej Myšilov. Podjely mu nohy a vzápětí jej pohltila slaná voda. Snažil se dostat na hladinu a přitom kolem sebe zoufale kopal nohama. Cítil, jak se mu trhá popruh od torny a ta nenávratně mizí v moři. Nakonec se zachytil vesla, které mu podával Bolbuch, a dodrál se do člunu. Jako druhý se zřítíl do moře Menhorian Blathel. Cítil, jak jej vlny odnášejí od člunu. V hlavě mu hučelo a ústa měl plná mořské vody. Potřeboval vzduch a při nadechnutí se mu do plic dostala slaná voda. Ani nevěděl jak, ale náhle cítil něčí ruce, které mu pomáhají do člunu. Mezitím se podařilo sešplhat i Lichtovi s malým Medunou. Stejně se vedlo i hobitům Adonovi a Horácovi. Odhodili na dno svá zavazadla a šli pomáhat ostatním. Rien Gwardit nechtěl riskovat krkolomnou cestu po laně a rozhodl se do člunu přenést kouzlem. Odhadl vzdálenost a směr, zamumlal zaklínadlo a vzápětí se ocitl v moři asi osm sáhů od člunu. Těžký plášť jej táhl do hlubin, prskal vodu, v hlavě se mu míhala zaklínadla, ale nenapadalo ho žádné použitelné. Žlutozelená kola se mu točila před očima, upadal do podivných snů, ale i jeho nakonec kamarádi ze člunu zachránili hozeným lanem. Jako poslední se do člunu dostal Heft Taras, který klel jako bývalý horník. A nakonec i darffelský voják. Pro námořníka již záchrany nebylo. Podobně jako někteří z Nurnských se i on zřítíl do rozbouřeného moře, ale narozdíl od nich jej hned zpočátku spláchla ohromná vlna dále od potápějící se lodi i od záchranného člunu. Jeho řev byl brzy přehlušen rachotem bouře. Loď se již nořila do vln a člun odrazil na volné moře. Z oblohy se dále valily proudy vody a jeden blesk stíhal druhý. Fionn se posadil ke kormidlu, Heft s Bolbuchem k veslům. Nurnští zachránili sebe, Lichta i Medunu. Byli ale sami na otevřeném rozbouřeném moři.

Kapitola 7 - Stav nouze

Den první

K ránu se bouře uklidnila. Celou noc pracovalo osazenstvo na vyrovnávání člunu a na věčném vylévání vody. Sloužil jim k tomu prázdný džber a helmy. Všichni se rozložili na dno, jak to jen šlo. Malého Medunu uložili na příď, kde bylo místo částečně kryté prkny. Mezi temnými mraky vyšlo slunce. Všichni začali sušit své věci. Myšilov si uvědomil, že kromě své torny, ve které měl družinové peníze i další věci, ztratil i svůj památeční klobouk. To jej mrzelo mnohem víc než nějaké zlatky. Menhorian s žalem na srdci přišel na to, že v moři utopil svojí kouzelnou dýku. Počáteční radost nad východem slunce byla brzy vystřídána kletbami na vzrůstající horko. Ve věcech kudůka Garona, jehož mrtvolu svrhli do moře, našli družiníci hromadu assuaenských hedvábných šátků, které použili jako pokrývky hlavy. Slunce pražilo. Myšilov kázal sepsat všechny zásoby vody a jídla. Prohlídka ukázala, že mají vodu asi na čtyři dny, když budou šetřit, a podobné to bylo i s jídlem. Byl pořízen pečlivý soupis zásob a od této chvíle se vše vydávalo na příděl. Až do večera všichni polehávali a snažili se šetřit silami. V noci se chopili někteří vesel

a snažili se člun hnát směrem na jihozápad. Tušili, že jsou někde na sever od Kamenného ostrova, a doufali, že ani barratské pobřeží není daleko. Za celý den nespátřili ani jednoho ptáka.

Den druhý

Ráno byly vydány poloviční dávky potravin, které se skládaly především z nasoleného hovězího masa a rozmočeného chleba. Bolbuch vypil poslední hlt kořalky, kterou opatroval víc než vodu, a následně se rezignovaně složil na dno člunu. Rien Gwardit si ovázal hlavu kusem mokrého hadru. Menhorian s Myšilovem se snažili určit směr plavby. Byla zavedena služba na vybírání věčně prosakující vody. Záchranný člun byl ve špatném stavu. Jednak jej poškodila bouře, ale ani předtím o něj nebylo nijak dobře pečováno. Pod Heftem Tarasem praskla lavička. V noci se družinici opět chopili vesel.

...Bolbuch vypil poslední hlt kořalky, kterou opatroval víc než vodu...

Den třetí

Poloviční dávky se zavedly i u vody. Pečlivě byla vyždímána všechna voda, která se v podobě rosy uchytla na rozprostřených kusech oblečení. Žízeň trápila všechny a do jídla se nikomu ani příliš nechťelo. Rien Gwardit začal mít hlavu a obličej pokrytý puchýří. Veslaři stěží udrželi vesla v rukách, neboť je trápily mokvající boláky, do kterých pronikala mořská voda. Trpaslík Bolbuch asi hodinu klel, že nemá žádný alkohol. Fionn a Adon se pokusili nacytat nějaké ryby, ovšem bez valného výsledku. Nebe bylo celý den bez jediného mráčku. V noci si Heft, Dolwen a Bolbuch ovázali ruce šátky a asi dvě hodiny veslovali.

Den čtvrtý

Fionn chytil rybu. Měla velkou hřbetní ploutev a velikostí připomínala většího kapra. Každý dostal kousek syrového masa na žvýkání. Vody byla opět půlka. U zpitomělého Horáce Lipového byla nalezena destilační souprava. Hobit dostal vynadáno a souprava byla následně uvedena do chodu. Lahvi s olejem měla družina relativně dost a moře bylo klidné. Začala nekonečná práce destilace slané vody na sladkou. Šlo to ztěžka, skleněné trubice se zanášely, ale nakonec se podařilo naplnit několik měchů zteplalou vodou, která šla pít. Všichni byli povzbuzeni tímto úspěchem a věřili, že zanedlouho uvidí zemi. V noci se opět veslovalo, ale tempo bylo stále sporadičtější.

Den pátý a šestý

Země se neobjevila. Díky destilaci byly zavedeny plné dávky vody, ale i tak byla žízeň stále palčivější. Všichni měli okoralé rty a z pokožky, která nebyla kryta, se všem loupaly pruhy odumřelé kůže. Menhorian a Rien měli jako elfové zvláště problémy. Malý Meduna upadal po celé dny do neklidného spánku, ze kterého neustále něco mumlal. Adon chytil dvě ryby a Fionn dokonce tři. Pocit hladu byl tak alespoň zažehnán a syrové maso připadalo všem osvěžující. Na veslování se již nikdo nezmohl.

Den šestý až jedenáctý

Obloha byla stále čistá a sluneční paprsky vysávaly ze všech nemilosrdně poslední zbytky sil. Došel veškerý olej a spalitelné dřevo pro destilační soupravu, a i ta byla tak zanesená, že skoro nefungovala. Naštěstí se podařilo nacytat opět nějaké ryby, zvláště osmý den měli lovci štěstí, když chytili rybu pro každého. Z jednotvárné a syrové stravy však někteří dostali křeče do žaludku a potravu i tolik drahocenné tekutiny vyzvrátili do moře. Někteří trpěli palčivými bolestmi hlavy. Devátý den se obloha zatáhla, ale pršet nezačalo.

Den dvanáctý

Nebyla chycena jediná ryba. Malý Meduna, i když dostával největší dávky vody, na tom začínal být hodně zle. Voda začala být přidělována do prázdného flakónku dvakrát denně. Klabzejova fena Tehala začala být naprosto apatická vůči všemu. Všichni byli zcela zesláblí. Fionn se přestal starat o kormidlo a člun plul nyní zcela neřízeně. Nikdo již neměl ani sílu, aby upravoval primitivní plátěné přístřešky, které si někteří zřídili jako ochranu před sluncem.

Den třináctý a čtrnáctý

Pro některé ztroskotance začal být problém přijímat syrové maso z ryb, které se ten den podařilo ulovit Adonovi. Přitom právě tohle maso bylo to poslední, co mohli všichni žvýkat, kromě řemenů a opasků. Poslední voda v měchách páchla a měla odpornou slanou pachut'. Jediný zdroj drahocenné tekutiny nyní představovala voda sražená po ránu na kovových předmětech. Všem krvácely dásně a každý pohyb byl pomalý a bolestivý. Trpaslík Bolbuch, který se zpočátku jevil jako velice odolný, začal jednu noc chlemtat vodu z moře. Od dalšího pití ho zachránil Rien Gwardit, který si zatím ještě uchoval špetku zdravého rozumu. Bolbuch se zhroutil na zem a všechnu vodu vydávil v křečích zpět. Adon, Blathel, Licht Vous a Meduna omdleli a nebylo

v niších silách, aby je přivedl zpět k vědomí. Klabzej se začal modlit ke Smrkenovi, Bolbuch k prázdné flašce a Dolwen k chábovi.

Den patnáctý

Poslední zbytky síly vyprchávaly z téměř bezvládných těl. Kdo ještě mohl, žvýkal syrové maso. Obloha byla stále bez mraku, nikdo již dávno nebyl na hlídce. Člun byl unášen větrem a proudem na jihovýchod. Všech, kteří ještě byli při vědomí, se zmocnila naprostá apatie. Někteří blouznili. Někde vysoko v oblacích se mihla ptačí křídla, ale nikdo je neviděl.

Den šestnáctý

Trpaslík Heft ucítil mírné drcnutí. Otočil hlavu a zamžoural oлеpenýma očima ven. Pomalu si uvědomil křik racků na obloze a ještě pomaleji mu došlo, že člun přistál. Vrávoravě vstal a uviděl písek a křoviska. Začal budit ostatní. Některé družiníky bylo nutno ze člunu vynést a uložit je do provizorního stínu pichlavých rostlin. Někde na obzoru se rýsoval pás lesa. Z posledních sil vytáhli člun dál od břehu, neboť se obávali přílivu. Myšilov si uvědomoval, že člun budou asi ještě potřebovat. Byli zachráněni.

Kapitola 8 - Ostrov

Během následujících hodin družina našla potok se sladkou vodou a podařilo se chytit několik želv a velkých ještěrek. Dolwen našel i nějaké žluté plody na stromech, ale Myšilov je z obav před otravou zakázal požívat. Člun dopravili korytem potoka dále do vnitrozemí a obrátili jej dnem vzhůru. Pod jeho stín uložili téměř mrtvého Medunu a rozdělali oheň. Heft, Fionn a Dolwen se vypravili po pobřeží na průzkumnou výpravu. Chůze jim šla ztěžka, ale jejich výprava byla úspěšná. Dokonce mnohem více, než očekávali. O kousek dál našli na pobřeží vyvržený rybářský člun. Okolo něj leželo několik koster a jeden improvizovaný hrob. V nitru lodi je zaujalo kožené pouzdro. Byla v něm mapa a hrst peněz. Cestou zpět ještě polapili dvě liné želvy. V provizorním táboře rozbili želvám krunýře, maso nařezali na kostky a dali vařit do kotlíku. Ještěrky stáhli z kůže a začali je opékat.

„To je úplně jasný, ta mapa je rybářská a ukazuje rybolovný voblasti. Já myslím, že sme tady“, zapíchl Myšilov prst na místo v mapě. „Ostrov slepých želv, jasně, tenhle pidivostrůvek sme viděli a asi tam bude ještě za ním jeden“, přitakal Heft a nedočkavě utrl kus nedopečeného masa. Po jeho pozření se většina družiníků pozvracela, neboť zesláblé žaludky nebyly schopny přijímat potravu. Nurnští se zachránili na opuštěném ostrově. Věděli však, kde jsou, byla zde sladká voda a potrava. Z nejhrošího byli venku. Z nedalekého pralesa se ozývaly znepokojivé skřeky, ale to bylo nyní všem jedno.

Následujícího dne se většina dobrodruhů jen povalovala ve stínu křovisek. Pomalu se jim vracela síla. Maso z velkých ještěrek, které svojí chutí připomínalo drůbeží, bylo prohlášeno za nejchutnější. Želvy, ryby a škeble tvořily další součást potravy. Po šíleném strádání na moři to byla hotová hostina. Citelně však chyběl chléb a zelenina. Většina družiníků měla zkrvavené dásně a některým se začaly citelně viklat zuby. Bylo jasné, že na ostrově, kde byla voda i potrava, budou muset zůstat několik dní. Následující den se družina přestěhovala i se člunem k vraku rybářské lodi, neboť se obávali možného útoku tvorů, kteří prokazatelně zabili ztroskotavší rybáře. Místo okolo trosk lodi bylo lépe chránitelné nežli otevřená pláň u potoka. Klabzej rozdělil hlídky. Adon se dobrovolně přihlásil k šití provizorní plachty, kterou látal z assuaenských šátků po kudůkovi Garonovi, Fionn se snažil nachytat na osamělém skalisku nějaké ryby a většina družiny se jen tak povalovala a dávala se dohromady.

Navečer se Heft, Rien a Bolbuch vydali k lesu pro dříví a nějaké jídlo. Sehnat vysušené dřevo nebyl žádný problém, zrovna tak jako chytit několik dalších ještěrek, a všichni se v pořádku vrátili zpět. Hůře dopadla průzkumná výprava Klabzeje a barbara Dolwena. Oba se pustili na druhou stranu k potoku, kde objevili stopy prasat, které se vydali sledovat. V zápalu stopování přehlédli několik stínů a zvědavé oči. Chrochtající prase rozrývalo bahno o několik set sáhů dále.

Pro Myšilova a Dolwena nebylo i přes značné vysílení problém prase skolit několika šípy. Chtěli je odtáhnout do provizorního ležení zpátky k ostatním, když na ně zaútočili čtyři ohromné opice. Byly vysoké skoro jako člověk a mnohem těžší. I zkušeného lesáka Myšilova překvapila jejich agresivita. Oba osamělí dobrodruzi museli bojovat o holé přežití. Hned na počátku boje utekla z boje Klabzejova fena Tehala. Dolwen byl sražen na zem a Myšilov musel použít magii, ale nakonec se jim podařilo zvítězit. Oba byli ošklivě poranění, zvláště Dolwen unikl smrti o vlasek. Rychle popadli zabité prase a jednu opici a spěšně se vydali zpět do tábořiště. V něm Myšilov našel i svého psa, ale na nějaký výprask neměl sílu ani náladu.

Následujících několik dní prožili všichni v neustálém strachu před útokem agresivních opů, kteří se v menších skupinkách neustále potloukali po okolí. Opouštět tábořiště se odvažovali jen ve skupinách a do lesa si nikdo netroufal. Lekce, kterou divoké opice uštědřily Myšilovovi a Dolwenovi, byla pro všechny dostatečně varující. Licht Vous se zmínil, že se asi jedná o tzv. Aruchovy opice, které byly v minulosti vycvičeny k ochraně svatyně jakéhosi erkrachtského kultu.

I přes neustálý strach z opic, které byly dotěrné zvláště v noci, se však družiníkům podařilo nabrat nové síly. Opravili člun a vztyčili na něm provizorní stožár s plachtou sešitou z assuaenských šátků. Byla to asi nejdražší plachta na celém oceánu. Do nalezených sudů nabrali sladkou vodu, naplnili měchy a zásobili se rovněž nasoleným masem.

Po sedmi dnech strávených na ostrově pluli dále. Orientace byla podle nalezené mapy relativně snadná. Směr udržoval v noci podle hvězd Rien Gwardit, který doma ve Vranigostu vlastnil hvězdářský dalekohled. Počasí bylo na toto roční období velmi stálé a za dva dny opět přistáli. Na tomto ostrůvku se Nurnští zdrželi pouze jeden den. Obnovili zásoby vody, která se jim z rozbitých sudů povážlivě rychle ztrácela. Na Adonovo doporučení nasbírali také plný pytel nezralých plodů, o kterých Licht prohlásil, že jsou to lodyše, které jsou jedlé. Téměř všichni měli velké problémy se začínajícími kurdějemi. Padání zubů postihlo zejména Menhoriana a Adona. Riena naopak postihla silná střevní kolika. Překvapivě dobře na tom byl malý Meduna. Jednak se o něj Rien Gwardit a Licht Vous starali, jak to jen šlo, a i zdravá hobití nátura zřejmě vykonala své.

Další den zastihl Nurnskou družinu opět na moři. Všichni již netrpělivě vyhlíželi karnolské pobřeží. Cestování po moři začínali svorně nenávidět. Nakonec se dočkali. V mlžném oparu se pomalu začala rýsovat pevnina. Chvilí se drželi při pobřeží, dokud nenarazili na rybářskou vesnici. Přijetí trosečníků místními obyvateli bylo vlnivé. Místní rybáři dobře věděli, co to je ztroskotání, vždyť s mořem se prali o obživu již celé generace. Poskytli družině všechno, co potřebovala. Ubytování, jídlo a pití. Družiníci odpočívali celé dva dny. Nakoupili si zásoby normální potravy. Nejvíce jim chutnal obyčejný chleba a naložené kompotované ovoce. Místní sice nechtěli za své pohostinství žádné peníze, ale i tak jim někteří, zvláště Rien, dali hrst zlatých. Navíc Nurnští nechali rybářům i svůj člun. Ještě si nakoupili nějaké zásoby a jednoho mezka a vydali se po cestě pěšky do přístavu Barrat.

Cesta po pobřeží byla pro všechny pastva pro oči. Všude se rozprostíraly broskvoňové a jablečné sady, která právě kvetly. U cesty se dalo bydlet v hostincích, a i když neskýtaly nějaké zvláštní pohodlí, po všech prožitých útrapách to celé družině připadalo jako ve snu. Zlatými rozhodně nešetřili. Gwardit si dal do pořádku pochroumaný žaludek. „Kulva, já už žaše nemám další žub“, zanačoval Adon a vylovil z úst bílý zub, přičemž odhalil pusku, ve které mu skutečně mnoho dalších nezbývalo.

Po dvou dnech se cesta stočila do vnitrozemí. Les zhoustl, ale družina si toho nijak nevšímalá. Všichni měli pocit, že po tom, co zažili v předešlých týdnech, se jim nemůže nic stát. O to větší bylo překvapení, když se náhle rozlehl na cestě výbuch a vzápětí byli někteří zasypáni sprškou šípů. Gwardit se zhroutil k zemi. Karnolské lesy dost často sloužily jako úkryt pro vysloužile žoldnéře, pro které čas od času představovali poutníci a osamělí obchodníci snadnou kořist. Nyní tomu ovšem tak nebylo. Sehraná družina ani nepotřebovala nějaké rozkazy. Za pár okamžiků bylo po všem a lapkové, kteří byli poschováni v korunách stromů, popadali na zem jako shnilé hrušky. Zvláště Adonova dvouranná kuše se činila a své vykonala i zaklínadla a magické prsteny. Družinová bijci Dolwen a Heft se ke slovu ani nedostali. Dokonce se podařilo i zajmout

vůdce lapků, jistého Lajdoše. Oprsklý chlapík se válel spoutaný na zemi a škemral o milost. Nedostal ji. Popravy se s chutí ujal bezzubý Adon, který si v této práci liboval.

Následující den dorazili do Barratu. Velkého přístavního města. Zde se s nimi rozloučil darffelský voják, který se vydal do své domoviny. Na místním tržišti nechal Adon přes tisíc zlatých za hrst perel, neboť mu přišla jejich cena výhodná. Myšilov rozhodl, že se ubytují na jednu noc, a nechal si od Lichrta doporučit nějaký hostinec. U místního handlíře si celá družina zakoupila koně a poníky. Nechutný zrzavý chlapík, který měl snad ještě méně zubů než Adon, je vesměs sprostě okradl, ale to bylo všem jedno. Hostinec U jehněte byl všemi shledán jako přijatelný a Lichrt všem nadšeně vyprávěl, že zítra již spatří onu pověstnou hobití Velkou stolovou cestu.

Hobití lidová

Bolbuch

Mý obchody jsou výhodný
tak nevím, co se vztekáš
ať kupec nebo pohodný
teď padej, na co čekáš?
Tumáš!

Dneska jsme měli pohodu
a zejtra sečem louky
když neseberem úrodu
tak v zimě žerem brouky.

ref:

Dám, katům já tě dám, katům dám
budeš o chlebu a o vodě
dám, katům já tě dám, katům dám
budeš o chlebu a o vodě
Sám v cele, sám si usteleš
pod shnilejma dekama
dám, katům já tě dám, katům dám
budeš o chlebu a o vodě.

Zas u Gazdošů na rohu
už veselo je řácky
už někdo zvrací do hlohu
už slyším padat facky.

Uhrančivá holčina
tě kolem pasu bere
chlapi jí padaj do klína
od středy do neděle.

ref:

Dám, katům...

Kapitola 9 - Do Bořimska!

Velká stolová cesta byla skutečně impozantní. Pět sáhů široká cesta byla celá vytvořená z poctivých kamenných desek kulatého tvaru. „Právě proto se jí říká stolová. Protože ty kulatý

desky připomínají takové ty naše hobiti stolečky. Takový stoleček je v každé hobití domácnosti. U něj se debatuje, kouří a popíjí nějaký dobrý mok. Celou ji stavěli naši předkové, i tady v Karnolu. To budete v Bořimsku koukat. Podél té naší cesty jsou udělané kamenné přístřešky, kde se poutník může schovat před deštěm. A není jediného dne abyste nenarazili na hostinec. A my hobiti máme vyhlášené hostince. Váš uvidíte, dnes přejedeme hranice. To bude ta cesta nejdříve stoupat do kopce. A někdy k večeru se ubytujeme v hostinci U včely", vyprávěl Lichrt Nurnským po cestě. Družinici se cítili odpočatě a všichni měli docela dobrou náladu. Snad až na Adona, který pozbyl většinu zubů a nyní se musel stravovat převážně kaší.

Okolo poledního překročili Nurnští hranice. Hraniční post stál v lese. Na Bořimské straně bylo vidět zvýšenou pohotovost. Družina neměla s průjezdem žádné problémy, neboť s ní jel Lichrt, který všechno vyjednal a zařídil. Zdržení nebylo velké. „Je to špatný. To, co jsem se dozvěděl, je hodně znepokojující. Černý trpaslíci už vypálili několik našich vesnic. Vévoda vyhlásil vojenskou pohotovost. A podle všeho se na nás vykašlali i Karnolský. Zřejmě je nemáme z čeho zaplatit. Musíme pospíchat“, sdělil družině novinky Lichrt. „Hele, a to s těma černejma trpaslíkama byly problémy už dřív?“, ptal se zvědavě Rien Gwardit. „S těma hajzlama byly problémy vždycky. Jenomže voni se vždycky prali spíš mezi sebou nebo se mlátili se skřetama, což jsou už úplně primitivové. Ale teď je prý sjednotil nějaký Dugaš Jednovokey. Asi pěkně mizera, ale podle všeho chytřej, nebo spíš mazanější. Alespoň to se říkalo ještě před tím, než nás vévoda poslal za moře pro tu zlatou věcičku. Takže musíme spěchat a tu věc doručit vévodovi co nejdříve, protože je určitě hrozně důležitá“, vyprávěl Lichrt po cestě. „No a kolik těch trpajzlíků vlastně je? A to se s nima nemůžete náh domluvit?“, otázal se trpaslík Heft. „To těžko. To nejsou slušní trpaslíci jako třeba vy, vážené pane. To jsou černí trpaslíci, ty vypadají jinak, myslejte jinak a chovají se jinak. Taký se jim říká stolinové, jestli vám to něco říká. Sou to strašný držky. Sou vysoký asi sáh a půl a hubu mají plnou takovej hroznejch zubů“. „Jo, takže to jsou stoliní a ne trpaslíci, to mi spadl kámen z srdce“, ulevil si ještě Heft, který byl na svůj trpasličí původ patřičně hrdý. „A co ten váš vévoda, jaký je?“, vložil se do rozhovoru Myšilov. „Myslíte Otys? Otys Měděný. Já myslím, že je to dobrý chlap. Von je ze starýho rodu. Představte si, že má vousy. No hobit s vousama! Ale je to dobrý chlap. Váš já sloužím v jeho gardě. Asi jsem vám to ještě neřekl, ale já jsem ze Železný gardy. My jsme vévodova osobní stráž. Taký jste si určitě všimli jak se mnou na hranicích všichni uctivě jednali. Jó, my Železníci“. Mnoho dalšího se již družinici nedozvěděli.

Velká stolová cesta vedla hustým lesem, o kterém Lichrt, který se projevil jako velice upovídaný chlapík, vyprávěl několik strašidelných historek. Na jednom místě vedla z cesty odbočka na jih. „Ták, tady pojedeme asi míli do lesa. Tam je vesnice Rabouchov a hlavně hostinec U včely, tam přespíme a zejtra už dorazíme do Železnýho hřbetu“. Cesta skutečně zavedla družinu do malé vesnice, která byla obklopená jednoduchou kolovou hradbou. „Proti dravé zvěři“, jak poznamenal Lichrt. Vesnici Rabouchov obývali hlavně sběrači medu a dřevorubci. Když družinici projeli bránou, obklopili je hned zvědaví obyvatelé a hlavně malá hobitáta. Lichrt se srdečně přivítal se starostou Dlabákem a hostinským Koryšem a celou Nurnskou družinu představil jako „velké hrdiny ze země za mořem“. Všem se dostalo srdečného přivítání. Koně a poníci byli ubytováni ve stáji a družinici obsadili ty nejlepší pokoje. Pak se všichni sešli v hlavní místnosti. Tak jako celá budova byla i hlavní místnost vyzdobená různými loveckými trofejemi, přičemž o každé z nich hned ochotný hostinský Koryš povyprávěl nějakou historku. Všem vévodila vypelichaná medvědí hlava. Družinici byli jedinými návštěvníky. „To víte, doba je zlá, nikdo teď po Stolové cestě moc nejezdí. Leda tak vojáci“, vysvětlil Koryš a nalil každému pohárek sladkého likéru na účet podniku. K večeri připravil Nurnským poctivou hovězí polévku, jehně a králíčí pečení s brusinkami. Pouze Adon si vyžádal kaši slazenou medem. Po večeru přišlo na řadu pivo a kořalka. Bolbuch a Dolwen si hned zakoupili několik lahví. „Na horší časy“, podotkl Bolbuch. Večer příjemně utíkal v lehkém alkoholovém opojení.

Chtěl bych být jelenem

Klabzej Myšilov

Chtěl bych být jelenem s velkými parohy
ale když po ránu zvedám se na nohy
co se spíš zdají být ztuhlými pahýly
lovcům bych neutek, když by mě honili
Nejspíše zakrátko padl bych střelen...
Proč chci být jelenem? Z toho jsem jelen.

Kapitola 10 - Banda Tuhého Žolucha

Rien Gwardit se šel projít ven. Rabouchov se jevil jako poklidná vesnička. Až do chvíle, kdy se ozval z lesa výkřik. Rien se s instinktem starého dobrodruha vrhl směrem, odkud hlas vyšel. Uběhl pouze asi dvě stě sáhů. Na zemi ležela mrtvá hobitka s proseknutou hlavou a u ní vyděšeně pobíhalo několik hobitů, kteří ji našli. U těla matky vzlykalo malé hobitě. Ženě již nebylo pomoci. Byla mrtvá. Z vystrašených výpovědí vesničanů se Rien dozvěděl pouze to, že žena byla v lese na chrastí a že se nikdy nic takového nepříhodovalo. Více Gwarditovi pomohlo jeho osvědčené zaklínadlo, pomocí něhož pronikl do vědomí hobitě. Rien chvíli soustředěně tápal v nejasných a zkreslených myšlenkách vystrašeného dítěte, přičemž mu položil několik cílených otázek. Touto metodou si zkušený mág dal dohromady obraz toho, co se stalo. „Přepadli ji černí trpaslíci a zabili ji. Asi jich tady bude pobíhat více. Pojďte se rychle schovat do vesnice“, oznámil vesničanům Gwardit a sám spěchal, aby to řekl ostatním družiníkům.

„Budeme držet hlídky, ty, Adone, půjdeš na tu zadní hlásku a my ostatní raději budeme spát tady na seníku, dá se z něj dostat rychleji než z hostince“, rozdělil úkoly Menhorian Blathel, neboť vůdce Myšilov se podle všeho zpil líkěrem z jehličí a nebyl k probuzení. Chrápal na stole

...za branou se však útočníci setkali s tvrdou obranou...

...na pomoc ještě přispěchal staříký trpaslík Bolbuch...

a nezdálo se, že by se chtěl probudit. „Necháme ho spát. Znáte ho, když se špatně probudí, akorát bude protivnej. Třeba se koneckonců nic nestane a my se ráno normálně sebereme a budeme pokračovat do Železného hřbetu“, konstatoval Gwardit a hodil si houni na seno. Ale to se spletl.

Černí trpaslíci a skřeti se skutečně objevili. Bylo naprosto zbytečně držet organizované hlídky. Tlupa černých trpaslíků, které družina znala spíše pod názvem stoliní, o sobě dala vědět sama. Nějaká koordinace útoku na vesnici neexistovala. Uprostřed hluboké noci se náhle ozval burácivý řev. Přímou k bráně se hnala horda asi třiceti stolinů. Byli velcí asi jeden a půl sáhu. Na sobě měli kožené hazuky, na kterých měli našity nejrůznější železné šupiny, hřeby, kusy kamenů, podkov a dalšího harampádí. V rukách třímali sekyry a kladiva. Někteří měli dokonce i jakési primitivní maskování z větví a trsů trávy, které ovšem bylo vzhledem k jejich řevu nyní naprosto zbytečné. V jejich středu běžela šestice stolinů, kteří vlekli poražený kmen stromu jako beranidlo. Byli si naprosto jistí tím, že odpor místních hobitů bude pouze symbolický. Hobiti z Rabouchova v čele se starostou byli shromážděni za kolovým plotem a na primitivní pozorovatelně. Většinou měli v rukách kopí na kance a někteří měli i kuše. Nurnští se rovněž připravili na útok. Adon, Horác a Fionn začali střílet z pozorovatelně do davu stolinů šípy. Mnoho jich však nevystřelili.

S mohutným zapraštěním hned na první ránu stoliní s kmenem prorazili chatrnou bránu, která sloužila hobitům jen jako ochrana před lesní zvěří. Za branou se však útočníci setkali s tvrdou obranou, kterou tvořil Dolwen, Heft a Lichrt Vous. Oba Nurnské v pravou chvíli ještě posílili zaklínadlem Gwardit a Menhorian. Země se začala barvit krví. Na pomoc ještě přispěchal staříký trpaslík Bolbuch s obrovskou krollí sekyrou, kterou ukořistil ještě na potápějící se lodi. Těžko říci, kde se s ní naučil tak ohánět, ale nyní se starý roztloukač štěrku činil jako pravý muž. Někteří stoliní útočili roztříštěnou branou, další přelézali chabý plot. Vesničané za plotem se jim

sice postavili statečně, ale valná část jich byla brutálními útočníky rychle rozsekána na kusy. Nurnští však byli z jiného těsta. Byli organizováni, jeden o druhém věděl a děsivá síla Dolwenova a Heftova vykonala své. Ke slovu se dostala i Rienova a Blathelova kouzla a Fionnovy magické prsteny. Neobyčejně překvapil i Lichrt Vous, jehož povídačky o Železnácích do té doby brala většina Nurnských jako pouhé vytahování. Nyní ale tento hobit stál po boku Dolwena a jeho meč se zakusoval do stoliních těl. Svoji daň si vyžádala i Adonova dvouranná kuše.

Pak se však ze změti stoliních těl vynořilo ohromné hovado. Černý stolin, který mával ohromnou sekýrou, měl hlavu, kterou mu musel někdo dříve téměř rozseknout napůl. Celý obličej tak měl rozdělený na dvě půlky, z nichž jedna byla niž než ta druhá. Kryl se ohromným štítem, který byl celý 'ozdobený' ut'atýma ušima nepřátel. Byl to Tuhý Žoluch, vůdce tlupy Kamenných hlav. Ještě jej doprovázel nižší podnáčelník, který bičem hnal ostatní do boje. Ten se sice stal vzápětí obětí Adonova přesně mířeného šípu a blesku z Fionnova prstenu, ale Tuhý Žoluch přiskočil plot a tvrdě se ohnal po Dolwenovi. Barbar zakolísal a snažil se krýt. Do nosu ho udeřil strašlivý zápach a zkušený mukuřan náhle pocítil strach. Vedle něj se těžce bránil Lichrt a někde opodál bylo slyšet šílený řev Heftův, kolem nějž kroužili tři nepřátelé. Dolwenova šavle opsala oblouk a Žolucha poranila do boku. Stoliní hovado vydalo šílený řev a vztekle odpovědělo. Vedle něj se několik jeho mužů snažilo vyvrátit kůly pozorovatelný, aby se dostali na její obránce, kteří je stále zasypávali šípy. Tuhý Žoluch jim ve svém vzteku pomohl a primitivní věžička se začala kácet. V tu chvíli mu však obratný Lichrt zasadil táhlou ránu do paže a Dolwen mu krkem prohnal šavli. Vzápětí do již mrtvého těla zajel svazek blesků od Rieny. Útok tlupy se začal rozpadat, ale stále byl boj nelítostný. Pozorovatelná se zřítíla k zemi. Její obránci začali utíkat neboť jejich střelné zbraně se nyní válely různě po zemi. Fionn s Adonem se stáhli za jeden dům. Horáce začali dva stoliní pronásledovat. Na opačném konci dobíjel útočníky trpaslík Heft. Rovněž těžce zraněný Dolwen a Lichrt stále bojovali. Mezi nimi se potácel se šrámem na hlavě Bolbuch a stále rozdával rány. Drtivá většina hobitích obránců byla mrtvá.

Hobit Horác se válel na zemi a snažil se uhýbat ranám, kterými ho častovali jeho pronásledovatelé. Náhle se z hostince vyřítit vlasatý muž. Byl to Klabzej Myšilov, který se právě probral z opilosti. Máchl rukama směrem vzhůru a přivolal na oba stoliný mocné lesní zaklínadlo. Rovněž Menhorian a Fionn panu Lipovému přispěchali na pomoc. Pár posledních stolinů se dalo na útěk, ale většina jich padla s ranami v zádech. Posledního dostihl obratný lupič Fionn a dýkou mu podřízl hrdlo. Bylo dobojováno.

Z domů postupně vylézali ukryté ženy a děti. Začalo tolik bolestné oplakávání mrtvých, ale zazněla i děkovaná slova. Obyvatelům Rabouchova bylo jasné, že bez pomoci Nurnských by byli asi všichni mrtví a jejich vesnička by byla vypleněná. V Adonovi se něco hnulo a věnoval pozůstalým celých sto zlatáků. „Tenhle, ještě dechá“, zařval Heft, když obíral mrtvoly. Těžce zraněný stolin hluboce oddychoval. „Mluv, dobytku! Co tady chcete?“, vyjel na něj Rien. „My bojovat za nás, za tlupu. Malý lid nás utlačovat, my v právu. Říkat to náčelník“, odpověděl zkomolenou obecnou řečí stolin. „Di do prdele!“, odvětil mu Adon a prostřelil mu hlavu.

Kapitola 11 - U vevody

Následujícího dne dorazila Nurnská družina i s malým Medunou vedená Lichrtem Vousem, příslušníkem Železné gardy, do hlavního města Bořimska, Železného hřbetu. Jako jediné město v zemi měl Železný hřbet kamenné hradby. Celé město bylo obklopené vodním příkopem, který napájela řeka Bolná. Dominantou města byla skála, na níž se tyčila kamenná věž zvaná Půlnoční bašta. Do samotného města byl přístup po jedné ze čtyř mostů, které bylo možné v případě ohrožení zvednout. Většinu domů tvořila hrázďená stavení. Lichrt vedl družinu k vévodovu paláci. Ten stál hned u skály obklopený cihlovou zdí. Strážé s halapartnami zasalutovaly Lichrtovi a bez problémů všechny pustily dále. Ocitli se v útulné zahradě, kde je Lichrt nechal čekat. Sám pospíchal za vévodou. Co mu všechno povídal zůstalo Nurnským skryto, ale zanedlouho je přišel vévoda osobně uvítat. Vévoda Otys Měděný byl starší muž v přepychovém šatě. „Joj! Hobit s vousama“, ujelo Adonovi, ale asi ne našťestí dost nahlas.

Vévodu ještě doprovázela jeho stráž, a pak další hobit ve vysoké čepici. „Dovolte, přátelé, abych vás uvítal v Bořimsku. Je mi ctí potřást rukama takovým statečným mužům, kteří přijeli ze země za mořem“, s těmito slovy podal vévoda každému pravici a pozval je všechny dál do paláce.

„Prý pro mě máte jeden z Wadarských klíčů. Bohové vás odmění“. „Ano“, odpověděl vévodovi Rien a vytáhl zlatý jehlan, který ukrýval za šaty na hrudi. Myšilov po něm sice loupł okem, neboť zřejmě chtěl s vévodou začít smlouvat, ale Rien jehlan předal do vévodových rukou. Sloužící přinesli občerstvení a malého Meduny se ujala buclatá komorná. Nurnští se usadili do měkkých křesel. Následovalo pohoštění a oslavné připitky. Lichrt Vous se omluvil a někde zmizel. „Ještě jednou připijím na statečnou Nurnskou družinu, která nám, obyvatelům Bořimska, donesla poslední Wadarský klíč. Víte, my Bořimští zde stojíme na výspě civilizovaného světa a bráníme ho proti hordám primitivních černých trpaslíků, které, jak jsem slyšel,

...posledního dostihl obratný lupič Fionn...

vy nazýváte stoliny“. „No dobře. Promiňte, že vás přerušuju, vážený vévodo, ale k čemu ten klíč teda vlastně je? Hrozně by nás to zajímalo“, přerušil vévodův chvalozpěv Myšilov. „...no to vám nemohu říct, to není pro vás důležité. To je tajemství, které zná pouze pár lidí. Avšak nebojte se. Odměnu, která vám náleží, dostanete ještě dnes. Dostanete sedmdesát tisíc zlatých za váš chrabýrý skutek“, usmál se vévoda. Mezi Nurnskou družinou to spokojeně zahučelo, tolik nikdo nečekal. „No víte, ale nás by to strašně zajímalo. My vám samozřejmě chceme pomáhat i dále. My... tedy, já myslím, že mluvím za všechny, vám samozřejmě s těma černejmá hajzlíkama pomůžeme, ale přeci jenom...“, snažil se Myšilov dále vyzvédět tajemství wadarského klíče. „... ne, ne, pánové, to ne. Ale to, že mi dále nabízíte své cenné služby, je pro mě velice důležité a rád je přijímám. Samozřejmě vše dostanete dobře a poctivě zapláceno. Naše země je v těžké situaci. Černí trpaslíci, kteří žijí v horách na západě a jihu našich hranic, se nyní spojili pod vedením Dugaše Jednookého do hordy a chtějí nás zničit. Po celá staletí jsme se samozřejmě setkávali s jejich tlupami a klany, ba jednou na nás dokonce zaútočil i celý kmen, ale s tím jsme si vždy poradili. Zvláště, když nám pomohli Karnolští. Nebo spíše jejich žoldnéři. To víte, nechali si za to vždycky zaplatit, ale najednou nám nechtějí pomoci, že prý chtějí zaplatit dopředu. To se nikdy nestalo. A Dugaš teď sjednotil stoliny kmeny z Damburu i Šarunu. A takové síle budeme sami těžko čelit. No, již jsem toho řekl dosti. Teď mě omluvte, ještě se dnes uvidíme. Vaše pokoje jsou samozřejmě již připravené. A jezte a pijte“, s těmi slovy se Otys Měděný uklonil a odešel pryč.

Vrátil se asi za dvě hodiny. Byl zesinalý, bledý v obličeji a sotva šel. Doprovázeli ho čtyři vojáci, dva kapitáni a ještě starý hobit v obyčejném plášti. Družiníci, za kterými mezitím dorazil Lichrt Vous v krásném brnění, jenž byl povýšen na kapitána Železné gardy, byli již trochu v náladě a hned si změny ve vévodově chování nevšimli. „Ééé, cvakni si s náma“, opile se k vévodovi přitočil trpaslík Bolbuch a pouze napřažená halapartna strážce mu zabránila, aby vévodu polil z lahve.

„Pánové, prosím vás, ticho! Já vám nemám z čeho zaplatit. Alespoň ne hned, jak jsem vám slíbil. Stalo se něco strašného!“, vzchopil se vévoda ke slovu. Nurnským zaskočilo. „Eee?“, ujelo Rienu Gwarditovi. „Jak to?“ „Je mi to strašně trapné. Já, já vám dám alespoň svůj prsten. Taky vás mohu vyplatit v cennostech nebo v uměleckých dílech. Pokud tedy trváte na okamžité platbě. Uf, cítím se hrozně“, začal si vévoda stahovat svůj mohutný zlatý prsten, ale Klabzej jej přerušil. „Nechte si ten prsten. My vám věříme, ale co se tedy stalo?“

„Tak já vám to tedy řeknu. Víte, kdysi dávno vládl v Bořimsku můj předchůdce, vévoda Rudys Moudrý, který je až do dnešních časů uctíván jako patron Bořimska. Za jeho panování se podařilo nashromáždit velice slušnou částku, velký Rudysův poklad. Rudys však nebyl takovým ideálním panovníkem, jak ho dnes líčí legendy. Zvláště ke konci života se z něj stal podivín zabývající se magií, pohádkami, pověstmi, legendami a babskými povídkami. Ale hlavně podlehl dojmu, že je ten nejchytřejší na světě. Jeho domýšlivosti ještě hodně pomohlo setkání s umírajícím drakem Loffobekem, který tehdy žil v Šedých pustinách. Loffobek byl nad hrobem asi stejně pitomý a senilní jako vévoda Rudys. Z nějakého důvodu si ti dva padli do oka. A drak daroval Rudysovi Velkou Wadarskou pečeť. Řeknu to jednoduše. Wadarská pečeť je velice mocný artefakt, který umožňuje ohradit určitý prostor neprostupným magickým zámekem. Asi takhle. Rudys nechal vybudovat pod půlnoční věží pokladnici, a tu zavřel právě Wadarskou pečetí. K Wadarské pečetí patří tři wadarské klíče. Do této pokladnice pak veškerý poklad nashromážděný v Bořimsku ukryl. Že prý na horší časy. Úplně zblblnul, mám-li být upřímný. A k dovršení všeho ty tři klíče poslal do širého světa. Ve své pomatenosti totiž věřil, že až přijde čas, tak se všechny klíče podaří shromáždit a poklad bude Bořimsku opět ku prospěchu. Takové ty povídky, že až bude nejhůř a podobně. Zanedlouho umřel a nenechal svému synovi Arysovi skoro žádné peníze v hotovosti. Ale tehdy to podle všeho bylo jedno. Bořimsko, kromě občasných pohraničních pútek a nájezdů černých trpaslíků a skřetů, nikdo neohrožoval a poklad nebyl potřebný. Rudys po sobě také zanechal rozsáhlou knihovnu přeplněnou různými knihami a spisky o mystice, magii, pohádkách. Je tam spousta knih o historii a pověstech. Také je tam spousta jeho poznámek. O Wadarské pečetí sepsal knihu o jejím významu, funkci a historii a tu nazval: ‘Pojednání Rudyse Moudrého, vévody Bořimského, o Velké Wadarské pečetí’, do které si ovšem podle všeho také spoustu věcí přimyslel a přibálil. Sepsal také tři spisky o jednotlivých klíčích a do nich naštěstí alespoň přesně popsal, kde se nacházejí a jak se najdou. Jenomže ta jeho knihovna byla tak rozsáhlá a divná, že se na ty věci po jeho smrti nějak zapomnělo. Vlastně za to, že se tyhle věci objevily na světě, vděčím tady svému knihovníkovi, panu Albychu Rezivounovi“, ukázal vévoda na starého hobita, který se mírně uklonil. Následovalo spousta ‘proč?’ a ‘jak?’, ale vévoda nakonec pokračoval. „Když jsme přišli na to, kde se klíče nalézají, okamžitě jsme vyslali tři výpravy, aby je donesli. Právě v té době začalo být totiž jasné, že na nás sjednocení černí trpaslíci zaútočí. Nějak se to tak všechno najednou v tom našem poklidném Bořimsku na nás začalo hrnout. První klíč byl ukrytý v Assuaenské poušti, a zde jej kapitán Myllys Udatný bez problémů našel a přinesl jako první. Druhý klíč byl ukryt v Šedých pustinách, a zde přítomný kapitán Lubyh Lodyha jej také přinesl. Na své pouti se několikrát střetl s černými trpaslíky, ale klíč sem nakonec dopravil. O výpravě vedené Rabichem Zlatoústým, která se vypravila do Lismorrského pralesa, jsme dlouho nic nevěděli. Až jste se objevili vy a Licht a všechno se objasnilo. Myslel jsem, že máme všechny klíče a že vám bez problémů zaplatím. Jenomže když jsme se teď pokusili pokladnici zapečetěnou Wadarskou pečetí otevřít, ukázalo se, že klíč z Šedých pustin je podle všeho falešný. My jsme si toho dříve nevšimli, neboť nás něco takového ani nenapadlo“, povzdechl si vévoda.

„U všech bohů, a to jste nepoznali hned, že je ten klíč falešný, a jak vůbec víte, že falešný je zrovna ten ze Šedých pustin?“, skočil mu do řeči Rien Gwardit. „Ty klíče jsou sice podrobně popsány v těch třech spiscích, ale nikoho nás nenapadlo to nějak ověřovat. Potíž je v tom, že magická podstata těch klíčů se projeví, až když jsou u sebe všechny tři. Když se na ně podíváte neuvídíte na nich žádné veliké rozdíly“, Otys opatrně ukázal družině všechny klíče. Rien je zvědavě za asistence Menhoriana prohlížel. „Hm, hm. Jo jasně, tenhle jsme přinesli my. Poznám to podle toho znaku tady nahoře. Ne že bych uměl dračí písmo, ale ten znak si pamatuju.

Tenhle má na sobě podobné znaky. Jo, jo teď to vidím, tenhle má na sobě jenom nějaký vryp. Jo je fakt, že to není na první pohled poznat“, vrátil je zpátky Otysovi. „Víte, my jsme si mysleli, že jsme ten klíč dostali pouze díky své odvaze a umu, ale když na to teď vzpomínám, tak mám pocit, že některé věci šly až podezřele snadno. Čerňáci nás sice napadali, ale pak se vždycky najednou stáhli. Je to moje chyba, že jsem to neodhalil“, promluvil nyní Luby Lodyha. „Nechte toho, kapitáne, všichni jsme udělali spoustu chyb. Kdyby se třeba jen o tu knihovnu někdo zajímal hned po smrti toho senilního pitomce Rudyse, tak ty klíče mohli mít předchůdci vyzvednout už dávno“, ulevil si Oty a stráž u vchodových dveří se tvářila, že nic neslyšela.

„Já jsem si v lismorrském pralese hned myslel, že je to nějaký jednoduchý. To místo bylo přesně popsáno na mapě, kterou měl u sebe Rabich. Taková malá svatyně to byla. Sice úplně ztracená v džungli, takže kdo neměl ten plán by nenašel nikdy nic ani za tisíc let. Ale přece jenom jsme čekali problémy. Ale vono nic, prostě jsme se akorát dobře zorientovali a lup ho. Už jsme ten jehlan, totiž klíč, měli“, ozval se se svým postřehem Licht Vous, novopečený kapitán. Oty pokýval hlavou. „Je docela dobře možné, že ten, kdo o našem plánu věděl, si opsal pouze část těch spisků, ale kdo, kdo?“. „No to je fakt, kdo o tom věděl?“, otázal se Klabzej. Oty pokynul strážím, aby je nechali osamotě. „Já, kapitán Myllys, kapitán Lodyha, kapitán Rabich, knihovník Albych. Za všechny ovšem ručím, tak jako za sebe“. „No dobře, ale ty knihy se v knihovně válely už celá staletí, kdo má všechno přístup do knihovny?“, otázal se Adon. „Ale no tak, to je spousta lidí, to není nic tajného, že ta knihovna existuje. Služebnictvo, členové vládnoucího rodu, no prostě spousta lidí. Navíc je možné, že tajemství wadarských klíčů někdo objevil už dávno, dávno před námi a teď toho chce nějak využít ve svůj prospěch“, dupal Oty a vypadal hodně nerozhodně. „No dobře, otázka tedy zní, kdo má ten pravý klíč z Šedých pustin?“, pronesl Menhorian. „Podle mého ho mají nyní černí trpaslíci, otázka je, zda znají jeho funkci?“, podotkl Luby Lodyha. „V tom případě půjdou i po těch dvou zbývajících“, doplnil ho Klabzej. „Možná, že ne. Ten, kdo za tím stojí, si možná moc dobře uvědomuje, že peníze potřebujeme my, ne černí trpaslíci. Třeba za tím vším stojí snaha, abychom si nemohli zaplatit karnolské žoldnéře. Mě bylo strašně divné, že najednou chtěl Karnolský král Bardach Lezich peníze dopředu. Jakoby nám nevěřil, třeba mu někdo o našich potížích řekl. Vždyť nám karnolští vždycky věřili. Vždy, když jsme jejich pomoc potřebovali, tak jsme platili až potom“, pokračoval Oty. „A kolikrát to bylo? A to jste peníze měli? Vždyť ta pokladnice je přece již dávno zapečetěná“, nedalo Dolwenovi, aby se nezeptal. „To byly vždycky jenom nájezdy jednotlivých klanů a tlup, těch vojáků jsem potřebovali málo, většinou jsme to zvládli sami. Jak už jsem řekl, situace je teď úplně jiná. Jdou proti nám všechny stolíní kmeny sjednocené Dugašem a podporované jinak věčně rozhádanými skřety. A bez Rudysova pokladu si nemůžeme dovolit zaplatit celé vojsko. Jistě, nakonec peníze seženeme. Máme aktiva v zahraničí, spoustu peněz nám dluží Sirilští elfové, vybereme vyšší daně, nakonec to dáme dohromady. Bořimsko je dost bohatá země, ale my ty prostředky potřebujeme okamžitě. Musíme zaplatit minimálně několik tisíc vojáků“.

„Jo, a co když si z vás ten váš Rudys taky jenom vystřelil a v té pokladnici nic není?“, uštěpačně se otázal lupič Fionn. Oty se na něho zdrceně podíval. „Na to nebudu ani radši myslet, naděje umírá poslední... Ne to je nesmysl. Podle všech historických účetních knih ty peníze skutečně existují“. „Jo, jenomže je třeba všechny probendit s holkama a nebo prohrát v karbanu“, uškříbl se ještě jednou Fionn. „Nech toho, Fionne! Budeme vycházet z toho, že tam jsou. Pomůžeme vám získat ten třetí a doufejme, že pravý klíč. Takže, kde by mohl tak teď být? Víme, že je to ten z Šedých pustin. Podle všeho někdo předběhl výpravu tady kapitána Lodyhy a na její místo nastražil falešnou náhradu. Musel zhruba vědět, jak ten klíč má vypadat. Možná, že jim opravdu nejde ani tak o ten poklad, ale spíše o to, abyste vy neměli peníze na zaplacení armády. Ten, kdo tohle ukul, třeba nejdřív chce, abyste byli poraženi a obsazeni černými trpaslíky, a teprve pak se bude třeba starat o poklad“, shrnul všechny poznatky, které měl k dispozici, Klabzej Myšilov, vůdce Nurnských. Vévoda Oty pokýval hlavou. „Takže, já si myslím, že teď musíme něco vymyslet. Hlavně bychom se měli pokusit ten klíč získat zpět. To je úkol číslo jedna. Všechny ostatní teorie, kdo, co a jak, si zatím můžeme odpustit“, navrhl Rien Gwardit.

Zbytek večera strávil Otys, jeho kapitáni, knihovník Albych a Nurnská družina vymýšlením nějakého smysluplného plánu. Otys byl zřejmě úplně na dně, neboť zcela přehlížel, že s ním Nurnští jednali občas dosti neuctivě, přerušovali jej a vůbec mu občas kladli otázky, jaké se panovníkovi nekladou. Ale jednání bylo aspoň o to rychlejší. Nakonec bylo rozhodnuto, že se Nurnští společně s Lichrtem vypraví do Šarunských hor pokusit se najít sídlo stolního náčelníka Dugaše Jednookého, u něhož se dalo předpokládat, že pokud třetí pravý wadarský klíč skutečně padl stolínům do rukou, tak jej bude mít právě on. Od Lichrta se dozvěděli, že Dugaš Jednooký, ještě než se stal náčelníkem hordy, vedl nejprve klan Silných paličníků a později celý kmen Useklé ruky. Bořimští sice neznali přesné vazby mezi jednotlivými kmeny a klany, ale věděli, že jim patří vždy určité území, které pak takové společenstvo obývá. O kmenu Useklé ruky se vědělo, že sídlí někde v Šarunu. Zcela na konci porady navrhl Myšilov, jestli by nemohli Nurnští jednat s vévodou o samotě. Otys z toho byl zmatený, neboť svým kapitánům i knihovníkovi bezvýhradně věřil. Trapnou situaci vyřešili nakonec kapitáni a Albych tím, že sami odešli. „Myslím, že by bylo dobré, kdyby ty klíče, co máte nyní k dispozici, byly dobře střežené. Nevíme, kdo o tom ví. Nemůžeme vyloučit, že to může být kdokoliv z vašeho okolí. Budeme proto předstírat, že jsou všechny pohromadě. Uložte je do nějaké truhličky a tvařte se, že jsou tam všechny. Ale pro jistotu alespoň jeden schovejte na jiné místo. Tím předejdeme tomu, že kdyby se nositel třetího klíče náhodou zmocnil zbývajících dvou, tak by měl přístup k pokladnici“, navrhl Otysovi Klabzej. „To se nemůže stát, i kdyby se to někomu podařilo, tak pokladnice je dobře střežená... ale možná máte pravdu. Vemte si tedy ten klíč vy. U vás mám skutečnou jistotu, že do toho nejste zapleteni. Vemte si ten, který jste mi přinesli. A ten zbylý i s tím falešným si vezmu já do své ložnice“, navrhl Otys a jeho návrh družina s rozpaky přijala.

„A já mám nápad, vyrobím taky jednu falešnou kopii, aby ta vaše truhlička skutečně obsahovala tři ty jehlany, teda klíče“, vykřikl náhle Horác Lipový, který až do této chvíle podřimoval. „A k čemu jako? A jak to uděláš?“, vyjel na něj vůdce Myšilov. „No mám takovou šikovnou soupravičku. To se prostě podleje do formy z alchymistický hlíny zlato z mincí a pak do toho naškrábu náký ty kličyháky. Tak nějak byla vyrobená i ta falešná kopie, kterou přinesl Lodyha“, rozvíjel svůj plán dále Horác. „No dobře, tak si tu kopii udělej. Ale vezmeme ji s sebou, kdyby třeba čirou náhodou se někdo dozvěděl, že ten klíč máme stále my u sebe, nebo se nám může hodit, kdyby nás třeba v Šarunu zajali, pro vyjednávání. Bohové, to sem se do toho zamotal. Ale radši musíme být připravený na všechno. I na nesmysly“, schválil Horácovi jeho nápad Menhorian Blathel a nakonec i Myšilov. Jednání bylo u konce. Skončil den plný novinek. Otys se se všemi rozloučil a ani se netajil tím, že se na Nurnské výhradně spoléhá. Vsadil všechno na jednu kartu. Odešel i s truhličkou projednávat čistě vojenské záležitosti se svými vojáky. Možná dojde k nejhoršímu a hobité z Bořimska budou odkázáni jen na sebe.

Nurnští se odebrali na přichystané pokoje a ráno chtěli vyrazit i s Lichrtem na nebezpečnou výpravu s nejistým koncem. Trpaslík Bolbuch si ještě s Lichrtem zašel do zbrojnice, kde dostal zdarma ocelový pancíř, štít, helmu a těžké boty. Byl z toho nadšený. Věčně opilý štěrkař si konečně připadal jako voják. Horác si ještě ráno sehnal v místních alchymistickém cechu potřebné propriety na případnou výrobu falešného wadarského klíče, a pak již družina vyrazila směrem k Šarunským horám.

Kapitola 12 - Do hor!

Ze Železného hřbetu, hlavního města, vyrazili dolů na Zelený úvoz, kde přespali. Následující den směřovali otevřenou krajinou k pevnosti Dub. Po jejich levicích se zvedaly hory Divokého Damburu. Na jednom vyvýšeném místě spatřili hobité vojáky, kteří toto místo střežili. Obranný post byl tvořen několika vozy. Jak všem Lichrt vysvětlil tyto vozy patřily k jedné z hlavních zbraní, které bořimští měli k dispozici. Těžký vůz byl uzpůsoben k vytvoření vozové hradby. Přes vysoké a vyztužené postranice se dalo bránit pomocí oštěpů a kuší. Součástí každého vozu byla i jednoduchá věžička, která šla snadno postavit a na níž se umísťovala balista. Před

každým vozem bylo ještě nabodáno do země množství ostrých kůlů. Několik takových vozů mohlo vytvořit velice účinnou obranu.

Lichrt si krátce promluvil s velitelem. Tito hobité se již střetli s nepřítelem a dokonce při obraně několik černých trpaslíků zabili. Podle velitele patřili k Děrgovu klanu, o němž se vědělo, že žije na území Divokého Damburu. To Nurnské nezajímalo, neboť potřebovali někoho ze Šarunu. Po krátkém odpočinku pokračovali dále. Večer dorazili k pevnosti Dub. Pevnost byla vystavěná z kamenných kvádrů a Lichrt na ni byl patřičně pyšný, i když připustil, že ji stavěli trpasličí odborníci. Pevnost Dub byla skutečně impozantní. Měla čtvercový půdorys, v každém rohu mohutnou baštu a množství balist a vrhačů kamene se ježilo na zubatých hradbách. Stavbu pochválil Lichrtovi i Menhorian Blathel, který se ostatním svěřil, že ještě před tím, než se dal na dráhu dobrodruha, se zabýval fortifikacemi, neboli naukou o stavbě obranných zařízení.

V Dubu čekalo na družinu příjemné překvapení. Lichrt, který se jako příslušník Železné gardy znal z inspekčních cest s místním velitelem, se dozvěděl, že posádka má pod zámekem několik stoliních zajatců. Celé družině bylo přislíbeno, že je mohou vyslechnout. Ukázalo se, že jedním ze zajatců je i samotný náčelník jisté Uruchovy tlupy. Družina z něj posléze dostala, kde se nalézá místo, kde žije kmen Useklé ruky a kde sídlí většinou samotný Dugaš Jednooký. To místo je skutečně v krajích Šarun a nazývá se Černé jámy. Je tam i vesnice Garhon a Čadorská tvrz. Podle zajatce se právě tam scházejí náčelníci kmenů a klanů. Přesnější popis místa však zajatec nebyl schopen dát. On sám by tam sice trefil 'po čuchu', ale jeho vysvětlovací schopnosti se ukázaly k ničemu. Někteří z družiny sice chtěli zajatce vzít s sebou a donutit ho, aby je k tomu místu dovedl, ale nakonec převážil názor, že by to bylo moc riskantní.

Družina přespala v pevnosti a následujícího dne zamířila do městečka Lodyhy, kde se naposledy všichni pořádně najedli, odpočinuli, nakoupili zásoby a kde také zanechali koně. Vláčet zvířata do hor byl nesmysl. Pěšky začala družina stoupat po travnatých úbočích do Šarunských hor. Měli opuštěné salaše, ze kterých místní hobiti již utekli. Cesta vedla vzhůru a družiníci byli rádi, že si vzali hodně zásob, neboť všem bylo jasné, že v nepřehledných horách budou muset trávit ještě hodně času. Následující dny si družina ztěžka razila cestu horami. Občas narazili na nějakou stezku, ale ze strachu před objevením šli raději divočinou. Většinou přišlo a oděv nasáklý vodu na náladě nikomu nepřídal. Stravovali se pouze studenou stravou, pouze dvakrát navečer rozdělali oheň, na němž Lichrt uvařil čaj. Nurnští rozmazlení hobiti stravou posledních dní našťavaně chroupali suchary a tvrdý sýr nebo nasolené uzené. Lichrt se se všemi s těžkým srdcem rozdělil o okoralý koláč, který měl v torně. Nebylo ho však mnoho.

Třetí den pochodu v horách narazili Nurnští na stoliní osadu. Neviditelný Klabzej šel na průzkum a za necelou hodinu oznámil ostatním, že se jedná pravděpodobně o pasáky koz, kterých není více než tucet a to ještě většina stolinů jsou ženy a děti. „Spíš samice a mláďata. Nebo, chcete-li, stolinice a stoliňata“, podotkl Lichrt s úšklebkem. Dolwen navrhol zaútočit a všechny pobít, protože tak aspoň pár stolinů ubude, ale ostatní se nakonec shodli na tom, že na sebe zatím nebudou upozorňovat, a osadu obešli. Cesta vedla dále do srdce Šarunských hor.

Družina se rozhodla postupovat spíše v noci po kozích stezkách a přes den se vždy skrýt v nějaké rozsedině. Nurnští tušili, že se sice blíží k Černým jamám, ale úplnou jistotu toho, kde jsou, nikdo neměl. Bylo rozhodnuto získat zajatce. „Až zase uvidíme nějakou vesnici, tak se pokusíme někoho lapit“, rozhodl vůdce Klabzej a hobit Adon se přihlásil na příští průzkum.

„Hele, Lichrte, ty pořád mluvíš vo těch černejch trpaslíkách jako o úplnejch primitivech, ale když se tady tak plížíme po těch horách, tak mám pocit, že voni žijou jako my. Maj vesnice, pasou kozy, sou tady stezky a tak“, zeptal se Lichrta Dolwen, když si připínal hrudní pancíř. „Ech“, zaskočil bořimskému hobitovi drobek v puse. „Vodkad' ty seš, barbare?“ „Já sem z Mukuru“, odvětil mu válečník a vypjal hrud'. „Jo, tak to jo“, ušklíbl se Lichrt povýšeně a pokračoval. „To, že někdo žije ve slepenci chatrčí, umí podojit kozu a nechodí nahatej, ještě neznamená, že ho budu považovat za sobě rovnýho“. „Ale no tak jasně, každej nemůže bejt jako třeba my, elfové. U toho vašeho vévody jsem zaslechl něco o elfech, žijou tady někde poblíž?“, vložil se rychle do rozhovoru Rien Gwardit. „Elfové? No jasně. Na západ od nás je dokonce taková elfí zemička. Síríl se jmenuje, pokračuje skrze ní velká stolová cesta. Sou to dobrý sousedi.

Jejich země je hodně hornatá, vlastně úplně celá. Nemaj tam moc úrodnou půdu, ale víno tam pěstují dobrý, taky tam chovaj hodně koz a ovcí. Jejich sýry jsou vyhlášený. A v jejich hlavním městě Irhannu je magická univerzita a je tam hodně šperkařskej dílen. My s nima docela dost obchodujeme. Jo a Sirilu se taky někdy říká Země vodopádů. To víte, tam v těch horách jich je hodně. Krása, já je viděl. A jejich domy jsou stavěný ze dřeva a jsou takový zdobený různějma řezbama. Ale taky tam maj s téma černejšma primitivama potíže“, loupł okem Lichrt po Dolwenovi. Mukurský válečník ovšem narážku nepochopil a spíše se rozhlížel po okolí a odhadoval, kudy dnes družina půjde. „Dobře, dobře, ale přeci jenom je rozdíl mezi stolinem a skřetem, ne? To nemůžeš popřít“, otázal se Menhorian Blathel. „Jejda, mezi hnusným jídlem a ještě hnusnějším jídlem je taky rozdíl, ale to ještě neznamená, že tu budu jíst!“, prskł Lichrt. „Myslíte vy hobiti taky na něco jinýho, než na plný panděro?“, zeptal se Klabzej, který měl závažnější starosti. „Hele, nech ho mluvit, dyť má pravdu“, zastal se Lichrta hobit Adon, zatímco další hobit Horách Lipový něco stále hledal v ruksaku. „Ale no tak dobře, pánové. Samozřejmě, že je rozdíl mezi skřetem a stolinem. Stolini se třeba domluví běžnou obecnou řečí, uměj vyrábět zbraně a zbroje ze železa, provozujou obchod, vědí, co jsou to peníze. Do jisté míry s takovým stolinem můžete třeba uzavřít určitou dohodu. Umí stavět z kamene. A právě proto jsou nebezpečný! Stačí, pánové?“, rozhlédl se Lichrt po družinících. „Stačí. Jdeme, bando!“, zavelel Myšilov k odchodu.

Během noci přišli Nurnští skutečně na dohled dalších obydlí. Zalehli a pozorovali probouzející se vesnici. V jejím středu si pošímlí větší chatrče, kde bylo několik ozbrojenců. Jinak spatřili pouze ženy a děti. „Tak já jdu na obhlídku“, přihlásil se Adon a Menhorian Blathel jej ještě zneviditelnil kouzlem. Obratný hobit se prosmýkl přes balvany, za nimiž zůstala družina, a začal se šoupat do údolí. Jeho cílem byla největší chatrč uprostřed stoliní vesnice. Pouze tu a tam zanechaná šlápota nebo ohnutá tráva mohla někomu naznačit, že něco není zcela v pořádku. Být neviditelný znamenalo téměř jistotu. Téměř. Stoliní šaman, který do vesnice dorazil před několika dny s malým doprovodem, zde byl vlastně náhodou. Směřoval na jedno ze shromaždišť stoliních kmenů táhnoucích na Bořimsko. Stoliních šamanů nebylo mnoho, ale vládli poměrně velkou silou a některá jejich zaklínadla a schopnosti, které byly čerpány z drsné divočiny, byly zničující a zákeřné. Podobně jako i jiní kouzelníci byli šamané občas doprovázeni létajícími služebníky, které získávali při magických rituálech.

Adon se prosmýkl okolo prvních chatřích a sebevědomě si to štrádoval k největší chatrči, kterou chtěl prozkoumat. „Ááách“, vykřikł náhle hobit a chytil se za hlavu. Pak okolo sebe zoufale zašmátral a udělal několik zmatených kroků. V hlavě mu explodovalo prudké bílé světlo a Adon si s hrůzou uvědomil, že nic nevidí. Jeho tělo se zviditelnilo a za několik chvil se již ocitł pod hromadou stolinů, kteří na něj naskákali. Z chýše vylezl stoliní šaman a spokojeně si k sobě zavolal svého létajícího pomocníka. Malá sova dosedla na šamanovo rameno a zviditelnila se. „Špeh! Je tady špeh!“, vykřikł nějaký stolin a čekal na šamanovy pokyny. Ten vydal příkaz oslepeného Adona přivázat ke kůlu. Pak k němu přikročil a položil mu několik otázek primitivní obecnou řečí. Hobitovi tekla krev z očí a něco zmateně vykřikoval. Nic kloudného z něj však šaman nedostal. Nechal ještě svoji sovu proletět po okolí, ale družina byla dobře skryta, a tak se pták vrátil s nepořízenou. Šaman se rozhodl ponechat hobita v rukách vesničanů, převážně samic a nedospělých stolinů, ať si se špehem dělají, co chtějí. To znamenalo jediné. Nejdříve budou zajatce trápit, a až je to přestane bavit, tak jej zabijí. Šaman zalezl zpět do chatrče a začal se chystat na cestu.

„Chytili ho, chytili Adona!“, oznámil vzrušeným hlasem ostatním lupič Fionn a celé družině se tak naskytl pohled na jejich druha uvázaného u kůlu, kterak obklopený houfem stolinů čelí nejrůznějším ústrkům. Od ran a dopadajících kamenů měl celé tělo poseté ranami, ale nejhorší byl strach z toho, co přijde. Černí trpaslíci se zatím předháněli ve vymýšlení nejrůznějších darebačin, ale dávali si pozor, aby jim zajatec neumřel příliš brzy. Největší zábava přijde přeci až večer a hlavní roli při ní bude hrát oheň. Pouze jediná věc Adonovi ulevila. A to, když zjistil, že se mu navrací zrak. Pak omdlel.

Buch! Tělo hobita Adona žuchlo k zemi, když někdo odřízl provaz, který jej poutal ke kůlu. Pak jej někdo polil vodou a on se probral. Vytřel si krev z očí a rozhlédl se. Spatřil pobité stoliny a své druhy, kteří se dávali dohromady po bitce. Nurnští zaútočili na stoliny několik chvil poté, co zjistili, že jejich druh upadl do zajetí. Přepad byl úspěšný a stoliny byli vesměs pobiti, včetně zákeřného šamana. Pouze několik obyvatel vesnice uprchlo do okolních hor. Klabzej hobitovi ošetřil rány a za několik směn již byla družina opět na pochodu do nitra hor.

Kapitola 13 - Čadorská tvrz

Jeden za druhým šli družiníci další den po kozích stezkách divokých hor. Nyní již šli i za světla, ale dávali si pozor na okolí. „Krása“, shrnul při jednom odpočinku na jídlo své pocity Menhorian Blathel, když se rozhlédl po okolí. A skutečně, okolní krajina byla čarokrásná. Zelené svahy pokryté kobercem květin postupně přecházely až do holých skalisek, jejichž vršky byly pokryté sněhovými čepicemi. V hlubokých údolích se valily dravé vody a temné lesy obklopovaly četná jezera. „Jo, krása. A celá tahle krása bude jednou naše. Až vykopeme tu černou špínu“, ulevil si Lichrt Vous. „Já mám spíš pocit, že ta černá špína zatím kope do těch vašich hobitích zadků“, podotkl směrem k novopečenému kapitánovi Železné gardy vůdce Klabzej. „Tsss“, odtušil hobit a dál v načatém rozhovoru nepokračoval.

Následující den spatřili v dále černého hada postupujících nepřátel. Několik dalších hodin strávili pozorováním kolony stolinů a skřetů, kteří se valili směrem na Bořimsko. Kožené zástavy se znaky jednotlivých klanů a tlup ponuře vlály nad zástupy ohavných nepřátel. Někteří stoliny vlekli válečné stroje po narychlo zpevněné stezce. Když kolona přešla, vydali se Nurnští dále. Tušili, že se již blíží k cíli. V jednom údolí v dále se zvedala oblaka černého kouře. „To musí být Černé jámy a Čadorská tvrz“, ukázal tím směrem Lichrt a ostatním bylo jasné, že má pravdu.

„Jsme tady“, ukázal vpředu jdoucí Fionn a padl k zemi. Družině se naskytl úchvatný pohled. V rozlehlém údolí stála velická stolíní vesnice na břehu jezera, které přecházelo do mokřadu, a tím tak krylo jednu stranu před případným útokem. Na okraji jedné ze skal byla přilepená hrubá kamenná tvrz a stezku vedoucí z vesnice hlídala dobrých dvacet sáhů vysoká věž. Bylo vidět několik kováren a koželužen, ze kterých se linul odporný zápach. Houfce nepřátel opouštěly údolí po té samé stezce, kterou již družina viděla. „Počkáme, až jich co nejvíc odejde, pak to prozkoumáme a pokusíme se vniknout do té tvrze“, rozhodl Klabzej a rozestavil hlídky. Fionn se postaral o nějaké to zamaskování. Ostatní s úlevou složili torvy na zem a udělali si ležení. Následující den strávili v úkrytu, a když padl soumrak, bylo víceméně jasné, že se stolíní údolí vyprázdnilo. Bylo vidět pouze pár hlídek a několik dělníků, kteří k večeru přestali pracovat a zalezli do svých chatrčí. „Tak já jdu, prskni na mě to svoje kouzličko“, utáhl si Adon, který se již zcela vzpamatoval, opasek s dýkami a přelezl balvan. Neviditelný se sešoupl dolů, a pak se již mohli ostatní pouze dohadovat, kde se asi nachází. „Má kuráž, prostě hobit“, okomentoval Adonovo počínání Lichrt a zahodil pod sebe ohryzek od jablka.

Adon se rozhodl, že nejprve vyleze na tu vysokou věž. Byla to hrubá stavba, kterou schodiště obtáčelo z vnější strany. A nikde žádné zábradlí. Na samém vrcholu byl vidět prostor, z kterého vycházelo světlo. Hobita ten prostor nějak přitahoval.

V malé místnůstce na vrcholku věže držel noční hlídku stolíní šaman. Jeho smysly byly posílené halucinogenními bylinami a jeho duševní sílu ještě zvyšoval černý kámen, na který čas od času pokládá šaman své žilnaté pracky. Mezitím se Adon sunul vzhůru po kamenném ochozu, přičemž se snažil nevnímát narůstající hloubku pod sebou. Šaman sebou náhle trhnul, vycítil přítomnost cizí magie a vyšel na ochoz. Vnitřním zrakem spatřil hobitího vetřelce. Adonovi se zjezily chlupy po těle a bylo mu okamžitě jasné, kolik uhodilo. Pokusil se na šamana zaútočit vrhací dýkou, ale drsné kouzlo bylo rychlejší. Tohle již Adon před několika dny zažil. Bolest v hlavě, zviditelnění se a následná slepota. Zoufale se obrátil na útěk. Bez zraku to šlo těžko, snažil se levou rukou dotýkat se zdi, aby měl alespoň nějakou oporu při útěku do hlubin. Šaman vyběhl za ním a jal se jej pronásledovat. Náhle Adon zavrával a udělal krok do prázdna...

„Do přič!“ ,vzkřikl polohlasem Heft Taras, který držel hřídku a pozoroval potemnělou vesnici spoře ozářenou několika výhněmi. Jeho trpasličí zrak byl však dost bystrý na to, aby uviděl padající hobitovo tělo. „Je na placu!“ . Družina se chvíli radila, co dál, ale nakonec převážil názor, že přepadnou poloprázdnou vesnici útokem hned a nebudou již provádět žádné průzkumy. Teď to šlo rychle. Bojový šik Nurnských vpadl do vesnice a začal pobíjet vše živé. Stoliní otroci jim nebyli rovným soupeřem a několik ozbrojenců rovněž ne. Šaman se sice pokusil organizovat odpor, a než družina dorazila k pevnosti, utrhla několik nepěkných šrámů, ale nikdo nepadl. Když šaman viděl bezvýchodnost situace, raději se ukryl pod ochranu kouzla a zcela vyčerpaný prchl do tmy. Nurnským to bylo jedno. Pomocí lan přelezli hradbu a takřka bez odporu vnikli do Čadorské tvrze.

Čadorská tvrz nebyla pevností v pravém slova smyslu. Byla postavená z nahrubo opracovaných kamenů pospojovaných primitivní maltou. Kámen na mnoha místech nahrazovalo dřevo a celá stavba byla přilepená na skále, která byla protkaná navzájem pospojovanými jeskyněmi. Vládl v ní stoliní náčelník Dugaš Jednooký svému kmeni Useklé ruky a nyní i všem spojeným stoliním a skřetím kmenům. Dugaš zde ovšem nyní nebyl, neboť s celým vojskem již před několika dny odpochodoval dobývat Bořimsko. Na místě tak zůstal pouze jeden podpůrný oddíl, který byl nyní masakrován Nurnskou družinou. „A kudy teď?“ , hodil okem na ostatní družiníky trpaslík Heft a utřel si sekeru. Vůdce ukázal na dlouhou tmavou chodbu, která směřovala do nitra hory. Nurnští se uspořádali do bojového postavení a vyrazili vpřed. Chodba mírně stoupala a dno bylo pokryté páchnoucím slizem. Někde před nimi se ozval hrozivý štěkot a řinkot řetězů. Vzápětí se museli utkat se smečkou obřích skřetích psů a několika stoliními strážci, kteří vztekale zaútočili, přičemž se mohutně povzbuzovali řevem. Ale i tento boj skončil pro Nurnské vítězně.

Nakonec se ocitli v ohromné duté prostora, která místo stropu měla hvězdné nebe. Někteří citlivější dobrodruzi se málem pozvraceli z odporného pachu, který zde panoval. Pak zaslechli tlukot kožnatých křidel a kvilivý hrdelní skřek. S hrůzou zvedli oči nahoru. Nurnští byli napadeni dvěma šarunskými saněmi, které zde stolini drželi jako strážce Černých jam. Byly to těžko zvladatelné bestie s vizáží menšího draka. Nedaly se zcela ochočit, a tak zde sloužily spíše jako strážci tohoto místa. Sami stolini se jich báli a pokud k tomu nedostali přímý rozkaz, tak se k tomuto místu ani nepřiblížovali. Saně na tomto místě ovšem vydatně přikrmovali kozím masem a dosti často i některým se svých slabších druhů. Čepele vyletěly z pochev a závěsníků, střelci natáhli luky a kuše, kouzelníci rychle mumlali zaklínadla. Střet byl prudký a krvavý, ale na jeho konci se na zemi válely dvě saně rozsekané na kusy. Družiníci si ošetřili rány, zvláště Klabzej Myšilov zde projevil své druidské umění.

Boj však nebyl marný. Uprostřed prostory našel Fionn kamenný sarkofág, po jehož odklopení zde Nurnští našli hromadu zlata a masivní lebku ze stejného kovu. „Tak jsme se aspoň trochu zahojili, když nám pan vévoda nic nedal“, šťouchl si do Lichrta Vouse Dolwen. „Vévoda je čestný muž a svému závazku dostojí, nemusíš mít strach, barbare“, odušil mu hobit z Železné gardy a nešlo si nepovšimnout, že slovo barbar by nejraději nahradil slovem primitiv. „Mně spíš zajímá tohle. To je věc!“, vyzvedl nad hlavu Rien Gwardit zlatou lebku. „Úplně z ní cejtím magickou sílu, úplně to se mnou vibruje. Jó, magie, magie...“. „Mlč, kouzelnicej! Dál ty tvoje rádoby učený řeči známe“, okřikl jej Klabzej, ale to neměl dělat. Náhle ucítil stisk na pravé ruce a když se ohlédl ke svému údivu zjistil, že se mu tou rukou snaží kroutit druhý družinový kouzelník Manhorian Blathel. „Co blbneš, modrovokej! Chytil tě amok?!“, rozkřikl se na Blathela vůdce, když mu došlo o co se kouzelník pokouší. „Nech Riena na pokoji! Nech Riena na pokoji“, sípal Menhorian, ale nakonec vůdcovu ruku pustil. „No, to je pěkný, že se hned po boji začnete skoro prát, ale možná vám už došlo, že jsme ten waderskej klíč nenašli. A to je dost blbý. Když ho stolini nedali tady k tomu svému rádoby pokladu, tak ho asi musí mít u sebe přímo Dugaš. A to je zlý“, začal lamentovat Lichrt. „Hm, to je pravda. Akorát co teď s tím?“, přidal se trpaslík Bolbuch. Nurnští se začali radit a nakonec došli k závěru, že honit vrchního stoliního náčelníka po horách je podnik s hodně nejistým koncem, a rozhodli se vrátit zpět k vévodovi a informovat jej o nezdaru této akce. Chtěli tohle místo opustit co nejdříve, neboť

věděli, že zde jsou v přímém ohrožení. Lichrt chtěl ještě pohřbít Adona, neboť tvrdil, že hobit má být řádně pohřben, ale družina se obávala návratu nepřátel a pro nedostatek času tento návrh odmítla. Čadorskou tvrz a Černé jámy opustili stejnou cestou, kterou sem přišli. Jako had se vinul zástup Nurnských, když pochodoval po kozí stezce skrz hory. Uprostřed si něco zaníceně vypravěli Menhorian a Rien. Když to spatřil vůdce Myšilov, vzpomněl si na nedávnou situaci po boji se šarunskými saněmi a jenom zakroutil hlavou.

Kapitola 14 - Tíživá situace

Mezitím se situace v Bořimsku vyostřila. Stoliní a skřetí bandy se vyrojily z hor a začaly plenit hobiti vesnice a usedlosti. Hlavní voj vedený Dugašem oblehl pevnost Buk na západě Bořimska a po týdenním obléhání a hrdinské obraně ji dobyl. Část hobiti posádky se ovšem probila z obležení a nyní se připojila k hlavnímu vojsku Otyse Měděného, které se šikovalo v Železném hřbetu. Jižní pevnost Dub naopak stolinímu vojsku stále odolávala a vázala tak část Dugašova vojska. Černé dny přišly na bořimské hobity.

„Támhle hoří další“, ukázal před sebe Fionn. Družina mezitím sešla ze Šarunských hor a na vlastní oči tak Nurnští viděli spoušť napáchanou nájezdníky. Lichrt družinu během několika dní provedl přes lesy až do Železného hřbetu. Cestou mnoho nemluvili, neboť odhadnout budoucnost bylo těžké. Zamlklý byl zejména Lichrt Vous, ale i na některé družiníky dolehla špatná nálada.

Železný hřbet přivítal družinu zavřenými branami. Lichrt však rychle zařídil vstup dovnitř a audienci u vévody Otyse Měděného. Na Otysovi byla patrná změna. Na první pohled z něj sršela energie, udával rozkazy, organizoval nezbytné věci pro nadcházející dny a vedl si jako pravý panovník. Nurnské přijal s úctou a nabídl jim pravici. „Předpokládám, pánové, že jste neuspěli. Ani se tomu nedivím. Mnohé se vyjasnilo. A mám-li být upřímný, tak se vlastně celá situace zjednodušila. Jsme sami!“. „Jak sami? A co se stalo?“, otázal se Myšilov nechápavě. „Není mnoho času, ale ve stručnosti vám mohu sdělit zhruba toto. Celá ta událost s těmi pitomými wadarskými klíči se má takto. My teď máme v držení dva, tedy i s tím, co teď máte u sebe vy. Takže bych vás požádal o jeho vrácení. Hned!“, natáhl Otysov ruku k vůdci Nurnských a výraz v jeho tváři nepripouštěl odpor. „Jistě, pane. Stejně si myslím, že byla blbost ho vláčet do těch pitomejších hor“, Myšilov odevzdal zlatý jehlan a dál s ostatními naslouchal. „Ten třetí, který byl ukrytý v Šedých pustinách, podle všeho někdo vyzvedl dříve a nahradil ho falzifikátem. Nemám celkem pochyb, že za tím stojí Dugaš, ten stoliní hajzl. Někdo mu ovšem musel dát k tomu informace. A ten někdo byl beze všech pochybností můj bratranec. Dullák se to prase jmenuje. Takovej zakomplexovanej mužíček. Šedivá myš našeho rodu. Měl přístup samozřejmě i do knihovny. Celá léta si tam chodil studovat. Všechno to do sebe začalo zapadat, když mi přede dvěma dny lidé v Barratu přinesli zprávy, že ten, kdo pustil Karnolským informace o naší znepokojivé finanční situaci, byl právě Dullák. Bohové vědí, co jim ještě navykládal. Proto ta náhle zaražená pomoc, proto požadavky na platby předem...“. „No počkejte, to mi chcete namluvit, že se hobit spojil s černejma stolinama? Dokonce se skřetama? To je mi nějaký divný?“, skočil vévodovi do řeči Horác Lipový. „Dullák byl vždycky divnej, nejvíce se staral o peníze. Von je to navíc bratranec z druhého kolene. Nemá ani vousy jako naše linie“, pohládl si hobiti vévoda pěstěný vous, „vždycky žádal víc, než na co měl nárok. Určitě si myslel, že vládnout by měl on sám. No to by to dopadlo! Tfuj! Blbý je, že vono to už vlastně dopadá!“. „Já taky nemám vousy, vono ostatně vy jste první vousatej hobit, kterého vidím. Teda jako pardon. Ale paktovat se s tou černou havětí, to jako je dost silnej mehaj!“, poněkud neslušně pokračoval pan Lipový. „Libovej, sklapni kušnu! To teď není důležitý. Spíš nám, vévodo, řekněte, co se teď chystá? Kde je ten Dullák?“. „To netuším a ani to pro tuhle chvíli není ani důležité. To budeme řešit později. Teda doufám, že to bude mít kdo řešit. Taky není jasný, jestli ten třetí klíč má von nebo Dugaš, ale jak říkám, teď se budou řešit jiné věci!“. „Válka?“, otázal se Menhorian Blathel. „Válka tu je už dávno, milej pane! Se vším, co k tomu patří. To jste si možná všimnul!“, poněkud vztekale odvětil vévoda, ale za chvíli opět přešel do klidnějšího tónu. „Takže, pánové, bylo mi ctí s vámi

spolupracovat a samozřejmě bych o vaší práci stál i nadále. Tady máte aspoň zálohu. Je z peněz, které jsme zatím dali dohromady“, s těmito slovy podal Klabzejovi naditý váček. Klabzej Myšilov coby vůdce družiny rychle zkušeným okem dobrodruha odhadl jeho hodnotu. „Drahokamy ze Štěrků, mají poctivou hodnotu“. „Dobře, budeme pokračovat. Takže jaký pro nás máte pokyny?“, zastrčil si vůdce Nurnských váček za opasek. „Pane Lichrte, připojte se ke gardě. Díky! A pro vás nic konkrétního nemám, budu rád když se přidáte k vojsku. Vyrážíme pozítří. K Zálukám. Tam se rozhodne o dalším osudu Bořimska. Dugaš tam bude za pár dní. Pokud chce dobýt Železný hřbet, tak musí táhnout tudy. Takže ho předejdeme a vybudujeme obranu. Díky, pánové, to je vše“, vévoda pokynul rukou a Nurnští opustili místnost.

„To sou teda věci. Bratrance z druhého kolena. Stoliny, skřeti, hobiti. Zlatý klíče. No já nevím, já bych radši chlastal“, ulevil si v přiděleném pokoji Heft Taras. „Je to nějaký zamotaný, ale je jasný, že nám ten Otys neřekl všechno. Nakonec, proč by nám to měl vykládat? Má svejch starostí dost“, rozumoval Rien Gwardit. „Myslíte, že dostaneme zbytek těch peněz?“, otázal se trpaslík Bolbuch, známý škulil. „Když ta bitva dopadne dobře, tak jo. Když ne, tak berem kramle. My máme, narodil vod těch místních hobitů, kam jít“, uzavřel večerní debatu trpaslík Heft a přihnul si z láhve.

Družinu ten večer čekalo ještě jedno malé překvapení. Pozdě v noci zabušil někdo na dveře cimry. „No, račte vstoupit“, houkl hobit Horác opile. Do místnosti vstoupil barbar, což byl v Bořimsku dosti neobvyklý jev. „Rall, Rall Ther. Mám se u vás hlásit do služby!“. „Do jaký služby? My si pro nikoho neposlali“, rozmrzele loupł po barbarovi Klabzej Myšilov. „Povídal to ten... no ten... Vousáč. Že prej se vám budu hodit a taky k vám tak nějak líp zapadnu. Do žádnýho hobitiho regimentu mě nechťej přijmout. Umím to s mečem“. „Vousáč? Jo, ty asi myslíš Lichrta“, zkoumavě si nově přichozího prohlížel Rien Gwardit. „Živý štítý se vždycky hoděj, sundej si bágł a támhle se můžeš natáhnout na pár hodin na kavalec. Ráno vyrážíme“, ukázal vůdce Nurnských Rallovi volnou pryčnu a dál si jej nevšímal. Ostatní ještě z barbara dostali, že se v Bořimsku před několika lety ocitl jako doprovod jedné obchodní karavany a pak zde zůstal ve službě jako pacholek na jenom statku.

Kapitola 15 - Záluky, Traven 1063

Pro obranu bylo okolí městečka Záluky ideální. Na severu se nacházelo několik jezer a jižní stranu krylo menší pohorí. Krajinu zde tvořilo několik kopců. Nebyly příliš strmé, ale jejich stráně byly pokryté velikými zarostlými balvany. Několik strží rovněž dávalo jistotu, že stoliny útok narazí na přirozené překážky a nebude moci proběhnout drtivý frontální útok, kterého se vévoda Otys obával. Hobiti vojsko se na těchto kopcích rozložilo a horečně připravovalo obranu. Na kopce byly vytahány válečné vozy pospojované řetězy, byly vykáceny březové hájky, aby nic nebránilo střelcům ve výhledu. Na místech předpokládaných útoků byly vykopány jámy plné špičatých klacků a před vozy se začaly ježit nabroušené kůly. Válečné vozy byly ostatně pýchou bořimského vojska. Byly dostatečně mobilní, každý byl tažen několika páry těžkých poníků, měl vyvýšené zpevněné postranice, které chránily elitní střelce z kuší a luků, a většina vozů byla vybavena i provizorními věžemi z kulatiny, které byly osazeny balistami. Snad na každické volné místo v hobiti linii byly umístěny balisty chráněné proutěnými koši s hlinou. Zcela vzadu se nacházely katapulty připravené metat do útočníků spršky balvanů a zápalné koule. Na všechny balvany a skaliska se pomoci žebříků a lan vysápali střelci s dostatečnými zásobami šípů a šípek. Obrana těchto osamocených ostrůvků před hlavní linií vyžadovala zvláště statečné muže, neboť bylo jasné, že budou muset vydržet bez pomoci po celý čas střetu. Na příhodných místech byly také vyhloubeny strouhy, které byly připraveny odborníci z řad příslušníků Vysokého alchymistického učení z Železného hřbetu těsně před předpokládaným útokem naplnit hořlavou směsí. Příslušníci tohoto oddílu si říkali Zelené čepice a společně s vévodovou Železnou gardou tvořili elitu bořimského vojska. Část Zelených čepic navíc již operovala v týlu postupujícího Dugašova vojska a narušovala jeho postup. Bylo jich však málo, a tak jejich odvážné, převážně noční přepady znamenaly pro stoliny pouze malé zdržení. Největším úspěchem Zelených čepic

byla likvidace několika stoliních katapultů, což byla zbraň, které se Otys Měděný obával nejvíce. Těžké kameny metané těmito stroji byly největším nebezpečím pro hobití obrannou linii. Za tento přepad však Zelené čepice drazé zaplatily smrtí téměř třetiny svých členů.

Při plánování bitvy vsadil Otys na obranu. Nemohl jinak. Běžný hobití voják, snad z několika málo výjimkami, se těžko mohl postavit tváří v tvář stolinímu válečníkovi. Otys vsadil na to, že Dugašovi bude dělat největší problém udržení jednoty stoliního vojska. Tato armáda byla založena na klanovém principu a jednotlivé kmeny spolu měly často nevyřízené účty. Přítomnost mnoha skřetích tlup také nebyla zrovna zárukou nějaké soudržnosti. Zatím to však Dugašovi vycházelo a kromě několika šarvátek postupovalo jeho vojsko při plenění Bořimska relativně jednotně. Dugaš však potřeboval rozbít hlavní bořimské vojsko co nejrychleji a Otys to věděl. Síla bořimského vojska spočívala v propracované defenzivě, výborné logistice a ve střelecké převaze. V případě prohry hodlal Otys ustoupit za hradby Železného hřbetu a tam klást poslední odpor. Kdyby nastal tento černý scénář, kalkuloval také s tím, že by se nakonec Karnolská říše rozhoupala a poskytla Bořimsku pomoc. To by ovšem znamenalo, že Bořimsko bude celkem bez odporu plněno.

Dva dny budovali bořimští horečně obranu. Nad jejich hlavami vlály černobílé bořimské prapory se zlatou korunou. Střed tvořila Železná garda, a pak se táhla linie vojska tvořená pravidelnými oddíly, obrannými postaveními a zálohou, kterou tvořili nevycvičené houfce špatně vyzbrojených vesničanů. Celkem vojsko Otyse Měděného čítalo necelých sedm tisíc hlav.

Pak přitáhl Dugaš Jednooký a jeho hordy. Pod jeho karabáčem táhlo přes deset tisíc brutálních válečníků. Organizace stolinů značně pokulhávala za bořimskou. Jednotlivé tlupy a klany postupovaly vpřed a nebraly mnoho ohledů na nějakou koordinaci. Neexistovala společná výzbroj. Vedle sebe stáli stolini ozbrojeni těžkými mlaty i dlouhými pikami, takže docházelo k vzájemnému překážení. O skřetech ani nemluvě. Určitý přehled měl Dugaš jedině podle četných zástav sláтанých z různých kůží. Jeho podnáčelníci se sice snažili udržet jakýsi pořádek, ale dařilo se jim to jen částečně. Obrovské vojsko tak přitáhlo pod zálucké kopce jako jeden velký chumel. Mohutné stolini katapulty obtížně manévrovaly a jejich obsluhy měly plné pracky práce s vyhledáváním cílů. Jejich hlavním terčem se měly stát bořimské vozy, ale obě vojska byla zatím od sebe ještě příliš vzdálená.

Vévoda Otys Měděný naposledy obešel své vojsko a promluvil k němu něco povzbudivých slov. Nebylo jich však příliš třeba. Každý bořimský hobit věděl, o co se v následujících hodinách hraje.

Okolo poledního zapráskaly biče a první skřeti vyrazili. Za mohutného řevu se prodírali vpřed, ale tento spíše zkušební útok skončil snadno odražený. Projektily vystřelované hobitími střelci z vyvýšených postavení drtivou většinu prvních útočníků zmasakrovaly. Pak se začaly zastřelovat stolini katapulty mířící právě na osamocené palposty obránců, které byly umístěné na velikých balvanech a skalkách. Toto ostřelování bylo zoufalé nepřesné, některé humpolácky zhotovené stroje se samy od sebe rozpadly, neboť nevydržely námahu a navíc jejich pevnost již byla narušena během přesunu z hor. Pokud však vystřelované těžké kameny našly svůj cíl, byl jejich dopad pro obránce devastující. A pak již vyrazila celá masa Dugašova vojska bez ohledu na ztráty ve vlastních řadách. Začala vlastní bitva. Útočníci museli běžet do svahu, a to je zpomalovalo. Z bořimských postavení vyletělo mračno střel a hobití katapulty začaly metat spršky hrubých kamenů. Útočníci padali po velkých počtech a jejich postup začal váznout. Podařilo se jim však za pomoci vztyčených kmenů obsadit některé hobití palposty a jejich obránce rozervat na kusy. Pod přívalem střel však nakonec první vlna ustoupila a poskytla tak obráncům čas na oddych a doplnění střeliva.

Druhá vlna přišla vzápětí. Tentokrát se stolini dostali až téměř k hlavní bořimské linii. Hobité zoufale zapalovali jámy naplněné hořlavinami před svými postaveními a mnoho skřetů a stolinů tak uhořelo. Na některých místech již obránci vztyčovali dlouhé piky proti temné masě a připravovali se na možné prolomení linie. Nakonec však byla odražena i druhá vlna Dugašova útoku. Obsluhy hobitích balist a katapultů horečně přísouvaly další munici a snažily se ustupujícím stolinům způsobit další ztráty. Někteří hobité nevydrželi držet linii a vyběhli vpřed

dobíjet raněné útočníky, ale rozkazy kapitánů je rychle odvolaly zpět do jejich postavení. Přísná kázeň a dodržování rozkazů byl hlavní důvod toho, že bořimská obrana dosud odolávala.

Těsně před soumrakem přišel další útok. Tentokrát se stolini snažili přivléci své zbývající katapulty co nejbliže. Mnohé jimi vystřelené projektily sice skončily ve vlastních řadách, ale zásah dostalo i několik hobitích vozů. Na několika místech se obranná linie začala rozpadat. Hobiti střely si sice opět vyžádaly krvavou daň mezi útočníky, ale situace začala být kritická. Nad bojištěm se místy vznášel dým a přicházející soumrak také začínal činit organizaci obrany těžko přehlednou. Na několika místech prorazily útočící oddíly obranu a donutily tak

...druhá vlna přišla vzápětí...

obránce ustoupit do předem připravených postavení. Mnoho hobitů však při tom bylo zabito a některé především pomocné sbory začaly kolísat na duchu. Vévoda Otys ze svého postavení na jednom ze záluckých kopců vydával rozkazy k znovuoobnovení obrany. V skvostném pancíři bez helmy dodával svým příkladem odvalu všem okolo. Toto byla jeho hodina. Nakonec byla odražena i třetí vlna. Na bojiště padla tma. Obránci se zoufale přeskupovali a Otys Měděný, doprovázený částí své gardy, se vydal obíhat co nejvíce postavení, aby všem obráncům dodal odvalu. Pro obnovení linie učinili obránci, vděční za chvíli oddychu, maximum. Opatření to byla mnohdy více než provizorní. Ostřelování pokračovalo z obou stran. Hobité rovněž zapálili maximum ohňů, aby osvětlili bojiště. Tma byla výhodná pro útočníky a obránci to dobře věděli.

Je tma, och, temné nic

Klabzej Myšilov

Je tma, och, temné nic
a srpku půlměsíc
v něm větev, silueta - sýc
hou, hou, hou
houká sova tmou
Cosi karasí se pěšinou
hle, jakás divná osoba
jen pytláku se podobá
Tu strne jako neživá
zadrnčela tětíva
pic... pic... pic...
střela kalená
skolí jelena
Je ticho, sípot plic
Hoj
až příliš, příliš snadný boj

Znenadání šup, šup, šup
 že by šustil starý dub?
 Náhle hup
 klackem rub
 praští chrup
 z něj letí zub
 ...a další zub
 jak roztržený pytel krup
 a zbitý trup
 natošup
 žuch bezvládně do jedlých hub
 pak na něj vlhký sandál dup!
 Hoj, hoj, hoj
 mě se boj!
 Jsem brunátný a rozhněván
 já, mocný Klabzej, lesů pán!

Situace Dugašova vojska však začala být také kritická. Stolini se skřety utrpěli v dosavadních bojích obrovské ztráty, způsobené převážně střelbou. Některé tlupy byly již zcela vyhlazeny a jejich zbytky začaly dezertovat ve tmě z bojiště. Proti dezercím sice Dugaš zakročil s maximální brutalitou, ale věděl, že pokud rychle nezvítězí, může to pro jeho vojsko mít fatální následky. Pořádek byl jakž takž obnoven a tentokrát se do útoku vrhl i samotný stoliní náčelník se svým klanem Useké ruky. Do útoku se nyní valilo celé stoliní vojsko rozhodnuté obránce udupat brutální silou.

Noc byla pro obránce zoufalá, viditelnost byla mizerná a navíc jim začalo docházet střelivo. Střelba byla stále sporadičtější a šípy začaly létat stále nahodileji. Masa útočníků vycítila šanci a prodírala vzhůru skrze rozbité překážky a hromady mrtvých a raněných spolubojovníků. Na několika místech byli bránící se hobité zmasakrováni a stoliné se začali propracovávat stále hlouběji a hlouběji. Obránci vztyčili dlouhé píky a přeskupili se do čtverců na vyvýšeninách, kde kladli zoufalý odpor. Železná garda s vévodou zaujala rovněž obranné postavení, v němž se pomalu prosekávala bojištěm na nejohroženější místa. Okolo půlnoci se zdálo, že Dugašovo vojsko získává rozhodující převahu. Vévoda začal uvažovat o vydání příkazu k ústupu do Železného hřbetu, dokud ještě může být proveden alespoň trochu organizovaně. Z obranných čtverců se stávaly trojúhelníky a mysl některých hobitích oddílů začala kolísat. Situace byla chaotická a železná pěst, která dosud vládla záluckým kopcům, začala ochabovat. Právě křídlo obrany se zcela zhroutilo a nevytrénovaná domobrana se dala na útek. Zkušenější vojáci však posílili obranná postavení ve středu bojiště a decimované čtverce opět uzamkly své řady. A pak, někdy nad ránem, se situace zlomila. Úsvit odhalil zdupané bojiště. Polorozbité hrozny obránců stále odolávaly. Dugašovo vojsko bylo vyčerpané. Proti obráncům již vybíhali pouze nejodolnější válečníci a ti vesměs končili nabodání na pikách. Vztekly Dugaš marně vyřvával příkazy, kromě několika nejvěrnějších jej již nikdo neposlouchal. Většina stolinů bezcílně pobíhala po bojišti nebo se obracela na útek. Tohle nebylo snadné vítězství zakončené slibovaným pleněním. Tohle byl masakr.

Ten voják se jmenoval Kulivoj Babák a patřil k druhé kompanii Pohořínských střelců. Obličej měl zalitý krví a pořádně neviděl. V kuši měl založenou poslední šipku. Jeho kumpanie byla z větší části rozprášená a on se teď napl v šoku potácel po bitevním poli. A pak uviděl velkého řvoucího stolína. „Tumáš, ty černoto černá! Chlíváku posranej!“, zamumlal si Kulivoj a bez nějakého velkého míření po nepříteli vystřelil. Pak se sesul na kolena a vyčerpaním se pozvracel.

Několik stovek karnolských kavaléristů dorazilo za svítání. Karnolský panovník Bardach Lezich se nakonec rozhoupal a opožděně bořimským pomoc poslal. Nepříteli rozhodného panovníka nakonec přesvědčili jeho generálové, že pád Bořimska by Karnolu přinesl jenom

potíže, ať ekonomického nebo vojenského rázu. Karnolská jízda sice přijela do již rozhodnuté bitvy, ale její podíl na pronásledování a následném zmasakrování zbytku Dugašova vojska byl nezpochybnitelný. Byla to snadná práce. Do damburských a šarunských hor se vrátilo pouze několik stovek válečníků. Stoliní invaze skončila.

Bitva u Záluk z roku 1063 se stala legendou, která bude žít ještě po mnoho generací. Vévoda Otys si po této slavné bitvě změnil přízvisko z Měděný na Železný. Dugašovo mrtvé tělo bylo nalezeno až další den. Dugaš měl v pravém oku šipku z kuše, která mu vnikla hluboko do mozku. Kulivoj Babák se nikdy nedozvěděl, koho to tenkrát zastřelil.

Role Nurnské družiny v bitvě u Záluk byla pouze epizodní. Všichni Nurnští spolehlivě hájili svěřenou pozici mezi hobitími oddíly a neustoupili ani o píd'. S trochou nadsázky by se dalo říct, že ten den se družina stala součástí bořimského vojska.

Bezhlavě rubaje toporem...

Klabzej Myšilov

Bezhlavě rubaje toporem do lidí
pro krve gejzíry doslova nevidím
pro krve cákance jsem skorem slepý
dlaně jsou mazlavé, vlasy se lepí
Žaludek chystá se okolí pohostit
zvedaný zápachem vyhřezlých vnitřností
brodím se zhnuseně bažinou trupů
krev se mi vpíjí do kůže a chlupů
Zadnice od strachu celá je stažená
taková tedy je krajina kýžená
toto je rekova krajina snová
k popisu dalšímu chybí mi slova

Kapitola 16 - Komáří bažina

„Díky, pánové! Díky za všechno!“, potřásl si s každým družiníkem pravicí vévoda Otys. Byly to již dva dny, kdy jeho vojsko slavně zvítězilo v bitvě u Záluk, než si bořimský panovník našel na družinu trochu času. Našel si ho rád. „Tak co? Máte ten klíč? Prej ten vrchní stolin padl v bitvě?“, otázal se vévody vůdce Klabzej. „Dugaš je skutečně mrtvej. Dá se to říct téměř s jistotou. Několik zajatců potvrdilo, že je to on. Ale nic u sebe neměl. Nic jsme nenalezli ani v jejich ležení“. „A co děláte s takovejma stoliníma zajatcema? Musej makat, co?“, skočil do rozhovoru zvědavý hobit Horác. „Ne, zajatci nemusej vůbec makat...“. „Libovej zalez! Takže teda jako klíč zase není. Tak co teda ten Dullák? Toho jste chytili?“. „Zatím ho nemáme. Tak trochu si přestávám bejt jistej, jestli ten třetí klíč vůbec kdy najdeme. Ale Dulláka chci! Živýho nebo mrtvýho! Mám zprávy o tom, že byl viděnej někde tady. U Komáří bažiny. Je to takovej vošklivej močál u hor. Kdysi ta oblast byla obývaná, ale když tam začala před lety prosakovat voda, tak odtamtud většina obyvatel utekla. Je dost možný, že jsou tam pak nějaký stezky do hor. To nevím, poslal jsem tam pár Zelenejch čepic, ale kdyby snad pánové sami chtěli...“. „No jasně! Vyšťouráme Dulláka! Bafnem ho za flígr“, zvolal Rien Gwardit. Družina souhlasně zabručela. „A co zbytek peněz?“, neopomenul se dotázat trpaslík Bolbuch. „Za pár dní budou připravený, ať se již vrátíte s tím klíčem nebo bez něj. Já bych toho Rudyse Moudrýho nejradši přejmenoval na Rudyse Tupýho...“, ujelo vévodovi, ale to se již družina odebrala z komnat.

„Tak, pane Dullák, teď konc koukejte vysypat měšec a dát nám, co nám dlužíte!“, zařval na postaršího obtloustlého hobita mohutný stolin. Byl to Marluš Hřeb, oblečený do kožené vesty posázené cvoky, jehož krk chránil mohutný ocelový nákrčník. Na hlavě měl kulatou helmici s lícnicemi a obličej mu obvykle kryla kroužková zástěrka. Tu však nyní měl spuštěnou a odkrýval tak mohutnou držku plnou obrovských zubů, které byly typickým znakem jeho rasy,

černých trpaslíků. Šel z něj strach. A okolo něj stáli jeho kumpáni tvořící pestrou směskou ras. Hobit byl ovšem také obklopený svojí družinou. Už se schylovalo k bitce, ale hobit nakonec couvl. „Tady máš, Hřebe. Vlastně nevím, proč ti to dávám. Válku jste prosráli a ze mě bude psanec!“ „Tu věc si dostal, ty malej sráči! A je mi upřímně jedno, že si jí teď už můžeš strčit maximálně do řiti! Připravte se, bando, k odchodu, práce je pro nás všude dost!“, houkl Marluš Hřeb na svoje kumpány. Zsinalý hobit Dullák se potil a tvářil se nerozhodně. Byl oblečený v drahý šat, na hlavě měl parádní baret s pérem a mohutná spona na opasku tvořila dominantu jeho pupku.

„Pane, pane, do zbraně! Jdou sem vetfelci!“, přiběhl k Dullákovi hobit s helmou na hlavě. „Jaký vetfelci, Honychu? Mluv!“, vyjekl na něj Dullák. „Cože? To je zrada! Kdo to je? Zelený čepice, kýho d'asa!“, zařval Hřeb a hmátl po sekyře. „Nevím, pane! Je jich asi deset a sou po zuby vyzbrojení...“.

Nurnští po několika dnech bloudění v mokřadu konečně našli to, co hledali. Zásahu na tom měl především Klabzej Myšilov a jeho stopařské umění ve spojení se znalostí přírody. U polorozbořené věže objevili dočasný úkryt zrádce Dulláka. Družiníci utvořili rojnici a dali se do díla.

Předsunuté hlídky Dulláka tvořené několika hobity doslova smetli do vlhké půdy. „Živýho nebo mrtvýho!“, zařval Myšilov a kouzlem potrhál jednomu z protivníků vnitřnosti. Jeden z lidí v Hřebově družině rozpráhl ruce a chystal se na útočníky seslat nějaké ohavné kouzlo. Neseslal. Barbar Dolwen mu vrazil meč do břicha dřívě. Heft s Bolbuchem odpravili v mžiku dalšího z protivníků, snědého barbara, který ani nestačil tasit. Marluš okolo sebe shromáždil své lidi a vrhl se vpřed. Mával sekerou a řval. Ocel se střetla s ocelí a začala téci krev na straně Nurnských. Dullákovi hobité se rovněž zapojili do boje a to převážně střelbou. Naštěstí pro Nurnské tu byl Menhorian Blathel

...kritickou situaci zachránil Dolwen...

a většinu šípů dokázal kouzlem odvrátit. Rien seslal na muže s krysím obličejem záplavu ohně, ale ten ještě před tím, než uhořel, stačil vrženou dýkou těžce poranit Horáce Lipového. Fionn sestřelil dva hobity z věže a včas se stáhnul před prudkým výpadem barbara, který se okolo sebe oháněl kyjem. Vzápětí však Marluš Hřeb poslal k zemi těžce zraněného Bolbucha a další ranou odhodil i Hefta Tarase. Kritickou situaci zachránil Dolwen, ke kterému se připojil i vůdce Klabzej. Marluš padl k zemi a s jeho smrtí opustila odvaha i zbytek jeho lidí. Jeden se chtěl vzdát, ale nebylo mu to nic platné. Zbytek hobitů i s Dullákem se stáhl do staré věže. Nurnští dorazili zbývající protivníky. Jen jeden z Hřebových mužů jim utekl, ale na tom nezáleželo. Myšilov,

Dolwen, Rien, Blathel a Fionn vnikli do věže za uprchlíky. Hobiti se v ponuré a vlhké prostře zuřivě bránili vrháním výbušnin a hořícího oleje. Fionna se jim podařilo téměř upálit a rovněž Rien nevypadal dobře. Pak však zbytek pronikl ohněm a dýmem a všechny hobity pozabíjel. Tedy kromě Dulláka. Ten si klekl na kolena a vzdal se. Bylo po boji.

„Tak to vysol, ukaž kapsy!“, strčil do Dulláka Horác Lipový, který se již vzpamatoval z utržené rány a po vypití kouzelného lektvaru se mu vrátilo zdraví i odvaha. „Tady, pánové. Tady je to, co určitě hledáte“, vysoukal ze sebe upocený, ale nezraněný Dullák. „Jo, to je přesně vono!“, zajásal Menhorian Blathel když od zajatce převzal zlatý předmět. „Ukaž. Jo, je to vono a vypadá pravej“, zahlaholil vesele Rien Gwardit v očouzeném plášti. A tak Nurnští získali třetí klíč.

„Co s ním?“, ukázal na zlomeného Dulláka Menhorian Blathel. „Upálit, upálit!“, zavýskl Rien Gwardit a jeho výraz se stal hrozivým. „Ale hovno! Vévoda řek živýho nebo mrtvýho. Takže...“, kývl Myšilov na Dolwena a ten tasil. „Hlavu bereme! Obrat všechny důkladně a deme zpátky do Železného hřbetu“.

Kapitola 17 - Domů

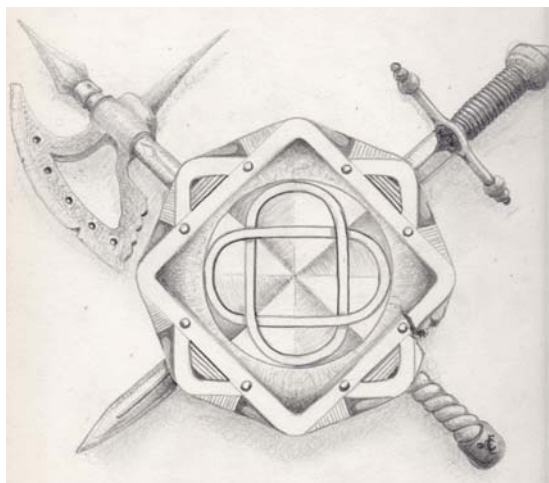
„Takže máme tohle a tohle, milej pane“, položil na vévodův stůl, umístěný u obrovského krbu v zasedacím sále, zkrvavený balík Klabzej Myšilov. Vévoda zrovna něco řešil se svými nejbližšími dvořany a kapitány. Nurnští ke svému překvapení uviděli i několik elfů. „Pánové z Irhannské univerzity. Možná, že se s jejich pomocí dostaneme do pokladnice i bez toho pitomého klíče“, přivítal družiníky vévoda Otys Železný. „Ještě bych, pane vévodo, nepředbíhal událostem. Je to vskutku zapeklitý oříšek, řekl bych“, uklonil se jeden z elfů a vzápětí zděšeně vykřikl. Z látkového pytle, který na stůl položil Myšilov vypadla useknutá hlava. „No tak, pánové! Tohle svinstvo snad na stůl nepatří!“, okřikl družiníky jeden z vévodových kapitánů. „Patří, nepatří! Berte nebo nechte bejt!“, vykřikl elf Rien Gwarit, známý svým taktickým a vybraným chováním. Klabzej Myšilov před něj rychle předstoupil a vytasil se se zlatým wadarským klíčem, který zabavili dekapitovanému Dullákovi. „Myslím, že tyhle pány už potřebovat nebudete! Máme!“, zvolal vůdce Nurnských triumfálně. Otys Železný opatrně předmět převzal a podrobil ho bedlivému zkoumání společně s ostatními přítomnými. „Počkejte zde, pánové. Prosim. Zatím se občerstvěte“, oznámil po chvíli Nurnským a se svým doprovodem se odebral pryč. Nurnští se rozvalili u stolu a vyčkávali, zatímco několik sluhů jim přineslo výtečnou krmí a pití. „Tohle miluju, takový to napětí těsně před tím, než budeme vyhlášený za hrdiny. A samozřejmě, na prachy se taky těším“, rozlil se blažený úsměv na tváři Rien Gwardita. „Já myslím, že ten klíč musí bejt pravej, ale ještě bych nepředbíhal událostem“, mírnil svého kolegu Menhorian Blathel. Asi hodinu takhle družiníci nezávazně tlachali, když konečně přišel vévoda Otys zpět. Usmíval se od ucha k uchu a Nurnští věděli, že vše dobře dopadlo. „Jako po másle, pánové. Jako po másle“, patří vám dík celého Bořimska, a tohle je pro vás“, položil vévoda na stůl naditý hedvábný váček. Bylo toho podstatně víc, než bylo původně dohodnuto. „A pane vévodo, kolik tam toho ten Ruda teda v té pokladnici nechal?“, neopomenul se zeptat Horác Lipový. „Dost, pane. Myslím, že dost...“, smál se vévoda a společně s ním se rozesmáli všichni přítomní bořimští hobiti. I sirlíší elfové z Irhannské univerzity se nakonec k všeobecnému veselí přidali. Nějaký sluha mezitím na vévodův rozkaz uklidil useknutou hlavu Dullákovu. Skončila v odpadní jímce.

V Železném hřbetu pobyla družina ještě několik dní. Všichni si užívali pohodlí a lenošení. Snad každý družiník přibral na váze. Pak je vévoda Otys Železný osobně za přátelského tlachání vyprovodil až k městským branám. A potom již jen cesta po stolové cestě, Barrat, Rodoch, Nurn a Liscannor.

Epilog

Na bořimské hobity čekala spousta práce. Země se vzpamatovala z vpádu stolinů. Obnova trvala dlouhé měsíce. V den výročí bitvy u Záluk došlo o rok později v Barratu, hlavním

městě říše Karnolské, k tzv. Velké dohodě z roku 1064 mezi karnolskými, bořimskými a sirilskými vyjednaváči. Dohoda rozdělovala bývalá území známá kdysi jako Dambur a Šarun mezi tyto tři státy. Území bylo sice rozdělené, ale bylo nutno ještě vyhnat všechny černé stoliny, skřety a podobnou pakáž. Do hor vyrazily Zelené čepice...

VIII. Kašgajci

[Jarn 1064

Dwany Růžička]

Venku bylo sychravo, kraj již začaly sužovat přízemní mrazíky, takže nebylo divu, že většina liscannořanů raději nevycházela ze svých vyhřátých domovů. Někteří však přece jen překonali lenost a oblékli kabát, aby zašli do obecního hostince U hrocha poklábosit s přáteli. Tak to jednoho odpoledne učinil i Gerllod Moskyt, syn významného družiníka a dlouholetého starosty liscannorského Krochty Moskyta.

“Buď zdrav, Gerllode”, přivítal mladého válečníka Rien Gwardit sedící nad skleničkou svařeného vína. Seděl tu od samého rána, neboť v jeho věži na pobřeží byla zima elf si nedovedl pořádně zatopit.

“Zdravím, Riene”, pozdravil člověk a přisedl si. “Tak jak se daří?”.

“Ale dobře, krásně jsem si přes léto odpočinul”, přátelsky se usmál elf.

“A jestlipak už dodělal ten zápis do družinové kroniky, jaks slíbil?”.

“Ech, no, abych tak řekl, neměl jsem ti nějak čas, to víš, samá práce, samá práce, pořád v jednom kole”, nasadil Rien svůj nejnevinější úsměv.

“Takže nemáš ani čárku”, zhodnotil Gerllod elfovo celoroční úsilí.

“Mno, už jsem skoro začal, ale mám spíš kaňku, nějak se mi rozlil inkoust a já nemám čím psát”.

“To je takovej problém dojít si koupit novej?”, zamračil se Moskyt.

“No, mám moc práce a nějak mi došly prostředky...”, vymlouval se elf.

“Cože jsem to slyšel?”, přitočil se ke stolu hostinský Jeremiáš, u kterého pil Rien zásadně na dluh.

“Já, totiž...”, začal čaroděj rychle přemýšlet, “...jsem se zrovna ptal tady Gerlloda, jakými prostředky došli domů z té daleké země? Slíbil mi totiž, že mi o tom povypráví”.

“Jen aby”, zamručel Jeremiáš a odešel natočit pivo.

“Tak začni, Gerllode, už se nemůžu dočkat, až si ten příběh poslechnu”, obrátil se elf na mladého válečníka.

“No dobře”, vzdychl Moskyt. “Koneckonců jsem to slíbil”.

* * *

Zdravím vás, Nurnská družino,

Velice rád bych s vámi v soukromí projednal neodkladnou záležitost. Pokud máte zájem, zvu vás dnes večer do svého domu. Odpověď ústní nebo písemnou zašlete po doručiteli. S úctou,

Abdan Vhala, obchodník

PS: Má adresa je Zlatá ulice 15

* * *

“Takže jednoho dne tuším začátkem Jarnu přišel do hospody chlápek s dopisem. Jakejsi Vhala nás zval k sobě domů a bylo jasné, že to nebude zdvořilostní návštěva. Pochopitelně jsme přijali a večer jeli do Nurnu. Řeknu ti, nežije si špatně ten Vhala. Obrovskej dům v nejlepší čtvrti, zařízení přepychový, krásný koberce, obrazy, sochy, prostě nádhera. A já vim, o čem mluvím, protože můj otec náš dům taky bohatě zařídil, ale na tohle teda neměl. A toho služebnictva”.

“A co byl zač ten Vhala?”, zajímal se Rien.

“Nó, ten, to byl takovej vysokej člověk, měl určitě přes dva sáhy, a na sobě měl takovej hábit nebo co, vod krku až ke kotníkům. Ale krásná látka, celá prošívaná zlatem. Takže nás pozval ke stolu a nabídl nějaké lahůdky, moc dobré to bylo”, oblízl se Gerllod, o kterém bylo známo, že je od dětství velmi mlsný.

“A pak začal vyprávět. V Nurnu žije už šest let a živí se tu obchodem, ale pochází z dalekého Andeluru. Ten právě před těmi šesti lety dobyli Kašgajci, což jsou nějakí východní primitivové, který považují za čistou jenom lidskou rasu”.

“To jsou teda poměry”, zavrtěl hlavou Rien, v jehož domovském Trindindolu jsou naopak lidé, a také ostatní rasy krom elfů, považováni za méněcenné.

“Tenhle Vhala”, pokračoval Moskyt, “uprchl, ale ve spěchu nepobral všechny své věci. A teď, když už se snad situace uklidnila, chtěl po nás, abychom se do Andeluru vypravili a přinesli mu je. Chtěl teda hlavně dvě věci, a sice Abbharův meč a schránku tvaru vejce, který měl mít schovaný v rodinné pokladnici. Od pokladnice nám dal klíč, ale ty klíče měly být potřeba dva, druhý byl ukrytý v jeho bejvalym domě v tajný schránce v krbu. No a pak ještě chtěl, abysme předali deset tisíc zlatejch nějakému chlápkovi jménem Čaghri, kterej mu tehdy pomohl uprchnout ze země. A za to všechno nabízel sedmdesát tisíc”.

“Fiha”, hvízdnul Rien, který s penězi nikdy nedokázal vyjít a byl tedy stále na mizině.

“No to se rozumí, pláclí jsme si. Další den jsme nakoupili zásoby a vyrazili směr Kašgaj”.

* * *

Velký Kašgaj je země ležící východně od Hymalajských hor a jižně od Mrtvého moře. Panovníkem je tam Umar Malikšáh ibn al Chatláb, který se honosí titulem malik al-mulúk neboli král králů.

Západní Kašgaj přiléhající k Hymalajským horám tvoří step až polopoušť, je tu málo lesů a krajina je řídce osídlena. Nejvíce lidí žije kolem řeky Sút, kde kvete zemědělství. Více na západ převládá pastevectví a v horách jsou naleziště železa a diamantů. Ústředními městy oblasti jsou Chajban a Ragbád.

Ke Kašgaji byla tato oblast připojena ve třicátých letech a obyvatelstvo, které dříve tvořily převážně kočovné kmeny barbarů a lidí, je pomalu začleňováno do kašgajské společnosti. Na tom mají hlavní podíl kněží zvaní chalífové, kteří šíří víru mezi prostým lidem.

V celém Kašgaji převládá víra v Al-Achmala. Ten sjednotil kašgajské kmeny na východě a vládl božskou mocí. Pod jeho vedením se Kašgaj začal rozšiřovat. Al-Achmal po sobě zanechal mešhed, soupis zásad a způsobů, jakým se mají správní věřící chovat. Jednou z těchto zásad je šíření víry dále mezi nevěřící. Každý z věrných je po smrti přiveden před Al-Achmala a pokud žil dobrý život a byl dobrým věřícím, Al-Achmal ho přiřadí ke své družině.

V Kašgaji je zakázána magie a všechny její projevy. Jen chalífové, kteří jsou nadáni mocí Al-Achmala, mohou činit věci neskutečné.

* * *

“Kdo teda vlastně jel?”, zeptal se Rien.

“No, takže vůdcem byl Klabzej”, začal v duchu počítat Gerllod. “Válečníci jsme tam byli já, mukuřan Dolwen, dědek Bolbuch, bonzák Heft a ten přitroublej barbar Rall. No a pak jel ještě Menhorian, Fionn a družinovej blb Horác Libovej. A s touhle sestavou jsme jeli a jeli, až jsme přijeli do Kostence”.

“To je kde?”, podivil se elfi čaroděj, jemuž mapy nikdy nic moc neříkaly.

“Takový městečko pod Armidenem. Vede tam obchodní stezka, takže celkem bohatne. Ale ani ti nevím, kdo tam vlastně vládne. Určitě tam byli nějaký kasulský, který dohlíželi na bezpečnou dopravu mehaje”, vysvětloval Moskyt.

“Každopádně ve městě bylo spoustu obchodníků a žoldáků, protože se tam formovaly karavany pro cestu na východ. Kraje jsou tam totiž nebezpečný, a tak jezdí obchodníci s ochrankou pohromadě, aby se mohli líp bránit. No a v tom zmatku jsme hledali, jestli bychom se k nějaký takový karavaně nemohli nechat najmout, tak jsme se rozešli. No a Fionn si všimnul

nějakejch podezřelejších chlápků, tak je chvilí sledoval a vyslechl, že nějaká banda lupičů unesla ženu velitele místní posádky, aby jim jako nedělal problémy”.

“Kam ten svět spěje?”, zavrtěl hlavou Rien.

“Tak jsme za tím velitelem zašli. Byl to nějaký Zorban Drull, a když jsme mu řekli, co víme, strašlivě se rozčílil. Hned po nás chtěl, abysme ho dovedli za těma chlapama, takže nás Fionn dovedl do Černý korouhve, to byl takovej hostinec dohromady s hampejzem a hráčským doupětem. Co ti mám povídat, vpadli jsme tam i s tím Zorbanem a srovnali to tam na jednu hromadu. Pak ten Zorban vzal pod krkem majitele podniku, to byl nějaký kudůk, Čurča Čardavec se jmenoval, a hrozil, že mu uřízne koule, když neřekne, kde je jeho žena. No jasně, že to řekl. Takže koule mu zůstaly, ale šel bruchet do báně.

Ta ženská měla bejt na ostrůvku v jezeře kousek od Kostence. Ten Zorban sice chtěl jet hned pro ní, ale byl to voják a měl povinnosti. Slíbili jsme mu ale, že se o to postaráme. A tak jsme se vydali k tomu jezeru. Trochu jsme bloudili, takže už byl večer, když jsme došli na takovej kopec, a najednou se na nás vyřítila smečka vlků. A nebyli to nějaký obyčejný vlci, na to nás přepadli moc chytře. Pak nám někdo říkal, že v okolí řadí vlkodlak Severus a jeho smečka. Tak tam dořádl. Jenže v tom boji padnul Fionn, roztrhali ho vlci. To byla velká ztráta, protože to byl machr na řamky a taky skvěle střílel z luku, ale takovej už je život dobrodruha”.

“A co ta ženská, našli jste ji?”, hořel zvědavostí Gwardit.

“To víš, že jo. Neměli jsme loďku, ale na ostrůvek jsme se dostali pomocí vodoměrek. Vždycky pár lidí přešlo a jeden pak donesl vodoměrky ostatním. Byl tam takovej malej tábor a hlídalo ho asi pět chlapů, který jsme sejmuli. Ve vězení tam drželi tu ženskou a ještě pár lidí, mezi nima byl takovej jeden hrozně divoce vypadající barbar. No a ukázalo se, že už družinu před lety potkal na severu, ale pak si šel po svých. Prej se toulal po světě, až padl do rukou loupežníkům, takže když jsme ho osvobodili, tak se k nám zase přidal. Goran se jmenuje”.

“Jo, šamana Gorana si pamatuju, potkali jsme ho v Olvornu”, pokýval hlavou Rien. “Kouzlí dost podivně, ale je to správnej chlapík”.

“To jo”, pokýval hlavou Gerllod. “No abych pokračoval. Z těch lupičů jsme vytáhli, kdy a kde se chystá přepad další karavany, takže jsme to jeli nahlásit Zorbanovi. Měl samozřejmě radost, docela slušně nám zaplatil a zajistil nám i místo žoldáků u tý karavany, to hodilo taky pěknou sumičku. Ke karavaně se samozřejmě připojilo mnohem víc vojáků než obvykle, aby ti lupiči padli do léčky. A s tou karavanou jsme se teda vypravili dál na východ”.

* * *

Po obsazení Andeluru se dalšímu rozšiřování Kašgaje na západ postavily Hymalajské hory, které byly pro pravidelnou armádu prakticky nepřekročitelné. Kašgajci proto soustředili svou sílu na dobytí města Maghreb, čímž by se jim otevřela cesta podél Mrtvého moře na západ. Hrdinství maghrebských jim však prozatím zabránilo prorazit. Do Maghrebu proudili muži a zbraně dále ze západu, a proto se kašgajci rozhodli sabotovat zásobování. Několik dobrovolnických oddílů bylo proto posláno přes Hymalajské hory.

Vhodné působiště našly tyto oddíly západně od Kasulu a severně od Barroldského hvozdu, kde došlo k rozpadu centrální moci a kraj ovládali jednotliví šlechtici a města, sváříci se o území. V oblasti bylo rozšířeno lupičství a kašgajci se přidali právě k těmto lupičským tlupám, aby podrývali zákonnou moc, vnášeli do oblasti chaos a narušovali obchod. Jejich dalším úkolem bylo šířit víru v Al-Achmala, která se uchytila na některých panstvích.

Veliteli těchto oddílů byli dva vysoce postavení kašgajci, a sice Ibn Chalíd a Kutlumuš. Jejich základnou se nakonec stalo městečko Černoc, kde vládl pán Hudgor. Neblaze proslulý však byl především jeho bratr Rudous, jehož lupičská tlupa operovala po širém okolí a nikdo neměl dost sil učinit jejímu řádění přítrž. Po příchodu kašgajců její síla a drzost ještě vzrostly a nikdo před nimi nebyl v bezpečí.

* * *

Otevřely se dveře a do hostince vstoupil starosta Getd Ruindorský. “Hospodo, dej mi pěkně teplý grog, a raději dvojítej. Už mi třesť hlava, Gawinovi rostou zoubky”.

“Buď zdrav, starosto”, přivítal starousedlíka Rien. “Pojď si přisednout. Kolik už těm tvým ratolestem vlastně je?”.

“Díky”, přistrčil si židli Getd. “Inu, Lotdovi už dva a půl a malý Gawin bude mít brzo rok. To si přece pamatuješ, jak jsme to loni zapíjeli. Zrovna bylo všude mokro, a když starej Arkuss vodcházal, tak sebou praštil přímo do té největší louže”.

“Na to si pamatuju”, zachechtal se Gerllod. “A pak se nemohl postavit a nikdo mu nechtěl jít pomoci, aby tam nežuchnul taky”.

“Jo, to je ono”, rozesmál se Ruindorský. “To zapíjení je snad na dětech to nejlepší. Ale ted’? Že se nařvou, už aby vyrostly a šly z domu”.

“No to si ještě počkáš”, zasmál se elf.

“A co vy dva tady vůbec kujete?”, podíval se starosta na dva družiníky.

“Nekujeme nic, ale tady Gerllod mi zrovna vypráví o tom letošním putování na východ”, vysvětlil Gwardit.

“Aha, no to si taky rád poslechnu, tak povídej”, vyzval Getd mladého Moskyta a usrl z teplého nápoje, který před něj právě postavil hostinský.

“Takže jsme jeli z Kostence s karavanou”, pokračoval Gerllod ve vyprávění. “Věděli jsme, že se nás chystaj přepadnout u Slunečního mostu, takže jsme se dobře připravili, a taky že jo. Vyrázili na nás ze všech stran, měli to dobře naplánovaný, ale nečekali tolik vojáků. Z části to byli obyčejný lupiči, z části nějaký východňáci v takovejch hábitech. Družina měla za úkol bránit tyl, tak Klabzej sešikoval válečníky a žádný nepřítel neměl nárok. Já bojoval vedle Dolwena a rubali jsme to jako na jatkách. Vedle nás se bili trpaslíci a křídla jistil Myšilov a Rall. V záloze byli Goranovi dvojníci s palicema a taky rozdali pěkných pár ran. Teda on ten šaman kouzlil dost zvláštně, ale když na to přijde, tak je platnej. Když byla situace vážná, tak zakouzlit i Blathel, no a z vozu střílel Horác. Jestli ten trefil nepřitele nevím, ale hlavně, že nezasáhl nikoho z našich. Byla to moc pěkná bitka, to teda jo, chvíli to vypadalo na hraně, ale nakonec jsme ji dostali všechny. Pár vojáků vzalo přeživší zajatce zpátky do Kostence a my jsme pokračovali s karavanou dál.

Na těch vozech se jelo pomalu, takže do Maghrebu jsme jeli asi měsíc. Zvlášť cesta pouští byla úmorná, docela jsme si užili, když jsme se konečně mohli vykoupat v čistém moři. A pak už se blížily hradby města”.

“To mě zajímá, ten Maghreb”, ozval se Getd. “Povyprávěj o tom městě”.

“Tak tedy, Maghreb je velký kosmopolitní město na východě. V jednom místě dosahují Hymajský hory až téměř k moři a teče tam z nich řeka, a právě na tom svahu stojí, takže je vlastně stupňovitý, což ještě zvýrazňuje několik okruhů hradeb, který dělej město na několik částí. Nejchudší část je úplně dole, kde je v ústí řeky přístav, a tudy se do města vjíždí. Druhý patro tvoří kupecká čtvrť, a ve třetí, nejmenší, jsou kasárna a vězení. Úplně nahoře je nejbohatší část pro místní elitu a vládu. Tam jsme se taky podívali, protože jsme měli svědčit před radou o okolnostech útoku na karavanu. Ony ty karavany jsou pro město životně důležitý, neboť na Maghreb útočej kašgajci. To jsou ti primitivové, co zabrali Anadelur. Jeden velkej útok maghrebští zrovna nedávno odrazili, ale čekaj další. Proto je taky město plný vojáků všech ras”.

* * *

Santhorův kult pochází odněkud z východu. Před mnoha lety se podařilo Santhorovým kněžím pod vedením Zirvara proniknout do Maghrebu a tam otrávit místní vodovod Santhorovou krví. Část obyvatel po požití vody zemřela, ale zhruba polovina se změnila v obludy, které poslouchaly Zirvarových příkazů a on díky nim vyvraždil zbylé obyvatele a ovládl město. Město bylo dobyto zpět až Velkou maghrebskou výpravou pod vedením Zevola vir Waga.

Santhorovy přísluhovače tvoří proměněnci, což jsou lidé, které Santhorova krev proměnila na zvířata a oni nemají vlastní vůli a jsou slepě oddáni kultu. Mnoho z nich věří, že věrnou službou Santhorovi se postupně promění v silnějšího a mocnějšího jedince.

* * *

“Jelikož jsme pomohli zachránit karavanu”, pokračoval ve vyprávění Moskyt, “tak jsme dostali slušný ubytování. Byli jsme docela rádi, že si můžeme pár dní odpočinout, jen Menhorian furt někam chodil a chtěl si prohlížet místní architekturu. Prostě byl z toho města úplně vedle. A jednoho dne takhle přišel, že vyslech rozhovor nějakých hajzlů, co chtěli votrávit město. Bylo to v hospodě U krajáče. Hospodskej, nějaký Hrabán, byl totiž příslušníkem Santhorova kultu”.

“A to je co zač?”, zajímal se Gwardit.

“To je kult nějakých úchyláků”, stručně shrnul situaci Gerllod. “Uměj se proměnit na různé obludy. V té hospodě měli tajnou základnu a bylo jich tam několik, jeden vypadal jako medvěd, jinej měl oči jako moucha a štíří ocas, další měl hlavu vrostlou do hrudi a dva měli pavoučí tělo. Hnus”.

“To teda jo”, odplivl si na podlahu Rien.

“No, ale zmáklí sme je a skřípli jsme hostinskou. Ta moc nevěděla, ale poradila nám, kde najdeme nějakýho Limvora Morlleho, což byl alchymista, ale vydával se za zlatníka. Asi nemusím dodávat, že to jeho zlatnictví jsme vyplenili a ptáčka dostali, i když byl hrozně rychlej a měl šupinatou kůži. Měl u sebe dost dokumentů, a z toho vysvítalo, že tenhle Limvor vytvořil lektvar, kterej chtěl vylejt do maghrebský vodárny, čímž by se rozšířil po celým městě. Po tom lektvaru by část lidí umřela a část by se proměnila taky v nějaký takový stvůry. Ostatní santhorovci se skrejvali v horách, a po týhle katastrofě by se město asi nemohlo bránit, tak by ho nejspíš dobyli.

Tak tyhle nalezený důkazy jsme předali radě města, samozřejmě z toho bylo velký pozdvižení, protože nikdo nic netušil. Nějací vojáci pak šli pochyť ty úchyly do hor. To se nás už ale netýkalo. Nám jako zachráncům města vyplatili slušnou odměnu a hlavně jsme se všichni stali čestnými občany města Maghrebu”.

“Ha, mluví se tu o mně?”, vstoupil do lokálu trpaslík Bolbuch s lopatou v ruce. “I já se totiž na stará kolena stal čestným občanem Maghrebu”.

“Tos měl teda na čase”, zachechtal se Rien.

“Hele, Bolbuchu, na co máš tu lopatu?”, zeptal se udiveně Gerllod.

“No co, hloubím si svoji zemnici, abych se mohl do zimy nastěhovat, když mi tady starosta konečně přidělil k tomu čestnému maghrebskému taky normální liscannorský občanství”, sdělil trpaslík.

“To máš co dělat, zima už je za dveřma”, zasmál se Getd.

“Však taky jo, jen mi už nějak prokřehly ruce, tak do nich potřebuju vlejt novou sílu. Hospodo, kořalku”, poručil si Bolbuch.

“Hele, a viděli jste, jaký barák si to staví Menhorian?”, nadhodil Rien. “Vypadá moc pěkně, a to si ho sám navrhl. Do zimy určitě bude stát, už se těším”.

“Určitě na to, abys měl kde bydlet, když ti do šikmý věže táhne”, zašklebil se Gerllod.

“Náhodou umím ocenit pěkný barák”, ohradil se elf.

“Já jenom nechápu, proč Menhorian škudlil a nekoupil si k domu ani sáh pozemku”, zavrtěl hlavou Getd. “Bude mít pěkný barák, to jo, ale kolem mu roste akorát plevel a trní”.

“Když mu nevádí, že mu budou sousedi chodit vohcávat rohy, ať si pozemek nemá”, prohlásil Bolbuch a kopnul do sebe velkého panáka pálenky. “Uch, to je žrádlo. Tak se tu mějte, já jdu zas pracovat. Ale nebojte se, brzo přijdu zas se trochu zahřát”.

“Tak, Gerllode, co kdybys pokračoval?”, obrátil se na válečníka Rien, když se za trpaslíkem zavřely dveře.

“No dobře”, pokýval hlavou Moskyt. “Kdeže jsem to skončil?”.

“Jak jste se stali čestnými občany Maghrebu”.

“Jo, jasně. Takže pak jsme začali bádat, jak se dostaneme do Andeluru”.

* * *

Andelur je náhorní planina obklopená Hymalajskými horami. Země byla dobyta kašgajci a přičleněna ke Kašgajské říši. Následně začala být v zemi šířena víra v Al-Achmala. Nevěřící obyvatelé byli vystěhováváni z měst a byl jim zabavován majetek ve prospěch přistěhovalců z východu, kteří měli usnadnit pokašgajštění země. Obyvatelé si nicméně na novou víru rychle zvykli a většina, zejména ve městech, Al-Achmala přijala za svého boha.

Někteří členové starých šlechtických rodů se ovšem nehodlali smířit s kašgajskou nadvládou a se zbytky poražené armády vedli odboj z okolních hor. Pod vedením Siruvoje Sivarského se těmto vojskům podařilo dobýt Beden, ale po příchodu posil z Kašgaje byla armáda poražena a Beden zabrán opět kašgajci, přičemž Siruvoj padl. Tím se rozpadl také veškerý odboj, jehož zbytky se nyní místo boje za svobodný Andelur zabývají spíše lupičstvím.

* * *

“Někdo z maghrebský rady nám poradil, že skutečně existuje cesta pod horama”, pokračoval Gerllod ve vyprávění. “Dokonce byla značená tajemně značkama, který jsou vidět jen v modrém světle, tak jsme si pořídili modré sklo na lucernu. A skutečně jsme takhle podle značek šli. Nejdřív jsme prolezli starý trpaslický doly. Ono původně byl Maghreb hornický centrum a pod horama se těžily rudy, ale dneska už je to vytěžený.

Takže podle těch značek jsme prošli téma dolama a dostali jsme se do takový obrovský přírodní trhlíny. Hluboko dole tekla láva a bylo tam vedro k zalknutí. Šli jsme to celejch pět dní, než jsme se dostali na druhou stranu. A tam jsme narazili na podzemní prostory, který vykopal nějaký Ohněspár jako svou hrobku. Jenže asi nechtěl být rušený, protože to tam hlídali nějaký ohnivý démoni, takže nastala strašná řežba. Ono s třísíhovou ohnivou postavou se bojuje dost blbě, to pálí, i když do ní sám mlátíš. A v tom boji taky zařval Dolwen. Byl popálený k nepoznání. Ale když už jsme byli v hrobce, tak jsme ho tam pohřbili, přeci jen to byl významnej družiník a skvělej válečník, i když byl z Mukuru”.

“No jo, je to neštěstí”, pokýval hlavou Rien. “Tou dobou jsme tu pohřbívali Rollandu Rugorskou. Zemřela, chuděrka, stárím”.

“Jo, to byla tragédie”, přikývl Getd. “Navíc se ukázalo, že hrobníkem je Dolwen, kterej byl na výpravě, to jsme samozřejmě netušili, že je taky po smrti. Tak jsem musel jmenovat novým hrobníkem Haarduna Rugorskýho, aspoň má ten holomek pořádnou práci”.

“Je to smutný, že pamětníci starých časů vymírají”, smutně pronesl Gerllod.

A jeden takový pamětník právě vstoupil do dveří, a nebyl to nikdo jiný než Drsoul Roahanský.

“Uf, to je samec”, oklepal si starý hraničář jinovatku z vousů. “Zdravičko, Gerllode, tak jsem slyšel, že tvoje matka zas vyhání Maju s Blbúnem z domu”.

“Matka nikoho nevyhání”, ohradil se válečník. “Naopak, na vlastní náklady koupila Maje dům po Yallu Reblledovi”.

“Jistě nezištně”, ušklíbl se Gwardit, který měl s vyháněním z domu své zkušenosti. Jeho samotného před lety Jeremiáš vyrazil z pronajatého pokoje v hostinci, protože za něj nechtěl platit.

“Prostě se už nechtěla koukat na ten bordel na vedlejší zahradě u tý polorozpadlý krollí kůči. Může se někdo divit?”.

“Já tedy ne”, přitakal Drsoul a přisedl k ostatním. “Ta malá opice mi pořád lezla na hrušky. Proč vůbec není ve škole, starosto?”.

“Burbun už školu vychodil”, odvětil Getd. “Sice to byl čtyřkař, ale základy čtení a psaní nakonec pochopil. No a teď nejsou děti, takže je škola zavřená”.

“Snad se to zas zlepší”, prohlásil Drsoul. “Vždyť ty sám, starosto, máš už dvě děti, kováři Lunciovi ta malá taky roste jak z vody, pak je tu malej Chában, no a tady mladej Moskyt pokud vím chystá veselku s tou pěknou Lilien, takže určitě ještě něco přibude”.

“Tady se taky nic neutají”, povzdychl si Gerllod a zhluboka se napil.

“Však už jsi to taky úředně ohlásil”, obrátil se na něj starosta. “Mám to zapsaný ve svý nový starostenský knize”.

“Ty máš novou starostenskou knihu?”, zeptal se Gwardit.

“Jasně, tu starou přece vzala loni velká voda, když se rozvodnil náš potok”, odvětil Getd. “Tady Gerllod se pro ní vrhal do proudu. Pěkně se přitom vyválela v bahně, co proud spláchnul z Myšilovy zahrady. Ta vypadala. A ten puch. Pěkně dlouho se musela sušit, a pak byla děsná práce ty rozmazaný stránky přechist a přepsat, ale už je zase všechno, jak má být”.

“To je dobře, a na to se napijeme”, pozvedl číši Gwardit. “Na novou starostenskou knihu a na památku nešťastného Dolwena”.

“Tak, a teď bys mohl, Gerllode, pokračovat ve vyprávění”, pronesl Getd, když se všichni napili.

“Dobře, už se blížíme k závěru. Takže z té Ohněspárový hrobky jsme vylezli ven, kde byly trosky jeho domu. To už bylo v Andeluru. Tak jsme zamířili k Bedenu, kde dřív Vhala bydlel. Cestou jsme potkali Frynna Konopku. Zahlídl ho Myšilov na hlídce, takže měl milej hobit docela štěstí, že ho hned nezastřelil. Chvilí na sebe mířili a pokřikovali přes takovou roklí, až se do toho vložili ostatní a Frynna jsme vzali s sebou.

Ukázalo se, že ve Vhaleho domě bydlí jistěj Hárum ar Rašíd. Dřív to byl Vhaleho soused a prý nám mohl pomoci, akorát se ukázalo, že to je hajzl, kterej chce ty Vhaleho věci pro sebe. Jen celý ty léta nepřišel na to, jak se k nim dostat. Taky byl zřejmě velký zvíře a pomáhal současný vládě. Takže do jeho domu se pak vloupal Myšilov a z krbu vyzvedl ten druhý klíč. Jenže pak chtěl ještě krást a vlezl k tomu Hárumovi do ložnice. Ten se probudil a zavolal vojáky, který tábořili u něj na zahradě jako ochranka. Myšilov musel utéct na střechu a tam na sebe seslal nějaký kouzlo, takže uletěl.

S druhým klíčem jsme šli do Vhaleho bejvalýho záměčku, kde měla bejt ta pokladnice. Záměček byl vyrabovanej a vypálenej, ale Vhala nám popsál, jak se dostat k pokladnici. Taky tam žili obrovský pavouci, ale to jsme taky věděli a od Vhaleho jsme měli lektvar, kterej je měl odpuzovat. Nefungovalo to ale úplně stoprocentně, takže některý pavouci po nás vyjeli. Zvlášt, když se ukázalo, že přímo v pokladnici má hnízdo jejich matka, takže tu jsme museli kuchnout. Bylo štěstí, že tam nikdo nezakukal, pár lidí mělo na mále.

Každopádně jsme věci z pokladnice vyzvedli, ale když jsme vylezli ven, tak tam čekal ten Hárum s asi padesáti chlapama. My byli děsně porubanej vod těch pavouků, takže jsme proti nim neměli šanci. Naštěstí ti pavouci šli za náma, ale díky tomu lektvaru nezaútočili na nás, ale na ty chlapy, a za chvíli je rozehnali. To byla celkem sranda, jak pelášili pryč.

No a pak už jsme akorát vyhledali toho chlapa, toho Čoghrima. Ten žil v Bedenu, ale nechtěl přijmout peníze od Vhaleho, chtěl, abysme ho vyvedli ven ze země. To už nebyl vcelku problém, cestu jsme znali, takže jsme zas vlezli do toho Ohněspárova domu a podzemím jsme prošli zpátky do Maghrebu.

No a v Maghrebu jsme ještě zašli za radou a varovali je před útokem kašgajců přes hory. V tom Bedenu jsme totiž viděli šikovat se kašgajský vojsko. Nebylo problém zjistit, že kašgajci chystaj další útok na Maghreb a nějaký oddíly se maj pokusit překročit hory z Andeluru a napadnout Maghreb z druhé strany. No, co vám mám povídat, vysloužili jsme si další odměnu, pár dní si odpočinuli ve městě, a pak už jsme jeli domů. Však to taky byla pěkná dálka”, zakončil vyprávění Gerllod.

“Tak na činy veliké, na dálky nezměrné”, pozvedl číši Rien a ostatní ho následovali...

IX. Velký Álfheim, co je víc?

[Dešten 1065

Dwany Růžička]

Ostrov Álfheim leží severně od pevniny Starého světa a od nepaměti byl osídlen elfy. Jednalo se o vyhnance, kteří nepřijali výdobytky elfí civilizace založené na rozsáhlém využívání magie vybudované v jižních krajích a odstěhovali se na samý okraj světa, kde mohli neobtěžováni okolím žít podle prvotních a ryzích elfích tradic.

Álfheimská společnost je podle rodové příslušnosti rozdělena na klany. Během doby vykristalizovalo několik velkých klanů, které neustále zápasí o moc. Díky tomu je álfheimská společnost orientovaná především na boj a nejvyšší metou většiny elfů je stát se členem vybrané náčelníkovy družiny. Krom vyložených bojovníků jsou na Álfheimu velmi ctěni také lovci a stopaři, na posledním místě společenského žebříčku stojí rolníci, dřevorubci, rybáři a podobně.

Výjimečné postavení mají mezi álfheimovci skaldové a bardové, kteří jsou ctěni mezi všemi vrstvami společnosti bez ohledu na klanovou příslušnost. Jsou to v podstatě jediní nositelé kultury, učí se nazpaměť staré balady a písně oslavující staré elfí reky a poskytují tak svým posluchačům nejen potěchu, ale i jistotu míru vzdělání. Pro své vědomosti jsou také často najímáni jako učitelé a vychovatelé.

Přestože álfheimští elfové odmítli civilizaci svých jižních příbuzných založenou na vzdělání, vědě a magii a vrátili se raději k samotným kořenům pravého elfství, magické nadání vlastní všem elfům se jim nevyhýbá. Narodil od jižních krajů však na Álfheimu nejsou vzdělávací zařízení, tamní elfové se učí magii ovládat pomocí starších mentorů, obvykle divoce a nespoutaně. Samozřejmě se dává přednost magii využitelné v boji.

Jednotlivé álfheimské klany většinou bojují mezi sebou, dokáží se ale sjednotit v případě vnějšího ohrožení nebo pod vládou schopného krula. Krul je volená funkce a zvolený elf se stává předákem celého Álfheimu a pánem všech klanů. To je ovšem většinou spíše zbožné přání než skutečnost. Ani samotná volba krula není snadná záležitost. Především se klany musí sejit a krula zvolit, volbě však předchází období vyjednávání a bojů, kdy se pretendenti snaží zbavit svých konkurentů. Tato období mohou trvat i desítky let. Ani po proběhlé volbě není vyhráno, neúspěšní kandidáti nemusí nového krula uznávat a boje vzplanou znovu. A i pokud je krul uznán, nemusí mít dost sil prosadit svou vůli a klany jednat bez ohledu na něj podle svého.

Za příznivých okolností však může dojít k tomu, že silný krul skutečně dokáže álfheimce sjednotit. Pak se okolní země třesou strachy, neboť elfí flotily vyplují na moře s cílem plnit pobřeží okolních zemí. Před řáděním álfheimských rychlých lodic nebylo uchráněno žádné pobřeží Starého světa, jsou známy nájezdy až na jihu v oblasti Erkrachtské říše. Divocí elfové jsou nelítostní a berou doslova vše, co najdou, takže jsou právem obávaní u všech přímořských národů.

Dlouhé období míru pod silnými kruly může vést až k problémům s užitím obyvatelstva a také s nezaměstnanými válečníky. Je proto dobrým zvykem álfheimovců putovat po světě jako žoldnéři či nájemní dobrodruzi, zdokonalovat se v boji a sbírat zkušenosti. Začasté se jedná o vyhnance, kteří urazili některého z předáků nebo zabili nepřitele v době míru a museli opustit otčinu.

Álfheimští elfové jsou též mimořádně hrdí na svůj rod a každý álfheimovec dokonale zná svůj rodokmen mnoho předků do minulosti. Díky tomu a také vzhledem ke společnému původu z rodů na nevelkém ostrově dochází k tomu, že pokud se ve světě střetnou dva álfheimští elfové, téměř jistě jsou to nějakí vzdálení příbuzní.

* * *

“Buď pozdraven, jsem Zeldin zplnomocněnec. Kde bych, prosím, našel starostovo sídlo?”. Haardun Rugorský, neboť právě on byl tázán, se zadíval na podivného mužíčka ve směšné čepici, který ho oslovil na kraji Liscannoru. Na přemýšlení však neměl čas, neboť měl namířeno na lučiny za Liscannorem házet kameny po vranách.

“Tam”, zabručel a ukázal směrem ke stavení starosty Getda Ruindorského.

“Děkuji převelice. Dobrý den, vinšuju...”, rozloučil se mužik zdvořile, již k zádům nevrhlého kudůkokrolla jdoucího svou cestou.

Toho dne však liscannorského starostu nikdo nenavštívil, až ráno Getd zjistil, že se mu do domu během noci kdosi vloupal a prohraboval se starostenskou knihou. Hned proto svolal všechny přítomné dobrodruhy do hostince U hrocha.

“Takže všichni už víte, proč jsem vás svolal”, obrátil se starosta na přítomné. “Někdo se vloupal do mého domu”. Několik družiníků nesouhlasně zamručelo. Vloupávat se do starostenského domu, to by se nemělo jen tak trpět, na tom se všichni shodli. Pokud by se taková drzost tolerovala, to by se pak někdo mohl klidně vloupat i k nim, a třeba jim ukrást jejich drahocennosti a těžce získané zlato.

Vyrušiv ostatní z úvah, Getd pokračoval: “Už jsem se poptal po vesnici a potvrdil mi Haardun, že se na můj dům ptal jakýsi človíček. Víme však všichni, že hoch je poněkud mdlého rozumu, takže dotyčného nebyl schopen popsat. Pamatoval si jen, že to byl člověk se směšnou červenou čepicí na hlavě.

“Byl to určitě člověk a ne elf?”, ozval se Klabzej Myšilov, který si vzpomněl na podivné oděvy elfů z takzvaného Kokrhelova.

“Nebyl bych si tak jistý, on Haardun skutečně není z nejbystřejších”, pokýval hlavou starosta.

“Ba ne, byl to člověk”, vložil se do debaty Gerllod Moskyt. “Dneska ráno u mámy v krámku někdo takovej kupoval krumpáč a lopatu”.

“Tak mě napadá, že jsem ráno na protějším kopci, jak stála Čagdanova věž, zahlédl nějakou postavu”, zamnul si bradu Menhorian Blathel. “Nepoznal jsem, kdo to byl, ale když mluvíte o tom, že se po vesnici potloukaj cizí lidi...”.

“Dem se tam podívat”, okamžitě se zvedl Gerllod a vyběhl ze dveří následován Bolbuchem a Klabzejem.

Za chvíli se trojice vrátila a Gerllod pevně držel za flígr třesoucího se muže, který se vyjukanež rozhlížel po sále.

...dalším barbarem byl Goran, šaman z dalekého severu, jehož divoký zjev naháněl strach dětem i dospělým...

“Schovával se v křoví, parchant”, zabručel Klabzej. “A celý okolí rozryl jako stádo kanců”.

“Tak mluv, chlape!”, udeřil na cizince Bolbuch, až se mu vousy naježily. “Cos tu dělal a pročs hrabal nahoře na kopci?”.

“A proč ses hrabal ve starostovejch knihách?”, dodal Frynn.

Mužiček se celý třásl, ale po pár pohlcích netrpělivého Bolbucha se rozmluvil. Představil se jako Hervik Exterský, zplnomocněnec Chainorské vládkyně Zeldy. Zprvu zmatené vyprávění nabralo obrysy ve chvíli, kdy Hervik vysvětlil Nurnským, že na vzdáleném ostrově Álfheimu zemřel starý krul a chystá se volba nového krula, proto je po světě shánka po všech álfheimovcích, kteří mohou volit a volbu tudíž ovlivnit ve prospěch svého rodu. Jedním z těchto elfů je i Krak z rodu Dukerů, bývalý člen Nurnské družiny, a jelikož Dukeři spolupracují s jeho paní Zeldou, on byl pověřen Kraka najít, krom

jiných elfů. Když se ovšem dozvěděl, že Krak je údajně mrtev, musel se přesvědčit, a tudíž se pustil do hledání jeho mrtvoly na pozemku bývalého Čagdanova stavení, kde byl podle starostenských knih Krak pohřben.

Jelikož se Hervik zmínil, že shánka bude i po dalších členech rozvětvených álheimovců, kterých řadami Nurnské družiny prošlo požehnaně, rozhodli se dobrodruzi o celé věci zjistit více.

K účasti v pátrání se připojili tito hrdobci. Staříčků trpaslík Bolbuch, který se teprve nedávno dal na dobrodružný život, ale léta zkušeností z něj udělala obávaného válečníka. Frynn Konopka, začínající hobití alchymista, jehož otec vlastní

...stejně jako elfí mág Rien Gwardit, který byl zvolen vůdcem pátrání...

konopnictví v Naglinu. Nepřilíš ostřílený barbar Rall Ther s ošklivě zubatým mečem. Dalším barbarem byl Goran, šaman z dalekého severu, jehož divoký zjev naháněl strach dětem i dospělým. Klabzej Myšilov, který si co do vzhledu s Goranem nezadal, byl již protřelým druidem a družinovým veteránem, stejně jako elfí mág Rien Gwardit, který byl zvolen vůdcem pátrání. Též druhý elfí mág Menhorian Blathel se již řadil k veteránům, byť nedosahoval zdaleka Rienovy proslulosti. Ke starším družiníkům co do zkušeností patřil zajisté též Gerllod Moskyt, syn slavného Krochty a taktéž důstojník gwendarronské armády. Za staršího družiníka by mohl být považován též hobití alchymista Horác Lipový, kdyby ale nebyl ostatními považován za naprosto neschopného, a právem nosil cejch družinového blba. Úplným nováčkem pak byl kudůk Gory Chinský, syn slavného Ladota, který se rozhodl následovat ve šlépějích svého otce.

Hej Ladó

Klabzej Myšilov

Tenhle příběh už je starej mnoho let
ale chtěl bych vám ho přesto znovu vyprávět
i když se časy nenávratně mění
Je o chlápkuvi, co se Ladot jmenoval
co měl lidi rád a tvrdě pracoval
a o jeho každodenním snění.

Vždycky navečer takhle po práci
v chudý chajdě se stolem a matrací
pad na pryčnu a místo aby zíval
Pohlíd do nebe, co měl nad hlavou
měl totiž z nedbalosti střechu děravou
a takhle si ten malej kudůk zpíval.

Hej hej hej Ladó
hej hej hej Ladó
hej hej hej Ladó

hej hej hej hej.

Jednou vám tak na posteli tvrdě spal
najednou kde se vzal tak tu se vzal
vcelku živej sen o funebráckým voze
Měl rychlý kola s černou obručí
co do zatačky vždycky táhle zakňučí
a když nadskočí, tak péra křísnou o zem.

Tak do kozlíku se vám ten chlap vysoukal
na nějaký ohledy, na ty moc nekoukal
a rozjel kola tý svý černý káry
Zatáčky po dvou bral, kde nemoh po čtyřech
až i sebevrahům tohle vážně bralo dech
a kdo neuhnul, z toho zbyly jenom cáry.

Hej hej hej Ladó
hej hej hej Ladó
hej hej hej Ladó
hej hej hej hej.

Takže v tom snu, když se někde v dálce zvednul prach
úplně každej dostal neuvěřitelný strach
a bez pardónů do pangejtu skočil
Tam držkou v blátě cvakal zubama
prosil a oháněl se všemožnejma bohama
a nakonec i do kalhot si močil.

A šťastnej kudůk mlátil koně opratí
a smál se těm, co močili si do gatí
takže v tomhle směru sotva by se nudil
Jenomže sen to je nebetyčná potvora
co v nejlepším jak chleba jednou okorá
vždycky nad ránem se Ladot Chinský vzbudil.

Hej hej hej Ladó
hej hej hej Ladó
hej hej hej Ladó
hej hej hej hej.

Tenhle příběh je vážně starej mnoho let
ale musel jsem ho přesto znovu vyprávět
i když se časy nenávratně mění
Byl totiž o tom, že sny maj jistý výhody
a rozlejevají v duši kalich pohody
ale že jsou to střípky skutečného dění.

V této sestavě se družiníci vydali do Nurnu. V liscannoru zanechali pouze statného Ralla, aby hlídal zajatce. To se ovšem neukázalo jako dobrá volba, neboť výmluvný Hervik začal prostoduchého barbara přesvědčovat, aby ho pustil, a nabízel mu za to peníze deponované prý v trpaslické bance. Na zlato ovšem Rall slyšel a začal neobratně zvyšovat cenu. Nakonec se dohodli na deseti tisících zlatých, na které Hervik napsal směnku. Rall jí spokojeně uschoval, ale

nedošlo mu, že nyní se zajatec mohl oprávněně domáhat propuštění, což také učinil. Barbar chvíli dupal, ale nenapadlo ho, jak ze situace ven. Chápal ovšem, že by dostal zle vyčiněno, pokud by zajatce nechal jít, a proto se situaci rozhodl řešit tak, jak byl zvyklý. Násilím. Jeho omračující rána jílcem meče však Hervikovi prorazila lebku a nebožák klesl bezhlesně k zemi.

Zbylí družiníci však také nedošli daleko. Na cestě k Nurnu se totiž střetli se skupinou podivných individuí, kterým by se každý soudný člověk klidil z cesty. Ne tak Nurnští. Ukázalo se, že se jedná o tlupu šedovských vedených dvěma barbarskými bratry, Jořkou a Piřkou. Ti se nechali najmout dvěma elfy z álfheimského rodu Helmgardů, Magnusem a Tromsem, na pomoc při vyhledávání jejich příbuzných. K těm náležel rovněž Sigurd, syn Lewellynův, taktéž člen Nurnské družiny, jehož tělo bylo pohřbeno na obecním hřbitově. To ovšem elfové nevěděli.

“Vydejte nám Sigurda, sic uvidíte”, prohlásil panovačně Tromse a pohrozil mečem.

“Sigurd je dávno mrtvej, nádhro”, odpověděl přídrzle Gerllod, kterému se elfův tón pranic nezamlouval a ve vzduchu cítil blíže se bitku. Vedle něj stál naježený Klabzej a bylo na něm vidět, že stačí jedině vůdcovo pokynutí a je připraven elfa počastovat některým ze svých lesních kouzel.

“V tom případě nám dejte tělo, sami se přesvědčíme, jestli mluvíte pravdu”, vyštěkl Tromse, který zjevně slovo diplomacie považoval za urážku.

*...vedle něj stál naježený Klabzej a bylo na něm vidět, že stačí
jedině vůdcovo pokynutí a je připraven elfa počastovat
některým ze svých lesních kouzel...*

“Leží na hřbitově, a ty se k němu za chvíli připojíš”, prohlásil vůdce Gwardit a z napřažené ruky mu vyšlehl plamen, který elfího válečníka celého pohltil. Ono se sice poslední dobou říkalo, že elfí mág se zabývá jen mentálním likvidováním koček, ale když na to přišlo, stále dokázal být v boji co platný.

Ostatní družiníci vidouce Rienovo znamení k útoku se plní odhodlání vrhli na nepřátele. Když však Gerllod spatřil, jak se na něj z plamenů vyřítíl běsnící Tromse, věčný úšklebek na tváři mu ztuhl. A po první elfově ráně se ukázalo něco podobného zděšení. Bylo o to horší, že mu na pomoc nemohl přispěchat Bolbuch, neboť jej Piřka chytil do lapáku, což byla smyčka připevněná na konci dlouhé násady používaná na lov otroků. Bolbuch se proto místo boje snažil osvobodit a vinou těsné smyčky začal zakrátko povážlivě modrat.

Naštěstí tu byli ostatní. Horác sice nedával pozor a na boj nebyl

připraven, takže ho Magnusova rána zasáhla ve chvíli, kdy se škrábal v nose, a zkrvaveného ho odhodila několik sáhů stranou. Na jeho místo se ihned vrhli dva dvojníci šamana Gorana, kteří sice nezadrželi běsnícího elfa na dlouho, ale přesto poskytli ostatním čas k přípravě. Velmi se činil Klabzej Myšilov, jehož magické údery způsobovaly nepřítelům bolestivé křeče a mihající se hůl rozdávala pádné rány. Frynn Konopka jako obratný střelec zasypával nepřátele šípy stejně jako Rien Gwardit blesky. Když viděl vážnost situace, seslal několik kouzel i Menhorian. To šaman Goran po ztrátě dvojníků oběhl bojovou linii a přetáhl Piřku holí přes bradu, takže ten na chvíli uvolnil lapák a Bolbuch se zase mohl nadechnout.

...popravy zajatce se ujal Bolbuch...

dotíral na Klabzeje. Šipka sice neskončila barbarovi v srdci, jak si Gory představoval, ale zásah do stehna šedovského zločince přesto vyvedl z rovnováhy a následná rána holí ho srazila do prachu.

Mezitím zcela zkrvavený Gerllod dokázal proklát notně ohořelého Tromseho a spojené úsilí ostatních dostalo Magnuse. Porazit šedovský doprovod těchto dvou ostřílených Helmgaardů pak již bylo dílem okamžiku. Piřku se dokonce podařilo zajmout živého.

Zajatec toho sice moc nevěděl, ale přesto se od něj Nurnští dozvěděli, že v Šedově vede jistý Šamrot Pizizupka podnik, kde se honí bílý drak, což je označení pro kouření opia. Právě v jeho podniku by měl být vězněn další z elfů, jistý Corian Mrzák. Nurnští se rozhodli osvobodit tohoto elfa a získat tím konečně někoho, kdo by jim byl schopen vyložit celou situaci. Popravy zajatce se ujal Bolbuch, který Piřkovi nemohl zapomenout potupu na špatném konci lapáku.

Mladý Gory chvíli vyjeveně koukal na krvavé běsnění, o kterém dosud jen slyšel U hrocha či četl v družinových kronikách, ale nikdy si nepředstavoval, že to bude tak strašný pohled. Nechtěl však, aby se mu ostatní smáli tak, jako Horácovi, což by jistě učinili, když by jen tupě stál a nic neudělal, proto sundal z ramene kuši zděděnou po otci, nabil a pečlivě zacílil na nejbližšího elfa. Pak stiskl spoušť. Střela těsně minula helmici Gerlloda Moskyta a neškodně zamířila k lesu. Gory vydýchl. Vzpomněl si, jak Klabzej v hospodě nabádal nechápavého Horáce, že při střelbě je důležité zvolit dobrou a čistou pozici. Při nabíjení druhé šipky se tedy začal přesouvat na jiné místo, kde by mu nikdo neprekážel. Nikdy by neřekl, jak je to ve viru boje obtížné, ale nakonec takové místo našel. Znovu pečlivě zacílil, tentokrát na Jořku, který zle

Během výslechu také ostatní dohonil Rall, který se přiznal k vraždě Hervika a předal vůdci směnku. Peněz lační družiníci se ihned vydali nechat si směnku proplatit, ale ukázalo se, že je zcela nekryta. O to v horší náladě dorazili na Kozlí plácek, kde na rohu Bašibozukovy ulice stál na místní poměry celkem honosný kamenný dům.

“Nechte to na mně, všechno zařídím”, prohlásil vůdce Rien Gwardit a vstoupil dovnitř. Když vylezl po schodech do prvního patra, udělalo se mu poněkud mdlo z těžkého dýmu, který celou prostorou halil do bílé mlhy. Elf jen stěží v obrysech rozeznával výklenky zakryté těžkými závěsy, kde se mohli zákazníci oddávat kouření opia. Přimhouřenýma očima se snažil proniknout příšeřím, když tu náhle málem narazil do mohutného sloupu. Zamručení shora donutilo Riena zvednout hlavu a on spatřil, že místo hlavice je sloup zakončen ošklivou krollí tlamou a prohlížejí si jej podezřívavé oči.

“Ehm, dobrý den”, pozdravil zaražený elf slušně. Oči měl někde v úrovni krollova pupku a jeho trup by v žádném případě neobejmul ani z pŕlky.

“Co chtít?”, zaduněl Jatagan Bulva, jak kroll slul, a Rien se podvědomě skrčil.

“No tak, nestraš pána”, objevila se náhle v mlžném závoji postava trpaslického vyhazovače Bukzy. “Co si budou přát, vašnosti?”, obrátil se přichozí na Gwardita.

Elf pookřál. “Doved’ mě k šéfovi, slouho”, promluvil Rien způsobem, jakým byl zvyklý hovořit s trpaslíky ve své domovině. “Mám s ním, abych tak řekl, obchodní jednání”.

Trpaslík si elfa podezřívavě změřil, pak si odfrkl a nařídil krollovi, aby Riena odvedl nahoru. Jatagan ustoupil a uvolnil Gwarditovi cestu ke schodům do dalšího patra. Elfi mág rádoby sebejistě vyrazil, ale funění mohutného krolla, jenž ho následoval, mu na klidu nepřidalo. Zvláště pak, když u shodů spatřil krolla druhého, Jataganova bratra Bukodu.

V patře zavedl kroll Gwardita do prostorné kanceláře. Za stolem tam seděl majitel podniku, kudůči podnikatel Šamrot Pizizupka, na jehož klíně spočíval malý ošklivý mopslík. Vedle stolu postávala zcela černá postava kudůkova zástupce pro špinavou práci, šamana Mugabugy, ověšeného amulety s lebkami, které jeho divokému vzezření dodávaly na výhrůžnosti. U okna postával elfi šermíř Sedrik, jenž podle vzhledu pocházel odněkud z dalekého východu, a tvářil se, že si dění v místnosti příliš nevšímá. Stranou v křesle se pak rozvaloval zcela vyholený trpaslík Kazbunda a v klíně svíral nebezpečně vypadající mlat. Rozhodně nevypadali jako příjemná společnost na rozverný piknik.

“Tak vo co kráčí?”, zeptal se kudůk, bezděčně hladě psíka, a přitom si měřil Riena pronikavým pohledem.

“Inhd mi vydejte Coriana”, prohlásil Rien co nejvýhrůžnějším hlasem, kterého byl v této společnosti schopen.

Šamrot nazdvihl obočí, ale po chvíli ticha se celá čtveřice dala do hurónského smíchu. Rien se nejistě díval z jednoho na druhého a přemýšlel, co by měl dělat.

První se vzpamatoval Pizizupka. “Jatagane, vyprovod’ pána”, nařídil krollovi a lehce přitom mávl rukou. V tu chvíli popadla Riena za krk chlupatá paže a táhla ho ven.

Když se za Gwarditem zavřely dveře do domu a on se zvedl ze špinavé městské dlažby, vydal se k vyčkávajícím dobrodruhům a vyložil jim výsledek své návštěvy opiového doupěte, které nyní pro změnu vydával za průzkum. Elf podrobně popsal ostatním vnitřní prostory i nepřátele, a pak zavelel ke šturmu, a to bez ohledu na to, že hned vedle domu byla přilepena strážnice městské hlídky.

... “Co chtít?”, zaduněl Jatagan Bulva...

Nurnští vtrhli do podniku jako velká voda. Některým slabším povahám se však udělalo poněkud mdlo z těžkého kouře, čímž byla prvotní pádnost trochu otupena. Dědek Bolbuch, v životě zvyklý na ledacos, se však neohroženě vrhl na Jatagana Bulvu. Barbar Goran, používající při svých šamanských rituálech dým z různých bylinných esencí, se také nenechal mračnem zmást, a zasadil tvrdou ránu holí do hlavy trpaslíku Bugzovi. Přiomráčeného vyhazovače pak zastřelil Frynn, rovněž ze své alchymistické dílny zvyklý na horší smrad.

Krom útoku na své čichové orgány museli Nurnští záhy čelit útoku také na uši. To se Hildeg, postarší štětka nabízející své nemocemi prolezlé tělo za drobný peníz zákazníkům propadlým opiovému opojení, rozječela na celé kolo.

V této atmosféře se trojice Nurnských válečníků, Bolbuch, Gerllod a Rall, doprovázená Klabzejem, utkala v tvrdém souboji s bratry Bulvovými, jejichž palice v boji ukázaly svou pádnost. Do boje se částečně zapojil také jeden z hostů, kudůk Kupčej Osika, který po bojujících metal sklenice, polštáře a vůbec cokoli mu přišlo pod ruku, padni komu padni. Kdo ví, co poblouzněný opiem vlastně viděl.

...Gerllod vpadl do místnosti a ještě v běhu zaútočil na Kazbundu...

Když byli Bulvové vyřízeni, prohledali družiníci v rychlosti kóje, zda se tam neskrývá nějaké nebezpečí. Nalezli však jen sluhu Murvaje, který zákazníky zásoboval opiem, krčícího se pod polštář, a zcela sjetého muže v uniformě kapitána městské stráže. Ranou toporem sekery za ucho poslal Bolbuch do říše snů Kupčaje a Gerllod pádnou fackou vypnul Hildegau. To už se Nurnští hnali po schodech do dalšího patra.

Šamrot Pizizupka a jeho ochranka však na ně byli připraveni, varování křikem poběhlce. Gerllod vpadl do místnosti a ještě v běhu zaútočil na Kazbundu, ale dostal takovou ránu mlatem přes hrud', až mu prsní pancíř pukl ve dvě. Liscannorský rodák odlétl přes místnost, kde vlastní vahou rozštípl dřevitou intarzovanou skříň a o hlavu se mu rozbila vzácná malovaná váza ze Sluneční říše.

Bolbuch prudkým výpadem zatlačil Sedrika, když v tom ho náhlá intuice donutila uhnout hlavou, a svištěcí dýka vržená Šamrotem mu jen usekla kus ucha. Druhá už tou dobou čouhala Rallovi z ramene. Rozzuřený barbar přeskočil stůl chtěje rozpárat kudůka prudkým úderem svého bastardu, ale jaký byl jeho údiv, když meč neškodně přesekl židli a on sám po Šamrotově ráně do holeně ztratil rovnováhu a po hlavě se zřítíl mezi regály se svitky. Pizizupka se zašklebil nad podařenou ranou, ale díky své přílišné sebejistotě přehlédl Myšilova, který mu tvrdou ranou hole přerazil vaz.

Černý šaman Mugabuga se už chystal sprážit Nurnské válečníky nějakým odporným kouzlem, když mu dvojice elfích mágů doslova vypálila mozek, a divoch s vyvalenýma očima padl mrtev.

Ani trpaslík Kazbunda se ze svého počátečního úspěchu dlouho neradoval, jelikož se mu do břicha zabodlo několik šipek družinových střelců a jeho divoký útok na Riena chráněného vyčaroványmi obrazy také vyšel naprázdno. Naopak Gwardit se úspěšně bránil žahavými blesky, a nakonec přiskočil vzpamatuvši se Gerllod a zabodl trpaslíkovi meč mezi mezery ve zbroji. Když si pak Bolbuch poradil s elfem Sedrikem, bylo dobojováno.

Jen ňufající mopslík se ještě zakousl Goranovi do olezlého pláště, ale barbar ho nakopil tak silně, až psík odletěl do rohu, kde znehybněl.

Nurnští se pustili do prohledávání, když se pod okny ozvalo volání: "Kapitáne Mantare, co se děje? Máme pomoci?".

"A kurva, městská hlídka", zaklel Frynn, když letmo pohlédl z okna.

"Musíme zmizet, je to tu jak na jatkách", rozhlédl se místnosti Menhorian.

Duchapřítomný Gerllod Moskyt však otevřel okno a nejledabylejším hlasem prohlásil: "Ále, Mantar zase přebíral".

Vojáci jen vědoucne pokývali hlavami a zamířili zpátky do strážnice. Dostávali slušné přilepšení za to, že se nebudou dívat, co se v tomhle domě děje. A hluk už ostatně stejně ustal.

Hle, Buranská menšina!

Klabzej Myšilov

Hle, Buranská menšina!
smál se jistý hrdina
než mu hlavu rozbili
ztloukli ho a zmasili
Sám si tím byl na vině
vždyť smál se Nurnské družině
a tak než bys řekl švec
už je z chlapa pajdavec
Ač se to pak může zdát
brutální a hnusné snad
zkusme případ vidět
v jiném úhlu, pojetí
Svémi skutky po kraji

Nurnští vlastně hlásají
proč je dobré umět psát
a hlavně číst a počítat
Sotva by pak tenhleten
mohl býti zmrzačen
kdyby bryskně vydělal
poměr své a jejich sil.

V Pizizupkově doupěti naopak začalo rabování. Značné množství zlata získané nepochybně nekalou činností se přestěhovalo do kapes dobrodruhů. Mezi svitky našli Nurnští množství důkazního materiálu vhodného k vydírání různých osob, údaje o vybírání výpalného a účty za obchody s pašovaným zbožím, ale nic, co by mělo nějakou spojitost s Álfheimem. Ve stole měl kudůk uschovanou mapku sklepa, kam se dobrodruzi rozhodli zamířit při hledání zajatého Coriana.

“Jen nevím, co můžou znamenat tady ty namalovaný šestky?”, přemýšlel Gerllod, když s mapkou v ruce vcházel do temného sklepení. Po otevření dveří se mu do břicha zaryl nestvůrný pařát a válečník klesl k zemi, tělo zachvácené křečí.

“To nebyly šestky”, ozval se moudře Menhorian Blathel, bezpečně jdoucí vzadu, při pohledu na několik oblud strážících sklep. “To byly G, jako ghúlové”.

“Rači pořádně posvit”, zařval Bolbuch a sekerou rozťal jednu obludu vejpůl, ale vzápětí i on dostal ránu špinavým pařátem a ztratil vládu nad svými svaly.

Ostatní však zejména díky družinovým mágům dokázali obludy udolat a pustili se do prohledávání sklepa. Sklep byl naplněný především balíky plnými opia, ale v zadní místnůstce skutečně visel v okovech staříčků elf, Corian Mrzák z rodu Dědiců Modré hvězdy.

S osvobozeným Corianem se Nurnští vydali do Liscannoru. Někteří si pravda ve skladu vzali pár balíků opia pro vlastní potřebu. Frynn Konopka ho chtěl například prozkoumat, i když podle jeho svítících očí se dalo usuzovat, že nejspíše na sobě, barbar Goran zase hodlal vyzkoušet, jak opium pomůže jeho schopnostem komunikovat s duchy, a Horác si chtěl prostě zkusit šlehnout.

Když se otřesený Corian, navečer již uložen v posteli hostince U hrocha, trochu vzpamatoval a byl schopen souvisle mluvit, pověděl Nurnským, co se to kolem vlastně děje. Na Álfheimu je zvykem po smrti krula volit nového, a této volby se mohou účastnit všichni muži pěti hlavních rodů. Mnoho elfů je roztroušených po světě, a proto se rozjeli poslové na všechny strany shánět své příbuzné.

Je známo, že řada álfheimských se usadila v Gwendarronu, sám Corian sem zamiloval, aby zde našel zprávy o svých příbuzných, například Morstenovi, Olinovi či Eitrikovi, ale jak smutně zjistil, všichni již byli mrtví. Přicestoval sem na brionnské pirátské lodi jménem La Koruňa, a spolu s ním jeli také tři helmgaardští elfové, Tromse, Magnus a starý Helmgaard, a k tomu Hervik pracující pro Dukery. Hervik se však spojil s Helmgaardy a společně ho vrazili do želez a uvěznil v Šedově v domě Šamrota Pizizupky, kde strávil několik posledních dní. S uspokojením přijal zprávu, že Hervik i Magnus s Tromsem jsou mrtví.

Corian pak navrhl Nurnským, aby s ním odjeli na Álfheim. Vzhledem k tomu, že byl helmgaardskými zcela okraden, nemohl jim poskytnout odměnu za své osvobození, ale byl si jist, že na Álfheimu se jim rod odmění, a vzhledem ke svým schopnostem by mohli napomoci tomu, aby krul vzešel z rodu Dědiců Modré hvězdy. Nechápatým dobrodruhům ozřejmil, že volba krula obvykle nebývá zcela prosta násilí a již dlouho před ní dochází k vraždám a útokům, které mají za cíl zbavit vlastní kandidáty nevíтанé konkurence. Z těchto důvodů se hodí každá pádná ruka, a jeho rod bude jistě ochoten se za pomoc bohatě odměnit, zvláště, pokud se podaří hodnosti krula dosáhnout.

Nurnští se poradili, a nakonec vrozená lakota jakož i touha spatřit legendami opředený ostrov Álfheim zvítězily a přiměly skupinu odvážlivců vyplout na lodi La Koruňa pirátského kapitána Pašgana severním směrem.

Proti odplutí původně protestoval další cestující, elf Helmgaard. Byl to již více než pětadesátiletý elf, jehož vlasy už zcela zbělely, ale přes svůj věk měl stále statnou postavu, které dodávaly na statnosti mohutné plechy plátové zbroje, a divoký výraz dával tušit, že je v boji nebezpečným protivníkem. Ten namítal, že je třeba počkat na jeho příbuzné Magnuse a Tromseho, nevěda o jejich předčasném konci.

Když zůstaly jeho námitky oslyšeny, zalezl do své kajuty a příliš se neukazoval. O to větší bylo překvapení Rienovo, když mu plavčík donesl psaní, v kterém ho Helmgaard nabádal, aby se přidal k jeho věci, a nabízel mnohonásobně přeplatit Dědice Modré hvězdy. Rien odpověděl vyhýbavě, chtěl zjistit, co by ze starého pána dokázal vyrazit, a nastala výměna několika dopisů, v nichž Helmgaard šrouboval odměnu, ale také přidával výhrůžky, až Rienovi došla trpělivost a prozradil mu, že družiníci zabili jeho soukmenovce. Odpověď tentokrát nepřinesl plavčík, ale samotný Helmgaard, který rozkopř dveře kajuty Nurnských a vrhl se do boje. Běsnící válečník zasazoval tvrdé rány zcela neúměrné jeho pokročilému věku, ale samojediný nemohl čelit spojené síle Nurnské družiny a přes hrdinské úsilí zakrátko padl.

Nebyli by to Nurnští, aby hned neprohledali jeho kajutu a nezabavili jeho věci. Kromě nevelké hotovosti a úctyhodné válečnické výbavy byl ve staříkových věcech nalezen také zajímavý svitek, který ihned zabavil Rien Gwardit, díky trindindolské výchově zcela posedlý sbíráním nejruznějších písemností. Tajemná slova ve staříckém protoelfském nářečí okamžitě

přitáhla Gwarditovu pozornost a chtěl zjistit jejich smysl, nahlas je přečetl.

Z toho, co se stalo pak, by se mu jistě zjezily vlasy na hlavě, pokud by bylo co. V kajutě se náhle objevil prudký vodní vír, a z něj vystoupil démon Gugoj, olbřímí šupinatá postava s býčí hlavou a klepety místo rukou. Starý Helmgaard znal jistě způsob, jak vyvolaného démona ovládat, ale tyto vědomosti Rienovi scházely, a tak se neovládaný démon vrhl na prvního, koho měl na dosah svých klepet. Shodou okolností to byl Gory Chinský, kterému klepeto rozpáralo kazajku a vykloubilo rameno. Rien se snažil zachránit situaci a vypálil po netvorovi několik bílých stfěl, velmi praktických kouzel na likvidování nejruznějších magických tvorů a pekelných stvoření. Démon zmizel v záblesku bílého světla zanechav za sebou jen smočenou podlahu. Roztržitý trindindolský elf však zapomněl, že v kajutě na skřínce sedí též jeho čarodějný havran, který v mohutném magickém záblesku zmizel beze stopy též. Inu, unáhlenost se nevyplácí. Druid Myšilov se pak postaral o zraněného Goryho, který při ošetřování zaťal zuby, aby nevypadal jako zbabělec, ale přesto ho opět přepadly pochybnosti, zda je dobrodružný život pro něj to pravé.

...Rien Gwardit, díky trindindolské výchově zcela posedlý sbíráním nejruznějších písemností...

Dobrodruzi se pak odebrali zpět do vlastních kajut poslechnout si Corianovo vyprávění o situaci na Álfheimu.

“Takže na Álfheimu žije pět hlavních rodů. Dukeři sídlí na Dukerských blatech a ve znaku mají kačera v zeleném poli. Soustředí se především na nelítoslesní magii a jsou považováni za nejlepší lovce na ostrově, duckerští druidi jsou vyhlášeni daleko široko. Stařešinové rodu jsou v přímém kontaktu se Zeldou, vládkyní Chainoru, a společně podnikají obrybářské a pirátské nájezdy.

Helmgaardi naopak žijí v zalesněných horách zamořených trolly na severu ostrova a ve znaku mají železnou pěst na rudém poli. Jejich rodový grad Trollheim je považován za nedobytný, a to především zásluhou svých obyvatel. V rodu jsou magické schopnosti naprostou výjimkou, Helmgaardi se proto soustředí na boj. Tvrdá severská divočina a neustálé boje s trolly zocelují Helmgaardy v nejlepší válečníky ostrova. Pravý Helmgaardský válečník propadá v každém boji zuřivému a krvelačnému amoku, jak jste ostatně již sami mohli vidět. Helmgaardi jsou známi také pro svůj sekyrový tanec.

Sováci žijí v Sovigradu na břehu řeky Rosy. Ve znaku mají sovu ve žlutém poli. Tato sova znázorňuje moudrost a rozvahu rodu. Rod Sováků je zaměřen především na obchod a směnu, proto je to nejbohatší z rodů. Sovigrad je také největším přístavem na ostrově, a tudíž je branou k veškerým výpadům a výbojům Álfheimovců.

Rod sídlící ve dvou věžích na skalnatých útesech má dvě rodové linie, Múry a Davýry, nazvané podle měsíců úzce spjatých s mýty o elfím původu. Ve znaku také mají konjunktci Múra s Davýrem na fialovém pozadí. Tento rod se specializuje na magii a astronomii a v jeho řadách jsou největší čarodějové ostrova, kteří však bedlivě střeží svá tajemství, i když se proslýchá, že za úplatu vyučují magii některé lybbsteřany, jelikož rod má blízké vztahy s lybbsterskými kupeckými cechy.

No a posledním rodem jsou Dědicové Modré hvězdy, můj rod. Ve znaku máme modrou osmicípou hvězdu ve žlutém poli. Náš rod je zaměřen poměrně všestranně, takže se naši elfové snadno adaptují kdekoli, ať už jako kouzelníci, lovci či zvědové. I proto patří Dědicové mezi největší cestovatele a objevitele a po světě jich najdete nejvíce. Velmi hrdí jsme také na naše pivo, které děláme ve velkém a je žádáno po celém ostrově”.

Bolbuch se při zmínce o pivu neudržel a šáhl pro jednu ze svých nesčetných lahví kořalky, které měl s sebou, aby na dlouhé cestě netrpěl žízní a plavba na lodi mu rychleji ubíhala. V alkoholovém opojení také dokázal nemyslet stále na plavbu do Bořimska, kde po ztroskotání málem zahynul na moři žízní, po kteréžto zkušenosti na loď a větší množství vody hleděl s nevýslovným odporem.

Corian se pak Nurnským pokusil s nevalným úspěchem objasnit rodové linie álfheimovců a také, kdo všechno má dle jeho mínění naději stát se krulem: “Vůdcem každého rodu je vždy nejstarší elf, ale ten nemusí být vždy rodem nominován na krula, zvláště v případě, že je příliš stár. Rod se většinou snaží dosadit na místo krula někoho mladšího, u koho je šance na dlouhou a úspěšnou vládu. Krul se také o sebe musí umět postarat, protože ostatní rody ho často chtějí zlikvidovat.

V našem rodě je kandidátem Ragnar, Strážce Modré hvězdy, syn Swanteho, dále jsem na řadě já a můj bratranec Godfred Vidlí vous. Ten má syna Olina, zatímco mým synem je Leif. Ragnarovými syny jsou Skien, Vinje a Lingen, a vnuky Knut a Kristl, synové Skiena, a Sverk, syn Lingenův, a jeho vnučku Silwe, dceru Vinjeho, dostal za ženu můj Leif. Pak je tu Eitrik z domu Olwigova se synem Ulfem a naděje náš rod vkládá také do mladého Jektora z domu Lewellynova, synu Sigvalda a Ragnarovy praneteře Vajky.

Na trůn krula si dělají velký nárok Helmgaardi, jelikož poslední krul byl Lijgur Svěhlavý. Náčelníkem Helmgaardů je jeho bratranec Bjerg, syn Berenenův a otec Helmgaarda, kterému je ale již přes devadesát. Po nedávné smrti Helmgaarda tady na lodi, a také Tromseho a Magnuse dříve, bude kandidátem na krula zřejmě Haakon, syn Trodheima, ale dle mého bude záležet i na mínění Ruta a Haralda, synů Tromseho a vnuků Inglófura Děsivého, kdysi obávaného berserkra. O něm se říká, že zemřel v boji proti ne méně než dvaceti horským trollům, které

všechny pobil, ale svým zraněním podlehl. Dva vnuci jsou prý po něm. Pěkně divokou krev má také mladý Skien, vnuk Helmgaardův, v patnácti letech prý už holýma rukama zardousil dospělého trolla. No a z Haakonovy linie tu jsou Sven a Sigismund a po Magnusovi zbyl Olaf a Jarvina, která si vzala Čimuda z rodu Múřů, ale ti ho vyobcovali jako zaprodance Helmgaardů.

Mezi Dukery je jasným kandidátem hrabě Duker, který má rod zcela v moci. Jeho zástupcem je synovec Kabron, syn jeho sestry Sapraji, ale hrabě může také chtít prosadit větší moc vnuků Muromola, syna Muřina, a Otmaje, syna Hilwina. Ono se vůbec mezi Dukery poslední dobou rodí spíše ženy. Ale není to tak dávno, co vnučka hraběte Dukera Lája, dcera Jabaly, povila malého Suchovana, i když se proslychá, že otcem byl Olaf, syn Magnuse. A Kabron má syna Elona a vnuka Efaje, kterému byla zaslíbena Húja, dcera Otmajovy sestry Lewy. A pak náš Olin, syn Godfreda Vidlího vouse, má za ženu Elgu, již kdysi v mládí unesl, což je dcera Ledy, dcery Šmuhy, která je sestrou hraběte, ale ta už se s rodem nestýká. A na špinavou práci jsou v rodu Luprsk z domu Gambgajova, syn Samulův, a jeho syn Kozobřit.

Staršinou rodu Sováků je Bokwaj, syn Haranův, ale táhne mu již na devadesátku, takže o krula patrně bude z jeho rodu usilovat někdo jiný, nejspíš některý jeho prasynovců, a to buď Šejchal, syn Gawlův, nebo spíš Lendr, syn Ovilův, jehož dost podporuje jeho bratr Smudoj a jeho synové Gottan a Hejh, který si namlouvá Šišilu z Davýrů. A potom tu jsou Bokwajovi synové Samoj a Brand, vnuci Hurdaj, syn Samojův, a Osego, syn Hilgin, a pravnucci Wugol, syn Bejanův, a Erwul, syn Šmugana z Davýrů a Lelely.

Múří kandidát je Čikenéz, syn Čejpana, případně jeho bratr Čambroz, a následují jejich bratrance Šajtan a Šarim z Davýrů, synové Bujkana a Čejpanovy sestry Šamily. Čambrozův syn Čimud byl vyobcován z rodu jako zaprodanec Helmgaardů, ale z dcery Šangoty má vnuky Čopreho, Čajzona, Čabrana a Čmucha, z nichž nejstarší Čopre má za ženu Lendrovu dceru Sachu. Šajtan pak má syna Šmoga a vnuky dvojčata Šoprina a Šoprana, syny Šamry a Sabaje ze Sováků, a Šarim má syna Šmuga a vnuka Šmugana.

No to je z hlavních rodů asi tak všechno, ale samozřejmě jsou tu další příbuzní, kteří nepatří do nejbližšího okruhu, ale podporují svůj rod jako družiníci a válečníci”.

Nurnští byli z celé rodové michanice poněkud zmateni, ale většina z nich nebyla zvyklá příliš přemýšlet. Zvláště válečníci dali přednost tomu přenechat podobné záležitosti vůdci, a pak zabít každého, na koho jim ukáže.

Tak plavba poklidně ubíhala až do doby, kdy byla při obeplouvání Lybbsteru spatřena tamní válečná loď. Na palubě La Koruni vypukla panika. Pirátské řemeslo kapitána Pašgana v místních vodách již značně proslavilo, a proto nebylo divu, že se vojenská plavidla vydala loďci pronásledovat. Přes všechno úsilí námořníků se vojenská loď stále blížila, až se kapitán Pašgan rozeklel jako pravý mořský vlk. Zapřisahal také Nurnské, aby pomohli, jinak že půjdou dozajista ke dnu.

Rien Gwardit se tedy rozhodl vzít situaci do svých rukou. Vyžádal si všechny dostupné výbušniny družinových alchymistů, které mu připravil zejména Frynn, ale i mladý Gory měl připraveno několik vlastnoručně vyrobených kousků, které se mu ještě nepoštětilo použít v boji, a dokonce i u Horáce se na dně batohu našla stará a otlučená bomba, na kterou tento hobit dávno zapomněl. O její funkčnosti sice byly vysloveny pochybnosti, ale přesto ji Rien přihodil do pytle, ze kterého Frynn vyvedl sáhový doutnák. Na Rienův pokyn pak alchymista doutnák zapálil, načež elf popadl pytel a kouzlem se přesunul na nepřátelskou loď.

Chvilí po té, co se Gwardit objevil znovu na La Koruni, ozvala se na lybbsterské lodici strašlivá detonace. Vzdálenost mezi plavidly začala ke kapitánovu uspokojení znovu narůstat a po chvíli bylo zřejmé, že pronásledovatelé jdou rychle ke dnu. Jásot posádky neznal mezi a kapitán odměnil družinového vůdce lahví pravého brionnského koňáku, prý tradičního nápoje místních chovatelů koní. Nutno dodat, že Rien se po první ochutnávce tohoto silného nápoje strašlivě zakuckal, a ještě chvíli po té viděl dvojmo a kolem hlavy mu začaly kroužit červené hvězdičky. Lahev proto odevzdal trpaslíku Bolbuchovi, který jí znalecky zhodnotil jako kvalitní, a pak jí celou vypil, načež prospal další dva dny.

Probudil se až v době, kdy La Koruňa přistávala v Brae, malém přístavu na východě ostrova Álfheim v moci Dědiců. Tam loď zakotvila a dobrodruzi opět stanuli na pevné zemi. Corian se radostně přivítal s několika místními elfy a vyslechl si novinky, ale zakrátko už kvapil spolu s Nurnskými do gradu Álfheim, hlavního sídla rodu Dědiců Modré hvězdy.

V gradu nastalo ještě bouřlivější přivítání a na počest Nurnských byl uspořádán hodokvas, jelikož se vyprávění o pobití Helmgaardů jejich rukama rychle rozkřiklo. Proudem teklo místní silně kořeněné pivo, což uvítala většina družiníků s výjimkou upjatých a pohodlným životem zhýčkaných elfů zvyklých na poněkud jiné nápoje, Riena Gwardita a Menhoriana Blathela. Místní prostředí nejvíce uchvátilo druida Klabzeje a šamana Gorana, kteří měli k prvotní kultuře místních elfů blízko. Álfheimovci předváděli své vyhlášené tance doprovázené skaldy na flétny, bubny a zejména dudy, kdy místní válečníci předváděli svou obratnost v mnoha téměř artistických kreacích.

Přes venkovní chlad, zde na severu běžný, chodili válečníci do půli těla obnaženi, ozdobeni loveckými trofejemi, zejména vlčími a medvědími zuby, mnozí pak měli tetování a jizvy, ať už rituální či skutečně utržené v boji nebo na lovu. K překvapení dobrodruhů chodily do půli těla nahé i mnohé elfky, což přilákalo mnohé chlápce Nurnských otrslíků, přestože divoký vzhled místních žen dával tušit, že s nimi nebude snadné pořízení. Vlasy měli elfky dlouhé, někdy divoce rozčuchané, ale častěji spletené do složitých copů, zdobené květinami, pírký a spirálovitými sponami.

Družinici se bavili pozorováním elfích tanců a vnaď místních žen, přičemž se cpali horami pečeného masa připravovaného na velkých ohních, které zapíjeli plnými korbely silného piva. Alkoholik Bolbuch dokonce spadl do jedné z pivních kádí, když se pokoušel hltat pivo rovnou, a musel být vyloven, aby se neutopil, přestože blažený výraz v jeho tváři dával tušit, že se mu zážitek líbil.

Druhý den ráno se Nurnští sešli s několika staršími elfy z rodu Dědiců dohodnout se, čím by je mohli podpořit před volbou krula. Elfové měli několik návrhů a dobrodruzi nakonec zvolili útok na takzvané Kondoří hnízdo, místo na skále nedaleko území Dědiců, kde si nedávno vybudoval základnu rod Dukerů.

Ukázalo se, že Kondoří hnízdo byl srub postavený na ostrohu, který ze tří stran kryje strmá skála a přístup je jen z jedné strany po špatně schůdné stezce, který se dá snadno bránit. Jelikož družina již neměla žádného leteckého průzkumníka, musel se výzvěď ujmout osobně vůdce Rien. Ten se z průzkumu vrátil celý poškrábaný od prolézání trnitého křoví a odřený od lezení po ostrých kamenech s tím, že příchod k domu sřezí několik lidských žen, plně ozbrojených. Později vyšlo najevo, že se jedná o Zeldiny panny, bojovnice z Chainoru vyslané tamní panovnicí Zeldou na pomoc Dukeřím spojencům.

Vzhledem k tomu, že toho elfí mág příliš nezjistil, byli složitým šamanským obřadem vykonaným Goranem povoláni přírodní duchové, s jejichž pomocí byl dobrovolník Gerllod Moskyt nejen zneviditelněn, ale taktéž se zbavil tíže, takže dokázal bez problémů slézt strmou stěnu. Pak spustil lano, po kterém vylezl zbytek družiny.

Goran zatím dalším namáhavým zaklínáním vytvořil dva dvojníky, kteří měli za úkol vylézt na ostroh z přístupné strany a zabavit tamní hlídku. Šaman, celý zpocený ze zdoluhavého čarování, se pak jako poslední vyšplhal na skálu a připravil si svou sukovitou kouzelnou hůl, aby se v případě potřeby mohl zapojit do boje.

Když se ozval hluk z druhé strany značící, že dvojníci splnili rozkaz, rozběhli se družinici k domu. Frynn přiběhl zezadu a vhodil oknem dovnitř několik ohnivých hlín, které trojice družinových alchymistů k tomu účelu připravila, zatímco Gerllod následovaný Bolbuchem přiběhl ke vchodu a vykopl dveře. Zmasakrování několika očouzených elfů uvnitř bylo dílem okamžiku, horší bylo, když se přihnala desítka bojovnic a s jekotem se jako valkýry vrhly na družinu. Nezastavil je ani Rien svou ohnivou koulí, spíše se zdálo, že ženy ještě více rozohnil. Trojice válečníků Gerllod Moskyt, Bolbuch Dědek a Rall Ther doplněných válečným druidem Myšilovem vytvořila obranou linii chráníc slabší dobrodruhy za sebou, kteří častovali vyjící válečnice kouzly a šípy. Přes krvavé šrámy hrdinové neustoupili ani o píd' a bojovnice nedokázaly

prorazit valem. Bojové zkušenosti družiny opět slavily úspěch a zanedlouho se všichni nepřátelé váleli v krvi na zemi, přestože o první linii Nurnských by se dalo směle říci, že v krvi stála, a Klabzej měl mnoho práce s obvazováním ran.

Po krátkém oddychu a léčení nejhorších šrámů došlo na prohledání srubu. Zjistilo se, že spíše než o základnu se jedná o penězokazeckou dílnu, kde se z levné přibarvené mosazi odlévaly falešné zlaťáky s ražbou Lybbsteru, Mubarrathu a dokonce vzdálené Brionne. Příliš cenností dobrodruzi ke svému zklamání neobjevili, a tak se po vypálení místa odebrali zpět do álfheimského gradu.

Večer dobrodruzi opět popili dobrého piva, ale oslava dnes nebyla zdaleka tak mohutná, neboť většina elfů měla spoustu práce s pobíjením soukmenovců z ostatních rodů a zajišťováním vlastních pozic. Druhý den se Nurnští opět vydali na území Dukerů, jejichž penězokazecké aktivity zlatomilní dobrodruzi považovali za neomluvitelné. Podle zpráv zvědů byli totiž někteří významní členové rodu v lovecké chatě uprostřed Bukoviny.

Pokus nenápadně se přiblížit nevyšel, neboť dukerští druidi měli všude po lese své zvířecí špehy, jejichž oči útočníky záhy odhalily. Při příchodu na mýtinu, kde lovecká chata stála, byli Nurnští napadeni smečkou vlků doprovázených statným medvědem, které hnali kupředu tři vyjící, zcela naří elfové od hlavy až k patě pokrytí hustým tetováním a ověšení ozdobami z medvědíh zubů. Na jejich pokyn jakoby se celá příroda spikla proti dobrodruhům, křoviny je šlehalý přes obnažené části těl a kořeny jim podrážděly nohy.

Nastala strašlivá řež. Bolbuch s Gerllodem se postavili medvědovi chráněni z boků Rallem a Myšilovem odrážejícími nápor vlků. Ti však zaútočili ze všech stran, takže se snadno dostali i mezi ostatní. Elfí kouzelníci chráněni obrazy je smažili svými blesky, až bylo širé okolí plné odporného zápachu spálené kůžešiny, zatímco Goran se se svými dvojníky po boku nepřírozně rychle pohyboval a bušil do lýtých šelem svou holí. Nejhorší byla situace u družinových alchymistů, kteří sice dokázali poskytnout slušnou střeleckou podporu, ale při boji tváří v tvář byli nuceni se bránit a spoléhat na rychlou pomoc ostatních.

Když se zdálo, že situace nemůže být horší, sneslo se z korun stromů několik dravých ptáků, kteří zaútočili na tváře a oči dobrodruhů. Kolem kouzelníků se k odpornému zápachu pálicí se srsti přidružil puch škvařeného peří, Rall přeťal útočícího sokola napolovic svým mečem a Goran trefil svou masivní holí statného krkavce, až se peří rozlétko na všechny strany. Štěstí však nestálo při Gorym Chinském, který se pažbou své kuše snažil zbavit vlka pevně zakousnutého do jeho lýtka, když se z nebe jako blesk snesla sova a zaťala mu drápy do nechráněné tváře. Poděšený Gory oslepený krví stékající mu do očí začal zběsile máchat rukama, ale rozzuřená sova mu ostrým drápem přeťala krční tepnu. Než mohl někdo z ostatních přijít na pomoc, malý kudůk vykrvácel.

Tou dobou už se však začal vývoj boje obracet ve prospěch Nurnských. Válečníci utloukli medvěda a rovněž vlky se podařilo udolat a ptactvo rozehnat. Druidi se stáhli do chatrče, kde se zabarikádovali a z bezpečné pozice ostřelovali dobrodruhy. Ti se stáhli do krytu stromů a po krátké diskusi doprovázené léčením ostatních Myšilovem, jenž byl také druidem, bylo rozhodnuto budovu vypálit. Frynn Konopka připravil zápalnou směs z několika olejů a pod krycí palbou zbytku družiny obětavý Gerllod doběhl k chatrči a hodil balík na střechu. Když se vrátil, pustil se Klabzej do odborného vytahování šípů z jeho těla, a než byl hotov, srub už začal vesele plápolat.

Když byl dům v jednom ohni, byli elfové uvnitř nuceni opustit ho a pustit se do boje. Dali sice Nurnským pocítit moc svých lesních kouzel, ale jinak již tento boj probíhal v režii dobrodruhů. Zanedlouho bylo osazenstvo lovecké chaty pobito a mezi mrtvými byli i Kabron s Elonem a Efajem.

Dobrodruzi si po boji chvíli oddychli a vyléčili nejtěžší zranění, načež si Bolbuch hodil na rameno tělo Goryho Chinského, smůlou provázeného syna slavného Ladota, aby ho bylo možno odvézt pohřbit do Liscannoru, a všichni se vydali na zpáteční cestu do Álfheimu. Nejspokojenější byl Myšilov, který u jednoho z druidů našel podivný černý žalud. Ještě nikdy

takový neviděl ani o ničem podobném neslyšel, ale tím spíše byl přesvědčen, že má v ruce velkou zvláštnost.

Do gradu dorazili Nurnští až druhý den ráno a našli osadu ve zmatku. Probíhaly poslední přípravy na cestu k volbě krále, když byl horskými trolly unesen malý Jektor. Chlapec právě doprovázel skupinu elfích lovců, aby se něco přiučil o základech lovu, když trollové udeřili. Nurnští souhlasili, že se vydají po stopách únosců a pokusí se mladíka zachránit.

Sledovat trollí stopy nebylo těžké, s maskováním si tvorové zjevně nedělali starosti, a zkušený lesák Myšilov pohodlně držel stopu i na skalnatém povrchu Trollích hor. V podvečer pak Nurnští objevili trollí doupě, kde žila nevelká skupina těchto oblud. Dobrodruzi použili jednoduchou taktiku, nejprve udeřili střelbou a kouzly, což nepřátele oslabilo a podle předpokladů také rozzuřilo, takže primitivové máchající palicemi a kyji vyrazili proti postavení družiníků v úzké soutěsce, kterou bránili válečníci. Trollí válečníci byli silní a úder jejich zbraní měly značnou pádnost, ale v úzkém prostoru si navzájem překáželi, zatímco nurnští válečníci stáli jako pevná zeď a navzájem si pomáhající s podporou kouzelníků a střelců za sebou pobíjeli trolly jednoho po druhém.

Největší nebezpečí nastalo, když se na scéně objevil trollí šaman, jehož hlavu zdobila masivní helma s mohutným jelením paroží. Z jeho poskakování bylo zřejmé, že provádí jakýsi primitivní rituál, ne nepodobný rituálům Goranovým. A skutečně, jakoby se země náhle zachvěla a na hlavy dobrodruhů se ze svahů nahoře sesypala menší kamenná lavina. Ani boule a odřeniny však zkušené družiníky nevyvedly z rovnováhy a následně spojené mysli družinových mágů udeřily na prostou mysl tupého trolla a doslova mu vypálily mozek.

Když se Nurnští vypořádali s válečníky, vzali útokem trollí doupě v rozlehlé jeskyni a následoval masakr trollkyň a trollčat, které se tam skrývaly. Něktěm hbitějším se podařilo uniknout a v těžkém terénu nepovažovali dobrodruzi za nutné je pronásledovat, neboť síla kmene byla stejně zcela oslabena.

V jeskyni se podařilo najít spoutaného a zbitého Jektora, a krom toho také druhého zajatce, jímž byl říční troll jménem Nug. Říční trollové byli mnohem vyvinutějšími příbuznými drsných horských trollů, v podstatě se jednalo o divočejší formu krollů, kteří se svými horskými protějšky jakož i s elfími obyvateli vedli neustálé boje. Nug poněkud lameně vypověděl, že byl členem jednoho z kmenů, který vedl vleklé boje o území s kmenem šamana Šabganuga, jehož Nurnští potkali před jeskyní. Jeho kmen byl právě poražen a on zůstal jako poslední přeživší, kterého měli trollové v úmyslu obřadně sežrat na oslavu vítězství. Jelikož neměl kam se vrátit, rozhodl se statný Nug připojit k družině.

Kořisti lační dobrodruzi jeskyni ještě pro jistotu pečlivě prohledali, ale primitivní trollové příliš zajímavosti neměli. Nadšen byl jen barbar Goran, který u šamana Šabganuga našel nádherný náhrdelník z elfích uší, který si ihned pověsil kolem krku, a zajímavé preparované trollí srdce, které doslova pulzovalo magickou silou.

Když se Nurnští na druhý den vrátili do gradu, bylo už vše připraveno na cestu k volbě, takže si znavení dobrodruzi nemohli dopřát ani odpočinku. Připojili se zhruba k padesátce elfů vedených kulhající Corianem Mrzákem a jeho synem Leifem, a přidružili se také Eitrik a Ulf. Ragnar a jeho doprovod už ráno vyrazili jižní cestou.

Zhruba po dvou hodinách cesty ohlásily hlídky početný oddíl lybbsterských ozbrojenců v žoldu múrovců vedených Čabranem. Skryti v lese zřejmě čekali na příležitost přepadnout jejich skupinu, ale podcenili mazanost místních zvědů a jejich znalost terénu, takže z přepadnuvších se stali přepadení. Došlo k strašlivé řezi, žoldáci se vrhli do boje, ale lovci Dědiců, kteří se objevili v jejich týle a zasypali je přesně mířenými šípy, uvrhli jejich šik do zmatku, a tvrdý střet s válečníky, v jejichž středu bojovali neohroženě také Nurnští, skončil jejich drtivou porážkou. Zbytky nepřátel se rozprchly do lesů, ale Corian zakázal jejich pronásledování, neboť čas kvapil a bylo třeba postupovat dále.

Cestou bylo třeba projít mokřady u pramenů Mrtvé Rosy, naštěstí elfové znali cestu dobře. I tak se průchod neobešel bez nebezpečí, když se z bahna vedle Horáce Lipového náhle vynořila chuchlůvka, obří chapadelatý obojživelník, který zamořil své okolí takovým smradem,

že se většině družiníků udělalo mdlo a jen s námahou se zmohli na odpor. V boji velmi pomohl Nug, který byl na boj s těmito netvory zvyklý a několika ranami kyjem do odulé hlavy poslal nebezpečného tvora na onen svět.

Když výprava prošla močály, dala se podél řeky. Po chvíli se ukázalo, že na řece hlídkují sovácké šífy osazené najatými hobitími prakovníky, kteří se jali ostřelovat procházející. Elfové palbu opětovali, ale dobré postavení hobitů na krytých palubách jim poskytovalo slušnou výhodu. Dosti pomohli Rien, který nechal mezi čluny vybuchnout několik ohnivých koulí, a pak kouzlem poslal na palubu nejbližší lodi trojici Nurnských válečníků. Zmasakrování překvapené posádky bylo dílem okamžiku. Také na několik ostatních lodí již zaútočili elfové, kteří k nim hbitě doplávali a vysápali se na palubu. Zbýlé čluny se pak daly na horečný ústup.

O něco dále po proudu zahlédly hlídky pochodující stromy, a skutečně záhy i dobrodruzi spatřili nevelký pohybující se hájek. To dukerští druidi Luprsk a Kozobřít táhli na setkání. Dva nahé elfy divokého vzhledu bylo lze mezi stromy zahlédnout, ale vzhledem k nedávným ztrátám v rodu Dukerů se vyhnuli boji, nechali jen několik svých oživlých stromů na zpomalení Dědiců a sami odkvapili pryč. Stromy sice divoce máchaly větvemi, ale družina si s nimi celkem snadno poradila, zvláště díky olejům Frynna Konopky a ohnivé magii Riena Gwardita.

Už se stmívalo, když na skupinu čekalo další překvapení v podobě tlupy říčních trollů, zřejmě vyplašených náhlým mumrajem, který se díky elfímu sročení odehrával všude kolem. Trollové byli silní, ale proti přesile elfů vyztužených zkušenými bojovníky Nurnské družiny neměli šanci. Do boje proti svým příbuzným se bez zaváhání zapojil i Nug, kterému byl pojem rasové příslušnosti cizí, znal je vlastní kmen a tím mu nyní byla Nurnská družina.

Padla noc, ale Dědicové šli raději potmě, aby nebyli nápadní. V dáli už bylo možno vidět záři mnohých ohňů shromážděných elfů, když se ozval hurónský řev, jaký vydávají jen běsníci álfheimovci, a ze tmy vyběhlo kolem dvaceti temných postav a vrhlo se na boji již značně prořídilý průvod. To se Helmgaardi pod vedením Ruta pokusili přivrátitisky vah při volbě znovu na svou stranu. Nastala jatka, helmgaardští berserkři byli zcela bez sebe pohlceni krvelačným šílenstvím. Když se Haraldovi postavil Rall Ther, byl elfím berserkrem doslova přeseknut vejpůl. Na mále měl i Gerllod s Bolbuchem, kteří čelili Rutovi, ale sešranost nurnských válečníků slavila nad divokostí elfího berserkra úspěch. Harald se úspěšně podařilo odlákat Goranovi pomocí dvojníka, a pak byl usmažen blesky kouzelníků a ranami z kuší. Sežehlý a šípy prošpikovaný bojovník se ještě po čtyřech snažil přiblížit se k nepříteli, než mu Nug rozmlátil hlavu palicí. Boj však pokračoval a byl značně nepřehledný, jak dvě elfí družiny bojovaly v naprosté tmě osvětlované jen tu a tam záblesky od kouzel elfích i družinových čarodějů. Další dva bersekři, Olaf a Skien, se probíjeli ke Corianovi, ale obětavostí všech zúčastněných se je podařilo zastavit. Zbýlí elfové tvořící helmgaardí družinu se po smrti vůdců rozutekli.

Když se těžce oddychující zbytek skupiny sešel kolem Coriana, byl na ně žalostný pohled. Otrhaní, zkrvavení, zcela vyčerpaní. Corian kulhal ještě víc než obvykle, Skienova rána mu rozsekla stehno. U jeho nohou ležel Leif, ale po ohledání ještě slabě dýchal, takže mu zkušený léčitel Myšilov dokázal pomoci. Eitrik a Ulf byli mrtví, stejně jako čtyři helmgaardí útočníci a řada dalších elfů na obou stranách. Po rychlém ošetření ran a vytvoření provizorních nosítek pro Leifa skupina zamířila kvapem na shromaždiště. Nikdo už neměl sílu na další boj. Válečníci s provizorně zalátanými šrámy sotva kulhali a kouzelníci byli již zcela vyčerpaní, neschopni dalších kouzel. Mnoho mužů se drželo na nohou jen silou vůle. Naštěstí cíl byl už blízko.

Volba krula probíhala na pradávném pohřebišti na soutoku Živé a Mrtvé Rosy, kde bylo k tomu účelu vybudované shromaždiště tvary pyramidy. V celém prostoru panoval posvátný mír a nesměla tam být prolita krev, na což dohlížela zvláštní sorta válečníků strážících posvátné místo.

Když Corianova skupina dorazila, proměnilo se pohřebiště již v jeden obrovský tábor. Corian se srdečně přivítal s Ragnarem a Godfredem, kterým se také podařilo dorazit, vyprávěl jim o všem, co se poslední dny stalo, a sám hlal novinky.

Zcela vyčerpaní Nurnští polehali na zem po bok elfů z rodu Dědiců a rozhlíželi se kolem. Davy elfů byly skutečně obrovské. Největší skupinu tvořili Sováci a Múrovci s Davýrovci, jejichž kandidát Čikenéz měl dokonce ochočeného varana. Sováky pro změnu chránil početný oddíl trpaslických pavézníků z Mubarrathu. Bylo vidět množství pirátských kapitánů přecházejících od jednoho rodu k druhému a vyjednávajících o případné podpoře. O kousek dál stál bez hnutí mohutný kamenný elementál se znakem Davýru a mnoho dalšího tu bylo k vidění. Naštěstí se nezdálo, že by tu byl někdo, kdo by chtěl porušit posvátný mír, ale přesto držely všechny rody přes noc silné hlídky. Většina nejvýznamnějších elfů ale stejně vůbec nespala, neboť noc se nesla ve znamení vyjednávání.

Druhý den ráno se elfové odebrali do pyramidy k rokování a volbě krula. Jednání se vleklo několik dlouhých hodin, ale nakonec herald ohlásil výsledek volby. Krulem se stal Čikenéz z Múřů, kterého podpořili Sováci.

Když se Corian vrátil k družině, byl poněkud skleslý, ale bylo zřejmé, že podobný vývoj očekával. Masakry předcházející volbě některé rody značně oslabily a spojená síla Múrovců a Sováků byla nepřekonatelná. Když se vrátil i Ragnar, byli Nurnští pozváni k němu do stanu, kde představitelé Dědiců družiníkům poděkovali za snahu a předali slíbenou odměnu.

Jenže nebylo to tak jednoduché. Družinici si totiž mohli vybrat jako odměnu jednu ze tří truhel, údajně plných zajímavých čarovných bezmegů. Jednalo se o truhlici Kletého Gambaje, Borovládce hájů svatých, kde měla být ukryta tajemství přírodní magie, truhlici Čejpana Modrovouse skrývající tajemná arkána a truhlici Berena Helmgaarda, Vrrčího berserkra, obsahující předměty válečnické. A na dobrodruzích bylo, aby si vybrali.

A tehdy nastal zmatek. Vůdci Rienu Gwarditovi se rozzářily oči. Bylo o něm známo, že je zcela posedlý sběrem vědomostí, jak ho to naučili doma v Trindindolu, a prahnul po tom otevřít čarodějnickou truhlici a nasát všechna její tajemství. “Truhlice Čejpana Modrovouse, truhlice Čejpana Modrovouse”, šeptal jako smyslů zbavený.

“Truhlice Berenena Helmgaarda taky nezní špatně”, nadhodil Gerllod.

“Jasně, taky bych ji bral”, přizvukoval mu Bolbuch.

“Borovládce hájů svatých, to zní lákavě”, obdivoval Goran poslední truhlici a jemně poklepal na víko, jakoby tím snad mohl odhalit, co je uvnitř.

“Tak co, vůdče, kterou vezmeme?”, obrátil se na Riena Frynn.

Elfí mág se překvapeně rozhlédl, probuzen otázkou ze svého snění. Jako vůdce měl možnost sám rozhodnout, ale touha po mamonu mu jako vždy v takových chvílích zatemnila mozek.

“Budeme hlasovat”, prohlásil nakonec. “Každý vybere jednu truhlu”, dodal vytahuje pergamen, aby mohl dělat čárky. “Já hlasuju pro Čejpana Modrovouse”, oznámil pak a udělal dvě čárky.

“Počkej, počkej, jaktože děláš dva hlasy?”, vyjel na něj Klabzej.

“No jsem vůdce, tak mám dva hlasy”, pokrčil rameny Rien.

“A to jako proč?”.

“No to je tradice stará od nepaměti”, vymlouval se trindindolan.

“Já teda pamatuju víc než ty, a o tomhle jsem nikdy neslyšel”, zavrčel Myšilov.

“To já taky ne”, přitakal Gerllod a ostatní mu přizvukovali, snad jen s výjimkou Menhoriana Blathela, který se tvářil nezúčastněně čekaje, jak věc dopadne, a Nuga, který se dosud s pojmem hlasování nesetkal.

“No počkejte, ale jako vůdce můžu říct, že mám dva hlasy, no ne?”, vylihla se v elfově jindy moudré hlavě nová myšlenka.

“No to si děláš srandu. A tomu říkáš volba?”, vyjel na něj vzteky již nepříčetný Klabzej. Nejen, že elfí mág zcela neodpovědně překračoval družinové tradice, ale během nastalého překřikování se navíc družina stala zcela nebojeschopnou zapomínajíc, že kolem je stále množství nepřátel z ostatních álfheimských rodů.

Vůdce nakonec prosadil svou, ale ani to nepomohlo, jelikož o válečnickou truhlici Berena Helmgaarda byl očividně větší zájem. Vůdcův hlas nicméně způsobil pat, a elf, neschopen

se soustředit na nic jiného, než na svou šířavou touhu zabořit ruce do Čejpanovy truhly, netušil, jak z něj ven. Nechtěl se podvolit oprávněným námitkám družinových válečníků, že jejich truhlici chce víc lidí a bez jeho zásahu by spravedlivě vyhrála, neboť to by znamenalo vzdát se těch úžasných věcí, které Čejpanova truhlice jistě skrývá, navždy.

Rien horečně přemýšlel, jakým způsobem by svou vyvolenou truhlu získal, zatímco ostatní se hlasitě překřikovali snažíce se prosadit svůj názor. Myšilov zuřil, neboť družina byla v tuto chvíli zcela rozložena, a vyzýval Gwardita k alespoň nějakému rozhodnutí.

Vůdcovu neschopnost rozhodnout ovšem využil mazaný Goran. Truhlici Kletého Gambaje toužil otevřít pouze on a druid Klabzej, specialista na magii vycházející z ovládnutí sil mocné přírody, ale šaman přesto přišel na to, jak jí zajistit vítězství. Podal vůdci jakoby pomocnou ruku, když navrhl, aby každý seřadil truhlice podle svých priorit a podle toho každá dostane patřičný počet hlasů, od tří po jeden. Goran si dobře spočítal, že sváříci se strany umístí sice svou truhlici na první místo, ale všichni zaručeně na druhé místo zařadí druidskou truhlici, jejíž vítězství se nepředpokládalo. A jeho a Klabzejův hlas pak rozhodnou.

Jelikož Gwardit nebyl vyhlášený pro své matematické schopnosti, neodhalil Goranovu lest a souhlasil s tímto návrhem. V napjaté atmosféře způsobené hádkou nenapadlo nad zálužností návrhu přemýšlet ani nikoho jiného, a tak všichni hlasovali přesně podle Goranova očekávání. Družiníci po sobě zaraženě koukali, když se truhlice Kletého Gambaje, Borovládce hájů svatých, přesunula do jejich vlastnictví. Nebyla to vůle většiny, nebyla to vůle vůdcova, a přesto se tak stalo.

“No to je pokladů”, kochal se Goran, který truhlu hned otevřel a začal se v ní přehrabovat. “Třeba tohle. No není to nádhera?”, vytáhl z truhly scvrklou a vysušenou lidskou hlavu, v domorodých kulturách zvanou canca, a ukázal jí ostatním. Menhorian zesinal a zdálo se, že nemá daleko k tomu, aby ostatním ukázal oběd.

Klabzej Myšilov také šáhl do truhly a se zájmem si prohlížel zcela černý lipový list. Zajímavé věci tu mají, pomyslel si. Nejdřív žalud, teď lípa.

“Schovejte to, rozdělíme to někde v bezpečí”, nařídil Rien. Bylo mu mdlo z toho, jaké haraburdí v truhle bylo, a jeho tělo zachvátil třas, když viděl elfy odnášející truhlici Čejpana Modrovouse, která jistě skrývala tolik zajímavých věcí.

Nuž nedalo se nic dělat, bylo rozhodnuto. Nurnští se vrátili do álfheimského gradu, kde ještě naposledy popili s místními elfy. Když nemohli zapít zisk krula, zapili alespoň to, že se ve zdraví vrátili. Dalšího dne se vydali do přístavní osady Brae, kde se nalodili na malou a rychlou elfí loď. Byli sice varováni, že kolem hlídají Lybbsterská válečná plavidla toužící ulovit La Koruňu a pomstít se za potopení jedné z jejich lodí, ale jejich lodice pronikla a bezpečně vyložila dobrodruhy v Mondragonu. Odtamtud už nebylo problém najít plavidlo schopné dopravit je do Nurnu.

Ještě jedna nečekaná věc se toho roku stala. Bylo to právě na oslavě narození dvojčat Thirien a Doliany Moskytových, Gerllodových dcer, kdy ctihodný druid Klabzej Myšilov oznámil ostatním, že se bude ženit. Už nějakou dobu se scházel s jistou Nilwou Pšeničkovou, také již starší slečnou ze zemědělské rodiny, která měla blízko k přírodě a nevalil jí Klabzejův divoký zjev ani ne zcela obvyklé chování. Myšilov se však poctivě snažil o sebe více dbát a dokonce na svém polorozpadlém domě provedl nejnnutnější opravy a vyhradil část stavení, kam nesmělo jeho četné domácí zvířectvo.

A tak za svitu jasného světelného slunce pod baldachýnem stromů hýřících barvami pojal podle starého druidského obřadu Klabzej Myšilov za ženu Nilwu Pšeničkovou...

X. Ohnivý had

[Jarn 1066

Al-Rahem]

‘Takže, to máme brnění, štít a meč. Jasně, jasně. Dýka, druhá náhradní. Olej a hadřík proti reznutí. Náhradní vycpávka. To je támhle ta hromádka. Torna s jídlem, na začátek čerstvá, a pak suchary a fazole. Mám. Voda, jasně’. Gerllod Moskyt v duchu přemítal. ‘Náhradní oblečení, teplý plášť, dvoje fusekle, když jedeme na sever’. Gerllod spočinul pohledem na další hromádce a v duchu si jí odškrtnul. ‘Tak, co tu máme dál? Obrok pro koně, náhradní uzda. Sedlo, postroj. Dál. Užitečné bezmegy, ty mám tuhle. Ty si ale potom ještě raději projdu podruhé’, zašklebil se v duchu. ‘Jojo, tohle je dobrý mít pořádně zkontrolovaný’. Večer pomalu plynul, ale bylo jasné, že bude ještě čas skočit na jedno pivo před spaním. Gerllod měl rád pořádek, a tak mu balení věci nedělalo problém a vesele ubíhalo.

‘Dopis, bude práca. Ěnem co s Fialou? Tož to asi pojedu někam vobchodovat s karbonem. To je včij jasný. Vobchod se mosí hébat’. Heft měl jasno, dorazil posel s dopisem. Z Liscannoru. Takže bude moci vypadnout z domova. Za obchodem, jak to měl rád. Ale doma musel mluvit o oficiálním obchodu. Ale co už. Jede se na sever a tam určitě Naglinskej karbon neznaj. Nevědí, o co přicházej. A on, Heft Taras, jim nějakéj může doručit. Aspoň pět vozů měsíčně, ať je Fialka spokojená. Ale na dnu vozu, to je jiná, tam musí připravit tu svojí starou dobrou tornu, zbroj a zbraň.

Goran přemýšlel. Už měl dávno zabaleno. Stejně všechno důležité jako korále, nejružnější větvičky, listí a krysí lebky měl u sebe a zbytek se vešel do jedné torny, kterou měl u postele. Akorát to chce nové suchary, ty z Álfhaimu už byli notně tvrdé. Ale teď musel myslet na to, co se stalo dopoledne. Vůdce. Oni mě zvolili, že jim budu velet. To nečekal. Ale přikládal to svému mazanému plánu při dělení truhel na konci minulé výpravy. Prostě není žádný hlupák a ostatní to poznali. Dobrá parta. Budu přísný a spravedlivý. Tak jako u nás. Ti nejlepší šamani mohli být i náčelníky, tak proč ne on. Dneska se bude dobře spát. Duchové jsou jistě potěšení. A krom toho, jede se na sever, tam jsou duchové silní.

‘Jo, ještě bych poprosil koně. Toho prej taky budu potřebovat’.

‘Ale jistě, pane. A jakého si ráčíte přát? Máme jich ve stáji na výběr několik...’. Obchodník se musel usmát, když viděl malého hobita. ‘Ale jestli vám můžu doporučit, tak máme i několik krásných jízdních poníků’.

‘Aha... no... říkali, že si mám sehnat koně’, byl poněkud zmaten Horác, ‘ale asi máte pravdu. Na poníkovy se mi pojede lépe’.

Horác se spokojeně usmál, jako kdyby vyřešil složitý rébus, a po chvíli si již mohl odnášet objemný balíček věcí a vést za uzdu strakatého poníka. Tak, to by mělo být všechno, co říkali. Kůň, teda poník, jídlo na týden, voda, náhradní oblečení a balíček šípek do kuše. Všechno mám, pomyslel si. Horác byl spokojený. Všechno si obstaral a mohl jít v klidu spát. Ale předtím si zaslouží několik piv, to dá rozum. Aby se dobře spalo.

Za chvíli jedem

Klabzej Myšilov

Vstanu a zabalím baťoh z poctivý kůže
ze spíže vytáhnou salám a pecen chleba
nacpu tam veteš a všechno, co hodit se může
posnídám zbytky, co zbyly mi od oběda.

Přes hlavu přetáhnou kabát a dlaní si ulíznou vlasy
nasadím klobouk, co zdobí mě už hodně let
na nohy nazuju sandále nejlepší klasy
zavážu tkanice a můžu jet na vejlet.

Za chvíli jedem
na vejpravu
za chvíli jedem
na vejpravu.

Ještě natáhnu tětívu do luku, spočítám šípy
zkusmo si vystřelím do dveří od ložnice
vyberu nějaký korále, abych se líbil
špinavý nádobí naházím do police.

Nakonec zaskočím do chlíva, naposled nakrmím prase
přečtu mu pohádku O hloupým čuníkovi
kterýho zlej řezník Jelito uvěznil v base
jenže už musím běžet a tak mu to nedopovím.

Za chvíli jedem
na vejpravu
za chvíli jedem
na vejpravu.

Ve spěchu načmárám na kousek papíru kdo vlastně jede
a nad těma jménama vykoumám, komu dám hlas
vedoucím výpravy může být totiž jen jeden
ale na nějaký složitý komploty nemám už čas.

Takže vezmu hůl a před svým odchodem naličím pasti
kvůli laticím a nočním loupežníkům
v dětství mě pantáta učil železa klásti
když bylo na nákej čas třeba opustit dům.

Za chvíli jedem
na vejpravu
za chvíli jedem
na vejpravu.

Konečně s přípravou spokojen na dvorku pohládím koně
kterej mě pozdraví cvakáním kopejkama
než přivážu sedlový vaky tak shejbnu se pro ně
a lehce mi zakřupe v kostech pod lopatkama.

Nevadí - zaklapnu závoru, do očka zarazím kolík
letmo se rozloučím, ale jinak jsem na pohodu
v tom vidím souseda, kterej se pozeptá: "V kolik?"
já řeknu: "Za chvíli", nahodím baťoh a du.

Za chvíli jedem
na vejpravu
za chvíli jedem
na vejpravu.

"Kde je Horác? Už tu měl být, sakra. Jasně se řeklo za rozbřesku". Goran se
rozhlédl po okolí, kde se již chystala družina, ale Horác jako by nebyl.

“Asi spí”, uchytl se Frynn Konopka, “včera si dal pár piv a nevypadal, že jen tak skončí”.

“Tak pro něj skoč, ale kalupem. To snad není možný, todlecto”.

Před hostincem u Hrocha byl zbytek družiníků již sešikován a věru, bylo radost pohledět na tu sestavu, která se ospalého rána sešla na další výpravě za slávou, ctí či penězi, jak kdo chtěl. Goran, barbaří šaman a novopečený vůdce. Jemu podobná postava nevrleho Klabzeje Myšilova a vedle učený elfí pán, Rien Gwardit. Parta ostřílených bijců Gerllod Moskyt, Bolbuch a Heft, doplnění o Nuga, který se zmateně rozhlížel kolem sebe. Silná skupina. Ještě pak Frynn, šikovný hobit. A Horác, dodal v duchu Goran. Ale to je snad jedno, jestli pojede, když zaspí i nástup k odjezdu. Vedle skupiny pak seděl na koni velký muž, Svegard Medvěd. Ten, který je najal.

“Zdravičko, pánové”, rozesmátý Horác vedl svého strakatého poníka a zářil na všechny strany.

“To je dost, že jedeš”, utrhnul se na něj Goran. “V kolik se řeklo, že je sraz?”. Ale pak mávnul rukou.

“Hele, Horáci, a kde máš věci?”, Gerllod se podíval na Horáce, který neměl nic než poníka.

“Jaký...? A jo, moment. Za chvíli jsem zpátky. Hned to bude”.

Družina vyrazila na cestu. Jaro se již hlásilo o svá práva a cesta tak byla příjemná. Goran kousek za Nurnem dostihl Svegarda.

“Takže abychom si to ujasnili, pane Svegarde. Míříme na sever do země zvané Smålland. Co dál?”.

“Jak jsem již předestřel, vyslal mně náš panovník, Hakoon Bard, abych najal družinu. To kvůli tomu problému, co máme a na který se aktuálně nedostává lidí, které na to lze vyčlenit. Víte, naše zem se nachází severu, nad Argwarem. Na severu se rozpíná již jen oceán. Alespoň co je nám známo. A právě odsud, čas od času v relativně pevných periodách se z moře vynoří, dle vyprávění, ohnivý had, který pohltí rybářské vesnice. Nezanechá po sobě nic než trosky a pár mrtvých. Bohužel, přeživších je pomálu a jediné, o čem kdy hovořili, je právě to, že viděli dlouhého ohnivého hada, kterak vyleze z moře a ničí vše v cestě. Žel právě teď nadchází doba, kdy se obvykle vyskytuje a kvůli vnitřním problémům si nemůže náš král dovolit nechat hlídkovat vojáky podél pobřeží a čekat, co se stane”.

“Jo, takže zjistit, co se dá, a hadu hlavu useknout”, zašklebil se vedle přicvávavší Rien. Ale oheň z moře, to je divný, to mi můžete věřit”.

“Jistě. Je to divné, ale jak jsem říkal, nemáme mnoho zpráv o tom, o co se jedná. Navíc se onen had objevuje jednou za zhruba deset let. Přičemž tomu bude zhruba 40 let, co se objevil poprvé. Je mi líto, že Vám nemohu poskytnout více informací. Něco více byste se mohli dozvědět ve Varbrotu, kde sídlí král”.

“A ty vnitřní problémy, to je co? Přeci jen je dobré vědět, kam tak náš putujeme a kde se budeme pohybovat, že?”.

“Inu, někteří šlechtici nejsou spokojeni a hledají záminky, kterak se dostat k moci. A pak je tu můj bratr, Rafald Vlk... Ten, který pase nejen po větší moci. Ale to je můj problém, tím bych Vás nechtěl zatěžovat”.

“No dobrá, tak jedeme na sever setnout hada. A pro odměnu”.

Silní muži, dobrá skupina. Dobře jsem udělal, že jsem krále přemluvil k tomuto řešení. Svegard Medvěd rozmýšlel nad těmi, které daleko na jihu naverboval. Sice ho zklamal nezájem, když mluvil o svém bratru, ale co už. Vědí, na co byli najati, a na místě se pak může domluvit na dalším. Peníze byla strana, na kterou slyšeli, a toho se dá využít. Dokončí jednu práci, a pak budou volní a k dispozici. A pokud se stane něco po cestě, pokud bratr vyčenichal, kam a proč jede, mohlo by dojít k tomu, že je připoutá k sobě již dřív. Silná skupina.

Rien po cestě nemohl přestat myslet toho ohnivého hada. Oheň, to byl jeho živel. Živel, kterému zasvětil svůj život. Ale oheň z vody? To znělo divně. Sice slyšel o roztodivných substancích, které umí hořet na vodě, či dokonce z vody, ale to nebyl jeho obor. Takové nízké

záležitosti alchymistů. On ctil Oheň, tu substanci, která hoří všude, jen jí uchopit. Nespoutaný a už vůbec ne připoutaný do nějaké substance. Ohnivý mořský had. Fascinující. To musí vidět, stůj co stůj. Náhlý ostrý zvuk vytrhnul Riena z přemýšlení. Jako když šíp prorazí ocel až do masa.

“Áááá, kurva. Přepadení!”, Bolbuch s šípem v těle zařval, a jako by tento výkřik spustil lavinu událostí. Rien si všimnul několika postav, které vyběhly z lesa, viděl Frynna, který nabil kuš a hledal střelce ukrytého na stromě. A pak uviděl dva jezdce, kteří vedli útok. Všude se začal ozývat třeskot zbraní, na tohle byla družina stavěná. Krátké zamyšlení a ve vzduchu kolem Riena zavoněl ozon. Pak se ale vynořila smečka psů a Rien se raději stáhnul hlouběji na kozlík vozu, na kterém během cesty odpočíval. Všude kolem látaly nadávky, křik a lomoz boje, a pak najednou, jakoby zhoustl čas kolem. Rien viděl druhého jezdce, snad velitele lapků, která napřahuje meč a míří na něj. Strašlivě pomalu se k němu blížil směrem na hlavu a on ještě pomaleji uhýbal nevyhnutelnému nárazu. Snad poprvé se začal modlit, ale slova byla pomalejší než meč. Slyšet křičet Frynna, viděl jeho kuši otáčející se jeho směrem a pak se čas opět uvolnil a přišla bolest.

“Áááá, kurva. Přepadení!”.

Na družinu dopadla sprška šípů zpoza stromů následovaných ozbrojenci. A smečkou psů. Vycvičené smysly družiníků reagovaly pohotově, a tak se po ztichlém okolí krátce nato rozlehly zvuky urputného boje. Každý dostal svůj podíl a každý svůj podíl rozdal. Nejvíce problémů nadělal družině střelec ukrytý v koruně stromu, zbytek pak byl dílem okamžiku. Dobře secvičení Nurnští si poradili se zákeřným útokem a zakrátko si mohli začít měnit dojmy z bitky.

“Jo, ta svině na stromě je tuhá! Určitě bude modřej ve ksichtě”, hlaholil Frynn Konopka.

“Tož čtyři psiska a ten koňák, co ty, dědku?”.

“Ale, ňáký ozbrojenci, ani nevím”, odbyl Hefta Bolbuch, který se více věnoval šípů v rameni. “Sakra, nejde vůbec vyndat, co to ten šmejd střílel? Áaau, co to do prdele je. Za tyhle hroty musí být kriminál, au”.

“Rien. Rien... leží... tam”, ozval se po chvíli Nug.

Všichni druzi se otočili. “Cože?”.

“Dejchá. Ale je zrubanej”. Družinou proběhlo uvolněné oddychnutí.

“Hele, stačil se skrejt za ojí. Ta ztlumila náraz”, znalecky usoudil Gerllod a v ruce měl kus čerstvě přeraženého dřeva.

“Ošetřit, prohledat, zjistit, co se dá, a jedeme dál. Sakra. Jo a kdo je chlap a nebojí se, toho můžu vofačovat tadydle tím trollím srdcem”. Několik družiníků se pátravě otočilo na Gorana. “Jak ofačovat?”. Ale ten už nechával do srdce vsáknout krev z bojiště.

“Ty, vůdče, já bych rád, se nebojím”. Bolbuch se přihlásil a za chvíli bylo vidět, jak Goran přistoupil se srdcem k Bolbuchovi a vymačkal z ní krev do jeho úst.

“Blééé, u všech Bohů. To je hnus”, Rien se probral a vida nechutné divadlo, zalitoval.

“Klabzeji, můžeš se na mě podívat ty? Na tohle nemám žaludek”.

“Hnus, hnus, funguje to? Funguje. Takže u mě dobrý”, viditelně pokřál Bolbuch. “V rámci mezi”.

“Hele, náčelníku. Ty psi. Voni jsou mezi nima i vlci. A to je jako divný, to není moc normální”, otočil se od Riena na Gorana Myšilov.

Goran chvíli přemýšlel, a pak se otočil na Svegarda. “Jak že jsi říkal to s tím bráchou? Vlk?”.

“No... to by mohla být jeho práce. Ale že by vědel, kudy pojedeme? Ale bylo by mu to podobné. Nevím”.

“Hele, nic, jedeme dál, co tady? Třeba tu ještě někdo může být, jestli to bylo připravený na nás”. Gerllod ani netušil, jak moudrá slova v tu chvíli vyřknul. Družina posbírala, co jí přišlo užitečné, ovázala nejnutnější rány a vydala se dál na sever.

“Musel to být on. Dozvěděl se, kam mířím”. Jak, to Svegard netušil. Jedno bylo jisté, vědělo se, za jakým účelem opustil Smålland. Vlastně, když tak nad tím přemýšlel, Rafald nemusel vědět, kam jede. Důležité bylo, že mohl předpokládat, kudy se bude nejspíše vracet.

Rodinná rozepře, dědictví a ambice mladšího z obou bratrů byly dostatečným motivem, aby to stálo za nějakou tu námahu. A vraždu. Obzvláště někde mimo rodnou zemi. Ale jak se zdá, tak tahle skupina, Nurnští, byla skutečně trefou do černého. Budou sice drazí, to je jasné, ale co. Stojí za to. Jen, co splní to, proč sem vyrazili.

“Vítejte ve Smållandu, pánové”. Nebylo možné nevidět úlevu na tváři Svegarda, když družina překročila hranice. Alespoň to tak vypadalo, když nechali za sebou strážnici, která se objevila zničenou na cestě, kraji lesa. Na večer budeme ve Vabrotu. Tam se ubytujete v hostinci u Sekery. Nejlepší podnik ve městě. A dopoledne bych Vás uvedl k audienci”.

“Dobře, to bude vyhovovat”. Nurnští byli spokojeni. Cesta uběhla rychle a dobře, až na ten případ v divočině. A dobrý hostinec je přesně to, na co se již několik dní těšila. Druzi se zvědavě začali rozhlížet kolem sebe. Smålland vypadal jako poměrně drsná země. V Gwendarronnu již začalo jaro, ale tady se teprve začínalo hlásit. Tu a tam se dal zahlédnout sníh. Pole se začala obdělávat, ale práce to byla namáhavá. Lidé byli statní, uvyklí zimě, ale hodně jich bylo pohublých. Zima musela být dlouhá. Varbrot, sídelní město krále Hakoona Barda, bylo obehnané vysokou, temně šedou kamennou hradbou, ale za ní město hýřilo barvami, jako by si místní chtěli vynahradit pohled šedobílou krajinu za každou cenu. Však, jak se družina dozvěděla, byla tato oblast vyhlášena barvicími dílnami. Hostinec U sekery se pyšnil žlutou fasádou a obrovskou sekerou pověšenou nad hlavním vchodem. Uvnitř bylo teplo a po krátkém hovoru mezi hostinským a Svegardem se mohli druzi zakrátko nastěhovat do tří pokojů. Někteří, jako Rien a Gerllod, se s nadšením vydali do připravených kádí s kouřící vodou. Myšilov pronesl něco o ochranné krustě a odebral se do lokálu, kde společně s Goranem začali probírat rizika pravidelné očisty. Bolbuch šel s nimi, ale daleko více ho zajímala ochutnávka místního silného piva a kořalky. Po chvíli se přidal Heft a Frynn, a tak se mohl večer nerušeně rozjet. Konec konců, zítřejší dopoledne je ještě daleko.

Počítám ovečky...

Klabzej Myšilov

Počítám ovečky... nebo spíš štěnice
proklouzly škvírami až do mé ložnice
a teď tu perou se o místo u stolu
Ležím na talíři hned vedle příborů
ve vlastní omáčce, ve šťávě tepen
z potních žláz kaši jsem obložen, slepen
A tak mi zbývá jen bránit se panice
snažit se usnouti, počítat štěnice
a v duchu nadávat, jaký jsem debil
že jsem se poslední měsíce nemyl.

“Vítejte, pánové, vše, co budete potřebovat vědět, vám zodpoví můj sekretář. Přeji vám úspěch”.

‘Tak, tolik ke králově osobě’, pomyslel si Goran, audience je u konce. Takže sekretář.

“Dobrý den, pánové. Hogur, jméno mé. Dovolte mi, abych vám doplnil, co bude třeba. To, co se nazývá Ohnivý had, se poprvé objevilo před čtyřiceti léty, a od té doby jsou o něm zprávy co deset let. Až na dnešní rok, ale kvůli tomu jste zde, že? Objevuje se v rybářských vesnicích, které zcela vyplní. Škody jsou velké. Zejména tedy na lidech”. Sekretář Hogur se odmlčel, a když nepřišel žádný dotaz, pokračoval. “Poprvé se objevil ve vesnici jménem Treska. O deset let později, a nebylo to přesně deset let”, dodal, když viděl pátravý pohled Gerlloda, “ale o deset let a tři měsíce později. To napadl vesnice Rybářská a Bílý útes. Další útok se odehrál bez dvou měsíců opět po deseti letech, v tomto případě to odnesl opět Bílý útes a Zářná”. Sekretářovy prsty ukazovaly místa na mapě. “A poslední útok se odehrál ve vesnici Kamenná blata. Ve všech případech zmizela drtivá většina obyvatel, včetně těl. Zrovna tak jako hospodářská zvířata.

Majetek nebyl obvykle dotčen, vyjma několika spálených domů. Ale těžko soudit, co všechno mohlo zmizet, když je minimum svědků. Obvykle přežil nějaký pasáček či někdo, kdo v době útoku nebyl na místě. Všechny útoky se odehrály večer, již za přicházející tmy. Ti, kdo přežili, vypověděli, že se z moře vynořila ohnivá čára a pohltila vesnici. Tolik tedy k Ohnivému hadu. Máte nějaké dotazy?”

“Aha, takže nevíte, kdy se letos objeví, nicméně to má být letos. Prostě si máme někde počkat a doufat, že nám neuteče, jo?” Goran byl poněkud rozčarován.

“Ano, to je trefné. Bohům žel”.

“Hm”.

Odměna byla sjednána a družina se odebrala do hostince. Nakonec se druzi shodli na tom, že napadené vesnice představují jenom menší část pobřeží a že si prohlédnou potencionální oblast. Snad najdou vhodné místo, odkud by šlo krajinu pozorovat co nejlépe či zřídít jakási stanoviště v odlehlejších místech. Přeci jen, podle popisu by had měl být viditelný z dálky a než pobere všechno živé, musí mu to nějakou dobu trvat. Snad to přinese úspěch. Na nic jiného nikdo nepřišel, a tak druhého dne ráno Nurnští vyjeli na sever prozkoumat oblast.

Blíží se Velký úplněk, je třeba nasycit krvavé Bohy severu. Opět se probudí a budou vyžadovat, co jim po právu patří. Nelze jim nic upřít, to by mělo strašné následky na další období. Smrt, nemoce, hlad. Kmeny se opět musí spojit, tak zní příkaz šamanů. Jicen musí být ztropen čerstvou krví. Od doby prvních vizí Thoga Moudrého a jejich uposlechnutí se Jicen zklidnil a život byl snazší. Rugh Vrána stál na přídi dlouhé veslice. Byl pověřen velením letošního nájezdu na jih, kde byl k nalezení dostatek potřebné krve. Jeho vize nebyly tak silné jako Thogovy, ale cítil se dobře, když byl vybrán. A konečně se dozví, jak končí sen, který ho již rok pronásledoval. O výsledku sice nepochyboval, ale byl zvědavý, jak se to stane a co na místě nalezne. Již brzy veslice přistanou.

“Hele, tady maj taky Trollí kopce. To je tady na severu asi nějaký častý, vzpomeňte si na tu bitku na Álfheimu”. Vzpoměl si Frynn na rok staré události.

“No jo, tak je to asi taky oblast, kde žijou, na celém severu”. Odpověděl mu Gerllod. “Ale my tam nepůjdeme. Je to moc na východ, my se budeme pohybovat spíš kolem Ostangu a na západ od něj. Leda bysme roupama nevěděli, co dělat, že jo, Gorane?”

“Jasně. Uděláme tábor na oběd. Nug s Heftem přinesou dřevo z lesa, něco sníme, a pak jedeme na západ podél pobřeží”.

“Takže projdeme oblast, zjistíme, kde jsou jaký kopce a jestli nejde zlanafit nějaký pasáčky, aby nám dělali oči”.

“No, stejně asi nevymyslíme nic lepšího a krom toho...”

“Co to bylo?”, Bolbuch se ohlédl směrem k lesu, kam odešel Nug s Heftem a kde se náhle ozval řev. “Uff, popláách, do zbraně. Něco je honí”.

Z lesa vyběhla dvojice družiníků, za patami tři medvědi. Křičeli, aby upozornili zbytek, a snad i proto, aby je nohy nesly rychleji. Ale jejich varování přišlo včas a nikdo nebyl překvapen. I proto byl střet sice tvrdý, ale krátký. Zakrátko se tak mohla po okolí rozlínout slibná vůně.

“Medvědí tlapa, to je delikatesa, to vám řekne každý”, spokojeně poučoval Gerllod ostatní a otáčel improvizovaným rožněm nad ohněm.

“Ale daj pokoj s tlapiskama, hento, co mi udělá d'ůru do břicha, to nežeru”. Mávnul rukou Heft a pokračoval v látání rány.

“A hele, tenhle kus je už hotovej, vypadá dobře propečeně”, usmál se Bolbuch na Riena.

“Jojo”, oplatil mu Rien úsměv. “Oheň je dobrej, víceúčelovej”.

“Tak, to byla třetí vesnice. Nikde žádný známky po tom hadu. Ale aspoň začínáme mít přehled, jak to tady vypadá. Aspoň něco”. Gerllod potřásl hlavou.

“Tož, co věl? Já bych zalehnul, šak začíná bejt kosa jak v hluboký d'ouře”. Heft začal cítit změnu počasí a po jeho slovech si i zbytek uvědomil, že docela přituhává.

“Přespíme tady, stejně se začíná blížít tma”, zavelel Goran a družina si to namířila do místní špeluňky nesoucí hrdý název U obryby. Druzi byli docela překvapení tím, jak byla uvnitř prostorná, horší byla už zjištění, že se spí dole, v lokálu. Ale co, bylo tu teplo, jídlo a místní i přes touhu popovídat si s cizinci věděli, že je třeba ráno brzo vstávat na rybolov. Ale i tak popili piva víc než bylo běžné.

“Tam je teda mlha, by se dala krájet”, hlaholil ode dveří po nějaké době Frynn, když se vrátil ze dvorka. Než to ale stačil kdokoliv okomentovat, ozval se výkřik. A po něm další. Had přicházel z mlhy.

Obyvatelé utíkali z vesnice a na opuštěném místě zůstali jen připravení Nurnští. A z mlhy blížící se Had. Očekávání bylo přímo hmatatelné, jak se z moře posouvala zřetelná ohnivá čára. Několik výkřiků jasně dokazovalo, že ne všem se podařilo utéci. Had se pomalu blížil a napětí rostlo, každý přemýšlel, kde má jaký flakónek, jaký prsten či jinou užitečnou věc. Družina se zformovala do bojové formace, když tu náhle Myšilov uviděl něco divného.

“Sakra! Sakra, sakra, to není žádný had. Dyt’ to jsou lidi s pochodněma!”

A skutečně, jak se Had dostal na blízko, bylo vidět, jak se jeho jednoduté tělo rozpadá na množství jednotlivých bodů. Pochodně.

“Ústup! Do hostince a zabarikádovat dveře”. Jak Goran zavelel, tak se družina obrátila a zmizela v budově. Právě včas.

Rugh Vrána nebyl spokojen. Mlha, kterou přivolal, se na chvíli protrhla a hodně z vesničanů uteklo. Ale pak, stejně jako v jeho snech, dostal zprávu o tom, že se nějáci pošetilí vesničané rozhodli bránit v té velké budově uprostřed. Proč ne. A pak přišla druhá, že je jejich obrana účinná. Dobrá, silná krev uspokojí bohy víc, než kdyby to byli obyčejní vesničané. Konec jeho snů se nachýlil. Ted’ se rozhodne.

“Gerlrod a Bolbuch ke dveřím. Heft je jistí. Uvidíme, co vymyslí”. Goran přemýšlel, co dál. Obrana je jednoduchá, ale s čím můžou ti venku přijít? Co potom. Z toho, co viděl, byli to nějáci divoši. Jejich bílé malování a černé tetování by mohlo leckoho zmást, ale jeho ne. I jeho kmen se takhle zdobil, aby nahnal strach nepřátelům. Ale důležité bylo, že tohle byli lidé. Možná divní, možná nezvyklí, ale lidé. S tím se dá pracovat.

“Au, co to bylo?”. Ostrá bolest v rameni vytrhla Gorana z přemýšlení. Kus ostrého kamene mu dopadl vedle nohy a Goran se podíval nahoru. Skrz střechu začali padat kameny, džbány a jiné těžké předměty.

“Pod lavice, kryjte se pod stoly a lavicemi”. To je teda materiál, tahle střecha.

Rien byl zklamný. Takže ten Had nebyl žádný had, žádný oheň, nic takového. Jenom pochodně. Tsss. A tolik se těšil na to, že potká tvora, který žhne, snad i hoří, ve vodě. A přitom někde v koutu duše věřil, že něco takového by mohlo existovat. Oheň silnější než cokoliv jiného. Ale ne tady, navíc musí být pod stolem, aby mu něco nerozbilo hlavu, zatímco válečníci drží dveře. Tohle čekání jenom umocňovalo zklamání z toho, co tu našel. Či spíše nenašel.

“Vyražte dveře!”. Rugh Vrána zavelel svým lidem a připravil se. Připravil si vhodné kouzlo, a pak už jen čekal, kdy se dveře rozletí.

Dveře se rozletěly pod náporem seker a beranidla a družinové válečníci věděli, že přišel jejich čas. To, čemu rozuměli. Boj na délku paže. Semkli se, a pak udeřili jako jeden muž proti přívalu nepřátel. Jenže ten přišel až o něco později. Nejdříve do prostoru vletěla docela malá koule plná ohně. A pak za nimi vybuchla, spalujíc vše, na co narazila. Vepředu to šlo, ale v zadních řadách družiny vypukl chaos. Instinkt válečníků velel zneškodnit toho, co za tímto stál, dříve, než se pokusí o něco dalšího, tak, aby ochránili i ostatní. A začali si mechanicky prosekávat cestu vpřed. V podstatě nazí nájezdníci se nemohli rovnat oceli, a tak i přes velikou převahu padali a jejich nápor se začal bortit. Největší překážkou se tak ukázalo několik bojovníků kolem šamana a snad velitele divochů. Toho, který seslal onu ohnivou kouli a snažil se i nadále. Boj byl tvrdý

a z válečníků za chvíli tekla krev doslova proudem. Ale i ostatní se přidali, a tak bylo o výsledku záhy rozhodnuto.

Šaman náčelník. To se Goranovi líbilo, navíc on byl ten, který uspěl. Usmál se, a pak začal organizovat druhy při obírání mrtvých. Kořist je věc, která spraví náladu. Veselí družiny bylo ale náhle utlumeno.

“On... nehejbe... Je... mrtvej”, zaštkal Nug a ostatní byli zamrazeni na místě.

“Kdo?”. Nesla se tichá otázka vzduchem. A pak to všem došlo. Rien.

Rien viděl, jak na něj míří ohnivá koule a usmál se. Tak přece. Oheň je jeho síla, jeho vášeň. A v duchu již připravil odpověď neznámému a rozhodil ruce v gesto, kterým ho hodlal smést. A pak už jen teplo, teplo měnící se na žár, až to začalo bolet. A pak už jen ticho, klid a laskavé plamínky všude kolem.

“Riena musíme vzít do Liscannoru. Zaslouží si to”.

“To nejde, nevydrží, je to daleko”.

“Ale Rien si to zaslouží!”.

Druzi se chvíli hádali, ale nakonec to byl Myšilov, který rozhodl. “Já bych ho spálil. Jemu by to nevadilo a popel můžeme vzít s sebou”.

“Tak dobře. Riena spálíme a pryč odsud. Vybereme odměnu, a pak domů. Tady jsme skončili”.

A jak řekli, tak učinili. A pak, když už Nurnští opouštěli kraj, rozhodli se zpestřit si jídelníček jehněčím.

“Hej, prodej nám jehně”. Na mladém pastevci bylo něco zvláštního. Notně poďobaný po neštovicích. Šaty omšelé, sešité z mnoha různobarevných kousků.

“Prodám, co bych neprodal”. A jak se ukázalo, mluvil tak nějak blízce. Jako kdyby byli už doma, v Gwendarronu. “A kam jedete? Vy nejste zdejší, co?”.

“Co je ti po tom?”, utrhnul se na něj Myšilov, ale to už kolem zaznělo jméno Gwerdarron.

“Jé, tam odsud pocházím. Já sem taky Gwendarroňan. Jmenuju se Zoltar. Zoltar Zemikosa. Sem syn barvíře”.

“Komu je kosa?” probudil se Horác. “Chceš plášt?”.

“Zemikosa, jméno mé. Vemte mě s sebou, budu vám vyprávět svůj příběh. Je to moc zajímavé povídání. A ty ovce si klidně snězte dvě. Mně je to jedno, když půjdu s váma”.

Družina se chvilku nezmohla na reakci, ale než stačil Myšilov něco říct, předběhl ho Goran. “Tak dobře, ale ať to stojí za to...”.

XI. Zmořeňští duchové

[Zimosmet' 1066 Dwany Růžička]

Slyšte legendu strašlivou o Lebokarovi, pánu na Zmořni a území přilehlém. Tento rek se panství jako mladík ujal po smrti svého otce rukama lidu vlčího, národa barbarských divochů v lesích a skalách žijících jako divá zvěř. Lebokar byl odhodlán otce svého pomstít a ocelovou pěstí obořiv se na vlčí lid, mnoho divochů pohubil. Polevil však jeho hněv, nahrazen byv láskou, kterou velký válečník v Amalee našel, sličné dívky rodu urozeného. Tu za ženu pojal, a ona mu brzo dceru Zeniter povila. Lebokar obě vroucí láskou miloval a zapomněl na svou pomstu lidu vlčímu, proto se divoši opět smělejšími stávali a pod svého náčelníka Vurutara vedením začali opět nájezdy podnikati na pokojnou zemi zmořeňskou.

Lebokar opojen láskou nedbal nebezpečí, a brzo poznat měl pošetilost svou. Jednoho dne se jeho milovaná žena na výlet k rodičům odebrala, dceru vzavši s sebou, ale kočár jejich v mlžném lese přepaden byl lidmi vlčími. Zkrvavené tělo nejdražší Lebokarovy Amalei nebylo ještě hlinou zaházeno, když hrdinný rek rytíře své z brány hradní do boje vedl. Hnán zuřivostí ze smrti své milované zrozené vyjel krvelačné divochy potřít. Ohněm a mečem bil lid vlčí, potoky krve prolil a mnoho osad vypálil, až se se samotným Vurutarem utkal a osobně ho proklál mečem svým pádným.

Ale ani po potření lidu vlčího nenalezl Lebokar klid, a tak své panství opustil a jako potulný žoldák zemí se toulal. Dlouhá léta životem potulným strávil, než se znovu na Zmořeň vrátil přived s sebou Heilu z Meriku jako druhou ženu svou. Byla krásná, s dlouhými havraními kadeřemi a očima hlubokýma, ale ani po boku jejím se Lebokar nedokázal vzpomínek na první svou milovanou ženu zbavit. Přesto se jim chlapci dva narodili, starší Girbert a mladší slul Horyk, an však hrbáčem byl. Ani inteligence jeho mimořádná nedokázala v jeho otce očích napravit nedostatek tento, a tak si ti dva nikdy k sobě nenašli cesty. Ani vztah mezi Lebokarem a ženou jeho idyllický nebyl, neboť pána hradního vzpomínky trápily na první milovanou ženu jeho, které Heila rovnat se nemohla.

Místo pána hradního však k Heile láskou Uriah Hebke zaplanul, boha Zuna kněz, an hrad po dobu nepřítomnosti Lebokarovy řídil. Ten ochoten byl pro novou paní modrě z nebe snést, ale dost odvahy nemaje lásku vyjeviti, raději opojení alkoholovému oddával se.

A paní hradní, nevšímaná mužem svým, oddávala se zatím vědám temným, kterým i opovrhovaného Horyka učila, což jim zkázu přinést mělo. Tak studnu černou objevili, sídlo démona noci temnějšího, který našeptal jim, že velká oběť krvavá probudit jej může, a pak jim navěky sloužit bude. A ti pošetilci sloužili mu nevědouce, že oni budou těmi, kdo stanou se služebníky jeho.

Právě tehdy zima tuhá byla, a zbytky lidí vlčích v horách vysokých a lesích nejhlubších se ukrývající se znovu objevovat začaly. Hutar-Zeg je vedl, šaman kmene a bratr Vurutarův. Po boku jeho stála duchů lesních kněžka, kterou nikdo jiný nebyl než Zeniter, vlastní dcera Lebokarova před lety mnoha při zabítí Amalei ztracená. Hutar-Zeg nemluvně ujal se a jako vlastní je vychoval, takže nyní Zeniter pravou dcerou lidí vlčích byla, aniž by tušil kdo, že spřízněna pokrevně s nepřitelem jejich největším je.

A Lebokar neváhal. Po té, co zmínky o lidu vlčím znovu objevily se, zbroj navlékl a do dalšího boje vyrazil. A Heila, na manželku milující si hrajíc, svým uměním čarodějným Lebokarovi odhalit pomohla vesnici lidu vlčího, kde jen ženy a děti zůstaly, muži byvše na lovu potravu shánět. Neváhal Lebokar a večer již zástup lidí vlčích v řetězech přivedl, aby je jako rukojmí využil a donutil divochy navždy kraj jeho opustit.

Ale to nebyl temné hradní paní plán. Ta Uriaha láskou zmámeného nechala vylákat svého syna staršího Girberta do lesa, a tam ho zabít způsobem, který z lidu vlčího viníky činil by. Když Lebokar tu strašlivou zvěst se doslechl, zajatce na nádvoří vyvést nechal a všechny do jednoho je pobít kázal. Zeniter, spatřivši svého lidu masakr, proklela Lebokara, svého nevědomého otce, kletbou strašlivou. A tehdy udeřil démon, byv potoky krve lidu vlčího vyvolán, a Zmořeňský hrad i všechny, kdo žili na něm, ovládl.

A vládne tam dodnes a bude tomu tak, dokud světlo nenávisť zaplněné duše neosvětlí a šlechtná Zeniter svému otci zbrklému jeho čin krvavý neodpustí. Až se tito dva usmíří, démona moc nad dušemi lidí nebohých se rozplyne a nad Zmořní znovu slunce se rozzáří.

* * *

Stalo se to sychravého podzimu roku 1066, kdy do poklidné vísky liscannorské dorazil mladý pán Osvarr, bratranec krále mallikornského. A jak už to bývá, nepřijel náhodou, nepřijel ani proto, aby ochutnal Jeremiášovy pověstné nakládané tvarůžky, přijel proto, že měl v úmyslu najmout si služby Nurnské družiny.

V hostinci U hrocha se samozřejmě záhy sešla vybraná společnost dobrodruhů poslechnout si, proč mallikornský šlechtic vážil cestu až do dalekého Liscannoru. A ten pochopitelně neotálel a vyložil posluchačům, co ho trápí.

“No to víte, pánové”, začal Osvarr své vyprávění po té, co objednal rundu, “nemohu samozřejmě říci, že bych dosud žil nějak spořádaně. Tedy, nestěžuji si, jako vysoce postavený šlechtic jsem měl vždy všeho dost, nejlepší výchova, nejlepší učitelé, žádné starosti. Posledních několik let jsem trávil nezřízeným opilstvím a flamendrováním ve společnosti Sarika, králova bratra. Užívali jsme si ve společnosti šlechticů i děveček, na bálech i v nejhorších putykách. A jednou došlo k tomu, k čemu dojít muselo. Pili jsme v nějaké přístavní krčmě, když si šel opilý Sarik užít s holkou na seník. Jenže otevřel špatné dveře a co bohové nechtěli, ocitl se přímo v doupěti pašeráků. Šlapka to odnesla životem, ale Sarikovi se podařilo prchnout a společně jsme se zabarikádováli v patře. Chvilí jsme odrazili útoky, než se mi podařilo vyklouznout z domu zadem a přivést pomoc”. Osvarr si při vzpomínce povzdychl a zhluboka se napil.

“Takže to dopadlo dobře”, zhodnotil vyprávění Gon.

“Ne tak docela”, pokračoval Osvarr. “Král samozřejmě oficiálně ocenil, že jsem zachránil život jeho bratra. Jenže mě na druhou stranu vinil, že ho kazím a za všechny Sarikovy ztřeštěnosti můžu já. Takže mi jako odměnu za záchranu Sarikova života věnoval hrad Zmořeň a přilehlé panství”.

“A to je dobře nebo špatně?”, zeptal se jako vždy zmatený Horác.

“Tady jste o Zmořeňském hradě asi neslyšeli”, pokýval hlavou Osvarr. “Tak tedy, Zmořeň leží v jihovýchodním Mallikornu na samé hranici. Vždycky to byla zapadlá hraniční oblast, málo osídlená a pustá. Nicméně zhruba před sto lety byl podle pověsti tamní hradiční pán proklet svou dcerou, a od té doby na hradě straší a na hrad ani do nejbližšího okolí se nikdo neodvažuje”.

“Rozumím”, zamnul si bradu Gerllod. “Aby zachoval dekórum, daroval vám král hrad jakoby za odměnu, ale vlastně to bylo za trest”.

“Přesně tak”, přitakal Osvarr. “Jistě chápete, že jsem nemohl dar odmítnout, to by byla smrtelná urážka krále a u dvora bych se už nemohl nikdy ukázat. A nemohu ani nečině sedět a nepřevzít své panství. Proto jsem přijel za vámi. Doufám, že s vaší pomocí se mi podaří zjistit, co je pravdy na pověstech o Zmořni, a snad se tam i usadit”.

Dobrodruzi chápavě pokývali hlavami. “Je tu ale ještě otázka ceny”, nadhodil myšlenku všech Klabzej. Osvarr pokýval hlavou, věděl, že Nurnští zadarmo nepracují, a byl na to připraven. Za pomoc při cestě na Zmořeň nabídl družině celou svou momentální hotovost, která činila pět tisíc zlatých, a k tomu veškerou kořist, kterou by na hradě našli. K jeho nesmírné úlevě si plácli.

Druhý den z Liscannoru vyjela skupina jezdců k jihu. Po nakoupení nezbytných zásob na tržišti v Nurnu pokračovala výprava k Černým vrchům oddělujících Gwendarron od království Mallikornského. Chladný podzimní vítr vál do tváře těmto hrdinům: v čele výpravy měl jel Gerllod Moskyt, důstojník gwendarronské armády, který s Osvarem probíral historii Mallikornu. Za nimi seděl na poníkovi Heft Taras, zavalitý trpaslík, který před ženou maskoval cesty na dobrodružné výpravy zakázkami své obchodní společnosti. Rozmlouval s hobitem Gonem, nováčkem, který se teprve nedávno objevil v Liscannoru sháněje práci, o správném nakládání

uzených ryb, za věčných dotazů Horáce Lipového, který se, přestože byl družinovým veteránem, stále marně snažil získat nějakou vážnost a byl pokládán za družinového hlupce.

Následoval člověk Yasper, který přibyl do Liscannoru v létě, když se nechal najmout starostou a ředitelem školy Getdem Ruindorským na opravu školní budovy, jelikož po několika letech byla znovu slavnostně otevřena obecní jednotřídka. Po dokončení nutných oprav získal Yasper v obci placené místo školníka, jehož úkolem bylo provádět běžnou údržbu školy. Práci vykonával poctivě, škola se jen leskla čistotou, a tak Yasper dostal volno, aby mohl na vlastní kůži okusit dobrodružného života, o kterém za svého pobytu v obci tolik slyšel od ostatních v hostinci U hrocha. Cestu si krátil rozprávěním veselých historek s hobitem Frynnem Konopkou, synem provazníka a nadějným alchymistou.

Následovala nepřehlédnutelná dvojice dobrodruhů. Dlouhý nepěstěný vlas a vous, klobouk, který ztratil tvar a barvu již před mnoha zimami, zdobné korále z lesních bobulí, plášť záplatovaný tolikrát, že nebylo poznat, zda je některá vrstva ještě původní, z nějž i přes chladné počasí čouhaly holé nohy v sandálech, to byl Klabzej Myšilov, liscannorský druid. Bylo s podivem, že takový otrhanec seděl na nádherném zvířeti, které by mu mohl závidět leckterý panovník. Vedle slovutného druida jel na svém vytrvalém koníkovi Goran, barbarský šaman ze severu, toho času jediný družinový kouzelník. Jeho vzhled si nijak nezadal se vzhledem Myšilovovým, jeho zčuchané vlasy byly protkávané ptačími pery, kolem krku mu visely náhrdelníky z uměle zdobených kostí a ptačích lebek, ale též z lidských uší, a všemu vévodila sušená lidská hlava zavěšená u pasu. Průvod uzavíral mohutný kroll Nug, málomluvný válečník, který pro ránu nechodil nikdy daleko.

Že by to bylo vše? Ba ne, ještě tu byl někdo. Ano, támhle, poněkud opožděn za ostatními si v klidu kráčel chlupatý poník ověšený čutorami, v jehož sedle podřimoval starý trpaslík. Už z dálky udeřil náhodného pozorovatele do nosu silný pach lihoviny. Tím trpaslíkem nebyl nikdo jiný než Bolbuch, ostřílený bojovník a nestor Nurnských, který byl také vůdcem této výpravy.

Po několika dnech putování dorazila družina do Isselu, velkoměsta a hlavní obchodní křižovatky kraje mallikornského, kde si Osvarr chtěl vyřídít několik věcí a ostatní měli v úmyslu doplnit zásoby. Celé společenstvo se tedy ubytovalo v hostinci U hrozu, což byl podnik pro lepší společnost. Osvarr se sice netajil tím, že svým nezřízeným životem nadělal značné dluhy a většinu zbylých peněz utratil za financování zmořeňského podniku, ale přesto byl šlechticem a nechtěl spát jako nějaký žebrák.

Jeho věřitelé ovšem měli na rizika dobývání Zmořeň vlastní názor a neměli v úmyslu připustit, aby se dlužník vrhal do sebevražedného podniku dříve, než splatí všechny pohledávky.

Nurnští právě seděli u oběda, když se otevřely dveře do lokálu a dovnitř vpadla skupina asi patnácti ozbrojenců, která zajistila všechny východy. Na to vstoupila statná žena v drahých černých šatech bohatě vyšívaných zlatem ověšená lesknoucími se šperky, po boku s mohutným krollem v plné zbroji.

“Kupřena”, zašeptal Osvarr a viditelně zbledl.

Žena na králova bratrance ukázala prstem a přísně se mu zahleděla do očí. “Pamatuj si, že před Kupřenou neutečeš ani na konec světa, neschováš se ani v nejhlubší díře. Teď vrať, co dlužíš, a pak si táhni”.

“Ty peníze nemám”, špitl Osvarr. “Ale seženu je, dej mi ještě čas”, dodal kvapně.

“Žádný čas nebude”, prohlásila tvrdě Kupřena. “Jestli nemáš peníze, půjdeš se mnou, a my už se nějak postaráme, abychom je z tebe dostali”.

“Ale... já nemohu, mám povinnosti”, namítl Osvarr, ale nevypadalo to, že by to na lichvářku zapůsobilo.

“Chopte se ho”, pokynula svým pochopům.

Tři ozbrojenci přiskočili a popadli Osvarra, ale takové chování ke svému zaměstnavateli si Nurnští nenechali líbit. Vzduchem se mihla Bolbuchova sekera a jeden

z troufalců byl rázem o hlavu kratší. To byl signál i pro ostatní dobrodruhy a vzápětí se hospoda změnila v bojiště.

Heft s Gerllodem se rozběhli směrem k lichváře, ale cestu jim zastoupil statný kroll, po jehož ráně Moskyt odlétl přes půl místnosti a tvrdě narazil do nálevního pultu. Ani Kupřena nebyla žádná nezkušená dáma. Peníze získané lichvou jí sloužily k financování jejího velkého koníčka, alchymie. Její šperky byly protkány nejrůznějšími kouzly a blesky z jejich prstenů popálily několik dobrodruhů.

Naštěstí Kupřena nečekala, že Osvarra bude chránit skupina všeho schopných hrdlořezů, a krom svého osvědčeného krolla si najala pouze několik pouličních rváčů nedostatečně sběhlých v boji na život a smrt. Dvěma rozmlátil hlavy Nug, pár padlo střeleno šípy Gona a Frynna, jednomu rozbil o hlavu židli Yasper, aby ho Goran kopancem do slabin vyřadil z dalšího boje. Jen Horác někam založil střely do svého arbaletu, a tak vystřelil po nepřítelích alespoň několik knedlíků.

Bolbuch dvěma ranami rozpáral dva nepřátele snažící se odvléct Osvarra, a přiskočiv na pomoc Heftovi v boji se statným krollem, bylo o výsledku souboje brzy rozhodnuto. Následně nelítostný Heft jedinou ranou sklátil bezbrannou Kupřenu, která se již svíjela v bolestivých křečích po Klabzejově prudkém psychickém útoku.

To už zbylí lichvářčini pohůnci nevydrželi a rozprchli se všemi dostupnými směry. Ve výčepu tak zůstali jen Nurnští, neboť ostatní hosté včetně hostinského zmizeli už dávno. Vypadalo to tu jako na jatkách. Podlaha byla kluzká krví, která stékala do mezer mezi prkny.

...následně nelítostný Heft jedinou ranou sklátil bezbrannou Kupřenu...

“Nesměj utéct”, zařval Bolbuch, když se rozhlédl po místnosti a došlo mu, co dužina právě spáchala. Sám si ale držel silně krvácející ránu na stehně a nebyl schopen rychlejšího pohybu, většina ostatních na tom byla podobně, takže z hostince za uprchlými rváči vyběhl pouze Heft.

Heft zahlédl dva z nepřátel prchat boční uličkou a rozběhl se za nimi. Několikrát zatočil, jak se mu snažili zmizet ve spleti ulic, až vběhl na náměstí, kde málem vrazil do dvojice městských strážných.

“Co se děje?” vyštěkl jeden z nich, když se vzpamatoval z počátečního leknutí, a oba namířili na trpaslíka halapartnu. Heft si uvědomil, že má stále v ruce zkrvavenou zbraň.

“Ech... tedy...”, koktal tázaný, než mu hlavou bleskl nápad. “Honim lupičoj”.

“Áno?”, nadzvedl obočí voják a podezřívavě si prohlížel Heftovu zkrvavenou čepel.

“Totiž... takhle... My jsme pónníci, heném jako na putovaň”, vymýšlel si kvapně Taras, “a bydlíme U hrozna, a já si tak spijó, dyž tu ně cosejc zbudilo a já zrel, že v pokojó něko je a hrabe se vo věcóch, tak včil vyskočím, vèzmu sekeroj, ale voni zdrhájó, zrel som dvoch, nejmiň, a ještě máchnó, zasáhnó jednóho do rukoj, ale stejně zrhá, až se mu za patama prášíló, tak uháňó za nim, ale někde se mi tu ztratijó...”.

“No tak na to se budeme muset podívat”, pokýval hlavou ozbrojenec.

“Nó, samozřejmě, samozřejmě, pánoj, ale já musím rýchlo nazad, co kdyby se vrátijó, já tam teď mám věcoj úplně nehlídanó”, začal se vymlouvat trpaslík.

“Zloděééj, chyt’te zloděéééj!”, ozvalo se náhle od stánků tržiště.

“Tak běžte, my tu máme práci”, ohlédl se voják k ruchu mezi stánky. “Za chvíli tam dorazí hlídka celou věc vyšetřit”. Heft si vydechl a rozběhl se co nejrychleji zpátky.

“Musíme zmiznót, za chvíli tu budó vojákój”, vyhrkl udýchaný trpaslík, když znovu vběhl do lokálu U hroznu.

“Jakto?”, podezřívavě se na něj zadíval Klabzej.

“No, chytňu mňa na ulicoj a vyptávajó se, tak jsem se vymlouvijó, že nás tu okradló, ale přijdó to sem vyšetřót”, vysvětlil poněkud zmateně Heft.

“A tos je nemohl poslat někam jinam?”, zakroutil hlavou nevěřicně Goran.

“No jo, starej bonzák nás zase napráskal”, zavrčel Gerllod, který trpaslíkovi od jeho podrazu na svatbě nemohl přijít na jméno.

“Nekecat, balit, musíme okamžitě z města”, zavelel Bolbuch, kterému Myšilov právě zalátal poslední šrám.

Nurnští se tryskem vyřítili z města a hnali se po hlavní cestě k jihu. Jakmile byly městské hradby z dohledu, na radu Osvarrovu opustili hlavní cestu a odbočili na východ, aby se před slidivýma očima hlídek, které je jistě budou pronásledovat, ztratili v lesích na východní hranici země.

Družina minula obděláaná pole a pastviny a k večeru se skryla pod zeleným příkrovem pohraničních hvozdů. Cesta se tím samozřejmě výrazně zpomalila. V neobydleném kraji bez cest se družiníci museli často prodírat podrostem a prosekávat si cestu trním, obcházet rokle a skály a bloudit v nepřehledném terénu.

Během tohoto putování družina narazila na osamocného poutníka, trpaslického válečníka Thygrama, který se tu v divočině odloučen od civilizace věnoval půstu a rozjímání. Byl totiž také knězem, ale mnoho toho nenamluvil, proto nikomu neřekl, v co vlastně věří a v čemže spočívá jeho kněžství. A nikdo se zamklého trpaslíka neptal.

Po několika dnech náročného putování se navíc ukázalo, že družiníci nezametli stopy tak, jak doufali. Průzkumníci zahlédli dva vojáky, kteří sledovali jejich stopu, ale naštěstí si jich sami ještě nevšimli. Družina tedy připravila past. Využila Goranova dvojníka jako návnadu, a když ho vojáci začali honit, vyskočili z křoví válečníci. Bolbuch a Heft zabili prvního, Gerllod, Nug a Thygram prokláli druhého. Střelců, kteří zůstali v záloze, nebylo třeba.

“To byli královští gardisté”, podotkl Osvarr při pohledu na mrtvolu. “Ti se snadno nevzdají”.

“Jsí šlechtic, ne?”, podíval se na něj tázavě Gerllod.

“Ale nemám žádnou pravomoc, aspoň dokud nebudu právoplatným pánem na Zmoňi”.

“Tak jedem dál, ne?”, nadhodil Yasper.

Trvalo ještě několik dalších dní, než společenstvo konečně dorazilo k cíli své cesty, aniž by potkalo kohokoliv krom lesní zvěře.

“Támhle je Zmořeň”, ukázal Osvarr na vzdálený pahorek. “Konečně”.

“A co je to támhle?”, ukázal pro změnu Frynn na opačnou stranu. Všichni pohlédli tím směrem. K družině se z kopce přibližoval mohutný vlk. Měl v kohoutku dobrých dva a půl sáhu a jeho šedá srst působila přízračně. Pomalu se blížil a cenil na dobrodruhy své zuby zvící krollich prstů.

Nurnští se připravili k boji, který se zdál neodvratný. Válečníci se postavili do první linie, střelci natáhli tětiny. Vlk se rozběhl. Řítil se přímo na dobrodruhy. Pak skočil. Vylétly šípky a šípy, zaleskly se čepele zbraní připravených udeřit. Ale k boji nedošlo. Vlčí tělo ve skoku náhle zmizelo, a jen lehký závan ovál tváře dobrodruhů očekávajících útok.

“Co to bylo?”, rozhlížel se kolem zmateně Gon, ale ostatní se na sebe jen bezradně dívali.

“Ať to bylo co to bylo, je to pryč”, prohlásil Bolbuch. “Nekoukat, hrad je támhle”.

Zakrátko se družina ocitla v troskách vesnice opuštěné jistě před mnoha desetiletími. Zbytky rozbořených zdí byly zarostlé klečí a býlím a jen stěží se dalo poznat, že je to dílo lidských rukou. Na kopci nad vsí se proti obloze rýsovaly trosky kdysi jistě pyšného hradu, na kterém však zub času již též zapracoval.

Náhle se ozval šramot a zpoza pobořených zdí se vynořilo několik postav. Podle trhaných pohybů polorozpadlých těl zkušený dobrodruzi jasně rozpoznali, že se jedná o zombie, nemrtvé, kteří páchnou. Tyto obludy patří ke slabším nemrtvým a družina čítající pět válečníků neměla vážnější problémy s jejich potřením.

Rozsekaná těla se již válela v prachu, když Goran ukázal na směrem k hradu a zavolal na ostatní: “Podívejte, támhle”.

Skutečně, od vesnice do stráně k hradu spěchala podivná shrbená postava v dlouhém černém plášti. Více družiníků napadlo, že by to mohl být nekromant, který na ně právě poslal krvelačné zombie. Nikoho naopak nenapadlo, že nekromantovým úkolem bylo přilákat další chutné duše pro současného vládce hradu.

“Rychle za ním”, kázal Bolbuch a vyrazil do strmého kopce. Ostatní za ním.

Když zadýchání dobrodruzi vpadli branou na nádvoří, nespatřili ani živáčka. A ani si nevšimli, že se zšeřilo a padla tma, toho dne poněkud brzo.

Rozhlédli se kolem sebe po hradních budovách. Zevnitř z nádvoří nevypadaly tak zničené jako při pohledu zvenku. Kamenné zdivo působilo ponuře, ale pevně. Dobrodruzi kráčeli po nádvoří a rozhlíželi se po nějakých známkách života, když tu z domu vyšla postava, celá zakutá v brnění zdobeném mnoha bodci a čepelemi s mohutným obouručním mečem v ruce, a bez rozpaků se vrhla na družinu.

Hradnímu pánu se neohroženě postavil Bolbuch, paríroval svou sekerou, ale ta mu po ráně mečem vylétla z ruky, takovou měl rytíř sílu. Ze stran ihned přiskočili Heft a Gerlod, aby poskytli vůdci čas znovu se ozbrojit. Střelci se snažili pomoci palbou, ale šípy se neškodně odrážely od silné zbroje. Válečnické zbraně sice na několika místech zasáhly, ale majitel brnění stále jakoby neumdléval. Až kroll Nug se dokázal přitočit k nepříteli zezadu a silnou ranou svého kyje hluboko prohnul zádový plát. Válečník se zapotácel, a toho využil Bolbuch, který mu hluboko do hrudi zaťal sekeru. Rytíř klesl na kolena a zasypan dalšími ranami se s rachotem sesul k zemi.

“Klatě”, odplivl si vůdce. “Doufám, že tu takových není víc”, pravil a pozorně se rozhlížel po dveřích do rozličných budov na nádvoří.

Oddychování bojem znavených dobrodruhů náhle přerušil bojový pokřik, a když se druzi otočili, spatřili právě zabitého rytíře vrhajícího se znovu do útoku. Tam, kde před chvílí leželo jeho tělo, nebylo nic.

Válečník zaútočil z týla a první se mu dostal do rány Horác, který se tradičně držel vzadu. Rána obouručákem ho odhodila o několik sáhů a malý hobit zůstal otřeseně ležet na zemi ztěžka lapaje po dechu. Naštěstí pro něj Goran poslal proti rytíři svého dvojníka, který odlákal jeho pozornost, a přestože byl vzápětí rozsekán, zaměstnal nepřítele na dost dlouho, aby se válečníci dokázali znovu postavit do bojové formace a udeřit. Teď už měli lepší představu

...ze stran ihned přiskočili Heft a Gerllod...

o způsobu boje tohoto protivníka a zaútočili tudíž z více stran, čímž nepříteli zmátli a dokázali ho znovu udolat. Přesto si ale všichni odnesli několik sečných zranění.

“Tak co se to tu, sakra, děje?”, položil si spíše řečnickou otázku Klabzej, ale ostatní jen bezradně pokrčili rameny.

“A kde je zas ta mrtvola?”, vykřikl zděšeně Frynn, když si všiml, že tělo hradního pána v nestřeženém okamžiku opět zmizelo. Zpoza rohu věže se však ozývaly těžké kroky a cinkot krácejícího rytíře.

“Ven, kvapem”, zavelil Bolbuch a družinici se rozběhli přes nádvoří k východu. Jaké však

bylo jejich překvapení, když na místě brány, kterou vstoupili, stála neprostupná zeď.

“Můžeš nás odsud dostat?”, podíval se Gerllod na Gorana.

“Já?”, podivil se barbar.

“No třeba nějakým kouzlem”.

“Mohl bych tě proměnit v ropuchu”, zamyslel se šaman, jehož kouzlení bylo poněkud primitivnější úrovně. Musel připravit složitý obřad a provést mnoho předepsaných úkonů, aby si naklonil nejrůznější přírodní duchy a ti vykonali jeho vůli. “Když si tu sedneš do dřepu a já ti na hlavu položím sušenou kůži z mloka, pak kolem tebe zapálím svíčky a rozsypu trochu máty a sušeného jalovce...”.

“A k čemu mi asi bude, když budu ropucha?”, zlostně si odfrkl Gerllod.

“Třeba bys mohl odskákat a protáhnout se nějakou dírou”, pokrčil rameny Goran.

“Ten nesmrtelný hajzl už se zas blíží, měli bysme zmizet”, ozval se Yasper.

“Támhle to vypadá jako nějaká svatyně, co se tam schovat?”, ukázal Thygram na postranní budovu. Vzápětí už kroky Nurnských směřovaly přes nádvoří udaným směrem.

Dobrodruzi vpadli do prostorné místnosti s vysokým stropem a okny vyplněnými barevnými skly. Válelo se tu několik lavic a u protější stěny stál oltář. Nurnští kvapně zavřeli dveře a vyztužili je několika lavicemi, ale dovnitř se nikdo nedobýval. Oknem viděli, že rytíř chvíli obcházel pod několika schůdky vedoucími ke dveřím svatyně, ale na ně nevstoupil a po chvíli odkvačil.

“Tak co teď?”, zeptal se Gon.

“Zdá se, že sem to za náma nemůže”, podotkl s nadějí v hlase Frynn.

“To je dobře. V tom případě nařizuji odpočinek”, prohlásil udýchaný a notně zkrvavený Bolbuch.

“Čí je to asi svatyně?”, rozhlédl se po místnosti Gerllod.

“Nemám tušení, nic mi o nepřipomíná”, zavrtil hlavou Thygram, jediný družinový odborník přes náboženství.

“Toto je svatyně boha Zuna, pánové. Vítejte na Zmořni”, prozradil dobrodruhům duch, který právě prošel stěnou. Odpovědí mu byly vytasené zbraně Nurnských, a rovněž několik nepěkných zaklení, nepatřičně narušujících pietu místa.

“Asi bych se měl představit”, rozhlédl se duch po zaražených tvářích nurnských hrdobců. “Jsem Uriah Hebke, kněz boha Zuna na tomto hradě. Tedy, alespoň jsem jím býval, dokud jsem žil, ale dovoluji si považovat se za něj i po smrti”.

“Co se tu, u všech démonů, děje?”, vzpamatoval se z leknutí jako první Gerllod.

“Démony bych se na tomto místě příliš nezaklínal, být vámi”, odvětil duch. “Vše vám mohu vyložit, podle svých skromných vědomostí, ovšem. Ale upokojte se, odložte zbraně a ošetřete si rány, zjevně to potřebujete. Nebojte se, v těchto zdech stále zůstává alespoň drobný stín Zunovy moci a vyjma mé maličkosti není pro obyvatele tohoto prokletého místa možné sem vstoupit”.

Dobrodruzi se tedy uvolnili a posadili se na lavice, kde si začali léčit šrámy. Hlavně druid Myšilov měl práce nad hlavu s obvazováním raněných. A Uriah zatím stručně vyložil, co se na hradě děje.

Onen bojovník, s nímž se družina střela na nádvoří, byl samotný hradní pán Lebokar. Je poněkud nerudný, po sto letech strašení ostatně kdo by se mu divil. Nemůže umřít, ale také se může pohybovat jen na nádvoří a ve zbrojnici. Kromě něj se po hradě pohybují různí duchové z řad služebnictva a Lebokarovy družiny, kteří byli na hradě ve chvíli prokletí. Ta nastala zhruba před sto lety, Uriah to již dávno přestal počítat. Tehdy Lebokar nařídil na nádvoří hradu pobít ženy a děti vlčího lidu a byl proklet jejich kněžkou. Od té doby jsou hrad i všichni jeho obyvatelé prokletí a scéna masakru se tu odehrává každý den. Podle Uriaha by mohlo pomoci, pokud by se masakru a následné kletbě podařilo zabránit.

Během knězova vyprávění se dobrodruzi vyléčili a v relativním pohodlí kaple se uložili k odpočinku. Sem tam někdo prohodil nějaké slovo s moudrým duchem, ale většina hrdinů byla zamlklá, ztracena v myšlenkách o pomíjivosti bytí.

Po několika hodinách se zvenku ozval hluk dupajících nohou, hlasů a cinkajících zbraní. Nurnští se nahrnuli k oknům a spatřili přízračnou scénu, kdy byli zubožení a spoutaní duchové hnáni na nádvoří halapartnami vojáků, rovněž duchů. Na nádvoří stál přízračný Lebokar, kterému právě něco sděloval mlžný posel, a jeho tvář byla bílá jako čerstvý sníh, zkrivená žalem a nenávistí.

“Teď dá příkaz k masakru”, vykřikl Uriah. “Musíte jednat”.

Nurnští bezmyšlenkovitě poslechli a vyběhli na nádvoří utkat se s přízračnými vojáky. Jaké však bylo jejich překvapení, když někteří dobrodruzi zjistili, že jejich zbraně na nepřátele vůbec nepůsobí. Střelci vyslali několik salv, ale jejich šípy a šípky se neškodně roztříštily o protější stěnu. Jen Yasper, jenž po přečtení příručky začínajícího dobrodruha, kterou našel na nočním stolku svého pokoje v hostinci U hrocha, kde se již válela drahně let a předávala se z dobrodruha na dobrodruha, zakoupil šípy se stříbrnými hroty, dokázal zraňovat nehmotné postavy.

Někteří válečníci měli očarované čepele a podařilo se jim rozehnat pár vojáků, ale přízračné halapartny ozbrojenců je krutě zraňovaly procházejíce jejich hmotnými těly jakoby nic. Bolbuch musel chtít nechtít vydat příkaz k ústupu. Dobrodruzi se stáhli do svatyně, kam za nimi vojáci nemohli, a jali se sledovat scénu na nádvoří. Tam Lebokar dunivým hlasem vydal příkaz a následoval masakr spoutaných zajatců. Několik vojáků rozehnaných čepelemi Nurnských zjevně nehrálo roli. Když bylo dílo hotovo, objevila se na hradbách přízračná postava mladé dívky divokého vzezření a vysokým hlasem pronesla slova kletby. Přestože družiníci nerozuměli jazyku, slova jim zněla v hlavách jako zvon. Pak vše zmizelo a nádvoří bylo tiché a klidné.

“Tohle nedáme”, pronesl prorocká slova Konopka.

...jsem Uriah Hebke, kněz boha Zuna na tomto hradě...

“Ted si hlavně potřebujem odpočinout”, prohlásil vyčerpaný Gerllod.
“Bať, ráno můdřejší večeroj”, přitakal Heft.

Ale ráno nepřišlo. Když se Nurnští začali probouzet, panovala stejná tma jako předtím. Přesto nápad přišel.

“Kdybychom chytli Lebokara a zabili ho tady u oltáře, tak by už nemusel ožít”, představil ostatním svůj plán Gerllod. “Uriah přece říkal, že tady ve svatyni to prokletí nepůsobí”.

Ostatní souhlasili. Tohle by mohlo být řešení. Přinejmenším to stálo za pokus. A tak družinici vyrazili znovu na nádvoří. V čele šli Bolbuch, Heft, Gerllod, Thygram a Nug, kteří měli hradního pána zaměstnat, zatímco ostatní nesli lasa, kterými měl být v nestřeženém okamžiku spoután.

A opravdu. Lebokar na sebe nedal dlouho čekat a vyrazil proti Nurnským. Ti ho obestoupili a dotírali na něj, ze všech stran, aby nevěděl, kam se obrátit. První vrhl laso šikovný Yasper a dobře mířenou ranou rytíře lapil do smyčky. Když se Lebokar snažil vyprostit, využili válečníci situace a srazili ho na zem. Tam byl pomocí dalších lan hradní pán spoután. Pak ho družinici popadli, a přestože se vzpíral a klel, nesli ho do svatyně.

Bolbuch v čele právě vstoupil na první schod, když zavřenými dveřmi svatyně prošel Uriah Hebke a udeřil ho přízračnou dýkou. Trpaslík necítil ránu, ale jakoby mu nehmotná čepel z těla vysávala životní sílu.

“Braňte se”, zařval vůdce, pustil Lebokara a sáhl po zbraní. V boji se ukázalo, že nehmotný Uriah dokáže procházet nejen zdmi, ale i živými bytostmi. Tak se točil mezi dobrodruhy, procházel jimi, a přitom sekal na všechny strany zářící nehmotnou dýkou. Stejně jako přízrační vojáci, ani on nebyl zranitelný obyčejnými zbraněmi a boj byl tedy nesmírně náročný. Několik dobrodruhů neschopných pomoci ostatním se před pomateným knězem skrylo za vedlejší zídou.

Gerllod znechucen tím, že jeho vojenská čepel nafasovaná v gwendarronské armádě není schopna duchovi ublížit, stál opodál a pozoroval boj, když tu k němu přistoupil Gon a podával mu tenký, ale dlouhý stříbrný řetězek. Válečník ho vzal a omotal kolem své ocelové čepele, načež zaútočil na ducha divoce šlehajícího kolem sebe svou přízračnou dýkou. Stříbrný řetěz se rozzářil, když Gerllodova čepel prošla Uriahovým tělem, a duch zařval překvapením a bolestí. Zlostně se otočil na liscannoského hrdinu, ale ten neváhal a ťal znovu. Poraněný duch prošel jeho tělem, přičemž mu zarazil dýku do prsou. Gerllod pocítil ledový chlad a na chvíli ho přepadla slabost, ale věděl, že nyní nesmí povolit. Skočil přímo na ducha a nehledě na svou obranu několikrát rychle sekl. Na Uriahově přízračné tváři se chvíli zračilo překvapení, než se s příšerným ušírvoucím řevem duch rozplynul.

Bylo dobojováno. Bolbuch klečel na koleni a opíral se o sekeru snaže se popadnout dech. Všichni bojující byli zcela vyčerpaní. Místa, kam je zasáhla Uriahova dýka, byla zcela necitlivá a na dotyk ledová. Naštěstí byli všichni živí, ale Klabzej hnal zraněné do svatyně, aby je mohl odborně ošetřit. V tomto stavu se nemohli nikomu dalšímu postavit. Navíc prostým pohledem na dlažbu nádvoří zjistili, že po zajatém Lebokarovi zůstaly jen potrhane provazy, hradní pán však byl pryč. To však bylo dobrodruhům nyní srdečně jedno. Rozložili se ve svatyni k odpočinku a Myšilov běhal od jednoho k druhému, aby řádně ošetřil všechna zranění.

Později se družinici nahnuli k oknům, aby si znovu prohlédli děsivou podívanou na nádvoří, kdy Lebokar se svou ženou po boku nařídil svým vojákům zmasakrovat bezbranné zajatce z řad vlčího lidu. Vše proběhlo jako o den dříve, a po prokletí se nádvoří opět vylidnilo.

Když si Nurnští řádně odpočinuli a vyspali, začala porada o dalším postupu.

“Takže je jasný, že Hebke byl zrádce a kecal”, shrnul situaci Gerllod.

“A co z toho plyne?”, otázal se Bolbuch.

“No třeba lhal i o tom, že se z hradu nedá dostat. Mohli bychom to nějak zkusit. Ty vážně něco neumíš?”, obrátil se válečník na Gorana.

“Tak ještě bych tě mohl nechat lítat, ale nevydrží to moc dlouho”, poškrábal se na bradě šaman.

“No vidíš, tak jdem na to”, zaradoval se Moskyt.

Dobrodruzi vylezli ze svatyně na nádvoří a před zmizelou bránou do hradu, kde Goran roztavil několik voskových svíc a zapálil je. Pak rozsypal po zemi jakýsi černý prášek a vytvořil z něj přitom prapodivné obrazce. Potom zapíchl do Gerllodových šatů a vlasů asi dvacet sokolích per, dvě nejdelší mu vložil do dlaní a postavil válečníka do středu obrazce.

“Tak, a teď klidně stůj, a až ti řeknu, tak začneš rychle mávat rukama, jasný?”, vysvětlil šaman Moskytovi fungování kouzla. Ten jen kývl na souhlas.

Ostatní nezúčastněně přihlíželi, když začal Goran kolem svící křepčit a prozpěvovat podivná neznámá slova. Tanec se stále zrychloval a brzo i přihlížející začali pociťovat silící koncentraci magické energie. Heft raději poodstoupil a prohrábl si naježené vousy.

Po několika minutách frenetického křepčení dal Goran pokyn válečníkovi, a ten začal zuřivě máchat rukama. Šaman kolem něj ještě několikrát protančil, než zvedl ruce a vykřikl poslední slovo zaříkání. Prášek na zemi zajiskřil a se syčením vzplál, zahaluje Gerlloda do štiplavého dýmu. Když se kouř rozplynul, byl už válečník několik sáhů nad zemí a za mohutného máchání rukou stoupal stále výš směruje nad zeď ohraničující hrad.

“Nejde to”, oznámil ostatním Gerllod, když šťastně přistál. “Všude kolem hradu je tma, není tam nic vidět, a jakoby mi nějaká síla bránila přelítnout tu hradbu”.

“Dobře, tak na to musíme jinak”, prohrábl si vousy Bolbuch. “Mrknem se do těch baráků”.

Dobrodruzi přešli před hlavní vstup do rozlehlé budovy, který byl blokován masivními okovanými dubovými dveřmi. O jejich otevření se nejprve pokusil Yasper a po něm Gon, ale se složitým zámekem si ani jeden neporadil. Pak se proti dveřím rozběhli oba trpaslíci, ale kromě pomačkaných ramenních plátů nedosáhli žádného výsledku.

Nakonec si před dveře stoupl Goran. Namaloval na nich složitý znak křídou, načež před nimi začal křepčit a prozpěvovat si ve svém hrdelním barbarském jazyce. Někteří dobrodruzi sledovali šamanovo snažení, zatímco jiní se s přichystanými zbraněmi rozhlíželi, zda se někde nevynoří nějaký nepřítel. Zahlédli jen Lebokara, který se ale ostenativně držel na druhé straně nádvoří a dělal, že družinu nevidí.

Goran zrychloval svůj tanec a zpíval stále hlasitěji, až s posledním výkřikem máchl svou čarodějnou holí a bouchl do dveří. Ty se s hromovým zaduněním rozpadly na třísky a kusy zprohýbaného kovu. Cesta do hradní budovy byla volná.

Družina zaujala bojové postavení a přes rozpadlé trosky dveří vstoupila do hradu. Ocitla se v rozlehlém vestibulu s širokým schodištěm do patra a několika bočními chodbami a místnostmi. Když se družiníci vydali po schodech nahoru, náhle se odevšad začali hrnout duchové.

Družina byla napadena ze všech stran, což záhy vedlo k rozpadu bojové formace, neboť každý se bránil, jak mohl. Bolbuch s Heftem po boku se probili na ochoz v patře, kde byla koncentrace duchů největší, a rozháněli je svými ušlechtilými čepelemi. Goran se oháněl svou holí, která mu poskytovala nadpřirozené bojové schopnosti, a se svými vyčarovanými dvojníky po boku se probíjel sloupovím. Gerllod se pokusil zopakovat trik se stříbrným řetízem, zatímco Thygram se po přízračných stínech oháněl stříbrným šípem, který si půjčil od Yaspera. Rovněž Osvarr se zapojil do řezů svým mečem děděným v jeho rodu po několik generací.

Kroll Nug nebyl s to pochopit rozdíl mezi kouzelnou a nekouzelnou zbraní, proto se po duších oháněl svým kyjem, ale dosáhl pouze toho, že rozmlátil dřevěný stůl, srazil sochu amorka na soklu nad schodištěm a prorazil zábradlí. Duchům nicméně neublížil a přes zoufalou obranu jejich nehmotným pařátům podlehl.

Klabzej Myšilov stál uprostřed schodiště a mával kolem sebe svou dubovou holí naplněnou čistou lesní mocí a navíc srážel duchy psychickými údery na jejich éterické schránky. Vedle něj se krčili Frynn a Gon, kteří na své šípky nasadili stříbrné hroty darované Yasperem, a tak mohli sestřelovat duchy objevivší se poblíž. Naopak velkorysému Yasperovi jeho stříbrné šípky

záhy došly, a on se tak ocitl před nepřáteli bezbranný. Snažil se sice ukrýt v masivní truhle u stěny, ale nebyl dost rychlý a rozlícení duchové mu doslova vyrvali duši z těla.

Posledním bojujícím byl Horác, přestože slovo bojující je dosti nadsazené. Hobit nevlastníci magické zbraně většinu boje strávil kličkováním mezi sloupy a vyhýbáním se zlovorným nepřítelům, což se mu poměrně úspěšně dařilo.

Když se pod ranami ušlechtilých čepelí nurnských reků rozplynul poslední duch, sešla se družina u mrtvol dvou padlých. Přestože v boji netekla krev, byli dobrodruzi oslabeni pařáty duchů, jejichž zásahy z nich vysály životní sílu, a navíc vysileni náročným bojem. Však se také Klabzej měl co ohánět, aby přízračná zranění patřičně magicky vyléčil.

“Tak co dál?”, zeptal se ostatních Bolbuch, zatímco mu Myšilov hojivou masťou mazal rameno, které mu po zásahu duchem celé mravenčilo.

“Já bych se stáhnul do svatyně a odpočinul si”, navrhl malý Gon, který jako nováček měl několikrát na mále a zatím dostatečně nevyklý dobrodružnému životu byl zcela vyčerpan.

“Sotva jsme vstávali”, zavrčel Gerllod.

“A nebo bychom naopak měli co nejrychleji prohledat hrad”, podotkl Goran. “Aby tu zítra ti duchové nebyli zas”.

“To je dost o hubu, kdo ví, co tam může ještě čekat”, namítl Frynn.

“Všimli jste si, že ti duchové vypadali, jakoby na sobě měli livreje?”, nadhodil Yasper.

“Já si toho všim”, hlásil se Gon. “Bylo to asi místní služebnictvo”.

“Ten tlustej duch v přízemí byla nejspíš kuchařka a...”, začal Frynn, ale pak se zarazil a prudce se otočil s otevřenou pusou zíraje na Yaspera. I ostatní si v tuto chvíli uvědomili, že během porady se k nim Yasper s Nugem, jejichž těla chladla na podlaže, připojili a beze všeho stojí mezi ostatními, byť byli poněkud průhlední. Nurnští tasili zbraně, ale dvojice exdobrodruhů nevypadala, že by měla nepřátelské úmysly.

“Co blázníte?”, zeptal se překvapeně Yasper hledě na napřažené čepele a podezíravé pohledy ostatních, zatímco Nug si potěžkal svůj nehmotný kyj.

“Vy jste mrtvý”, ukázal na duchy Heft.

“Nug... necítí mrtvý”, zavrtěl rezolutně hlavou kroll. “Naopak... cítí se uvolněný... a lehký jako pírkó”.

Yasper zvedl dlaň a dal si ji před oči, skrze ni stále pozoruje ostatní. “No, musím uznat, že jsou tu jisté náznaky k zamyšlení...”.

“Ale jak je tohle možný?”, divil se Horác.

“Hele, Yaspere, zkus projít tím sloupem”, navrhl Goran. A skutečně, nehmotný zloděj překážkou bez problémů prošel.

“Jaks to udělal?”, hned se ho ptal Horác. “To bych chtěl taky umět”.

“To se dá snadno zařídit”, podotkl Bolbuch a palcem překontroloval ostří své sekery.

“Vážně by to šlo?”, obrátil se na něj Lipový s bezelstným výrazem.

“Já bych moc nenaléhal”, upozornil hobita Goran. “Aby ses nedivil”.

“A jak je to teda možný?”, naléhal Horác na barbara.

“Tady kolega ti to vysvětlí”, odkázal šaman hobita na svého dvojníka, který přes nápor dotazů zůstal ledově klidný a s kamennou tváří zarytě mlčel.

Bolbuch zatím dospěl k názoru, že je zbytečné chtít porozumět všemu. “Prohledáme to tady”, přikázal. “Yasperovi a Nugovi se de facto nic moc horšího stát nemůže, takže půjdou první”.

Družina se pustila do prohledávání rozlehlého hradu. Poctivě prohledala všechny místnosti, i ty zamčené, kam bez problému pronikla dvojice Yasper a Nug, ale nic, co by vysvětlovalo podivuhodné dění na hradě, nenalezli. Až v nejvyšším patře hradní věže byl objeven obraz pohledné ženy.

“Amalea Zmořeňská, žena Lebokarova”, přečetl štítek Gon.

“Vypadá jinak než ta, co jsme viděli na nádvoří”, zamyslel se Frynn.

“No jo, asi jich měl víc, třeba se to tehdy smělo”, ozval se Horác.

“A nebo zemřela a oženil se podruhý”, navrhl pravděpodobnější vysvětlení Goran.

...Yasper zvedl dlaň a dal si jí před oči, skrze ni stále pozoruje ostatní...

“Všimněte si ale”, zadíval se na obraz pozorně Yasper, “že tahle ženská spíš vypadá jako ta kněžka, co Lebokara proklela”.

“No jo, ty kluku jeden, tys na to možná káp”, zašilhal na obraz zblízka Gerllod.

“Že by Lebokarova první žena byla kněžka vlčího lidu?”, pochyboval Gon.

“Ta kněžka vypadala dost mladě, spíš by to mohla být jejich dcera”, podotkl Frynn.

“Pokrevní vazba”, pokýval hlavou Goran. “Ta může vytvořit velmi silné magické pouto”.

“Tak teď ještě, kde tu dceru lapit?”, zabručel Bolbuch.

“Co je to třeba támhle?”, ukázal Gerllod hledící z okna. Z hradní věže by mohl být rozhled do daleka, pokud by vše za hradbami nebylo zahaleno černočernou tmou, ale na jedné straně byla branka a za ní křovím zarostlá zahrada, na jejímž konci stál malý domek, z jehož okna se linulo bledé světlo.

“Jdem tam”, prohlásil Bolbuch, když se u okna vytáhl na špičky a pohlédl přes parapet. “Třeba tam bydlí někdo rozumnej”.

Dobrodruzi sestoupili z věže zpět na nádvoří a vyrazivše branku, ocitli si v zeleném bludišti trnitých křovin. Jen Jasper a Nug neměli problémy projít, ostatní co chvíli zakleli, když je pružné větve šlehly přes nechráněnou pokožku. Navíc byla neznatelná stezka plná křížovatek a slepých odboček, takže dobrodruzi bloudili různými směry. Bludiště bylo zjevně daleko větší, než se při pohledu z věže zdálo.

Znenadání se z křovin vynořili podivní proutění panácí, jakoby změt' křovin v podobě lidských postav, a vrhli se ze všech stran na družinu, bičující dobrodruhy větvemi. Šípy jim nepůsobily téměř žádné škody, zapichující se do nich jako do cvičných terčů, proto Konopka vytáhl láhev s olejem a jednoho panáka zkusmo zapálil. Ten vzplál jasným plamenem a během chvíle z něj zůstala jen hromádka popela. Touto účinnou taktikou se podařilo zlikvidovat většinu nepřátel, přestože Bolbuch s Heftem svými sekýrami nasekali pěknou hromadu dříví na podpal a činili se i ostatní, včetně družinových duchů s jejich nehmotnými zbraněmi.

Po vyléčení zranění způsobených švihajícími větvemi pokračovala družina v bloudění zahradou, ale trvalo ještě několik hodin pochodu, než se klející dobrodruzi prosekali na druhou stranu. A tam skutečně stál domeček, který viděli z věže. Heft se podíval na ostatní, pak pokrčil rameny a zabušil na dveře.

Otevřela pohledná tmavovlasá dívka, přesně ta, kterou dobrodruzi již několikrát spatřili hystericky proklínat Lebokara za povraždění jejich lidí. Nyní však její tvář zdobil milý úsměv, a aniž by se obtěžovala ptát se dobrodruhů, kdo jsou a kde se tu vzali, pozvala je dál.

Nurnští se začali hrnout do malé světničky, ale ta se ukázala dost velkou pro všechny. Přestože to zprvu vypadalo, že je v místnůstce jen malý stolek se stoličkou, byl stůl velký a dubový a kolem něj lavice, kam se dobrodruzi pohodlně usadili. Dívka hostům nabídla bylinkový čaj, a hnedle začala nalévat do šálků, které již byly připraveny před dobrodruhy na stole. Z nevelké konvice se linula příjemná vůně, a přestože to bylo s podivem, stačil její obsah pro všechny.

Dívka se usadila a začala dobrodruhům vyprávět o své zahrádce, o ptáčcích, s kterými se honí po louce, o mracích uhánějících oblohou, s nimiž občas rozmlouvá, a tak pokračovala a pokračovala, přeskakovala od tématu k tématu, a stále působila zasněně, jakoby ani nevnímala společnost kolem sebe.

“A co Lebokar?”, přerušil dívku Bolbuch, již netrpělivý, neboť čaj dopil a kořalka mu došla.

“Ach”, vzdychla dívka a trochu se zachmuřila. “Neříkejte to jméno, neznám žádného Lebokara”.

“Ale pani...”, začal Gon.

“Neříkej jí pani, je mladá”, okřikl ho Gerllod.

“Tak teda slečno”, poslechl hobit, “co to prokletí? Vždyť to jste řekla vy, viděli jsme to”. Dívka však jen zavrtěla odmítavě hlavou.

“Stalo se to hned po tom masakru”, naléhal Gon.

“Nevím nic o masakru ani prokletí. Nic si nepamatuji. Nic si nechci pamatovat. Jsem tu, abych si odpočinula. Je tu krásně, mám tu klid. Nebylo prokletí, nebyl masakr, nic nebylo”.

“Ale už tu odpočíváte sto let”, podotkl Goran. “To by pomalu mohlo jednomu stačit”.

“Slečno, vždyť jste tu úplně sama”, vložil se do jednání Jasper. “To vám nechybí váš lid, skutečný život, slunce?”.

“Slunce?”, podívala se na něj dívka a jakoby nad něčím přemýšlela.

“To jste neviděla už pěknou dobu, že?”, pokračoval vemlouvavý duch Jasper. “Víte, Lebokar je vaším otcem. Pravda, nezachoval se nejlíp. Docela chápu, že jste na něj byla našťvaná, ale čas všechno nakonec zhojí. Pojd'te s námi za ním, ať si můžete vše vyříkat z očí do očí”.

“Ne”, odmítla bledá dívka. “Já teď žiju tady. Jsem spokojená. Nemůžu nikam jít. Nechci”.

“Podívejte, opravdu tu chcete žít na věčnost? Ve tmě, šeru a chladu? Už nikdy nespatřit slunce, necítit vítr ve vlasech, neprocházet se nočními lučinami? Být sama jen se svými sny, bez přátel, druhů, lásky? A necháte svého otce donekonečna se utápět ve své vině? Ani on si za své

činy nezaslouží takový osud. Odpusťte mu. Konečně mu odpusťte, ať má jeho duše pokoj. A vaše též”.

Na dívčině tváři se zaleskly slzy. “Pojďte”, podal jí ruku galantní duch Yasper a pomohl jí vstát. “Je čas jít”.

Nurnští se ve společnosti Zeniter vrátili z trnité zahrady do hradu, kde už byli očekáváni. Heila, Lebokarova druhá žena, stojíc na balkóně navrhla dobrodruhům, že jim vydá všechny hradní poklady a poskytne volný odchod, když nechají dívku být. Odpověděl jí Bolbuch pěkně od plic po trpaslicku a následovalo několik šípů od družinových střelců. Čarodějnice zdvihla ruce a šípy jí neškodně minuly. Pak zamávala rukama a pronesla slova jakéhosi temného kouzla. Kolem ní zakroužila čtveřice čepelí, a pak se obrovskou rychlostí vrhla na družinu.

Válečníci měli co dělat, aby útočící zbraně odrazili. Byla to nezvyklá situace, čepele byly ostré jako břitva a kroužily kolem hrdinů, aby zaútočily v nejpříhodnějším okamžiku. Naopak Nurnští neměli na koho útočit, neboť zbraně nikdo nedržel, a tak jim nezbývalo než jen odvracet útoky.

“Kryjte ňa”, vyzval ostatní Heft a začal se přehrabovat v baťohe. Po chvíli vytáhl jakýsi magický bezmeg a nehezky se usmál. Pak pronesl jakési tajuplné slovo a zmizel, aby se zhmotnil hned vedle smějící se čarodějky. Té ztuhl úsměv na rtech, když viděla svištěcí sekeru mířící přímo na ní. Za okamžik její hlava poskakovala po dlažbě nádvoří.

“Vy vrazi”, ozval se zoufalý výkřik a zpoza rohu vylezl hrbatý mladík v černém plášti se zoufalým výrazem v tváři. Znatelně připomínal postavu, která dobrodruhy na hrad nalákala. Tím se ale nyní nikdo nezabýval, neboť mladíkovi vyšlehl z prstů svazek blesků a srazil na zem válečníky v první řadě. Pak se mu však do břicha zabodly dva šípy, a další nehmotný z Yasperova luku jím prolétl zanechávaje za sebou bolestivou stopu. Čaroděj chtěl seslat nové kouzlo, ale tok soustředění mu narušila rána koule z arbaletu mezi oči. Zapotácel se, a to už k němu přiběhl Klabzej a ranou do týla mu srazil vaz.

Blesky silně popálený Bolbuch se jen těžce zvedal ze země. “Rychle, už to začíná”, pokynul starý trpaslík směrem k nádvoří, kde se již Lebokar jako každý den chystal vydat pokyn k masakru. Dnes to však bylo jinak.

“Otče”, vstoupila na nádvoří Zeniter a s milým úsměvem došla k překvapenému hradnímu pánu. Co si mezi sebou říkali dobrodruzi neslyšeli, ale po chvíli spatřili, jak se dvojice objala. V tu chvíli se začali duchové shromáždění na nádvoří rozplývat a mizet.

Druzi viděli, jak Lebokar, jakoby konečně pocítil tíhu let, poklesl a uleh na dlažbu, položiv Zeniter hlavu do klína. Prohodil ke své znovunalezené dceři ještě několik slov, než zavřel oči navždy. Dívka si ho k sobě přivinula a hladila ho po vousech. Muže, který konečně nalezl pokoj.

Se smrtí Lebokarovou však přestávalo působit kouzlo, kterým byl hrad zahalen. Odpuštění zasadilo ránu démonu, který čerpal svou sílu z nenávisti a násilí a jen díky nim mohl držet hrad ve své moci. Věkovité hradní zdi se začaly hroutit a dobrodruhům se začala třást země pod nohama. Po chvíli otfásání ustalo a družiníci se opět mohli postavit na nohy. Uprostřed nádvoří zela velká černá díra.

Nurnští spustili lano a v čele s válečníky slanili dolů. Ocitli se v hradních sklepech, vlhkých, temných a ponurých místnostech sloužících jako kobky a žaláře. A v nich našli dobrodruzi příčinu zla na Zmořni, temnou bytost z nekonečných hlubin pekla.

Tvor sestával z beztvaré černé hmoty, jen vzdáleně připomínal obřího černého hlavonožce, jehož chapadla se snažila zmocnit se útočících dobrodruhů, kteří jejich konce odsekávali svými ušlechtilými zbraněmi. Na tvora se neohroženě vrhli především Nug a Yasper, kteří podvědomně cítili, že vězní jejich duše, které po jeho zabití mohou vyhrát zpět. Ostatní ale dvěma duchům zdatně sekundovali, do hmoty se zabořilo množství šípů družinových střelců, zasekly se do ní meče a sekery válečníků a tloukly do ní hole dvojníků povzbuzovaných Goranem. Temná chapadla sem tam některého hrdinů obtočila ve smrtícím sevření, ale vždy

rychle přiskočil někdo z ostatních a slizký úd odsekl. Sehraní válečníci se tak probili až k hlavnímu centru temné hmoty, která po několika ranách ochabla, zesklivatěla a rozpadla se na kousičky lesklého černého obsidiánu.

Bylo dobojováno. Vězněné duše byly nyní konečně svobodné. Když dobrodruzi vylezli z podzemí, vycházelo nad Zmořní slunce, jehož teplá záře mihotavě pableskovala na zlatém pokladu, který Nurnští ve sklepeních objevili. A na nádvoří vylezli také Nug a Yasper, tentokrát znovu v celé své živoucí kráse.

“Podívejte”, vyjel náhle Gon. Všichni pohlédli směrem, kterým ukazoval. Hradní brána byla už zase na svém místě, a v ní stál onen obrovský vlk, s nímž se dobrodruzi setkali na pahorcích pod Zmořní. Když ho spatřila Zeniter, rozběhla se k němu, vrhla se mu kolem krku a zabořila hlavu do hustého kožichu. Vlk sklonil hlavu a láskyplně ji olízl.

Dívka se pak otočila a zamávala Nurnským. “Buďte s bohy”, rozloučila se, a pak s vlkem po boku vyrazila ven z hradu. Dobrodruzi ještě chvíli hleděli za ní, než dvojice zmizela z dohledu za dalším pahorkem. Tak se Zeniter po mnoha letech čekání vrátila ke svému lidu.

Pak Osvarr vyvolil z torny svou osobní vlajku a vylezl na trosky věže, kde ji vyvěsil. Nyní se stal skutečným zmořeňským pánem. A to bylo nutno oslavit. Ve sklepě byly krom zлата také slušné zásoby vín a sem tam i nějaká pálenka, vše velmi archaických ročníků. V troskách hradní hodovní síně, již neobtěžování kvílením duchů, tak Nurnští s novým hradním pánem zapili úspěch výpravy.

A na druhý den po důkladném odpočinku s glejtem zmořeňského pána vyrazila družina k domovu.

Rok se chýlil ke konci a sněhový příkrov zakryl kraj, když společenstvo obtíženo kořistí dorazilo zpět do Liscannoru. Vyšlapané pěšinky se ihned zaplnily obyvateli, kteří přišli přivítat své blízké, poslechnout si nové příběhy z cest a v neposlední řadě řádně oslavit, že se tentokrát vrátili všichni živí a zdraví. I Yasper a Nug pomalu znovunalezali duševní rovnováhu, inu, strávit několik dní jako nehmotný duch by patrně oťráslo každým. Ale oslava v pohodlí útulného hostince U hrocha, o něž hostinský Jeremiáš pečoval s láskou vpravdě otcovskou, dala zapomenout na prožité strasti.

A na druhý den následovala obvyklá dražba získané kořisti, oblíbené to zakončení dobrodružných výprav. Většinou zabere celý den, než hrdinové vše spočítají, přiznají, přinesou, zkontrolují, sepišou, a než za neustálého překřikování a povykování kořist podle dávného družinového zvyku rozdělí.

Dalšího dne se ve vesnici odehrála všeobecná koulovačka. Vše vyvolal hobit Gon, který v dražbě zakoupil vzácnou náušnici s oblíbeným kouzlem zvaným dudu. Žel se ukázalo, že vazba udržující kouzlo již slábla a předmět mohl každým okamžikem svou kouzelnou moc ztratit, tudíž se hobit rozhodl využít ho alespoň k tomu, aby se díky kouzlu stal králem vesnické koulovačky. Trefit se do rozmlženého hobita skutečně nebylo lehké, nehledě na jeho přirozenou obratnost, nejvíc mu nakonec konkuroval houf liscannorských dětí, neboť prokřehlí dobrodruzi dali přednost teplým nápojům říznutým kořalkou podávaným Jeremiášem.

Gon pak z Liscannoru odjel, neboť nemaje peníze na školení u mistrů, rozhodl se upsat se armádě, kde se mohl školit zdarma oplátkou za službu. Byl zařazen do královské armády do oblasti severního Gwendarronu k pomocným jednotkám, kde sloužil jako stopař.

Zatím v Liscannoru proběhla oslava novoroku, a po té skončilo druhé funkční období starosty Getda Ruindorského, proto se občané sešli k volbě. Getd se chtěl nadále věnovat především ředitelování znovuootevřené obecné školy, proto se ve volbě utkali Klabzej Myšilov a Gerllod Moskyt.

Klabzej ve svém volebním projevu prohlásil, že chce přísněji postupovat proti zlořádu a tudíž se jako starosta zasadí o znovuootevření vyšetřování smrti Bzučana Kanimůry, v níž byl prý zapleten Burbun Šestý. Černý polokroll, který byl volbě přítomen, vyskočil a začal ječet na celé kolo, že s případem nemá nic společného. Chvilí se tak překřikoval s Myšilovem, až musel být vykázán.

Po této trapné události se chopil slova Gerllod Moskyt, který ozřejmil, že za svého starostování chce ulehčit vdovám a sirotkům a taktéž podpořit zalidnění vesnice. Na voliče jeho projev zapůsobil zřejmě víc než Myšilovova hádka s černým výrostkem, a tudíž se Gerllod Moskyt stal desátým starostou liscannorským a vydal se tak ve šlépějích svého otce, dlouholetého starosty Krochty.

Také hned začal plnit své sliby a na podporu porodnosti vyhlásil, že každý potomek, který se narodí rodičům s liscannorským občanstvím, obdrží od obce darem 1000 zlatých. Však měl na rozhazování. Po letech řádné správy starosty Getda byla obecní pokladna plná. Sám se právě v té době z jednoho potamka radoval, neboť v chladnu se mu narodil synek pojmenovaný po slavném dědečkovi, Krochta.

Vesnice však nerostla jen přírůstkem novorozenců, přistěhoval se také Heft Taras, který potřeboval peníze na školení u mistrů, a tak prodal svou obchodní společnost. Své ženě Fiale oznámil krach, což lakomá trpaslice nepřenese přes srdce a s mužem se rozešla, zůstavši i s dcerou Kníklou v Naglinu u rodičů.

Tím pádem přibyl také Zoltar Zemikosa, ztroskotanec a milovník ovcí, jenž se s družinou potkal při výpravě na sever. Ten dělal u Heftovy společnosti závozníka a jejím zrušením přišel o práci, tudíž přišel za svým zaměstnavatelem do Liscannoru, kde od starosty dostal dobře placené místo rybníkáře.

A tak si dobrodruzi tvořící slovutnou Nurnskou družinu žili, užívali si svých nahromaděných peněz, někteří se školili u svých mistrů a všichni se opíjeli v hospodě. Nikdo dosud netušil, že do Mallikornu se brzo zase vrátí. Ale to už je jiný příběh...

...tím pádem přibyl také Zoltar Zemikosa, ztroskotanec a milovník ovcí...

XII. Válka

[Přednovorok 1067 Dwany Růžička]

Klabzeje Myšilova probudilo soustavné bušení na dveře. Chvilí se převaloval na posteli a snažil se zavrtat pod deku, kde by se mu rány nezdály tak hlasité, doufaje, že dotyčný odejde. Bušení ale neustávalo, a tak byl ospalý druid přinucen vstát z postele a dojít ke dveřím.

“Dobrý den, pane Myšilov, doufám, že jsem vás nevzbudil”, pozdravil ho pošťák Hlůva, přestože ho pohled na druidovu rozčepýřenou hlavu musel přesvědčit o opak. Klabzej jen něco nesrozumitelného zabručel, pročež pošťák pokračoval. “Mám pro vás doporučenou zásilku, prosil bych to tady podepsat... děkuji. Poroučím se”. Hlůva pozdravil a rychlým krokem odkvačil k dalšímu domu.

Myšilov si teprve teď všiml, že pošťák má přes rameno přehozen obrovský a zjevně naplněný pytel. Podivně, pomyslel si, obvykle Hlůva doručení zásilky zapil několika korblicky U hrocha, než se vydal dále.

Klabzej upřel pozornost k zapečetěné obálce. Co mu kdo může chtít, vždyť mu nikdo nepsal od... vlastně ještě nikdy mu nikdo nepsal. Rozlomil pečeť, otevřel obálku, vytáhl listek a četl. V tu chvíli se zcela probudil a nevěřil vlastním očím. Pro jistotu si celý text přečetl znovu.

Vtom se za plotem objevila střapatá hlava trpaslíka Hefta. “Myšilove”, volal, jen co druida spatřil, “to není možné, dostals to taky?”.

“Jo”, odvětil Klabzej. “Povolávák”.

* * *

Lide Gwendarronu, Moji poddaní.

V hodině, která udeřila, obracím se na vás jako na hrdé a oddané občany naší krásné země. Stín zmaru padl na naši hranici a hrdá gwendarronská krev byla prolita. Nemohu strpět pohanu a bolest, jež nám byly způsobeny, a hodlám smést drzé nájezdníky z území, které je nám tak drahé. Leží mi na srdci osud každého občana Gwendarronu ať už doma nebo v cizích krajích. Proto, abych uchránil svoji drahou zemi a milovaný lid, neustoupím ani o krok. Věřím, že tyto mé ideály spojují všechny mé poddané. Jedině tím, že budeme společně a rozhodně postupovat a budeme odhodláni podstoupit oběti nejvyšší, zachováme si svou čest a svobodu. Žádám všechny občany a obyvatele této země, aby spojili své síly tváří v tvář zákeřnému nepříteli. Nařizuji každému, kdo bude vyzván vojskem, aby byl hotov bránit svou vlast se zbraní v ruce.

Linthold, syn Torganův

Územní vojenská správa Nurnského kraje vyzývá pana Myšilova Klabzeje, aby se dostavil k odvodní a rozřazovací komisi na Náměstí maršála Buštěráda č. 12 v době mezi 7 hodinou ranní a 4 hodinou odpolední do dvou dnů po obdržení. Neuposlechnutí rozkazu bude posuzováno podle vojenského práva.

Velitel odvodní a rozřazovací komise, kapitán Pakosta

Odvedenci budou rovnou převeleni k jednotkám. Každý nechť si s sebou vezme:

- jídlo na 2 dny.*
- jedno civilní oblečení.*
- peníze do výše 10ti zlatých.*

Ostatní osobní věci odvedenců budou uloženy ve vojenském skladu a vydány odvedencům nebo oprávněným osobám po propuštění ze služby.

* * *

“No tak já ti teda povyprávím, jak to vypadalo, když jsme šli do války”, povídá takhle jednou Gerllod Moskyt starému trpaslíku Bolbuchovi v hospodě U hrocha nad korbíčky pěnícího moku.

“Mě povolali k mojí jednotce, a Gona taky, kdežto ostatní občani byli povolání k odvodu. Po odvodu jim rovnou přidělili jednotku a všichni šli. Klabzej byl poslanej k polní kuchyni škrábat brambory, jako zamlada doma v Armidenu. Blathela poslali ke kopiníkům, kde se učil pochodovat s pikou a štítem, ten si užil svoje. Horáce tam původně poslali taky, ale desátník zjistil, že ať na něj řve sebevíc, hobit neudrží štít ani piku dost vysoko, tak ho poslali pryč a převeleli do úřední písárny. Škoda, že Zemikosa ještě neměl občanství, tak se vojně vyhnul, a ten by jí zrovna potřeboval jako sůl”.

“A co Heft?”, zeptal se Bolbuch na svého trpaslického kolegu.

“Heft?”, zasmál se Gerllod, “tak toho neodvedli, protože prej má ploché nohy”.

...mě povolali k mojí jednotce...

* * *

Roku 1067 se proradný Gwendarronský král, nechť na jeho hlavu naplňjí všechny haterie světa, pokusil ovládnout naši krásnou zemi, když zákeřně zavraždil našeho milovaného panovníka, krále Horena, nechť mu bohové dopřejí věčné spočinutí. Avšak zle se přepočítal, kořistník, neboť lid se jako jeden muž postavil uzurpátorovi a hájil svou svobodu, o níž měl být lačnými spáry připraven. Mladičský potomek zesnulého krále, princ Armant, který na svůj věk překypoval moudrostí i odvahou, se nezalekl nebezpečí a v těžké době se chopil povinností, jak mu velela památka předků jeho rodu. Postavil se do čela svého lidu a v epických bitvách na hlavu porazil lupičská vojska toužící znásilnit naši překrásnou domovinu.

Byly to těžké boje, ale zlovolný nepřítel se staženým ocasem prchl, aby zalezl do svých doupat a lízal si rány. Hromady mrtvol zůstaly ležet na bojištích, proud vyplavil na pobřeží vraky tisícovek lodí. Měly koho oplakávat vdovy, ale dobře jim tak, nebudou se již vlci sápat po naší zemi, poznávše odvahu našeho lidu a udatnost našeho krále.

* * *

“Takže Hefta neodvedli”, pokračoval Gerllod v načatém vyprávění, když před něj Pamilla Nórienská postavila další korbel chutného piva. “Ale on si myslel, že by měl zajít za Kallestem a zjistit, jestli by nebylo možný získat nějakou práci pro armádu jako družina. To ale nevěděl, že zrovna předtím Kallesteho někdo kuchnul, takže milýho Hefta zabásli a strčili do lochu jako podezřelého. Pak se to ale nějak vysvětlilo, a Kallesteho agendu převzal někdo jinej, nějaký Čargot, a ten začal organizovat tajný operace do Mallikornu, tak Hefta vyslechli a pustili. Mezitím kontaktovali taky mě, takže se postupně situace vyvrbila tak, že jsem měl sestavit jednotku k proniknutí do Mallikornu. Dovolili mi odvolat i družiníky přidělený k jednotkám, takže jsme se zase sešli tady U hrocha”.

“A kdo teda jel?”, otázal se Bolbuch.

“No tak jel jsem já, jako vůdce výpravy, pak Klabzej, Zoltar, Heft, Yasper, Horác, Nug, Frynn, Blathel a Gon”.

“Jojo”, ozval se malý hobit, který právě vešel a přisedl si k dvojici veteránů, “odvolali mě od mé jednotky. Původně jsem sloužil na severu jako ostraha hranic, ale když začala válka, tak nás převeleli na jih. No ale náš kapitán v podobných situacích zjevně nebyl nováčkem a věděl, jak v tom chodit, takže jsme to zapíchli pár mil před Nurnem v bordelu, a tam jsme kempovali na státní útraty asi tejdén, než nás našli, a to jenom proto, že hledali, co je se mnou, jinak by si asi nikdo ničeho nevšim”.

“To je prosím armáda”, podotkl zakaboněný Gerllod. “Doufám, že toho vašeho kapitána na místě degradovali, ne-li popravili. Taková neposlušnost ve válce by měla být co nejprfšněji potrestána”.

“No to zrovna né”, reagoval hobit, “ve skutečnosti ho povýšili a dostal medajli za statečnost, ale to asi nebylo za tohle”.

“Cože? Já bych to hnal vejš, být ještě v armádě”, rozčiloval se Moskytovic hrdina.

“Klid, Gerllode”, konejšil ho Bolbuch. “Pěkně se zhluboka napij a povídej, jak to bylo dál”.

* * *

Jelikož je pro mě ctí, že jsem byl pověřen zapsáním válečných událostí roku 1067 do Kroniky gwendarronského království, chopil jsem se tohoto úkolu s pílí a pečlivostí sobě vlastní.

Nejprve je třeba připomenout vztah obou států. Oba národy žily ve vzájemné schodě a míru už mnoho let a vzájemná spolupráce a obchod rostly. Za vlády gwendarronského krále Lintholda a mallikornského krále Horena, syna Aranova, se spolupráce ještě prohloubila, Linthold dostal za manželku Horenovu dceru Erennu a dokonce byla založena společná vojenská

jednotka. Ne každému se však spolupráce obou států zamlouvala. Především pronikání rozvinutější gwendarronské kultury do mallikornského prostředí tradicionalisté těžce nesli. Horen navíc potlačil moc staré rodové šlechty ve prospěch rozvoje měst a samospráv podle gwendarronského vzoru, což si šlechta nechtěla nechat líbit. Ani obchodnické kruhy nebyly prosty opozice proti králově politice, neboť zrušení cel vedlo k zavalení trhu levným gwendarronským zbožím a snížením konkurenceschopnosti mallikornských obchodníků a řemeslníků. Další skupina odpůrců se rekrutovala z řad starého armádního důstojnictva, vesměs aristokratického původu, jehož moc byla omezena restrukturalizací armády podle gwendarronského vzoru a přijetím gwendarronských důstojníků kvůli vycvičení armády v moderních válečných metodách. Tato opozice se zdála být zatlačena do pozadí, ale o to prudčeji a rázněji se rozhodla prosadit k moci.

Samotné události vedoucí k válce začaly v samém srdci gwendarronské říše, v královském paláci v Nurnu, kde byl na státní návštěvě mallikornský král Horen, který byl během této návštěvy zavražděn. Vrah byl na místě zabit královou osobní stráží. Vyšetřování činu se vedlo v tajnosti, proto nebylo v mých silách zjistit nic bližšího o totožnosti vraha. Jedna verze říká, že šlo o zcela neznámého člověka mallikornského původu, druhá verze praví, že to byl člen či bývalý člen královny osobní stráže. Je poměrně dobře možné, že pučisté z řad vojenského důstojnictva měli kontakty mezi členy královny osobní stráže a mohli tam najít jednoho či více zrádců. Pro to, že do činu nebyl zapleten jen samotný vrah, svědčí jeho okamžitá smrt na místě z rukou osobních strážců, která znemožnila jeho výslech na mučidlech.

Ihned po té, co do Mallikornu přišla zpráva o králově skonu, začali vzbouřenci jednat. Je zřejmé, že vše bylo dokonale připraveno a zorganizováno, o čemž svědčí hladký průběh převzetí moci. Rozsah operací také jasně ukázal, jak široká byla protikrálovská opozice, bez velkého množství zainteresovaných lidí by nebylo možné je v tak krátké době úspěšně provést.

Vzbouřenci především vydali v celé zemi vyhlásit manifest, kterým odsoudili vraždu krále Horena jako dílo gwendarronského krále, který si přeje ovládnout Mallikorn. Již předtím doutnající protigwendarronský šovinismus vzplál naplno ve vlně vlastenectví a lid se vesměs postavil na stranu vzbouřenců. Mallikornským králem byl ihned korunován mladičký, ani ne osmiletý Horenův syn Armant, který se přirozeně stal loutkou v rukou vzbouřenců. V nastalém zmatku se vzbouřencům podařilo odstranit všechny vysoce postavené šlechtice a důstojníky prokazatelně věrné králi nebo se silnou vazbou na Gwendarron, řada z nichž ostatně byla jako nejbližší královi poradci v Gwendarronu s ním, protože nemohli do vývoje v Mallikornu zasáhnout, a na jejich místa dosadit věrné lidi.

Důstojnictvo na hranicích ihned dostalo rozkaz podepsaný novým králem: zaútočit na gwendarronské vojáky v příhraničních opevněních. Dlouhý mír se podepsal jak na kvalitě opevnění, tak na pozornosti vojáků, jelikož mallikornské i gwendarronské posádky v podstatě splynuly. O to překvapivější byl náhlý útok a bylo dobytو několik gwendarronských hraničních opevnění.

Další vojenskou akcí bylo vyplutí mallikornského vojenského námořnictva na sever směrem ke Gwendarronu a napadení gwendarronských lodí. Mallikornské námořnictvo pochopitelně nedosahuje velikosti a kvalit gwendarronského, ale moment překvapení udělal své a roztroušené gwendarronské vojenské lodě hlídkující spíše proti pašerákům než proti nějaké skutečné hrozbě nemohly odolat mallikornské flotile. Bylo potopeno několik menších vojenských plavidel, ale především vojenská galéra Pýcha Zámoré.

Od té chvíle nebylo cesty zpět. Válka vypukla, což umožnilo vzbouřencům vyhlásit po celé zemi výjimečný stav a odvodů. Útok na hranicích byl navíc prezentován jako obrana před gwendarronským vpádem, což stavělo vzbouřence do role vlasteneckých obránců země.

Gwendarronská strana byla vývojem událostí zcela překvapena. Zatímco v paláci probíhalo přísné vyšetřování a mrtvola krále Horena se připravovala na odvoz zpět do vlasti k pohřbení, přišly zprávy z Mallikornu a z hranic. Členové mallikornského královského doprovodu byli vesměs zavřeni v paláci, později však bylo většině povoleno odejít, když se zjistilo, že nejsou do událostí zapleteni a mnozí byli současnou mallikornskou vládou vypovězeni jako zaprodanci Gwendarronu a zrádci a byl jim zabaven majetek.

Dále byly povolány posily a proveden odvod občanů. Válku v té chvíli ovšem přerušil náhlý brzký příchod zimy, který uzavřel průsmyky v Černých vrších a znemožnil námořní výpravy. Tak obě strany získaly čas. Gwendarron ho využil především k tomu, aby zjistil, co se v Mallikornu vlastně děje. Mallikornští vzbouřenci využili času ke stabilizaci a posílení své moci, dosazením vhodných lidí na patřičná místa a zlikvidování veškerého zbylého odporu. Navíc ještě zintenzivnila protigwendarronská propaganda. Obě strany zároveň posilovaly svou vojenskou moc.

Po nastoupení krále Armenta na mallikornský trůn vznikla rada, která měla ulehčit královým bedrům nést nápor povinností, přičemž bylo zřejmé, že v ní zasedají vůdci vzbouřenců, kteří skrze ní královým jménem vládnou. Jejimi členy byli vrchní vojenský velitel, vévoda Drampand, starý aristokrat stojící proti reformám v armádě, velkohrabě Gebhran, bratranec krále Horena, představitel staré šlechty a odpůrce novot, baron Korlis Bucharar, vojenský velitel Isselu, velkoadmirál Horatioll, vrchní velitel mallikornského vojenského loďstva, a markýz Vikran, Horenův zeť, jehož choť, princezna Bria, byla druhou nejstarší dcerou Horena po Erenně, a jenž si tudíž zřejmě dělal naděje na možný zisk trůnu pro sebe. Neoficiálním členem rady byl navíc movitý obchodník Marius Dewolla, který zjevně pomohl financovat prvotní náklady vzbouřenců na přípravu převzetí moci. Hlavní slovo na řízení státu měli především první tři jmenovaní.

Když povolila zima, převzal iniciativu poněkud překvapivě opět Mallikorn. Zatímco gwendarronská armáda se shromažďovala na hranicích a připravovala odvetný úder, mallikornští pod vedením Korlise Bucharara, který během zimy posílil svou moc a převzal velení nad celou východní částí Mallikornu, vpadli do Gergelu, čímž obešli gwendarronské pozice. Naštěstí hrdinský odpor gergelských zpomalil postup mallikornů, takže gwendarronská armáda se stačila vzpamatovat a přeskupit, než nepřátelé dosáhli jejich hranic. Až na několik drobných průniků se mallikornští na území gwendarronu nedostali. Při protiútoky se již ukázala převaha gwendarronského vojska a mallikornská armáda byla nucena ustupovat.

Gwendarronská armáda zároveň zahájila postup v Černých vrších, kde bylo cílem zmocnit se hraničních opevnění, proniknout do Mallikornu a vytvořit tam předmostí. Během zimy mallikornané opevnění vyspravili a posílili, takže boje byly velmi tvrdé, ale nasazení elitních vojenských jednotek se ukázalo být nad síly obránců, a mallikornští byli nakonec zahnáni z hor.

Poslední útok se odehrál na moři, kde mallikornské loďstvo nebylo soupeřem pro připravenou gwendarronskou flotilu, a v podstatě bylo smeteno z vodní hladiny. Tato tvrdá porážka velmi oslabilo pozici velkoadmirála Horatiolla, naopak vojenské úspěchy v Gergelu upevnily postavení Korlise Bucharara.

Zdálo se tedy, že gwendarronská armáda vítězí na všech frontách. Nicméně právě tehdy přišel z nejvyšších míst rozkaz k zastavení postupu a následně došlo k uzavření mírové dohody. Král Linthold se prý v Gergelu sešel osobně s Korlisem Buchararem a podepsali příměří. Dodnes se spekuluje, co vedlo k této dohodě, ale žádný názor nebyl spolehlivě doložen. Poměrně pravděpodobnou se jeví domněnka, že vzbouřencům padl do rukou některý z členů gwendarronské královské rodiny, ale kdo by to mohl být, o tom nepanuje shoda, a královská rodina o celé záležitosti mlčí.

Válka tím skončila. Podle smlouvy zůstaly hranice Mallikornu s Gwendarronem na původní úrovni, dobyté území Gergelu zůstalo Mallikornu, zatímco zbytek zůstal svobodný pod ochrannou gwendarronské říše.

Zatím je tedy mír. Je ovšem zjevné, že vzniklé nepřátelství mezi oběma státy nebylo uhašeno a budoucnost může přinést opětovné vypuknutí požáru válečného.

* * *

“No takže jsme byli znova pohromadě jako jednotka”, pokračoval Gerllod, když ho opustilo spravedlivé rozhořčení nad konáním vojenské povinnosti některých důstojníků. “K nám byl přidělen nějaký Vernár Kotišan, původem mallikornán, ale nějak dlouho žil tady”.

“Já si to pamatuju”, přerušil ho Gon. “Prej při hádce o peníze zabil věřitele, a tak musel prchnout, a prchnul sem. Mezitím mu zmizela manželka, takže tam šel taky proto, aby zjistil, co se s ní stalo. Proto tam taky zůstal, že jo”.

“No jo, tak nějak to bylo”, pokračoval Gerllod. “Ale to je jedno, prostě jsme měli průvodce, kterej zná Issel”.

“A proč zrovna Issel?”, zeptal se Bolbuch.

“Já to neřek?”, podivil se Gerllod. “No protože jsme měli za úkol jet do Isselu a najít tam gwendarronského vyslance, což byl nějakej Brandius Tolpin. To byl náš hlavní úkol”.

“A krom toho jsme měli zmapovat vojenský tábory v Mallikornu”, dodal Gon.

“No jo, pořád, vždyť bych to řek”, vyprskl Gerllod. “Tak dál. Měli jsme přejít Černý vrchy. Když jsme dorazili k tamnější posádce, tak nám řekli, že na přechod hor využívaj pašerácký stezky a pašeráky maj za průvodce. No co ti mám povídat, pašeráci nás sice převedli, ale nabonzovali to mallikornanům, takže za horama na nás čekali a přepadli nás ze zálohy. Málem tam zakukal Zemikosa, ale naštěstí jsme se probili. Pak jsme na hlídku narazili ještě jednou, už dál v Mallikornu, a ty jsme pobili taky. A pak jsme už dorazili do Isselu. Oni se naštěstí všude pohybovali ozbrojenci a vojáci, takže jsme nebyli moc nápadní, byl tam pěkněj zmatek”.

“A co vyslanec, našli jste ho?”, zeptal se Bolbuch.

“Jasně, že jo”, hned reagoval Gon.

“No, našli, ale ne hned”, uvedl věc na pravou míru Gerllod. “Jeho dům jsme našli prázdněj a hlídanej, ale zloději tam v noci pronikli, ale nenašli nic, jen, že barák byl důkladně prohledanej. Naštěstí Kotišan někde zjistil, že měl milenkou, tak jsme zašli pátrat tam, a tam nám služebnictvo řeklo, že je oba zavřeli. Pak jsme sehnali adresu místního velitelova zástupce, jmenoval se tuším Dramiden, a kuchli jsme ho, protože u něj měly bejt vstupní povolení, ale nebylo tam nic”.

“To naštvete, co?”, zasmál se Bolbuch a zhluboka si přihnul z pěnicího korbele.

“No naštěstí jsme tam pronikli neviditelný a taky jsme uplatili krysaře a našli starou stoku, která vedla pod vězení, takže jsme se do vězení dostali ze dvou stran. Tam stačilo krocnout stráže a dostali jsme Tolpina ven”.

“A s nim i nějakýho dalšího vězně, kterej nám dal tip na tu pokladnu”, dodal Gon.

“Dostanu se k tomu”, odsekl Gerllod. “Jo, vzali jsme ještě jednoho vězně, nějakýho Jegrena Dunna. Ukázalo se, že je to pěkný kvítko, dělal pokladníka a zpronevěřil nějaký peníze, a nám dal tip, že zrovna budou převážet žold, tak jsme to šli omrknout”.

“Ale mezitím nás teda opustil Kotišan”, ozval se Gon, “kterej šel hledat svojí ženu, jelikož našel nějaký zprávy o ní v papírech toho Dramidena”.

“No jo, a taky Tolpin zůstal, že dá dohromady lidi na místě, který jsou proti vládě”, přidal Gerllod.

“Já si teda myslím, že chtěl hlavně najít tu svojí milenkou”, zasmál se Gon.

“To je možný, ale je to jedno”, prohlásil Gerllod. “Každopádně jsme se vydali mrknout se na ten žold, a fakt ho převáželi, ale ukázalo se, že je u něj dost velká ochranka a navíc s žoldem jel i nějakej velitel, nějak Buchar nebo jak se to...”.

“Bucharar”, doplnil Gon. “Jmenoval se Korlis Bucharar”.

“Jo, Bucharar”, přitakal Gerllod. “Tak jsme se na to vykašlali a vrátili se domů”.

* * *

Válka Gwendarronu s Mallikornem vedená v letech 1067 - 1068 patřila k nejpodivnějším v dějinách Gwendarronského království. I několik let po jejím skončení zůstává stále mnoho otázek nezodpovězeno.

Především, jak je možné, že stráž nedokázala zabránit útoku na krále Horena přímo v prostorách královského paláce? Je všeobecně známo, že do královského paláce se obyčejný smrtelník vůbec nedostane, a i těch několik vyvolených prochází přísnou kontrolou. Je zhola nemožné si představit, že se po paláci volně pohybují cizí lidé, kteří číhají na cizí krále a podnikají

na ně atentáty. Jediné přijatelné vysvětlení je zapojení bezpečnostních složek státu do celé věci a umožnění vrahům konat svou povinnost.

Také je podezřelé, že takzvaní pučisté převzali bez problémů moc nad Mallikornem. Díky sňatku gwendarronského krále Lintholda s mallikornskou princeznou jsou oba dvory provázány a je obtížné představit si, že takový náročný úkol jako je ovládnutí státu byl dílem jen několika málo jedinců, kterým by se podařilo vše utajit. Opět se vtírá myšlenka, že o tomto spiknutí musely odpovědné složky dávno vědět, ale nepodnikly nic k jeho potlačení, ba možná mu byly nápomocny, jak naznačuje zmíněná volnost vrahů.

Třetí věcí jsou podezřelé válečné operace. Boje se omezily na několik pohraničních potyček, nevelké námořní střetnutí a takzvanou bitvu o Gergel, která skončila rozdělením země mezi Gwendarron a Mallikorn. Všechny bojové akce zakončené podivným uzavřením příměří naznačují, že šlo o předem připravené divadlo sehrané jen proto, aby masy měly pocit opravdové války.

Takže tu máme otázku, jak došlo k tak snadnému atentátu na cizího krále přímo v nurnském paláci, otázku snadného převzetí moci a otázku podezřelých bojů svým rozsahem zdaleka neodpovídajícím silám, které mohly oba státy do války nasadit. Z nich plyne otázka, zda celá válka nebyla předem připravena a naplánována z nejvyšších míst.

Ptáte se, proč by k něčemu takovému mělo dojít? Důvodů je mnoho. Především byla válka důvodem k vypsání mimořádných daní, což pomohlo zalepít pošramocenou státní pokladnu, stejně jako vysoké clo uvalené na mallikornské zboží. Nemalým důvodem jistě byl územní zisk a obsazení nezávislého státu na gwendarronské hranici. Přestože je vojenská správa Gergelu zatím vydávána za ochranu, je jisté, že posádka už odtamtud neodejde a postupně získá území status provincie.

Zájem na vyvolání války měly jistě především vojenské kruhy a vysoce postavení velitelé, kteří tak získali další vliv v gwendarronské politice. Budoucnost ukáže, jak s tímto vlivem naloží, a zda budeme svědky podobných akcí častěji. Přestože to vláda popírá, je známo, že ne všichni branci byli po skončení války z armády propuštěni. Tím se vláda elegantně zbavila některých nepohodlných osob, které nyní podléhají vojenskému právu a nemají možnost dělat problémy. V neposlední řadě je třeba zmínit vlnu vlastenectví, která se přehnala zemí a vyvolala dobrovolné sbírky a množství dobrovolných rekrutů pro armádu, což dále posílilo moc armády i krále.

Ve světle těchto důkazů vidíme, že jsme byli všichni podvedeni a ke spiknutí vůbec nedošlo na dvoře mallikornském, ale právě naopak přímo v srdci samotné naší země. Všichni dobří občané by se měli vysmát tvrzení o válce a požadovat potrestání viníků této habaďůry sehrané na oblouznění našeho lidu.

* * *

“A to bylo všechno?”, zeptal se Bolbuch otíraje si rukávem pěnu z vousů.

“Všechno”, potvrdil Gerllod. “Zpátky už to šlo v pohodě, doma jsme odevzdali dopis od toho Tolpina a hlášení o postavení vojsk, dostali slíbenou odměnu a bylo. Dál už nás jako družinu zjevně nepotřebovali, svůj úkol jsme splnili na výbornou”.

“Ale my šli ještě do války, vid’, Gerllode”, ozval se malý Gon, zatímco mával na Pamillu, aby mu donesla další pivo.

“Jo”, kývl Gerllod. “My dva jako dlouholetý vojáci jsme ještě narukovali ke svým jednotkám”.

“Já dělal zvěda v horách”, vychloubal se Gon. “Těžká práce, hledat cesty, vyhýbat se pastem, a odhalovat přepady, ale uspěli jsme”.

“Ts”, ušklíbl se Gerllod. “Pomocné práce. To my jsme nesli hlavní nápor bojů. Měli jsme se probojovat jedním průsmekem do Mallikornu, tak jsme tam vltli, a hnali jsme ty drnohryzy před sebou, až se jim za patama prášilo. To byla pane bitva”.

“A pak?”, zajímal se Bolbuch.

“Co pak?”, zkrivil obočí Moskytovský válečník. “Pak jsme vyhráli, a bylo po válce”.
“Jo”, potvrdil Gon. “Vyhráli jsme, a šli jsme domů”.

* * *

Co říci o roli takzvaných zvláštních oddílů během války s Mallikornem? Především je třeba zmínit, že po zavraždění Kwena Kallesteho se celá jeho sekce ocitla ve zmatku, neboť on byl hlavním článkem celé organizace. Jeho nástupci zjevně postrádali jak organizační schopnosti, tak cenné zkušenosti, a snažili se sestavit z nepřehledných stohů informací smysluplný celek, což se jim podařilo jen z velmi malé části. Přesto se v záznamech našly informace o několika osvědčených skupinách, které Kalleste využíval k nejrůznějším úkolům. Nutno ovšem dodat, že během této války došlo k naprostému selhání těchto skupin. Zda to bylo způsobeno nezkušeností vedení a špatným zadáním úkolů a cílů nebo nekompetentností těchto skupin zbývá zjistit. Přesto je zjevné, že Kalleste dosáhl značných úspěchů v používání těchto skupin, které jeho nástupci nedokázali napodobit.

Během zimy 1067-1068 bylo do Mallikornu vysláno celkem 12 skupin s různými úkoly. Vesměs měly zjistit celkovou situaci v Mallikornu, náladu obyvatelstva, velikost vojska, jeho rozmístění a podobně. Dále měly kontaktovat gwendarronské občany usídlené v Mallikornu, vyslance či lidi s vazbami na Gwendarron a loajální staré vládě. Některé skupiny měly také úkoly provádět sabotáže v týle a narušovat vojenskou mašinerii Mallikornu. Většina úkolů však byla definována velmi vágně, neboť zadavatelé neměli přílišnou představu o aktuálním dění v Mallikornu.

Možná proto byla míra jejich splnění katastrofální. Ze všech skupin se pouze dvě vrátily jakž takž v celku, několik skupin zmizelo zcela beze stopy, z některých se vrátilo jen několik jedinců a několik mužů bylo nalezeno v mallikornských žalářích. Dodané informace byly více než kusé. Obecné informace o bojechtivé náladě obyvatelstva a nenávisti ke Gwendarronu nebyly pro samotné vojenské operace příliš prospěšné. Důležité informace, jako počty vojska a jeho rozmístění, byly naopak zcela chybné a matoucí. Nejen, že mallikornská armáda byla značně větší, než bylo hlášeno, do Gwendarronu nepronikla ani zmínka o soustředění mallikornů na hranicích s Gergelem, a útok tam tedy přišel naprosto nečekaně a zastihl gwendarronskou stranu zcela nepřipravenou. Nepřekvapí proto, že ani většina dalších úkolů nebyla splněna.

Úspěchy tedy za neúspěchy značně zaostávají. Je třeba zmínit vypálení vojenského obilného skladu v Porsměrech a zlikvidování Kanice Treykalta odpovědného za zásobování severozápadní skupiny mallikornských armád, což narušilo dodávky jídla do některých posádek. Dále se podařilo kontaktovat některé osoby věrné gwendarronskému trůnu, od nichž se podařilo získat konkrétnější zprávy o celkové situaci, případně tyto osoby zorganizovaly ohniska odporu proti vládě či evakuaci pronásledovaných lidí z Mallikornu.

Celkově je však třeba přiznat, že použití zvláštních oddílů dopadlo v mallikornské válce fiaskem. Pro budoucnost je třeba se z této situace poučit a neopakovat chyby. Především je třeba podrobněji probrat zápisy zanechané tu Kwenem Kallestem, z nichž by mohlo vyjít najevo, jak se mu dařilo tyto skupiny úspěšně používat ve prospěch Gwendarronu. Až po vyhodnocení těchto zpráv by se mělo rozhodnout, zda se používání těchto oddílů v budoucnu vyplatí a za jakých podmínek...

XIII. Palcát knížete Thoruse

[Poradostiny 1068 Jorchen Kierke]

Dar přízně

Postarší muž v bohatě zdobeném, perlami, stříbrem a zlatem posítem pláští dočetl, pečlivě urovnal a vložil zažloutlé listy opatřené iluminacemi a popsané starým krasopisným písmem, vyvedeným barevnými tušemi, do ochranných desek, zavřel je a zacvakl masivní sponu. Papír byl tak starý, že už pod pouhým dotykem se na okrajích lámal. Muž vložil desky do stříbrem zdobené schránky z tmavého, kouřem nataženého dřeva a zadumaně vstal. Ten druhý celou dobu tiše vyčkával, až Mistr dočte. Stál strnulý s rukama založenýma na břicho a ukrytýma v dlouhých rukávcích roucha.

“Komu jsme vděční?”

“Klaržoul Sada, pane můj”, odpověděl muž, “Nákupčí z Gryffu. Náš nákupčí. Spisy nakoupeny byly na bazaru ve Wenarenu. Pozůstalost”.

“Gryffské zázemí prodělal značný odliv, není-liž pravda?”

“Pravda, pane můj. Několik zoufalých se odštěpilo. Přešli k renegátům”.

“Cožpak si myslíš, že Odul Renegát je vyvolený?”

“Jsou to rouhači, pane můj. Pokusili se zcizit spisky o Thorusově hrobce a odevzdat je Otulu Hermanovi. Neúspěšně. Proto Klaržoul Sada neváhal a neprodleně je přivezl, ačkoli koncilium se ještě nesešlo”.

“Ti renegáti... četli?”

“Nečetli. Nákupčí přísahá na Tuah-Raa, ať mu odejme obě paže nad lokty, jestli neřeká pravdu”.

“Ty mu věříš?”

“Věřím, pane můj. Ať mne Tuah-Ra obrátí v žlutý popel, jestli se v něm mýlím”.

“Ti renegáti... jsou známa jejich jména?”

“Ano, pane můj. Tuah-Raova zloba je nemine”.

“Nechť stane se bez slitování... A ti konciliové, četl někdo z nich?”

“Nečetl, pane můj. Nikdo z nich. Nestihli se shromáždit, někteří dosud nebyli určeni”.

“Dobrá. Tedy Otul Herman ví, ale nikdo nečetl. Prozatím. Snad ty?”

“Ale mistře Hortusi! Pane můj!”, ohradil se druhý z mužů, ten mladší, “Já nečetl! Jak bych mohl!”

“Vím, Sigulle Herete, číst nemohls. Ty nikolivě”.

“Při všespalujícím pohledu Tuah-Raa!”

“Upokoj se, bratře!”

Sigull Heret si hryzl ret.

“Ty nemohls, ale někdo zřejmě mohl. Věrný nákupčí mohl”.

“Klaržoul Sada četl, pane můj. Ovšemže četl. Jinak by nevěděl a nesvolal koncilium, aby rozhodlo o pravosti a předneslo před tebe své závěry”.

“Dobrá, dobrá”, usmál se mistr Hortus, ale úsměv to byl ledový, “Zaříd’ tedy, aby se mu dostalo, hm... daru naší přízně”.

“Ale... je to náš nákupčí, pane můj”.

“Tak, tak. A takový si daru naší přízně zasluhuje beze všech pochyb. Zařídíš to, Sigulle Herete, že ano?”

“Ovšem, pane můj. Bude obdarován přízní”.

“A téhož daru nechť se dostane i těm, co jej doprovázeli. Měl snad doprovod, není-liž pravda?”

“Pravda, pane Hortusi. Buď vůle tvá”.

“A ty, Sigulle Herete...”

“Při Tuah-Raovi, pane můj, ať Tuah-Ra promění mé končetiny v pahýly, přísahám, já nečetl!”

“Vím, že nečetls. Ale já zevrubně četl a zasvětim tě. Mám jisté představy, jak nejlépe využít tvých schopností”.

“Ano, pane můj”.

“Ovšemže za svou věrnost budeš, hm... po zásluze odměněn”.

“Ale... darem přízně? Já...”, zaštkal zoufale Sigull Heret.

Fris Hortus se zasmál. Ten smích vycházel hluboko z nitra a zvučel triumfem. Staré spisky z wenarenského bazaru beze všech pochyb potvrzovaly, že hrobka knížete Thoruse byla tehdy dávno skutečně vystavěna a jeho ostatky do jejího nitra pohřbeny. Včetně relikvií, po nichž Tuah-Raův kult pásl od svého vzniku před více než půlstoletím. A nejen to, hovořilo se v nich, že pohřební stavba byla vystavěna na východě Ollaru a zabezpečena proti vetřelcům. Tedy není vybájená, existuje, stojí někde na východě knížectví, uprostřed travnaté pláně. Od těch dob sice původní lučina mohla zarůst vysokými stromy, krajina se mohla změnit k nepoznání, ale hmatatelný důkaz říkal, že hrobka tu někde je. A ví o ní jen on, Fris Hortus, a dozví se o ní Sigull Heret. Bude-li věrný, nemusí se obávat, že by byl snad obdarován darem přízně. Pokud bude věrný, bude mu stát po boku, až si se svou armádou semknutou pod nedozírnou mocí Thorusova, respektive Tuah-Raova palcátu vtrhne před knížecí stolec rodu Fitzhalků a urve si, co mu právem náleží. V jeho vítězné armádě bude stát i Otul Herman, řečený Odul Renegát, odejme Theodoru Fitzhalkovi zlatý klíč od bran Ollaru i knížecí řetěz a na kolenou s očima sklopenýma k zemi položí je k nohám svého nového pána. Položí je před svého jediného pána, pravověrného následníka Tuah-Raa, jediného Vyvoleného, Frise Hortuse, knížete ollarského. Tak se staniž!

Lugzus

Alespoň tady na vesnici se tomu říkalo holomráz. Tedy počasí, kdy mrzlo až praštilo, ale po sněhu ani památky.

“Takový sucha nepamatuju, co jsem živej”, zvolal Yasper.

Zoltar Zemikosa přitakal, kouknul z okna a napil se piva. Nasál vzduch, mlaskl a polkl. Hostinský Jeremiáš byl zalezlý v kuchyni a něco klohnul. Prskalo to a do lokálu se linula trhovecká vůně škviřeného sádla.

“Už aby přišlo jaro a zazelenala se tráva”, postěžoval si ten muž, jemuž se tady kolem neřeklo jinak, než Zámečník, “A potom ovšem peníze”.

“Jo, to jo. Peníze, to jo”.

“Kdyby byly peníze a rozmrzlý meze, postavil bych si barák”, zasnul se Yasper, “A nemusil by to bejt zrovna barák. Baráček by bohatě stačil”.

“K čemu by ti byl samotnému barák?”.

“No k čemu asi? K bydlení přeci. Přivedl bych si tam nějakou ženu...”.

“Na ženskou přece nepotřebuješ barák”, zavrtěl hlavou Zoltar, “A vůbec, máš ty vůbec nějakou ženskou?”.

“Na jednu si myslím. Ale neodvážil jsem se ještě”.

Zemikosa propadl v bouřlivý smích.

“Nesměj se. Až budu mít živnost, vyslovím se... nahlas...”.

“Jakou... cha cha cha... živnost??”, řičel barvířův syn, “A ženská nechce, aby ses vyslovoval. Ženská chce, abys jednal!”.

“Poctivý zámečnictví tady budu provozovat...”.

Zemikosa se přestal smát jako když utne. Přes tvář mu přelétl stín.

“Zámečnictví, říkáš? Tady na vesnici, jo?”.

“No”.

“Aby se ti nezačali lidi obloukem vyhejbat... Nebo tě někdo neklepnul přes pačmáky...”.

Yasper pokrčil rameny a pohlédl směrem ke kuchyni. Jeremiáš pořád něco smažil.

“Ty na nějaký baráček nepomejšlíš?”.

“Na co by mi asi tak byl?”.

“Aby sis měl kam přivít ženu, třeba”.

“Ženský si vodim, kam uznám za vhodný”, zavrtěl hlavou Zemikosa, “Prostě kde to na mě zrovna přijde, tam to na mě prostě přijde. Dopředu nikdá nevím”.

“A co takříkajíc osobní pohodlí? Já ti nevím”, ztišil hlas Yasper, “Ale mně po tý jeho komůrce, když zhasnu, nesporně běhají štěnice”.

“Já jsem spokojenej. Proti cimře, kde jsem vyrůstal s mámou a bratrem, je tohle, co mám teďkonc, učiněnej lugzusní pokojík. Každě večír, když se vrátím z frejů, se rozvalim na postýlce a říkám si: to je lugzus, to je lugzus... Prostě nestěžuju si”.

“No já nevím”.

“Prostě... nestěžuju si”, zdvihl varovně ukazovák Zoltar, “Nestěžovat si a žít, jako by každě den měl bejt poslední... Naplno, chápeš?”.

“Ale ty štěnice by přece...”.

Zemikosa nespokojeně mlaskl.

“Už to bude!”.

Yasper nechápavě zdvihl obočí.

“Už se to nese, mladej pane, už se to nese”, zahlaholil hostinský Jeremiáš a vyběhl z kuchyně s kouřícím talířem. Když jídlo před Zoltara postavil, omluvně pokrčil rameny. Zoltar přivoněl, nasál vzduch a labužnický mlaskl.

...tomu věkovitému s dlouhým bílým vousem se říkalo
Bolbuch...

“Mám toho teď moc, víte?”, omlouval se Čipera, “Linfalasovej se narodilo děčko a já mu jdu za kmotra. Do večera bude za šenkem moje stará, a ta, jak víte, cizejm nerada vaří”.

“Lugzus...”, zašeptal Zemikosa, když polkl první sousto.

“No...”, pokrčil znovu rameny Jeremiáš a začal couvat.

“Mimochodem...”, zeptal se Yasper, “Jak se to Griffinovo dítě vlastně jmenuje?”.

“Holka je to, holka jako lusk”, couval dál hostinský a rozvazoval si zástěru, “Dali jí jméno Sylvana”.

Zemikosa znovu zakrojil, přičichl, žvýkal. Jeremiáš definitivně zmizel v kuchyni.

“Lugzus...”.

“Co to vlastně je?”.

“Žemle vajcem máčená na sádle smažená. S pigantní vomáčkou. Červenou”.

“Aha”.

“S červenou to je jedna báseň. Lugzus”, usmál se Zoltar, “Lugzusní žrádlo. Čoveku se chce až brečet, jak je to dobrý. Chceš koštnout?”.

“Ani ne”, odvětil Yasper, “Ale děkuju za optání”.

“Slyšels přeci. Večír vaří stará, a ta cizejm nevaří”.

“Děkuju, ale vážně nemám hlad”.

Chvilí tak dřepěli a mleli o všem možném. Lúniel Čiperová postavila na stůl pěníci korbele a sebrala ty staré.

“Ale já měl ještě na dně...”, posteskl si Yasper Zámečník.

Stará paní jeho tiché výtce nevěnovala pozornost.

“Už jedou...”, ujelo najednou Zemikosovi.

“Kdo?”.

“Ale nic...”, odvětil Zoltar, prudce vstal a začal si kvapně oblékat kabát, “Musím teď konc běžet... Něco si zařídít...”.

Yasper se zvědavě podíval skrze špinavé okno. Tam venku dva trpaslíci táhli kárku plnou trámků a nějakého nářadí. Dobře je znal. Ten mladší se jmenoval Heft Taras a tomu věkovitému s dlouhým bílým vousem se říkalo Bolbuch. Někdy také Dědek. Heft s Bolbuchem kopali někde nahoře v lesích štoly. Říkali tomu prospektorská činnost a nic nedbali, že venku mrzne. Starosta Moskyt z těch jejich rozjuchaných výletů s krumpáči byl občas pěkně nerudný.

To bylo tak

To bylo totiž tak. Heft Taras ležel starostovi Liscannoru Gerllodu Moskytovi v žaludku už věru dlouho, vlastně od té své podařené naglinské svatby s Fialou Ómorkovou. Tehdy Heft Gerlloda přátelsky požádal, zda by mu neprokázal tu veleváženou čest a nešel mu na svatbu za svědka, a když mu ten počtěný dobrák zmíněnou čest prokázal a nakoupil novomanželům spoustu darů, dozvěděl se, že svědkem je už někdo úplně jiný, a ten někdo jiný je ještě ke všemu hobit Adon. Od té doby Gerllod zmíněné události soukromě říkal Heftův podraz a dá se pochopit, že skrze tu ostudu zastával vůči Heftovi Tarasovi a jeho rodině postoj ryze ostražitý. No a potom přišla znovu ta Heftova pologramotná žádost na povolení kopat v lesích nad Liscannorem průzkumné šachty, prostě provrtat zemi štolami a pustit jí žilou. Vědom si toho, že starostenské rozhodnutí musí být vyvážené jak směrem k starousedlíkům, tak směrem k oněm dvěma podnikavcům, poněvadž tak znělo krédo jeho úřadu, na němž si zakládal, tedy být vyvážený, povolil těm dvěma provést sondážní výkop v toho času zavalené tak řečené Klogině d'ouře. Podobu výkopu ale svázal nařízeními o maximální hloubce a provedení štoly, a chytře toto povolení vydal v zimě. To ale netušil, že zmrzlá půda ty dva trpaslíky od práce neodradí, ba naopak, že je v úsilí povzbudí. Gerllod Moskyt ale starému Bolbuchovi nevěřil a Heftu Tarasovi ještě méně, a tak jim na paty navěsil z obecní pokladny placeného špicla, který je měl sledovat a podávat o jejich činnosti pravidelná hlášení nebo jim tu a tam hodit klacek pod láptě. Obecním špiclem se nestal nikdo jiný, než Zoltar Zemikosa. A teď pokradmu sledoval ty dva rozhalekané trpaslíky, jak táhnou, respektive tlačí kárku s nutným vybavením k provádění zmiňované úředně povolené, ale skrz prsty nahlížené prospektorské činnosti. Nebylo pochyb, že trpaslíci na kárce vezou také sud s rumem. Zoltar jim dal náskok, a když ojiněnou loučkou vystoupali až k samé hranici lesa, vyběhl.

* * *

“Bolbuch je opatrnicej a po všech liškách mazanej”, zakabonil se starosta obce a plácl dlaní o horní římsu plápolajícího krbu, “Ale ten Taras, ten Taras je prostě špína chlap. Nikdy na tu ostudu nezapomenu, to mi věř”.

...obecním špiclem se nestal nikdo jiný, než
Zoltar Zemikosa...

“Bolbuch ty vejky vymyslel, to je jistý, ale vykonavač bude vždycky ten druhý. Bolbuch sem tam vypomůže, přiloží ruku k dílu, ale jinak bude stát v pozadí. Je totiž chytřej jako starý jezevec”, zaskuhral muž zabořený v křesle, jemuž ani nestálo za to sejmout na návštěvě klobouk, a vypustil z fajky oblak smradlavého kouře, “Ale běda, jestli na někom spácháš příkoří. To pak bude hulákat o pogromech a šikanázách, až ti z toho pude hlava i s ušma kolem”.

Byl to Klabzej Myšilov, podivín z druidského domu. Gerllod jej pozval na návštěvu, aby se mu svěřil a poradil se, jak s těmi dvěma a jejich nesporně provokativním úsilím naložit.

“Stál jsem tam jak u zjevení... Taras byl rudej jak rak, Adon na mě ječel, jako kdybych spadnul z višně, a potom... potom se tam vyhrnula ta jeho uřvaná Fiala!”, zaláteleť starosta a před očima mu běžel už stokrát omletý obraz.

“Je nutný ty dva trpaslický pomalu rozklížit zevnitř”, pravil Myšilov, “Nebojovat s nima, ale rozklížit je, nebo znemožnit před lidima. Dát jim povolení, když na to přijde, ale svázat regulema, který dřív nebo později poruší...”.

“Fiala, chápeš to?”, sípál Gerllod, “Bachyně votevřela ten svůj zmalovanéj chřtán a já myslel, že mě snad na místě sežere... Tak jsem se spakoval a zmizel jako kramář...”.

“A když je neporuší, tak zařídít, aby se porušily jejich jménama skrze nějaký jiný lidi”.

“Jako nákej kramář!!!”.

“A pak toho Tarasa klepnout přes prsty. Čistě a tvrdě. Po starostovsku”.

Gerllod Moskyt mávl dlaní, snad aby zaplašil stále živé výjevy z naglinské veselky, a znovu se ocitl v realitě.

“Počkej, a ty bys byl ochotnej těm dvěma tu a tam dopomoci k nějakému porušení?”.

Klabzej Myšilov se ale trpaslického spolku bál a pravil, že za Gerllodem bude stát, to ano, ale do otevřeného střetu raději nepůjde. Bolbuch byl ve vsi poměrně oblíbený a ten druhý i přes ty všechny nepopiratelné zkazky jakbysmet. A druid byl podivný špindíra z rozpadajícího se domu, od nějž se občas linul zemitý zápach. Ten byl na toleranci sousedů existenčně závislý. Takže byl Gerllod tam, kde předtím.

Ozvalo se jemné zaklepání následované otevřením dveří. Vešla Lilien, starostova mladá žena.

“Je tu ten barvív z hospody”, řekla tiše, “Že prý něco důležitého...”.

Gerllod si všiml, jak ohrnula nos, když ucítila zápach s Myšilovovy fajky, ale vrhl na manželku pouze omluvný pohled, poděkoval jí a požádal, aby pustila pana Zemikosu dál. Myšilov byl velice ješitný muž, nebylo záhodno mu něco vytýkat. Mohl by se ještě urazit, a to starosta neměl rozhodně v plánu. Lilien odešla a za chvíli se do místnosti vhrnul Zoltar Zemikosa.

“Starosto, příteli!”, rozpřáhl náruč v bohrém přivítání.

“Vítej, Zoltare”, odvětil Gerllod, “Co mi neseš?”.

“Nesu zvěsti z hlubin lesů... Můžu mluvit?”.

Hlavou pokýval směrem k dýmajícímu druidu.

Klabzej Myšilov při známém slově, tedy slově les, zbystřil a ustrnul. Starosta ledabylým mávnutím ruky svolil.

“Takže ty dva pidimuži, starosto a fojte, se odebrali tam nahůru a začali kopat...”.

A vypověděl vše od okamžiku, co vyrazili z obce, až po chvíli, kdy začali vykládat kárku. Počítal na prstech a přitom vyjmenovával, co všechno vyložili a v jakém množství. Všechny ty trámký a prkna budoucí výdřevy, klince, lana, kýble, krumpáče, rýpadla, lopaty. Sud s rumem, prostě veškeré náčiní, které dokázal popsat nebo pojmenovat. A potom vyprávět všechno o tom, jak začali kopat, co přitom říkali a taky o kom, a tak dál. Jenomže Gerllod Moskyt ne a ne přijít na něco, čím by ti dva kopáči vážněji porušili jeho nařízení. Proto, když Zemikosa s výpovědí skončil a Gerllod obecnímu špiclovi vyplácel obnos přiměřený odvedeným službám, požádal jej, zda by tu a tam nemohl do díry svrhnout pár balvanů, poničit výdřevu, a tak podobně.

“Ale jistě, starosto, jistě”, rozpřáhl náruč čiperný muž, “Zoltar Zemikosa je blahu obce vždy k službám. Vždy k službám...”.

Vědoucí cizinec

Gerllod Moskyt přiběhl hned, co se z nesmělých úst Pamilly Nórienské dozvěděl, že ji posílá otčím s naléhavou žádostí, aby se pan starosta rychle dostavil ke Hrochovi, že už tam na něj čekají. Gerllod dobře věděl, že Pamillin otčím je Jeremiáš Čipera, hostinský, a když pro něj domů posílá ve tři hodiny odpoledne spojku, tak to není jen tak. Neváhal tedy, hodil na sebe nějaké oblečení a vyrazil. Venku bylo teplo, vždyť začalo léto, spěchal, co jen to šlo, a přemítal, co asi ten starý Jeremiáš může chtít. Kdyby něčeho žádal, napsal by žádost nebo přišel osobně do úřadovny, ale takhle, to bylo věru nezvyklé. A Pamilla Nórienská do věci nebyla zasvěcena a navíc – nepatřila v obci k nejbystřejším.

Gerllod Moskyt rázně rozrazil dveře, zamžoural lokálem, ale potom strnul. Nálevna zela prázdnotou, jen v koutě u stolu dřepěl trpaslík Bolbuch, nastavoval ucho a do něj mu trpaslík Heft Taras něco huhlavě meldoval. Gerllod pochytil jenom slovo podložá, a už mu naběhly žíly.

“Takže vy dva mě taháte z domu kvůli těm vašim pitomejm vejkopům?”, houkl starosta.

“Co říkal?”, zeptal se Bolbuch, kterému se ještě v ušní díře třískalo ozvěnou slovo podložá.

“A není vám hloupý posílat za sebe tu hloupou Pamillu, jo?”.

“Co tě sejří, starosto? Co ti zase nadejmá měch?”, začepřil se Heft Taras.

“S tebou se nebavím, chlape křivej! Mluvim s Dědkem, tak mlč!”.

“Co říkáš?”, zeptal se bělovousý trpaslík Gerlloda.

“Proč mě sem taháte kvůli těm svejm vejkopům”, zopakoval Moskyt, “Svoje jsme si řekli, povolení je vymezený jasně jako facka a nic víc vám dvěma vykukům stejně nikdy nepovolím”.

“Vo čem to mluví?”.

Heft Taras pokrčil rameny a ukázal směrem, kde za zdí taverny tušil Kloginu d'ouru.

“Nedělej, že neslyšíš, Dědku nahluchlej! Žádný další vejcopy už nebudou, jasný?”.

“Ale já tě slyším. Ale vůbec ti nerozumím. Teda tuším, ale o vejcopy tady přece vůbec nejde”.

“A o co tady teda de?”, nadýchl se Gerllod a posadil se na volnou sesli.

“No vo toho chlapa přece”.

“Na žádnýho dalšího chlapa povolení rozšiřovat nebudu, ani kdybyste ho chtěli povolit jako živý náradí, jasný!?”.

“Ten chlap je ale tady a s vejkopama vážně nemá nic společnýho”, namítl Bolbuch.

“To je jedno. Nic nebude. Už jsem řek”.

“Řeks třeba, že jsem křivej”, ozval se dotčeně Heft z kouta.

“To jsem taky řek. A trvám si na tom”.

“Jenomže já nejsem křivej, já jsem spíš lidumilnej...”.

“Tak vo co teda, do háje zelenýho, jde? Řekne mi to už konečně někdo?”.

“Vo chlapa, co chce s tebou mluvit”, odvětil Bolbuch, “A co je ňák móc dobře informovanej. Tudle s partákem jsme si říkali, že bys vo tom chtěl vědět. A my jsme tady, abysme ti kryli záda, kdyby to byl nějakej mstivej pošuk. Dyt' jseš koneckonců náš starosta”.

“Jo, jseš fojtojc, vobecní tata”, přitakal Heft Taras.

“A hostinskej je vlastně kde?”.

“Naráží ve sklepě sud. Starej mu došel”.

“Starej mu došel...”, pokrčil omluvně rameny Heft, “Prostě došel. Po faše je jednomu žízeň”.

“Jo”.

* * *

Jeremiáš se vrátil ze sklepa, přičapl k těm třem a všechno vyklopil ještě zatepla. Ten chlapík, co přijel z Nurnu, se mu vůbec nepozdával. Byl poměrně dobře oblečený, přijel sám, naobědval se a hodně se vptával.

“Ten kůň je nesporně půjčený z Nurnu”, řekl Jeremiáš, “Chlápek přijel po moři, na to vemte jed. A jak se vyptával, to mi bylo hodně divný. Věděl víc, než je vědět zdrávo. Něco z těch věcí jsem nevěděl ani sám. A to se mi v šenku donese ledacos”.

“Co třeba věděl?”.

“Třeba že Gerllod Moskyt vede Nurnský, a že Nurnský, to je ta parta zabijáků, co se nezalekne na nepřátelský území ani ve válečném stavu”.

“Byla válka, my jsme byli mobilizovaní a byl to rozkaz...”, ohradil se Gerllod, “A rozkaz je přece...”.

“Jasně, že rozkaz je rozkaz, to mi nevysvětluj, starosto. Ale ten chlap to asi chápe trochu jinak”, ztišil hlas hostinský, “A odkud vůbec ví, žeš tý mallikornský týlový skupině velel? Vždyť to nevím ani já, a to jsem zdejší”.

“No, já bych v tom až tak velké tajem neviděl”, zavrtěl hlavou Moskyt, “Že jsme za války táhli na Mallikorn, to ví kdejaký malý dítě, a že oddíl velí nejvyšší šarže, to musí bejt jasný i cizákovi”.

“Každopádně s tebou chce mluvit a my jsme tady hotovení zasáhnout, kdyby mu šíblo”, vysvětlil Bolbuch, “Svět je dneska divný místo k žití a komíhají se po něm všelijaké existence”.

“Dobře”, souhlasil Gerllod, “A kde vlastně ten chlápek je?”.

“Na cimře”, odpověděl Jeremiáš, “Řekl, ať tě seženu a že si zatím chvilku po dobrým obědě dáchne”.

“Po dobrým obědě, jo?”.

“Tak to řek”, odpověděl hostinský s nevinným výrazem, “Nechápu, co se vám nezdá”.

“Zdá se, že ten chlap je skutečně dobře informovaný. Tak si na něj teda počkáme”.

“Jeremiáši, hodiš sem další piva?”, zaprosil Heft Taras, “Už na mě zase dno hodilo žízňivým vokem”.

“Jo”.

Fris Hortus vysvětluje

“Jmenuji se Fris Hortus, pánové”, představil se nevýrazný muž ve středním věku, dobře oblečený, na první pohled obchodník, jemuž se daří, “Fris Hortus, obchodník”.

Nebylo důležité, že jeho skutečné jméno bylo Sigull Heret. Pan Hortus jej pověřil, aby jednal jeho jménem a z jeho pověření, a nemusel Heretovi dvakrát vysvětlovat, jak přesně a konkrétně to myslí. Sigull Heret stáhl z ruky jelenicovou rukavici a napřáhl pravici směrem ke Gerllodovi, který seděl utopen mezi dvěma ramenatými trpaslíky.

“Těší mě, pane Moskyte...”, řekl.

“Jak víte, že Moskyt jsem zrovna já a ne třeba von?”, kontroval Gerllod, když přijal nabízený pozdrav.

“K tomu není zapotřebí zvláštního nadání. Setníka gwendarronské armády bych si představoval spíš takhle, než třeba takhle nebo...”.

“Co tím myslíš, synku?”, houkl bělovousý Bolbuch.

“Mám ťa jebnót báchamrem!?”, přidal se Heft pěkně po havířsku, “No řekni, mám a nebo nemám!”.

“Ne tak zhurta, pánové”, usadil Gerllod ty dva horkokrevné trpaslíky a obrátil se na Hereta, “A vy, pane Hortusi, povídejte, co vás za mnou přivádí?”.

Sigull Heret tedy vypověděl, že tedy jeho jméno je Fris Hortus a přijíždí z Ollarského knížectví. Ve stejnojmenném hlavním městě knížectví vlastní rozlehlou nemovitost, v jejíž zdech dlí i sídlo jeho obchodní společnosti. Hortus obchoduje s towarem všelikým z brionnského dovozu, a to především s látkami a potravinami delikatesního charakteru, nepodléhajícími rychlé zkáze. Jinak ale je Fris Hortus vášnivým sběratelem starožitností, je to jeho vášeň takřkajíc srdeční záležitosti, a sběratelství věnuje většinu svého drahocenného volného času. Ten tráví po dražbách a bazarech, a zmíněná srdeční vášeň přivedla jej až sem. Proč zrovna sem, to je

historie tak dlouhá, že by nevyzbylo drahocenného času, jehož je věru poskrovnu, ale prostě byla jistá doporučení z kruhů jemu známých a blízkých, a spoustu zmíněného drahocenného času strávilo zmíněná doporučení vytřídit a prověřit. Velkým pozitivem při výběru byly reference z nedávné mallikornsko-gwendarronské války. A teď tu Fris Hortus byl a žádal Gerlloda Moskyta a jeho polovojeenskou kumpanii o prokázání služeb.

“A tak jsem tedy zde a žádám vás, pane setníku, a vaši slovatnou zimní armádu o prokázání jistých služeb. Přicházím s nabídkou vysoce kvalitní práce”.

“Dobrá tedy”, přitakal potěšeně Gerllod Moskyt, “A o co konkrétně by se tedy mělo jednat?”.

Sigull Heret zabředl trochu do dávné historie Ollaru, a zatímco korbelmajstr Jeremiáš Čipera plnil korbele pěnivým zlatavým mokem až po okraj, vysvětlil, že jeho starožitná sbírka je sice bohatá, ale chybí jí ještě něco, domácí mistrovské dílo opředené legendami. Palcát knížete Thoruse. Kníže Thorus je ollarskými považován za součást kulturního dědictví, ačkoli dny jeho vlády spadají až někam do počátků šestého století. V pozdějších dobách se Ollarské knížectví stalo součástí Cardaru. Z cardarského vlivu se vymanilo a odrhlo teprve v roce 823, kdy po vleklé válce se skřety v kraji vládoucí rod Fitzhalků vyhlásil na Cardaru nezávislost. Kníže Thorus, muž původně z lidu a lidem vyvolený za svého vojvodu, je dodnes doslova opředen legendami. A legendami je opředen i jeho palcát, insignie, mocný relikv, o němž legendy praví, že měl zázračnou moc, díky níž kníže neohroženě porážel nepřátele a soustřeďoval přízeň lidu. To jsou ovšem legendy, nicméně Thorusův palcát skutečně existoval a dle dobových pramenů byl pohřben spolu s Thorusovými ostatky v hrobce, jež byla význačnému muži vystavěna na dnes již zapomenutém místě. Fris Hortus, když se legendami o knížeti Thorusovi začal hlouběji zabývat, získal jisté indicie, a domněnka by neměla být lichá, že hrobka knížete byla před staletími vystavěna někde na východě Ollarského knížectví. A Fris Hortus je přesvědčen, že by se Thorusův palcát stal klenotem jeho sbírky a vlastnictví palcátu mělo by rozhodný vliv na zhodnocení sbírky jako celku.

“Takže chcete, abysme prošťatrali Ollar, našli hrobku toho knížete a přinesli vám palcát, jo?” shrnul Heft Taras.

“Ano”, odvětil Heret, “Právě to jsem měl na mysli”.

“Ale kde ta hrobka leží, synku zlatej, to nevíš...”, řekl Bolbuch.

“Ne. Podle jistých listin by měla ležet na východě země v lukách”.

“A je možný si v těch lejtrech počít”.

“Ne... to možné není”, zesínal Sigull Heret a v hlavě mu vytanula vzpomínka na jeho pána, “Neřekl jsem, že ty listiny vlastním. Jenom mi prošly rukama”.

“Dobrá”, pravil Gerllod, “Než se dohodneme na penězích... kdy bychom asi vyrazili?”.

“Byste... Abych byl tedy přesný...”.

“Bysme?”.

“Ano. Já s vámi nemohu jet. Odpluji stejně, jako jsem připlul. Tedy sám”.

“Proč, u všech bohů!?”.

“Nechci budit pozdvižení. Chápejte...”.

Sigull Heret vysvětlil, že mezi starožitníky bují silná konkurence a pokud by někdo zjistil, že Fris Hortus má důvodné indicie a platí skupinu žoldáků, kteří pročešávají kraj a pátrají po Thorusově palcátu, došlo by v kruzích sběratelů k panice. A to nemínil riskovat. Měl také vážné obavy o průsak informací, kdyby do věci zasvětil vlastní lidi.

“Věřte mi”, řekl Sigull Heret, “Když se po kraji budou potulovat cizinci nenapojení na nikoho konkrétního, budou považováni za jedno z těch bláznů, hledače ztracených pokladů, a nebudou jim kladeny překážky”.

“A nikdo se je nejspíš nepokusí přeplatit”, přitakal Bolbuch.

“A... ano... Samozřejmě...”.

“A kde ten Ollar vlastně leží?”, zeptal se Heft Taras, “Budou muset totiž vymyslet nějakou historku pro Fialu. Aby mě jako pustila”.

“Vy neznáte Ollar?” podivil se obchodník, “Na východ od Brionne, semknutý Wenarenem a Cardarem”.

“Vy už to spolu zase s Fialou táhnete?” zeptal se Jeremiáš, “Měl jsem za to, že tě tenkrát před dvěma lety opustila nadobro. I s dítětem... Kdyžs ty své obchodnický plány přivedl na buben...”

“A právě vo ni jde, vo Kníklu, vo Kníklenku mojí maličkou”, odvětil zkroušeně Heft Taras, “Kdyby mě třeba Fialka vzala na milost a vrátily se, holky moje, ke mně zpátky... Proto chci bejt dobrej... že se kšefty zase zvedly... že je zasejc jako dřív...”

“A proto kutáš d'oury po lesích?”

“Hledám poztrácený štěstí...”

“Brionne znám”, řekl Gerllod, “Poplujeme nejspíš lodí...”

“Lodí popluj já”, zavrtil hlavou Heret, “Vy pojedete koňmo. Koně budete určitě potřebovat. A oblast je to rozsáhlá”.

“Já pojedu vozmo”, zakabonil se Heft Taras, “Musim jet vozmo, aby Fialka neměla podezření. Pojedu vozmo, jako za obchodem. Jo, pojedu do Ollaru za obchodem”.

“Mám pocit, že Ómorková už na tebe dávno dlabě. A ta malá už ani neví, jak vypadáš”.

“Stejně pojedu vozmo. Jako pravej obchodník. Jsem už dobrej”.

“Než se začneme dohadovat o penězích”, pravil Moskyt, “Potřebujeme znát nějaký místní kontakt. Někoho, s kým se můžeme spojit, když bude třeba. A komu předat ten palcát, pokud bysme ho náhodou našli”.

“V takovém případě se v hlavním městě ptejte po Sigullu Heretovi. Ten je do věci zasvěcen. Pokud se věc bude zdárně vyvíjet, bude připraven splnit vaše potřeby”.

“Nemůžeme se obrátit přímo na vás?”

“Ne. V zájmu té věci to nepřipadá v úvahu”, odvětil Heret, “Sigull Heret je slušný a důvěryhodný člověk. Má moji plnou moc v této věci jednat, jak uzná za vhodné”.

“Dobrá tedy. A teď k těm financím...”

Sročenina

Srocování družiny choval Jeremiáš v uctivé přízni, stejně jako družinové dražby, křtiny, svatby a pohřby. To býval lokál vždycky narvaný k prasknutí, hodně se hlaholilo a pilo. A to znamenalo tučnou útratu hostů, a tedy tučný výdělek. Sročeniny míval Čipera snad ze všeho nejraději, to se totiž obvykle pilo na činy veliké a na dálky nezměrné, a předtím se zdoluhavě řečnilo a řešilo ještě plno technikálií, kupříkladu volba vůdce. A toho dne se na srotiště dostavil věru početný zástup různorodých existencí. O těch třech, co domluvili obchod, už věděl, ti vlastně od okamžiku, co se ollarský cizinec odhlásil z pokoje, zaplatil útratu a odeválal koňmo k Nurnu, zdi lokálu neopustili a domlouvali podrobnosti. Pamilla na starostovu žádost líně obešla vesnici a už se sem začali trousit. Jako vosy na med. Znal je skoro všechny, některé už dlouhá léta. Znal jejich zvyky, přednosti i neřesti. Třeba Klabzej Myšilov, druid z pastoušky. Starý mládenec, co se před třemi lety nečekaně oženil. Býval tady kdysi starostou, vládl dubovým razítkem. Tak ten měl rád jalovcovou a různé likéry z jehličí. Nebo Goran, ten šaman. Ten by vypil i kvašené mléko a možná i ocet, kdyby na to přišlo. Občas bydlel v hospodě, ale to spíš přes zimu. Když bylo teplo, přespával v lese. Tihle dva podivíni vypadali jako by si z oka vypadli. Jeden se sice zdobil žaludy a druhý spíš perím, ale návyky a chutě, ty měli stejné. Goran většinou do hospody nechodil sám, vodil si dvojníka, vlastnoručně zhmotnělého mlčenlivého homunkula, jež obvykle opřel u vchodové zárubně a pověsil si na něj plášť. Věšák se totiž v zařízení šenku nenacházel. Dostavil se také Zoltar Zemikosa, barvířův syn, a bylo ho všude plno. Jeho nadšený hlahol byl mezi ostatními výkřiky zřetelně rozpoznatelný a nezaměnitelný. Byl to bodrý člověk a družinový alchymista. I Horác Lipový, veselý hobit, byl alchymista. Ale pouze výučným listem. Říkalo se, že ten list koupil na černém trhu kdesi v Šedově. Horác spíše nežli produkty svého mistrovství byl známý nebezpečnou střelbou, mnohdy však střelbou do vlastních řad. Před Horácem Lipovým se mnozí měli na pozoru a neradi cítili jeho udýchanou přítomnost v zádech.

...třeba Klabzej Myšilov, druid z pastoušky...

“Zdravičko, pánové!”, pozdravil vychovaně Horác, “Prej se někam jede”.

“Vezmi židli, chlape...”, odpověděl Gerllod.

Netrvalo dlouho a ve dveřích stál Frynn Konopka, hobit a další z trojice družinových alchymistů. Byl to slušný a kultivovaný pán, pocházející z poctivé provaznické rodiny. Chvilku mžoural po přítmi lokálu, než si jeho oči zvykly.

“Můžu si pověsit kabát na ten nový věšák v koutě?”.

“Ale jo”, řekl Goran a vycenil zuby.

Jako jeden z posledních se dostavil elf Menhorian Blathel, stavitel a velký magický učenec. Byl pečlivě a slušně ustrojený, zjevem připomínal spíš měšťana než vesnického drnohryza. Slušně přidržel dveře, aby mohli vpadnout poslední dva. Yasper, mistr pouličního řemesla, jemně se pro jeho šikovné ruce neřeklo jinak než Zámečník, tlačil před sebou zavalitého muže ověšeného železem a rákosím. Kolohnát připomínal divokého krolla, ale byl krollí rase jen blízce příbuzný. Jednalo se o álfheimského říčního trolle, jehož si Nurnští jako etnologický relikv přivezli v pětadesátém z Ostrova svobody a od těch dob to s nimi táhl. Nug Bagul se však s civilizací dosud nesžil a budil dojem odloženého děcka. Vlastně to ani čistý troll nebyl, v jeho žilách z dobré poloviny kolovala krev o řád civilizovanějších a menších krollů. Svaly ale měl pořádné a pro ránu nešel daleko.

“Nug”, řekl Nug Bagul, když poznal známé obličej, a jeho tvář se rozjasnila úsměvem.

“Našel jsem ho u Janternu”, řekl omluvně Yasper, “Bezradně se tam točil dokola. Nemohl najít hospodu”.

“Nug”, potvrdil jeho slova Nug, “Bagul”.

“Tak to jsme asi už všichni, co?”.

“Jo”, potvrdil Frynn Konopka, “Celá kumpanie pohromadě”.

“Bagul”.

“Tak už někdo řekněte, o co kráčí”, navrhl nedočkavě Menhorian Blathel, “Pamilla říkala, že tu byl nějaký chlapík ohledně jakýsi práce. Ale lezlo to z ní jako z chlupatý deky”.

“Dobrá, chlapi”, zvýšil hlas Gerllod Moskyt, “Tak se teda ztište a buďte jedno ucho”.

* * *

Na umolousaném stole ležely dvě mapy a jejich okraje byly zatížené upitými korbely. Ta jedna byla zmenšeninou známých koutů Starého světa a patřila Nurnským. Nesla mimo jiné stopy opotřebení a rozličných skvrn různého stáří. Tu druhou jim tu nechal Fris Hortus. Byla to mapa Ollarského knížectví v jeho nynějších hranicích. Rozloha knížectví nebyla značná, pokud kartograf nelhal, čítalo na délku nějakých pětasedmdesát mil a šedesát do šířky.

“Ollar je tady”, zabodl špinavý prst do mapy trpaslík Heft.

V místě, kde se dotkl, zůstal tmavý otisk.

“Kde tu hrobku vlastně budeme hledat?”, zeptal se Menhorian, “A hlavně jak?”.

“Pročeseme celou tuhle východní oblast. Odsad' pocad'”, ukázal Gerllod, “A budeme se ptát starejch lidí. Pamětníků”.

“Ale to je obrovské flák země!”, zhroutil se kouzelník.

“Budem se ptát hlavně starousedlíků. Není možný, že by si někdo nevšimnul, že mu za humnama stojí hrobka. To prostě není možný”.

“Hrobka ale nemusí nutně trčet do vejšky”, namítl Bolbuch, “Hrobka může být i kutaná pod povrchem”.

“To je pravda”, přitakal Heft, “To má Bolbuch recht”.

“Nezbejvá nám, než tam dojet a zkusit štěstí”, řekl Gerllod, “Dostali jsme zálohu a ta nám pokryje náklady na cestu. A když se nám to přestane rentovat, tak vobrátime koně a hajdy domů”.

“S tím souhlasím”, přidal se Zemikosa, “Nemáme co ztratit”.

“Co vy ostatní?”.

“Souhlas”.

“Jo, jedem”.

“Nug”.

“Takže zvolíme vůdce, ne?”, navrhl Yasper.

“Jeremiáši, máš tu nějaký papír?”, křikl Frynn Konopka, “Nákej papír, co bysme mohli natrhat na lístečky kvůli hlasování?”.

“Na záchodku je papír...”, ozvalo se z kuchyně.

Vůdcem nadcházející výpravy byl zvolen starý trpaslík Bolbuch řečený Dědek. Zvítězila rozvaha stáří.

“Tak vám teda, chlapi, děkuju za důvěru”.

Kološvár

Cesta do Ollaru by jistě byla úmorná a nudná, nebýt vůdce Bolbucha, který věděl, co je pro udržení alespoň ucházející nálady kumpanie třeba. Trpaslík Bolbuch byl už starý muž. Měl rád pohodlí a také věděl, že věci není třeba příliš uspěchávat. Věci totiž dokáží přijít samy, když je jim dán správný prostor. Nurnští už byli na cestě skorem dva týdny, z toho poslední tři dny strávili v Turstu. Gorganský Turst sice neležel přímo na plánované trase, kterou vytýčil sečtělý Menhorian Blathel, ale když už jednou Nurnští stáli na odbočce na Medbu a bělovousý trpaslík přišel s tím nápadem, nikdo nebyl zásadně proti. Všem druhům bylo tak nějak jasné, že s pohostinskými službami to na gorganském venkově a za hranicemi země půjde valem z kopce, a také nejasně tušili, že není kam spěchat. Nesporné bylo také to, že bude hůř i v mnohých jiných ohledech. A právě tehdy na rozcestí Bolbuch navrhl, že by nebylo od věci zajet do Turstu a nabrat tam sil. Podle toho, jak požívačně mlskl, bylo jasné, že má něco za lubem, a za lubem mu ležely trhy. Turstské jarmareční trhy byly v tamním okolí považovány za vyhlášené a vůdce nemusel

svůj návrh podvackrát opakovat, aby pardy přemluvil. Jenom Horáci Lipovému, který byl už pár dní zeměpisně zmaten, musel nějaký dobrotivec s klidnější povahou vysvětlit, kde se právě kumpanie nalézá a co může Turst nabídnout oproti gorganskému venkovu. Takže nadšeně souhlasil i Horác a nebylo co dodat.

A dnes tedy znovu stáli na stejném rozcestí, co před pár dny, vlastně byli rozvalení, protože vůdce vyhlásil přestávku na oběd. Koně se pásli a hlasitě frkali, Heft Taras z vozu sejmul postranici a pomocí dvou dřevěných koz z ní sestavil provizorní stůl, který překryl hrubým plátnem. Několik židlí se na voze taky našlo, tak mu je chlapi pomáhali vynést, Frynn Konopka vařil na ohništi oběd a Yasper Zámečník se Zoltarem Zemikosou mu stáli za zády a radili, co a jak je nejlepší s čím smíchat, aby měl polní kološvár jaksepatří říz. Goran dřepěl ve stepním sedu stranou a čečral si barevná pírká v plášti, zatímco Horác Lipový mu zasvěceně ukazoval nový sluneční prsten, který náhodou koupil v poslední dražbě. Prsten se ještě blýskal novotou, jak jej dražebník vycídl, aby se draž prodal. Byl celý zlatý, s karmínovým kamenem. Jestli byl prsten skutečně funkční, jak tvrdil Marbus Zlatý, odhadce z Nurnu, to hobit ještě netušil, ale plánoval si magický bezmeg při nejbližší vhodné příležitosti jaksepatří ozkoušet. Proto se nemohl dočkat, až se Nurnští konečně střetnou s nepřítelem.

“Až se střetneme s nepřítelem, vypálím mu tímhle prstýnkem do hrudě svůj monogram”, holedbal se Horác.

“Nebo do zad...”, odušil kysele Goran.

“Nebo do zad”, přitakal horlivě Lipový, “Nebo přímo doprostředka čela”.

“A nebo rovnou do tepla...”.

“Mám ten pocit, že hledáme hrob, ne nepřítele”, namítl Klabzej Myšilov, který stál ze zjevných důvodů po větru.

“My hledáme hrob?”, zdvihl Horác v údivu obočí, “A čipak, u všech ďasů?”.

“Thorusův hrob, přeci. Hrobku knížete Thoruse...”.

“Pan kníže ztratil hrob?”.

“Von se ztratil i s hrobem, víš?”, uchechl se od ohně Zoltar Zemikosa, “A teď tam čeká, až ho někdo vobjeví”.

“Nebližte mu porád hlavu, chlapi”, šťouchl do přítele loktem Gerllod Moskyt, “Dyt’ už takhle je zmatený jak srnka v aréně. A vy mu to šmodrcháte ještě víc. Menho, ty seš takovej citlivej a študovanej. Nechceš mu to vysvětlit? Prostě jako malému dítěti...”.

Menhorian změnil hobita útrpným pohledem od hlavy k patě a potom zase obráceně.

“Ale jo...”.

Menhorian mluvil a Horác Lipový si hladil karmínový prsten a přikyvoval. Zdálo se, že rozumí.

“Bagul”, pochválil Nug Bagul vůni, linoucí se z Konopkova kotlíku.

“Taky bych řek”, přitakal Frynn, “Hotovo. Jídlo, chlapi!”.

“Bagul!”.

Chlapi se postavili do fronty, pan Konopka do hladově vytrčených jídelních nádob obracel přiděly kološváru a ti, na které se už dostalo, se nadšeně hrnuli ke stolu.

“Nug!”, poděkoval Nug, odnášel kouřící helmici jako svatou relikvii a šťastně se usmíval, “Nug, nug!”.

Říční půltroll nebyl z rodné domoviny zvyklý stolovat, ale od těch dob, co se táhl s Nurnskými, se od svých pardů rychle učil. Sedl si vedle Yaspera, labužnický řihl a zabodil ruku do voňavého kološváru.

“Ty nemáš žlicu, chropťe?”, houkl naň Heft Taras.

“Bagul?”.

“Žlicu, povídám. Bez žlice nemáš u stolu co pohledávat...”.

Půltroll vkydl hrst haše zpátky do helmice a pokrčil rameny.

“Bagul...”.

“Nepřeju si, aby někdo byl vyčleňovanej z kumpanie”, rozhlédl se kolem sebe Bolbuch, “To si prostě nepřeju”.

“Ale von se chová jak čuně”.

“Taky bych si rád pochutnal”, postěžoval si Yasper, “A ono to takhle moc nejde...”.

Nug pochopil, že se mluví o něm a bezradně se zašoural v uchu.

“Nemáte teda někdo lžící navíc?”.

“Já, já mám”, řekl Gerllod, “Armádní...”.

Vůdce Bolbuch spokojeně kývl hlavou a otočil se na svého souseda po levici.

“Menhoriane... ty seš takovej citlivej...”.

Pan Blathel zdvihl mlčky oči od misky a opřel nakousanou obilnou placku o její hranu.

“Nemohl bys Nugovi nějak vysvětlit...”.

“Prostě jako malému dítěti...”, přidal se Frynn Konopka.

“Mohl”.

* * *

Po jídle, když druzi rozvalení v trávě trávili, Menhorian Blathel přišel s tím, že vyznačil na mapě Ollaru oblast, kde by se hrobka knížete Thoruse podle dosud známých informací měla s největší pravděpodobností nalézat. Bolbuch ho přátelsky poplácal po rameni a vyslovil mu vůdcovskou pochvalu.

“No já nevím, jestli je to dobrá zpráva”, pokýval hlavou kouzelník.

“A proč jako?”.

“Jedná se totiž o pás nějakých třicet mil širokej a padesát mil dlouhej”.

“To je teda monštrózně velkej flák země”, řekl Heft Taras, “To teda jo že jo...”.

“A to dělá, chlapi, aby bylo jasno, patnáct set čtvercovejch mílí...”.

Heft vytřeštil oči a v družnictvu to zašumělo.

“Nějak bylo a nějak bude”, pravil Bolbuch, “Nic se, chlapi, nejl tak horký, jak se to uvaří. A to si pamatujte”.

“To jo, ale já myslil, že do podzimka budu zpátky dom...”, namítl Yasper, “A teď to vypadá, že tam budu roky... A s kořistným to potom vlastně bude jak?”.

“Placený jsme zálohově a potom za každé den služby”.

Tímto argumentem se nepokojné hlasy víceméně utišily.

“Aby na to naše ollarský štrádování měl strc Hortus dostatečný peněžitý zdroj...”, namítl Heft.

“Říkám vám, že nějak bylo a nějak bude”, houkl Bolbuch, “A třeba se poštěstí a potkáme nějakýho pamětníka, co si bude pamatovat víc. Někoho věkovitýho, jako jsem třeba já”.

“A pak toho starouše zmáčkнем a vytlučем z něj i to, co neví”, řekl Zemikosa, “Žádný s něma štráchy, s pamětníkama...”.

Bolbuch se zamračil a nespokojeně zabručel.

“A potom do toho pamětníka vypálím monogram”, zašermoval bojovně pravicí Horác Lipový, “Takhlejc. H... L...”.

Hobitův prsten se ve slunci nádherně blýskal. Bylo očividné, jak je na něj Horác pyšný.

“No...”, zachrčel vůdce, “Asi uděláme nejlíp, když to tady zabalíme a popojedem...”.

Karzadenští trpaslíci

Už pár dní uplynulo od doby, co druzi sestoupili z Kohoutích kopců a překročili řeku Krutku. Krutka na jejížnějším cípu Gorganu tvořila jeho východní hranici. Byla to skutečně říť světa. A co druhý čekalo za řekou, pro to už nebylo slušného výrazu. Táhli zvlněnou planinou, které se říkalo Drijská, a byli zaprášení tak mocně, že působili takřka uniformním dojmem. Stejnou barvu měli i koně, i ten Heftův drkotavý povoz. Numští statečně postupovali vyprahlou plání a mířili na východ. Jak slunce klesalo k západnímu obzoru, jejich stíny se prodlužovaly.

“Ani se mi nechce věřit, že se přibližujeme k moři”, utrousil Frynn Konopka.

“Co je to vlastně za hory tam napravo?”, ukázal Yasper Zámečník na temný pás rozeklaných štítů v dálce, “Nevíte to někdo, náhodou?”.

“To je Kazzdarskej masiv”, odvětil Bolbuch.

“Kazzdarskej masiv?”

“Kazzdarský pohorí, teda po haviřsku pohorá, je tlustej štráf horské hródy”, zahalekal Heft Taras z kozlíku, “A ta hróda je skrz naskrz rudá. Z rudé hródy tavi se železo a z něj pak kalí ocel”.

“Ta země je skalistá a nehostinná”, řekl Menhorian Blathel, “Jmenuje se Kazzd. A proto jsem si dovolil naplánovat cestu tak, že ji mineme spodem”.

“Kazzd není prachvůbec nehostinný”, namítl Bolbuch, “Je to krásnej kraj”.

“Bat”, přítakal Heft, “Kraj krásné, ale drsné! Jako jeho dělné lid”.

“Tak jak to teda vlastně je?”, nechápal Horác, “Nějak se v tom nemůžu vyznat”.

“Je to především kraj trpaslíků, a to už je samo o sobě vševypovídající”, vysvětlil hobitovi Menhorian, “A z týchle strany hor tam tam vlastně nejsou ani žádný města nebo vesnice se slušnýma hospodama”.

“Jaks to myslel, vševypovídající!?”, zarazil poníka starý Bolbuch.

“Jaks to myslels, žádný města!?”, přidal se z kozlíku Heft, “A co je podle tebe Karzaden? Myši d'ura snad!”.

“Nemyslel jsem to zle, chlapi. Já jenom, že hory jsou pro našince obtížnej terén a pro Nurnský je teda vhodnější objet Kazzd spodem a napojit se na kardarskou cestu”.

“Chmmm”, zamlaskal Bolbuch a kopl poníka do slabin.

“A co teda ten Karzaden?”, nedal se Heft, “Co ti nevoní na Karzadenu?”.

“Má pravdu, Menhorian”, zastal se elfa Gerllod Moskyt, “Cesta spodem je schůdnější a navíc – všichni víme, co se říká o Karzadenu”.

“Co se říká o Karzadenu?”, křičel Heft, “No řekni, Moskyte, co se říká o Karzadenu!”.

“To víš sám nejlíp, Tarasi. Nedělej, že nevíš, co se říká o karzadenskejch trpaslících”.

“To teda nevím!”.

“Pravda...”.

Heft Taras zrudl a prásknul pěsti o lavici. Potom uraženě zmlkl a divoce koulel očima.

“Gerllode”, přidružil se Horác Lipový po bok Moskytova koně, “Řekni mi jedno. Co se teda říká o karzadenskejch trpaslících tak strašnýho, když se jim obloukem vyhejbáme?”.

“Strašný věci, Horáci, opravdu strašný věci. Ani nechtěj vědět”.

“Tak mě nenapínej...”.

“Říkal to už starej pan Longodon. Karzadenský trpaslíci jsou totiž prej ty největší...”.

“Nedráždi hada bosou nohou, Gerllode!”, zabručel vůdce Bolbuch, “A vodcválej hlídat zadek voje”.

* * *

“Co teda říkal ten starej pán Longodon”, zeptal se zvědavě Horác Lipový, když Nurnští rozbíjeli ležení na noc a on byl ve dvojici s Yasperem poslán sbírat větve na oheň. Kolem rostlo jen nízké hloží, takže práce to byla poněkud krvavá.

“Longodon byl chlápek, kterej byl v družině dávno před náma, a když se stal vůdcem kumpanie, postihla ho kletba karzadenskejch trpaslíků”.

“Co se mu stalo?”.

“Umfela mu žena a on se z toho sesypal a z kumpanie odešel”.

“Ale to se přeci občas stává, že někomu umře žena”, namítl Horác, “To se prostě stává”.

“Ale nestává se to, že ti v dalším roce nebo dvou na tu kletbu za hódně tragickejch okolností vymře celá famílie”.

“Co se s tím pánem stalo, že ho neznám?”.

“Přý v druhý půlce padesátejch ho kletba karzadenskejch trpaslíků donutila všechno opustit”.

“Úplně všechno?”.

“Jo. Dočista úplně všechno. Družinu, přátele, barák, Liscannor. Prostě všechno. Pil jak zvíře a měl strach, aby ta zlá kletba nepřešla ještě na jiný lidi kolem něj. Kam se vrznul, tam přišla smrt”.

“To je strašný”, odušil Horác soustrastně, “To je hrozně strašný”.
 Yasper s útrpným výrazem krátce přikývl.
 “Tys toho ubohýho pána znal?”.
 “Ne. Já přišel pozdějc. Kdo ví, kde je dneska panu Longodonovi konec”.
 Yasper ulomil z křoví větev a přihodil ji na hromadu. Potom se postavil a dal ruce v bok.
 “Ale stejně si myslím, že je dobře, že jsme se Karzadenu obloukem vyhnuli. Menhorian prostě myslí na všechno. Jako vždycky”.
 “Hm”, zamyslel se Horác Lipový, “Ale víš ty, Yaspere, co mi pořád nejde na rozum?”.
 “Ne, to nevím”.
 “Co jsou ty karzadenský trpaslíci největší na světě...”.
 “To říkal právě ten Longodon, a von asi fakt věděl. Totiž že karzadenský trpaslíci jsou největší...”, odpověděl Zámečník, ale potom strnul, “Bacha, de”.
 “Kdo?”.
 “Dědek!”.
 “Tak bude to dřevo aspoň do tmy, nebo nebude!?” , zahromoval Bolbuch, jehož bílá kštica vlála ve větru, prohánějícím se Drijskou plání a čechrajícím ohebná stébla divokých trav,
 “Tak řekněte... bude a nebo nebude!?”.
 “Bude, Bolbuchu, bude”, odvětil Yasper, “Všechno bude”.
 “Tak to mi teda spadnul kámen ze srdce!”.

* * *

Za několik dní, když Nurnští šťastně překročili hranice Cardaru, začala být cesta příjemnější. Nejenže jeli po poctivé obchodní spojnici, ale projížděli městy a ubytovávali se v čistě povlečených postelích hostinců, jichž po cestě měli dostatek na to, aby vždy navečer mohli pohostinství některého z nich využít. Také se střídali na voze, to když někoho bolela zadnice ze sedla, až to začínalo být nepříjemné. A hlavně se poctivě a dobře stravovali, na to kladl vůdce Bolbuch obzvláštní důraz, protože prostě věděl. Ačkoli sám žvýkal spíše obilnou kaši, neboť jeho chrup už připomínal padlé čagotajské vojsko po nájezdu mukurského ježgaru, nebo prostě věděl, co je pro jeho muže důležité, a dopřával jim to v míře hojně a poctivě. A tak Nurnští postupně projeli městy Rokan a Staled, a potom časem odbočili na Kyrnu a čím dál nezádržitelněji se blížili k Ollaru. Dalším větším městem po cestě měl být Sig, a ten už spadl pod knížecí vládu Fitzhalků. Hranice Nurnští překročili náhle, tak náhle, že nebýt starého hraničního kamene s vybledlou barvou, ani by si toho nebyli všimli.

“Ollar...”, pravil Menhorian Blathel a ukázal na patník.
 “Nug?”.
 “Jsme tady...”, vysvětlil barbar Goran.
 “Bagul, bagul”.
 “Takže jak teď?”, zeptal se Klabzej Myšilov, “Jak tu hrobku teda budeme vlastně hledat?”.
 Menhorian Blathel se rozhlédl po travnatých pláních kolem a pokrčil rameny.
 “Asi si to namíříme nejprve do Sigu a pokusíme se poptat”, navrhl Bolbuch.
 “Máš na mysli zřejmě poptat se pamětníků...”, řekl Gerllod Moskyt.
 “Na to vem jed, že má Dědek na mysli právě tohle”, přitakal Zoltar Zemikosa a zamnul si ruce.

Sig

Sig byl o trochu menší než gorganský Turst, ale o poznání větší díra. Jarmareční trhy tu neměli žádné, jen bidné tržiště, kde se prodávala hlavně raná zelenina a to, co zbylo z podzimní úrody, jako tuřín, erteple a svažtělá, leč sladká jablka. V hojně míře zastoupení byli zde trhovci s železnými obrobky, od hřebíků a hřebů rozličných velikostí přes otky k pluhům, sekery a motyky, po předměty užitého umění, jako svícinky a svícny, ozdobné hlavice k plotovým kúlům

či klepadla všelikých velikostí. A na tržišti bylo lze narazit i na železné ingoty trpaslíků, mlčenlivé strážce zahrad. Železné výrobky původem z Kazzdu přiváželi obchodníci přes Cardar. Typickým produktem z Ollaru však bezesporu byla keramika. Hrnčířské stánky nabízely nepřeberné množství hrnků, džbánů, misek, nádob ať již s ušima nebo bez, ať už glazovaných či bez úpravy a každý, kdo tržiště v Sigu navštívil, jistě si musel koupit a odvézt alespoň jeden hrnec, talíř nebo jenom hliněný zvoneček pro štěstí. A když si člověk do celého obrazu domyslí bečení jehňat a ovci se svázanýma nohama, aby si kupec mohl zboží v bezpečí zblízka prohlédnout, byl obraz téměř celý a nezaměnitelný.

“Pěkná díra, jen co je pravda”, zhodnotil Gerllod Moskyt, když Nurnští projížděli městem.

“Viděli jste ty trpajzliky?”, zeptal se Menhorian Blathel s očima navrch hlavy.

“Myslíš ty železný?”.

“Jo, právě ty”.

“Viděli”.

“A co vy na to?”.

“Radši nic”, řekl Yasper a ohlédl se po vůdci.

Ten ale jel na poníkovi v čele, ačkoli ostatní koně raději vedli, trpělivěrazil cestu lidmi a ukazoval k vývěsnímu štítu.

“U třech oucí”, zvolal Heft Taras z kozlíku, protože měl ze svého místa lepší výhled, “U třech oucí, to nezní zle. Nálevna jak se patří”.

“Ouce”, usmál se Nug Bagul, “Třích ouce... Knajpa...”.

“Všimli jste si, že Álfheimskej zase mluví?”, upozornil Horác Lipový.

“A proč by nemluvil? Vždycky přece mluvil”, řekl Frynn Konopka, “Vždyť není blbej, že jo?”.

“Hm”, odvětil Bagul.

“Vono mu jenom dlouho trvá se vždycky po zimě rozmluvit”, podotkl věčně Menhorian.

“Ale vždyť už je léto...”.

“No vždyť říkám, že mu to vždycky dlouho trvá. A taky mluví, jenom když má co říct. A to povětšinou nemá”.

“Nug”, řekl přitakal Nug, “Slunce, teplo. Teplo...”.

U tří ovci Nurnští ustájili koně, zabezpečili vůz a ubytovali se. Nebyl to žádný přepych, ale také to nebylo špatné. V podstatě jediné, co někteří trochu nelibě nesli, byl pokoj. Byl čistý, to ano, ale byl to tak řečený pokoj společňák, velká cimra až pod půdou. Vůdci ale spát pohromadě přišlo bezpečnější, ačkoli se Nurnským za celou cestu nepříhodilo nic, co by jim nějaký pocit ohrožení vnukalo. A potom ty palandy. Bolbuch byl zvyklý z trestaneckého lágru a Heft Taras z havířské ubytovny. Ale Menhorian byl vysloveně roztrpčený a vůbec se mu nelíbilo, že Nug Bagul spí nad ním a šustí rákosovým šustím. Co měl ale říkat takový Zoltar Zemikosa, kterému u hlavy šustil Goranův opeřený plášť, který si šaman věšel na takové visadlo z ohnuté větve, aby se mu prý barevná pírká nepolámala. A v horkém zatuchlém vzduchu nevětrané místnosti se potom ptačí pírká pohybovala a ševelila. A to ani nemluvě o chudáku Yasperovi, jemuž do peřin padalo jehličí.

“Padá z tebe jehličí, druidskej...”, postěžoval si Zámečník.

“To budou piliny z brouka...”.

“Z jakýho, u všech bohů, brouka?”.

“Dal se jim do krovu brouk. Mají tady brouka... dřevohryza...”.

“Kecáš...”.

“Ne...”.

Jenomže tohle všechno zjistili až večer. Předtím si ještě v lokále objednali pořádnou večeři a Zoltar Zemikosa se zeptal, jestli tady někde v okolí nestojí nějaká stará knížecí hrobka. Hostinský neměl ponětí.

“Nevadí”, řekl Bolbuch, “Zítra se rozejdeme po městě a poptáme se pamětníků”.

“Jo”.

“A teď, pánové, se koukneme na cimru a rozdělíme postele”.

Takže se druzí sebrali a odešli na pokoj. A tam se teprve dozvěděli, že pokoj je společný a že jsou tam palandy.

“Myšilov tady, Zámečník tady dóle”, ukazoval věkovitý vůdce, “Tady potom Menhorian Blathel, tady zasejc Nug Bagul...”.

“Ne...”.

“Jo”.

“Nemoh bych si to třeba s někým prohodit”.

“Nemoh... ale není to proto, že bych byl nějaký despota”, odvětil trpaslík, “Jde jen o to, že potřebuju vědět, kde vás kterýho mám, a že sem starej a se změnama se těžko sžívám. Kdybyste se mi hejbal, tak to už prostě nepojmu. Tak to tak prostě berte a mějte ouctu k stáří”.

“Dobře”.

“Kdyby v noci bylo chladno, tak támdle jsou kamínka”.

“Jo”.

“Kdyby teda v noci byla zima, tak hlídka bude dělat topiče. A když už jsem to nažvejk, tak hlídky jsou následující...”.

“Hm”.

Výzvědy

Jenomže na druhý den pátrání po městě ohledně Thorusovy hrobky nepřineslo nic moc konkrétního. Ale některé zajímavosti přeci. Kupříkladu Klabzej Myšilov přišel s tím, že ve zdejší knížectví se vyrábí vynikající hrušková pálenka. Hruškovice. Místní lidé ji prý pálí z harumských hrušek, zvláštní odrůdy, která dozrává v raném létě. Plody harumských hrušní jsou velice sladké. Harumské hrušky se také obalují v cukru a suší na slunci. Sladké spratky se tomu cukrátku říká. Myšilovovo zjištění bylo velice zajímavé, ale s knížetem Thorusem, natožpak jeho palcátem, mělo máloco společného. Podobně dopadl i Frynn Konopka, který zjistil, že nejen keramikou je Ollarské knížectví živo. Na severu země se prý vyrábí kvalitní dřevěné uhlí, které je pro provoz hrnčířských pecí naprosto nezbytnou vstupní surovinou.

“Nejproslulejší skrzeva keramiku jsou Zelené vrchy”, shrnul pyšně Frynn Konopka.

“Ze Zelených vrchů pocházel, tuším, někdo slavný”, zapátral v paměti Bolbuch.

“Nějaký proslulej hrnčíř nejspíš”.

“Asi jo. Možná někdo, s kým jsem seděl v lochu. Někdo z dávnejch dob”.

Menhorian přišel s tím, že zemi vládne kníže Theodor z rodu Fitzhalků, drží moc zrovna čtyřicátým rokem, což je úctyhodné, a lidi ho tady tudíž mají nesporně docela v úctě. Ollar udržuje dobré vztahy zejména s Cardarem, ačkoli před čtvrt tisíciletím ještě spadl pod jeho vládu, a je důležitým spojencem Brionne.

“Ollar potřebuje spojence kvůli obchodu, přístupu k moři a... Wenarenu”, ukázal kouzelník ke stropu.

“Oni jsou s Wenarenem na meče?”.

“S Wenarenem jsou všichni sousedi tak nějak na meče”.

Wenaren byl poslední baštou otrokářství v tomto koutu světa a proslýchalo se, že finančně podporuje námořní pirátství v pobřežních vodách. A bohové vědí, zdali za případy ozbrojených přepadů obchodních karavan uvnitř nebo vně země nestojí také právě wenarenští pohlaváři. Mezi lidmi se říkalo leccos. Leccos mohly být smyšlenky, ale leccos i pravda.

“A pak jsou tu ty ovce. Chov ovcí je tu velmi rozšířený”, dokončil vyprávění cairnský kouzelník, “A z obilovin, aby bylo jasno, převládá pšenka, ječmen, žito. A pak se tu pěstují hrušky...”.

“Harumský hrušky?”.

“Přesně tak. To už někdo říkal?”.

“Jo. To už někdo říkal”.

“Tak víc už teda nevím”.

“Tak pánové, poslouchjte pozorně”, vymínil si ticho Gerllod Moskyt, setník GKA.

A řekl, že Ollar, hlavní město Ollarského knížectví, nejenže leží na řece Rake, ale ještě je to velký říční přístav. Rake je totiž dobře splavná. Ollar žije z obchodu se svými sousedy a pořádek v zemi zajišťuje malá dobře vycvičená armáda doplněná částečně z žoldnéřských jednotek.

“Žoldáci pochopitelně tak moc vycvičení nebudou, jak se říká. Bejvají najímaný smluvně - buď úkolově, nebo na dobu určenou”.

“Dobře”, řekl Bolbuch, “Máme ještě něco?”.

“Theodor Fitzhalk má syna Huprechta, co má zálibu v lovu vysoký zvěře”, nadhodil Jasper, “A synovce, co se cejtí...”.

“Dobře... co dál?”.

“Bitva u Brodu”, řekl Goran, “Dva roky po vyhlášení nezávislosti území”.

“A co je nám po tom?”.

“Střetli se s wenarenským vojskem... Wenarenci je chtěli uchvátit...”.

“Co je nám po tom, se ptám?”.

“Nic... jen že Wenarenci...”.

“Přesně tak. Nic”, uzavřel vůdce, “Eště někdo něco?”.

“Trpajzlíci”, usmál se Nug Bagul, “Mají tu trpajzlíci. Krásný...”.

“Myslíš ty železný trpajzliky, co prodávají na trhu?”.

“Nug”.

“No tak ty sou vopravdu nádherný...”.

* * *

Nurnští polehávali na pryčnách a dohadovali se, co dál. A potom se najednou otevřely dveře a na cimru vpadl Zoltar Zemikosa. Byl celý zpocený, sotva lapal po dechu. Opřel se o postelovou stojnu a řekl: “Vomlouvám se...”.

Nurnští ztichli jako pěny a čekali, co z alchymisty, dovedného vyjednavče, vypadne.

“Vomlouvám se, ale babka byla dost houževnatá”.

“Jaká babka?”.

“Pamětnice”.

“A tys jí...”.

“Ne! Ne! Přisáhám!”, zaprotestoval Zoltar, “Tahle byla fakt hódně stará. Taková vetchá pani. Musel jsem jí trochu rozpracovat, prostě trochu rozpovídat, než se jí to v hlavě porovnálo a začala nějak souvislejc mluvit...”.

“Uf”, oddychl si vůdce.

“A cos teda, Zoltare, konkrétně zjistil?”, zeptal se Menhorian.

“Tak teda bedlivě poslouvejte”.

Zoltar Zemikosa konkrétně zjistil, že ten kníže Thorus byl dávný hrdobec, který povstal z lidu, lid sjednotil proti zlu, zlo porazil a příkladně ztrestal. Za ten čin dostalo se mu nejen knížecího titulu, ale také věhlasu, a po smrti na počest jeho slávy vystavěna byla mu hrobka, v níž spočinuly jeho ostatky včetně insignií. Stalo se to v dávnověku a o knížeti Thorusovi vlastně hovoří už jen legenda, ačkolivě nesporně opřená o historická fakta. Cardarští vládci pochopitelně příliš nehověli velebení osobnosti, jež byla spjata s ollarským krajem a jejíž jméno opěvovaly sílicí hlasy volající po široké autonomii či nezávislosti. Leč mezi lidem zůstala vzpomínka na knížete Thoruse dosud živá, ačkoli vybledla s přišedšími věky.

“Ten Thorus měl palcát, pánové”, upozornil Zemikosa.

“To ale my přeci víme...”, namítl Jasper.

“Ale nevíte, jak k němu přišel”.

Legenda o Thorusově triumfu totiž praví, že před dávnými věky přišel do země bohatý cizinec. Cizinec přišel z dalekého jihu a byl nejen bohatý, ale velmi mocný.

“Assuaenec?”, otázal se Gerllod Moskyt.

“Možná... ale hlavně to byl čaroděj...”.

Ten muž si říkal Tuah-Ra. A ten mocný Tuah-Ra přivolal si, jak uvádí legenda, ku pomoci bytost ze záhrobí. Démona beze jména, bytost strašlivou a veskrze zlou. Ten démon Tuah-Raovi sloužil a stanul v čele jeho služebníků, jejichž zástupy se zvětšovaly.

“Tuah-Ra totiž nějakým způsobem zvěštoval nový a lepší život...”.

Legenda praví, že Tuah-Ra ovládal démona pomocí artefaktu, jež si přivezl z tajuplného jihu. Byl to palcát a to palcát ne ledajaký. Démon se palcátu děsil, kroutil se před ním bázní, a skrze děs z palcátu Tuah-Ra démona ovládal. Ten palcát byl utvořen dílem z oceli a dílem z křišťálu.

“V tom kameni byla nejspíš koncentrovaná opačná energie”, vysvětlil tiše Menhorian Blathel, kouzelník, “Dost dobře mohlo jít o Smarfaliův kámen...”.

“Faktem ale zůstává, že ten cizinec soustředil do svých pačmáků moc nad lidima, co tu všude žili”.

Zlá doba tehdy přišla na lid a bylo mnoho těch, kteří se přišli čaroději poklonit. Ze strachu, z patolízalství, z donucení. Ale byli i taci, kteří si uvědomovali přítomnost zla a věděli, že zlu je třeba se postavit a třeba obětovat i vlastní život. Tito lidé shromáždili se kolem jistého Thoruse. Žili v lesích jako divá zvíř, jednou byli tam a jindy zase onde, podnikali výpady proti přísluhovačům zlého Tuah-Raa. Dařilo se jim a postupně pochopili, že čarodějova slabina spočívá v tom, čím vládne. V kouzelném palcátu, kterým ovládá démona.

“Thorusovi bylo jasné, že jít na zlosyna šturmem, to by skončilo šeredně”.

“Obrovský ztráty s nejasným výsledkem”, pokýval hlavou kouzelník Blathel.

“Přesně tak”, pravil Zemikosa, “Prostě jatkárna jak bejk. A to si prostě nelajsnul”.

Thorus se tedy v přestrojení vydal do města a pronikl do Tuah-Raova sídla. Podařilo se mu lsti zmocnit palcátu, se kterým zlého démona zahnal.

“Jak se mu to povedlo, na to se mě neptejte”, řekl alchymista, “Takhle to říká legenda, nic víc, nic míň. Prostě toho démona zapudil”.

“Čímž čarodějova moc nebývale ochabla”, doplnil Menhorian Blathel, který znal starých legend přehršel.

“Tak, tak...”.

“A co se stalo potom?”, zeptal se Horác Lipový s očima navrch hlavy.

“No, co by”, odpověděl zaníceně Zoltar, “Potom začla jatkárna jako bejk”.

Legenda praví, že poté, co byl démon vymícen, srdce lidu se naplnilo nadějí, jaké již dlouho nenabyl. A ten lid čaroděje Tuah-Raa a zbytky jeho věrných ve slavném povstání porazil.

“A co se potom stalo s tím Tuah-Raem?”.

“No, co by. Thorus ho zabil”, usmál se Zoltar, “Ale na podrobnosti se mě neptejte, ani stará babka to nevěděla, a hlavně, už byla tím vyprávěním úplně vytřepaná”.

“Hm”.

“Ale můj názor je ten, že mu rozlepal kebuli tím palcátem”.

“Nug”, řekl Nug a vztyčil bojovně sevřenou pěst.

Zoltar potom už jenom upřesnil, že legenda praví, že Thorus poté, co sprovedil ze světa zlého čaroděje, byl lidem zvolen za knížete. Jak je možné, že lid povznese někoho do šlechtického stavu, tím si alchymista hlavu nelámá. Ve skutečnosti tomu mohlo být všelijak, svou roli mohla hrát politika a tlak bouřícího se lidu, ale do legend takové konkrétní technické nepatří. Legendy jsou prostě legendy a důležitější je hloubka sdělení než historickofaktická přesnost. A sdělení bylo zásadní, totiž že dobro zvítězilo nad zlem, a o to tady šlo především. Thorus prostě získal knížecí titul a zřejmě i léno, a tady, dá se předpokládat, leží prvotní kořeny dnešního Ollarského knížectví. Kníže Thorus se stal lidovým hrdinou a ten palcát téměř svatou relikvií. Traduje se, že vlastník palcátu skrze onen vzácný artefakt přijímá něco z Thoruse, stává se hrdinou a je oprávněn.

“Oprávněnej k čemu?”.

“Oprávněnej vládnout, ty troubo...”.

Po smrti byla knížeti Thorusovi vystavěna hrobka a jeho ostatky byly v ní uloženy včetně svatých insignií.

“Ale to už jsem vám říkal na začátku vyprávění”.

Kde však hrobka leží, to už se dávno zapomnělo, ale jisto je, že dodnes po místě Thorusova odpočinku pátrají dobrodruzi i sběratelé. Thorusův palcát za ta léta marného hledání nabyt jistě vysoké hodnoty, a to nejen historické, peněžní, ale i kulturní.

“Lze teda říct, že komu by se palcát dostal do rukou, moh by si činit nějaký nároky?”, zamnul si skráně zadumaný Blathel.

“Těžko říct, ale jistý je jedno”, řekl Bolbuch, “Ten lid by si myslel, že nároky mu patřejí. Fitzhalkové nefitzhalkové”.

“Takže zájmy Frise Hortuse můžou bejt i mocenský?”, zeptal se Yasper Zámečník.

“Těžko říct, jestli ty věci je možný takhle zjednodušovat”, namítl Gerllod, “Ale mít v držení Thorusův palcát je jistě natolik zajímavý, že za to stojí pustit do oběhu nějaký peníze”.

“Jediná potíž je v tom, že to, co víme, nás k hrobce a potažmo ani k palcátu neposunulo ani o píd”, zabručel Klabzej Myšilov.

“To máš pravdu. Nejsme o nic dál, než jsme byli včera večír”.

“Trochu jsme se o tom našem hledání s Goranem bavili a něco nás napadlo”, ozval se po chvíli zaraženého ticha kouzelník Menhorian.

“Hm”, přitakal Goran.

“Co vás teda, chlapi, napadlo?”, zeptal se Bolbuch.

Cairnský kouzelník se otočil na šamana v pernatém plášti.

“Mám to říct já, nebo to řekneš ty?”.

“Pták”, řekl Goran.

Krahujec

Kráčeli pěšky, koně nechali přivázané u shluku několika stromů daleko za sebou. Na vzdáleném severozápadním horizontu svítila sigská stavení. Louky se líně vlnily jako hřbet mořského hada a vysoká tráva v lehkém vánku monotónně ševalila. Šli v zástupu těsně za sebou, sledovali pruh vyšlapané trávy, který za sebou nechával Goran. Pohyboval se naprosto sebejistě, jeho smysly byly uvyklé životu v travnatých pláních. Byl to barbar, nižší šaman kmene. Na zádech vlekl lněný pytel.

“Nemám radši rozsvítit?”, zeptal se Horác Lipový.

“Ne”, sykl Blathel, “A stejně nemáš lucernu”.

“Ale mám slunečník. Magickej prsten, chápeš?”.

“Ať tě to ani nenapadne...”.

“Já jenom...”.

“Kušuj”.

Heft Taras si všiml, že Goran se tam vpředu zastavil, a dal tedy rukou znamení. Nurnští ztichli a došli až k šamanovi. Ten shodil pytel nazem, nabral vzduch do chřípí a dlaněmi pohladil stébla trav.

“Tady”, řekl.

“Takže chlapi”, oslovil Menhorian Blathel druhy, “Vyválejte kolem toho báglu kruh. Ať je aspoň na osum sáhů dokola”.

“Ale...”.

“Osum sáhů od středu, jasný?”.

“Jasný”.

* * *

Nurnští užasle leželi ve vysoké trávě vně kruhu a byli tiší jako puťky. Menhorian říkal, že musí zachovat naprosté mlčení, protože šaman se potřebuje soustředit. Tak byli zticha a pozorovali, co se bude dít. Byli zvědaví a hlavně rádi, že se mohou dívat. To se často nestává, být takřka nadosah a spatřit rituály starých kultur před sebou jako na dlani. Goran rozestavil do kruhu třináct tlustých lojových svíc, sedm a půl sáhu od středu. Vprostřed kruhu zapíchl kudlu a vykrojil drn, jež na straně východní obrátil kořínky vzhůru a uložil na něj vybělený kozlí leb. Bylo zjevné,

že hloubí ohniště. Naskládal donesené dříví a vykřesal jiskru. Rituální oheň vydal mdlé světlo, které začas Goran přiživil hrstmi soli. Potom už bylo vidět dobře.

“Bagul...”

“Ticho bud!” sykl na álfheimského púltrolla Frynn Konopka.

Nugovy oči svítily ve tmě jak dvě vlhká želví vejce. A ta vejce se rozšířila ještě víc poté, co Goran zapíchl u východní paty ohniště vyřezávanou hůl a zavěsil na ni tu hrůznou věc, co nosíval v koženém pytlíku u pasu. Cancu. Vykostěnou a uschlou hlavu nějakého dávného nepřítele. Jistě mocného nepřítele. Canca byla vyschlá a smrsklá jako hlava nějaké opičky. Nug Bagul se té věci doslova štilil, a to byl z Álfheimu zvyklý na ledacos.

“Nug!” houkl Nug a čelisti mu zaklapaly vzrušením.

Potom Goran zažehl svíce, vmetl do plamene velkou hrst jakési sušené bylinné směsi a začal tančit. Vířil nejprve pomalu, ale pohyby postupně zrychloval, až propadl do divokého reje, při kterém nevnímal nic, co se nacházelo za hranicí světelného kruhu. Tančil a zpíval, šaman zpíval, ale jeho píseň neměla slov, byl to mumlavý nápěv, který pohlcoval svou monotónností i nečekanými zvraty. Nurnští leželi jako zkoprnělí, oheň ve středu pomalu slábl a s tím, jak houstla tma, pomalu přestali mít přehled. Potom Goran náhle ve zpěvu ustal a ustrnula taktéž jeho rozvířená silueta, následovala krátká odmlka a potom pronikavý skřek. Něco temného povstalo z dýmu ohniště a rozepjalo křídla. Velký pták. A ten pták se vznesl k obloze. Goran se vyčerpaně svezl do zdupané trávy. Teprve když Nurnští seznali, že Goran balí rituální předměty zpátky do pytle, odhodlali se vylézt.

“Chceš pomoci?”, zeptal se soucitně Yasper.

“Hm”.

Druzi se srotili kolem pohaslého ohniště a Gerllod Moskyt přihnul botou nějaké větve. Bolbuch vztáhl zkřehlé dlaně nad vzlínající sloupec horkého vzduchu a pozoroval, jak z jisker ožívají plamínky.

“Viděls toho ptáka?”, zeptal se Dědka vyjeveně Horác Lipový, “Viděls, do háje zelenýho, toho ptáka?”.

“Viděl jsem stín”, přikývl trpaslík, “Ale nemusel to být pták. Moh to být klidně i netopejř”.

“Pták to byl. A pěkně vobrovskej”.

“Tak to byl pták, no...”.

“Můžu mít takovou všetečnou otázku, Gorane?”, houkl Horác Lipový směrem k barbarovi, který sfoukával lojové svíčky a jednu po druhé je vkládal do pytle.

Šaman hobitovi nevěnoval pozornost.

“Gorane...”, šťouchl do barbara kouzelník Menhorian Blathel.

“Co?”.

“Ten pták... ten animálio... nepřepísknul si ho trochu?”.

“Hm...”.

“Běžně se zhmotňují spíš menší”, zamnul si bradu elf, “Havrani, straky... dobře, třeba sojka, no, ale sojka, to už je spíš takový jako vypasený tele...”.

“Tele, hm...”.

“Ale takovádle vobluda, to už je trochu moc, ne? To se na mě nezlob, ale tos prostě přepísk”.

Goran ledabyly pokrčil rameny.

“Ale to víš, žeš to přepísk.”, trval na svém Menhorian, “Přepísknuls to, a to teda pořádně! Vůbec neumiš hospodařit s magií...”.

“Ale dyk...”, sykl šaman, pohlédl do nebe, ale větu nedopověděl.

Nepotřeboval to. Kouzelníci si rozuměli i bez dlouhých vět.

“Já přece vim, jak se volá animálio”, nedal se elf, “Přesto se na mě nezlob, ale říct jsem ti to musil. Vorel je podle mě kráva vobrovská a bude ti jenom k vzteku”.

“Neni to vorel...”.

“A co teda?”.

“Krahujec...”.
 Potom Goran zapískal na prsty a na zem vedle něj přistál dravec.
 “Říkal jsem od začátku, že to nebyl netopejř”, vypískl od ohně Horác Lipový, “Eště mi voči sloužejí, abych poznal ptáka vod netopejra”.
 “No jo, no”, zachroptěl Dědek, “Taks měl pravdu”.
 “Co pták... Vorel jako kráva...”.
 “Taky bych chtěl mít takovýho vorla”, posteskl si Zoltar Zemikosa.
 “Co bys s ním, u všech všudy, dělal?”.
 “No... to ještě nevím...”, zammul si alchymista bradu, “Asi bych ho nějak šikovně využil...”.
 “Využil?”, zeptal se nevěřičně Frynn Konopka.
 “Jasně. Využil. Dřepěl bych před chejší na židli a žvejkal stvol. A vorel by zatím lítal po vobloze a smejičil, kde se pod nim dóle na zemi děje co zajímavýho...”.
 Druzi pokývali chápavě hlavami.
 “A o to tu právě jde”, ozval se Menhorian Blathel, “Goran vyvolal animálio, aby mohlo takříkajíc lítat po obloze a smejičit, co je kde dóle na zemi zajímavýho...”.
 “Co jako by tam mělo bejt?”, zeptal se opatrně Heft Taras, “No pověz, ogare, chlapisko jedno šibalské...”.
 “Hrobka přece...”.
 “Hrobka knížete Thoruse!”, odušil Gerllod Moskyt.
 “A jeho palcát...”, zatajil dech Zemikosa.
 “Přesně tak”.
 “Nug...”.

Fláky a štráfy

“Takže pánové”, svolal Menhorian druhy ke stolu, když se znovu dostali na pronajatou cimru u Ovcí, “Podťe sem ku mně, dáme nejčko hlavy dohromady”.
 “Yaspere”, oslovil vůdce Zámečníka, “Zalígruj dvěře, ať nám sem někdo nepovolanej nestrká rypák”.

“Bez vobav”, zammul si dlaněmi liscannorský zloděj.

Menhorian Blathel požádal Horáce, aby zesílil plamen lucerny a sám zatím cínovými poháry zatížil rozvinutou mapu knížectví v rozích, aby se nekrabatila.

“Tak hybaj, chlapi”, houkl Gerllod Moskyt a stočil zrak ke Goranovu vyvýšenému kavalci.

Šaman tam nahoře supěl a domlouval cukajícímu se pytli. Bylo jasné, že krahujci, ačkoli to byl magický animálio, se v pytli, ve kterém jej mistr přivolavač propašoval do hostince, pranic nelíbilo. Goran držel pytel v objetí a šeptal konejšivá slova, ale krahujec se vzpěčoval čím dál víc.

“Tak ho pust’, ať se netrápí”, navrhl Frynn Konopka, “Do rána to tu s ním nějak vydržíme a ráno před vodjezdem ho vypustíme z vokna”.

“Dyt’ by se mi umlátil...”, supěl ztěžka Goran a pevně držel pytel v objetí.

“Přesně tak...”, přítakal Klabzej Myšilov, “Dyk by se mu umlátil”.

... “Hrobka knížete Thoruse!”, odušil Gerllod Moskyt...

“Správně... v žádném případě vorla nepouštět”, zahromoval trpaslík Bolbuch, “Eště by to tady celý zkadil”.

“Tobě se to říká... ty spíš dóle”, ozval se hobit Horác.

“Když ho vyndáš z pinglu a narazíš mu na hlavu fusekli, tak nic neuvidí a bude povolnej”, navrhl druid, “Pocit svobody i ve faktický nesvobodě je totiž nesporně uklidňující. Takhle je krahulík uvnitř celej zmačkanej a plaší se, víš?”.

“Vim”.

“A máš nákou fusekli?”.

“Mám”.

“A chceš s tím pomoci?”.

“Zvládnou to sám”.

Zanedlouho už krahujec stál jak přikovaný na dřevěné pelesti a trhavě natáčel hlavu po okolních zvucích. Občas zoufale pískl, ale jinak byl klidný. Fusekle nesla stopy značného opotřebení, ale svůj účel splnila dokonale.

“No tak, pánové, podívejte už, kakraholte, semka”, připomněl se netrpělivě Menhorian Blathel, “Rád bych probral plán a odebral se na kutě, dokud má jít na to kutě ještě vůbec nějaký smysl”.

Nurnští se srotili nad mapou Ollaru a ztichli. Kouzelník přes východní část země nakreslil kusuhlí jakési mříže.

“Ty čáry tvořeji štráfy”, vysvětlil s vážným výrazem, “Jedny vedou zeshora dólu a druhý ze strany na stranu...”.

“Aha”.

“A ty štráfy pak vlastně tvořeji jednotlivý fláky. Rozštráfovávají celej kraj...”.

“Rozštráfovávají ho na stejně velký fláky”, hvízdal Frynn Konopka, “Že je to tak?”.

“Přesně tak, Frynne. A ty fláky prozkoumáme jeden po druhým. Systematicky”.

“Provorlujeme je...”, ukázal Heft na ptáka s fuseklí na hlavě, “Provorlujeme každě zaprděnej kout týhle země”.

“I tak se to dá říct...”.

“A budem hledat ten knížepánův hrobeček”, zahalekal Horác Lipový, aby všichni věděli, že je v obraze.

“Přesně tak... Ted' jenom zvolit systém...”.

“Sig je tady vpravo dóle”, zabodl Gerllod prst do mapy, “Takže to budeme brát zezdola nahoru a pak zase zpátky, a tak se prokousáme až do středu země. Měli bysme si ty fláky očíslovat”.

“Bagul”, pokýval hlavou Nug, takže bylo očividné, že pochopil.

Menhorianův plán zněl rozumně, víceméně se zdálo, že takhle nebylo možné nějaký kout země opominout a Thorusovu hrobku nenajít. Nezdálo se být podstatným, že někteří z druhů sice chápali obecnou podstatu plánu, ale v jednotlivostech detailů poněkud plavali. Terminologie štráfů a fláků, tedy přesný význam pojmů, mohla být pro některé vcelku hlavu motající. V této části světa se o štráfu hovořilo spíše jako o pruhu. Pruh pole, kazajka s jemným proužkem, pruhované hozle. I když výraz štrafačky se v GKA používal. Výraz flák se používal o to hustěji, to věru, ale nejčastěji mnil se poctivý kus masa, odvozeně tedy pak flákotu, no a samozřejmě mezi hudbomilci flák značil písničku. Dobrou pěknou písničku, kterou všichni znají. Jako třeba tu ‘Pod okna roste jetel, přede dveřma rmen...’. Ale hovořiti o fláku ve vztahu k masu bylo skutečně rozšířenější. Odtud vzešly následné odvozené výrazy, mezi prostým lidem velmi oblíbené, jako třeba naflákat nebo rozflákat. Kupříkladu rozflákat pojímalo širokou škálu synonymních významů, jako kupříkladu naporcovat, nasekat nebo rozkouskovat. Vesměs výrazy čpící krví minimálně jatečních zvířat, nezávadně však krví toho, jemuž je flákáno. Ale v případě zmíněného plánu žádná krev, jak se zdálo, téci neměla. Menhorianův plán rozflákal východ Ollaru nacimprampr a plánováno bylo neprolít jedinou kapku krve. A zdálo se to být reálné.

“Mám jedinou potíž...”, zaskuhral nerudně Dědek.

“A to jakou?”.

“A to takovou, že tím strávíme aspoň dva tejdny, možná víc. A že se samou nudou navzájem pohryžeme”.

“Pro prachy je nutný někdy hodně vobětovat”, pravil Zoltar, “A někdy je nutný platit věru krvavě”.

“Víte co?”, navrhl Heft Taras, “Můžeme hrát cestou na voze kartičky”.

“Anebo si můžem prostě jen tak povídat”, nadhodil Horác Lipový.

“Jo. Budem si prostě povídat...”.

Smrdí mi to

“Prostě mi to smrdí, Otule”, zavrtěl hubený muž s kníry hlavou a pohlédl břichatému starožitníkovi, nastrojenému v bohatých krajkách a zeleném obleku naléhavě do očí, “Prostě mi to horentně smrdí”.

“Vykradači hrobů. Zlatokopači. Takových už bylo... a ještě bude”, odvětil Otul Herman.

“Jenomže tihle mají systém. Vypytávají se na hrobku a palcát. To víme ze Sigu, Verbenu a Paloukova. A ti lidi něco, Otule, vědí, to mi věř”.

“Věději akurát tak prd”.

“Kdyby věděli prd, nebudou mít systém... Nebo je někdo platí... To spíš... Někdo asi, kdo něco ví...”.

“Kdo tady tak něco asi o hrobce ví, co?”.

“Jenom my a...” , hodil knírač okem za roh.

“Hortus...”.

“Přesně tak. Fris Hortus”.

“Jak jsme na tom s těma listinama, co nakoupil Klaržoul Sada?”.

“Porád nic, Otule. Hortus si je hlídá a nedá se k němu dostat. Jeho sklepení praskaj ve švách. Spoustě z našich přívrženců se dostalo daru přízně... chápeš...”.

“Naše sklepy taky zrovna nezejou prázdnotou... a naše náruč je tolik, tolik laskavá...”, rozpráhl tlusté paže Herman, “Koneckonců byls na mým posledním promlouvání, ne? Takže viděls. Viděls i mojí novou řízu?”.

“Ovšemže... Tuah-Ra tě prostupuje, o tom není pochyb... a lidi tu sílu dobře cejtí... a vidí...”.

Otul Herman spokojeně zamlaskal.

“Zkoušíme to přes Sigulla Hereta. Ten by moh vědět”.

“Ne, ne... došlápne si na ty cizáky... říkals, že mají systém...”.

“Jo, to jsem říkal. Projížději lučinama v čtyřmílovejch koridorech. K Pohraničnímu lesu a zasejc zpátky až k samý cardarský hranici. Prokousávají se od východu na západ...”.

“Takže za pár dnů navštívěji asi Šálek, co?”.

“Šálek si, Otule, nenechají ujít. To je jistá věc”.

“Viš ty co? Přiveď mi teda Blažona... Myslím, že Blažon je přesně ta správná osoba na slovo vzatá”.

“Blažona Tichonohu?”, vyděsil se knírač, “Ale Otule, vždyť to je přeci vrah...”.

“Vrah a násilník, to vím moc dobře. Když se něco zvrtně, knížecí spravedlnost dopadne svýho vraha a jako s vrahem s ním naloží. A když ne, tak...”.

“A ty je míníš zavraždit?”.

“Ale kdepak! Vystrašit. Odradit. A ovšem - chytit jazyka...”.

Knírač pochopil, že Otul Herman je rozhodnutý a že nemá valné ceny dál nic namítat. Rozhodl se využít služeb Blažona Tichonohy a zdálo se, že je ve svém přesvědčení neoblomný. Když byl na odchodu, Otul Herman vyjevil poslední přání. A totiž hlídat dům Sigulla Hereta. Zdálo se, že je přesvědčený, že ti hledači hrobky knížete Thoruse jsou napojeni právně na něj.

Šálek

V kumpanii vládlo hrobové ticho. Jediným zvukem byl klapot kopyt a vrzání vozových kol na rzivé hřídeli. Čas od času se ozval zájímavý skřek ptáka, který v mocných obloucích kroužil na obloze. Byl to dravec. Na jestřába to bylo velké, ale orel to nebyl víceméně určitě. Spíš se mohlo jednat o káně nebo krahujce. Nikdo z jezdců si dravce nevšímal. Byli zaprášení a strhaní. Na kozlíku dřepěli dva trpaslíci. Jeden držel toporně opratě, druhý něco vzpurně žvýkal. Vedle vozu se v sedle houpal elf. Pověstnou vznešenost pohltila únava a sklíčenost. Po boku elfa se robustní kůň prohýbal pod mlčenlivým barbarem a naditým těžkým pytlem. Barbar byl oděn v čemsi nezvyklém. Jutový plášť ševelil desítkami zapletených ptačích pírek.

Bělovousý trpaslík znenáhla věnoval elfovi prosebný pohled a elf se otočil na barbara po levici.

“Tak co, Gorane?”.

“Co co!?”.

“Nezmerčils něco?”.

“Ne”.

Menhorian Blathel zvedl zrak k obloze.

“Ani kdybys šel vejš?”.

“Vysoko jsem dost”.

“Tak prej nic...”, prohodil kouzelník ke starému trpaslíkovi na kozlíku.

Bolbuch byl sice nahluchlý, ale ani mu to Nocturno nemusel říkat. Pochopil všechno z výrazu, jaký měl šaman ve tváři už několik dní. Hodně dní. Vlastně podobný výraz se uhnízdil ve tváři všem. Už dávno si nepovídali, už dávno je přestalo bavit hrát karty. Navíc se zdálo, že je Heft má cinknuté. Projížděli po lučinách Menhorianovy fláky a ohledání každého uzavřeli se stejným výsledkem. Nic. Ještě že měli s sebou ten Tarasův vůz. Sice kumpanii trochu brzdil, ale na druhou stranu se mohli střídat na koních a občas ulevit rozbolavělé zadnici, a taky se stravovali jako slušní lidé. Pěkně u stolu s ubrusem lžícemi z talířů. Ale stejně - už to trvalo příliš dlouho.

* * *

“Tamtim směrem je nějaká obec. Až tam pod kopcem”, pravil nevzrušeně Goran, “A tamten poslední flák před náma se zdá bejt taky nezajímavej. Tam už je cardarská hranice... Tam by to krahujec mohl proletět před nocí nebo brzo nad ránem”.

“Co je to za vesnici, Menhoriane?”.

“Nějakej Šátek. Bude to nejspíš pěkná drvohryzna, takhle stranou od cesty”.

“Ale knajpa by tam bejt mohla, ne?”.

“Tak Šálek... Šálek se to jmenuje... ne Šátek”.

“Šátek nebo Šálek”, odplivl si Heft Taras, “Hlavně aby tam měli čerstvý pivo...”.

“A jalovcovou”, usmál se Klabzej.

“A česnekačku... na ranní bohlelav”, přidal se Gerllod, “Se sejrem a chlebovejma vopekama...”.

“A placky s uzeným”, ozval se elf, “Brambůrkový”.

“A ženský!”, zajuchal Zoltar Zemikosa, “Tákovyhle!”.

“Nug!”, houkl Nug, “Ženský!”.

“No dobrá”, rozhodl vůdce, “Definitivně měním kurs na severoseverozápad”.

“Kamdymo?”, zdvihl obočí Heft Taras, kočí.

“Tam...”.

* * *

Šálek byl větší drvohryznou, než Nurnští očekávali a přečetli z Hortusovy mapy. Šálek připomínal stálý dřevorubecký tábor s tím, že místo stanů tady tehdejší předák kázal postavit přízemní domky v vepřovic. Jenomže místo dřeva těžilo se tady bahno z nevzhledných kopců, jejichž blátivé homole táhly se za vsi do dálav. Ano, bylo to tak. Za pověstnou a krásnou ollarskou keramikou se skrývala lopotná a nehezka práce stovek hlinorypů, kteří hlinu dobývali, hnětli a ve formách tvarovali do hlinných cihel. Hlína z okolí Šálku měla nazelenalou barvu, jak dávaly tušit

kopce na obzoru i jejich název - Zelené vrchy. Nazelenalé tu bylo ostatně všechno, cesty, voda v potoce, domky z nepálených cihel a vlastně i místní lidé, šálečtí hlinorypci. V hlinorypecké hantýrce se keramické hlíně říkalo prostě a jednoduše bahno. A bahno, jak Nurnští záhy zjistili, těžilo se na bahnách, což byla soustava závrťů nahoře v kopcích. Tady se prostě nechodilo do práce, ale na bahna. A na bahnách lidé těžili bahno, to zpracovávali a z něj žili. Šálecká bahna tedy dávala bahno zelené, ale kus jižněji nadohled cardarských hranic u obce Vrchat byla bahna na bahno červené, což bylo jasné už z toho, že tamní homolína zvala se Červené vrchy. A naopak v Modrých vrších tam mezi Hlinným a Kůravou rýpalo se bahno namodralého odstínu, tamní bahna byla nejrozsáhlejší a dávala surovinu nejběžnější sorty. Keramiku z bahna tamních bahen užíval ke každodenní potřebě prostý lid.

V Šálku Nurnští potkali ženy, které nezaujaly ani Zoltara Zemikosu. Nálevna tam sice byla, to je pravda, ale neměla ani jméno, natož nějaké nájemní pokoje. V šenku vládlo nazelenalé přítmí, kterým se víceméně bez zájmu pohyboval podsaditý kudůk s notně pokročilou pleší. Místnost byla tak tak velká, aby pojala čtyři rozvrknané stoly, a když se druzi vhrnuli dovnitř, obsadili půlku pohostinských kapacit. Lokál ale neoplýval hosty, v rohu seděli tři dědové a při lojové svíčke metali, alespoň co se dalo soudit, nějakou místní obdobu vrhcábů. Jejich hovor se točil převážně kolem hlíny a bahen.

Nurnští si objednali večeři a pití, což byly škvarkové placky a rozlévané pivo. Menhorian Blathel ale pardům pošeptal, ať se netěší, protože škvarkové placky jsou tvrdé a vůbec nejsou dobré jako placky, o kterých mluvil tam v lukách. Navíc jsou ještě suché, takže po nich bude nesporně žízeň. Když hostinský donesl pivo, nejenže nemělo žádnou pěnu, ale ještě se zdálo mít zelenkavou barvu, ale možná to bylo proto, že v lokále vládlo přítmí a mysl sama dotvářela obraz toho, co nebylo úplně dobře vidět. Potom se venku sešeřilo, začala padat tma, která je tady na šálecku, jak řekl jeden z těch dědů v rohu, skutečně temná, a přišli čtyři muži.

“Brej večír, hospodo”, pozdravili krčmáře, zpražili cizáky nepřívětivým pohledem a sedli si ke zbylému stolu.

Nebylo pochyb, že se vrátili z bahen. Krčmář konečně rozžal louče. Ano, přišli z bahen.

Toho smutného večera na konci civilizace nezjistili Nurnští nic nového o knížeti Thorusovi, ani o jeho palcátu nebo panské hrobce. Jenom jeden z těch dědů tvrdil, že kníže pán Thorus byl pochovaný někde na východě, snad až tam u Sigu, tam co bývají trhy. Každopádně ne tady, protože tady se odnepaměti rýpá do země jenom kvůli bahnu. Kumpanie se dohodla, že si to nazítří namíří do hlavního města, obrátí se na toho prostředníka, na toho Sigulla Hereta, nechá si od něj zaplatit za promarněný čas a vrátí se domů.

“Ještě jednu rundu, pane hostinský”, zvolal nešťastně Frynn Konopka, “Jakože dokola tadytém všem”.

“Už du”.

* * *

Kostky klapaly po dřevěném stole a staříci pořád srovnávali bahna z jednotlivých šáleckých bahen. Ti čtyři zabahnění rýpači už byli dávno pryč. Poté, co se dosyta navečeřeli škvarkových placek a zapili je korbelem piva, odešli domů. Byli po těžké dřině unavení, to bylo očividné. Nurnští seděli mlčky a hráli karty. S tím nápadem přišel Heft, známý karbaník, a oni neměli to srdce odmítnout. Navíc, nic jiného se nedalo dělat. A potom se to stalo.

Nug Bagul se řehonil, když Heft Taras přebil elfí spodřary hobití kozaticí a změnil tak barvu, čímž vzal Bolbuchovi vítr z plachet, ten musil líznout a Gerllod se vytasil se sedmou modrou jako kabátec GKA. Jenomže Horác Lipový to přimáznul, ani nevěděl jak, čímž dostal pod těžkou palbu Zámečnicka. Ale ten měl, těžko říct nakolik čistě nebo z rukávu, a podbil trpajzličí sedmou a přepígloval tu třaskavici na Frynna Konopka a ten byl úplně švorc. A jak byl švorc, tak vybuchl a praštil pěstí do stolu, a zařinčelo sklo a Nug Bagul zařval, zhroutil se na stůl a rozmáčkl svíčku. Možná se to všechno ale událo jinak, možná v jiné posloupnosti, ale to je těžko říct. Každopádně Nugovi ze zad trčel opravdový šíp, álfheimský půltroll propadl záchvatu šílenství, vydrápal se na stůl a řval jako pomínutý. Někde venku se ozval tlumený výbuch.

“Na zem!”, zařval Zoltar na strnulé šálecké dědky a srazil svíci z jejich stolu na zem.

Rozbitým oknem přilétl další šíp a zadrnčel někde o stěnu. Bolbuch vyskočil a hrnul se ke dveřím, přičemž hrábl po sekyře.

“Hefte! Za mnou!”

Jenomže první byl u dveří Nug Bagul a rozkopl je hnátem. Věřej se urvala z kožených pantů a mlaskla sebou do bahna. Přiletěl další šíp, Bagul couvl pár kroků zpátky a zhroutil se na zem. Bylo jasné, že dosud žije, ale má na kahánku. Když ho Gerllod se Zemikosou vlekli dovnitř, chroptěl jako divoké zvíře. Goran vykoul z okna a vydal zajímavý skřek. Krahujec mu odpověděl a snesl se na zem. Venku byla tma jako v pytli. Z díry po dveřích se vyhnuli dva trpaslíci, mávali sekerami a hulákali, jako by jich tam byl tucet. Žádný další šíp už nepřiletěl. Vůdce Bolbuch si vyžádal louči. Když přišel Klabzej Myšilov s plamenem, ukázalo se, odkud přišel onen výbuch.

“Vozejk! Muj vozejk!”, zaštkal Heft Taras.

Z Heftova formanského vozu zbyla kupa třísek a prken. Zbytky koní byly dobré tak do klobás. Byla taková tma, že toho nočního útočníka nebyla šance sledovat. Šel po Nurnských najisto, byl jistě připravený i na nečekaný ústup.

“Někdo po nás jde”, řekl Gerllod Moskyt a prohlížel si černé opeření zvláštní šipky z kuše.

“Byla asi otrávená...”, odušil Zámečník.

“Jak to víš?”.

“Tak se na Álfheimce podívej”.

Nug Bagul ležel tam, kam jej odtáhli, a hlasitě chrápal.

“Trefit to někoho jinýho, tak je tuhej jak prkno. Ale troll to se prospí a bude zas jak jura...”.

“Kdo by tak po nás moh jít?”, zamlul si bradu Menhorian Nocturno Blathel, “Vždyť jsme dohromady s nikým nevešli ve styk...”.

“Přesně tak...”, potvrdil Zemikosa.

“Ale kam jsme přišli, tam jsme se vyptávali na hrobku”.

“A kdo by nechtěl, abysme hrobku našli?”.

“Hortusova konkurence?”.

“Nejspíš”.

“Teď zalezeme tady do knajpy, přečkáme do rána a zejtra si to pošineme kalupem na Ollar”, rozhodl vůdce, “A z toho Hereta vypáčíme, kdo by moh mít na týhle zákeřnosti zájem”.

“A když to nepůjde po dobrým, tak to půjde po zlým”, zatnul pěsti Zoltar, “To přísahám”.

Sigull Heret

Ollar, sídelní město knížectví, přivítal Nurnské trhoveckým mumrajem. Měšťánské domy působily malebně, vkusně se na nich odrážela zdobnost ollarské keramiky. Na severozápadě střechy domů převyšovaly štíhlé věže knížecího paláce, na jejichž špičatých střechách se třepotaly praporečky vládnoucího rodu Fitzhalků a taktéž praporečky země. Byly temně zelené s tmavomodrým pokosovým pruhem. V levé horní části čněl listnatý strom, který druid Myšilov odhadl za statné dubisko, a v dolní pravé části byla zobrazena bahna. Bahna byla pro ollarský lid natolik důležitá, že se dostala i na knížecí znak. Dostala se i na šáleckého oslíka, jehož si musel za hříšné peníze pořídit Heft Taras, když mu nějaký neřád rozmetal vůz i s potahem výbušninou. Oslík měl barvu bahna ze šáleckých bahen, tady na denním světle jemně zelenavou. Jinak byl pochopitelně hnědý s bílou kresbou kolem očí. A hlasitě hýkal, především když se někde poblíž objevil Goranův krahujec. Stopu neřáda na druhý den sledovali Nurnští k obchodní cestě, tam se jim ztratila. Moc by za to ale nedali, že mířil do sídelního města, stejně jako oni. A teď byli konečně ve městě a doptali se na dům Sigulla Hereta, prostředníka, na nějž je ještě v Liscannoru odkázal Fris Hortus. Sigull Heret si bezesporu nežil vůbec špatně, jeho dům vypadal výstavně a nebylo pochyb, že za vysokými zdmi ukrývá prostorný vnitřní dvůr. Vůdce Bolbuch kývl hlavou, Frynn Konopka

...vůdce Bolbuch kývl hlavou...

seskočil z poníka a dokolébál se k masivním vratům. Mosazné klepadlo rozezvučelo veřej dutými ozvuky.

* * *

Komorník zavedl Nurnské do přijímací komnaty, která byla zařízena velmi pohodlně a výstavně. Potom se postavil k jedné z mnoha dveří a strnul, jako by tam nebyl. Připomínal sochu z lipového dřeva zahalenou do látek. Marionetu lidské velikosti snad již stíženou počínající křivicí. Komorník byl starý hubený muž a bezesporu věrný. Několik služebných zatím přineslo

poháry s bílým vínem a zase se tiše vytratilo. Druzi mlčky postávali a ucucávali z cínových číší, dokud se neotevřely dveře a komorník se nezlomil v lehké noblesní úkloně.

Zemikosovi se rozzářily oči a rozeplal paže v přátelském gestu. Příšedším mužem nebyl nikdo jiný, než Fris Hortus.

“To je ale náhodička!”, zvolal bodrý alchymista a hrmul se vpřed, “Pane Hortusi, vy zde? Právě jsme přijeli navštívit pana Hereta a vás nám sesílá do cesty sama prozřetelnost!”.

Gerllod Moskyt si všiml, že komorník lehce vytřeštil oči, ale zachoval nutné dekorum.

“Buďte vítáni do mého domu”.

“Počkejte, vy...”.

“Jmenuji se Sigull Heret, pánové. Fris Hortus je obchodník který platí stejně vás, jako mě”.

Bolbuch se zamračil a zatnul dlaň v pěst, až zapraštěly klouby.

“Šlo o bezpečnost, což jistě pochopíte, pánové”, řekl Heret klidně, “Dneska nikdy nevíte, s kým máte tu čest”.

“My jsme dycky byli my...”, odušil dotčeně Heft Taras, “A když povídám dycky, tak tím myslím dycky. A pardón, že mluvím, jak mi zobák narost”.

Sigull Heret vyběhl Nurnské, aby se posadili a vyslechl, v jaké záležitosti přicházejí. Povyprávěli, že hledání hrobky, ačkoli mu věnovali spoustu píce a času, se ukázalo jako liché a tedy se rozhodli celou věc zabalit. Jenomže potom došlo k přepadení v Šálku. A to Nurnské věru rozlítlo, protože si nebyli vědomi žádného úkonu, kterým by byť jen jemně přišlápli někomu kuří oko.

“Ten cápek prostě po nás šel, to je jistý, a málem to vodskákal tadydle Nug Bagul”, žaloval rozhořčeně Yasper Zámečnick, “Šel nám po krku, to je jistý”.

“Nug”, přitakal Nug, “Po krku, jo!? Po krku...”.

Nurnští se chvíli překřikovali, přidávali se se svými dojmy a křivdami, a jak debata, do níž se vkládal i pan Heret, pokračovala a košatěla, převládli celkový názor, že podivný noční útok musel mít za cíl Nurnské zastrážit a zpomalit, poněvadž jiný důvod mít nemohl. A ten šálecký neřád nebyl nějaký prachspřstý nýmand, když šel do střetu sám a dokázal se vypařit jako pára nad hrncem. Jenom zřejmě Nurnští byli větším soustem, než možná předpokládal nebo snad tušil. Každopádně věděl, že vůz je pro gwendarroňany nesmírně důležitý, a že si je vyhlédl v tak odlehle díře, jakou je Šálek, to nebylo samosebou. Dalo se tedy předpokládat, že ten muž věděl, co hledají, a mínil jim snažení minimálně ztížit. Nebo to věděl ten, co ho platil. A kdo by mohl mít zájem na pátrání po Thorusově hrobce, respektive tom, co ukrývá, v tom měl Sigull Heret poměrně jasno. Otul Herman, obchodník a starozitník, bohatý a ambiciózní muž, který byl Hortusovým konkurentem. Navíc se ti dva vůbec neměli v lásce.

“Takže Otul Herman posílá vrahy na nevinný poutníky?”, rozhnil se Gerllod Moskyt, “Myslím, že je na čase, abysme se tomu ptáčkovi podívali na zoubek”.

“Chytnu ho za flígr a vytřepu z něj duši!”, přidal se Zemikosa a vypadal, že to myslí vážně.

Jenomže Sigull Heret zdvihl varovně prst.

“Měli byste něco vědět, pánové...”.

A vysvětlil, že Otul Herman je velice nebezpečný muž a že stojí zřejmě v čele tajného kultu, uctívajícího nějakou temnou bytost ze záhrobí. Alespoň tolik slyšel, ale bohové vědí, nakolik těm řečem lze věřit. Na každý pád že je Otul Herman velice nebezpečný muž, o tom byl Heret přesvědčený, a doporučil Nurnským se tomu pánovi velikým obloukem vyhnout. Nurnští si nechali vyplatit odměnu za prokázané služby a slíbili, že se ještě pátrání po hrobce budou pár dní věnovat, ale že má pan Heret panu Hortusovi vyfídit, ať si od jejich pátrání raději nic neslibuje. A potom se rozloučili a odebrali se na kraj města najít nějaké levné ubytování ne moc na ráně. Šlo o to, aby nepůsobili zbytečný rozruch a aby měl Goranův krahujec dobré podmínky pro nerušené přistání.

“Jenom v jedné věci nemám tak úplně jasno”, svěřil se večer na cimře Horác Lipový.

“V čem nemáš jasno, povídej...”, odvětil Menhorian Blathel.

“Ten pán, jak jsme dneska byli u něj na návštěvě... Bylo to teda Sigull Heret nebo ten Fris Hortus?”

“Jak se to vlastně vezme... ale ne, nebudu ti plést hlavu. Jmenoval se Sigull Heret”.

“A ten Fris Hortus... ten je teda kde?”

“No, kde by byl, Horáci, kde by byl? Doma je přece”, zdvihl oči ke stropu kouzelník, “Doma...”

“Aha...”

Ale nezdálo se, že by měl hobit v celé té šmodrchanici jasněji. A v noci se Gerllodu Moskytovi začaly zdát hrůzostrašné sny.

Vlčí sen

Cimru probudil řev, jako když někoho na nože berou, nebo ještě hůř. Všude vládla neproniknutelná tma. Krahujec vydal poplašený skřek.

“Co se děje!?”, houkl Bolbuch.

“Kurva, lavór blbej...”, zaklel Heft do řinčení plechu na podlaze.

“Co řveš? Co se děje!?”

Byl to hlas Zemikosa. Rev ale neustával.

“Moskyte! Probud’ se, chlape!”

“Tak rozsvítí už, do prdele, někdo?”

“Von mě kous!”, zavyl Zemikosa, “Von mě normálně kous!”

Něco ze zřítílo na zem a rozkutálelo do všech stran. Potom vyletěl snop jisker, čapla louč a odhalila Yasperův vyděšený obličej. Za okamžik se ze tmy vynořily nejprve neurčité stíny, a potom postele a bledé spací úbory postav. Nurnští v různých fázích hybu a hlavně naříkající Zemikosa dřepící pod pryčnou, na níž seděl Gerllod Moskyt, který řval, cenil zuby a ústa měl plná krve.

“Uááááá”.

Připomínalo to spíš vytí, než cokoli jiného. Měl čelo orosené krůpějemi potu a oči potažené mžurkou, evidentně byl duchem nepřítomný, tonul hluboko v děsivém snu. Yasper čapl džbán vody, vmžiku se vztyčil nad gwendarronským setníkem a obsah džbánu mu obrátil na hlavu. Gerllod procitl a přestal řvát. Mžoural. Vůbec nechápal, co se to s ním děje. Hleděl na krev, která spláchnutá přívalem vody zbarvila peřinu narůžovo. Potom se nechápavě podíval na Zemikosa, který dřepěl na podlaze a vyčítavě mu ukazoval prokouslé předloktí.

“Hryznuls mě, Moskyte... Do krves mě hryznul...”

Gerllod se rozhlédl po ostatních, kteří mlčky sledovali celý ten výjev a vůbec nic nechápali. Bolbuch měl dokonce v ruce sekeru. Krahujec poplašeně trhal hlavou ze strany na stranu a snažil se pochopit, co se kolem něj děje. Fusekle mu zakrývala výhled.

Když se Gerllod vydýchal a zklidnil se mu tep, konečně promluvil. Jeho tvář byla pořád bledá, ale už aspoň chápal, kdo je a kde se nalézá.

“Měl jsem sen... vlčí sen...”, řekl.

Menhorian Blathel nastražil uši a zatvářil se smrtelně vážně.

“Běžel jsem a viděl jsem jí...”

“Koho, bohové dobrotiví!”, zasténal Zoltar, “Kohos viděl?”

“Hrobku! Blížily se k ní postavy a já ji před něma bránil... A hryzal jsem je...”

“Jau!”

Menhorian se zeptal, jestli by si Gerllod nevzpomněl na krajinu kolem. Voják si vzpomněl jenom na to, že ti lidé přišli z nějaké vesnice a vynořili se od lesa. Ale co si pamatoval dobře, to byla hrobka. Popsal ji velice barvitě.

“Menho”, namítl Heft, “Ty tomu, co se Moskytovi zdálo, dáváš nějakou váhu?”

“Nepodceňuju to...”

“Byl to vlčí sen”, přitakal druid Myšilov, “A vlčí sny nejsou ledajaký”.

Zemikosa vyčítavě ukázal rudý šlic.

“Zvostal bych přes den v Ollaru”, otočil se elf na vůdce, “Zašel bych se poohlídnout po nějaký studovně nebo knihovně tady ve městě”.

“Co máš za lubem?”.

“Přemýšlel jsem, co včera říkal ten Heret. To o tom Hermanovi, co snad vyzývá nějakou bytost ze záhrobi. A vzpomněl jsem si na Sig, jak jsme zjistili ty zvěsti o nějakým dávným čaroději”.

“Myslíš ty zvěsti o Tuah-Raovi a jatkárně jako bejk?”, opáčil Zoltar, “No tak ty jsem zjistil já”.

“Dobře. Ale mohlo by to spolu souviset. Hrobka, Tuah-Ra, Thorus, palcát. Vždyť je to spolu propojený”.

Bolbuch varoval před přílišnými spekulacemi a vyjevil názor, že palcát je artefakt nesporně vysoké ceny a je pouze jeden, kdežto bohatí starožitníci jsou dva, což nutně musí znamenat problém.

“Takže navrhuju buď ten palcát rychle najít a střílet, nebo se zdekovat. Jinak nás to semele, to mi věřte”.

“Souhlasím s Bolbuchem, že Hortus bude za vosumnáct a Herman bez dvou za dvacet”, podpořil vůdce Heft Taras, “Takže jsem pro šturm nebo kramle”.

“A právě proto chci jít do té knihovny”, trval na svém elf, “Nešel byste někdo se mnou?”.

“A budou v těch knížkách vobrázky?”, zeptal se Zoltar.

“To asi sotva...”.

“Já... já bych šel”, přihlásil se Frynn Konopka”.

“A nepůjdeme teďka ještě spát?”, zívł Goran.

V rohu zavržala postel a zpod duchen se vynořila rozčepýřená hobití hlava.

“To už je ráno, pánové?”, zívł rozespalé Horác Lipový a protáhl si záda, “Tak to je nám houby zle, co?”.

* * *

Menhorian s Frynnem se vrátili ze studií o pár zlatek chudší a s nutkavým pocitem, že hrobka knížete Thoruse s největší pravděpodobností nebyla postavena na území vytýčeném současnými hranicemi Ollaru, ale o něco východněji. Vyšli především ze starých map okolních krajů a z jistého logického úsudku, který byl více pocitový než daný nějakými konkrétními fakty. A potom v noci se Gerlodu Moskytovi zase vrátil vlčí sen a tentokrát válečnickovo probuzení řídil přímo kouzelník Blathel a nahlédl mu do mysli. A poté, co své vidění zkonzultoval s mapou, byl si takřka jistý, že hrobka knížete Thoruse leží někde na severovýchod od Verbenu, až tam v pláních nad hvozdem, jemuž se říká Divoký. Menhorian Blathel ještě v noci zakreslil do mapy dva příčné štráfy tvořící dva páry fláků, jež bude třeba podrobit průzkumu. A navrhl vůdci, že by bylo dobré z hlavního města co nejrychleji zmizet, protože ty Moskytovy sny nesporně souvisejí s něčím tady. Vyjevil také domněnku, že to bude spíš podstaty temné než naopak. A nebyl daleko od pravdy.

“Dobrá. Učiníme poslední pokus k objevení hrobky”, rozhodl Dědek, “A když to nevyjde, tak hajdy domů. Souhlasíte?”.

“Jo”.

Hrobka

“Já to věděl”, zajásal Menhorian Blathel, když Goran potvrdil, že krahujec z výšky zpozoroval ve vysoké trávě nějaké pravidelné tvary.

“Mohly by to bejt kamenný rovy”, opsal vidění z ptačí perspektivy barbarský šaman, “Jsou situovaný do kruhu a uprostřed je něco většího. Ale nejspíš to hlavně vede pod zem”.

Nurnšti byli horliví vzrušením.

“Takže co, Bolbuch?”, ždůchl do vůdce Zoltar Zemikosa, “Takže šturm?”.

“Takže šturm”, odvětil Bolbuch, “Ale chlapi... vopatrně... Dejte si pozor na vlky”.

“Přesně tak”, přidal se Zemikosa a poočku mrkl na Moskyta, “Vlci jsou totiž svině hryzavý”.

Gerllod Moskyt se zatvářil kysele, ale neřekl nic.

“Jestli přindou vlci, zpražím je bleskem”, zahalekal neústupně Horác Lipový a magický prsten ve slunci zlověstně blýskl, “To budou teda vejrat...”.

* * *

Nurnští pomalu postupovali travou směrem ke středu kruhu. Krahujec v táhlých kruzích plul nad jejich hlavami. Blížili se k přízemní stavbě z hrubě tesaných kvádrů. Stavba byla velice stará, bohatě porostlá mechem, lišejníkem a bujnou čepicí z šustící ostřice. Čím víc se blížili, tím si byli jistější, že zde před nimi skutečně stojí dávná hrobka knížete Thoruse. Na kamenných kvádrech už rozeznávali dešti vymleté zdobení - znak Ollaru. Dávni kameníci často používali motiv palcátu a stylizovaných zvířat. Nad kamenným blokem obrobeným do tvaru dveří ve zdobném masivním rámu byla vytesána tvář muže. Dost dobře mohlo jít o tvář Thorusovu, ale to nešlo potvrdit ani vyvrátit. Přesto si Nurnští byli jisti, že stojí na konci cesty. Yasper Zámečník výmluvným gestem vyzval druhy, ať ho nechají kamennou stěnu ohledat, a vzápětí potvrdil, že dveře před nimi jsou nejenže stylizované, ale o opravdové dveře se také skutečně jedná. A vyjevil domněnku, že pokud ty dveře nejsou kolemjdoucím skryty, jistě budou nějakým způsobem zajištěné. A možná i zapast'ované. Yasper vytáhl dlouhý a velmi úzký nůž a začal se rýpat ve spárách. A jak tak dloubal, potvrdil, že pasti tam jsou určité a pokud jsou ještě po těch věcích funkční, že je musí zneškodnit. Nurnští tedy poposedali kolem a čekali, až Yasper nabyde přesvědčení, že vzduch je čistý a průchod volný.

* * *

Gerllod ležel na zádech, hlavu položenou na báglu, a žvýkal stéblo suchopýru. Sledoval mlčky Yaspera, jak se šťourá ve spáře a ztěžka oddychuje.

“Aby sis neukousnul jazyk”, uchechtl se Zemikosa.

“Neruš, jo?”, odvětil Zámečník.

“Má pravdu. Neruš ho, Zoltare”, zastal se Yaspera Frynn Konopka, “Dyt’ už se brzo dočkáš...”.

“Cejtím ten palcát ve vzduchu. A zlato... spoustu zlata...”.

“Já spíš cejtím v kostech porádněj průser...”, ozval se bělovousý trpaslík, “Nic konkrétního, ale to svrbění tam prostě je. Neodbytný vnuknutí prostě...”.

“Průser by byl, kdybysme v tý hrobce nic nenašli”, zamudroval kouzelník Menhorian, “Kdyby byla prostě prázdná”.

“To by byl teda průser porádněj”, souhlasil Zemikosa a přestal se usmívat.

* * *

“Mělo by to bejt”, oznámil Yasper a svezl se znaveně na kamenný práh.

“Dyt’ nic necvaklo... aspoň jsem nic neslyšel...”, namítl Myšilov, “Mělo by to přeci cvaknout, ne?”.

“Ale to víš, že to cvaklo”, usmál se Zámečník, “A to si piš, že tam byla, svině jedna...”.

“Kdo?”.

“Past’ přece. A ňáký jistící hejblata. Vyšmidral jsem to, vzduch je čistej... ale chlapi, je potřeba, aby se do těch dveří nějaký dvě siláci porádně vopřeli. Sou tlačný, pochopitelně...”.

“Ticho...”, vskočil mu do věty šaman Goran a prudce se vztyčil.

Nurnští zmlkli a upřeli zrak na barbara z dalekých plání. Ten se točil a rozhlížel. Kolem hrobky ale nebylo živé duše.

“Co se děje?”, zavrčel vůdce.

Goran jej gestem ruky vybídl k tichu. Krahujec z výšky dvakrát poplašeně pískl a Goran mu věnoval zkoumavý pohled.

“Do zbraně, chlapi”, řekl barbar, “Něco tady nejni v pořádku”.

Bolbuch vyskočil jako první. Potom se začali zlehka plašit koně. Cítili to, co Nurnští dosud ne. Ale potom krahujec vyvolal v šamanově hlavě nepěkný obraz. Obraz vyjevil z ptačí perspektivy to, co ze země přes vysokou travu nemohlo být vidět.

“Něco vylejzá z těch hrobů”, sykl Goran a strnul v očekávání věcí příštích.
“Kruhová vobrana!”, zařval Dědek.
Vypukl zmatek.

* * *

Co za stvoření to lezlo z hrobů a jaký byl účel jejich podivné existence, to se Nurnským nepodařilo nikdy zjistit. Nebylo, koho se na ty věci zeptat, a to ani dříve, ani později. Každopádně stvoření nějakým způsobem souvisela s hrobkou a Liscannorským bylo okamžitě jasné, že právě ona stojí za věky přetrvávající nedotknutelnosti hrobky ollarského knížete. Kdo však stvoření přivodil na svět, to zůstalo zahaleno tajemstvím, každopádně někdo je stvořit musel a nebyl to zřejmě jen tak ledaskdo. Ten dotyčný ovládal umění magie, jež se označuje za temnou, uměl spoutat jisté formy energie a nadít je tvarem a nebývalou trvanlivostí. Na každý pád, stvoření připomínala bytosti ze záhrobí a Nurnští nabyli přesvědčení, že z hrobů lezou duchové, přízračné téměř nehmotné formy bytí, označované některými výklady za záhrobácké.

“Duchové!”, zařval Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, “Duchové!!!”.

On to byl, který jako první pochopil vážnost situace a začal se mocně soustředit. Z Nurnských se stal hrozen těl, na základě kouzelníkova výkřiku došlo ke kvapnému přezbrojování a z b r a n ě , j e ž s e s předpokládáními duchy mohly měřit. A duchové neslyšně připluli ze všech stran a tiše zaútočili. Nastal boj, ve kterém nebylo možné starat se o to, co se děje dál než půldruha sáhu. A v tom boji šlo skutečně do tuhého.

I Horác Lipový pochopil, že není všechno, jak má být, a že tady přestala veškerá legrace. Duchové vrhali ve slunci podivné nezřetelné stíny, proplouvali těly Nurnských, kteří kolem sebe máchali zbraněmi a řvali. Horác zkusmo vystřelil, ale šíp prolétl nepřítelem jako máslem, ani nezměnil trajektorii a hobit si nějak vzpomněl, že obyčejné šípky, tedy vlastně šípky, na takovéhle formy bytí nemají valného účinku, a kuši zahodil do trávy. Bylo mu jasné, že je zle

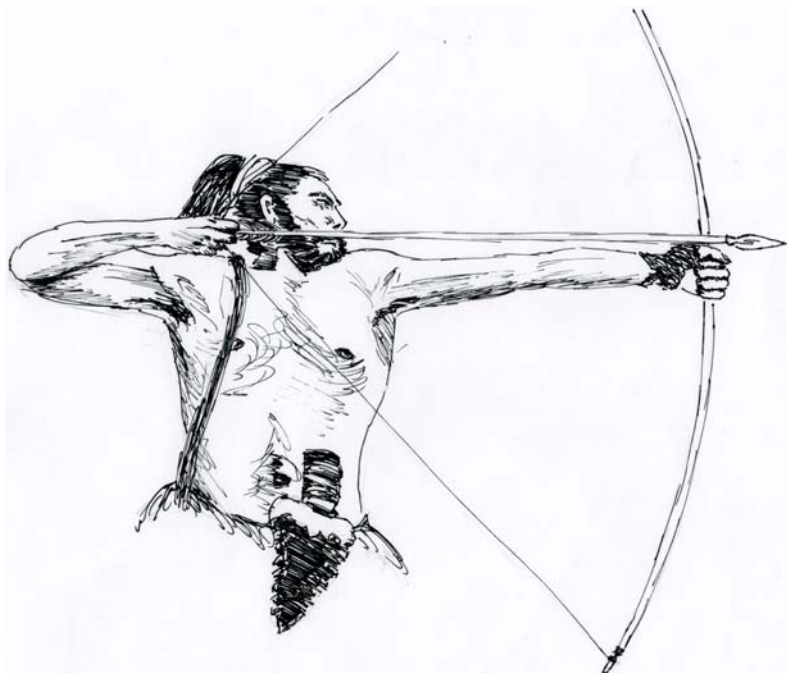

...a barvířského zběha Zoltara Zemikosu, který spíš než na barvířství měl se dát tenkrát na řezničinu...

a že neutěče. Jediné, co mohl dělat, bylo setrvat uprostřed hemžícího se hrozu a snažit se krýt. Zaklekl tedy a schoulil se za batohem. Potom sluneční paprsek švihnul o zlatý prsten na jeho ruce. Horác Lipový se na prsten podíval a potom napřáhl ruku před sebe. Už věděl, co přesně udělá.

* * *

Klabzej Myšilov stál po boku barbara Gorana a ti dva přírodní muži máchali holemi a odráželi neslyšné útočníky. Vypomáhali si spíše magií a Menhorianu Blathelovi blesklo hlavou, že takhle nějak asi vypadá hněv lesů. Ale potom se plně soustředil na to, co uměl nejlépe a čím v tuto chvíli mohl být nejužitečnějším. Na skutečnou magii vysokých kouzel. Avšak pozadu nezůstávali ani druzí, rozptýlení kolem trpasličích bijců Bolbucha a Hefta Tarase, doplněných o vojáka Gerlloda Moskyta a barvířského zběha Zoltara Zemikosu, který spíš než na barvířství měl se dát tenkrát na řezničinu. Vlastně někdy byly chvíle, kdy se mohlo zdát, že se na ni dal. Nug Bagul kryl záda Frynnu Konopkovi, který se snažil střilet do vzdálenějších nepřátel, aby to bijci neměli tak těžké. V tom mu zručně sekundoval Yasper a bojoval velice obětavě, poněvadž mu bylo jasné, že toto je situace, ze které se kramle vzít nedají. A potom se zpoza pohozeného batohu v zádech Nurnských zdvihl Horác Lipový a z jeho napřažené levačky vyšlehl proud zelenkavé energie. Proud mířil tam, kde hobit předpokládal, že duchové prorazí.

...v tom mu zručně sekundoval Yasper a bojoval velice obětavě...

Goran ustrnul, vytřeštil oči a naprázdno zalapal po vzduchu. Vzduch silně začpěl spáleným peřím. Barbarovo tělo se zatočilo do vývrtky a zhroutilo se k zemi. Duch, který dotíral, proplul skrz hroučícího se Gorana a volně doklouzal k Horáci Lipovému, který zíral jako u vyjevení, jakoby spatřil sebe sama.

Krahujec vydal zajímavý skřek a zcepeněl. Jeho tělo počalo volně padat. Cestou jako by pták ztrácel na hmotnosti, jako by se jeho tkáňová hmota odpařovala, zmenšovala. Za okamžik už Goranův krahujec připomínal jenom takovou neforemnou hrudku, jež se těsně nad zemí

vypařila beze zbytku. Přihlížejícím bylo jasné, že barbar Goran je po smrti. Ale nenastal čas na rozjímání – ještě bylo nutné vykonat spoustu práce.

Ran

Zoltar Zemikosa byl nadmíru spokojený. Když se kumpanie vypořádala s duchy a vlezla do hrobky, objevila nejen ostatky legendárního knížete, ale i to, na co alchymista celou dobu upozorňoval. Kořist. Nešlo jen o ten palcát, ten stejně budou musit odevzdat Frisi Hortusovi. Ale šlo o to ostatní. O pohřební výbavu, jak se tomu vznosně říká. Prostě o šperky, výstavní zbraně. Prostě jedním slovem – o kořist.

“Lugzus...”, mlaskl spokojeně Zoltar.

Jinak byli Nurnští zasmušilí. Kráčeli mlčky a nemálo z nich pořád myslelo na Goranův nešťastný konec. Goranovi vděčili za mnohé, minimálně však za to, že našli hrobku a splnili to, za co byli placeni. Alespoň tomu dobrému muži vystrojili tam v pláních pohřeb v duchu, o němž byli přesvědčeni, že by mohl být duchem pohřebních rituálů barbařích kmenů z planin daleko na východě. Hodně se v té věci angažoval Klabzej Myšilov, který měl k přírodním zvykům víceméně nejbliž. Nurnská družina mlčky táhla na Sig, druzi mlčeli a vedli koně. Nebylo kam spěchat a kořist byla neutříděná. Dohodli se, že ve městě udělají pořádné přebalení a nakoupí pro ty účely vhodná zavazadla.

Horác Lipový se táhl za družinou a bolestně vnímal, že mu pardi vyčítají Goranovu zbytečnou smrt.

“Někdy je to dokonce slyšet”, prolomil znenáhla ticho Menhorian, “Udělá to takový zřetelně slyšitelný dutý puť”.

“Vopravdu?”, otočil nevěřičně hlavu Frynn Konopka.

“Jo. Už jsem to v životě párkrát slyšel... Řekl bych, že animálio odchází ze světa implozí”.

“Já bych spíš řek, že tendle vodešel ze světa blbcem”, odplivl si vztekle Gerllod Moskyt.

“Nug”, přikývl zamračeně polotroll.

“Nechtěl jsem ho zabít, vážně...”, ohradil se Horác, “Příplet se, kam neměl. Prostě se tam motal...”.

“Jak, motal? Bojoval o vlastní holej život... a o tvůj ostatně taky”.

“Věděl, že chci

...kryl záda Frynnu Konopkovi, který se snažil střilet do vzdálenějších nepřátel...

pražit blesky, musel to jasně vědět”, trval na svém Horác, “A taky musil vidět, že v tom zmatku porádně nic nevidím...”.

“U všech pitomců pomatenejších, Horáci, poslouchej se chvíli, co to tady vykládáš!”, zaštkal Heft Taras, “Dyt’s mu stál v zádech a vzals ho rovnou na komoru!”.

“Ale já jsem se prostě snažil... a... taky je možný, že ten můj prsten... že ten nověj prsten...”.

“Co tvůj prsten!?”.

“Že ten eště nezapraženej prsten má... kaz?”.

“Viš ty co?”, zachrčel vůdce Bolbuch, “Mlč a buď rád, že jseš rád. Ale hlavně už, prosim tě, mlč”.

* * *

V Sigu se Nurnští ubytovali v místě, které už znali. V hostinci U tří ovcí. Vůdce přikázal roztržít a sepsat kořist a potom poslal šikovného Yaspera, aby nakoupil na tržišti pytle nebo torby vhodných rozměrů. K ruce mu dal silného Nuga, aby mu dělal nosiče. Jenomže Yasper se z trhu vrátil sám s plnou nůši a pot se z něj jen řinul.

“Kdes nechal Nuga?”, zeptal se vůdce Bolbuch, “A proč se s tím vláčíš sám?”.

“Nug, pánové, potkal ve městě nějakýho kolohnáta a nějak si ti dva padli do noty”, žaloval Yasper, “A na mě se úplně vykašlal, takže jsem ty nákupy musil voddřít sám”.

“Tohle tomu Álfheimcovi nedaruju”, pravil Dědek, “Ale než si pro něj dojdu, napytlujeme kořist”.

“Napytlujeme kořist”, přikývl horlivě Zemikosa.

* * *

“Nug!”, lekl se Nug Bagul a schlípil uši.

Ve dveřích nálevny stál bělovousý trpaslík a rozezleně se mračil. Za trpaslíkem se vynořila hlava Gerlloda Moskyta a také Zoltara Zemikosy. Ale bylo jich tam jistě víc.

“Támdle je, lemra líná”, ukázal Yasper, když se prodral mezi Zemikosou a vůdcem, “Fláká se a chlastá...”.

Nug se zatvářil nešťastně a odstrčil poloprázdný pohár. Kroll, který dřepěl naproti němu, se otočil, zdvihl obočí a sevřel pěsti.

“Pod’ dom”, řekl Bolbuch.

Nug nešťastně vstal. Krolli kolohnát také. Ale bojovně. Nurnští si ihned všimli, že ten chlápek má pořádné svaly a plandaly na něm zbytky nějaké zbroje.

“A kurva...”, couvl Yasper a zařadil se za Bolbucha.

“Pod’ dom, sem řek...”.

Nug vykročil, ale kroll jej zarazil. Provrtal Bolbucha pohledem. Nikomu z Nurnských se nechtělo si s ním moc začínat. Vypadal tupě a věru nebezpečně. Jenomže Bolbuch zase nerad ustupoval z dobytých pozic.

“A ty seš kdo!?”.

“Bagul”, žďuchl do krolla Nug a váhavě se usmál.

“Já?”.

“Kdo jinej...”.

“Ran”.

“A jak dál?”.

“Ran”, odvětil váhavě kroll, “Ran”.

“Tak dobrá”, pravil vůdce družiny a obrátil se na Nuga, “Pod’te dom voba. Ale kalupem...”.

Ach, kdybych měl svaly...

Klabzej Myšilov

Ach, kdybych měl svaly a široká ramena
havraní kadeře dlouhé až po pás

vznešený rodokmen elfího plemena
z toho snad hodím si oprátku, provaz

Proč nejsem takový, říkám si dokola
a nemám nejméně třicet pět roků
udatnost rytíře, bystrý zrak sokola
když už ne v levém, tak v pravém svém oku

A proč mi rodiče nedali do věna
alespoň o ždíbec lepšího jména
Nargel či Moorhed snad, anebo Darlena
v takovém případě byl bych i žena

Ted' je má nálada úplně zkažena
navěky budu ten poslední, druhý
já zlostí krabatý, jeho tvář kamenná
než se mu vyrovnám, budu spíš tuhý

Kdybych však jiný byl, to bych pak nebyl já
protivně svalnatý, libého dechu
raději po svém se do prstů vysmrkám
zalezu do lesa a přespím v mechu.

* * *

“Bolbuchu, kamaráde”, zašeptal Zoltar na cimře Bolbuchovi do ucha a přidržel ho za rukáv, “Vojvodo náš...”.

“Co potřebuješ?”.

“Ten novejš, ten kolohnát...”, podrbal se alchymista za krkem, “Ten není družiník, že ne?”.

“Ne”.

“Takže živejš štít jenom... bez nároků...”.

“Jo. Proč?”.

“Nerad bych totiž mělnil kořist, víš? To by totiž uměl každej se takhle přifařit a potom vznášet nároky”.

“Neměj strachy, nic se mělnit ani vznášet nebude”, potvrdil alchymistovi trpaslík, “A mám pocit, že se nám živejš štít ještě může šiknout...”.

“Tak to mi spadnul kámen ze srdce...”, usmál se Zemikosa, “Věci je dycky dobrý si tak nějak po chlapsku vyřikat, že jo?”.

“Jo”.

“A když už teda mluvíme po chlapsku, mám pro tebe jeden návrh...”.

Zoltar navrhl, že by bylo dobré ten palcát Frisi Hortusovi nepředat, ale nejprve jej nabídnout tomu jeho konkurentovi, tomu starožitníkovi Otulu Hermanovi. Alchymista byl toho názoru, že konkurenční nabídka může zvýšit zájem a tedy i cenu. Bolbuch se v otázce obchodu vyznal a tak nějak nezřetelně tušil, že navržený postup není z pohledu učiněných dohod a obchodnické cti úplně čistý, ale na druhou stranu pan Hortus se také s tím, jak za sebe nastrčil Sigulla Hereta, nezachoval právě vzorově. A nezpochybnitelným faktem bylo, že Nurnští měli nesporně cenné zboží, jehož reálnou hodnotu nedokázali nacenit, a starožitníci zase měli zájem, pro který alespoň jeden z nich byl ochoten dopustit se nájemné vraždy.

“Vyšroubujeme cenu, kam to pude”, řekl Zemikosa.

“Ale zase nějak na krev bych to nehrotil...”, zavrtěl hlavou Bolbuch.

“Co třeba veřejná dražba?”.

“Ne...”, ukončil debatu trpaslík, “Zeptáme se Hermana, kolik je ochotnej dát. Když nabídne víc, učiníme podobnou nabídku Hortusovi. Když nabídne víc, dostane palcát. Když ne, tak smůla”.

“Dobře”.

Něco je divně

“Něco je divně”, odtušil za pár dní Menhorian Blathel v nájemním pokoji malé špinavé krčmy na ollarském předměstí, “Něco je tady hodně moc divně”.

Otúl Herman nebo jeho vyslanec měl být s peněžní nabídkou na nedalekém náměstí u kašny už před hodinou a dát smluvený signál, který by chlapy vytáhl z bezpečné pozorovatelný v tmavém špinavém průchodu. Ale nikdo se dosud neukázal. Tak kouzelník nechal na vartě Yaspera Zámečnicka a vrátil se kvapně do hospody na poradu, co dál.

“Nezbejvá, než brát to tak, že nemá zájem”, řekl Bolbuch, “Takže uděláme to, co jsme měli udělat hned. Odneseme palcát k Heretovi, jak bylo původně domluvený”.

“Ale takhle nevyšroubujeme cenu...”, namítl Zoltar.

“Už není co šroubovat”, odvětil vůdce, “Necháme tady koně a vyrazíme k Heretovu domu. Hortus ani Heret naštěstí nevědí, že jsme oslovili Hermana, takže je všechno při starým”.

“Ale...”.

“Navíc mám takový divný svrbění”.

“Ba, ba”, přidal se Menhorian Blathel, “Něco je rozhodně divně”.

* * *

Už když zabočili do ulice, na jejímž odvráceném konci stál dům Sigulla Hereta, bylo Nurnským jasné, že tady něco nahraje.

“Ba, ba”, utrousil Menhorian.

Někteří lidé běželi tam, jiní utíkali v opačném směru. Ale nikdo jen tak poklidně nešel. Kumpanie se srotila do těsnější formace, prostě bok po bok, a tlačili se davem. Netrvalo jim dlouho pochopit, že někde tam vepředu hoří. A vzápětí pochopili, že dům, který tam na konci ulice olizovaly plameny a halily do mastného černého dýmu, je dům Sigulla Hereta. Požářiště se sice dobrovolníci, uskupení v dlouhých řadách a předávající si vědra s vodou od nejbližší kašny, snažili dostat pod jakous takous kontrolu, ale podle toho, s jakou rychlostí lidé vyklízeli přilehlé domy, bylo zřejmé, že se jedná spíš o zbožné přání. Heretův dům byl očividně ztracen.

“Mám takovej pocit, že je to ztracený”, houkl Heft.

“To máte svatou pravdu, mladej pane”, odpověděl mu nějaký sedlák, “Z Karzadenu, není-liž pravda?”.

“Co?”.

“Že jste přijel z Karzadenu, co?”.

Gerllod Moskyt se uchechtl.

“Ne”, zbrunátněl trpaslík.

“Co budeme dělat?”, snažil se překřičet dav čumilů, se kterým kumpanie samovolně prolнула, Zoltar Zemikosa, “Musíme čapnout toho Hereta, jinak naňáký prachy můžeme zapomenout”.

“Šel bych rovnou za tím Frisem Hortusem”, houkl Bolbuch, “Kam taky jinam, že jo?”.

“Správně...”, přitakal Gerllod, “Tady v tom zmatku bysme se akorát roztrhali a přišli k ouhoně”.

“Chceš ránu!”, zachrchlal kroll Ran, do nějž nějaký přihlížející muž omylem strčil.

“P... promiňte...”.

“Hu!?” vycenil kroll zuby a šeredně se zašklebil.

Nug Bagul chytil Rana za rameno a něco mu vysvětloval do ucha.

“Hu...”, odfoukl kroll a napětí z jeho divoké tváře zmizelo.

Zoltar Zemikosa se otočil na nějakou stařenku, roztáhl ústa do širokého úsměvu a vřele rozepjal ruce, jako by potkal přítelkyni z mládí.

což?”.
“Mladá pani, buďte pozdravena...”, zahlaholil alchymista, “To se nám ale vyčásilo,

Paní nevěřicně zírala na sloup černého kouře za Zemikosovými zády a nebyla schopna slova.

“Prosím vás, neporadila byste mi, kde bydlí pan Hortus?”.

“Starej nebo mladej?”.

“Fris, Fris Hortus, paňmaminko”.

“Tam...”, odvětila babka konsternovaně, “Za Kotcema na Jatečním rynku... dům jako hrad...”.

“Rukulíbám...”, uklonil se Zoltar, ale to už do něj zezadu strkal vůdce Bolbuch.

“Nehraj tady divadlo... Dělejte, padáme... Tohle tady není samo sebou...”.

“Jestli jsme náhodou nerozhejbalí ledy tím, že jsme oslovili toho Hermana”, ozval se Menhorian Blathel, “Jestli jsme náhodou neměli dělat to, co bylo domluvený”.

“To je teďka už úplně jedno”.

* * *

Když Nurnští doběhli před honosné sídlo Frise Hortuse, sotva popadali dech. Zatímco se vydýchávali, obzírali malované průčelí bezesporu rozlehlého dvorce. Vůdce ukázal na selská vrata.

“Ty a ty”, ukázal vůdce na dva kolohnáty, “Zabušte pořádně na vrata, ať vědějí, že nejsme žádnéj oukrop”.

“Hm...”, houkl Ran.

“Nug”, kývl hlavou Nug.

Krollotrollí pěsti dopadly na dřevěná vrata a rozezvučely je písni olbřímích datlů. Do zvuku úderů bělovousý trpaslík udělal poslední příkazy.

“Kdyby se něco náhodou miglo, tak se sejdeme v naší hospodě”.

“Jo”.

“A kdyby se to miglo ještě víc, sejdeme se u toho trojstromí, co sme míjeli nalevo kus před Ollarem”.

“Jak tam byl ten kopeček?”, zeptal se Frynn Konopka.

“Jak tam byl ten kopeček...”.

“Je to každému jasný?”, zeptal se Myšilov, “Horáci?”.

“Nevim, proč by mi to nemělo bejt jasný”, ohradil se dotčeně hobit Lipový.

“Jenom ještě připomenu jednu věc”, podotkl Menhorian Blathel a počastoval Horáce upřeným pohledem, “Co jsme cestou do města míjeli nalevo, to budeme cestou z města míjet napravo. Jasný?”.

“Nejsem blbej”.

* * *

Nurnští byli vpuštěni dovnitř rozlehlého dvora, kde se pohybovalo několik čeledínů i mužů a žen v jakýchsi hábitech.

“Pote za mnou”, řekl muž, který smrděl i vypadal, jako by právě vylezl z kozího chlívku, když pochopil, co že to asi ti cizinci panu Hortusovi nesou.

Lidé v sutanách na Nurnských viseli očima a vysílali k nim blahosklonné pohledy.

“Pokož s tebou, bratře!”, usmála se na Yaspera žena s pomalovanou tváří.

Yasper sebou nervózně cukl a přilepil se těsněji na záda parda před ním.

“Chceš ránu?”, ohradil se Ran.

Yasper nevěděl, jestli pohrůžka patřila ženě s mírem v duši nebo jemu, tak se raději zase odlepil. Na Nurnských bylo znát vrcholné napětí.

V nějakém sále čeledín ukázal na štokrlata.

“Ukažte mně tu věc... ten Thórusův mlátek...”.

Bolbuch poměrně neochotně vybalil palcát, ale z rukou jej nepustil.

“Jo”, řekl nevzrušeně čeledín, “Počkejte tu”.

A líně odešel.

“Něco je divně”, pravil po chvíli ticha Menhorian.

Bud' dobrý...

V ponuré komnatě Nurnští čekali asi půl hodiny, ale zdálo se to být jako věčnost. Potom ale vrzly dveře a vešel Sigull Heret. Doprovázelo jej asi pět mužů v sutanách. On sám byl oděný civilně a silně čpěl spáleninou. Tvářil se nasupeně. Ani nepozdravil a šel ihned k věci.

“Kde to máte?”.

Bolbuch znovu vybalil palcát a ukázal jej.

Sigull Heret pokýval hlavou a rozhlédl se po svém doprovodu. Kývali souhlasně hlavami.

“Při Tuah-Raovi...”, nechal se unést jeden z mužů.

“Pan Hortus vám osobně poděkuje. Budete odměněni...”.

“Darem přízně...”, pravil mladík s chrpově modrýma očima a vykreslil dlaní do vzduchu znamení míru.

“My bysme ale spíš rači peníze”, namítl Zoltar Zemikosa, “Podle dohody”.

“Bud' dobrý...”, usmál se mladík vlídně.

“Podle dohody... samozřejmě”, odstrčil mladíka pan Heret, “A teď mi palcát vydejte”.

“Ne tak zhurta”, zavrčel Bolbuch a zakryl zase palcát plátnem, “Pěkně z ručky do ručky. A jestli ne, můžem se sbalit a jít to střelit jinam. Zájemci by byli”.

Sigull Heret se zamračil a odsekl: “Tak tady tedy počkejte”.

A odešel. Lidé v hábitech se s Nurnskými snažili konverzovat, ale marně. Nurnští si od nich drželi patřičný odstup a kroll s půltrollem se tyčili po boku Dědka jako hory a vrhali natolik nevraživé pohledy, že si Hortusovi lidé, nebo co to bylo, ani netroufli jakkoli přiblížit.

* * *

A potom přišli ti další. Lidé přízně. V jejich řadách se tupě komíhal Klaržoul Sada, ale to Nurnští nemohli vědět. Klaržoula Sadu neznali, dokonce zřejmě nikdy neslyšeli jeho jméno. A on nikdy neslyšel o nich. Jeho tělo přijímalo příkazy, které tou kůží potaženou skořepinou duněly jako vnitřkem bubnu, ale to tělo nemělo s duší Klaržoula Sady pranic společného. Duše Klaržoula Sady bloudila mlhami zmermomocněného nitra úplně osamoceně a cele se střídala na okamžik, kdy a zda vůbec bude nebohé tělo Klaržoula Sady osvobozeno. A osvobodit tělo mohli jenom ti, vůči kterým se vypotácelo vsťříc, do jejichž dosud teplých a měkkých tělesných schrán mělo zatít spáry a vnuknout, prodechnout je tak milostí nejvyšší, darem přízně samotného Tuah-Raa. Lidé přízně tedy bez předešlého varování vhrézli do místnosti několika dveřmi naráz a vrhli se bez okolků přímo na Nurnské. Postav v sutanách si nevšímali. Ti mírumilovní lidé stáli a žehnali a dlaněmi vykreslovali do vzduchu znamení pokoje a míru.

“Na zteč!”, zařval Gerllod Moskyt.

“Drvte je!”, hulákal Bolbuch.

“Bud' dobrej!”, zaječel Zoltar Zemikosa, když proklál fanatického mladíka v sutaně, až tmavá krev vyšpláchla.

Mladíkova ústa se stáhla bolestí a překvapením a jeho trup se takřka neslyšně svezl k zemi. Zemikosa nad ním vykreslil čepelí znamení míru. A potom místnost ozářilo bílé světlo. V jeho středu stál Menhorian Blathel. Vyvolal jedno z velmi mocných kouzel a to kouzlo bylo velice účinné. Kouzelník zcela správně odhadl, že lidé přízně nemají s formou žití nazývanou některými učenci živola pranic nebo možná pramálo společného. Dodělat zbytek o poznání špinavější práce bylo už pro Nurnské ryze rutinní záležitostí.

“Chci Hortuse a Hereta!”, zařval vůdce Bolbuch, “A chci je pokád' možno živý!”.

Heft Taras rychle nasměroval chlapy do bojové formace, především tedy krolla Rana, který ještě nebyl řádně vycepovaný, a vzápětí se zařadil na své místo po Moskytově boku.

“Šturm!”.

* * *

...vyvolal jedno z velmi mocných kouzel a to kouzlo bylo velice účinné...

Jenomže střet s lidmi přízně nahoře v čekací komnatě byl jenom slabým odvárkem toho, jaký měl ještě přijít. Nurnští netušili, že Otulu Hermanovi poté, co se svými lidmi nenašel Nurnské v Heretově domě, kde předpokládal, že jsou ubytováni, a neobjevil ani Hereta samotného, bylo jasné, že prodej už se nejspíš uskutečnil a že palcát nebude nikde jinde, než u Frise Hortuse doma. Otul Herman byl vzteky bez sebe, rozkázal pomordovat služebnictvo i těch pár kultistek, které tu Sigullu Heretovi sloužily tělem i duší, a přikázal dům jednoho z úhlavních nepřátel a konkurentů zapálit. Otul Herman myslil jenom na Thorusův palcát, vlastně palcát Tuah-Raův, a na jeho takřka hmatatelnou blízkost. Zašel už tak daleko, že nesměl váhat. Buď on, nebo Hortus, nebo Fitzhalk. Ze zmíněné trojice mohl vyjít živý a neporobený pouze jediný. Byl čas otevřít sklepení a vypustit lid přízně. Lid jeho přízně. A vyplenit hnízdo falešného proroka a ještě falešnějšího vykladače Tuah-Raových činů a vizi. Otul Herman tedy opustil hořící stavení a neměl ponětí, že Sigull Heret jeho řádění přežil v tajném úkrytu pod schody, z nějž jej vyděšeného k smrti vyhnaly až plameny. Sigull Heret s jazykem na ohořelé vestě proběhl městem jako by mu za patami hořelo, což byla víceméně holá skutečnost, a ještě za tepla žaloval Frisi Hortusovi, co se ten zruďný renegát Otul Herman opovážil spáchat.

Tohle všechno Nurnští netušili, ale zatraceně dobře tušili, že něco je opravdu hodně divně. A Menhorian to ani nemusel říkat. Dům byl víceméně prázdný a cítili štiplavý kouř. Brzy jim došlo, že zadní část rozlehlého stavení je v plamenech. A nedlouho poté zjistili, že z poničeného křídla v plazícím šeru mastného a těžkého kouře kývají se postavy.

“Lidi přízně!”, vykřikl Menhorian Blathel.

“Jsou i nad náma!”, upozornil Frynn Konopka na dunění na stropě. Lezli do domu zřejmě i přes první patro.

“Ústup!”, zavelel Bolbuch, “A cestou každej bafněte cokoli se vám bude zdát cennýho...”.

Nemusel to ani příliš zdůrazňovat. Už cestou sem pobrali kdejaký kousek, který se jevil, že by u starožitníka v Nurnu stál za smlouvání. A tak Nurnští ustupovali přes vylištěné komnaty, zajišťovali za sebou dveře a jejich batohy se plnily nádobím, soškami a obrázky menších rozměrů. Lidé přízně dveře vyráželi vždy když se jich namačkala dostatečná masa, aby panty či kování nevydržely tlak a povolily. Tím ale měli Nurnští dostatek času ustupovat a plnit zavazadla kořistí. Jenomže potom se dostali až na dvůr, na denní světlo. A tam měli konečně příležitost spatřit Frise Hortuse, tedy muže, který je najal. Kolem něj se kývaly desítky lidí přízně. Vedle Sigulla Hereta stál čeledín, který Nurnské uvedl do čekací komnaty. Držel v ruce cep a netvářil se vůbec přátelsky. Fris Hortus byl bílý jako stěna.

“Odsud se bez mého laskavého svolení nedostanete”, pronesl Hortus, “Vydejte mi Tuah-Raův palcát”.

“Tak takovou věcíčku my ale nemáme”, uchechl se Horác Lipový, “My máme palcát kníže pána Thórusa, takže je to mejlka a my jdeme dom”.

Menhorian Blathel věnoval hobitovi opovrhlivý pohled.

“No, našli jsme přece jenom jeden palcát, ne? Nebo snad víc?”.

Fris Hortus netrpělivě zachrčel. Dav kolem něj se rozvlněně kýval a mručel v kakofonii hlubokých tónů.

“Tak bude to!”, houkl netrpělivě Sigull Heret a zaklepal holí o dlažbu.

Nurnští nervózně pokukovali po vůdci, co on na to. Ranovi tepala na čele žíla, jak usilovně přemýšlel, koho praští jako prvního, až na to přijde. Nug Bagul měl zaťaté pěsti a přejížděl očima po hlavách hučícího zástupu neživých či nemrtvých, vlastně přesně netušil, kam je nejpříhodněji zařadit. Vlastně mu to bylo jedno. Byli to prostě nepřátelé, o tom nebylo pochyb.

“Hm”, ucedil trpaslík Bolbuch a uhladil si bílý vous, “Takže teda... abysme to nějak uzavřeli...”.

Dav hučel jako včelí roj. Potom se někde za zády Nurnských ozvala rána a praskot dřeva. Následoval dupot. Šlo to odněkud z patra. Fris Hortus stočil zrak vzhůru, čímž Nurnští získali trochu drahocenného času.

“Hněte se doleva... Podél zdi...”, sykl Bolbuch na Yaspera, který mu dýchal na záda, “A pošli to dál”.

Nurnští se krůček po krůčku sunuli podél zdi, aby neměli dveře do domu v zádech.

* * *

“Odul Renegát!”, zavřeštěl Fris Hortus, když poznal v horním okně vyklonivší se tvář.

Otul Herman z duše nenáviděl, když mu takhle říkali. Odul. Nikdy se necítil být odolým. Možná plnoštíhlým, to snad. A hlavně – cítil se být pravověrným.

“Při Tuah-Raovi!”, opětoval neméně mocným výkřikem Herman, “Vydej mi můj právoplatnej majetek!”.

“Budiž”, zachechtal se Hortus, “Vyber si z panské latríny cokoli se ti zamane”.

“Chlíve!”.

“Čušopáre!”.

“Na ně!”, zaječel Otul Herman hystericky a jeho hlava zmizela.

“Na ně!”, zařval Fris Hortus.

“Na ně!!!”, zaburácel sveřepý hlas Bolbuchův.

To, co následovalo, byla skutečná jatka. Takřikajíc jatka jako bejk. Nurnští se rozpadli na skupinky a snažili se prosekát si cestu do bezpečí. A potom, jak říkají šňůrové, vzít kramle.

Handra

Koně byli zpěnění a pot se z nich řinul v tlustých potůčcích. Jejich srst byla mokrá a lesklá, měli naběhlé žíly, jak jím zchvácená srdce divoce poskakovala v nitru hrudních košů. Druzi leželi v trávě a mlčeli. Klabzej Myšilov civěl na hraniční kámen se stromem a třemi hliněnými kopci.

“Ollar”, sykl a odplivl si.

Gerllod se znaveně zvedl na nohy a zachrčel bolestí. Bolely ho snad všechny kosti v těle. Potom odškobrtal ke svému koni a začal kontrolovat zavazadla, zdali jsou řemeny bezpečně utažené. Občas něco poposadil, dotáhl.

“Taky si zkontrolujte bagáž, chlapi”.

“Že to byl ale kalup, co?”, ozval se Yasper.

Kalup to byl. Poté, co se Nurnští v roztržštěných entitách probili k místům, kudy mohli Hortusův dvorec opustit, okamžitě vyběhli městem směrem k hostinci, kde měli zaplacenou cimru a ustájené koně. První tu byl kupodivu Menhorian Blathel, který vyčaroval již ověřenou bílou stělu, což je zaklínadlo proti bytostem neživým, a potom už mu zbylo tak tak na to, aby provedl prostorový transfer do bezpečí. Zaplatil tedy útratu a počkal, až se postupně vrátí všichni, co se mohli vrátit. Vrátili se všichni kromě Nuga Bagula, který podle některých očitých svědků podlehl přesile a byl rozsápán. Nurnští kvapně osedlali koně a vyrazili na šílenou jízdu napříč Ollarem k cardarské hranici. Tady totiž zůstat nemohli. Smrdělo to tu šibenicí.

“Nuga je škoda”, řekl Frynn Konopka, “Docela jsem si toho kolohnáta oblíbil”.

“Jo, Nug byl náš”, ozval se Gerllod Moskyt od svého koně, “Moc toho sice nenamluvil, ale byl prostě náš”.

“Byl to troll”, namítl Horác Lipový.

“Polotroll”, upřesnil Yasper Zámečník.

“Spíš krollotroll, abysme byli akurátní”, pravil Menhorian Blathel.

“Na každý pád to byl... bytost”, řekl Bolbuch, “A jakožto bytost jsem ho měl rád”.

“Bytost?”, zamyslel se Zemikosa, “To jo. Bytost, to von byl”.

“Kdo to vlastně viděl, jak chudák bytost zakáp?”, zeptal se Heft Taras.

“Ran”.

“Dal bych jim ránu, ale bylo jich moc”, řekl kroll, “Nuga voddělili, Nuga vobkleštili, Nuga rozsápali jak handru...”.

Nurnští mlčky sledovali krollovu gestikulaci a snažili se vyvolat fantaskní obrazy bránícího se Nuga Bagula, kterého stahuje masa rozkomíhaných těl jako nějaká smrdutá bažina.

“Jak handru...”, zopakoval Ran a zakoulel nešťastně očima.

Klabzej Myšilov utrl stébko trávy, vložil si je do úst a zadumaně žvýkal. Ostatně nikomu nebylo příliš do hovoru.

“Jak handru!”, praštil Ran vztekle pěstí o hrudní plát.

Nurnští mlčky vzpomínali na ta hrozná jatka, když se masy neživých na Hortusově dvoře promísily a střetly.

“Heretovi utrhli hlavu, chápete to?”, řekl Heft Taras, “Prostě mu jí utrhli, sotva to chřoustlo. Jsem chlapisko tvrdé jako kámen, ale todle mi zakvrdlalo žalůdkem, to mi teda věřte...”.

“Viděl jsem, jak čapli toho bídáka Hortuse”, řekl Frynn, “Prostě ho čapli a takhlejc ho zvedli nad hlavy, jako by byl pápěří”.

Provazníkův syn zvedl ruce nad hlavu, jak asi vysoko Frise Hortuse zvedli. Zoltar Zemikosa přikývl, že to je pravda.

“Pak na ně naskákali ty druhý a prostě se servali. Normálně se vo něj servali. Nemusim vám asi popisovat, že nebylo možný, aby zůstal pohromadě”.

“Jeho kusy se vlastně rozběhly do všech stran”, potvrdil Zemikosa.

“A co ten Herman?”.

“Těžko říct, co se mohlo dít uvnitř v baráku”, pravil Yasper, “Ale mám pocit, že se mu dostalo buďto hřejivého daru vohně a nebo vlídného daru přízně...”.

A vykreslil dlaní do vzduchu znamení míru.

Druzi pokývali hlavami.

“Co budeme dělat s tím Thorusovým palcátem?”, zeptal se Menhorian.

“Co by”, řekl vůdce, “Střelíme ho do freu stejně jako to ostatní”.

“Co kdybysme už vyrazili domů?”, navrhl Gerllod Moskyt.

“Jo”.

Nurnští se zvedli ze země a nasedli do sedel. Tam před nimi ležely sice chudé, ale v zásadě bezpečné kraje.

“Všechno jsem pochopil, ale jedno jediný mi pořád uniká”, ozval se Horác Lipový.

“Co ti teda ještě uniká?”, zeptal se spíš z dobrého vychování Menhorian Nocturno Blathel.

“Porád jsem se jaksi nedověděl, co jsou ty karzadenský trpaslíci vlastně teda největší na světě...”.

“Ne”, mávl rukou kouzelník, “Na tohle já nemám sílu”.

A pobídl koně a odcválal do čela skupiny.

“To říkal právě ten pan Longodon, a von asi fakt věděl...”, navázal polohlasně Yasper Zámečník tam, kde kdysi přerušil vyprávění, “Totiž že karzadenský trpaslíci jsou ty největší...”.

Lehce se vztyčil v sedle, aby zjistil, jak daleko se nachází Heft Taras. Potom dosedl a pokračoval. Horác Lipový se kinklal v sedle a zaujatě naslouchal, co mu ten dobrý muž říká. Občas nevěřicně zavrtěl hlavou, jako kdyby to, co se o karzadenských trpaslících říká, bylo skutečně neuvěřitelné...

XIV. Doprovod

[Chladen 1069 Dwany Růžička]

Novorok je v Liscannoru již tradičně příležitostí pro mohutnou oslavu, a nejinak tomu bylo též letos. Starosta Moskyt v Nurnu nakoupil množství rachejtli a výbušnin, byla pozvána hobiti kutálka, aby ryčnou hudbou rozproudila krev oslavujících, a hostinský Jeremiáš Čipera byl pověřen přípravou důstojné hostiny. Sešla se samozřejmě celá vesnice i několik přespolních a všechny zakrátko pohltil ryk zábavy.

Jeremiáš posunul stoly, aby vytvořil improvizovaný parket, kde bylo možno tančit. První začala do rytmu poskakovat malá Luna, ke které se nesměle přidal Chában, později si dodali odvahy i dospělí. Lovce Lambard vyvedl svou ženu Wulpin, aby všem ukázal, že on se tancovat nestydí a navíc to moc dobře umí. Jeho dokonalý krok mu sice trochu kazila partnerka, která již stačila s přáteli urazit několik sklenek silné kořalky, ale svalnatý lovec manželku dokázal udržet celou dobu na nohou.

Zoltar Zemikosa jako starý kocour mlsně kroužil kolem přítomných dam, vybraně konverzoval a sem tam pozval některou k tanci. V kole jeho ruce rozhodně nezahálely, což bylo někdy oceněno lehkým políčkem, ale častěji vyzývacím chichotáním.

Také mladý výrostek Burbun vyzval k tanci Lombien Tehalskou, která se mu líbala pro svůj divoký a černý zjev, žel nešikovný polokroll zdupal partnerce nohy tak, že další tanec odmítla. Nebohému Burbunovi tak nezbylo mu nic jiného, než se zpít do němoty po boku hrobníka Haarduna Rugorského.

Chvilí se zdálo, že se do tance pustil také obecní opilec Arkuss Dettor se svou parťáčkou Wiki, ale to se jen dvojice notně podroušených hobitů vzájemně se podpírajíc snažila dopotáčet k výčepu, aby lahvi kořalky zapila příchod nového roku.

“Ehm, smím prosit?”, přistoupil obecní školník Yasper, rudý jako rak, k Narie Moskytové, která se mu nesmírně líbila. Nebylo divu, mladá dívka o svůj vzhled dbala a oděná v krásných šatech přitáhla ne jeden vilný pohled. Zejména pohledy Zoltara Zemikosa dávaly tušit, že tento protřelý dobrodruh měl s dívkou své úmysly. Starosta Gerllod mu však jasně naznačil, co udělá s jistou částí jeho těla, pokud si s jeho sestrou cokoli začne, protože zůstalo pouze u pohledů.

Naria se sklopenýma očima svolila k tanci s Yasperem. Urostlý mladík se jí také docela líbil. V létě ho zpoza plotu nenápadně sledovala, když svlečen do půli těla opravoval střechu školy. Pěkně se potil a svaly mu jen hrály. Přitom byl veselý a roztomile nesmělý.

Ten večer tančil Yasper s Nariou ještě několikrát, něžně se k sobě tisknouce, až to vyvolalo podezřívavé pohledy Attrien a Gerlloda.

A zatímco se část vsi bavila tancem, někteří starší dobrodruzi seděli v rohu a rozprávěli nad pivními korbely.

“Hele, Šá chore, já pořád nechápu, jak to vlastně tehdy bylo?”, obrátil se pomocný učitel a vysloužilý zloděj Griffin Linfálas na malého kudůka v legračním plášti. Bylo to už téměř třicet let, co byli spolu na výpravě, která začala potíráním zločinnosti v Nurnu a skončila masakrem v Armidenu. Selek Šá chor tehdy záhadně zmizel a byl pokládán za zrádce. O to větší bylo překvapení, když se jednoho zimního dne znovu objevil v Liscannoru.

“No to bylo tak”, začal kudůk už poněklikáté za posední dny své vyprávění. “Tehdy jsem měl hlídat výběrčího dani. Dotěď jsem myslel, že to výběrčí opravdu byl, až támhle starosta mi před pár dny říkal, že byl falešnej. No každopádně jsem najednou dostal ránu do hlavy a probudil jsem se svázaný v nějakým sklepě. Občas mi přinesli vodu a skývu tvrdýho chleba, ale jinak nic. Už jsem myslel, že tam zaživa shniju, když se objevil elf bez uší a přefíz mi provazy. Pak jsem utek”.

“A proč ses nevrátil k družině?”.

“Já ani nevím. Najednou mi přišlo, že jsou všude zrádci, že po mně jdou. Prostě jsem se sebral, utek z Nurnu a běžel co možná nejdál. Už ani nevím, kde jsem se zastavil”.

“A cos vlastně celou tu dobu dělal?”.

“No to víte, protloukal jsem se, jak se dalo”, zachmuřil se Šáchor pod tíhou nepříjemných vzpomínek. “Živil jsem se všelijak, hubil jsem krysy v kanálech, čistil komíny, poslední dobou jsem jezdil s kočovnou společností a předváděl za peníze těch pár kouzel, co umím. Dokonce jsem tam žil s jednou provazochodkyní”.

“A co se s ní stalo?”

“To víte, odešla s jiným kudůkem”, pronesl Selek smutně. “Svalovcem. Měl číslo, ve kterém zvedal těžké věci. A mojí Hermínu fascinovalo, že dokáže uzvednout kovadlinu. Ale stejně už mě to věčný kočování unavovalo. Stále na cestě, v zimě o hladu. A když jsem po těch letech zase přijel do Nurnu, tak jsem si říkal, že bych se mohl stavit tady, jestli tu ještě není někdo, koho bych znal. A třeba bych se mohl vydat i na nějakou výpravu”.

“Říkals, že tě unavuje být stále na cestě, v zimě a o hladu? No to nevím, jestli si polepšíš”, pronesl sakrasticky zkušený a životem ošlehaný Klabzej Myšilov.

“Hele, a kde ses tady vzal ty, krollskej?”, obrátil se veterán Drsoul na mohutného krolla dřepícího na lavici.

Chvilí bylo ticho, než krollovu mozečku došlo, že otázka byla mířena na něj. “He?”, zaduněl mohutný hlas a nechápavá tvář pohlédla na barbara.

“Povídám, kde ses tu vzal?”, zopakoval otázku Drsoul.

Krollovu mozkou chvíli trvalo, než si otázku přebral, ale nakonec odpověď přišla: “Ran přijít sem. Ran odejít od svoje kmen, do svět na zkušená”. Po krollově tváři se rozlil široký úsměv, jak byl pyšný na to, že dokázal sestavit tak pěknou větu.

“A odkud pocházíš?”, pokračoval Drsoul v otázkách.

Ran se zachmuřil přemýšlením. “Chceš ránu?”, vyhrkl nakonec.

“Klid”, přitočil se k hostům Jeremiáš. “Tohle říká vždycky, když nepochopí otázku. To se musí vědět, jak na něj”. Pak se obrátil ke krollovi: “Kde mít váš kmen doupě?”.

Ran se rozzářil, že konečně na něj mluví někdo, komu je pořádně rozumět. “Ranovo kmen mít doupě v horách”.

“A kde ty hory ležet?”, zkusil Drsoul otázku po krollsku.

“Ran nevědět”, smutně pokrčil rameny kroll. “Ran odejít do svět. Pak hledat cesta zpátky. Ale nenajít. Nevědět, kde hledat. Nemoct se vrátit”.

“Tupej je na to dost”, ozval se malý Gon.

“Chceš ránu?”, vyštěkl na něj Ran, který sice příliš nepochopil obsah věty, ale stejně měl podezření, že hobit řekl něco nepěkného o něm.

“Klid, klid, krollskej”, uklidňoval Rana Jeremiáš, “dej si ještě pivo. Je pěkně vychlazený”.

“Dát si. Však ho dotáhnout”, pookřál kroll a láskyplně si přihnul.

Ran opravdu sudy s pivem dotáhl. Za hromadu zlaťáků, které dostal jako odměnu za svou pomoc při boji v Hortusově domě, zakoupil novou zbroj a masivní, hřeby pobité kyj. Kroll neznalý hodnoty peněz vše značně přeplatil a zlaťáky mu rychle došly, proto mu Jeremiáš nabídl, že mu může sekát dříví a pomáhat s těžkými dodávkami proviantu oplátkou za jídlo a trochu toho piva. Kroll byl silný a pokud se mu je dávaly jednoduché a jasné příkazy, pečlivě je splnil. Se starostovým požehnáním se pak ubytoval v nedokončených zdech domu rozestaveného nebožtíkem Gwarditem. Otužilý kroll si místo stropu napnul plachtu a získal tak příbytek připomínající rodnou jeskyni.

... “Chceš ránu?”, vyhrkl nakonec...

“A co ty, Klabzeji?”, obrátil se Drsoul na liscannorského druida. “Koukal jsem, že ti na zahradě roste dost zvláštní strom”.

“To je černej dub”, nafoukl se pýchou Myšilov, hrdý na svůj pěstitelský úspěch. “Je to děsně vzácnej strom. Žalud jsem si přivez z Álfheimu a v potu tváře ho vypiplal, až z něj vyrost tenhle krásnej velikán”.

“A nevyrost nějak rychle?”.

“Jo, stačil mu na to rok. Taky je magickej. Bylo krásné dívat se, jak se zvětšuje a rašej z něj větve”, zasnul se Klabzej.

“A proč je celej černej?”, chtěl vědět malý Gon.

“To je právě ta vzácnost, ty černý listy. Jakoby byly plné přírodní magie. Je to nepopsatelný. Hrozně rád pod tím stromem sedím a vnímám tu jeho vůni, to ševelení listů, to kouzlo, co z něj sálá. Jakoby ke mě promlouval samotnej Smrken”, rozplýval se druid. “Každopádně je to úžasnej strom”.

Houbaři

Klabzej Myšilov

Houbaři pojedli barevné houby
ve tvářích zsinali, ztuhly jim klouby
hrdla se sevřela prazvláštní křečí
o stromy opření blíží a klečí
Potupně zkroucení šavlují po lese
nářek a sténání k mým uším nese se
vidím je zbrocené studeným potem
těžko to shrnouti výstižným mottem.

Nezváni vkročili v posvátná území
vrátit se toužili s plnými nůšemi
hub, které uloupí lesnímu pánu
jež mínili prodati v houbařském krámu
Však byli tak lakomí, tihleti bídníci
že nežli se nasytit se sádlem krajíci
z kořisti vybrali škaredé kousky
v domněni, že jde o neškodné klouzky.

Takže tam ve mlázi cpali si bachory
vulgárně říhali bez kouska pokory
a byli tak pitomí, slepi jak krti
u hub že přehlédli kalichy smrti
Však vůle Smrkenu po právu měří
což kvitují s povděkem, maskován v keři
že houbaři, kteří už sčítali zlatky
zemřeli potupně zalknutí zvratky.

Když poslední z cizáků ve mlázi dodýchal
znovu se stromová vhroutil do ticha
v závoji poklidu zaslech jsem maně
vábení jelena, odpověď laně
A já, posel Smrkenův, vpíjel tu noblesu
pak vepsal jsem do svého druidského notesu
kratičkou poučku, poznatek malý:
‘Nechodte do lesa, když nejste znalí’.

“Co vy dva si to tam špitáte?”, obrátil se Gerllod ke dvěma trpaslíkům, Heftovi a Bolbuchovi, kteří seděli stranou ostatních a o čemsi se dohadovali.

“Tož ták”, mávl rukou mladší Heft.

“Doufám, že neplánujete kopat zas nějakou díru”, zamračil se starosta. Narážel na to, že Heft s Bolbuchem už skoro rok kopali na kopci za Liscannorem ve snaze najít vzácné kovy.

“Ale kdež, za co mňa máš?”, nasadil Heft nevinný výraz.

“To nechtěj vědět”, zamumlal si Gerllod pod vousy.

“A jak jde vlastně to kopání?”, zeptal se Gon. “Našli jste tam něco?”.

“No tak abysom pravdu povedál”, poškrábal se Heft na nose, “našli sme toho dost”.

“Co vám mám říkat”, přidal se Bolbuch, “půda je tu sakosová, podloží je plný lapidu a konkrementa, v horních vrstvách jsou sakuly a lithy a taky malé tesseruly, v nižších solum a glar. Je to úžasné dobrodružství, takhle pronikat do hlubin a objevovat podzemní bohatství”.

“A je to k něčemu?”, valil Gon oči.

“No tak jistě”, pohládl si Bolbuch vousy, “našlo by se spoustu využití, zejména ve stavebnictví nebo cestářství”.

“Takže jste našli kameny a šterk”, zhodnotil trpaslíkův proslov Gerllod.

“Hen je třeba ještě rubat, však zem dá co má”, prohlásil Heft a zhluboka si přihnul z korbele.

“Už tu zase chlastáš s tou bandou pobudů?”, objevila se u stolu dobrodruhů rozčilená obtlouklá trpaslice s rukama bojovně založenými v bok. Nebyl to nikdo jiný než Fiala, Heftova zlá žena, která se nedávno na naléhání starosty Gerlloda i s dcerou Kníklou přistěhovala za Heftem do Liscannoru. “A mě si vůbec nevšímáš. Koukej vstávat, jdem si zatancovat, ať tady nestojím jako bříza v poli”. Heft se pomalu začal zvedat, ale měl už něco vypito, a tak při tom vrazil do stolu a porazil několik korbělů. “To svět neviděl, jaký nemehlo jsem si to vzala. Kam jsem dala oči? A že jsem měla nabídek, tucet na každým prstě. Ale to ti povídám, dneska už ani kapku”.

Víc liscannořané chechtající se pod vousy neslyšeli, neboť Heft s Fialou se pustili do tance a slova přehlušil svěží ryk guslí a dud.

“Myšilove”, obrátil se starosta Gerllod k vedle sedícímu druidovi. “Jsem v koncích. Heftovu žádost jsi četl, takže víš, co tam stálo. Ale já, když jsem mu všechny ty jeho zhovadilý požadavky odmítal, tak jsem cejtil, že mu alespoň v něčem musím nastavit vlídnější tvář. A tak jsem mu povolil ten nešťastnej sondážní výkop na kopci. Ale pak po mě Heft chtěl pomoc v rodinejch záležitostech, a na oplátku mi slíbil, že nebude v okolí Liscannoru kopat. Já blbec jsem strávil tejdén v Naglinu doprošováním se starýho Omorky a přesvědčováním Fialy, že se Heft změnil a touží po rodině. Nakonec tchán povolil a Fiala přijela s Kníklou do Liscannoru”.

“Jo, na příjezd ‘naglinský fúrie’ si pamatuju”, pokýval Klabzej hlavou.

“A to beztvárné hovado mě ještě radostně plácalo po zádech a mluvilo o dobrých chlapech a čestných ujednáních”, pokračoval Gerllod. “Jenže za pár dní přijel vůz s trámama na výdřevu a vzápětí trpaslíci začali kopat. Oháněli se přitom povolením, který jsem předtím vydal, a v tu chvíli mi došlo, že mě zase podrazil. A jelikož v případě Hefta máme co do činění s notorickým podrazákem, tak jakýkoliv vyjednávání je dost obtížný. Třeba je to předčasný, ale bojím se, že slovo zase nedodrží, a co pak?”.

“Hele, stojím za tebou”, poklepal starosta po ramenu Klabzej. “V Liscannoru žádný doly nebudou, to je jasný. I kdybych to měl zasypat vlastníma rukama”.

“Hele, starosto”, zavolal na Gerlloda Getd, řídící obecné školy. “Venku je už tma jak v ranci. Mohlo by se začít s těma petardama, dokud se Arkuss ještě jakž takž drží na nohou”. Narážel na liscannorského opilce Dettora, kdysi alchymisty, který se v posledních letech zabýval sice výhradně pálením kořalky, ale co se týče manipulace s výbušninami, neměl konkurenci.

“Máš pravdu, jdem na to”, zvedl se starosta.

Ohňostroj se vydařil a pokračování pitky taktéž. Jak by také ne.

V dalších dnech se Yasper ještě několikrát sešel s Nariou. Mile se k němu tiskla, aby zahнала zimu. Yasper se osmělil a dokonce jí v Nurnu koupil krásný zlatý prsten. Po pár dnech však Naria musela odjet do Rozkolce, kde studovala v tamní vyhlášené klášterní škole pro mladé dívky. Její matka Attrien doufala, že jí odloučení vyžene pohledného školníka z hlavy. Přeci jen byla přesvědčena, že její dcera by se mohla vdát o dost lépe.

Vesnici se ozývalo cinkání kladiva o kovadlinu, jak obecní kovář Luncius Nórienský opravoval krumpáče trpaslických horníků ztupené v zamrzlé půdě. V této kulise se starosta Moskyt za doprovodu druida Klabzeje a fidičího Getda vloupal do opuštěného domu Dyniho Longodona, který opustil vesnici po tragických událostech v rodině před deseti lety. Neobývaný dům potřeboval nutně opravu, jinak by mohl hrozit zřícením, proto se starosta rozhodl pro prodej s tím, že pokud by se Dyni někdy objevil, byly by mu náhradou proplaceny peníze. O dům projevil zájem hobit Gon, který se hned pustil do nejnutnějších oprav.

Tak šel čas, až se jednou koncem chladnu v hostinci U hrocha objevil neznámý hobit v doprovodu dvou kumpánů. Vše byli očividně dobrodruzi, a tak se seběhla celá vesnice, aby zjistila, co cizinec chce. Hobit se představil jako Corta Vous a shromážděným liscannořanům se jal vysvětlovat, že jeho družina byla na jakési výpravě na jihu, kde vyplnila podivnou svatyni. Od té doby ji začala pronásledovat podivná kletba, které většina družiníků již podlehla a zůstali jen tři. V obavách o svůj život se tedy rozhodli najmout jiné dobrodruhy jako doprovod na cestu do Antrinu.

“Takže pokud se dostanem živí do Antrinu, tak vám dám dvacet tisíc zlatejch”, ukončil Corta Vous své vyprávění.

“Nó, na to, že jste prokletý, to zas není tak moc”, zamračil se Bolbuch. “To víte, cesty jsou nebezpečné, dneska nevíte, co se může stát. A ještě prokletí. Slušnej člověk aby raději nevytáhl paty za humna”.

“Dobře, dám třicet”, vzdechl hobit.

“No to už zní líp”, pokýval hlavou trpaslík.

“Já myslím, že jedem, co vy na to?”, obrátil se Gerllod na ostatní shromážděné dobrodruhy. Několik jich uznale kývalo hlavami, jako že do toho jdou.

“Takže kdo jede, zítra ráno nastoupit tady. Pánové mohou přespat v hostinci”.

Po soumraku byla vesnice tichá a klidná, jen tu a tam se svítilo z nějakého okna. Tu potmělou návisí proběhla temná postavička, vlezla zadním vchodem do hostince U hrocha a zatřukala na dveře jednoho z pokojů.

“Co jééé?”, objevila se ve dveřích rozespálá tvář školníka Yaspera.

“Pst, hen poslouchaj”, dal si prst na ústa přichozí, kterým nebyl nikdo jiný než trpaslík Heft Taras. “Dám tě pět stováků zlatých, když budeš volit Bolbuchoj vódcem na tej novej patáljój”.

Yasper se zamyslel. Nebyly to špatné peníze. Víc než dostával ročně na svém místě školníka. Chtěl sice volit Gerlloda, aby si u něj udělal očko kvůli Narie, ale volba bude tajná, takže to nikdo nepozná. A Bolbuch byl hned druhý kandidát, proto moc dlouho neváhal.

“Dej”, nastavil pravici, v níž vzápětí ucítil váhu plného měšce. Zavřel dveře a hospoda se opět ponořila do ticha.

Dalšího večera už seděli nurnští dobrodruzi v hospodě Na křižovatce, kde se rozhodli přenocovat. Jejich zaměstnavatelé byli sice celí nervózní, ale Nurnští si mnoho starostí nedělali a pivo teklo proudem. U stolu se sešli tito hrdinové: vůdce výpravy Gerllod Moskyt, důstojník gwendarronské armády a starosta obce Liscannor. Vedle něj seděli dva trpaslíci, staříček Bolbuch řečený Dědek a výrazně mladší Heft Taras, dříve povozník a horník. Posledním zástupcem cechu válečnického byl mladičký kroll Ran, svalnatý tupec, který příliš netušil, proč a kam družina vlastně míří, ale rád se přidal.

Nechyběl ani světem protřelý druid Klabzej Myšilov, zkušený bijec i léčitel. Kouzelnické řemeslo pak zastupoval zkušený mág Menhorian Blathel a postarší kudůk Selek Šáchor. Přítomen byl také známý chlípík Zoltar Zemikosa, který se ve vzácné době, kdy právě neběhá za ženami ani za ovce, věnuje alchymii. Posledními členy výpravy byli osvědčení střelci, hobit Gon a školník Yasper.

...nechyběl ani světem protřelý druid Klabzej Myšilov, zkušený bijec i léčitel...

V této sestavě tedy družiníci zasedli ke stolu v zájezdni krčmě, a hned se pustili do připíjení na úspěch výpravy. Ze všech nejvíc v tom vynikl trpaslík Heft, který je známý tím, že si objednává několik korbělů naráz, aby hostinský nemusel tak často chodit. Za chvíli už se trpaslík lísal ke Gerllodovi.

“Ty si dobrý chlop, fojtojc, já t’a mám fakt rád”, brblal trpaslík opilecky.
 “Hele, nech na hlavě”, zabručel Moskyt. “U mě si podrazák a hotovo”.
 “Alé, fojtojc, ty ma nemáš rád”, štkal Heft. “Ale já t’a mám rád. Já sice volil Bolbuchoj, já plat’ol ostatním, aby volili Bolbuchoj, ale stejně t’a mám rád”.
 “Počkej, tys manipuloval volby?”, překvapeně na něj pohlédl Gerllod.
 “Vůbec, na moj čest”, dušoval se trpaslík.
 “Jenže ty žádnou čest nemáš”, prohlásil neoblomně liscannorský starosta. “Tak jak to bylo?”.
 “Tak já t’ě to povedám, jako rounó chlapisko rounómu chlapisku”, blekotal ožrala. “Dál som peňáze, dál. Dál jsem pět stovákó Yasperoic, dál jsem zlaté prstén Ranoic, a nabídal dvacét stovákó Gonoic”.
 “Já to ale nevzal”, hned se ozval Gon.
 Yasper sice v první chvíli hodlal vyjet na Hefta, jakto že jemu dal jen pět stovek a Gonovi nabídl celé dvě tisícovky, ale pak si uvědomil, že by to nebylo moc taktické. “Já taky ne, to je učená lež”, vykřikl.
 “Co som dál, to som dál”, prohlásil Heft. “Tady vid’o, že sem rouné chlapisko a vsjo po praudě hutorim”.
 “Jo, to vidíme”, pokýval hlavou Gerllod. “Takže nejen, že jsi křivej, jako Gwarditova věž, ale ještě si úplatkář, co zmanipuloval volby. Hlavně že pořád kecáš o cti”.
 “A vy byste se taky měli stydět”, obrátil se Myšilov na obviněné.
 “Já nic nevzal”, ohradil se Gon.
 “Já taky ne”, lhal Yasper, který se rozhodl pro osvědčenou taktiku zapírat, zapírat, a když se to provalí, tak zase zapírat.
 “Co ty, Rane? Nechal ses uplatit kvůli zmanipulování voleb?”, obrátil se Klabzzej na krolla.
 “Chceš ránu?”, vyhrkl kroll po chvíli přemýšlení.
 “Počkej, tak jinak”, obrátil oči v sloup druid. “Dostat ty něco od Hefta?”.
 “Ja, dárek”, přitakal Ran s veselým úsměvem. “Blejskátko od malá vousatá mužík”.
 “A volils za to Bolbucha vůdcem?”, otázal se Gerllod.
 “He?”, podíval se na něj kroll nechápavě. Otázky ohledně voleb mu nebyly dosud příliš jasné. Myslel si, že vůdce určí rvačka, jako tomu bylo u nich v tlupě. Když došlo na hlasování a trpělivý Klabzej mu několikrát vysvětlil, že se nebudou prát, ale budou psát jméno kandidáta, načmáral kroll na hlasovací lístek postavu v brnění. Bolbucha by nevolil. Nebyl to sice špatný pard a i svaly měl pěkně vypracované, ale byl moc malý, a malý náčelník je nepřítelům jen k smíchu, to ví každé krolle.
 “Z toho nic nedostaneme”, poklepal vůdci na rameno Menhorian. “Možná by k tomu mohl něco říct Bolbuch”.
 Ale starý trpaslík do sebe začal lít kořalku hned po tom, co si všiml, že Heft se opil jak zákon káže a hodlá všechno zase vyžvanit. Rozhodl se opít se též, aby nemusel nic vysvětlovat, a doufal, že do rána se celá trapná záležitost přežene.

Jsem světu pro smích?

Klabzej Myšilov

Jsem světu pro smích?
 Mně svět je k smíchu!
 Jsa oproštěn všech světských hříchů
 snad jediný si nesu hřích:
 to že jsem nad svým druidstvím zpych.

Ráno se skutečně už nikdo na nic neptal. Všechno ostatně bylo jasné, navíc několik dobrodruhů bolela hlava. Nejvíce Hefta, který si nic nepamatoval a vehementně popíral, že by

říkal cokoliv o zmanipulování voleb. Yasper skřípal zuby a představoval si, jak uřezává Heftovu vousatou hlavu tupým nožem. Doufal, že naštvaný Gerllod časem vychladne a nepostaví se proti jeho záměru dvořit se Narie.

Družina jela několik dní, podle stejného scénáře. Přes den jednotvárné putování krajem, večer bujará pitka v hospodě. Až v divokých pohraničních oblastech začalo být nebezpečno.

“Tahle rokle se mi nelíbí, je jako stvořená pro přepadení”, prohlásil Yasper jednoho ponurého odpoledne. Obloha byla zatažena a každou chvíli hrozil déšť.

“Nesejčkuj, kolem není živá duše”, okřikl ho Gerllod.

Jeho slova přerušil šíp, který se mu zabodl do sedla. Kolem zasvištělo několik dalších.

“Auauau”, zaštkal Selek Šáchor, kterému se šíp zabodl do stehna.

Z křovin kolem cesty vyskákalo několik mužů a s meči se vrhli na družinu, další se objevili na svazích rokle a zasypali dobrodruhy šípy.

Nurnská družina však při přepadení funguje jako jediné sehrané těleso, které ledabylý útok loupežníků nemohl vyvést z míry. Na jedné straně se bil Bolbuch s Heftem, na druhé Gerllod podporován Klabzejem a Ranem. Za nimi Zoltar, Gon a Yasper postupně sestřelovali nebezpečné střelce, v čemž jim pomáhali i Corta Vous a jeho druzi. I Šáchor se snažil být něco platný a jakýmsi bleskem okouřil jednoho lapku. A když se do boje pár blesky zapojil i Menhorian Blathel, bylo o osudu banditů rozhodnuto.

Na cestě před družinou se však objevil jakýsi muž s vyholenou hlavou v kněžském rouchu. Zamumlal tajemné zaklínadlo, a rázem se mu nad hlavou zhmotnily dvě obludy připomínající obří olihně. Ty pak levitující zamířily k družině.

Střelci ihned zahájili palbu, ale šípy v rosolovitých tělech příliš škody nenadělaly. Jelikož Gerllod dosud honil několik lupičů v křovinách kolem cesty, postavili se nestvůrám do cesty dva trpaslíci. Ti také první pocítili na své kůži dotyk žahavých chapadel. Několik se jich podařilo odseknout, ale trpaslíci byli příliš malí, aby zasáhli levitující trup. Tu však přikvačil mohutný Ran, který dosáhl snadno, a vši silou praštil netvora kyjem. Ozvalo se hlasité čvachtnutí, když tvor doslova praskl, a vzápětí byli všichni dobrodruzi v okolí pokryti lepivým slizem, který se rozlétl na všechny strany.

Druhá oliheň přilétla nad střelce a ohrožovala je svými žahavými chapadly. Obětavý Selek povzbuzen úspěchem s lapkou jí také ožehl svými blesky. Dostal se však příliš blízko a vzápětí ho zasáhlo chapadlo zanechávající za sebou pálicí šlic přes hrud'. Kudůk se svezl s koně a zhroutil se do prachu. Myšilov na netvora zaútočil svými temnými emocemi, což je nesmírně složitá procedura, která se předává mezi druidy z generace na generaci, a pro jistotu ještě připojil pádnou ránu holí. Menhorian vida, že Selekovy blesky vypálily do těla netvora nepěknou díru, se také odhodlal seslat podobné kouzlo, a vzápětí se sežehlý netvor svezl k zemi, kde se neforemná hrouda slizu začala roztékat.

Klabzej zběžně ošetřil otřeseného Šáchora a nejdůležitější zranění ostatních, a pak se vydal do míst, kde zmizel nepřátelský kouzelník v křovinách. Několik sáhů sledoval jasně viditelné stopy v jehličí, ale pak se zarazil.

“Pro pět ran do Ardasanský báby, ten chlap zmizel”, zaklel druid. Chvilí se rozhlížel, načež začal prolézat okolní křoviny a hledat, zda stopa nepokračuje o kus dál. Nebyl však úspěšný, a tak se vrátil k ostatním.

“Zmizel. Byl to nejspíš čaroděj, takže moh odlítout nebo kdo ví co”, nahlásil po návratu Gerllodovi.

“To je blbý. Nemáme aspoň nějakýho zajatce?”, obrátil se k ostatním prohledávajícím mrtvoly lapků.

“Tady všichni mrtví”, hlásil Yasper z vrcholu srázu, na který se vydrápal.

“Tady taky”, ozvalo se z křoví na druhé straně, kde šacoval mrtvoly Zemikosa.

“Co ty, Rane, nemáš jazyka?”, obrátil se vůdce na krolla.

Ran se zamyslel, pak vyndal nůž a sklonil se k mrtvol lupiče ležící mu u nohou. Prudkým trhnutím mu otevřel čelist a rychlým pohybem čepele vyřízl jazyk, který s úsměvem podal vůdci.

“Díky”, pochválil krolla Gerllod. “I když to není úplně přesně to, co jsem měl na mysli”.

“Tak přeju hodně štěstí, až mu budeš vysvětlovat rozdíl mezi jazykem a jazykem”, poplácal Moskyta po zádech Myšilov.

Nurnští přirozeně obrali lupiče o všechny cennosti, které u nich našli, a mrtvoly naházeli do křoví. Pak pokračovali v cestě, až za soumraku dorazili do zájezdního hostince V lukách.

Všichni dobrodruzi se hned začali věnovat pěnícím korbelům, neboť po boji jak známo je žízeň největší. Výjimkou byl Corta Vous a jeho kumpáni, kteří třesoucí se strachy odešli hned na pokoje, a Zoltar Zemikosa, který si všiml krásné děvečky obsluhující zde hosty.

Plívl si do dlaní a ulízl si nečesané vlasy, načež k ní zamířil, jakoby náhodou jí zkříživ cestu. “Ech!”, předstíral překvapení, když na ní pohlédl, “ne, to není možné”.

“Co se stalo, pane?”, ptalo se udivené děvče nevědouc, zda hosta nějak neurazilo.

“Nemohu věřit svým očím. To opravdu není možné. Pravda, slyšel jsem o takových případech, ale ani na okamžik bych nevěřil, že se něco takového může stát zrovna mně. A právě tady, v tomhle zapadlém koutu světa. Tomu se říká náhoda”, mlel Zoltar naučenou písničku, kterou kdysi pochytil od jednoho herce.

“Co, pane? Co je vám?”, nechápala dívka tok cizincových slov.

“Na první pohled jsem se zamiloval”, vyhrkl Zemikosa. “No kdo by taky ne. Takové krásné oči, červené tváře, plné rty, plná... ehm, prostě od hlavy až k patě dokonalost sama. Jakoby se sama bohyně krásy rozhodla sestoupit na tento svět a poctit nás ubohé smrtelníky svou nádherou. Je vskutku božské popatřit na takovou krásu, jaká se skví zde právě přede mnou”.

Děvče na Zoltara chvíli vyplašeně hledělo, ale pak sklopilo oči a celé zrůžovělo, když jí došel obsah lichotek pohledného mládence. “Ale pane”, špitlo nesměle.

“Och, promiň, krásko, máš jistě na každém prstu deset nápadníků”, pokračoval Zemikosa a potěšilo ho, že dívka jemně zakroutila hlavou popírajíc takové tvrzení. “Ale toto je jistě znamení shůry, samotná bohyně lásky mi tě poslala do cesty, vyslyševši mé vroucí modlitby. A vůli bohů se nemůžeme vzpírat, to by nás ubohé smrtelníky mohli ztrestat”.

“Bětko, neokounej a roznášej, hosti nemají co pít”, přerušil Zoltarovo tokání hrubý hlas hostinského.

Dívka už už chtěla pokračovat ve své práci, ale vilný alchymista ji chytil za ruku a obrátil se k hostinskému. “Ach, dobrý muži, snad bys dnešní večer mohl dát této úchvatné bytosti volno, ať mi může povyprávět o zdejším krásném kraji a laskavých lidech”. Přitom sáhl do kapsáře a vysypal na výčepní pult hrst zlatáků jako náhradu.

Hostinský peníze nacvičeným pohybem shrábl a uctivě se štědrému cizinci uklonil. “Ale samozřejmě. Bětko, dnes večer můžeš jít”.

“Bětko”, obrátil se Zoltar znovu k dívce. “Ach, jak nádherně to jméno zní v mých uších. Jako trylkování slavíků, jemná zvonkohra či ševelení větru v korunách stromů. Navždy bude v mém srdci spojeno s jediným slovem, a to slovo zní láska”.

Celý večer Zoltar nezdolně hučel do mladé děvečky, lásku jí vyznal nespočetněkrát, i manželství jí slíbil, jen aby mohl strávit příjemnou noc v jejím objetí. Ráno se rozloučil, neboť prý potřeboval vyřídit jisté neodkladné záležitosti, ale slíbil, že se pro ní brzo vrátí a pojme jí za ženu. Na důkaz toho jí zanechal několik zlatek. Mrzký peníz pro dobrodruha, ale hotové bohatství pro chudé venkovské děvče. V dobré náladě pak vyjel po boku pochechtávajících se družiníků na další pout’.

Uplýnulo dalších pár dnů cesty, když družina projížděla hustým lesem.

“Náčelníku, tohle zase vypadá jako vhodné místo na přepadení”, rozhlížel se kolem Yasper snaže se zahlédnout něco v hustém podrostu.

“Ty si nedáš pokoj?”, podíval se na něj Gerllod, nicméně pobídl ostatní k opatrnosti.

A skutečně, v nejbližší zatáčce se na družinu snesl déšť šípů a z křovin se s řevem vyřítla tlupa otrhanců. Lupičů bylo tentokrát víc a srdnatě se vrhli na dobrodruhy. Opět se jim postavila masa válečníků, od jejichž čepelí stříkala krev na všechny strany.

Několik lapků se však dokázalo vyhnout vířícím čepelím válečníků a pronikli mezi střelce. Jednoho zle popálil Selek, ale dostal za to takovou ránu přes hlavu, že se opět rozplácl v bezvědomí na zemi. Útočníka však strasil přesnou ranou násadou kuše do týla Zoltar. Dalšího lotra střelil Yasper zblízka do obličeje a divoce kolem sebe vysílali šipky i Gon a Corta Vous s kumpány. Menhorian uvědomiv si nebezpečí také několik nepřátel popálil blesky.

Myšilov se bil po boku Rana, když tu zahlédl mezi stromy povědomou postavičku čarujícího kněze. Obdařil nepřítele takovou dávkou koncentrované nenávisti, že ten padl na kolena, pak se těžce zvedl a odbelhal se mezi stromy.

Do boje se vrhl i vůdce loupežníků, statný barbar s obouručákem, který divokou ranou přerazil Heftovi ramenní pancíř a zle mu pochroumal rameno, ale když naň udeřili společně Gerllod a Polbuch, nevěděl na kterou stranu se obrátit, a několik ran z něj vyhnalo život.

Po smrti vůdce zbytek loupežníků nevydržel čelit ostříleným bijcům, kteří v jejich řadách způsobili naprostý masakr, a dali se na útěk.

“Ty, Šachore, měl by sis dávat větší pozor, nebo to s tebou špatně dopadne”, radil kouzelníkovi Klabzej, když mu obvazoval bolavou hlavu.

“No jo, no jo, já se snažím”, fňukal starý kudůk, který stále ještě viděl dvojité.

Když Myšilov ošetřil nejvážnější zranění a rovněž válečníci si zalátali své rány, vydala se družina po stopách prchajících lapků. Tentokrát bylo utečenců víc a jejich stopy bylo snadné sledovat.

Asi za hodinu dorazili Nurnští na dohled opevněného hradiště, nynějšího sídliště lupičské bandy. Zneviditelnění Gon a Yasper se vydali na průzkum.

“Je to blbý, přístupové cesty jsou špatně schůdný a dobře hlídaný. Je tam asi čtyřicet chlapů a všichni jsou v pohotovosti”, hlásil Yasper po návratu.

“Je to tak. Čekaj na nás”, potvrdil Gon.

“Sakra, to nemá cenu”, zamyslel se Gerllod.

“Hele, vůdče, když pojedem rychle dál, tak už nás nechytěj. A na další přepad si nejspíš taky netroufnou”, nadhodil Zemikosa.

Corta Vous se sice snažil přesvědčit družiníky, aby na tábor zaútočili a zlikvidovali tak důvod jeho nočních můr, ale Gerllod byl neoblomný. Bylo by to příliš riskantní a družina za to navíc nebyla placena. Tak vyrazila výprava dále směrem k Antrinu.

Tam Nurnští dojeli druhý den. S radostí se s pochybným Cortou Vousem a jeho parťáky rozloučili a vyinkasovali peníze za splnění úkolu.

Cesta zpět probíhala bez zvláštních příhod. Snad až na večer, kdy dobrodruzi spatřili na dohled hostinec V lukách.

“Tohle byla dobrá hospoda, tam si zas dáme do čumáku”, těšil se Gon a ostatní souhlasně přikyvovali. Až na Zoltara Zemikosu.

“Hele, já s váma nejdu. Já přespím támhle kousek dál po cestě v tom seníku, vyzvednete mě ráno”, prohlásil alchymista.

“Co blbneš?”, podíval se na něj překvapeně Gerllod.

“Vždyť tadys sbalil tu pěknou babu”, připomenul mu Menhorian.

“No právě”, pokýval hlavou Zoltar.

“A co jí jako máme říct? Určitě se na tebe bude ptát”.

“Něco si vymyslete, třeba že jsem umřel. To bude nejlepší. Uvidíme se ráno”, prohlásil Zemikosa a pobídl koně.

“Zbabělé prase”, procedil mezi zuby nenávistně Yasper, když Zoltarův kůň ujížděl do luk, aby se obloukem vyhnul hospodě.

Ostatní pokrčili rameny a za chvíli se už dobrodruzi nalévali pivem a cpali se opečeným masem. Jako ostatně každý večer na této podivné výpravě.

Druhý den ráno se Zemikosa celý rozlámaný a pokrytý slámou opět připojil k ostatním a výprava pokračovala v cestě k domovu. Teplý vítr cuchal vlasy dobrodruhů, z korun stromů byl slyšet zpěv ptáků a na lukách rozkvétaly první květy.

Bylo tu jaro...

DODATKY

Hrdinové Nurnské družiny

Adon - hobit zloděj [1038 - 1063]

Hobit zloděj se do Liscannoru přimotal roku 1060. Po několika vypitých pivech v hostinci U hrocha projevil zájem o vstup do společenstva společně s dalším hobitem Horácem Lipovým. Ostatním o sobě prozradil pouze to, že se dříve živil jako kuchař na pirátské lodi, což ostatně dosvědčovalo i hobitovo divoké tetování. Nikdo nebyl proti, a tak hobit vyrazil s ostatními pátrat po osudu unesených žen. Dával o sobě vědět hlavně svým silným hlasem, který opravdu nebylo někdy možné přeslechnout. Poprvé na sebe upoutal pozornost, když si nechal od tlupy rabiátů, s nimiž se spřátelil, vytvořit další neumělé tetování. To se zánitilo a hobit strávil mnoho času v bolestech. Ostatní družiníci pak začali pokládat toto tetování za prokleté, proto je Adonovi vypálili cejchem, což ten málem nepřežil. Podruhé o sobě dal vědět, když se společně s Horácem pokusil odvrátit pozornost stráží poté, co družina upadla do zajetí. Oba hobiti se naoko servali, ale tento pokus nakonec vyzněl naprázdno. Nicméně vše nakonec dopadlo úspěšně a Adon svojí první výpravu přežil. Ubytoval se v Liscannoru a čekal na další příležitost. V té době se spřátelil s trpaslíkem Heftem a jejich přátelství bylo korunováno v okamžiku, kdy tito dva ukradli na další výpravě několik cenných lektvarů. Heft hobita následně seznámil se služkou a zároveň důvěrníci své ženy Fialy, s hobitkou Mailou Permonovou, do které se Adon zamiloval, a zároveň se stal Heftovým svědkem na jeho svatbě. Ještě před vlastní svatbou si Adon koupil v Liscannoru stavení, které si opravil, aby měl kam přivést nastávající nevěstu. Zároveň se stal obecním rybníkářem. A právě v tomto domě byl roku 1062 brutálně přepaden neznámými vyděrači, kteří na něm chtěli uplatnit směnku pochybného původu. Adona tehdy zachránil barbar Dolwen a celá událost se stala předejrou další výpravy, takže svatba musela zatím počkat. V té době byl již Adon stabilním členem společenstva, které se po událostech s upířími bratry Kaerstagovými v té době nebývale semklo. Adon se v té době projevoval především jako střelec, který však díky své zbrklosti několikrát postřelil i družiníka. Své svatby se nakonec Adon dočkal. Roku 1063 se oženil s Mailou Permonovou, což mu ale nezabránilo vydat se téhož roku za moře do Bořimska. Loď, na které se Nurnští plavili, však ztroskotala, což mělo za následek dlouhý a nedobrovolný pobyt družiny nejdříve v záchranném člunu a následně i na opuštěném ostrově, kde vinou nedostatečné stravy přišel Adon o většinu zubů. Na této výpravě se ukázalo, že Adon je neohrožený průzkumník přinášející ostatním cenné informace. V Šarunských horách jednou dokonce upadl do zajetí místních stolinů, ale ostatní jej dokázali včas osvobodit, takže unikl mučení. Přesto se však Adon svých průzkumných výprav ve prospěch družiny nevzdal a právě další průzkum nepřátelských pozic v srdci Šarunu u Čadorské tvrze se mu stal osudným. I přes to, že byl chráněn ochranným kouzlem, jej na vrcholu strážní věže odhalil nepřátelský šaman a v následné honičce se Adon z věže zřítíl do hlubiny. Dlouhý pád nemohl přežít. Vzhledem k obtížné situaci na nepřátelském území jej ostatní ani nestačili řádně pohřbit. Na Adona však zbyla světlá vzpomínka jako na odvážného, byť někdy trochu zbrklého hobita. Mladá vdova Maila se po obdržení informace o smrti svého chotě z Liscannoru odstěhovala.

Algo Hvozďík - hobit alchymista [*1037]

Hobita Alga přivedl mezi Nurnské Heft Taras jako nutné doplnění stavů. Stalo se tak o světlu roku 1062 v gwendarronském Naglinu. Algo Hvozďík byl sice založení přátelského, ale to je tak vše, co o něm lze říci. V družině se neprojevoval a život dobrodruha se zřejmě minul s jeho představami. Umění alchymie omezil výlučně na výrobu opojných substancí, jimiž si dodával odvahy. Možná, že dlouhodobé a hojné užívání produktů destilační soupravy z výprodeje zapříčinilo letargičnost a odevzdanost hobitovy povahy. V řadách Nurnských se Algo Hvozďík vydal po stopách Hubrchovy bandy, jež pošpinila jejich profesní čest, a výprava jej zavála do oblasti Kuních hor na sever od Marrburku. Když seznal, že dobrodružný život s sebou přináší i nemalé strasti, uvědomil si, že pro takový život skutečně není stvořen. Poslední kapkou byl střet s nemrtvými v blízkosti opuštěného dolu

Kalajka. Tehdy se Algo Hvozdík rozhodl definitivně Nurnské opustit. Od těch dob o vystrašeném hobitu nikdo neslyšel.

Arki - hobit válečník [1037-1060]

Hobit Arki se k družině přidal na jaře v šedesátém a vydal se s ní na výpravu, která měla přinést ukončení občanské války v Gorganu. V družině se s nikým příliš nepřátelil a vynikal pouze tím, že kdykoliv něco vypravoval, dokázal svým hlasem překřičet všechny ostatní a nikdo ho nedokázal zastavit. Svým uměním se nemohl rovnat zkušeným válečníkům, kterých bylo v té době v družině několik, a tak se do bojů zapojoval spíše sporadicky útoky ze zálohy. Při jednom takovém útoku proklál zezadu hobitího střelce, ale nevšímal si, že o kus dál stojí mocný nekromant, který malého hobita svazkem blesků proměnil na doutnající škvarek. Tak si nezkušenost vybrala v družině další daň.

Bašár-bej Kulhavec - člověk válečník [1028-1060]

Rok 1057 přinesl Nurnským dramatickou výpravu do východní země Mukur, země podezíravé ke všem cizincům. Netrvalo dlouho a družina se dostala do konfliktu s místní mocí a byla nucena prchat. Na pronásledování družiny vyčlenili mukurští postupně velké síly. Jízdní oddíly pročešávaly zemi. Jeden z těchto oddílů se s družinou střetl na jihu země. Nurnští mukurské rozprášili a do rukou družiny padli dva zajatci, barbar Dolwen a člověk Bašár-bej. Bašár-bej byl zkušený mukurský voják, veterán Čagotajských válek, ze kterých si přinesl ošklivé zranění nohy. Odtud jeho přízvisko Kulhavec. Pod pohrůžkou smrti byli oba zajatci nuceni družině dělat průvodce v neznámém terénu. Postupně oběma došlo, že touto činností zradili mukurského chába a již se nemohou vrátit ke svým, a proto se přidali k družině, která jejich zásluhy při orientaci v místním prostředí ocenila. Bašár-bej narozdíl od svého druha Dolwena měl se změnou stran velké vnitřní problémy. Byl odmalička vychováván k bezmezné poslušnosti a účtě k velikému mukurskému chábovi. Nicméně si uvědomoval, že již není cesty zpět a s družinou se nakonec vrátil do Liscannoru. Bašár-bej byl bezpochyby statečný bijec a dobrý střelec z krátkého luku. Na svoji domovinu nezapomínal a často ji hájil proti ostatním. Někde v hloubi duše stále zůstával věrný svému Mukuru. Přizpůbil se však životu v civilizovaném světě a v Liscannoru si dokonce našel ženu, a sice hobitku Malinu Březinkovou, kterou pojal za manželku. Nějakou dobu si užíval poklidného života s Malinou, ale když v Liscannoru řádili hamilkarští žoldáci, byl to právě Bašár-bej, kdo přivedl na pomoc vojáky z blízké posádky. Tím si naklonil starostu Myšilova, který mu za tuto pomoc udělil liscannorské občanství. Rozradostněný mukuřan se pak aktivně účastnil občanských hlídek držných v Liscannoru kvůli zvýšenému výskytu nemrtvých, a rozhodl se také vyrazit do Hamilkaru, kam se družina vypravila v pokusu přijít tajemným událostem na kloub. Nurnští toho mnoho nezjistili, a byl to opět Liscannor, kde se odehrálo rozhodující střetnutí s temnou Klogou. Ani u tohoto střetnutí statečný Bašár-bej nechyběl a neúnavně se zapojoval do těžkých bojů, dokud nebylo nebezpečí zažehnáno. Na další výpravě do Gorganu už patřil k pilířům družiny a s ostatními válečníky šířil zkázu mezi nepřáteli. Družiníci se také velice bavili neustálým popichováním mezi ním a Gerllodem Moskytem, odchovancem gwendarronské armády, s nímž se Bašár-bej neustále přel, která armáda je lepší, a také mu předhazoval, že sebelepší vojenský výcvik se nemůže vyrovnat zkušenostem z bojů s Čagotajci. Toto škádlení však bylo vždy vesměs přátelské. Osud mukuřanův se však měl brzo naplnit. Stalo se to během krvavé potyčky s nepřátelskými vojáky. Bašár-bej jich několik zabil, ale sám v boji s přesilou podlehl. Už se nedozvěděl, že se mu v Liscannoru narodil syn Chában. Snad v něm najde rod statečného mukuřana pokračovatele.

Beryl Sekera - trpaslík bojovník [1030-1060]

Na trpaslíka Beryla narazila družina roku 1055 ve městě Mondragon. Tento místní opilec byl druhý najat na vylepování letáků, což byla práce, které se nikdo nechtěl chopit. Beryl svěřenou práci sice podle všeho odflákl, ale jakýmsi řízením osudu se k družině přidal. Tvrdil o sobě, že se umí dobře prát, ale zpočátku jej nikdo nebral vážně. Byl prakticky neustále opilý, trpěl výpadky paměti, ale měl také štěstí a opileckou mazanost, díky níž

nakonec vše přežil a dorazil do Liscannoru. Z Liscannoru byl ale vzápětí starostou Myšilovem vykázan, neboť pomohl vzácný strom Jantern. Již jako plnoprávný člen družiny vyrazil v padesátém šestém roce na další téměř půlroční výpravu na jih. Během výpravy se Beryl již začal zapojovat do bojů a jeho silná paže začala být družině k užítku. Na druhou stranu se trpaslík stále projevoval jako notorik a zastihnout jej ve střízlivém stavu bylo naprosto nemožné. Také se vyznačoval tím, že táhnul na svých bedrech několik těžkých zbraní, kterých se odmítal vzdát. Když se mu při jednom přechodu horské soutěsky jeho náklad vysypal, sice o vše přišel, ale rychle si našel náhradu. Nicméně jeho zásluhy v boji na této výpravě později při návratu ocenil i starosta Myšilov, udělil trpaslíkovi liscannorské občanství a nabídl mu i dům ke koupí a funkci hrobníka. Beryl vše přijal a jeho prvním počinem ve funkci byl smutný pohřeb Joachalenta Sallenta, který stál na začátku další výpravy z léta roku 1057. Beryl Sekera, stále s láskou v ruce, přežil i tuto výpravu již jako celkem uznávaný válečník. Památným se stal především jeho průzkum studny na starém hradišti, při němž málem zemřel. Naopak těžký průšvih vyrobil Sekera při přechodu mukurské hranice, kdy díky své věčné roztržitosti málem prozradil pravý cíl výpravy. Přesto se však Beryl z putování šťastně vrátil. Ač se to zdálo nemožné, jeho závislost na alkoholu se stále stupňovala a stále častěji byl zcela mimo. Když pak na pohřbu dětí Dyniho Longodona ztropil trapnou scénu, byl starostou Myšilovem okamžitě zbaven úřadu. Je otázkou, zda si to vůbec uvědomoval, ale pít každopádně nepřestal. Přes věčné opilství se zúčastnil i dalších dvou výprav do země Kree a do Hamilkaru. Sice nikdy netušil, kam a proč družina jde, ale pokud ho ostatní nasměrovali na nepřítel, stával se z něj obávaný protivník a jeho sekera zasazovala smrtící rány. Beryl byl totiž přesvědčen, že každý nepřítel touží uloupit jeho kořalku, a to ho přivádělo k nepřičetnosti. Je až s podivem, že se v pauze mezi výpravami dokázal vyškolit na bojovníka. Možná mu pomohlo to, že bojové zuřivosti propadal vždy, když neměl po ruce žádný alkohol. Trpaslíkův osud se naplnil na výpravě do Gorganu v boji s nepřátelskými vojáky. Beryl se zuřivě bil, jako vždy, když začínal pociťovat palčivé svírání žízně, ale v takových chvílích zcela zapomínal na svou obranu a zkušení nepřátelé toho využili, aby vrazili své čepele do mezer v jeho pancíři. Tak padl notorický opilec, ale zároveň zkušený bojovník a postrach nepřátel, Beryl Sekera.

Bolbuch Dědek - trpaslík bojovník [*981]

Rok 1062. Znavená družina se po úspěšné výpravě po stopách bratrů Kaerstagových vrací do Liscannoru. Na jedné z cest míjí skupinu šterkařů spravujících nerovný povrch. Snad tomu chtěla náhoda, že se někdo z družiníků dal do řeči se starým trpaslíkem roztloukajícím kámen. Ukázalo se, že se jedná o otce jednoho bývalého družiníka, trpaslíka Bušchala. Trpaslík se představil jako Bolbuch a svěřil se, že zde pracuje z trestu. Nejednalo se o nic vážného, pouze o nějakou hospodskou rvačku. Slovo dalo slovo a Bolbuch se po odpykání trestu vydal do Liscannoru. O své minulosti ostatním prozradil, že kdysi dávno měl ženu, která zemřela při porodu jeho jediného syna Bušchala, jehož pak vychovával. Poté, co Bušchal opustil rodný dům, protloukal se Bolbuch světem různě. Pracoval převážně při dobývání rudy a občas se i díky své prudké povaze dostal do křížku se zákonem. Někteří družiníci byli šokováni, když jim Bolbuch prozradil svůj věk. Bolbuchovi bylo při vstupu do společenstva neuvěřitelných 81 let! Vstupem do společenstva zahájil Bolbuch další etapu svého bohatého života. Zpočátku si vydělával na živobytí jako pomocná síla u rodiny Ómorkových, do které se přiženil jiný družiník, trpaslík Heft. A rozhodně to nebyl žádný odpočinek. Ačkoliv nesnášel moře, hned při své první družinové výpravě zamířil přes oceán do Karnolu a posléze do Bořimska. Zpočátku nepatřil k výrazným bjcům, ale s trpasličí houževnatostí se propracovával výš a výš v družinové hierarchii. Přežil ztroskotání, putování do Šarunských hor i bitvu u Záluk. A vrátil se zpět do Liscannoru. Během další výpravy jej uchvátilo město Maghreb, vystavené trpaslíky. Na svůj věk měl neuvěřitelnou fyzickou kondici a dokázal držet krok s ostatními. To mu přineslo úctu a zároveň přezdívku Dědek. Po návratu od Maghrebu si Bolbuch v roce 1064 nechal postavit v Liscannoru pravou trpasličí zemnici. Miloval alkohol a hru v kostky. O ženy se nazajímal. V zemnici si vlastnoručně vybudoval rozsáhlý sklep, který postupně zaplňoval nejrůznějšími zbraněmi. Z družiníků si posléze oblíbil zejména mladého trpaslíka Hefta Tarase, o němž prohlásil, že

je jako jeho syn. Společně začali spřádat plány na otevření kamenného dolu v Liscannoru. Když družina vyrazila lodí na ostrov Álfheim, vzal si do podpalubí kámen, ke kterému se připoutal, a odmítal z temnoty vylézt, dokud loď nepřistála, přičemž přežíval pouze díky kořalce. Tak moc nesnášel plavbu a moře. V té době již jako válečník začal zaujímat místo v čele družiny a byl ostatními vnímán jako opora. Při výpravě na Zmořen byl poprvé zvolen i jako vůdce družiny. Výprava skončila úspěchem a po návratu se Bolbuch začal ve velké míře zabývat lichvou, když půjčoval ostatním družiníkům peníze na dluh. Zlé jazyky říkaly, že úroky jsou u Bolbucha pořádně vysoké, ale to bylo trpaslíkovi jedno. Když v roce 1067 proběhla v Gwendarronu mobilizace a většina družiny musela narukovat do královské armády, vymluvil se Bolbuch na vysoký věk a rukovat nemusel. Válka s Mallikornem jej tudíž minula obloukem, ale o rok později již jako vůdce družiny vedl ostatní na sever do Ollaru při pátrání po dávném hrobu. Po návratu chtěli trpaslíci Bolbuch a Heft uskutečnit svůj dávný sen o kamenolomu v Liscannoru, čímž se dostali do sporu s tehdejší starostou Gerllodem Moskytem, který jim nakonec povolil pouze sondážní výkop. V tomto konfliktu se však angažoval hlavně Heft, a Bolbuch se časem stáhl do pozadí. Ostatně se tady projevila jedna méně pěkná trpaslíkova charakterová vlastnost. Bolbuch rád někdy pomáhal nějakou nenápadnou poznámkou vyprovokovat konflikt mezi ostatními. Pak se stáhnul do pozadí a nakonec do hádky vstoupil jako moudrý a rozvázný starý hlas, který vyzýval ke klidu. Ale je potřeba trpaslíkovi přiznat, že to byla mnohdy taktika velice účinná a Bolbuch se tak těšil pověsti rozvázného a moudrého starce, který je v družině dodnes.

Darlen Moorhed - elf chodec [1019 - 1071]

Samotářský elf Darlen Moorhed byl Nurnskými osvobozen ze zajetí na ukořistěné lodi plující roku 1040 Kodgickým souostrovím. Hned zpočátku se projevil jako osoba nedůvěryhodná a šibeničně drzá, zvláště když jako kodgičan, pravděpodobný člen tamního podsvětí, požadoval po svých zachráncích bezplatné přidělení zbraní. Navíc svůj vstup do společenstva považoval za věc natolik samozřejmou, že nepokládal za nutné jej ani oznamovat. Je až s podivem, že tímto neslavným začátkem prošel bez úhony. Tajemný Moorhed se s Nurnskými po skončení jejich výpravy vrátil do Gwendarronu, ale brzy beze slova rozloučení záhadně zmizel. Objevil se teprve v jarnu 1042, zpustlý a bez peněz, aby se zúčastnil plnění královské zakázky na potření pirátské tlupy, sídlící na roztržitých skaliscích kdesi v přilehlém moři. Během této výpravy se začalo ukazovat, jaký je Darlen dobrý střelec, nicméně mnoho vážnosti se u svých druhů netěšil. Stal se spíš občasným terčem obhroublých vtipů. A tak z jednoho takového žertu kroll Lynhaard před zraky všech sežral mrtvolu Moorhedova věrného psa, jediného přítele. Po návratu do Liscannoru Darlen s Nurnskými zaplil šťastné porřízení z pirátských ostrovů a bez rozloučení se za tmavé bezhvězdné noci vytratil. Darlen však zmizel jen na pár let. Roku 1046 jej družina znovu potkala v Gorganu a hraničář se k ní opět přidal. Byl již o poznání zkušenější než před lety. Mistrovsky ovládal luk a některé jeho rady se občas ukázaly jako cenné. S družinou se vrátil do Liscannoru a od té chvíle se začal pravidelně účastnit všech výprav za slávou a bohatstvím. Účastnil se většiny bojů, a to téměř výhradně jako střelec. Po boji dovedl navíc ošetřit i zraněnou ránu. Občas se nechal strhnout i k zápasení, jako například v Hamilkaru v hospodě U přeražený čelisti, ale v boji tváří v tvář tolik úspěšný nebyl. Během výpravy, kdy družina pátrala po dvou dcerách, již Darlen zaujímal pevné místo v družině. Stopoval, střílel a také pomáhal svými radami. Roku 1048 byl těžce raněn, když se družina utkala s jinými dobrodruhy v bitce U hrocha, ale dokázal se ze svého zranění vylízt. Této zimy se Darlen, který si v Liscannoru již stačil opatřit obydlí, stal členem těžké zimní výpravy do Carentanského údolí. Vyznamenal se v Cahirentu, když z hořícího domu dokázal sám vynést starého a nemohoucího dědu. S ostatními absolvoval i strastiplné zajetí u nemrtvého hraběte Soyi. Přežil a vrátil se zpět do Liscannoru. V družině se v té době přátelil hlavně s krollem Burbbagem, a když byl kroll zvolen za starostu obce Liscannor, tak mu často radil. Při rozhodování byl Darlen občas dosti nerozhodný a ostatní družiníci mu to škodolibě vytýkali. Po výpravě na jih, kde se při pátrání po tajemném ještěrovi Darlen zakalil v bojích s tamními černochoy, se konečně rozhodl prozradit něco více o své minulosti. Z ní vyplynulo, že strávil své dětství ve městě Nirk jako člen tamního podsvětí, a dotáhl to dokonce i na člena jakéhosi

tajemného Moorhedova bratrstva, což i přes Darlenovo idealizování byla bezpochyby nějaká zločinecká organizace. Právě odtud pochází Darlenovo druhé jméno, Moorhed. Roku 1051 Darlen spolu s ostatními pronásledoval družinového zrádce a odpadlíka Bukovoje Drapláka a byl to on, kdo několikrát v nepřehledném terénu dokázal družinu navést na zrádceovu stopu, přičemž zde uplatnil své stopařské nadání. A bylo to právě chodcovo mistrné stopařství, které se mu stalo málem osudným. V samém závěru výpravy totiž padl při průzkumu nepřátelských pozic do rukou samotného Drapláka a byl jím mučen. Darlena zachránila družina v poslední chvíli a Moorhed mohl mluvit o štěstí, když mu Drapák stačil pouze odrážnout víčko levého oka. Patrně drsná výchova v Moorhedově bratrstvu, předchozím Darlenově působišti, však způsobila, že chodec své poznamenané tváři nevěnoval příliš pozornosti ani po návratu do Liscannoru. A přichází rok 1052, který je pro Darlena mimořádně úspěšný. Stává se poprvé vůdcem společenstva na výpravě a zároveň po tragické smrti starosty Burbaba jeho nástupcem. Darlenovo vůdcování během nepříliš složitých výprav po gwendarronských krajích proběhlo v pořádku, ale funkce starosty se stala pro nepříliš rozhodného Darlena doslova osobní tragédií. Ukázalo se, že řešení čehokoliv je pro chodce těžký oříšek. Darlen Moorhed nic neřešil a pokud byl k řešení donucen okolnostmi, dokázal se i do toho nejjednoduššího problému zaplést tragikomickým způsobem. Události jako "Lovecká vyhláška", "Proč neuznávám gwendarronského krále" nebo "Vystěhování černé Maji", dokázaly srazit popularitu Darlena Moorheda až na samé dno důstojnosti. Někteří s družiníků, zvláště pak Klabzej Myšilov, Yall Rebled a Dyni Longodon, vycítili starostovu slabost a začali jej neúprosně kritizovat a posléze i vyzývat ke složení starostovské funkce. Darlen narůstající kritice čelil způsobem sobě vlastním. Všechny problémy se snažil "vysedět", stížnosti přecházel mlčením a zavíral se ve svém domě. V tomto těžkém období mu hodně pomohl jeho přítel, kouzelník Rien Gwardit. Darlenova taktika se nakonec ukázala jako účinná a chodec dokázal dotáhnout své starostenské období do řádného konce, kdy prohlásil své působení ve funkci za úspěšné. To bylo v roce 1055. V následující volbě nezískal ani hlas a navíc mu novopečený starosta a jeho nástupce Klabzej Myšilov napafil tučnou pokutu za nepořádky v obecní kase. Darlen tuto pokutu kupodivu zaplatil a to byl konec Darlena v jakékoliv funkci. Pověst Darlena Moorheda alespoň částečně zachraňovala jeho účast na družinových výpravách. Nestal se již vůdcem, ale byl vždy počítán do družinového jádra. Jeho luk byl stále smrtonosný a ani jeho meč nezahálel. Roku 1056 se při úspěšné výpravě, při které družina zdolala pěkný kus světa, podíval i do tajemného Trindindolu. Ač byl sám elfem, poměry v této zemi po právu kritizoval, což mu odcizilo i jeho přítele Riena Gwardita. Na těchto výpravách se však stále potvrzovala chodcova věčná slabina. Darlen rád radil, ale odmítal za své zajisté dobře míněné rady nést jakoukoliv odpovědnost. Je však třeba říci, že mezi některými družiníky, zvláště pak u družinových nováčků, mělo Darlenovo slovo svoji váhu. Zkušenější dobrodruzi se však Darlenovi stále více posmívali, ať už veřejně nebo skrytě. Darlen se ještě roku 1057 účastnil jako ostřílený dobrodruh výpravy do země Mukur, ale v poslední době se stále více proslychá, že chodec se chystá společenstvo opustit. V Mukuru při plenění Černé knihovny získal chodec několik tajemných receptů, z nichž některé se rozhodl prostudovat a následně použít. A tak se několik dnů po návratu do Liscannoru vydal Darlen znovu na cestu a tentokrát sám. Jel na jih a jeho cílem bylo zabít nějakého člověka, neboť k provedení temného rituálu na posílení chodeckého meče, byla nutná mrtvola. Darlen si zvolil jižní hvozď na hranici s Mallikornem o němž bylo známo, že jeho odlehlost přitahuje pochybné živly. Zabíjení nedělalo Darlenovi nikdy problém již od dob Moorhedova bratrstva, a tak se zanedlouho po provedení temného rituálu mohl chodec pyšnit novou zbraní. Druid Klabzej Myšilov v té době ještě o Darlenovi zlomyslně vypustil historku o tom, jak si chodec vyrábí jedovaté šípky v sudu naplněném výkaly, což byla další věc, kterou se Darlen naučil v Mukuru. Na druidovy zlomyslné poznámky byl již Darlen zvyklý, a tak je v klidu přešel. Roku 1058 vyrazil elf s družinou na svoji poslední výpravu do kraje De Kree. A opět jako vždy odvedl svůj poctivý kus práce jako neomylný střelec a výpravu nakonec úspěšně dokončil. Ale ukázalo se, že to bylo naposledy. Několik dní po návratu si Darlen sbalil své věci a Liscannor opustil. S nikým se mnoho neloučil, snad jen prohodil pár niceříkajících

slov s Rienem Gwarditem, a pak jej již nikdo neviděl. Takto nenápadně odešel významný, ale zároveň i rozporuplný dobrodruh Darlen Moorhed.

Dolwen Mukurský - barbar šermíř [1033 - 1064]

Barbar Dolwen se narodil ve špinavé vesničce jménem Detor v Mukuru. Jeho dětství v chábově zemi bylo smutné. Rodiče byli zemědělci a dřeli na malém poličku. To, co vypěstovali, museli z valné části odevzdávat chábovým úředníkům. Když byl dospívající Dolwen odveden do armády, bylo to pro něj vlastně štěstí. Tady se aspoň najedl, i když ne vždy. Byl zařazen k jízdním čardajům a očekával ho trpký život chábova vojáka. Příchod Nurnské družiny roku 1057 do Mukuru to však změnil. Dolwen padl společně se svým druhem Bašár-bejem do nurnského zajetí a byl přinucen ke spolupráci. Se změnou stran neměl narozdíl od Bašár-beje Dolwen žádné problémy. Mukur chtěl opustit již dříve a zde se mu naskytla příležitost. S družinou spolupracoval ochotně, ale hrůza z chába na něm ležela ještě dlouhou dobu. Velmi často od něj mohli ostatní slyšet větu: "To se nesmí". Postupně se však začalo ukazovat, že Dolwen je tvrdý bijec, který pro ránu nejde daleko. Dokázal dlouho mlčet, aby pak vybuchl v záchvatu vzteku, což pro jeho nepřátele nebylo nic příjemného. Dalo se očekávat, že to v družině jednou dotáhne daleko. Roku 1058 se podílel na úspěchu výpravy do kraje De Kree a starosta obce Klabzej Myšilov jej jmenoval obecním hrobníkem. Své postavení v družině si upevnil i během další výpravy, která částečně začala na liscannorském hřbitově spravovaném právě Dolwenem. Hrdinně se podílel na obraně obce před obludnou Klogou, která na Liscannor tehdy přitáhla s celou armádou nemrtvých. A splnil i smutnou povinnost, když pohřbil obecního rybníkáře Kutouše Králíka, který při obraně obce tehdy zahynul. Hrobník Dolwen sám navrhl epitaf na hobitův obelisk. V té době byla již vážnost barbara taková, že se v roce 1060 stal vůdcem družiny během tažení do Mallikornu. Svým povinnostem vůdce dostál a společně s Gerllodem Moskytem pak na dlouhý čas vytvořil úderné čelo družiny. Oba válečníci se v boji vzájemně podporovali, i když každý pocházel z jiných poměrů. Dolwen byl divoký východní válečník, a tak bylo pro některé velkým překvapením, když se opět jako vůdce roku 1062 významně podílel na rozluštění zašifrovaného odkazu jistého Archima, čímž přispěl ke zdaru výpravy i jinak než svým mečem. Po skončení výpravy mu však někteří dobrodruzi vyčítali nespravedlivé rozdělení kořisti, ale Dolwen nad tím jen mávnul rukou. A byl to neohrožený zásah mukurského válečníka, který zachránil hobita Adona, napadeného ve svém domě bandou vyděračů. V družině neměl Dolwen i přes svojí někdy prudkou povahu žádného odpůrce. Svým bojovým uměním velmi přispěl ke zdaru výpravy i v Bořimsku, kde se při Gerllodově neúčasti stal právem prvním válečníkem v družině. Památný byl zejména jeho boj se šarunskými saněmi. Ačkoliv dával většinou přednost boji tváří v tvář, nosil u sebe vždy krátký luk, který mu připomínal, že kdysi sloužil v chábově vojsku v Mukuru. Po návratu z Bořimska Dolwen konečně opustil ubytování v hostinci U hrocha a pořídil si vlastní bydlení, když zakoupil zchátralé stavení po mrtvém krollu Eghovi. Opravit dům však již nestačil. Roku 1064 se barbaří válečník vydal na svou poslední výpravu na jihovýchod do oblasti města Maghreb. Družina tehdy procházela rozsáhlými skalními rozsedinami a podzemními tunely. Dolwen jako vždy v čele družiny nepřežil boj s ohnivým démonem. Vzhledem k okolnostem nemohlo být jeho tělo řádně pohřbeno. Tak zemřel mukuřan Dolwen, neohrožený bijec a obecní hrobník. Jeho smrt byla pro družinu velká ztráta.

Džorján Motyka - barbar hraničář [1035-1062]

Džorjána Motyku, duchem mdlého barbara z nurnského Šedova, zavála souhra náhod, mezi nimiž hrál hlavní roli hlad a prázdná kapsa, k Nurnským, když po šedovských ulicích pátrali po domu Hubrchovy bandy. Hubrcha Džorján dobře znal, tedy od vidění a z doslechu, a za úplatu se ochotně nabídl, že rozezlené družiníky k domu zavede. Stalo se tak počátkem světa roku 1062. Džorján pochopil, že Nurnští mu mohou nahradit i další věc, které se mu nedostávalo, a to pocit sounáležitosti, přátelství, ztracené rodiny. Nabídl jim tedy své služby a účastnil se zevlování kolem domu a vyčkávání na příhodný okamžik. Za temné noci kráčet v zadním voji útočné formace a on to byl, kdo si v temném průjezdu všiml pohybu na postranním schodišti. Hnul se v něm záchvěv odvahy, toužil ukázat rozhodnost a chrabrost,

a to se mu stalo osudným. Bez varování tasil kudlu, vyběhl a dostal se do křížku s jednou z Hubrchových divokých chráněnků. Divá žena mu prokousla hrdlo a prohodila jej dveřmi. Poslední zvuk, kterým o sobě dal nebohý barbar vědět, byl smrtelný chropot bublající krví.

Egh - kroll válečník [1038-1059]

Kroll Egh se narodil v Rugornských skalách, kde stále ještě přežívá několik krollích tlup. Když dospěl (a krollové dospívají brzy), vydal se do světa vydělat si na živobytí. Většinou se živil pomocnými pracemi jako nádeník a budoucnost si nijak neplánoval. Žil ze dne na den, a tak mu to i vyhovovalo. Až tuhá zima roku 1057 výrazně změnila krollův život. Osud jej tehdy zavál do družinické vesnice Liscannor, kde Egh našel obživu v hostinci U hrocha, kde pracoval za stravu a byt, a byl to právě on, kdo zburcoval družinu při zavraždění Joachalenta Sallenta, jehož vražda byla začátkem další družinové výpravy do zemí Mukur. Egh se vyznačoval dobráckou povahou a ostatní družiníci jeho sympatické vystupování ocenili tím, že mu pořídili meč a zbroj. Během výpravy se aktivně zapojoval do všech šarvátek a na opuštěném hradišti dokonce našel menší poklad. Také jeho silné paže několikrát ostatním pomohly. Posléze se nakazil ošklivou chorobou, která jej na delší dobu výrazně oslabil, ale nakonec se z choroby dokázal vylízt. V družině byl ostatními Egh oblíben a neměl s nikým žádné konflikty. Po návratu do Liscannoru se nechal slyšet, že by se zde rád usadil a pořídil si zde dům. Zdálo se, že v Eghovi nesporně roste nadějný družiník, který by se v budoucnu mohl stát jedním z družinových pilířů. Život, který Egh vedl s Nurnskými, byl přesně podle jeho gusta, a věhlas, který si vydobyl během mukurské výpravy, měl za následek, že už takto mladý byl považován za nedílný a významný článek společenstva. Snad proto přijal s nadšením účast na výpravě z jarnu roku 1058, která na základě listu z Velkého laboratoria v Nurnu zavedla Nurnské do tajemného kraje Kree, který leží v podhůří Rullských skal na samé hranici Armidenu. Posláním Nurnských bylo zjistit, co se stalo se ztracenou výpravou alchymistického cechu. V podzemí Starých jam, v nitru kraje Kree, Egh po boku bijce Lúina znovu dokázal, co dovede, a měl zásadní podíl na úspěchu výpravy. Roku 1059 se stal občanem Liscannoru a postavil si v obci dům, dům v těsném sousedství hostince U hrocha, z pragmatického důvodu, aby to neměl do hospody daleko. A na sklonku jara téhož roku byl jako Liscannořan přítomen podivným událostem kolem zjevení nemrtvých a podivných znamení na území obce, jež vyústily ve výpravu do země Hamilkar po stopách tajemné Klogy. Tato výprava, jež byla v samém důsledku završena děsivým útokem nečistých sil na Liscannor, se ale krollu Eghovi stala osudnou. Počátkem světla položil život v hloubi Lesa smutku vzteklého psa. Rozsápali jej přízrační psi. Krollovy ostatky leží pochované v Hamilkaru na louce na samé hranici lesa, kde tenkrát Nurnští svému pardu ve zbrani vystrojili pohřeb se vším všudy. I to je dokladem, že Egh se zapsal do družinové historie nesmazatelným písmem.

Erlich Kačabaj zvaný Ohněžár - člověk kouzelník [1044-1062]

Erlich Kačabaj, řečený Ohněžár, byl šestnáctiletý zběh ze studií čarodějných věd v Malvoru a živil se čím se dalo. Sklonkem léta 1062 zastihl jej jako výpomocnou sílu na Ómorkovic statku v Naglinu. Tou dobou se Heft Taras, nápadník Fialy Ómorkové a nastávající ženich, s čeledínem spřátelil a pověřil jej přípravou svatby. A právě na Heftově svatbě měl Erlich poprvé možnost setkat se s Nurnskými, seznámil se s nimi a během bujaré veselice sblížil se především s čarodějem Rienem Gwarditem, se kterým zabředl do hlubokých debat o magii a jejím významu v moderním světě. Erlich se sblížil i s hobítem Adonem, kterému slíbil, že mu pomůže se stavbou údírný. Slovo dalo slovo, Erlich Kačabaj se rozřehnal se službou u Ómorků a přestěhoval se do Liscannoru. A bylo by s podivem, kdyby s Nurnskými nevyrazil na svou první výpravu, která se započala odvíjet v Nurnu, vedla kroky Nurnských přes Naglin a dál do Marrburku. Psal se světem roku 1062 a Erlich Kačabaj zažíval první slasti i strasti dobrodružného života. Tam na severu v Gwendarronu v tmarstském poli družina poté, co se jednou provždy vypořádala s Hubrchovou tlupou, pátrala po tajemných bratrech Kaerstagových a objevila jejich doupě v opuštěných dolech jménem Kalajka. Během těžkých bojů ve stísněných prostorách proti hordám nemrtvých, bohům žel, kouzelník Ohněžár padl. Jeho tělo rozsápal ghúl v beznadějně řeži. Tělo Erliche Kačabaje

bylo spoludruhy pohřbeno v písečném hrobě na břehu řeky. Rov byl opatřen prknem s vydlabaným nápisem Erlich, což je důkaz, že Erlich Kačabaj byl oblíben.

Fionn z Ruindoru, syn Aeddův - člověk lupič [1032 - 1064]

Fionn byl synem slavného dobrodruha Aedda Ruindorského, který odešel na odpočinek v roce 1046. Vyrůstal v osadě Vranigost a zdravý přímořský vzduch očividně prospíval jeho růstu. Fionn měřil na výšku hodně přes dva sáhy. Od svého otce se naučil mnoho ze zlodějského řemesla. Bezpochyby se dá říci, že Fionn si obživu získával krádežemi, a to především v okolí Nurnského rynku. Své aktivity posléze rozšířil i na jiná města, takže nebylo divu, že se roku 1060 ocitl v Mallikornu, kde náhodou narazil na Nurnské. Některé z nich Fionn dobře znal, zvláště Gerlloda Moskyta, který stejně jako on představoval druhou generaci nurnských dobrodruhů, a také Rien Gwardita, svého souseda z Vranigostu. Slovo dalo slovo a Fionn se přidal k družině. Fionna také dobře znal druid Klabzej Myšilov, který mladíka z jakéhosi nejasného důvodu obviňoval z pytláctví, což ovšem Fionn vehementně popíral. Již na své první výpravě měl Fionn příležitost ukázat, co všechno se od svého otce naučil. Dobrodružný život se mu zalíbil natolik, že se přidal i k další výpravě, kdy družina pátrala po odkazu tajemného Archima, a nechyběl rovněž při konfrontaci s upířími bratry Kaerstagovými. Fionn byl obratný střelec, který při své výšce mohl vždy bezpečně střílet z druhé řady aniž by někoho ohrozil. Rovněž chodil na průzkumy, z nichž přinášel cenné informace. Bydlel stále v domě svého otce ve Vranigostu, kde se věnoval především pití v místní nálevně společně s Rienem Gwarditem. Roku 1063 se s družinou vydal za moře do Bořimska, a to již patřil do stabilního družinového základu. Při průzkumu byl rozhodně opatrnější než hobit Adon, a tak na rozdíl od něj přežil a mohl se tak jako zkušený dobrodruh vrátit domů. Jeho osud se však naplnil při příští výpravě, kdy byla družina v okolí města Kostenec napadena vlkodlakem Severusem a jeho smečkou vlků, kterým se podařilo prorazit družinovou obranu, což Fionn zaplatil životem. Pro družinu byla tato smrt bezpochyby citelnou ztrátou, která byla znásobena tím, že zprávu o Fionnově smrti bylo nutné předat jeho otci Aeddovi.

Frynn Konopka - hobit pyrofor [*1036]

Hobit Frynn pocházel z rodiny naglinského provazníka. Snad díky své zálibě v alchymii se vydal na daleký jihovýchod přiučit se něco a nabýt nové vědomosti. Každopádně jeho výlet nedopadl nejlépe, v nebezpečných krajích Aneluru byl oloupen a protloukal se, jak se dalo. Naučil se nedůvěřovat nikomu, proto i jeho setkání s družinou málem skončilo přestřelkou, když na sebe přes rokli mířili se známým nervákem Myšilovem. Nakonec se však dokázali dohodnout a Frynn se přidal k Nurnským, aby se s jejich pomocí vrátil do Gwendarronu. Dobrodružný život se mu zalíbil a rozhodl se usadit v hostinci U hrocha, aby se s Nurnskou družinou mohl vydat i na další výpravu. Tou byla v pětadesátém cestu na divoký ostrov Álfheim, kde místní elfové volili krula. Přestože v družině byli další dva alchymisté včetně veterána Horáce Lipového, stal se Frynn rychle hlavním odborníkem přes alchymii a především jeho výbušniny například pomohly potopit válečnou loď ohrožující pohodlnou plavbu Nurnských na vzdálený ostrov. I později se Frynnovy znalosti výbušnin družině hodily, a pokud bylo třeba, byl to také obávaný střelec. Ze získané kořisti si malý alchymista nejvíce cenil balíku opia získaného v pašeráckém doupěti a v následujících letech nebyl pohled na hobita sedícího v houpacím křesle a pokuřujícího opiovou dýmku nijak neobvyklý. Následujícího roku se Frynn vydal z družinou jak na daleký sever do Smálandu, tak do jižního Mallikornu na strašidelný Zmořeňský hrad. Obě výpravy ve zdraví přežil a po návratu se vyškolil v Nurnu v oboru pyroforském. V tu dobu byl už Frynn nezpochybnitelně nejlepším alchymistou družiny, neboť Horác, přestože mnohem starší družiník, se jeho schopnostem nemohl ani zdaleka rovnat a navíc byl považován za družinového blba. Na konci roku 1067 vypukla nečekaně válka s Mallikornem a Frynn byl mezi těmi, kdo museli narukovat. Díky tomu strávil většinu zimy v Mallikornu jako vyzvědač. S družinou se vydal posléze i do Ollaru hledat jakési ostatky dávného knížete. Nurnští se v té době už cele spoléhali na jeho znalosti jedů a výbušnin, jakož i na jistou ruku při střelbě. Za léta výprav nahromadil hobit značné jmění a uvažoval o koupi pozemku v Liscannoru, aby si mohl

postavit dům. Po návratu z Ollaru se však rozhodl odjet do Naglinu navštívit svou rodinu. Slíbil ale, že se za nějaký čas vrátí.

Gerllod Moskyt, syn Krochtův - člověk šermíř [*1040]

Gerllod Moskyt se narodil v Liscannoru do rodiny Krochty Moskyta, družinového čaroděje. Jakožto liscannorské dítě získal základní vzdělání na místní obecné škole, do níž docházel mezi lety 1045 a 1051. Otec malému Gerllodovi, méně nadanému z obou synů, ještě před svou předčasnou smrtí vybral dráhu služby v gwendarronské armádě, a proto roku 1051 Gerllod Moskyt opustil rodný dům a dětství a přesídlil do nurnské ubytovny oddílů mládeže zvaných Orlici. Orlici, jakási mládežnická armádní příprava, dala Gerllodovi základy a vybudovala v něm základy kladných vztahů k vlasti, armádě a armádním hodnotám. V roce 1055 vstoupil Gerllod do armády, přihlásil se do gwendarronské kadetky a upsal se službě na pět let. Rok 1058 byl převelen ke službě u Erenniných štítonošů, pluku posádkou v pevnosti Agerr. Kariéra u armády byla důvodem, proč mladý Moskyt s životem dobrodruha začal tak pozdě, ale tomuto nutkání, danému snad i dědičnou predikcí, se přesto neubránil. Do řad Nurnských vstoupil pozdního jara roku 1060 po završení povinné služby, tehdy už s hodností mladší setník, a přešel do aktivní zálohy. Přestože se stal kmenovým členem Nurnské družiny a nebylo výpravy, na níž by odmítl účast, s armádou zůstával v úzkém kontaktu. Během prvních výprav v šedesátém roce Gerllod zúročil své znalosti a kontakty z předchozí životní etapy a stal se tak pro Nurnské neocenitelným přínosem, zvláště v protikladu k odlišnému přístupu družiníků Bašár-beje a Dolwena, kteří narozdíl od Moskyta sloužili v armádě mukurské. A protiklad to byl navýsost zřetelný. Nurnští tehdy vstoupili do služeb gorganské princezny Arnúthien a později potom pomáhali odhalit a rozbit přeshraniční síť obchodníků se ženami. Během šedesátého roku si Gerllod vybojoval první ostruhu a roku 1062, po smrti velkých bijců Lúina a Bašár-beje, stanul po boku Dolwena Mukurského v čele bojových formací jako druhý válečník družiny. Dolwen byl tehdy vůdcem družiny a přátelství s ním Gerlloda vyneslo na výsluní. Tehdy jistý Targes Zelgarad najal Nurnské, aby jej doprovodili do kraje isleverského, kde mu spadlo do klína nečekané dědictví v podobě šlechtického titulu a hradu Svorgarad. A tenkrát to bylo, kdy potřisnil své ruce družinovou krví, když pomohl druidu Myšilovovi zprovodit ze světa podezřelého člena společenstva Zarzana Světloplacha. Nicméně výprava byla završena víceméně úspěchem a po návratu Gerllod oznámil zasnuby s dívkou jménem Lilien. Ještě téhož roku se konala svatba a novomanželé se přestěhovali do domu, jednoho ze stavení v majetku rodu Moskytů, jež matka Attrien na Gerlloda nechala přepsat jako svatební dar. Tím rok 1062 zdaleka nebyl u konce, Gerllod se v řadách Nurnských stihl vydat po stopách Hubrchovy bandy, jež pošpinila čest společenstva. S tlupou si Nurnští účty vyřídili a Gerllod se v zavřených a částečně zatopených šachtách dolu Kalajka ukázal jako vynikající a neohrožený potápěč, avšak po návratu si řekl, že pokoušel štěstí dost a že se načas usadí a povede po boku své ženy klidnější život. Spolupracoval s armádou a začal se věnovat problematice fortifikací. K Nurnským se přidružil až na jaře roku 1064, kdy družina přijala zakázku jistého pana Vhaly, andelurského obchodníka toho času bytem v Nurnu, aby z Kašgajci dobytého náhorního Andeluru přivezli některé z jeho osobních věcí. Putování do Andeluru Nurnské zaválo přes Kasul do Maghrebu, kde se jim podařilo odhalit, oznámit a částečně zneškodnit některé přívržence Santhorova kultu, za což se i Gerllodovi dostalo čestného občanství maghrebského, avšak v podzemí při cestě pod Hymlajemi padl přítel a druh ve zbrani Dolwen. Jeho ztrátu nesl velmi těžce. Od těch dob coby první válečník se musel spoléhat na trpaslíky Hefta a Bolbucha, jež považoval za povahově nestálé a tedy nepříliš důvěryhodné. Po šťastném návratu z Andeluru roku 1065 podnikl s Nurnskými výpravu na daleký ostrov Álfheim, kde spolu se svými druhy aktivně zasáhl do volby nového vládce ostrova, a po návratu jej čekala šťastná novina. Žena Lilien byla v pozeňnaném stavu a ještě téhož roku se na konci léta do mladé rodiny Moskytů narodila dvojčata, dívky Thirien a Doliana. V šestašedesátém se vydal s Nurnskými daleko na sever do Smållandu a následně na jih na hrad Zmořeň na mallikornském venkově. Tenkrát už trojice bijců jdoucí v čele Nurnských byla i za občasných rozporů profesně velmi sebraná a ostřílená, a od toho se odvíjela skutečnost, že si Nurnští razili cestu neohroženě vpřed. Sebranost těch tří se projevila

především na nemrtvými prolezlém hradu Zmořeň a zúročení Gerllodova postavení, jež si ve společenstvu vybudoval, se dostavilo vzápětí po návratu domů. Začátkem roku 1067 byl totiž zvolen liscannorským starostou a Lilien mu porodila třetí dítě, syna, jehož Gerllod pojmenoval po svém zesnulém otci. Na sklonku toho roku však vypukla válka s Mallikornem a Gerllod byl povolán do zbraně. Aktivně bojoval o průsmyky v Černých vrších a následně byl přeřazen ke zvláštnímu oddílu, jenž měl provádět úder v týlu nepřítele. Tento zvláštní oddíl byl doplněn o v té době již mobilizované Nurnské a Gerllod převzal nad skupinou velení, jež bylo stvrzeno i v družinové volbě. Tak se tedy stal Gerllod Moskyt poprvé vůdcem a provedl Nurnské územím nepřítele bez úhony. Za své zásluhy byl po skončení války dokonce povýšen na setníka. Jako starosta obce musel řešit vzniklé spory mezi svým úřadem a trpaslíky Heftem a Bolbuchem ohledně výkopových prací, nicméně svár se mu nakonec víceméně podařilo zažehnat a činnost kopáčů dostat pod kontrolu a v druhé půli roku přijal účast na výpravě do Ollaru, kde pod Bolbuchovým vedením družina pátrala po legendárním palcátu knížete Thoruse. O rok později, na konci zimy 1069, byl znovu zvolen vůdcem výpravy, výpravy, jež si vzala za cíl činit doprovod jistému panu Vousevi a jeho kumpánům. Byla to doba, kdy zastoupení zkušených válečníků bylo velmi silné a jejich spolupráce slibovala Nurnským zaručené úspěchy. Doufejme, že Gerllod Moskyt zůstane mezi Nurnskými i nadále.

Gon - hobit zloděj [*1041]

Gon se v Liscannoru objevil na podzim šestašedesátého roku a zajímal se o členství v Nurnské družině, jelikož mnoho slyšel o možnostech zbohatnout bez velké námahy. S družinou se posléze vydal na výpravu na strašidelný hrad Zmořeň. Tam vynikl zejména svým nápadem použít stříbrný řetízek v boji proti duchům, na které obyčejné zbraně neúčinkovaly, ale stříbro je naopak dokázalo těžce pochroumat. Krom toho pomáhal družině jako střelec a otvírač zámků. Proslul však zejména svou neustálou urvaností, která nejednomu družiníkovi lezla na nervy. Výpravu šťastně přežil a vrátil se s ostatními do Liscannoru, kde v dražbě zakoupil vzácný prsten. Ke svému zklamání však byla moc prstenu těsně před vyčerpáním, takže Gon dokázal jeho moci využít jen k tomu, aby zvítězil ve vesnické koulovačce. Jelikož hobit podobným způsobem utratil všechny své peníze, rozhodl se vstoupit do armády a byl odvelen do severního Gwendarronu, kde sloužil u pomocné jednotky jako stopař. S Nurnskými se setkal znovu napřesrok, kdy vypukla válka s Mallikornem a jeho jednotka byla odvelena do Černých vrchů střežit hranici. Tam se však Gon nedostal, neboť Nurnští zatím vytvořili zvláštní oddíl, který měl proniknout na nepřátelské území na výzvědy, a hobit se stal jeho členem. Družině posloužil jako střelec a průzkumník, zejména při pronikání do Isselského vězení, a úspěšně se vrátil do Gwendarronu, kde byl znovu povolán ke své jednotce. Ta operovala v Černých vrších, aby připravila půdu pro připravovaný protiútok do Mallikornu. Po vítězství a uzavření příměří se vrátil znovu do běžné služby a v armádě si odkroutil ještě další rok. Do Liscannoru se vrátil až začátkem devětašedesátého a rozhodl se v obci zakotvit natrvalo, protože levně zakoupil starý zchátralý dům a pustil se do jeho opravy. S družinou se pak vydal na cestu do Antrinu, kam Nurnští doprovázeli vystrašeného hobita Cortu Vouse. Na počátku výpravy se pokusil trpaslík Heft zmanipulovat volbu vůdce a uplatit několik družiníků včetně Gona. Sám trpaslík však vše v opilosti prozradil, a přestože Gon přijetí peněz vehementně popíral, podezření zcela nerozptýlil a neváživost vůči němu stoupla. Během výpravy se Gon tradičně zapojoval do bojů jako střelec a hlasitě se ozýval. Výpravu šťastně přežil a v současnosti se zabývá ve svém novém domě.

Goran - barbar čaroděj [1030-1068]

Barbar Goran, šaman divokého barbařího kmene z olvornských hor, se setkal s Nurnskými po náhodném prostoupení nunavuitským průvlakem na ostrově uprostřed khanderwaedského jezera Khennh. Psal se deštěm roku 1053 a mladý šaman podstupoval zkoušku třináctidenního půstu a odloučení od svého lidu. Nurnskými byl vyrušen uprostřed klanového rituálu, ten nuceně přerušil a spolu s družinou se vydal odstranit příčinu vzniku eifferského zrcadlení a uniknout z útrob Ellielského kamene. Goran se stal Nurnským

oporou, protože rozuměl přírodě a zvykům primitivních národů. Byl velmi pečlivý pozorovatel okolí, což bylo platné obzvláště během hlídek. Jako kouzelník příliš nevynikal - jeho styl využívání magie byl gwendarroňanům nezvyklý, pro svou jaksi přírodní a primitivní podstatu. Provozování magie musel barbar podporovat rozličnými šamanskými rituály, při nichž hojně využíval různých fetišů, tanců a zařikání. To znamenalo, že aplikace jeho kouzel byla velmi zdoluhavá. Barbaru Goranovi se podařilo spolu s Nurnskými ve zdraví vyvážnout z hroutícího se Ellieldolu a navrátil se v jejich řadách do Liscannoru. Poté, co mu byl vůdcem vyplacen nepříliš tučný podíl z kořisti, rozloučil se a vrátil se ke svému kmeni v olvornských horách. Mezi Nurnské se ale barbaři šaman znovu vrátil, vlastně vrátila jej náhoda. Bohové vědí, jaké pohnutky jej vedly, nicméně faktem zůstává, že se o jedenáct let později, na jaře roku 1064, toulal v okolí Kostence a padl do zajetí loupeživé bandy, která si vydělávala na živobyti únosy a vydíráním. Tenkrát v Kostenecku Nurnští pátrali po unesené choti velitele Zorbana Drulla a tu spolu s dalšími unesenými osvobodili z rukou uchvatitelů v jejich skryši na jezerním ostrůvku. Únosci byli do jednoho pobiti a mezi zajatými byl s výkřiky radosti ze shledání objeven Goran, jehož lapkové zřejmě mínili ústrky a hladověním převychovat k obrazu svému. Ačkoli byl Goran ve zuboženém stavu, přidružil se ke společenstvu jako za starých časů a rychle silil. Za tu dlouhou dobu, co Nurnské opustil, už šaman značně zmužněl a jeho divoký zjev naháněl strach dětem i dospělým. V řadách Nurnských Goran absolvoval pátrání po původcích přepadů obchodních karavan. Podezření tehdy padlo na kašgajské nájezdníky a potvrdilo se. Pátrání po Kašgajcích zavedlo Nurnské nejprve do Maghrebu, kde odhalili pletichy Santhorova kultu, a nakonec až do Andeluru, jež byl Kašgajci okupován. Nurnští tenkrát zjistili cenné informace a varovali maghrebskou radu před nebezpečím vpádu kašgajských nájezdníků, načež se s tučnou kořistí vrátili do Liscannoru. A šaman Goran s nimi. Jako za starých časů se ubytoval v hostinci U hrocha a na jaře roku 1065 stanul opět v řadách družiny. Nurnští se tehdy zapletli s álfheimskými vyslanci, kteří ve světě pátrali po álfheimských krajanec, kteří by byli svolní zapojit se do ostrovní volby nového krula. Vzhledem k tomu, že řadami Nurnských za ta léta prošlo nemálo rodáků ze vzdáleného divokého ostrova, přijali nabídku napomoci jedné ze stran sváru, poněvadž volba krula skutečně v mnohém připomínala svár, a rozhodli se k plavbě na Álfheim. Barbar Goran zcela pochopitelně účast na výpravě mezi divoké elfy s nadšením přijal, a to včetně magických dvojníků, jež si vyvolával na svoji ochranu i pro potřeby družiny. Zhmotňování mlčenlivých homunkulů bylo jedním ze signifikantních rysů Goranovy stepní magie. Álfheimské zemité prostředí šamana Gorana takřka uchvátilo a během strastiplného putování po ostrově se naplno projevil jeho prazvláštní, leč v daných reáliích velice příhodný přístup k magii. Během výpravy si Goran vybojoval značné ostruhy, tak nebylo divu, že na výpravě následující v jarnu roku 1066 byl zvolen vůdcem družiny. Dá se říci, že toto byl vrchol Goranovy družinické dráhy. Nurnští se vypravili na daleký sever do země Smålland odhalit a vypořádat se s příčinou zákeřných nájezdů na tamní rybářské vesnice. Odhalit strůjce nájezdů a zneškodnit část nájezdníků se pod Goranovým velením skutečně podařilo a Nurnští si přišli na své, nicméně za cenu vážných ztrát. Proto Goran rozhodl, že informaci o původu útoků z Ledových ostrovů pouze předá patřičným místům. Je možné, že svým způsobem nedokončení poslání přineslo Goranovi prohru při volbě vůdce pro následující výpravu ze zimosmeti téhož roku. Jako řadový družiník však dál neochvějně kráčet s družinou a byl nápomocen svým uměním. Nurnští tehdy přijali nabídku dělat ozbrojený doprovod mallikornskému pánu Osvarrovi k převzetí hradu Zmořeň, jež dostal od tamního krále darem v léno. Hrad, nalézající se na mallikornském venkově, byl však skrz naskrz prolezlý temnou kletbou a Goranova magie se znovu stala nedílnou součástí družinové strategie, obzvláště jeho nedocenitelná a pověstní dvojníci. Nedlouho po šťastném návratu do Liscannoru, v zimě roku 1067, však mezi Mallikornem a Gwendarronem vypukla válka a král Linthold vyhlásil širokou mobilizaci. Goran však jakožto negwendarroňan a osoba necivilizovaného, tedy pro státní struktury nevhodného původu, mobilizován nebyl a kvapem opustil zemi. Z rodných a širých barbarských plání se šaman Goran vrátil až po válce v osmašedesátém a v létě onoho roku přijal spoluúčast na plnění zakázky, již Nurnským učinil ollarský obchodník Fris Hortus. Najít hrob ollarského knížete Thoruse a z něj vyzvednout pohřební palcát se družině, jež se pohybovala v nevyzpytatelném

konkurenčním prostředí tamních starožitníků, obchodníků a sběratelů, nakonec podařilo, a Goran měl díky svému krahujci na úspěchu bezpochyby nemalý podíl, ale neradoval se dlouho. Ještě nevyzpytatelnějším než ollarské obchodní skupiny se ukázal hobit Horác, družinový blb, který v nepřehledných bojích v okolí Thorusovy hrobky omylem zasáhl barbařního šamana svazkem blesků do zad. Tak zmatený Horác Lipový přivodil neslavný konec muže, jenž nesporně mohl v řadách Nurnské družiny dosáhnout velikého úspěchu.

Gory Chinský, syn Ladotův - kudůk alchymista [1041-1065]

Malý Gory se narodil v Liscannoru jako syn slavného Ladota Chinského a jeho ženy Grimel. Svěho otce však nikdy nepoznal, byl počat těsně předtím, než voják Ladot odjel bojovat na Kamenný ostrov, kde hrdině padl. Gory vyrůstal v Liscannoru a se slušným prospěchem vychodil tamní obecnou školu. Po otci zdědil zručnost a nadání pro alchymii, takže časem setřel prach z polic Ladotovy dílny a začal se učit míchat substance. Od mládí poslouchal příběhy dobrodruhů z dalekých cest a nakonec se nechal zlákat a vstoupil do řad Nurnské družiny. Bylo to zrovna v době, kdy se na dalekém ostrově Álfheimu volil nový krul a Nurnští měli pomoci jednomu z tamních rodů k tomuto úřadu. Malý a nezkušený Gory brzo zjistil, že skutečné dobrodružství se od vyprávění dost liší. Několikrát čelil blízkosti smrti, například při útoku helmgaardských elfů, nebo když Rien Gwardit svým neuváženým jednáním vyvolal hlubinného démona Gugoje, který kudůka málem rozpáral svým klepetem. Přes oprávněný strach se Gory vždy snažil být užitečný a to jak střelbou, tak výrobou užitečných předmětů pro potřeby družiny. Žel na paty se mu lepila smůla a jeho osud se naplnil v boji proti elfím druidům z rodu Dukerů. Tito lesní čarodějové ovládali divoká zvířata, která se vrhla na družinu, a v tomto boji Goryho rozsápala běsnící sova. Tělo nebohého kudůka, který si i za svůj krátký pobyt v družině dokázal svou přátelskou a bezelstnou povahou získat srdce ostatních, bylo družiníky převezeno do Liscannoru a s pietou pohřbeno.

Heft Taras - trpaslík bojovník [*1024]

Trpaslík Heft Taras se po většinu svého života živil jako horník v Naglinských dolech, přičemž se stýkal výhradně se svými kumpány z party Karbon. Heft však měl i jeden dávný sen. Miloval dceru bohatého naglinského obchodníka a později i starosty, Fialu Ōmorkovou. Z pochopitelných důvodů však rodiče Fialy odmítali dát souhlas s takovým nerovným sňatkem. Heftovi se však naskytla příležitost v roce 1060, kdy se Fiala stala obětí podvodníků a s vidinou bohaté svatby vyrazila za svým doměným ženichem nevědouc, že kráčí na porážku. Heft opustil partu Karbon a na vlastní pěst se vydal Fialu hledat. A právě zde se protla jeho životní cesta s Nurnskou družinou, která po dívkách rovněž pátrala. Slovo dalo slovo a Heft se k Nurnským přidal, neboť pochopil, že s nimi má větší šanci na úspěch. Výprava dopadla úspěšně a Heft s ostatními Fialu skutečně zachránil. Jeho šance na sňatek tím výrazně stouply, ale vzhledem k Heftově chudobě mu ji pan Ōmorka, který se mezitím stal Naglinským starostou, stále odmítal dát. Heft tedy opustil práci v dolu a přidal se definitivně k Nurnským, kde se mu naskýtal mnohem větší výdělek. Ubytoval se v hostinci U hrocha a roku 1062 se vydal s ostatními pátrat po tajemném odkazu jistého Archima. Výpravu přežil a ukázalo se, že vznětlivý trpaslík by se mohl do budoucna stát výraznou družinovou oporou. Získal dostatek peněz, a když i Fiala jeho lásku stále opětovala, konala se koncem roku 1062 slavná svatba. Za svědka měl Heftovi jít tehdy Gerllod Moskyt, ale náladový Heft jej této čestné funkce na poslední chvíli zbavil, což mělo za následek dlouhodobou nevraživost mezi těmito dobrodruhy. Novomanžel Heft se ovšem musel nastěhovat se svojí milou do Naglinu, kde mu jeho tchán zařídil živnost. Heft se stal majitelem povoznictví a díky rodinnému zázemí měl stále dost zakázek. Zároveň se však chtěl i nadále zúčastňovat družinových výprav, a tak doma předstíral, že jezdí za obchodem. Před svojí ženou tak své druhy zatajoval, což mu někteří vyčítali. Trpaslík Heft se projevil jako vášnivý hráč kostek a piják. Pro jeho podivné naglinské nářečí mu občas nebylo rozumět. Ostatní dobrodruzi však museli začít oceňovat Heftovo bojové umění, neboť trpaslík se šarvátkám rozhodně nevyhýbal. Zúčastnil se pátrání po bratrech Kaerstagových, kde na konci tažení málem padl v rozhodujícím souboji s upírem, ale nakonec přežil, a stejně

tak přispěl i k úspěšné výpravě do Bořimska roku 1063. V družině se nejvíce přátelil se staříčkým trpaslíkem Bolbuchem, kterému připomínal jeho mrtvého syna. V družině však byli i někteří dobrodruzi, kteří občas poukazovali na poněkud pokřivený trpaslíkův charakter. Heft se rád s každým napil, a pak sliboval různé věci, které však další den již neplatily. Roku 1064 se úspěšně vydal i na jih do města Maghreb, ale další výpravu na ostrov Álfheim z rodinných důvodů vynechal. Po družině se roznesla zpráva, že Fiala přišla na to, co je skutečným důvodem Heftovy časté nepřítomnosti doma, a také Heftovo povoznictví začalo upadat. Nerozhodný trpaslík tak stále balancoval mezi manželkou a družinou. Ani narození dcery Knikly nedokázalo udržet Hefta doma. Roku 1066 si Heft s Bolbuchem založil Naglinskou obchodní společnost, která kromě povoznictví nabízela i prospektorské práce. A ještě tentýž rok se Heft opět vydal s družinou na sever, což jeho rodinnému životu rozhodně nepřispělo. Fiale se v družině začalo říkat Naglinská fúrie, ale ke cti Heftově je třeba říci, že svoji manželku vždy bránil. V družině měl trpaslík v té době již pevné postavení a roku 1067 byl stejně jako většina ostatních povolán králem do zbraně z důvodu válečného konfliktu se sousedním Mallikornem. Heft však nenarukoval, neboť byl nakonec uznán vojenské služby neschopný kvůli plochým nohám. Ale jako člen družiny nakonec do týla nepřítele vyrazil. Výpravu přežil a po návratu si v Liscannoru koupil dům, ale z nedostatku financí musel prodat Naglinskou obchodní společnost. Díky tehdejšímu starostovi Gerllodovi se Heft usmířil i s Fialou, a ta přijela za svým manželem do Liscannoru. Zdálo se, že stará nevraživost mezi těmito dvěma dobrodruhy ustala. Ale nebylo tomu tak. Roku 1068 si Heft podal u starosty žádost o povolení prospektorských prací na území obce poté, co starostovi slíbil, že se o něco takového, díky Gerllodově snaze o vyřešení Heftových rodinných trablů, nikdy nepokusí. Vztekly starosta Heftovu žádost zamítl. Povolil Heftovi s Bolbuchem pouze sondážní výkop s tím, že musí být posléze zasypán. Zatímco Bolbuch se stáhnul do pozadí, Heft dál zasypával starostenský úřad stížnostmi. Gerllod nepovolil, naopak za pomoci Zoltara Zemikosa nechal postup prací bedlivě sledovat. Oba trpaslíci pak skutečně sondážní jámu zasypali, a tím celá věc ustala. Heft se však i nadále zúčastňoval dobrodružného života a absolvoval jako vážený družiník další dvě výpravy. Jednu opět na sever, kdy družina pátrala po staré hrobce, a další, jejímž úkolem byl doprovod vystrašeného dobrodruha. Při jedné z těchto výprav se ovšem ukázalo, že Heft uplácel některé družiníky během volby vůdce, neboť chtěl, aby družinu vedl jeho přítel Bolbuch. Paradoxní bylo, že se k tomu Heft přiznal sám pod vlivem alkoholu. Trpaslík je v družině stále a lze se jen domnívat, co mu budoucnost přinese.

Horác Lipový zvaný Libový - hobit alchymista [*1042]

Roku 1060 se v Liscannoru objevila zajímavá postava hobita Horáce. Tento roztržitý mužík o sobě prohlásil, že je zběhlý v přípravě rozličných lektvarů a nabízí své služby družině. Takových šikovných odborníků byl vždy nedostatek, a tak byl pan Lipový přijat hned na nejbližší výpravu do Mallikornu, kde Nurnští řešili záhadné mizení mladých dívek. Horác toho o své minulosti mnoho neprozradil. Na své první výpravě se uvedl tím, že střelil dva své družiníky do zad, takže mu byla pro jistotu odňata jeho kuše. Slibovaných lektvarů ostatní také mnoho neviděli. Nicméně Horác přežil a po návratu se ubytoval U hrocha. A když byl opět čas šturmovat do dáleka, tak stačilo hobita vzbudit, a on šel s ostatními. Velice záhy se ukázalo, že Horác se občas ztrácí v čase i prostoru. Nikdy pořádně nevěděl, kde se zrovna nachází, a jeho věčné naivní otázky vyvolávaly u ostatních jen salvy smíchu. Dosti často se také stalo, že nebyl přizván do bojové akce, ale bylo mu svěřeno hlídání koní. Zlí jazykové ovšem tvrdili, že koně hlídají jeho. Velice záhy se mu také začalo říkat Horác Libový. Ale měl štěstí a opět přežil. V Liscannoru si koupil dům a stal se řádným občanem. Během další výpravy za bratry Kaerstagovými se mu v jednom podzemí povedlo nejprve postřelit svého spolubojovníka, ale jeho další rána pro změnu zase zvrátila boj ve prospěch Numských. Takový byl prostě Horác. V roce 1063 se plavil do Karmolu a Bořimska. Po ztroskotání lodi a za situace, kdy se družina několik týdnů plavila v záchranném člunu, přispěl Horác k přežití všech družiníků notnou měrou, neboť vlastnil destilační soupravu. Byť s ní neuměl zacházet a její obsluhu museli zabezpečovat jiní. Ale byla jeho a nikdo to nezpochybňoval. A opět se vrátil. Do družinového dění Horác nikdy mnoho nezasahoval,

neboť si své druhy dosti často pletl. Stal se takovým družinovým šaškem, který měl zázračný dar přežít. V roce 1064 se mu v Hymalajských horách přihodila nemilá věc. Popruhy jeho batohu nevydržely obrovskou zátěž všemožného harampádí, které Horác s sebou vždy vláčel, a praskly v tu nejnevhodnější chvíli nad příkrým srázem. Hobit tak přišel o spoustu věcí, potřebných i nepotřebných. Smrt na něj skoro sáhla na Zmořeňském hradu, když na něj zaútočil oživlý rytíř, ale Horác nakonec přežil. Ostatně jako vždy. Pravidelně dostával nejmenší podíly z družinové kořisti, ale vzhledem k tomu, že nikdy nic nekupoval v dražbě a na dražební podíly měl nárok, tak disponoval značnými sumami. O Horácově hromadě zlata začaly kolovat legendy, ale je fakt, že ji nikdo nikdy nespatriřil. Takže se možná klidně stalo, že lehce nabyté peníze Horác někde poztrácel. Roku 1067 byl povolán králem do zbraně kvůli válce se sousedním Mallikornem a administrativní chybou byl malý hobit Horác zařazen ke kopiníkům. Když se logicky ukázalo, že je takové služby neschopen, byl jako gramotný přeřazen na kancelářskou práci, než s družinou vyrazil do týla nepříteli. A Horác Lipový měl stále štěstí. Přežil i výpravu na sever do Ollaru, kde se nechvalně proslavil, když svým lemplovstvím při jednom nočním přepadu zabil spoludružiníka, šamana Gorana. Za tento čin byl rozzuřenými dobrodruhy málem pověšen, ale z exekuce nakonec sešlo. Horác tak opět přežil, stejně jako i další výpravu, kdy družina doprovázela vystrašeného dobrodruha Cortu Vouse. Stále zmatený a stále terčem posměchu, doprovází Horác Lipový družinu i v dnešních časech.

Hrombuch - kroll válečník [*1040]

S krollem Hrombuchem se družina setkala roku 1060 v jakémsi hostinci cestou do Gorganu, kam jela bojovat za královnu Arnúthien. Hrombuch byl sice prostý, leč zábavný společník, a dobře se s ním pilo, proto se k družině připojil. Vzhledem ke své nezkušenosti se ale do boje příliš nehrnul a byl využíván především k hlídání koní. Přesto byl v družině oblíben, zejména pro svou veselou a na krolla nezvykle mírnou a přátelskou povahu. Během putování pochopil, že dobrodružný život pro něj asi nebude to pravé, a po skončení výpravy si našel práci jako vyhazovač v jedné z nurnských putyk. Ještě několikrát se za svými starými přáteli zašel podívat a popít s nimi v hostinci U hrocha, ale jeho návštěvy se stávaly stále vzácnější, až ustaly docela. O dalších osudech tohoto krolla není nic známo.

Klabzej Myšilov zvaný Tulák - člověk druid [*1029]

Roku 1048 se během nastávajících zimních měsíců objevila v Liscannoru podivná postava. Byl to žebrák a otrhanec Klabzej Myšilov. Kromě zblešeného psa Bukena neměla tato troska vůbec nic. Ale hned na počátku pobytu v Liscannoru jej potkala štěstí v tom, že se ubytoval na pozemku dobráka elfa Melchizedecha. Ten se jej ujal, nabídl mu pokrm, kuřivo a ubytování ve stáji. Klabzej, který měl za sebou velmi krušný život, nabídku nadšen přijal. Nejprve sice uvažoval, že dobráka Melchizedecha okrade, ale nakonec tak neučinil. Naopak mu vypověděl něco o svém dosavadním životě. Narodil se v Armidenu a byl vychováván despotickým otcem, který na stará kolena zcela propadl fanatismu tamních vládců - armidenských kněží. Matka mu zemřela již v dětství. Myšilov poté, co se mu otec definitivně zbláznil, vstoupil do řad armidenské branné moci, a to ve funkci 'škrabáka', což nebylo nic jiného, než že celé dny škrábal zeli. Postupně si však Myšilov uvědomoval, že v Armidenu jej štěstí nečeká, a po strastiplné cestě z něj utekl. Několik let se toulal jako nuzák, přes zimu se nechával zavírat do vězení, až nakonec roku 1048 dorazil do Liscannoru. Na Melchizedechovu přímělu byl přijat do družiny. Myšilov byl velkým zastáncem druidství a věřil v jistého velkého ducha Smrkena. Jeho prvním činem bylo, že po krvavé bitce v hostinci U hrocha, kterou svým způsobem pomohl vyprovokovat, obral všechny mrtvolky a lup si ponechal. A vzápětí se připojil k šílené zimní výpravě do Cahirentu. Když se družina zapojila do velkého klání v aréně s různými zvířaty, vystoupil Klabzej na jejich ochranu a byl za to z hlediště vyveden. To jej však vůbec neodradilo od toho, aby se dále zastával zvířat svým způsobem. Na této výpravě se Myšilov proslavil především jako věčně nemocný dobrodruh, který na následky tuhé zimy několikrát málem zemřel, ale ostatní jej vždy dokázali zachránit. Prakticky celou cestu strávil druid zabalen v houňi na koni. Nakonec ale dokázal přežít. Na této výpravě však zahynul jeho ochránce Melchizedech, a tak se musel

Myšilov odstěhovat do hostince U hrocha. Klabzej patřil k velkým kritikům starosty Burbaga. Další výpravu podnikl Klabzej s ostatními roku 1049 na daleký jih, do pralesů. Na této výpravě se mu podařilo opět to nejdůležitější - přežít, i když jej družina měla dvakrát za mrtvého, ale zachránila ho jeho víra v les a Smrkenu. V družině jej většina ostatních považovala spíše za zbabělce, který ze všech potyček utíkal jako první. Nicméně po výpravě do jižních hvozdů získal Klabzej liscannorské občanství a zakoupil jeden ze zchátralých domů, který kdysi patřil elfu Tanrisovi. Do jeho opravy neinvestoval druid ani zlatku a nechal jej přirozeně chátrat, což občas vyvolávalo u ostatních zlomyslné úšklebky. A přišel rok 1050, který byl pro Myšilova přelomový. Během pobytu družiny v oblasti Nové Tehaly se seznámil se starým druidem Melechorem a poznal Sluneční chrám. Zážitek z tohoto setkání byl pro Myšilova velmi silný a utvrdil jej v nastoupené cestě. Klabzej obdržel od Melechora sluneční amulet, a v druidově osobě získal také duchovního rádce. Od této chvíle byla Myšilovova víra v druidství pevná a nevyvratitelná. Avšak i stín ulpěl na Myšilovovi při této výpravě, když ve rvačce zabil družiníka Dota Traua. Během další výpravy z následujícího jara se již z druida stal uznávaný člen družiny, jehož vliv stále rostl. Uzavřel účelové spojení s krollem Burbagem a Darlenem Moorhedem, byť jimi částečně pohrdal. Během této výpravy, na jejímž konci byl dopaden a zlikvidován zrádce Bukvoj Drapák, se Myšilov seznámil i s temným druidstvím, když družina zabila Gleriáše Hada. Myšilov kromě jeho luku získal i Gleriášovy poznámky a leccemu se z nich přiučil. Především však druid poznal dalšího pozoruhodného muže v osobě Joachalenta Sallenta, kterému se družina rozhodla poskytnout nový domov v Liscannoru. Joachalent předal družině několik cenných darů, mimo jiné i tučt semen vzácného stromu Janternu. Myšilov se sice pokusil několik semen zcizit, ale jeho čin nešel pozornosti právě Joachalenta, který druidovi přátelsky domluvil a vysvětlil mu pozoruhodné vlastnosti Janternu. Strom byl zasazen v Liscannoru a Myšilovovi byl svěřen do péče. Klabzej Myšilov se stal strážcem Janternu. V následujícím období byl Klabzej natolik pohlacen zájmem o studium druidství ve Slunečním chrámu, že vynechal dvě družinové výpravy. I nadále se však čas od času zdržoval v Liscannoru ve svém chátrajícím domě a stal se z něj neúnávný kritik starosty Burbaga, a především krollova nástupce v osobě Darlena Moorheda, s nimiž oběma kdysi uzavřel spojení. K řadám družiny se připojil až v roce 1053 při tragické výpravě na nabatelský hrad Norgyd, kde narozdíl od mnohých jiných šťastně přežil temné řádění jistého Urg'huula. O rok později, během výpravy na ostrov Lybbster, se druidovi dostalo pozoruhodného daru. Jeho oči se potáhly šedavou blankou, díky níž se mohl Klabzej částečně orientovat ve tmě. Druidův již tak zanedbaný zjev sice dosti utrpěl, ale fyzická krása rozhodně nepatřila mezi jeho priority. Roku 1054 se konečně Klabzej Myšilov stal i vůdcem družiny, byť výprava do země Wilf patřila k výpravám, na něž by mnozí rádi zapomněli. Jako vůdce se však osvědčil a byl jím zvolen i na další výpravu z jara 1055, která sice opět patřila mezi výpravy z rozpačitým koncem, ale za to Myšilov rozhodně nenesl odpovědnost. Především se však stal starostou Liscannoru a ve funkci vystřídal neschopného Darlena Moorheda. Starostenských povinností se chopil razantně a začal napravovat nepořádky po svých předchůdcích. Dokonce Darlena donutil k zaplacení peněžité pokuty. Někteří z občanů jej sice označili za hnidopicha a byrokrata, ale většině bylo jasné, že po spravování vesnice krollem a trapným Moorhedem si chod vesnice zaslouhuje nějaký řád. Druid se dokonce ujal sirotka Melatara Vrant a vychovával jej k lesní moudrosti, byť mnozí o jeho výchovatelských schopnostech pochybovali. Mnozí také poukazovali na otfesný vzhled rozpadajícího se druidova stavení a tvrdili, že starosta by neměl bydlet jako v chlívě. Rovněž bylo poukazováno na druidův pochybný hygienický standard, ale Myšilov veškeré výtky vždy rázně odmítl. Během výprav bylo oceňováno především druidovo léčitelství a pověstné se staly především druidovy noční hlídky. Klabzej hlídal vždy velmi svědomitě, ale je nutno dodat, že občas jeho přehnaná aktivita ohrozila i samotné nurnské dobrodruhy. Poté, co získal několik cenných amuletů, se z něj stal i obávaný lesní čaroděj. Amulety a různými korálemi byl Klabzej doslova ověšený. V družině neměl sice nějakého jasného přítele, ale byl ostatními respektován a jeho slovo mělo vždy váhu. A následovaly další úspěchy. S družinou roku 1056 navštívil i tajemnou zemi Trindindol a stal se zdrcujícím kritikem tamních poměrů. Následně jako vůdce výpravy přivedl družinu k triumfu v zemi

Mukur. Psal se památný rok 1057. Likvidace tamní Černé knihovny bezesporu patřila k velkým úspěchům v historii Nurnské družiny. Druida Klabzeje Myšílova můžeme mezi druhy spatřit i v dnešních časech a jistě se od něj dočkáme i dalších pozoruhodných činů. Roku 1059 musel Klabzej jako starosta řešit zapeklitou situaci, když byl Liscannor nakrátko obsazen hamilkarským vojskem. Jednalo se o naprosto neslýchaný čin, jehož pozadí je stále skryto. Klabzej několikrát apeloval na gwendarronské úřady a nakonec dosáhl svého, ale málem za to zaplatil životem, když jej téměř probodl jeden z hamilkarských jezdců. Hned poté družina vyrazila na další výpravu, která však měla pro Liscannor dalekosáhlé následky. Samotná vesnice byla tehdy napadena nestvůrnou bytostí zvanou Kloga a jejími nemrtvými přísluhovači. Rozpoutala se bitva o Liscannor, kterou občané nakonec vyhráli, ale za cenu značných obětí. Tehdy zahynul obecní rybníkář Kutouš Králík a pro Klabzeje byla tragická především smrt jeho svěťence Melatara Vranty. Bylo také zničeno několik liscannorských stavení. Pod vedením druida však byla obec v relativně krátké době opět vystavěna, čemuž napomohly cennosti získané od mrtvé Klogy. Roku 1060 se Klabzej Myšílov vydal s ostatními do Gorganu a nechybělo mnoho, aby se po skončení výpravy málem oženil. Nakonec však od svatby ustoupil, neboť mu to někteří, především Menhorian Blathel, rozmluvili. Jako argument uváděli především pochybnou dívčinu minulost. Dívku si nakonec vzal za ženu Getd z Ruindoru, který roku 1061 zároveň druida vystřídal ve starostenském úřadě. Klabzej se v tomto období stáhnul částečně do pozadí, ale družinových výprav se samozřejmě zúčastňoval i nadále a v Liscannoru bedlivě střežil Jantern. Rovněž obvinil mladého Fionna z pytláctví v okolních lesích, na které si jako druid činil poněkud pochybný majetkový nárok. Během pátrání po odkazu tajemného Archima společně s Gerllodem Moskytem zavraždil družiníka Zarzana Světloplacha. Tento čin ukázal, že Myšílov byl ve vypjatých okamžicích velice rozhodný, ale u některých družiníků Zarzanova poprava vyvolala nelibost. Druid vynechal příští výpravu, ale roku 1063 se vrátil v plné síle a vedl jako vůdce družinu za moře. Bořimská výprava pod Klabzejovým vedením skončila zdarem a úspěch mu zaručil vůdcovství i na výpravě další. Tehdy se roku 1064 družina opět vypravila daleko od Liscannoru až na daleký jih. V této době byla druidova pozice v družině již neotřesitelná, i když nelze říci, že by mezi ostatním měl nějakého opravdového přítele. Během dalšího období se zúčastnil plavby na ostrov Álfheim a dostal se do sporu s tehdejší vůdcem Rienem Gwarditem, kterému vyčítal především nerozhodnost a hrabivost. Z této výpravy si Klabzej přinesl semena černého dubu, který od té doby roste na jeho pozemku. A přichází rok 1066, který byl pro Klabzeje velmi významný, neboť po návratu z další výpravy na sever poznal Nílwu Pšeničkovou, dceru statkáře z Nurnu, kterou si tentýž rok vzal za ženu. Se zaťatými zuby dokonce druid částečně opravil své chátrající stavení, ale i tak bylo některými občany stále poukazováno na to, že jeho dům dělá vesnici ostudu. Myšílov na to nedbal a naopak roku 1067 znovu otevřel kauzu podivného úmrtí malého Bzučana Kanimůry, který tragicky zahynul před několika lety za ne zcela vyjasněných okolností. Myšílov přímo poukázal na Burbuna Šestého, ale důkazy žádné nepředložil, takže jeho úsilí vyznělo do ztracena. V další liscannorské rozepři se postavil na stranu tehdejšího starosty Gerlloda, který odmítl pokusy dvou trpaslíků, Hefta a Bolbucha, o vybudování dolu na území obce. Rok 1066 byl vůbec bohatý na události, když se družina i s Klabzejem vydala na zdánlivě opuštěnou tvrz Zmořeň. A hned následující rok byl Myšílov povolán do královské armády, neboť vypukla válka Gwendarronu s Mallikornem. Myšílov byl ovšem zařazen na pomocné práce do polní kuchyně, snad jako dávná připomínka jeho armidenských časů. Z tohoto poněkud nedůstojného zařazení byl vysvobozen až v okamžiku, kdy byla Nurnská družina pověřena samostatných úkolem v týlu nepřítelů. Klabzej válečné události z let 1067 a 1068 úspěšně přežil a tak nechyběl ani při hledání prastarého hrobu, ani při doprovodu jistého vystrašeného dobrodruha, což byly další dvě výpravy. Klabzej Myšílov tak nadále žije v Liscannoru jako strážce Janternu a stále očekává příchod svého prvního potomka.

Krubrok Krouk - hobit kouzelník [1032-1058]

Hobit Krubrok pocházel z Hamilkaru a byl stížen prokletím své matky, díky kterému trpěl nadměrným ochlupením a byl poněkud shrben. O svém prokletí však nikdy nechtěl mluvit.

K Nurnským se přidal roku 1051 v Karwellu, když družina pronásledovala úchylného Bukvoje Drapláka. Krubrok se podílel na zlosynově dopadení a vrátil se s ostatními do Liscannoru, kde se usadil v hostinci U hrocha. Ve vsi se s nikým příliš nepřátelil, byl to spíše zamlklý a jakoby zatrpklý pard. Věděl ale, že k přežití v družině potřebuje ochranu silnějších. Zřejmě proto také přinesl provaz krollu Burbbagovi, který se chystal lynčovat Kryšpína Pěnipírka za urážku svého syna. Kryšpín nakonec přežil a nemohla se pomstít přímo Burbbagovi, chtěl si vylít vztek na Krubrokovy. Ten si to nenechal líbit a oba hobiti se servali. Jejich neumělý souboj však ostatním družiníkům sloužil spíše pro pobavení. Krouk vyrazil i na příští výpravu roku 1052 do oblasti Trkan, kam se Nurnští vydali sbírat jakési magické květy. Na výpravě hobit získal v družině své pevné místo, neboť mezi dobrodruhy byl v té době nedostatek schopných kouzelníků, a Krubrok se snažil ze všech sil uplatnit své magické nadání. Z výpravy si přinesl svůj věhlasný ledový proutek, který pak často využíval pro dobro družiny. Příštího roku se Nurnští vydali na sever do oblasti Eiffery a Krouk ani tentokrát nechyběl. Přestože bylo v kraji kouzelnictví zapovězeno, hýřil Krubrok aktivitou a vydatně pomáhal družině, zejména jako průzkumník, ale také například lapil takzvaného Modrého panáka. S ostatními vlezl také do takzvané Hlavy Eliel, kde se děly podivné věci, a vydatně pomohl zničit příčinu všeho, Hur'dhe'ghuuba. Po této výpravě Krubrok odjel z Liscannoru a vrátil se až v pětadesátém roce, kdy družina pátrala po jistém Čmelichovi. Výprava nezačala pro Krouka dobře, jelikož propadl hráčské vášni a už během cesty prohrál s Nebučem Kanimûrou celých deset tisíc zlatých. Na výpravě si zahrál také v divadelním kusu, který Nurnští secvičili. Představoval epickou postavu ledového démona a s velkou chutí metal ledové kroupy ze svého proutku pod nohy družinového kašpara Kardaše Piprila. Na konci výpravy Krubrok pomohl vyhodit do povětří tajemnou čarodějnou věž, ale po hrůzných zážitcích si potřeboval odpočinout, a tak po výpravě znovu družinu opustil. Vrátil se v roce 1057 a po vyřešení sporů se starostou Myšilovem, který díky zmatkům ve starostenské knize odmítal přiznat Kroukovi dříve zakoupené pozemky, si začal v Liscannoru stavět dům. Ještě téhož roku se vypravil s družinou na východ do Mukuru, podivné země s podivnými mravy. Všichni bozi při něm stáli v souboji s krysáckým kouzelníkem, který ho napadl na hřidce a téměř se mu podařilo Krouka zabít, ale naštěstí se probudili ostatní a polomrtvému hobitovi pomohli. Na výpravě Krubrok také ukázal duševní sílu, kdy k sobě dokázal připoutat kouzelného netopýra a získat v něm věrného pomocníka, kterého pak hojně využíval na pomoc družině. Dá se dokonce říci, že bez Krubroka a jeho netopýra by družina měla velké problémy výpravu úspěšně dokončit. V Mukuru, kde jediným dostupným jídlem byla odporná kaše zvaná bošlev, mlsný Krouk velmi trpěl nedostatkem svých oblíbených koláčků. Přesto nereptal a snažil se pracovat o to usilovněji, aby byla družina co nejrychleji z prokleté země zase venku. Respekt ostatních získal šileným činem, kdy osobně napadl nepřátelského Přízračného, sledujícího družinu na létajícím mršákovy, a pokusil se ho strhnout ze sedla. To se mu nepodařilo, ale nepřítel alespoň potupně prchl a Krouk se bezpečně vrátil k ostatním. Sám se také dobrovolně přihlásil k průzkumu Černé knihovny a také na místo umístil výbušninu, která celou stavbu zničila. Přínos Krubroka pro úspěch výpravy byl nesporný. Snaha a obětavost, kterou hobit po celou dobu projevoval, ho vynesla na čelné místo v řadách Nurnských. Když pak liscannorský hrobník Beryl Sekera udělal ostudu při pohřbu dcer Dyniho Longodona a byl starostou z úřadu vyhozen, byl to právě Krouk, který se aktivně ujal pokračování obřadu a následně převzal hrobnickou funkci. S vehemencí sobě vlastní se pustil do opravy krchova, který za předchozího hrobníka značně zpusťl, nechal dokonce vystavět kapličku a vyštěrkovat cesty, a ze hřbitova se stalo opět místo důstojného odpočinku zemřelých. Pro své zásluhy a schopnosti byl již natolik uznáván, že na další výpravě do kraje Kree byl zvolen družinovým vůdcem. Jako vůdce byl spíše mírný a sám šel vždy příkladem, nikdy neváhal vrhnout se do boje a pomáhat svými kouzly. Pod jeho velením družina přišla na kloub podivným událostem v zemi Kree a vtrhla do chrámového komplexu ovládaného nečistými silami. Došlo ke kruté řezi a v nastalém zmatku metl nešikovný Kutouš Králík ohnivou hlinu tak nešťastně, že přesně zasáhl nebohého kouzelníka, který jako vždy v první linii likvidoval nepřátele svým ledovým proutkem. Výbuch sežehl Krubrokovo tělo a nebohý vůdce byl na místě mrtev. Za své zásluhy byl odvezen do Liscannoru a pohřben na obecním hřbitově, o jehož zvelebení

se tolik zasloužil. Je však třeba zde doplnit, že Krubrova smrt spustila události vedoucí téměř ke zkáze Liscannoru. Ukázalo se totiž, že jeho matkou je jistá Kloga, stvoření vyšlé z nejhlubších hlubin pekla, která toužila získat mrtvé tělo svého syna a zotročit ho své moci. Nurnští za pomoci hamilkarského opata dokázali ochránit hobitův klid a po těžkém boji zahnali Klogu tam, odkud přišla.

Kutouš Králík z Veselého kopečku - hobit pyrofor [1032-1059]

Kutouš Králík pocházel z Veselého kopečku a byl pozoruhodný pro svou nezlomnou víru v knedlikové nebe a veselou povahu. Přidal se k Nurnským na místo družinového kuchaře. Stalo se tak v létě roku 1055 v Nurnu, když družina mířila do Mallikornu během tažení po stopách jistého Čmelicha. Kutouš Králík byl alchymista, alchymie se stala jeho vášní, zajímal se zejména o rostlinstvo využitelné pro výrobu lektvarů. Toužil se jednou stát pyroforem. Stal se družinovým kuchařem, staral se o zásoby a pestrý jídelníček. V Gorganu zažil otřesný zážitek v opuštěných dolech jménem Štangr, a o těchto událostech po návratu do Liscannoru napsal výpověď jménem Strach. A byl to právě strach a utrpení, které semkly tehdejší Nurnské a navodily v nich obzvláště silné pocity sounáležitosti a přátelství. Zmíněné stmelující zážitky měly zřejmě přímý vliv na Kutoušovo rychlé etablování do družinové hierarchie. Po završení výpravy se Kutouš přestěhoval do Liscannoru, kde si pronajal nájemný pokoj v hostinci U hrocha a aktivně se účastnil obecního dění. Na podzim téhož roku se stal členem výpravy do Gorganu. Tehdy již měl své postavení jisté, neboť jako alchymista svojí aktivitou a profesionalitou předčil své konkurenty. Jakožto platný člen družiny získal významné podíly na kořistném a začal plánovat stavbu domu. Starostou Mýšilovem mu bylo uděleno obecní občanství a povolena stavba domu. Tuto Kutouš Králík naplánoval na zakoupeném pozemku na kopečku nad rybníkem. O obecní rybník se začal starat, když přijal nabízenou funkci rybníkáře po odvolaném opilci Arkussu Dettorovi, a objekt liscannorského vodního toku významně zvelebil. Z toho plyne, že hobit byl vnímán jako velmi pracovitý s vyvinutým smyslem pro řád a povinnost. Poté, co opadly sněhy, postavil si na začátku roku 1056 vysněný dům a dal své široké rodině na Veselý kopeček na vědomí, že stojí pevně na vlastních nohou. Stavbu domu oslavil uspořádáním bujaré veselice a oznámil, že na pozemku založí vinohrad. Vinná réva však sotva začala rašit, když se Kutouš vydal s Nurnskými na další výpravu, tentokrát do Kasulu, jež byla nakonec neplánovaně završena v tajemstvím opředeném elfském Trindindolu. Alchymista se tak stal očitým svědkem tamního dění a jakožto hobit byl otřesen o to více. Po návratu domů sklídl první hrozny, avšak víno z nich bylo poměrně kyselé. Spřátelil se zejména s kouzelníkem Rienem Gwarditem, který s důvěrou využíval pohostinství hobitova domu. Kutouš Králík se do konce léta roku 1057 dobrodružného života vyvaroval. Věnoval se vinohradu a studiu zlepšení kvality vinných produktů. V té době také úspěšně složil ve Velkém laboratoriu zkoušky z učení pyroforického. Na jaře roku 1058 se Kutouš znovu připojil k Nurnským a v jejich řadách zavítal do kraje Kree, kde Nurnští plnili zakázku právě nurnského Laboratoria a pátrali po zmizelém cechovní výpravě. Výprava byla ve vztahu k Laboratoriu úspěšná a hobit měl možnost zúčastnit své pyroforické zkušenosti. Manipulace s výbušninou bohužel nepopadla dle Králíkových představ a jeho vinou zemřel družinový vůdce Krubrok Krouk, když jej rozmetala jedna z Králíkem vržených ohnivých hlín. Skon Krubrova Krouka možná byl prvním kamínkem, který spustil lavinu, na jejímž konci stála Králíkova smrt. Na jaře roku 1059 přivedl Rien Gwardit, Kutoušův přítel a podnájemník, do jeho vinohradnického domu přítele ze studií, Menhoriana Blathela. A kouzelníčtí adepti to byli, kteří poprvé poukázali na nečisté jevy a znamení, tvořící se ve sklepě Kutoušova domu, a oni to byli, kdo stáli hobitovi po boku během prvního náporu nemrtvých. Podivné úkazy, které tehdy sužovaly Liscannor, točily se zejména kolem Kutouše Králíka, a tak bylo nasnadě, že odvetnou výpravu do Hamilkaru povede právě on. V Hamilkaru Nurnští vyzjistili původce zla i tajemných úkazů a přišli na to, že zjevení Klogy souvisí zřejmě se smrtí Krubrova Krouka, nicméně síla nemrtvých a zejména Klogy byla natolik velká, že poté, co ji Nurnští utlumili a oznámili vše hamilkarským úřadům i představeným církvi, vrátili se domů. Nicméně na podzim nemrtví zaútočili na Liscannor znovu, tentokrát se zdrcující silou, a

zjevila se i Kloga. A právě v souboji s Klogou a jejími hordami, při obraně Liscannoru, Kutouš Králík zemřel. Byl sežehnut černým bleskem na popel.

Levion - barbar hraničář [*1035]

Barbar Levion byl prostý muž, vesničan, lesní hraničář, který se živil jako dřevorubec v lesích tmarstského polesí. A právě při rubání stromu hluboko v lesích na něj narazili Nurnští, nedlouho poté, co skoncovali s bídým životem uprchlého trestance Gula. Vzhledem k tomu, že mohli být spojováni s několika vraždami v okolí, táhli hlubokými lesy a vzali zavděk prostoduchým vesničanem, který mnoho nemluvil a byl svolný dělat Nurnským za levný peníz v nepřehledném a neznámém terénu průvodce. Levion byl za nečekané přilepšení rád a byl toho názoru, že lidé si mají pomáhat. V řadách Nurnských pobyl několik málo dní, ale nad dolem Kalajka, kde se družina dostala do tvrdého a nečekaného střetu s nemrtvými, zjistil, že by mohl snadno přijít k úhoně a takový život že pro něj věru není. Sebral svou sekeru, rozloučil se a vrátil se ke svému původnímu zaměstnání. Od onoho slunného jitra na konci světla roku 1062 o něm nikdo neslyšel.

Lúin z Nórienu, syn Páinův - stat šermíř [1032-1060]

Roku 1032 se slavnému trpaslíku Páinovi a krásné hobitce Lúniel narodil v Liscannoru prvorozený syn Lúin. Lúin rostl jako z vody, žel však ve čtyřech letech přišel o otce, tak jako mnoho jiných liscannorských dětí. Lúin nebyl příliš chytrý, ale o to více se uměl prát, a právě proto jej matka poslala do otcova rodiště, města Nórienu v Kazzdu, aby z něj místní vychovali pravého válečníka, jakým byl jeho otec. Lúin se v boji cvičil dlouho, a když roku 1055 oficiálně vstoupil do řad Nurnské družiny, byl z něj již hotový válečník. K Nurnským se přidal během výpravy, ve které družina pronásledovala tajemného Čmelicha, a Lúinova silná paže se brzy osvědčila, zvláště v situaci, kdy Nurnští prolézali starým dolem, kde se ukázala jako výhoda statova malá postava. Lúin se vrátil do Liscannoru a na další výpravu v téže roce s Nurnskými nevyrazil. Zřejmě potřeboval ustálit některé rodinné záležitosti a pevně se v obci usadit. Připojil se však k Nurnským hned v roce následujícím, na další výpravě, a překvapivě byl zvolen za vůdce. Družinu čekala dlouhá pouť, která začala na jihu v pralesích, pokračovala do tajemné elfí země Trindindol a skončila v dalekém Kasulu. Lúin nebyl přemýšlivým typem vůdce, který plánuje dlouho dopředu, ale tam, kde šlo o boj, stál vždy první v řadě. Měl velké sebevědomí a ostatní se na něj mohli spolehnout. Své ocelové brnění často neodkládal ani ve spánku, což občas vyvolávalo pobavené pohledy ostatních, ale Lúinovi to tak vyhovovalo. Když družina nakonec dorazila zpět do Gwendarronu, mohl být Lúin spokojený. Na další výpravě z roku 1057 sice propadl ve volbě vůdce, ale to bylo malému bji celkem jedno. Během této výpravy, výpravy do Mukuru, stál opět neohroženě v čele družiny, bil nepřátele a valnou měrou se zasloužil o zdar další z mnoha nurnských cest. Roku 1058 Nurnští v tajemném kraji Kree na samém úpatí armidenských Rullských skal pátrali po zmizelé výpravě vyslané Velkým laboratoriem v Nurnu. V závěru výpravy v uzavřených dolech řečených Staré jámy Nurnští smrti Krubroka Krouka přišli o vůdce a právě statečný Lúin to byl, kdo byl pro svou odvahu a neohroženost vyvolen družiníky, aby výpravu dokončil a dovedl je ve zdraví domů. Jak měl ve zvyku, úkolu se stat zhostil bez zbytečných řečí a cavyků. Události v kraji Kree zřejmě nepřímo spustily příval zlých věcí, jejichž projevy byly poprvé zaregistrovány na jaře roku 1059. Tenkrát se v Liscannoru objevili první nemrtví a divná znamení, jež přivodili na svět přísluhovači Klogy, bytosti ze záhrobí. Lúin Nórienský vedl spořádaný život, byl to vážený občan a nebylo s podivem, že se jako takový postavil na obranu rodné obce. Ve zmatené a napjaté atmosféře se ukázal být velice rozhodným, vedl pátrání po uneseném Kutouši Králíkovi, účastnil se přípravy pasti na vetřelce na liscannorském hřbitově. Byl to tedy Lúin, který se velkou měrou zasloužil o to, že po částečném objasnění původu zla byla zaktivována družina, jež se vypravila do dalekého Hamilkaru učinit všemu přítrž. Ačkoli nebyl zvolen za vůdce, zastával v družině nezastupitelné místo. Hamilkarská výprava, bohům žel, neskončila valným úspěchem, a tento stav věcí měl za následek krvavou dohru, jež se udála v Liscannoru za sychravého podzimu. Liscannor byl napaden hordami nemrtvých a Lúin Nórienský byl jeden z těch, kteří položili základy rychle se zformovavší domobrany a s nasazením vlastních životů rozdrtili zlo, ačkoli

za cenu obrovských ztrát na životech a majetku. Nebýt jejich bezpříkladného hrdinství, Liscannor by dnes vůbec nemusel existovat. Po těchto tragických událostech Lúin načas pověsil řemeslo na hřebík. Potřeboval si oddychnout, načerpat klidu a síl, věnovat se běžným normálním věcem. Pomáhat s hospodářstvím své matky, pomoci bratrovi v kovárně. Zpomalit klokotající a zrychlující běh života. Po čase ale zjistil, že on se narodil pro život dobrodruha, že to je to jediné, co jej skutečně naplňuje. A proto znovu navlékl tělo do plechů a na podzim roku 1060 vyrazil s pardy ve zbrani na poslední z výprav na tomto světě. Nurnští se tentokrát zapletli do událostí kolem obchodu s ženami, do nichž byl zapleten kromě jiných obchodníků také jistý Akabe. O této výpravě se toho nedochovalo mnoho, každopádně jedno je jisté. Lúin Nórienský se již domů nevrátil. Položil život v boji za věci, jež považoval za správné. Položil život v boji s nepřítelem. Lúin mohl být leccos, ale jedno byl bez jakýchkoli pochyb. Hrdý syn kráčeje ve šlépějích svého otce, který se stal jedním z významných válečníků Nurnské družiny. Smrt zastihla Lúina v zimě roku 1060.

Magyjáš - elf kouzelník [1043-1060]

Na mládickém elfovi byl od pohledu nápadný jeho nehezský vzhled. Měl ošklivý předkus, díky kterému špatně vyslovoval a často mu proto nebylo pořádně rozumět, což se stalo terčem posměšků. Od mládí tíhnul k nekromancii a dokonce strávil semestr na věhlasné Nurnské universitě, ale jeho seminární práce na téma využívání nemrtvých jako pracovních sil se nesetkala s ohlasem profesorů a Magyjáš byl z dalšího studia vyloučen. V zásadě mohl být rád, že skončilo jen u vyloučení a nebyl předán justici za provádění zakázaných praktik. Nešťastný a zostuzený Magyjáš, rozčilen tím, že ho nikdo nechápe, se rozhodl všem vytrít zrak a pokračovat ve studiu potají. Po mnohých útrapách se dostal do učení k nekromantu Kryllovi, který se usadil ve válkou zmítaném Gorganu, kde mohl provádět své nekalé praktiky neobtěžován úřady. To se stalo v šedesátém roce. Není jisté, proč Magyjáš svého mistra zradil, snad byl zajat vojáky při nějaké pochůzce či si chtěl vydělat odměnu, možná se mstil za domnělá přikojí, každopádně tak učinil a byl přidělen jako průvodce Nurnským, kteří tehdy pomáhali získat trůn princezně Armúthien, pozdější královně. Ti totiž dostali za úkol nekromanta zlikvidovat. Tedy, nekromanta Krylla, samozřejmě, nikoli adepta Magyjáše. Ten dobrodruhům naopak během následného boje pomohl, a nemaje kam jít, k družině se přidal. V družině tento mladiček hned vynikl svými neotřelými názory, díky nimž se dostával do častých sporů s Rienem Gwarditem a Menhorianem Blathelem, kteří byli jako on elfy a kouzelníky, a jejich polemiky bavily ostatní družiníky. Také Klabzej Myšilov, velký znalec přírodní magie, zcela odmítl Magyjášovy názory a dokonce proti nim sepsal polemické pojednání. V družině se brzy začalo šeptat, že mladý adeptus to nemá hlavě zcela v pořádku, a patrně to byla pravda, neboť Magyjáš propadal častým záchvatům deprese, které utápěl v alkoholu, jindy zas jakoby byl posednut čínorodostí. To se stávalo zejména tehdy, když se mu podařilo oživit nějakou pěknou mrtvolu. Je nutno říci, že Magyjáš měl mnohem blíže k mrtvolám než k lidem a také s nimi trávil mnohem více času. Ostatní zatím za jeho zády vedli dlouhé debaty o tom, zda labilního elfa mezi sebou vůbec trpět, neboť jeho zmatené užívání magie mohlo poškodit ostatní, nemluvě o tom, co by se stalo, kdyby se o jeho praktikách dozvěděly úřady. Než došlo k nějakému rozhodnutí, vydala se družina na další výpravu za jistým Akabem a Magyjáš byl při tom. Osudným se mu stalo střetnutí s tlupou Akabeho pohůnků vedenou kouzelníkem Mildou Pírkem. Při pokusu dostat se z nebezpečí se Magyjáš střetl právě s tímto rabiátem a byl jím sežehnut na škvarek. Jelikož družina boj prohrála a byla odvléčena do zajetí, nedostalo se nebohému Magyjášovi řádného pohřbu a zůstal pohozen v křoví u cesty.

Menhorian Nocturno Blathel z Cairn - elf mág [*1028]

Je to s podivem, ale ačkoli po Menhorianu Blathelovi nezůstává v družině zřetelná stopa, jde o stopu nesporně rozvleklou. Ve své době byl tento zvláštní muž z hlediska presence družiníkem velice aktivním. Kouzelník Menhorian, celým jménem Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, se narodil v malé vesnici na území dřívějšího Gergelu a původně se zabýval a živil architekturou staveb. Pro Nurnské jej ve třiceti letech objevil kouzelník Rien Gwardit, který jej přemluvil a dohodl mu ubytování v domě hobita Kutouše Králíka, kde sám také

přežíval. Bylo to v době, kdy Liscannor postihla první vlna pohrom spojených se zrozením a mstou takzvané Klogy, jež nakonec byla završena drtivým útokem, který obrátil Liscannor v trosky. Teď se však psal rok 1059, léto sotva začínalo a v domě Kutouše Králíka se zjevili nemrtví a po vsi záhadná znamení. Menhorian Blathel se zabýval nejen architekturou, ale i tajemnými a magickými obrázky, a byl obyvatelům obce hotoven radou a pomocí. A tehdy, jakožto znalec těchto věcí, se nechal přemluvit k výpravě do Hamilkaru, jež jej přivedla k dobrodružnému životu. Hamilkarská výprava nebyla úspěšná, ale spustila něco, co na podzim téhož roku přivedlo hordy nemrtvých do Liscannorského údolí. Nemrtví byli vedeni Klogou, zrůdným monstrem z nitra země, a jejich síla byla ukrutná. Liscannor tehdy, ačkoli utrpěl značné škody na životech a majetku, spasila pouze narychlo vytvořená vlastní domobrana, jejíž součástí se stal i kouzelník Menhorian. A on to byl, který dokázal aktivovat Klogin prsten, tajemný a nesporně i velice temný předmět, jež jediný mohl Klogu zapudit. A dílo se takřka v hodině dvanácté podařilo. Tehdy cairnského elfa opěvovaly davy a za zásluhy po právu kromě obdivu získal liscannorské občanství. Po smrti svého nájemce se ubytoval v obecním hostinci a po dlouhá léta žil právě tam. Zmíněný úspěch při obraně Liscannoru a ryzí přátelství s oborovým kolegou Gwarditem jej vynesly na výsluní, ale od toho okamžiku jeho sláva spíše počínala pomalu blednout a rozměšňovat se. Ale nic naplat, Menhorian Blathel se stal družiníkem. Roku 1060 se s novými přáteli vydal hned na dvě výpravy, při nichž se ukázal jako přátelský, obětavý a tichý společník, ale na druhou stranu též jako velice spořivý muž, škudlící nejen na penězích, ale i na magii, s nepřilíh obdivovaným sklonem radit každému a ve všem. V tomto umění dokázal zajít až tak daleko, že rozmluvil liscannorskému starostovi svatbu. Na podzim roku 1062 byl Menhorian Blathel zvolen vůdcem družiny na výpravu po stopách Hubrchovy tlupy, jež zavedla Nurnské na severovýchodní výspu Gwendarronu. Vůdce Blathel svým mužům nechával svobodu a volnost jednání, což ale mělo za následek jistou samospádnost. Výprava pod Menhorianovým vedením víceméně skončila úspěchem, ale od těch dob se kouzelník už na dlouhou dobu družinovým vůdcem nestal. V té době byl nedílným článkem družiny, zúčastňoval se důsledně všech výprav. Na jaře roku 1063 zavítal do dalekého Bořimska a okusil trýzně mořeplavby, o rok později do Kasulu, Maghrebu a Andeluru. Maghreb znal dobře, právě tam se vyučil stavitelství a architektuře. A právě v roce 1064 Menhorian přemohl svou pověstnou spořivost a výtky sousedů, že dosud nemá vlastní bydlení, a počal plánovat stavbu vlastního domu. A do zimy dům opravdu stál, a to ne dům ledajaký. Kouzelník si jej navrhl sám a rozpracoval ke stavbě podrobné plány. Dům připomínal malý zámek, či spíše takovou jeho zmenšeninu, měl spoustu věžiček, místnůstek a oken. Dům to byl tak úchvatný, že se lidé začali ptát, kdy si do něj přivede ženu. Menhorian Blathel si ale žádnou ženu nepřivedl, naopak, plně se věnoval Nurnským a v mezidobí studiu magie a architektury, či dlouhým odborným debatám s přítelem Rienem Gwarditem. A právě díky studijní píli se stal mágem. V pětadesátém roce jej cesty s Nurnskými zavedly na elfí ostrov Álfheim, kde si plně uvědomil, jak by jeho národ dopadl, kdyby se mu nedostalo vzdělání, a o to více se snažil prohlubovat své vědění. Roku 1066 se také vzdal všech družinových výprav a možná, že dobře udělal. V témže roce totiž padl jeho blízký přítel Rien. Menhoriana Blathela ztráta přítele velice ranila, avšak z letargie a smutku jej tentokrát vytáhly neodkladné okolnosti. V zimě roku 1067 za mallikornsko-gwendarronské války byl totiž mobilizován a odveden do armády. Přidělili jej ke kopiníkům, kde prodělal i základní výcvik a následně byl, stejně jako mnoho Nurnských, převelen ke zvláštní jednotce, jež měla operovat na nepřátelské straně hranic. Byly to krušné a nebezpečné časy, ale Menhorian se štěstím ze všech potíží vyvázl živý a zdravý. A válečné strasti částečně zaplašily chmury z Gwarditovy smrti a Menhorian opět stanul tam, kde krátce předtím zelo osiřelé místo. Stanul na svém místě v řadách Nurnských. A v jejich řadách byl svou magií či radou vždy hotoven během neslavných výprav z let 1068 a 1069. Menhorian Nocturno Blathel z Cairn je členem Nurnské družiny dodnes.

Nug Bagul - polotroll válečník [1049-1068]

Nug pocházel z divokého ostrova Álfheim, kde byl členem kmene takzvaných říčních trollů, v podstatě krollů obývajících bažinaté oblasti ostrova, kam byli vytlačeni bojovnými elfy.

Celé dětství a mládí strávil Nug v neustálých bojích, a to především s elfy a divokými horskými trolly, ještě mnohem primitivnějšími příbuznými. Jeho kmen byl v těchto bojích nakonec vybit a on sám byl zajat a měl být obřadně sežrán vítěznými nepřáteli. A právě tehdy krajem procházela Nurnská družina s cílem osvobodit mladého elfa Jektora, jednoho z dědiců rodu Modré hvězdy, který byl shodou okolností podobně jako Nug zajat. Oba zajatci byli osvobozeni a Nug, jiných povinností nemaje, se vděčně připojil k Nurnským. Ty od té chvíle považoval za svůj nový kmen a přičinlivě se zapojil do dalších bojů, které družinu na divokém Álfheimu ještě čekaly. Po skončení výpravy se Nug rozhodl odjet s Nurnskými a opustit svůj rodný ostrov nadobro. V Liscannoru se ubytoval v hostinci U hrocha, kde měl poprvé v životě možnost okusit pohodlí vlastní postele. Civilizace se mohutnému krollovi zalíbila, ale přeci jen ho brzo začaly svrbět pracky a těšil se na další dobrodružství. I proto s družinou vyrazil s šestašedesátém na obě výpravy, na daleký sever bojovat s krutými nájezdníky, a také do jižního Mallikornu na strašidelný hrad. Zejména druhá z těchto výprav byla pro krolla zásadní, neboť padl v boji s hradními přízraky, aby pak sám ožil jako duch. Tupý kroll si zprvu rozdíl mezi svou hmotnou a nehmotnou podobou mnoho neuvědomoval, ale přesto podvědomě cítil, že něco není v pořádku. Družině však nadále pomáhal doufaje, že se mu podaří kletbu zlomit. Během putování po hradě se velmi sblížil s Yasperem, který se stejně jako on stal duchem. Nug se neohroženě vrhl zejména do závěrečného boje proti odporné bytosti, která věznila jeho duši, tehdy bojoval doslova o vlastní život. Po konečném vítězství získal zpět své tělo, z čehož měl nelíčenou radost. Nepříjemná zkušenost s Nugem neotřásla a kroll se vydal i příštího roku do války, kterou vedl Gwendarron s Mallikornem. I z této výpravy se šťastně vrátil a tou dobou už byl považován za schopného válečníka, což v tehdejší konkurenci slavných mužů byl bezesporu úspěch. Žel nebylo Nugovi souzeno je překonat, neboť se mu stala osudným výprava do země Ollarské, k níž došlo v osmašedesátém. Jako vždy se Nug odvážně vrhal do každého boje a i na jeho bedrech spočívala značná zásluha na tom, že dobrodruzi úspěšně splnili daný úkol. Leč místo odměny je čekala zrada a Nurnští byli nuceni probít se z obklíčení hordou nemrtvých. Nug měl smůlu, že se ve zmatku oddělil od ostatních a doslova se utopil v moři drápajících a trhajících nepřátel.

Olaf Dřevořez - barbar hraničář [1029-1059]

Barbar Olaf byl Nurnským představen na samém sklonku léta 1059 ve vesnické krčmě v samé blízkosti Haradského kláštera v Hamilkaru. To mnich Rablud jej přivedl, aby Nurnským dělal průvodce po neznámém hornatém kraji. Olaf Dřevořez byl dřevorubec, venkovský balík, který kromě každodenního máchání širočinou jiné zábavy neznal. Svěřeného průvodcovství se ale chopil s vervou a možná by z něj něco mohlo být, kdyby osobami, jež prováděl, nebyli právě Nurnští. A Nurnští v té době doslova přitahovali potíže, byly na ně namířeny smysly Klogy, vyvrženky útrob zemských a jejich uctivačů a nohsledů. Tehdy měl Olaf poprvé v životě možnost setkat se s nemrtvými a poznat jejich hnusné dílo v podobě vyrabovaného kláštera Jeredian Žehnající. Takovou hrůzu dosud neviděl a pochopil, že Nurnští jsou ti, kteří stojí na straně, na níž by měli stát všichni dobří lidé. Proto šel s nimi, opustil Hamilkar a dorazil už jako družiník v řadách družiny do Liscannoru. Jenomže to netušil, že Hamilkarské zlo je na Nurnské napojeno pevným poutem a že před ním nelze odejít. Kloga i s hordami nemrtvých na podzim toho roku zaútočila na nic netušící, či jen matně tušící Liscannor, a částečně jej obrátila v trosky a zkázu. Olaf Dřevořez se hrdinně bil v řadách narychlo ustavené liscannorské domobraně a v jejich řadách sedmnáctého hodovanu 1059 padl. Přesněji řečeno byl prohlášen za mrtvého, poněvadž zmizel během jedné z řeží s nemrtvými. Jeho tělo se nikdy nenašlo, ale že padl je vcelku nesporné. Barbar Olaf zemřel hrdinnou smrtí jako pravý muž.

Rall Ther - barbar válečník [1029 - 1065]

Barbar Rall se živil jako hospodský vyhazovač v Železném hřbetu v Bořimsku. A právě tam jej roku 1063 naverbovala do svých služeb Nurnská družina. Bylo to těsně před slavnou bitvou u Záluk mezi bořimskými hobity a šarunskými stoliny. Rall Ther bitvu přežil, a protože neměl v Bořimsku žádné závazky, vydal se s družinou zpět přes moře do

Gwendarronu a do Liscannoru. Ubytoval se v hostinci U hrocha a čekal na další příležitost. Barbar Rall byl ostatními považován za dosti tupě stvoření s násilnickými sklony. Ozbrojen chodil zubatým mečem a na sobě nosil rezavý pancíř. Takto vybaven se s družinou roku 1064 vydal na dalekou cestu na jihovýchod do Kasulu a města Maghreb. V družině zaujímal pozici válečníka druhé řady, který se stále měl čemu učit, ale za jeho divoký způsob boje se mu u ostatních občas dostalo uznání. Prošel s družinou i rozsáhlé podzemí pod Hymajskými horami. V jedné jeskyni byl tehdy nalezen plamenný meč, který byl barbarovi přidělen. Rall si tuto zbraň velmi oblíbil, a když se úspěšně vrátil z výpravy do Liscannoru, koupil tento meč v dražbě. Další výprava měla dramatický začátek, ke kterému notně přispěl i Rall, když byl pověřen hlídáním zajatce jménem Hervik. Natvrdlý barbar se však zajatcem málem nechal obalamutit, když se nechal podplatit nekrytou směnkou, ale v poslední chvíli si uvědomil svoji chybu, což vyřešil po svém a zajatce zavraždil. Pak vyrazil s družinou na daleký ostrov Álfheim, kde probíhal zuřivý boj o moc. A právě jedna z mnoha potyček se stala Rallovi osudnou, když narazil na rozzuřeného elfího válečníka, který se ukázal být nad jeho síly. Děsivá rána tak ukončila život Ralla Thera.

Ran - kroll válečník [*1048]

Kroll Ran, poměrně bezduché a negramotné stvoření, se na konci léta roku 1068 objevil v ollarském městě Sig, kde se náhodou potkal s Nugem, v té době již stabilním členem Nurnské družiny. Oba hromotluci si padli do oka a Ran už se od Nuga nehnul. Tehdejší vůdce družiny Bolbuch proti tomu nic nenamítal, neboť každá silná paže se hodila. Svou sílu mohl Ran využít hned záhy, když se družina dostala do boje s příslušovači temných sil. V tomto boji nešťastně zahynul Ranův přítel Nug, ale přesto kroll již stačil k Nurnským přilnout považuje je za svou novou smečku, a vrátil se s nimi do Liscannoru. Kroll neznalý pojetí peněz rychle rozházal svůj podíl z kořisti a ocitl se na mizině. Hostinskému Jeremiáši Číperovi se jej zželelo a nabídl mu práci za pití a stravu. Od těch dob bylo lze vidět krollího kolohnáta, kterak v hostinci U hrocha vypomáhá se štípáním dříví, příkulováním pivních sudů a taháním dodávek proviantu do sklepa. Kroll to byl však vcelku přátelský, pokud rozuměl, čeho se po něm žádá, a lidé si na jeho přítomnost vbrzku zvykli. Pokud však nerozuměl, často hulákával, že dá dotyčnému ránu. Tak daleko ale nikdy nezašel a obyvatelé obce brzy pochopili, že tímto způsobem pouze kroll žádá o doplňující vysvětlení složitého požadavku. Zima byla toho roku tuhá, takže i starostovi obce se jej zželelo a s jeho požehnáním se Ran mohl ubytovat v nedokončených torzech zdi Gwarditova domu, jemuž se neřeklo jinak, než ruiny. Ran si v ruinách rozbalil kožešiny a místo chybějícího stropu napnul plachtu. S obydlím byl spokojen, připomínalo mu rodnou jeskyni. Jak šel čas, Ran se postupně svěřil, že odešel od svého krollího kmene do světa na zkušenou, sešel z hor a cestu zpátky už nikdy nenašel. Předpoklad, že Ran pochází z Rugorských skal a kde tyto skály leží, mu však nikdo, pokud je známo, nesdělil. Lidé si totiž na krollovu přítomnost i národu brzy zvykli, měli jej rádi a nechtěli, aby zase odešel. V chladnu roku 1069 hobit jménem Corta Vous se dvěma kumpány požádal Nurnské, zda by se mu za úplatu nepostarali o doprovod do Antrinu, a Nurnští požádali siláka Rana, aby znovu posílil jejich řady. Tak se Ran dostal do Nurnské družiny a ukázal, že je posilou velmi platnou. Dají-li bohové, kroll Ran už mezi Nurnskými zůstane, poloha jeho rodných skal mu zůstane utajena a Nurnské ani Liscannor už neopustí.

Rien Gwardit - elf mág [1022-1066]

Potulný elf Rien Gwardit se potkal s Nurnskými na jaře roku 1052 v Gwendarronu v kraji poblíž Trkan v době, kdy tady Nurnská družina působila. Vydával se za felčara a nabídl vůdci Nurnských své údajné léčitelské služby. O léčení však neměl valných potuch, ale byl to muž bodrý a přátelský, a tak už ve společenstvu zůstal. Navíc se prokázalo, že má jiné ocenitelné schopnosti, zejména na poli magických praktik. Byl vysídlencem z rodného Trindindolu a neměl kam jít. A právě Gwardit to byl, od koho Nurnští poprvé ten tajemný místopisný název slyšeli. Trindindol. Jako kouzelník se zabýval především magií ohnivou, jejíž silové přednosti neváhal vychvalovat, ačkoli zlí jazykové tvrdili, že elf kouzli přerušovaně, tudíž z pohledu zamýšleného efektu nevyzpytatelně. Oheň byl prý jeho

životem. Co však Rienu Gwarditovi rozhodně nelze upřít je skutečnost, že se stal velmi brzy kmenovým družníkem, neboť nebylo výpravy, na které by se nepodílel. Po zakončení trkanské výpravy se usadil v Liscannoru v pronajatém pokoji místního hostince. Na jaře roku 1053 se neúspěšně pokusil o návrat do vlasti a připojil se k Nurnským v kraji khanderwaedském, kde družina rozkrývala záhadu ellielského kamene. Pro své nesporné řečnické schopnosti byl brzy elf Rien využíván jako vyjednavář a navazovač kontaktů. Díky své výřečnosti elf postupně prozrazoval některé detaily o své tajemné domovině, a tak bylo možné dozvědět se, proč elfi rasu považují za nadřazenou a proč jest ohnivá magie jedním z nejmocnějších magických směrů. Také se elf nechal slyšet, že je šlechtického původu. Rien Gwardit svůj život zasvětil studiu, stal se až chorobným schraňovatelem písemností a spisů, pojednávajících o všemožných formách magie, a tyto spisky schraňoval ve valem rozrůstající se knihovně. Téhož roku se spolupodílel na dobývání hradu Norgydu v malém Království nabatelském, kde vinou zákeřnosti temného Urg'huula a jeho nohsledů položila život nezanedbatelná část Nurnských. I dílem těchto tragických událostí Gwarditova hvězda prudce stoupla a trindindolský elf se stal velmi významným družinovým kouzelníkem. Gwardit byl otevřeným zastáncem elfské družnosti a pospolitosti a kolem roku 1054 uzavřel pevné přátelství a spojenectví s elfem Darlenem Moorhedem. Ve stejném roce se již jako odborník pevného postavení v družinové hierarchii účastnil výprav na ostrov Lybbster a do elfského království jménem Wilf. Zejména ve Wilfu zúročil svůj bezpříkladný vyjednavářský um a příslušnost k elfi rase. Roku 1054 byl Rien pro dlouhodobé neplacení nájemného vystěhován z liscannorského hostince a přestěhoval se do obce Vranigost, kde se ubytoval v místní nálevně. Liscannorského dění se však účastnil dále, a to jako poradce nerozhodného starosty Darlena Moorheda. V roce 1055 zjara se vydal s Nurnskými na putování po stopách Čmelichových a v zimě potom v jejich řadách vstoupil do služeb princezny Arnúthien Gorganské. Jeho pozice v družině již byla tou dobou neotřesitelná a Rien si této skutečnosti byl plně vědom. Ačkoli byl velmi významným a platným dobrodruhem, nebyl dosud Nurnskými vyvolen za vůdce. Snad proto, že byl vnímán jako špatný počtář, v což hovořily jeho neustálé potíže se soukromými financemi. Rien Gwardit byl ale velmi spořivý. Strádal na splnění svého snu, tedy postavit si na pobřeží nad mořem věž, a nemálo prostředků jej stály pokusy proniknout zpátky do své domoviny. Trindindol jej přijal až v roce 1056. Tehdy Nurnské řádově na několik měsíců opustil. Navrátil se až v létě roku 1056 a věnoval se spřádání plánů na stavbu věže. Složité plány dokončil na jaře roku 1057 v domě liscannorského rybníkáře Kutouše Králíka, přítele, u kterého občas pobýval, a na začátku léta zadal stavitelům z Nurnu započít stavební práce na vranigostském pobřeží. Věž ještě nebyla vystavěna, když zcela finančně vyčerpaný přijal účast na výpravě do Mukuru. Během této výpravy se ukázal jako velmi odvážný a strategický plánovač, ale také se naplno projevil elfův až nebezpečný zájem o knihy a spisy. V Černé knihovně mukurské podlehl šílenství a z hořící knihovny vynesl, co mohl unést. Snad by tam tenkrát uhořel, nebýt druhů, kteří si jeho zanícenosti včas stačili všimnout. Rien Gwardit se po šťastném návratu usadil ve vranigostské věži, které se začalo říkat Křivá, a dál se věnoval studiu a aktivnímu životu dobrodruha, kteréžto povolání mu skýtalo příležitost rozšiřovat sbírky. Jeho knihovna se stala pověstnou. Na jaře roku 1058 Rien Gwardit znovu nebývale rozšířil knihovnu o cenné svazky, to když se vítězoslavně vrátil s batohem plným knih z kraje Kree, kam Nurnští zavítali na objednávku alchymistického laboratoria, jež si žádalo informaci, co se přihodilo s jednou z jejich výprav. Tuto pouť Nurnské družiny nelze považovat za příliš šťastnou a úspěšnou, nikoli však pro Rienu Gwardita, který dosáhl svého. Zvěsti o jeho knihovně běžely krajem a přivábily Menhoriana Balthela, taktéž kouzelníka, elfa prahnoucího po vzdělání a knihomola. S ním se Rien velice blízce spřátelil a dohodl mu ubytování v Liscannoru u místního vinohradníka Kutouše Králíka. Jelikož Gwarditova věž začínala být velmi vlhká a neútluná, následoval svého přítele a přistěhoval se do Králíkova domu také. A tyto dva učení pánové to byli, kteří poprvé zaregistrovali podivné úkazy, jež souvisely se zjevením Klogy, oni to byli, kdo odrazili první nápor nemrtvých. Stalo se tak v létě devětapadesátého roku a zjevení Klogy dalo popud k uspořádání odvetné výpravy do dalekého Hamilkaru, kde Rien Gwardit zúročil své magické vědění naplno. Obzvláště pak v závěru, kdy Kloga s hordami nemrtvých zaútočila drtivou silou na Liscannor. Kdyby

nebylo Riena Gwardita, jenž přivedl mezi Nurnské pana Blathela, bohové vědí, jak by to tenkrát s Liscannorem dopadlo. V šedesátém roce elfí mág, tehdy už kouzelník bez konkurence, přijal účast na obou uskutečněných výpravách a naplno spolupracoval při vyřízení žádosti princezny Arnúthien Gorganské a při rozplétání nekalého spolčení kolem obchodu se ženami. Ačkoli obě tyto výpravy se týkaly žen a pomáhaly ženám od zlého osudu, elf Rien se žen spíše stranil. Tvrdil, že svazek se ženou, ať již manželský či mimomanželský, škodí magii, respektive hlubokému vztahu k ní. Snad proto se nikdy neoženil ani nepodleh milostnému vzplanutí. Věda, knihy a ryzí přátelství s Menhorianem Blathelem mu bylo vším. Že požíval ve společenstvu nesporné autority, o tom hovoří fakt, že poslední výpravě udílel takt jako vůdce, a to u kouzelníků nebývá časté. V celé řadě výprav, jež následovaly, lze jmenovat dvě výpravy po krajích gwendarronských z roku 1062 a výpravu do zámorí, do dalekého Bořimska, již Nurnští uskutečnili na jaře ve třiašedesátém. Tato výprava, jež byla velice náročná, však Nurnské velice vyčerpala a Rien Gwardit se vrátil s částečně podlomeným zdravím. Následující období mág prožil ve věži na pobřeží a snažil se navázat kontakt se svou trindindolskou domovinou. V řadách Nurnských se objevil až na jaře roku 1065, kdy stanul v čele jako vůdce a vedl kumpanii na divoký ostrov Álfheim zasáhnout do volby tamějšího elfského krula. Družinu vedl k úspěchu, avšak byl některými kritizován za nerozhodnost a vůdcovská pochybení. Po návratu seznal, že jeho neudržovaná vranigostská věž zpusťla již natolik, že už přestávala být místem k žití a především místem k bezpečnému uchovávání cenných svazků a písemností. Zažádal o povolení ke stavbě nového domu na území obce Liscannor a ve spolupráci se stavitelem a přítelem Menhorianem Blathelem začal pracovat na stavebních plánech. Na jaře roku 1066 najatí dělníci položili základní kámen, avšak elf Gwardit se již dokončení stavby nedomočekal. Vyrazil na výpravu do dalekého Smállandu, během níž v závěru položil život. Jeho život vyprchal s výbuchem ohnivé koule magické podstaty. Rien Gwardit tak zemřel účinky ohnivé magie, již zasvětil život a kterou považoval za jeden z nejmocnějších magických směrů. V historii Nurnské družiny však po tomto výtečném muži zůstává nadále nesmazatelná stopa.

Selek Šáchor - kudůk kouzelník [*1021]

O Selekově Šáchorovi toho moc nevíme. Objevil se na podzim roku 1042 a spolu s ostatními byl vlákn do podivné hry nurnského podsvětí. Byla mu svěřena úloha hlídat domnělého pana Darfina, výběřčího daní, ale kudůk i s ním tajuplně zmizel. Dlouho pak byl v družině pokládán za zrádce. Ovšem ve skutečnosti bylo všechno jinak. Šáchor byl unesen nurnskými zločinci, ale podařilo se mu uprchnout. Avšak místo aby se vrátil do Liscannoru za ostatními, opustil město a prchal co možná nejdál. Živil se všelijak, jako krysař, komíník nebo komediant, až ho osud zavalil znovu do Nurnu. To bylo v devětašedesátém a Selek se rozhodl podívat se po letech znovu do Liscannoru. Ze známých dobrodruhů potkal pouze Griffina Linfalase, který v obci dělal pomocného učitele, a od něj se po všech těch letech konečně dozvěděl, jak se to tehdy vlastně všechno seběhlo. Slovo dalo slovo a Selek se znovu rozhodl zkusit štěstí jako dobrodruh. Vypravil se proto s Nurnskými na pouť do Antrinu. Při věčných potyčkách, které jsou dobrodruhům denním chlebem, mu několikrát šlo o život, ale výpravu zdárně přežil a po návratu se ubytoval v hostinci U hrocha. Je možné, že o tomto kudůkovi v budoucnu ještě uslyšíme.

Thygram Rudgesson - trpaslík válečník [*1051]

Tento podivný trpaslík se k Nurnské družině připojil v šestašedesátém, když putovala mallikornskou divočinou prchajíc před královskou mocí. Mladičký Thygram se v ústraní věnoval pěstování a rozjímání, neboť byl také knězem. Nikomu však neprozradil, v jaké bohy věří a v čemže jeho kněžství spočívá, takže se od obhroublých družiníků dočkal jen občasných cynických poznámek, kterých si však nevšímal, nejspíš mu bohové dali sílu snášet protivenství. Patrně pro svou zamlklost a nepokrytou otažítost si v družině nenašel žádného přítele. Bez námitek však vykonával vše, co mu bylo nařízeno. Krátce po svém připojení k družině se podílel na povraždění několika mallikornských vojáků, kteří v oblasti představovali státní moc, aniž by se nad tím jakkoli pozastavoval. S Nurnskými pak provedl úspěšný útok na Zmořeňský hrad, který ovládaly temné síly, a byť byl nováčkem, zaštitěn

mocí svých bohů se zapojil do několika bojů s duchy. Po skončení výpravy však družinu opustil a odebral se neznámo kam, snad znovu kamsi do divočiny pokračovat v rozjímání.

Yasper - člověk lupič [*1043]

Když roku 1066 starosta Getd Ruindorský připravoval znovuotevření liscannorské obecné školy, zjistil, že léta nepoužívání se na školní budově značně podepsala a je nutná oprava. Na tuto rekonstrukci najal pomocnou sílu, kterou se stal jistý Yasper. Tento schopný dělník opravil střechu, celou budovu omítl, vymaloval a vyspravit rozklížené stoly a židle. Jelikož se Yasper osvědčil a sám byl poutníkem bez domova, nabídl mu starosta slušně placené místo školníka. Yasper přijal a začal se starat o liscannorskou obecnou. Časem ho však rozhovory s dobrodruhy v hostinci U hrocha přiměly vyzkoušet si dobrodružný život na vlastní kůži a Yasper vyrazil s ostatními do Mallikornu na hrad Zmoř. Na putování po strašidelném hradě Yasper nikdy nezapomene a nebudou to příjemné vzpomínky. V boji s všudypřítomnými duchy totiž položil život, avšak probral se, jen aby zjistil, že se stal také duchem. I jako duch však neúnavně pomáhal družině. Velmi přispěl už jen tím, že jako jediný neopomněl přibalit stříbrné šípky, které na duchy účinkují nejlépe. Pomohl také přesvědčit knězku Zeniter, aby se po stoletém strašení konečně usmířila se svým otcem. Na konci výpravy se Nurnští pustili do boje s entitou, která hrad ovládala, a jak Yasper cítil, zadržovala také jeho duši, proto se do boje pustil se vši vervou a po vítězství se mohl radovat z opětovného nabytí hmotného těla. Přes tuto hrůzostrašnou příhodu Yasper na dobrodružný život nezanavřel. Ani nemohl, neboť následujícího roku byl povolán do armády, jelikož došlo k válce s Mallikornem. Spolu s ostatními dobrodruhy byl vyslán na nepřátelské území provést průzkum. I z této výpravy se šťastně vrátil a stejně tak přestál strastiplné putování do Ollaru, kde se družina ocitla uprostřed sváru mezi dvěma starožitníky. Na těchto výpravách prokazoval družině své služby jako střelec, jehož šípky vnášely zkázu mezi nepřátele. Hlavní Yasperovou specializací se však staly zámky a pasti, doslova miloval vrtání se v různých drobných mechanismech. Proto se také v osmašedesátém roce vyučil na lupiče, čímž se ve svém oboru ještě zdokonalil. V družině byl Yasper oblíbený pro svou veselou a přátelskou povahu, a stejně tomu bylo v obci, kde nezanedbával svou práci školníka. Dokonce přijal místo pomocného učitele pracovní výchovy a při hodinách se snažil předat žákům co možná nejvíce ze své šikovnosti. Osudné setkání prožil Yasper o Novoroce devětašedesátého, kdy se potkal s Nariou Moskytovou. Ihned k ní zahřel láskou a rovněž dívka byla okouzlena pohledným a způsobným mladíkem. Nadšení mladého páru však nesdílela Nariina matka Attrien, která záhy odeslala dceru zpět do klášterní školy v Rozkolci. Yasper se však nehodlal vzdát a umínil si získat přízeň rodiny přes Gerlloda Moskyta, Nariinu bratra, který byl také členem družiny. Před další výpravou však podlehl vábení peněz a nechal se uplatit Heftem Tarasem, který se snažil zmanipulovat volbu družinového vůdce. Yasper ovšem nepočítal s tím, že Heft v opilosti vše prozradí ostatním. Sám pak přijetí úplatku vehementně popíral, ale jeho čest přesto byla pošpiněna. Samotnou výpravu do Antrinu zdárně přežil a družině vydatně pomáhal, aby smazal svůj škraloup. Jak se bude vyvíjet jeho další působení v družině a vztah s Nariou ukáže čas.

Zarzan Světloplach zvaný Houba - člověk zloděj [1039 - 1062]

Člověk Zarzan se před svým příchodem do družiny pohyboval v prostředí nurnského podsvětí, a snad se živil i jako koňský handlíř. Tak trochu se vždy pohyboval mimo zákon. Jeho příchod do družiny byla vlastně náhoda. Zarzanovi nevyšel nějaký kšeft v jeho gangu Leklá ryba a byl nucen na čas přehnout mimo město. Tak se ocitl v Liscannoru, kde mu družina nabídla práci, neboť se zrovna chystala jet do Gorganu. Psal se rok 1060. Zarzan přijal a představil se ostatním jako Houba, což byla přezdívka nějakého jeho kumpána. Ale ani družiníci mu mnoho nedůvěřovali a byl přijat pouze jako tzv. živý štít. Zarzan měl podivné pichlavé oči, jejichž pohled ostatní odpuzoval. Během výpravy se nijak mnoho neprojevoval, prostě na sebe nepřítahoval pozornost. Přežil a po návratu z Gorganu si vzal svůj podíl a opět někam zmizel. Nikdo z Nurnských nevěřil, že ho ještě někdy spatří. Ale stalo se. O dva roky později o sobě dal zloděj Zarzan opět vědět. A společenstvo, jako jsou Nurnští, vždy potřebuje nové lidi. A tak Zarzan opět vyrazil s družinou, která tehdy pátrala

po odkazu tajemného alchymisty Archima. Zarzan Světloplach byl stále stejně záhadný a odtahitý jako minule. Uléhal vždy opodál a častoval ostatní nevraživými pohledy. Nikdo pořádně nevěděl, co si o tom člověkově má myslet. A pak jednoho dne za ranní mlhy se družina chystala do rozhodujícího střetnutí v temném lese. Zarzan vytáhl dýku a vrazil ji do svého koně. Zvíře bolestivě zaržalo a bylo jej slyšet na stovky sáhů daleko. Nikdo nevěděl, co to má znamenat. Válečník Gerllod přiskočil a srazil Zarzana pěstí k zemi. Na pomoc mu přispěchal i Klabzej Myšilov a společně Zarzana přivázali ke stromu. "To vás bude mrzet", pronesl temně Zarzan na jejich adresu ještě před tím, než mu vrazili roubík do pusy. Svázaného ho pak družina nechala o samotě. Gerllodovi i Klabzejovi však stále zněla Světloplachova slova v hlavě. Po chvíli se otočili a vrátili se zpět. Zloděj Zarzan Světloplach se již stačil šikovně vyprostit z pout, ale více nestačil. Oba dva, válečník i druid, přiskočili a Zarzana zabili. Jeho tělo zůstalo nepohřbeno na místě. Nikdo ho nelitoval, ale je třeba říci, že někteří proti svévolnému činu protestovali a poukazovali na to, že Zarzan si možná v koňské krvi pouze chtěl smočít svůj magický prsten.

Zoltar Zemikosa - člověk alchymista [*1042]

Podobaného mladíka Zoltara potkala družina roku 1066 ve Smålandu, kde se živil jako pasák ovcí. Družiníci od něj chtěli koupit ovci na urožnění, ale Zoltar jim daroval rovnou dvě a necháváje ovce ovce, přidal se k nim a putoval s nimi až do Gwendarronu. Ostatní bavil vyprávěním smyšlených historek ze svého života, čímž si vysloužil zaplacení útraty, jelikož sám neměl ani groš. Prý byl synem barvíře, ale později začal tvrdit, že ho zplodil voják z armády táhnoucí krajem. Jisto je, že o mnoha jeho informacích se dalo s úspěchem pochybovat. Snad nelhal alespoň ve jménu své matky, která slula Krtena a po níž pojmenovával svou nejrůznější zvěř. Po návratu se nechal zaměstnat u Hefta Tarese v jeho povoznické společnosti jako vozka. Heft však časem svou společnost prodal, aby měl nějaké peníze na nákup kvalitnějších zbraní, a tak se Zoltar ocitl opět bez práce. Přijel tedy do Liscannoru, kde dostal od starosty dobře placenou práci obecního rybníkáře. Zoltar se o rybník staral, ale většinu času trávil v hospodě vyprávěním o svých neuvěřitelných činech, a v neposlední řadě také obletováním místních slečen a paní. Těžko říci, co na nepřilíš pohledném Zoltarovi ženy viděly, ale každopádně to s nimi uměl. V obletování místní krasavice Narii Moskytové mu nezabránilo nenávistné pohledy vrhané Yasperem, an byl do ní tajně zamilován, ale až hrozba jejího urostlého bratra Gerlloda, že mu zláme nohy. Zoltar však byl skromný a spokojil se s postarší statkou Pamillou, dcerou Páina Nórienského, která vypomáhala v hostinci U hrocha. Jejich tajný románek byl spíše fyzického rázu a v žádném případě Zoltarovi nebránil v dalších záletech jak v Liscannoru, tak i v Nurnu. Díky častým pitkám a drahým dárkům pro své vyhlédnuté favoritky se Zoltarovy peníze utržené za správu rybníka brzo rozkutálely, a on byl nucen připojit se k Nurnské družině a zkusit vydělat nějaké jmění na výpravě. Nejprve se v zimě na konci sedmašedesátého roku vypravil s Nurnskými do Mallikornu jako vyzvědač. Měl veliké štěstí při přechodu Černých vrchů, kdy byla družina vlákána mallikornskými do léčky on jen o vlasek unikl smrti. Přes všechny nesnáze se šťastně vrátil a za utržené peníze začal chodit na kurzy do cechu alchymistického. Vybaven základními znalostmi lučby se zúčastnil rovněž tažení do země Ollar, kde družina hledala pradávný hrob, a taktéž pouti do Antrinu, kam Nurnští doprovázeli vystrašené torzo skupiny dobrodruhů. Zoltar na výpravách nevynikal ani tak hrdinstvím, ale spíše svým neustálým pronásledováním každé sukně, kterou družina potkala. Tím si vyzískal stejnou měrou posměch i závist spoludružiníků a planoucí nenávist Yasperovu, an si dobře všiml chlípných pohledů, které Zoltar vrhal po jeho milované Narie. Zoltar si ale ničeho nevšímal a dál se choval po svém. V liscannorském hostinci U hrocha žije dodnes a uvidíme, kam se jeho osud bude nadále ubírat.

Výročí a vzpomínkové dny

Ponovorok

1. * Bolbuch Dědek, vůdce [981]
13. * Dyni Longodon, vůdce [1016]
14. * Jacob z Rugornu, zakladatel a první bojovník družiny [992]
14. * Dolwen Mukurský, vůdce [1033]
19. Armidenská tragédie [1043]
22. Založení Liscannoru [1020]
24. * Thadeáš Čipera z Tiklu, první lupič družiny [970]
26. * Jeremiáš Čipera z Tiklu, obecní hostinský [997]
27. * Gerllod Moskyt, starosta Liscannoru a vůdce [1040]

Chladen

8. První volba starosty [1025]
12. První dítě v obci [1023]
13. * Barnabáš Čipera z Tiklu, starosta Liscannoru [994]
19. První hrob na hřbitově [1024]
30. * Ragnar z Álfheimu, první šermíř družiny [991]

Jarn

1. * Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru a vůdce [1029]
18. * Lúin z Nórienu, vůdce [1032]
24. * Lynhaard z Rugornu, starosta Liscannoru a vůdce [983]
30. Založení Vranigostu [1044]

Dešten

6. * Arkuss Dettor, první pyrofor družiny [1020]
23. Zemřel Densir [1018]

Traven

21. * Corey Kall, vůdce [1000]
22. Nurnští obdrželi čestné občanství Maghrebu [1064]

Předradostiny

1. Vyznamenání Nurnských za tažení do Erkrachtu [1041]
3. * Darlen Moorhed, starosta Liscannoru [1019]
10. Konec Ardasanů [1033]
12. Založení družiny [1014]
13. Zabití první nestvůry [1014]
14. První vražda v družině [1014]
17. * Páin z Nórienu, vůdce [1009]
20. Zabití Drapláka [1051]

Poradostiny

3. * Krochta Moskyt, starosta Liscannoru a nejčastější vůdce [1002]
4. * Rien Gwardit, vůdce [1022]
17. * Yorg z Erinu, první starosta Liscannoru [997]
19. * Griffin Linfalas, vůdce [1017]
25. Zasazení Janternu [1051]

Sečen

1. * Densir z Ardasanu, první theurg družiny [973]
4. * Rolld z Erinu, starosta Liscannoru [1005]
18. * Aedd z Ruindoru, předák Vranigostu a vůdce [1010]
18. Otevření hospody [1028]
18. * Eriadann, první liscannoské dítě družiník [1028]
25. * Getd z Ruindoru, starosta a řídící obecní školy [1008]

Světen

1. Otevření školy [1045]
14. * Llandaff z Quonsettu, vůdce [1012]
18. Popraven Sarim [1033]
24. Mondragonský atentát [1033]
26. * Atheas ze Zelených vrchů, první čaroděj družiny [988]
28. * Burbbag Šestý, starosta Liscannoru a vůdce [1023]

Zimosmet'

1. Návštěva Gorandirova v hostinci U hrocha [1032]
6. První vydání Lyškánory [1033]
7. První vydání kroniky [1025]
11. Poprava strůjců Mondragonského atentátu [1033]
18. * Erlanth Linfalas, první mág družiny [1004]
21. * Halk z Erinu, první chodec družiny [997]
23. Zabití prvního draka [1018]

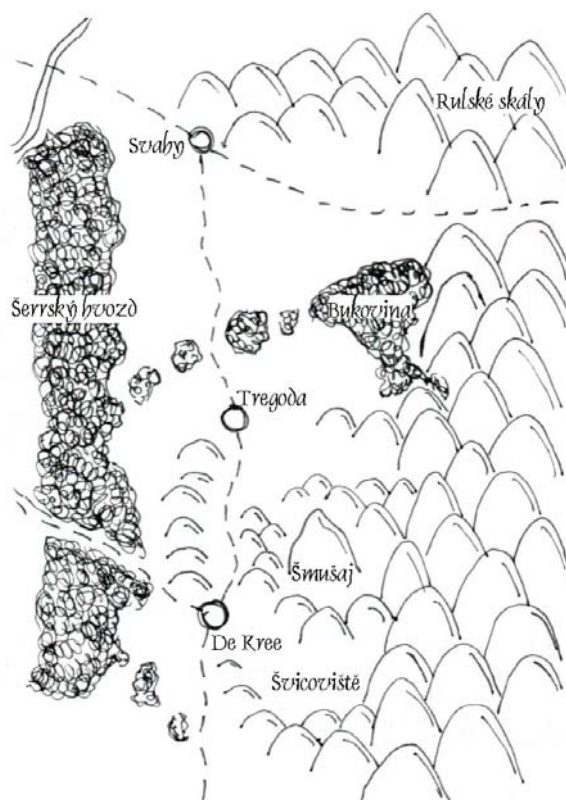
Hodovan

17. Útok Klogy [1059]
21. * Sauron z Gorůdye, první druid družiny [988]

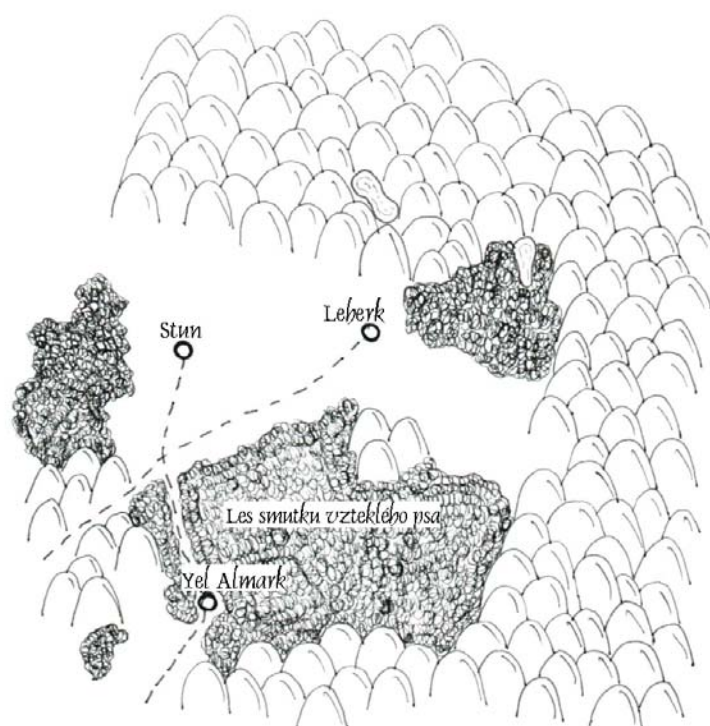
Přednovorok

5. Zavražděn Jacob, poslední ze zakladatelů družiny [1031]
23. * Eodel Zivril, vůdce [1021]

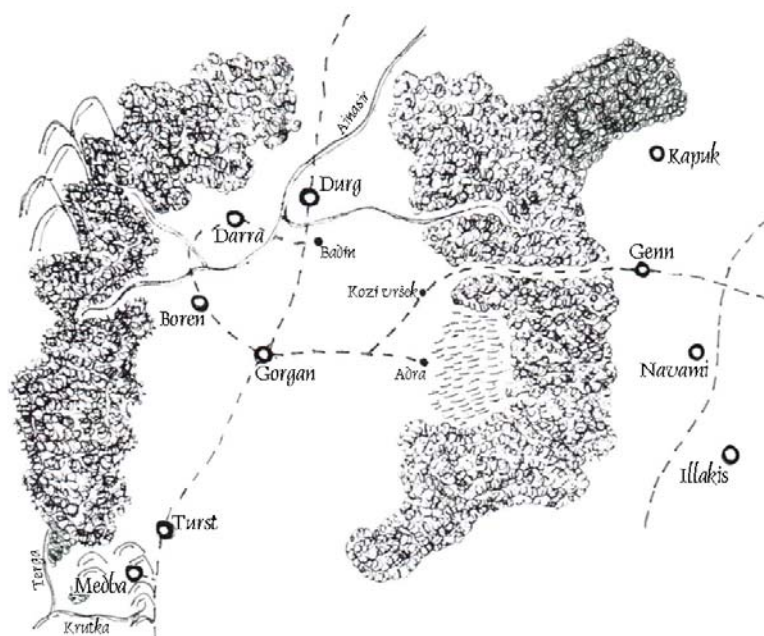
Mapy

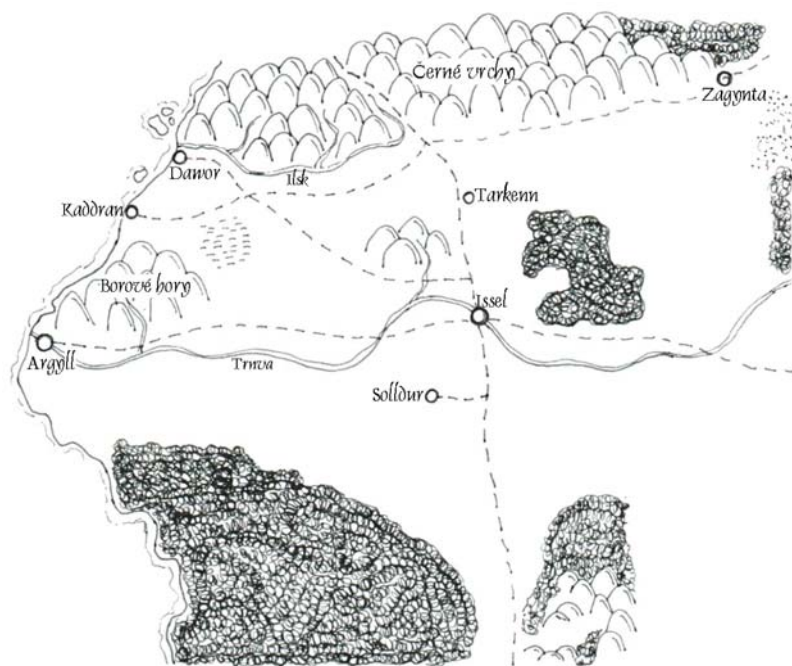
Známa území osadní oblasti de Kree.

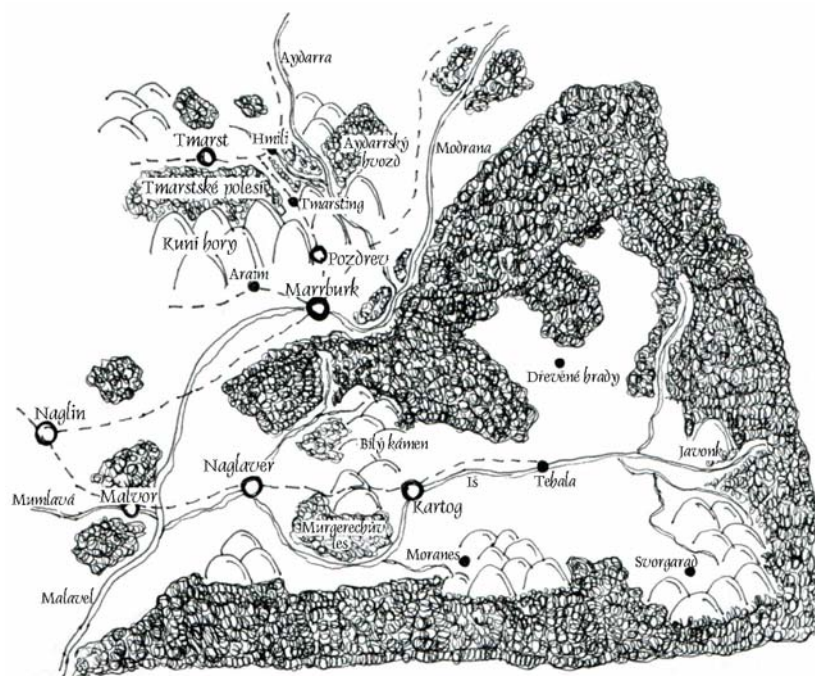
Známa území země Hamilkar.

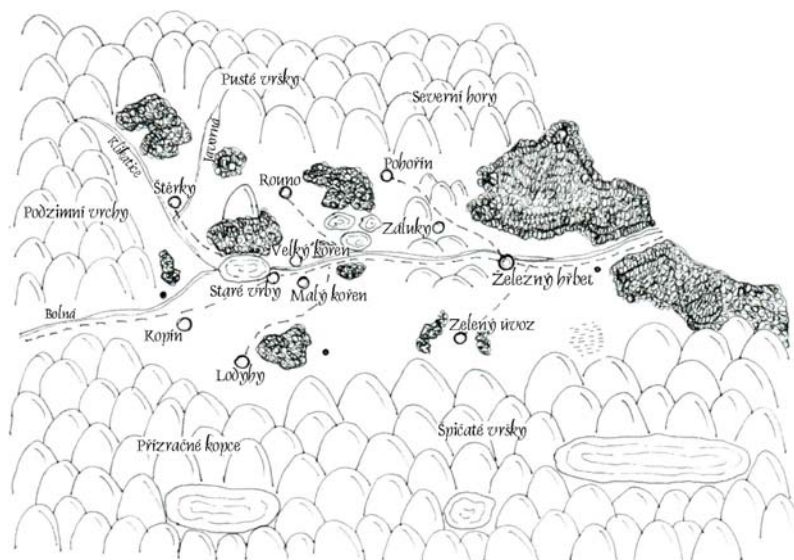
Známá území království Gorgan.

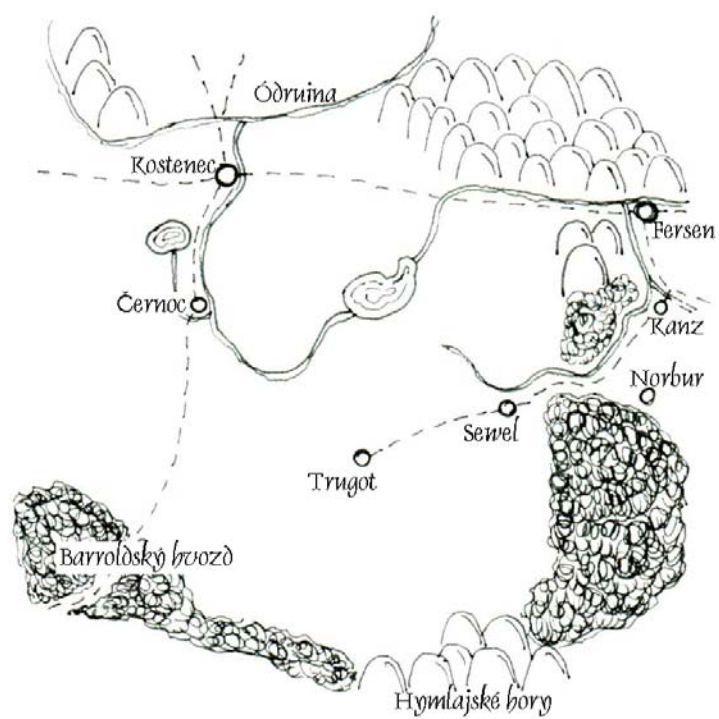
Znamá území severního Mallikornu.

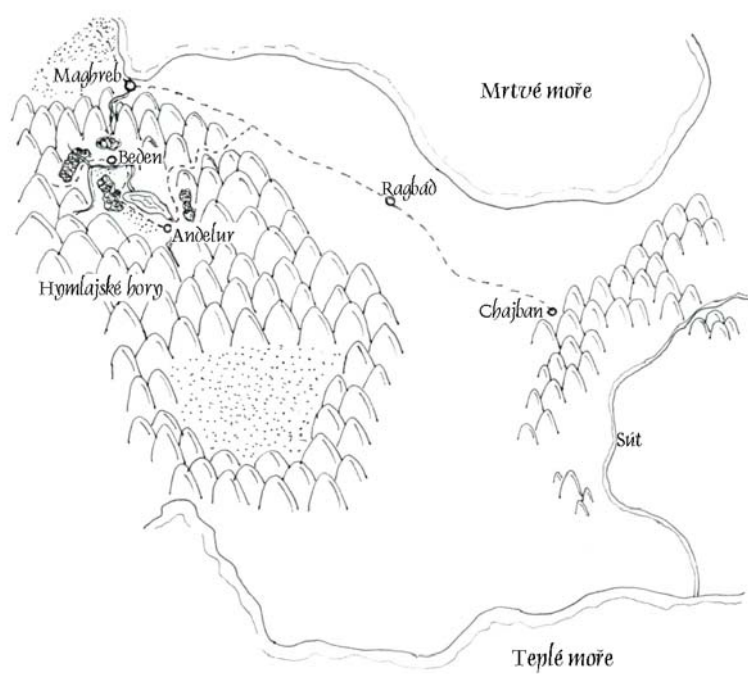
Známa území kraje Isleverského a Marrburska.

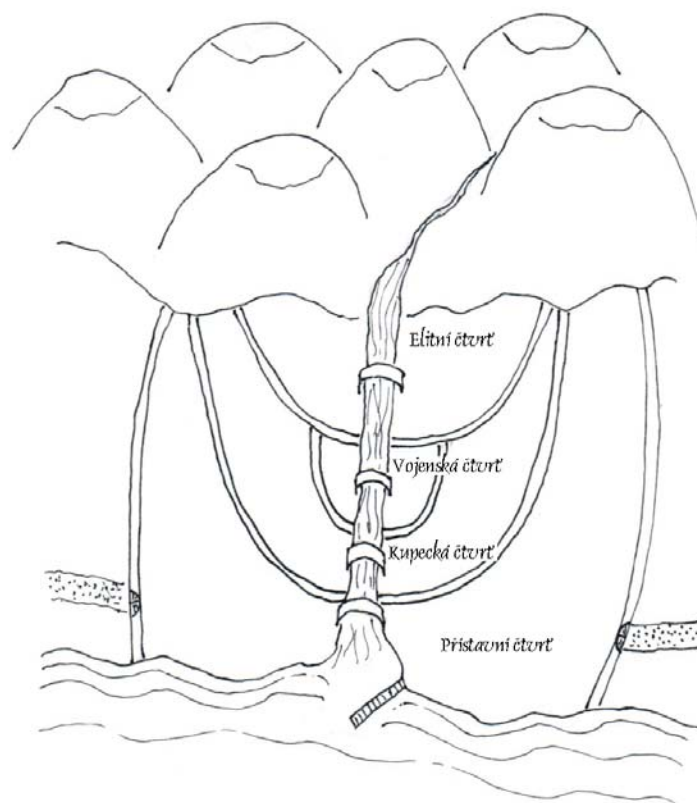
Známa území vévodství Bořimského.

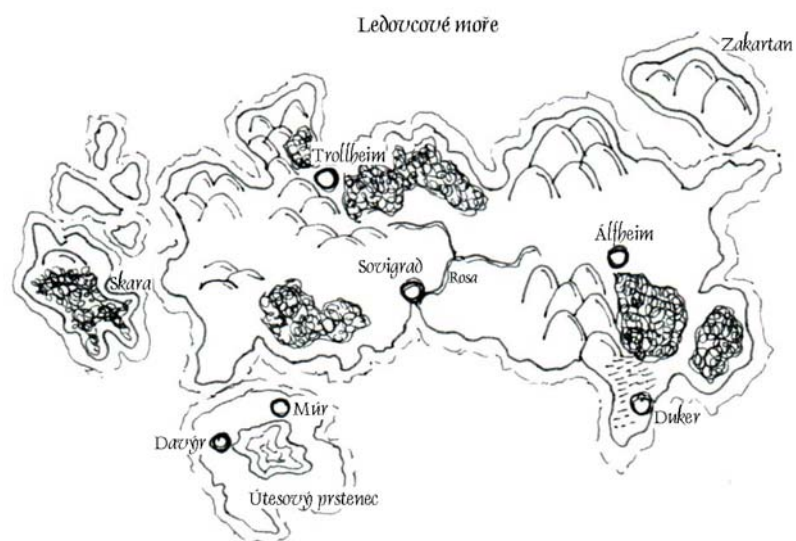
Známa území Kostenecka a okolních krajů.

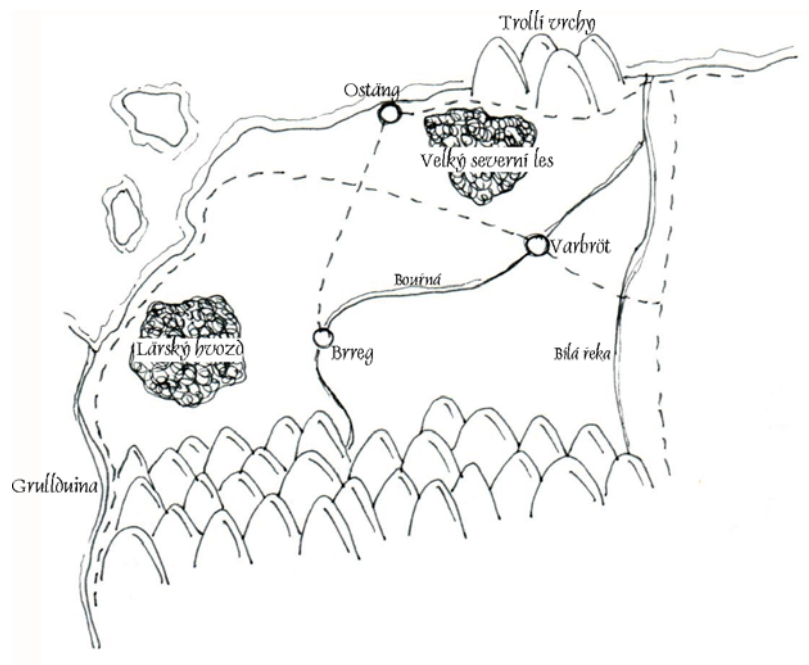
Známa území západní Kašgaje.

Náčrt města Maghreb.

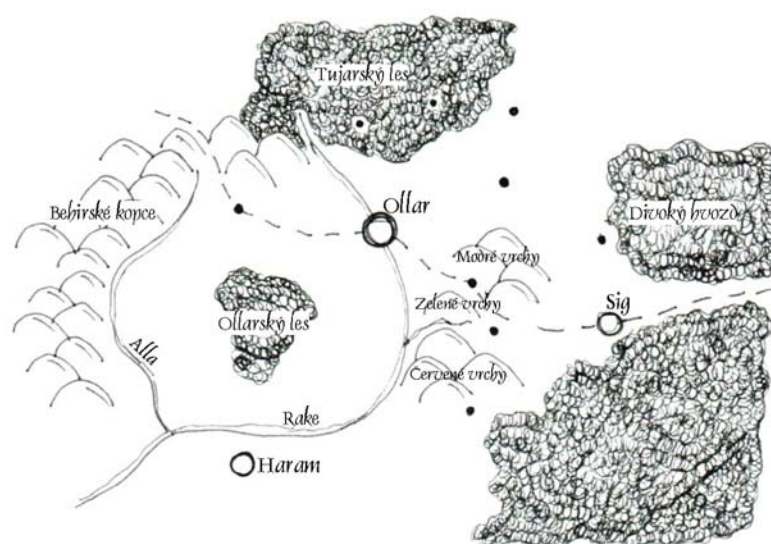
Známa území ostrova Álfheim.

Známa území země Småland.

Okolí Zmořského hradu.

Známa území knížectví Ollarského.